C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Ludlum_Robert-Operace_Akvitanie.PDB

PDB Name: Ludlum_Robert-Operace_Akvitanie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.7.2006
Modification Date: 16.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Ludlum

Operace Akvitanie

OBSAH

Americký právník Joel Converse se v Ženevě nečekaně setkává se svým bývalým spolužákem, který po několika hodinách umírá u jeho nohou a předává mu strašlivý odkaz: „Generálové... Vrátili se... Akvitánie!" Joel postupně zjišťuje, že Akvitánie představuje hrůzný symbol nové zničující síly, spiknutí bývalých vysokých důstojníků odhodlaných podrobit si civilizovaný svět - za každou cenu. Jejich cílem je vyvolat celosvětový chaos, pak se zjevit jako spasitelé seslaní z nebes a nastolit diktaturu policejně fašistického státu.
Z mírumilovného právníka se náhle stává štvanec, nejhledanější člověk planety, pronásledovaný po nejtemnějších koutech Evropy neviditelnými nepřáteli, donucený znovu bojovat o holý život podle brutálních pravidel, na která by nejraději zapomněl.
Současně se však musí vžít do role lovce, který jako jediný může postavit hráz nastupující vládě zla. Není nikdo, komu by mohl svěřit zdrcující tajemství, a jeho přežití závisí pouze na tom, zda se mu podaří zastavit konspiraci, která svými chapadly zasahuje do nejdůležitějších metropolí. Joel Converse ví, že vysvobodit svět ze smrtelného nebezpečí může pouze on a žena, kterou kdysi miloval a ztratil...

ČÁST PRVNÍ

01 KAPITOLA

Ženeva. Město slunečního svitu a zvlněných bílých plachet na jezeře, v jehož zčeřené hladině se odrážejí nepravidelné robustní budovy na březích. Město květin, které obklopují zelenomodré bazénky fontán - dueta explodujících barev. Město půvabných starobylých mostů, které se klenou nad i pod skleněným povrchem umělých jezírek a vedou k člověkem vybudovaným útočištím, jež tvoří ostrůvky pro milence a přátele a nenápadné vyjednávače. Město odrazů.
Ženeva nová i stará. Město vysokých středověkých zdí a lesklého kouřového skla, město posvěcených katedrál a již méně svatých institucí. Město kaváren na chodnících a koncertních pódií na břehu jezera, úzkých přístavních hrází a vesele zbarvených člunů, které plují s turisty podél pobřeží a jejich průvodci vychvalují historickou i současnou finanční hodnotu budov.
Ženeva. Město oddané svému účelu a nezbytnosti nějaký účel mít. Město, kde se frivolnost toleruje pouze tehdy, má-li vztah k projednávané agendě, kde je smích odměřený, kde pohledy vyjadřují souhlas nebo naopak mlčky napomínají. Kanton u Ženevského jezera zná svou duši. Jeho krása žije v koexistenci s průmyslem a vzájemná rovnováha je nejen přijímána, ale žárlivě střežena.
Ale Ženeva je i město neočekávaného, město konfliktu předvídaných událostí a náhlých nechtěných odhalení i násilného potlačení myšlenek, doprovázených šlehajícími blesky osobní nevraživosti.
Pak následuje dunění hromu; obloha potemní a z mraků se spustí déšť, vodopády rozzlobené vody překvapivě zakryjí výhled a s pleskáním buší do dlažby i do symbolu města - velkého vodotrysku postaveného člověkem, aby oslnil svou nádherou druhého člověka. Po nečekaném odhalení gigantická fontána umírá a květiny bez slunce chřadnou. Jasné odrazy v hladině jezera zmizí a lidská mysl strne.
Ženeva, město nestálé proměnlivosti.

*****

Právník Joel Converse vyšel z hotelu Richemond do oslepujícího jasu slunečného jitra. Přimhouřil oči, vydal se doleva a přehodil si diplomatický kufřík do pravé ruky, dobře si vědom, jak cenný obsah v něm přenáší, ale v myšlenkách spíše u muže, s nímž se měl sejít nad kávou a sladkým pečivem v kavárničce Le Chat Botté na nábřeží jezera. A údajně se s ním nesejdu poprvé, uvažoval Joel - pokud si mě ovšem s někým nespletl.
Američan A. Preston Halliday zastupoval při současně probíhajícím jednání druhou stranu. Cílem konference, která oba právníky přivedla do Ženevy, bylo doladění posledních podrobností chystaného sloučení jisté americké a švýcarské společnosti. Zbývaly skutečně jen drobné detaily a formality, aby dohoda vyhovovala zákonům obou zemí a byla přijatelná pro mezinárodní soud v Haagu. Ale proč zrovna Halliday? Původně přece vůbec nebyl součástí týmu amerických právníků, kteří pro Švýcary prověřovali Joelovu firmu. To ho samozřejmě předem nediskvalifikovalo - nový, čerstvý a nezatížený pohled na věc může být často výhodou, ale postavit nováčka do čela, udělat z něj hlavního mluvčího? To připadalo Joelovi, mírně řečeno, poněkud neobvyklé. A také znepokojivé.
Halliday - alespoň podle toho mála, co o něm Joel věděl - se těšil reputaci vyjednávače, který hasí nebo naopak způsobuje problémy, zkušený právnický montér, který si všimne volných drátků tam, kde je jiní nevidí, zkratuje je a uvede stroj do chodu, ale jindy jeho přítomnost přivedla ke krachu vyjednávání, jež trvala dlouhé měsíce a stála statisíce dolarů. Na víc si Joel nevzpomínal - a přesto Halliday tvrdil, že se znají z dřívějška.
„Jsem Press Halliday," řekl ráno hlas ve sluchátku hotelového telefonu. „Vystřídal jsem Rosena v čele týmu pro vyjednávání fúze CommTech-Bern."
„Co se stalo?" zeptal se Joel. Stál u stolku s vypnutým bateriovým holicím strojkem v levé ruce a snažil se vzpomenout, kde už to jméno slyšel. Odpověd mu vytanula na mysli, ještě než volající pokračoval.
„Chudák Rosen dostal infarkt a jeho partneři pozvali místo něho mě." Právník se odmlčel. „Musel jste na

něho být zatraceně tvrdý, pane kolego."
„Ujišťuji vás, pane kolego, že jsme se ani jednou nepohádali. Bože, to je mi líto. Mám Aarona rád. Jak je mu?"
„Dostane se z toho. Leží v posteli a krmí ho slepičí polévkou na deset způsobů. Mám vám vyřídit, že si prověří konečnou verzi, jestli jste si někde nenechal pootevřená neviditelná zadní vrátka."
„To znamená, že si ji prověříte vy, protože já nemám nic takového ve zvyku a Aaron jakbysmet. Tohle manželství je výlučně o penězích, a jestli jste si ty papíry prostudoval, víte to stejně dobře jako já."
„Jistě," souhlasil Halliday. „Mnohem výhodnější odpisové sazby investic spolu s podstatným podílem na trhu. Žádný zádrhel. Ale protože jsem v týmu nový, měl bych pár otázek. Co kdybychom spolu posnídali?"
„Právě jsem si chtěl objednat něco na pokoj."
„Venku je hezky, tak proč se nenadýchat čerstvého vzduchu? Bydlím v hotelu Prezident, takže se sejdeme někde v půli cesty, ano? Znáte Chat Botté?"
„Americká káva a croissanty na Quai du Mont Blanc."
„Přesně. Za dvacet minut?"
„Raději za půl hodiny, jestli vám to nevadí."
„Výborně." Halliday se znovu odmlčel. „Rád tě zase uvidím, Joeli," přešel na tykání.
„Ale? Zase?"
„Už jsi asi zapomněl. Inu, od té doby uběhlo hodně vody a hodně se toho přihodilo... Tobě bohužel víc než mně."
„Nechápu..."
„Přece Vietnam. Strávil jsi dlouhou dobu v zajetí..."
„To už je spousta let. Chtěl jsem říct, že nevím, odkud se známe. Nějaký případ?"
„Případ ne. Služebně jsme se dosud nesetkali, ale byli jsme spolužáci."
„Na Dukeově univerzitě? Právnickou fakultu studovala spousta lidí."
„Ještě dřív. Možná si vzpomeneš, až mě uvidíš. Jestli ne, připomenu se."
„Rád si hraješ na schovávanou, že? Dobře, tak za půl hodiny. Chat Botté."
Converse kráčel k Quai du Mont Blanc, živému bulváru na nábřeží jezera, a snažil se zasadit Hallidayovo jméno do časového rámce školní docházky a přiřadit zapomenutému obličeji podobu jednoho ze spolužáků. Nic ho nenapadalo, a přitom Halliday rozhodně není běžné jméno a zkratka Press ještě méně. Kdyby někdy znal někoho, kdo se jmenuje Press Halliday, takový člověk by se mu z paměti těžko vytratil. A tón hlasu v závěru rozhovoru naznačoval důvěrnou blízkost.
Rád tě zase uvidím, Joeli. Vyslovil tu větu hřejivě, laskavě, stejně jako naprosto bezdůvodnou zmínku o Joelově válečném zajetí. Jenže o tomto tématu mluvil každý uctivě a s patrným, když ne naplno vyjádřeným soucitem. Converse ovšem chápal, proč volající za daných okolností cítil, že musí, byť jen letmo, zmínit Vietnam. Všichni nezasvěcení se domnívali, že každý, kdo strávil třeba jen pár dní v severovietnamském zajateckém táboře, utrpěl těžké psychické poškození, že část jeho mysli byla hroznými zážitky násilně přetvořena a vzpomínky zastřeny. V některých aspektech to byla nepopiratelná pravda, ale paměti se to rozhodně netýkalo. Právě vzpomínky, k nimž se každý vězeň instinktivně uchyloval a které do hloubky a často velmi bolestně propátrával, nabyly neobvyklé ostrosti. Prožitá léta a zkušenosti... obličeje, které měly oči a hlasy, těla jistého tvaru a velikosti, scény, jež se odehrávaly před duševním zrakem, pohledy a zvuky, představy a pachy, doteky a touha dotýkat se... Žádný zážitek z minulosti nebyl tak bezvýznamný, aby odplul do zapomnění a zůstal neprozkoumán. Často jim nic jiného ani nezbylo, zejména v noci - vždycky v noci s její všudypřítomnou ledovou vlhkostí umrtvující tělo a s nekonečně mrazivějším strachem paralyzujícím přítomnost - vzpomínky byly vším. Pomáhaly přehlušit vzdálené výkřiky ve tmě i rachot výstřelů, které byly ráno zcela zbytečně vysvětleny jako nutné popravy těch, kdo zatvrzele odmítali spolupracovat. Anebo pomáhaly ztlumit nářek těch ještě nešťastnějších, které si věznitelé toužící po zábavě vybrali pro své hry tak příšerné, že se vymykají popisu.
Jako mnoho vojáků, kteří prožili větší část zajetí v izolaci, Joel znovu a znovu probíral každou fázi svého života; snažil se je složit dohromady a pochopit - naučit se mít rád vzniklý celek. Bylo toho hodně, co nechápal a neměl rád, ale s výsledkem usilovného zkoumání a prošetřování vlastní minulosti se mohl

smířit, žít s ním a v případě nezbytnosti i zemřít. Tohoto klidu duše musel dosáhnout, aby přežil hrůzu. A protože pátrání ve vlastních vzpomínkách probíhalo noc co noc a vyžadovalo disciplinovanost a přesnost, dokázal si Joel snadněji než jiní lidé připamatovat celé dlouhé úseky života. Jako počítač pokaždé spolehlivě najde data uložená na pevném disku, uměl i Joelův mozek vytáhnout ze své paměti libovolné místo, osobu či jméno, a to na základě velmi omezených základních informací. Soustavné opakování
proces vzpomínání neobyčejně urychlilo a zefektivnilo - a proto byl teď Joel tak zmatený. Do jeho minulosti ten člověk prostě nezapadal. Ledaže by se Halliday jeho životem někdy hodně dávno jenom mihl jako záblesk meteoru.
Rád tě zase uvidim, Joeli. Byla ta slova jen trikem, právnickou lstí?
Joel Converse obešel roh ulice a zamrkal v ostrém odrazu slunečních paprsků na mosazném zábradlí, obklopujícím stolky na chodníku před kavárnou. Po bulváru proudily nablýskané automobily a vzorně čisté autobusy, po zametené dlažbě kráčeli chodci za svým cílem - různým tempem, ale spořádaně. Ženevské ráno je čas klidné, vlídné energie. I noviny ležely na stolcích vzorně složené a ne zmačkané a překroucené na stránce, která předchozího čtenáře nejvíce zajímala. Ani válka mezi chodci a vozidly ještě nepropukla, mírová střetnutí se odehrávala v podobě pohledů a pokývnutí, zastavení před přechody a děkovných gest. Joela, který prošel otevřenou mosaznou brankou mezi stolky, napadlo, jestli by Ženeva nemohla exportovat svá rána do New Yorku. Jenže městská rada by takový dovoz určitě zamítla s poukazem na to, že obyvatelé by tak vysokou míru civilizované ohleduplnosti nepřežili.
Těsně před ním pleskly na stůl složené noviny - slušnost je zřejmě nakažlivá - a objevil se obličej, který Converse znal. Byla to... harmonická tvář; na rozdíl od Joelovy byly všechny její rysy na svém místě a vzájemně k sobě ladily. Rovné černé vlasy rozdělené pečlivě učesanou pěšinkou, špičatý nos nad ostře řezanými rty. Ano, ten obličej patří do mé minulosti, usoudil Joel. Problém je v tom, že k němu nesedí to jméno.
Povědomě vypadající muž zvedl hlavu, pohledy se setkaly a „A. Preston Halliday" vstal, nevysoké statné tělo pod oblekem zjevně obalené svaly a ne tukem.
„Jak se vede, Joeli?" pronesl - najednou známý - hlas a ruka se natáhla přes stůl.
„Nazdar... Avery," odpověděl na pozdrav Converse, ušel několik nezbytných kroků a poněkud neohrabaně si přehodil kufřík do levé ruky. „Jmenuješ se Avery, ne? Avery Fowler. Taftova střední, počátek šedesátých let. Po prázdninách před závěrečným ročníkem ses nevrátil a nikdo nevěděl proč. Všichni jsme tehdy spekulovali, co se s tebou stalo. Zápasil jsi, že? A dobře."
„Dvojnásobný šampion Nové Anglie," usmál se právník a ukázal na židli naproti sobě. „Posad se a promluvíme si o tom. Řekl bych, že jsi dost překvapený. Proto jsem taky chtěl, abychom se sešli ještě před
dopoledním jednáním. Asi by nebylo vhodné, kdybys vyskočil a zařval ‚Podvodník!', sotva bych vstoupil do místnosti."
„Ještě nevím, jestli to neudělám. Ale řvát nebudu." Converse se posadil, postavil kufřík vedle nohy stolu a zahleděl se na právníka, který seděl naproti němu. „Co má znamenat to přejmenování na Hallidaye? Proč jsi mi ráno do telefonu nic neřekl?"
„A co jsem měl podle tebe říct? Mimochodem, kamaráde, vzpomínáš, že na škole jsi mi říkal Šťoural? Kdybych se představil, nepřišel bys."
„A proč změna jména? Nějaký Fowler sedí kdesi ve vězení?"
„Seděl by, kdyby si neustřelil hlavu?"
„Jsi samé překvapení. Tvuj příbuzný?"
„Jo. Otec."
Converse se zarazil. „Asi bych se měl omluvit."
„Nemusíš, nemohls to vědět. Proto jsem se do maturitního ročníku nevrátil... A to jsem tu zatracenou trofej tolik chtěl! Byl bych jediný borec na žíněnce, který ji získal třikrát v řadě."
„To je mi líto. Co se stalo... nebo je to důvěrná informace, kolego? Samozřejmě bych to akceptoval."
„Pro tebe ne, kolego. Pamatuješ, jak jsme spolu vyrazili do New Havenu a na autobusovém nádraží sbalili ty dvě kočky?"

„Tvrdili jsme jim, že studujeme na Yale..."
„Jo, vzaly nás za slovo, ale stejně nám nakonec nedaly."
„Měli jsme holt velké oči."
„Středoškoláci ze soukromé přípravky," povzdechl si Halliday. „Dokonce o nás napsali knihu. Jsme fakt takoví budižkničemové?"
„Podceňují nás, ale my se vrátíme. Jsme vlastně poslední menšina v této zemi, takže vzbuzujeme soucit... Tak co se stalo, Avery?"
Ke stolku přistoupil číšník a zlomil kouzlo důvěrného okamžiku. Oba muži se neodchýlili od zaběhaných zvyklostí a objednali si americkou kávu a croissanty. Číšník smotal dva červené papírové ubrousky do kornoutů a postavil je před ně.
„Co se stalo?" zopakoval Halliday tiše, když obsluha odešla. „Ten roztomilý a pohledný hajzlík, který byl náhodou můj otec, zpronevěřil jako správce svěřeneckého fondu čtyři sta tisíc dolarů, a když se na to přišlo, odpráskl se. Kdo mohl tušit, že úctyhodný občan Greenwiche ve státě Connecticut měl ve městě dvě manželky, jednu v East Side, druhou na Bank Street? Prostě chlápek k pomilování."
„Asi se měl co ohánět. Ale pořád nechápu toho Hallidaye."
„Když se to stalo - sebevraždu se naštěstí podařilo ututlat -, matka se vrátila do San Franciska a vzala mě s sebou. Kdysi jsme bydleli v Kalifornii. To přece víš, ne? Vlastně, proč bys měl? No, tam se máma z trucu během týdne provdala za mého otčíma Johna Hallidaye. Za pár měsíců vytrvalé snahy nezbyla po milém panu Fowlerovi ani stopa."
„Včetně tvého křestního jména?"
„To ne. V Kalifornii jsem byl vždycky Press. My Kaliforňané si potrpíme na poutavá a snadno zapamatovatelná jména. Tab, Troy, Crotch... Syndrom Beverly Hills padesátých let. Na Taftové jsem měl v průkazce Avery Preston Halliday, takže jste mi všichni začali říkat Avery... nebo tou strašnou přezdívkou Ave. Jako přistěhovalec ze západního pobřeží jsem raději držel zobák. V Connecticutu se člověk musel řídit evangeliem podle Holdena Caulfielda""
„To je všechno pěkné," poznamenal Joel, „ale co když narazíš na někoho, jako jsem já? Určitě se to občas stává."
„Divil by ses, jak zřídka. Koneckonců, už je to dávno. A moji vrstevníci v Kalifornii pochopili. Tam si děti mění příjmení podle matčina rozmaru. Na východě jsem žil jen pár let, v Greeenwichi jsem se s nikým moc nestýkal a mezi školní smetánku jsem nezapadl."
„Ale měl jsi tam přátele. Třeba mě."
„Moc jich nebylo. Přiznejme si to bez mučení. Byl jsem nezajímavý přivandrovalec, o kterého nikdo nestál."
„Na žíněnce to ale neplatilo."
Halliday se zasmál. „Fakt je, že ze zápasníků se moc právníků nestává. Časté pády prý poškozují mozek... No nic, abych se vrátil k tvé otázce. V posledních deseti letech se stalo snad pětkrát nebo šestkrát, že mi někdo řekl, že jsem někdo jiný, než za koho se vydávám. Vysvětlil jsem po pravdě, že když mně bylo šestnáct, matka se znovu provdala, a všetečné dotazy jsem umlčel."
Dorazila káva s pečivem a Joel si zlomil croissant na poloviny. „Takže ses bál, že až zasedneš za konferenční stůl, položím ti stejně všetečný dotaz, nemám pravdu?"
„Ber to jako profesní laskavost. Nechtěl jsem, aby sis tím lámal hlavu, když máš myslet na zájmy svého klienta. Musel jsem na tebe brát ohled, vždyť jsme se tehdy v New Havenu společně pokoušeli ztratit panictví."
„Mluv za sebe," usmál se Joel.
Halliday se zazubil. „Hele, oba nás to štvalo a oba jsme to přiznali. A když jsme pak blinkali u popelnic, přísahali jsme si navzájem, že se tím nebudeme nikde chlubit."
„Jenom jsem tě zkoušel, kolego. Moc dobře si na to pamatuju. Takže tys vyměnil nudný šedý flanelový oblek za oranžové košile a zlaté řetězy na krku?"
„Přesně tak. Nejdřív Berkeley a potom přes ulici na Stanford."
„Dobrá škola... A jak ses dostal ke specializaci na mezinárodní právo?"
„Vždycky jsem rád cestoval a usoudil jsem, že tohle je nejlepší způsob, jak na svém koníčku ještě

vydělat. A co ty? Soudil bych, že ty ses v životě nacestoval, až ti to lezlo krkem."
„Původně jsem pošilhával po zahraniční službě. Diplomatický sbor, právní sekce ambasády, tak nějak."
„Po všech těch cestách, které jsi absolvoval?"
Converse upřel na Hallidaye ledově chladný pohled světle modrých očí. „Ano, po všech těch cestách. Taková spousta lží, ale nikdo nám o nich neřekl, až bylo příliš pozdě. Podvedli nás. To se nemělo stát."
Halliday se naklonil, spojil dlaně, opřel se lokty o stůl a oplatil Joelovi upřený pohled. „Pořád mi to vrtalo hlavou," začal tiše. „Nejdřív jsem o tobě četl v novinách, potom jsem tě viděl, když tě ukazovali v televizi. Bylo mi hrozně. Nijak důvěrně jsme se neznali, ale měl jsem tě rád."
„Přirozená reakce. Kdyby se naše úlohy vyměnily, vnímal bych to stejně."
„To bych tak jistě netvrdil. Víš, já stál na druhé straně. Vedl jsem protestní hnutí proti válce ve Vietnamu."
„Takže radikální hippie, který spálil povolávací rozkaz," řekl Joel s náznakem něhy v hlase a ledové ostří z jeho pohledu zmizelo. „Tu odvahu jsem já neměl."
„Ani já ne. Hodil jsem do ohně propadlou průkazku z knihovny."
„Ted jsi mě zklamal."
„Však sebe tehdy taky. Ale bylo mě vidět." Halliday se zase opřel a natáhl ruku pro šálek. „Ale jak je možné, že ty ses nechal tak vidět, Joeli? Nikdy bych to do tebe neřekl. Nezdál ses mi ten typ."
„Taky že nejsem. Přimáčkli mě."
„Mám dojem, žes říkal podvedli."
„To až později." Converse zvedl šálek a napil se černé hořké kávy; směr, kterým se rozhovor ubíral, mu nebyl příjemný. O těch letech velmi nerad mluvil, ale často byl k tomu donucen. Udělali z něj někoho jiného. „Byl jsem v prvním ročníku na Amherstu a studiu jsem moc nedával... Spíš bych měl říct, že jsem na ně zvysoka kašlal, takže odklad bych stejně nedostal. Ale od svých čtrnácti let jsem létal."
„To jsem nevěděl," přerušil ho Halliday.
„Můj otec nebyl pohledný chlapík a neměl milenky, zato byl pilotem dopravních letadel a před důchodem to dotáhl až na vrcholového manažera u PanAm. V naší rodině bylo běžné, že děti uměly létat dřív, než získaly řidičský průkaz."
„Máš sourozence?"
„Mladší sestru. Letěla sólo dřív než já a nikdy mi nedovolí na to zapomenout."
„Už si vzpomínám. Viděl jsem s ní několik rozhovorů v televizi."
„Mohls vidět jenom dva," poznamenal Joel s úsměvem. „Stála na tvé straně hřiště a bylo jí srdečně jedno, kdo všechno o tom ví. Šašci z Bílého domu ale přikázali, aby ji nechali na pokoji."
„Právě proto si na ni pamatuju," řekl Halliday. „Takže mizerný student opustil školu a námořnictvo získalo ostrého pilota."
„Moc ostrého ne, to nebyl nikdo z nás. Nebylo proti čemu být nabroušený a většinou jsme se sami pořezali. Nebo spálili."
„Ale přesto jsi nejspíš lidi jako já nenáviděl. Sestru samozřejmě ne," dodal rychle Halliday.
„Ji také," opravil ho Joel. „Nesnášel, nenáviděl, pohrdal... bez sebe vztekem. Ale jenom když někoho zabili nebo když někdo v táboře zešílel. Ne za to, co jste hlásali - nikdo z nás si o Saigonu nedělal žádné iluze -, ale za to, že jste to hlásali, aniž jste poznali, co je to skutečný strach. Seděli jste si pěkně v bezpečí a z nás jste udělali bandu pitomců. Tupých, vyděšených pitomců."
„Chápu."
„To je od tebe hezké."
„Promiň, nechtěl jsem, aby to tak vyznělo."
„A jak to vyznělo, kolego?"
Halliday svraštil obočí. „Blahosklonně, řekl bych."
„Řekl bys dobře," opáčil Joel.
„Ještě se zlobíš?"
„Na tebe ne. Na ty, co se v tom pořád šťourají. Strašně nerad o tom, mluvím, ale pořád mi to někdo připomíná."
„Vinu za to dávej lidem z Pentagonu, co mají na starosti vztahy s veřejností. Jistou dobu jsi byl bona fide

hrdinou večerních zpráv. Kolikrát jsi utekl? Třikrát? Při prvních dvou pokusech tě chytili a vrazili do díry, ale potřetí se ti to konečně podařilo. Zdrhl jsi sám, že? Proplazil ses přes několik set mil nepřátelské džungle a dostal se k našim liniím."
„Těch mil byla necelá stovka a měl jsem zatracené štěstí. Při prvních dvou pokusech jsem byl odpovědný za smrt osmi mužů. Nic, na co bych mohl být pyšný. Mohli bychom přejít k té záležitosti CommTech-Bern?"
„Ještě okamžik." Halliday odložil croissant. „Nechci do ničeho šťourat, ale kdesi v mozku mi straší jedna věc, s kterou bych se ti rád svěřil - pokud mi přiznáš, že nějaký mozek mám."
„Preston Halliday mozek má, jak dokládá jeho reputace. Moji společníci o tobě říkají, že jsi žralok. Jenže já znal někoho, kdo si říkal Avery, ne Press."
„Takže teď promluví Fowler, jestli ti to tak líp vyhovuje."
„O co jde?"
„Nejdřív pár otázek. Pochop, prosím. Chci se vyjádřit co nejpřesněji, protože i ty máš určitou reputaci. Říká se, že jsi snad nejlepší specialista na mezinárodní obchodní právo ve Státech, ale lidem, s kterými jsem o tobě mluvil, nejde do hlavy, proč Joel Converse zůstává u relativně malé, byť dobře zavedené firmy, když má dost talentu i schopností, aby zazářil někde jinde - nebo se dokonce osamostatnil."
„Chceš mě zverbovat?"
„Já ne. Společníky neberu - zásluhou jistého Johna Hallidaye, obhájce ve věcech trestních ze San Franciska."
Converse se zadíval na druhou polovinu sladkého rohlíku a rozhodl se nechat ji ležet. „Jak zní otázka, kolego?"
„Proč jsi tam, kde jsi?"
„Mám více než slušný plat a v podstatě vedu mezinárodní oddělení. Nikdo mi nekouká přes rameno. Kromě toho nechci riskovat. Je tady taková drobná záležitost s alimenty, nic světoborného, ale platit musím - a chci."
„Na manželku, nebo i na děti?"
„Zaplať bůh, děti nemám."
„Co se stalo, když jsi odešel od námořnictva? Jak ses cítil?" Halliday se znovu předklonil a opřel loktem o stůl, bradu položenou v dlani. Zvědavý student - nebo něco jiného?
„Kdo jsou ti lidé, s kterými jsi o mně mluvil?" zeptal se Joel.
„Tato informace je zatím důvěrná, kolego. Přijímáš?"
Joel se usmál. „Ty jsi opravdu žralok... Dobře, tak teď evangelium podle Joela Conversea. Vrátil jsem se po tom nešťastném přerušení
svého života a chtěl jsem všechno. Jistě, měl jsem vztek na celý svět, ale chtěl jsem něčeho dosáhnout. Z věčného studenta se stal svým způsobem zažraný vědátor. Ovšem lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem neměl určitá privilegia. Zapsal jsem se zpátky na Amherst a za tři semestry plus letní prázdniny jsem zvládl dva a půl ročníku. Pak mi Dukeova univerzita nabídla zkrácený individuální studijní plán a během koncipientské praxe specializační studium v Georgetownu."
„Ty jsi praktikoval ve Washingtonu?"
„Ano," přikývl Joel.
„U koho?"
„Dělal jsem pro Clifforda."
Halliday poposedl a tiše hvízdl. „To je zlatý důl a volná jízdenka na samý vrchol."
„Říkám, že jsem měl určitá privilegia."
„A tehdy jsi začal myslet na zahraniční službu? Když jsi studoval v Georgetownu a pracoval ve Washingtonu?"
Converse znovu přikývl a přimhouřil oči před odrazem slunce od nablýskané masky limuzíny ujíždějící po bulváru. „Ano."
„Mohls mít všechno," poznamenal Halliday.
„Chtěli mě z nesprávných důvodů. Totálně se ve mně spletli. Když jim došlo, že hraju podle zcela jiných pravidel, nevyslalo by mě ministerstvo zahraničí ani na okružní cestu po Washingtonu za dvacet dolarů."

„A co Cliffordova firma? Vždyť i pro ně jsi musel být fantastická reklama." Kalifornský právník zvedl ruce ze stolu dlaněmi vzhůru. „Já vím, já vím. Nesprávné důvody."
„Nesprávná čísla," opravil ho Joel důrazně. „Čtyřicet právníků ve špičkových pozicích a další dvě stovky na výplatní listině. Trvalo by deset let, než bych našel pánské toalety, a dalších deset, než bych sehnal klíč. Tohle jsem nehledal."
„A co jsi hledal?"
„V podstatě to, co mám. Říkal jsem ti - slušný plat a vedu mezinárodní oddělení, přičemž to druhé je pro mě stejně důležité jako to první."
„Jenže to jsi při nástupu nemohl vědět," namítl Halliday.
„Ale mohl. Přinejmenším oprávněně předpokládat. Když se na mě Talbot, Brooks a Simon - podle tvých slov malá, ale zavedená firma - obrátili, rychle jsme se dohodli. Pokud se během čtyř pěti let osvědčím, převezmu agendu po Brooksovi. Ten měl ve společnosti na
starosti zahraniční operace a už ho unavovalo to věčné střídání časových pásem." Joel se odmlčel. „Očividně jsem se osvědčil."
„A stejně očividně ses při tom taky oženil."
Joel se pohodlně opřel. „Je tohle nutné?"
„Vůbec ne. Je to irelevantní, ale velmi mě to zajímá."
„Proč?"
„Přirozená reakce," odpověděl Halliday s pobaveným pohledem v očích. „Kdybys byl na mém místě a já prožil to, co ty, taky bys byl zvědavý."
„Žralok na dosah ruky," zavrčel Converse.
„Samozřejmě to nemusíš nijak komentovat, kolego."
„Já vím, ale kupodivu mi to nevadí. Dost si kvůli tomu, co jsem prožil, vytrpěla." Joel ulomil kousek croissantu, ale nezvedl ho k ústům. „Praktické důvody, touha po pohodlí a představa jakési stability," řekl po chvíli.
„Co prosím?"
„Její slova," vysvětlil Joel. „Řekla mi, že jsem se oženil proto, abych měl kam se vracet z práce a někoho, kdo by mi nachystal jídlo, vypral a zbavil mě těch otravných pitomostí, které musí člověk absolvovat, aby sehnal partnera do postele. A taky že legitimizací našeho vztahu jsem navenek vypadal jako slušný člověk. ‚Panebože, že já se k té roli propůjčila!' Opět její slova."
„Měla pravdu?"
„Řekl jsem ti přece, že když jsem se vrátil, chtěl jsem všechno. Ona byla součástí toho všeho. Ano, měla pravdu. Kuchařka, služka, pradlena, společník do postele a velmi přijatelně atraktivní přívěšek. Stěžovala si, že se nemůže vyznat v mé hierarchii."
„Zdá se, že to musela být celkem fajn holka."
„Byla. A je."
„Slyším snad náznak touhy po navázání zpřetrhaných svazků?"
„V žádném případě." Converse zavrtěl hlavou a zvlnil rty v úsměvu, ale oči postrádaly jakýkoliv náznak humoru. „I ona byla podvedena a nemělo se to stát. Každopádně jsem se svým současným stavem spokojen, skutečně spokojen. Někteří z nás se prostě nenarodili pro rodinný krb, i když toho občas litujeme."
„Není to špatný život."
„Ty máš rodinu?" zeptal se Joel rychle, aby přehodil výhybku hovoru.
„Se vším všudy včetně ortodoncie a domácích úkolů. Pět dětí a jedna manželka. Jinak si to ani neumím představit."
„Ale musíš hodně cestovat, ne?"
„Prožívám fantastické návraty domů." Halliday se předklonil, jako kdyby odhadoval svědka protistrany. „Takže nemáš žádné závazky, nikoho, ke komu by ses musel vracet?"
„Talbot, Brooks a Simon by považovali kladnou odpověď za urážku. I můj otec. Od matčiny smrti s ním jednou týdně večeřím... Pokud ovšem nelítá někde po světě. Má několik doživotních volných letenek."
„Pořád je na cestách?"

„Jeden týden v Kodani, druhý v Hongkongu. Baví ho, když je v pohybu. Je mu osmašedesát a je skrznaskrz zkažený."
„Počítám, že by se mi líbil."
Converse pokrčil s úsměvem rameny. „Možná ne. Podle jeho názoru jsou všichni právníci, mě nevyjímaje, dotěrní mravenci. Otec je snad poslední pilot s bílým šátkem kolem krku."
„Určitě by se mi líbil... Ale kromě zaměstnavatelů a otce není v tvém životě nikdo, ke komu bys měl - řekněme - prioritní závazky?"
„Jestli myslíš ženy, znám jich několik a jsme dobří přátelé - a myslím si, že tento rozhovor už zašel tak daleko, že by bylo vhodné ho přerušit."
„Říkal jsem, že se ti chci s něčím svěřit," hájil se Halliday.
„Tak co kdybychom přešli k věci, kolego? Výslech skončil."
Kalifoňan přikývl. „Dobře, jak si přeješ. Lidé, s nimiž jsem o tobě mluvil, chtěli vědět, jak dalece jsi volný, abys mohl po libosti cestovat."
„Odpověď zní, že vůbec ne. Mám práci a odpovědnost k firmě, která mě zaměstnává. Dnes je středa. Do pátku bude dohoda podepsána, já si udělám volný víkend a v pondělí sedím ve své kanceláři, jak se ode mě očekává."
„Předpokládejme, že by se našlo nějaké řešení, přijatelné pro firmu Talbot, Brooks a Simon?"
„Nezdá se ti, že už si troufáš trochu moc?"
„A že bych ti učinil nabídku, kterou bys mohl těžko odmítnout?" pokračoval Halliday, jako kdyby Joela neslyšel.
„To je absurdní."
„Zkus to se mnou," naléhal Halliday. „Pět set tisíc dolarů, pokud přijmeš na základě ‚maximální snahy', milion, když dotáhneš tu záležitost do úspěšného konce."
„Ty ses musel zbláznit." Joela oslepil další záblesk, tentokrát delší než ten první. Zvedl levou ruku, aby si zaclonil oči, a zavrtal se pohledem do muže, kterého kdysi znal jako Averyho Fowlera. „A i když pominu etiku našeho povolání - protože dnes dopoledne nemůžeš absolutně nic získat -, musím konstatovat, že sis zvolil mizerné načasování. Nemám rád nabídky, a to ani šílené nabídky, od právníka protistrany, s kterým se mám za chvíli setkat u jednacího stolu. Ty mně vždycky smrdí."
„Jde o dvě zcela odlišné záležitosti," hájil se Halliday. „Máš samozřejmě pravdu v tom, že nemám co získat ani ztratit. Odvedli jste s Aaronem veškerou práci a já jsem tak slušný, že účtuju Švýcarům jenom cestovné a minimální hodinovou sazbu, protože moje odborné rady vůbec nepotřebují. Dnes dopoledne doporučím, aby byla dohoda podepsána v současném znění. Není třeba měnit ani čárku. Kde je jaký konflikt zájmů?"
„A kde je zdravý rozum?" opáčil Joel. „Nemluvě o tom řešení přijatelném pro firmu Talbot, Brooks a Simon. Nabízíš mi plat za dva a půl roku i s prémiemi jenom za to, že řeknu ano."
„Ne jenom za to," zašeptal Halliday. „My tě potřebujeme."
„My? Trochu si protiřečíš, nezdá se ti? Nejdřív to byli oni. Lidi, s kterými jsi o mně mluvil. Tak se konečně vyslov, Pressi."
Avery Preston Halliday se zadíval Joelovi do očí. „Patřím k nim. Děje se něco, co by se dít nemělo. Chceme, abys zamezil jisté společnosti v činnosti. Prostě ji dostal ze hry. Je to dost zlé a velmi nebezpečné. Poskytneme ti všechny páky, které máme."
„O jakou společnost se jedná?"
„Jméno by ti nic neřeklo. Není ani registrovaná. Nazývejme ji exilová vláda."
„Cože?"
„Skupina stejně smýšlejících mužů, kteří budují portfolio zdrojů tak rozsáhlých, že jim zajistí vliv tam, kde by ho neměli mít, pravomoci tam, kde by je neměli mít."
„Ale kde?"
„Na místech, která si tento ubohý neschopný svět nemůže dovolit. Mohou to dokázat, protože to nikdo nečeká."
„Jsi záhadný jako starověká věštkyně."
„Jsem vyděšený. Já je znám."

„Ale říkáš, že máš nástroje a prostředky - páky, abych citoval -, s jejichž pomocí se jim lze dostat na kobylku. To znamená, že jsou zranitelní."
Halliday přikývl. „Domníváme se, že jsou. Máme jistá vodítka, ale bude to vyžadovat ještě hodně mravenčí práce, než se někomu podaří složit kompletní obraz. Existuje řada důvodů k přesvědčení, že jsou zapleteni v aktivitách a transakcích, které odporují zákonům jejich zemí."
Joel si několik okamžiků svého bývalého spolužáka pozorně prohlížel. „Zemí? Množné číslo?"
„Ano," potvrdil Halliday tiše. „Jsou různých národností."
„Ale všichni patří k jedné společnosti, je to tak?" zeptal se Converse.
„I tak se to dá říct."
„Co takhle prostě a jednoduše ano?"
„Tak jednoduché to není."
„Já ti povím, jaké to je," odsekl Joel. „Máte svoje vodítka, tak si ty vaše zlé vlky hoňte sami. Já mám momentálně slušné a zcela uspokojivé zaměstnání."
Halliday se zhluboka nadechl. „Ne, nemáš," vydechl tak tiše, že ho Joel sotva slyšel.
V tichu, které následovalo, oba muži jako by odhadovali jeden druhého. „Cos to řekl?" zasyčel Joel a z bledě modrých očí mu vyšlehly ledové blesky.
„Tvoje firma chápe, o co jde. Můžeš si vzít dovolenou."
„Ty arogantní parchante! Kdo ti dal právo vůbec se obrátit na..."
„Generál George Marcus Delavane," skočil mu do řeči Halliday nevzrušeným, monotónním hlasem.
Vedle Joela jako kdyby uhodil blesk, pronikl oslepujícím jasem, který mu spaloval oči, a změnil led v žhavý oheň. Pak mu v hlavě zaburácel hrom.

*****

Piloti seděli kolem dlouhého hranatého stolu v důstojnické jídelně letadlové lodi, usrkávali kávu a hleděli do tmavé tekutiny nebo na šedou stěnu naproti sobě; nikdo nechtěl přerušit ticho, které je obklopovalo. Ještě před hodinou létali křížem krážem nad Pak Songem a ostřelovali zemi pod sebou. Snažili se zastavit postup severovietnamských pluků a získat tak nesmírně cenný čas pro přeskupení jednotek armády Spojených států a jižního Vietnamu, než je nepřítel uzavře v obklíčení - z toho kotle by se již nedostali. Dokončili nálet a vrátili se na mateřskou letadlovou loď- všichni kromě jediného. Letka ztratila velícího důstojníka. Nadporučíka Gordona Ramseye zasáhla nad pobřežím neuvěřitelnou souhrou náhod raketa, která se odchýlila ze správného směru a zaryla se do trupu jeho stroje. Trosky se rozprskly všemi směry. Smrt ve vzduchu při rychlosti tisíc kilometrů v hodině, život sfouknutý jediným mrknutím oka. Od pevniny se blížila hustá oblačná fronta; letka vzlétne k dalším bojovým operacím možná až za několik dnů. Piloti budou mít čas přemýšlet, a to nikoho netěšilo.
Do dveří jídelny nahlédl vysoký námořník „Je tady poručík Converse?" zeptal se.
„Ano?"
„Chce s vámi mluvit kapitán, pane. Máte se u nej okamžitě hlásit."
To se dalo čekat, pomyslel si Joel, když vstal a zamířil ke dveřím, doprovázen pochmurnými pohledy svých spolubojovníků. Povýšení na velitele letky byla čest, které by se velmi rád vzdal. Nebyl starší než jiní piloti, ani neměl vyšší hodnost. Prostě sloužil déle než všichni ostatní a s nalétanými hodinami přišly zkušenosti, které velitel letky nutně potřebuje.
Když stoupal po úzkém schodišti ke kapitánskému můstku, spatřil na vzdálené obloze obrys obrovské armádní helikoptéry, která se silným větrem probíjela k letadlové lodi. Za pět minut dosedne na letovou palubu - pozemní armáda poctí svou návštěvou vojenské námořnictvo.
„Je to těžká ztráta, poručíku Converse." Kapitán skloněný nad mapovým stolkem smutně potřásl hlavou. „A když pomyslím na dopis, který budu muset napsat, dělá se mi zle. Bůh je mi svědkem, že to nikdy není lehké, ale tentokrát mě čeká opravdu smutný úkol."
„Všichni to cítíme stejně, pane."
„To věřím," přikývl kapitán. „A taky jsem si jistý, že víte, proč jsem si vás zavolal."
„ Úplně přesně ne, pane."

„Ramsey říkal, že jste nejlepší, a to znamená, že od této chvíle jste velitelem jedné z elitních eskader, které operují nad Jihočínským mořem." Kapitána letadlové lodi přerušilo zazvonění telefonu. „Ano?"
To, co následovalo, Joel ani ve snu neočekával. Kapitán nejdřív svraštil obočí, pak zaťal lícní svaly, až mu zbělely tváře a naběhly žíly na krku, a v očích se mu objevil vztek a zděšení současně. „Cože?" vyhrkl zvýšeným hlasem. „Informovali nás předem? Dostali jsme nějakou zprávu rádiem?" Po krátké pauze kapitán praštil sluchátkem a zařval: „Panebože!" Podíval se na Joela a procedil: „Zdá se, že budeme mít tu pochybnou čest přijmout neohlášenou návštěvu z velitelství Saigon. A myslím tím návštěvu s velkým N."
„Vrátím se dolů, pane," řekl Joel a zvedl ruku k brigadýrce.
„Zůstaňte, poručíku," zarazil ho kapitán tiše, ale rozhodně. „Právě přijímáte rozkaz, a protože váš rozkaz ovlivňuje vzdušné bojové operace této lodi, vyslechnete si ho až do konce. Ať Šílený Marcus aspoň vidí, že nepřístojně narušuje činnost námořnictva."
Příštích třicet vteřin zabral rituál pověření velením - vysoký důstojník kladl na bedra podřízeného novou odpovědnost. Náhle se ozvalo dvojí úsečné zaklepání a vzápětí se ve dveřích vynořila vysoká, ramenatá postava. Armádní generál George Marcus Delavane okamžitě ovládl můstek silou své impozantní osobnosti.
„Kapitáne?" Generál veliteli lodi zdvořile zasalutoval jako první, i když měl vyšší hodnost. I poněkud pisklavý hlas zná zdvořile, ale oči ho usvědčovaly svým pronikavým nepřátelským pohledem ze lži.
„Generále." Kapitán i Joel předpisově zasalutovali. „Přijel jste na neohlášenou inspekci?"
„Ne, na naléhavou poradu s vámi, na poradu mezi zástupcem velitelství Saigon a podřízenou jednotkou."
„Chápu," řekl kapitán a měl se co ovládat, aby nedal najevo podráždění. „V této chvíli udílím naléhavé rozkazy tomuto muži..."
„Které znovu protiřečí mým rozkazům, co?" skočil mu generál vztekle do řeči.
„Generále, máme za sebou smutný a náročný den," ohradil se kapitán. „Sotva před hodinou jsme ztratili jednoho z nejlepších pilotů..."
„Na útěku před nepřítelem?" přerušil ho znovu generál, nechutnost poznámky ještě umocněná nosovým přízvukem. „Někdo mu ustřelil ten jeho podělaný ocas?"
„Proti tomu se musím ohradit" vyhrkl Joel. „Já mám toho muže nahradit ve funkci a důrazně protestuji proti tomu, co jste právě řekl... generále."
„Co? Kdo, sakra, jste?"
„Uklidněte se, poručíku. Dejte si odchod."
„Ve vší úctě, pane, žádám, abych směl generálovi odpovědět," zařval Joel, kterému vztek nedovolil odejít.
„Cože žádáte, vy zženštilý pilote?"
„Jmenuji se..."
„Sklapněte! Mě to nezajímá!" Delavane škubl hlavou k veliteli lodi. „Jsem tady, abych zjistil, proč si myslíte, že můžete neuposlechnout můj rozkaz, rozkaz vrchního velitelství! Vyžádal jsem si letecký úder na patnáct nula nula! Vy jste ‚ve vší úctě' odmítl tento rozkaz splnit!"
„Blíží se oblačná fronta a vy byste to měl vědět stejně dobře jako já."
„Moji meteorologové hlásí, že se v tom dá v pohodě létat."
„Domnívám se, že vaši meteorologové by vám totéž řekli i o tropickém monzunu, kdybyste je o to požádal."
„To je hrubé porušení subordinace!"
„Tohle je moje loď a vojenské řády zcela jasné říkají, kdo tady velí." „Můžete mě přepojit na vašeho radistu? Zavolám do Oválné pracovny a uvidíme, jak dlouho to bude vaše loď."
„Jistě budete chtít mluvit soukromě, možná i přes kódovací zařízení. Nechám vás doprovodit do komunikačního sálu."
„K čertu s vámi! Čtyři tisíce vojáků, z toho sotva pětina zkušených, se snaží proniknout do sektoru pět! Potřebujeme kombinovaný úder v nízké výšce ze země i z moře a my ho dostaneme, i kdybych vás měl odsud během hodiny vykopat! A můžu to udělat, kapitáne! Jsme tady, abychom zvítězili, zvítězili a ještě jednou zvítězili! Nepotřebujeme posery, kteří si jenom kryjí zadky. Možná se to k vám ještě nedoneslo,

kapitáne, ale každá válka přináší riziko. Kdo neriskuje, nemůže zvítězit!"
„Nejsem tady první den, generále. Zdravý rozum pomáhá snížit ztráty, a při dostatečně malých ztrátách můžete vyhrát příští bitvu."
„Tuhle bitvu vyhraju - s vámi, nebo bez vás, vy fajnovko."
„Ve vší úctě vám radím, generále, abyste lépe vážil slova."
„Co že děláte?!" Delavane měl tvář zrůzněnou vztekem, v očích pohled dravé šelmy. „Radíte mi? Opovažujete se radit vrchnímu velitelství! No, dělejte si, co chcete, vy fajnovko v nažehlené uniformě, ale upozorňuju vás, že právě probíhá výpad do údolí Tho."
„Údolí Tho?" vmísil se Converse. „První úsek trasy do Pak Songu. Tam jsme útočili již čtyřikrát. Znám to tam."
„Vy to tam znáte?" křikl generál.
„Znám. Ale rozkazy přijímám od velitele této lodi... generále."
„Ty sráči! Ty přijímáš rozkazy od prezidenta Spojených států! On je tvůj nejvyšší velitel! A já ty rozkazy od něho dostanu!"
Delavaneův obličej se ocitl jen několik centimetrů od Joelova a výraz šíleného maniaka, v němž se hloubce nenávisti rovnala jen míra opovržení, podráždil každičké nervové zakončení mladého poručíka. Aniž si pořádně uvědomil, co říká, procedil zaťatými zuby: „I já bych si dovolil generálovi poradit, aby si dával pozor na jazyk."
„Cože, sráči? Ten váš kapitán vás snad všechny očaroval?"
„Uklidněte se, poručíku. Řekl jsem vám, abyste odešel."
„Ty chceš, abych si dal pozor na jazyk, ty sráči s jedním mizerným zlatým proužkem? Kdepak, chlapečku, to ty si na něj dávej pozor. A zatím budete všichni poslouchat rozkazy! Jestli vaše eskadra nebude v patnáct nula nula ve vzduchu, dostane tahle loď tu největší žlutou nálepku v jihovýchodní Asii. Je vám to jasné, vy srágory?"
Joel znovu odpověděl, a když mluvil, uvažoval, kde se v něm vzalo tolik opovážlivosti. „Nevím, odkud jste přišel, pane, ale doufám, že se někdy setkáme za jiných okolností a na jiném místě. Domnívám se, že jste prase."
„Tohle je porušení subordinace. Kromě toho bych vám zlomil vaz."
„Odchod, poručíku!"
„Ne, kapitáne, to je špatný rozkaz!" zařval generál. „Tady chlapeček možná ten útok nakonec povede. Tak co to bude, bábovky? Poletíte, nebo prezident Spojených států - nebo nálepka?"
V patnáct hodin dvacet minut odstartoval Joel v čele své letky z paluby letadlové lodi. Když o osmnáct minut později vlétli nad pobřežím v nízké výšce do oblačné fronty, ztratili první dva piloty - nepřátelé sestřelili oba krajní stroje, smrt v plamenech při rychlosti tisíc kilometrů v hodině. V patnáct čtyřicet šest explodoval Joelovi pravý motor - tak nízko letící terč nemohl nepřítel netrefit. Když během následujících třiceti vteřin nedokázal svůj letoun stabilizovat, musel se Joel katapultovat do hustého tropického lijáku. Do padáku se mu opřel větrný vír a jak v divokých obratech klesal k zemi a do těla se mu s každým zhoupnutím zařezávaly popruhy, neustále před sebou viděl šílený nepříčetný obličeje generála Delavanea. Kvůli tomu šílenci prošel v následujících měsících peklem. A jak se později dozvěděl, pozemní jednotky utrpěly ještě mnohem větší ztráty.

*****

Delavane! Řezník z Danangu a Pleiku, který měl na svědomí tisíce lidských životů. Vrhal do džunglí a kopců jeden pluk za druhým bez dostatečného výcviku a potřebné palebné síly. Zraněné, vyděšené děti pochodovaly do táborů, zmatené a zadržující slzy, aby se, když konečně pochopily, neovladatelně rozplakaly. Osudy, které zajatci líčili, byly stokrát opakovanou variací na jediné téma. Během několika dnů po vylodění poslali nadřízení nezkušené a nevycvičené jednotky do bitvy, v níž měla prostá početní převaha zdolat často neviditelného nepřítele. A když bylo vojáků málo, poslali další. Tři dlouhé roky bylo vrchní velitelství v Saigonu v rukou šílence. Delavane! Vojevůdce, za nímž zůstávaly hromady mrtvol a který odmítal vzít na vědomí rozstřílené obličeje a utrhané končetiny, lhář a hlasatel smrti bez příčiny.

Muž, který se nakonec stal nebezpečný i fanatikům v Pentagonu, sám fanatik dalece převyšující ostatní, který se postavil proti vlastním soukmenovcům a musel být odvolán, aby pak dštil štvavé výpady a mlátil v nepříčetném vzteku kolem sebe.
Muži jako generál Delavane se už nikdy nesmějí dostat k moci! Copak to nechápete? To on byl nepřítel, náš nepřítel! Jeho vlastní slova. Converse je v horečném vzteku vychrlil na skupinu uniformovaných vyšetřovatelu, kteří hleděli jeden na druhého a vyhýbali se pohledu na něj - zjevně nechtěli na toto prohlášení reagovat. Formálně mu poděkovali, řekli, že země hodně dluží jemu i tisícům jako on, a s ohledem na jeho poslední poznámku ho nabádali, aby se snažil pochopit, že každý problém má několik rovin a že velení celé armádě není tak jednoduché, jak se může nezasvěcenému zdát. Prezident vyzval národ, aby si ovázal rány; čemu by prospělo jitřit staré bolesti? A pak následoval poslední kopanec v podobě nezastřeného varování.
„Vy sám jste krátce převzal nesmírně složitou odpovědnost velení, poručíku," řekl bledý armádní právník, tvrdě se na Joela zadíval a hned zase sklouzl pohledem ke spisům před sebou. „Před tím, než se vám podařil váš poslední únik, kdy jste se sám dostal z hluboké jámy umístěné mimo hlavní tábor, vedl jste dva neúspěšné pokusy o útěk, jichž se zúčastnilo celkem sedmnáct válečných zajatců. Vy jste naštěstí přežil, ale osm mužů zahynulo. Jsem přesvědčen, že vy sám, jako jejich vůdce, který vypracoval taktiku operace, jste rozhodně nepředpokládal téměř padesátiprocentní ztráty. Často se říká, ale zdá se, že ne dost často, že velení je děsivé, poručíku."
Překlad: Ne aby ses připojil k potížistům, vojáku. Přežil jsi, ale osm tvých kamarádů takové štěstí nemělo. Nenastaly při útěku okolnosti, o nichž armáda zatím neví? Nebyli někteří účastníci chráněni o něco lépe než ostatní? Nebo snad pouze jeden z nich? Jediný muž, kterému se samotnému podařilo uniknout, vyhnout se strážím, které v noci okamžitě střílely, jakmile spatřily vězně. Stačí položit podobnou otázku, otevřít příslušný záznam, a poneseš si navěky stigma podezřelého. Dej si pozor, vojáku. Máme tě v hrsti. Nikdo si nepřeje vznášet o tobě nějaké pochybnosti, ale když nás k tomu donutíš, nezaváháme, protože nás už ta kritika ze všech stran štve a postavíme se proti ní, kde to jen půjde. Bud rád, žes přežil. A teď vypadni.
V tom okamžiku se Joel Converse ocitl na krůček od propasti a málem sí zničil život. Ani v nejhorším snu by ho nenapadlo, že je něco takového možné. Byl připraven vrhnout se hystericky na shromážděné důstojníky, na ty licoměrné pokrytce - dokud si neprohlédl jejich tváře a nezavadil koutkem oka o stužky vyznamenání na jejich hrudích včetně zlatých hvězd za statečnost v boji. Tehdy ho zalila podivná směsice odporu, znechucení... a soucitu. Byli vyděšení. Spousta z nich zasvětila své životy válečné mašinérii své země - a pak je podvedli, stejně jako podvedli jeho. Jestliže ochrana poctivých znamená současně ochranu těch nejhorších, kdo je může odsuzovat? Kde
jsou svatí spravedliví a kde hříšníci? Lze to vůbec rozlišit, když jsme všichni oběti?
Ale znechucení převážilo. Joel Converse, příslušník námořního letectva Spojených států, se nedokázal přimět, aby shromážděným nadřízeným při odchodu zasalutoval. Beze slova se otočil a zcela civilním krokem vyšel z místnosti. Výsledek byl stejný, jako kdyby si před nimi odplivl.
Další záblesk z bulváru, oslepující pozdrav slunce na nábřeží jezera. Jsi v Ženevě, ne v severovietnamském zajateckém táboře, kde držíš v náručí děti, které zvracejí, když ti líčí své zážitky, ani v San Diegu, kde ses rozešel s armádou. Jsi v Ženevě... a muž, který sedí naproti tobě za stolem dobře ví, na co myslíš a co cítíš.
„Proč já?" zeptal se Joel důrazně.
„Protože, jak se říká, tebe lze motivovat," odpověděl Halliday. „Tak zní jednoduchá odpověď. Doslechli jsme se, že jistý kapitán letadlové lodi odmítl poslat své letouny do akce, kterou si vyžádal generál George Marcus Delavane. Za mizerného počasí označil takový podnik za sebevraždu. Ale Delavane ho k tomu donutil. Vyhrožoval Bílým domem a chtěl toho kapitána zbavit velení. Ten útok jsi vedl ty. Tehdy tě sestřelili."
„Přežil jsem," odsekl Converse suše. „Dvanáct set kluků se nedožilo příštího rána a možná tisícovka dalších litovala, že to nepotkalo i je."
„A ty jsi byl u toho, když Šílený Marcus Delavane štěkal své hrozby a rozkazy."
„Byl jsem u toho," potvrdil Joel neutrálním tónem a pak zmateně potřásl hlavou. „Všechno, co jsem ti

dnes o sobě řekl, jsi už slyšel dřív."
„Četl jsem to," opravil ho právník z Kalifornie. „Stejně jako ty -a domnívám se, že my dva jsme z těch, co jim ještě není padesát, nejlepší v oboru - moc nedám na psané slovo. Musím slyšet hlas, vidět obličej."
„Neodpověděl jsem ti."
„Ani jsi nemusel."
„Ale ty musíš odpovědět mně. Tady a teď. Ty jsi sem nepřijel kvůli té fúzi CommTech-Bern, že?"
„Ne, ale v tomto jsem ti nelhal," řekl Halliday. „Rozdíl je v tom, že se neobrátili Švýcaři na mě, ale já na ně. Nějakou dobu jsem tě sledoval a čekal na příhodný okamžik. Naše setkání muselo působit zcela přirozeně a logicky - místně i časově."
„Proč? Jak to myslíš?"
„Protože mě hlídají... Rosen měl opravdu infarkt. Dozvěděl jsem se to, kontaktoval Bern a předložil jim přijatelné důvody, proč mě angažovat."
„Stačila tvoje reputace, ne?"
„Ta pomohla, ale zašel jsem ještě dál. Řekl jsem, že se dlouhá léta známe - a bůh ví, že je to pravda -, ale že tě sice na jedné straně respektuju jako schopného a poctivého právníka, ale na druhé straně vím, jak rafinovaně a mazaně dokážeš upravit poslední detaily. Prohlásil jsem, že tvé metody dobře znám, a nasadil jsem přijatelný honorář."
„Pro Švýcary neodolatelná kombinace," ušklíbl se Joel.
„Jsem rád, že se mnou souhlasíš."
„Ale kdepak," ohradil se Converse. „S ničím nesouhlasím, zejména s tvými metodami. Vůbec nic jsi mi neřekl, jenom jakési tajemné poznámky o skupině lidí, kteří jsou podle tebe nebezpeční, a zmínil jsi jméno muže, o němž jsi věděl, že ve mně vyvolá reakci. Možná jsi pořád ten někdejší mírový aktivista s květinou ve vlasech, který si sedí pěkně v bezpečí doma za pecí a jenom pokřikuje, zatímco jiní nasazují krk."
„Neměl bys nikoho odsuzovat za to, že dbá na svou bezpečnost," řekl Halliday tiše, ale s vážnou naléhavostí. „Zdaleka se nemůžu cítit bezpečně, a kromě vrozené zbabělosti mám v San Francisku ženu a pět dětí, na kterých mi velmi záleží."
„A tak ses obrátil na mě, protože já nemám žádné... Jak jsi to nazval? Prioritní závazky?"
„Obrátil jsem se na tebe, protože jsi neviditelný a do ničeho ses nezapletl, protože jsi nejlepší a já sám to udělat nemůžu! Nemůžu to udělat cestou práva! A jinak než cestou práva tu záležitost vyřešit nelze."
„Tak se konečně vyslov, o co ti jde," naléhal Joel. „Protože jestli to neuděláš, vstanu a uvidíme se za hodinu u jednacího stolu."
„Zastupoval jsem Delavanea," vyhrkl Halliday. „Bůh mi pomáhej! Tehdy jsem nevěděl, co dělám. Spousta lidí mě za to odsuzovala, ale já jim odpověděl tak, jak na podobné výtky odpovídám pokaždé: Neoblíbení lidé a odporní zločinci mají také nárok na právního zástupce."
„Proti tomu nemohu nic namítat."
„Nedokážeš si představit, o co tady jde. Já ano. Zjistil jsem to."
„Tak o co jde?" zeptal se Joel.
Halliday se k němu naklonil. „Generálové se vracejí," zašeptal sotva slyšitelně.
Converse sjel svého společníka pohledem. „Odkud? Nevěděl jsem, že byli pryč."
„Z minulosti," zněla odpověď. „Z dávné i ne tak dávné minulosti."
Joel se odtáhl a v očích mu zajiskřilo pobavením. „Bože všemohoucí, a já si myslel, že jste už vymřeli. Mluvíš o hrozbě, kterou pro lidstvo znamená Pentagon, Pressi... Říkali ti Press, že? Zkratka původem ze San Franciska. Nebo snad přímo z Height - Ashbury nebo Beverly Hills? Poslyš, kamaráde, ty jsi zaspal dobu. Na politbyro jste už zaútočili."
„Prosím tě, nevysmívej se mi. Tohle není žert."
„Jistě, že ne. Je to Sedm dní v květnu, nebo snad Pět dní v srpnu? Teď máme srpen, takže to můžeme nazvat Starobylé pusky v srpnu. Zní to dobře, ne?"
„Přestaň!" zašeptal Halliday. „Tady není vůbec nic k smíchu. Kdyby bylo, zjistil bych to dávno před tebou."

„A to má být podle tebe argument?"
„Zatraceně, to si piš, že má. Já totiž neprožil ty hrůzy jako ty, já seděl doma. Mě nikdo nepodvedl, takže se můžu vysmívat fanatikům. Proč taky ne? Nikdy mi neublížili. Kromě toho si myslím, že smích je proti nim nejlepší zbraň. Ale dnes ne. Věř mi, dnes není čemu se smát!"
„Dovol mi alespoň drobný úsměšek," řekl Joel s vážnou tváří. „Ani ve svých nejhorších momentech chorobného podezřívání bych nepřistoupil na teorii, že armáda řídí Washington. To je prostě vyloučeno."
„Možná to není tak patrné jako v jiných zemích, ale to je vše, co jsem ochotný připustit."
„Co má tohle znamenat?"
„Nepochybně je zřejmé, kdo vládne v Izraeli. Jihoafrická republika je také jasná. V Paříži, Bonnu a Londýně to možná není tak vidět, ale ani tam si příliš nelámou hlavu nějakými zastíracími manévry. Máš ovšem pravdu v jedné věci - Washington se halí do roucha ústavnosti. Jenže až se časem obnosí a rozpadne, objeví se pod ním uniforma."
Joel hleděl na tvář před sebou a poslouchal tichý, naléhavý hlas, který se k němu nesl přes stůl. „Ty to myslíš vážně, že? A máš dost rozumu, abys věděl, že mě rohlíkem neopiješ."
„Ani nepodvedu," dodal Halliday. „Rozhodně ne po tom, kdy jsem se válel doma v pyžamu a tys na druhém konci světa trpěl. To bych nedokázal."
„Myslím, že ti věřím... Zmínil jsi několik zemí. Zcela konkrétních zemí. O některých v tomto směru není slyšet vůbec, o jiných jen sem tam. Alespoň dvě z nich mají špatné svědomí a ještě horší vzpomínky. Byl v tom záměr?"
„Ano," přikývl Kaliforňan. „Na rozdílech mezi nimi ovšem nezáleží, protože skupina, o které mluvím, sleduje záměr, který je nakonec všechny sjednotí - pod její vládou."
„Pod vládou generálů?"
„A admirálů a brigadýrů a polních maršálů, starých vojáků, kteří rozbili svůj stan v tom správném táboře. Naposledy se o něco podobného pokusili nacisté."
„Ale jdi, Avery!" Joel v němém úžasu několikrát zamrkal. „To nemyslíš vážně. Parta starých unavených válečníků..."
„Kteří verbují mladé," skočil mu do řeči Halliday, „vymývají jim mozky a dělají z nich tvrdé a schopné velitele."
„...nad hrobem," dokončil větu Joel a zarazil se. „Máš pro své tvrzení nějaký důkazy?" zeptal se s důrazem na každém slově.
„Zatím málo... ale kdyby se podařilo zjistit... třeba by to stačilo."
„K čertu, přestaň konečně mluvit v narážkách!"
„Mezi těmi, které se jim podařilo zverbovat, je asi dvacet jmen z ministerstva zahraničí a z Pentagonu," vysvětloval Halliday. „Jsou to muži, kteří schvalují exportní licence a utrácejí miliony a miliardy, protože k tomu mají oprávnění. A díky tomu získávají stále širší okruh přátel."
„A vliv," konstatoval Converse. „A co Londýn, Paříž a Bonn? Johannesburg a Tel Aviv?"
„Opět jména."
„Jak dalece ověřená?"
„Viděl jsem je na vlastní oči. Byla to náhoda. Kolik jich přísahalo věrnost, to nevím, ale ta jména tam byla a jejich nositelé odpovídají filozofickému a morálnímu profilu."
„Nacisté?"
„Chybí jim jenom Hitler."
„Jak do toho zapadá Delavane?"
„Mohl by jmenovat vůdce. Ustavit fűhrera."
„Ale to je přece absurdní. Kdo by ho dneska bral vážně?"
„Dřív ho brali vážně. Sám jsi viděl výsledky."
„To bylo. Teď je jiná doba. Ale neodpověděl jsi na mou otázku."
„Lidé, kteří se domnívají, že měl tehdy pravdu. A nic si nenamlouvej, takových jsou tisíce. Ale největší strach jde z toho, že pár desítek disponuje dostatečnými prostředky, aby mohli realizovat jeho -a své vlastní - falešné představy. Oni je pochopitelně nepovažují za pomýlené fantazie, ale za logický stupeň dějinného vývoje lidské společnosti, protože všechny ostatní ideologie fatálně zklamaly.

Joel otevřel ústa, ale pak zmlkl, náhle znepokojený jistou myšlenkou. „Proč jsi nešel za někým, kdo je může zastavit?"
„A za kým?"
„To ti snad říkat nemusím. Za kterýmkoliv ústavním činitelem, voleným nebo jmenovaným představitelem státní moci, ministrem nebo ředitelem... Já osobně bych začal na ministerstvu spravedlnosti."
„Ve Washingtonu by se mi vysmáli," namítl Halliday. „Když pominu skutečnost, že nemáme žádné pádné důkazy, jenom jména a domněnky, pořád zůstává ta moje nálepka dítěte květin a mírového aktivisty. Znovu by mi ji připíchli a s ostudou mě vyhnali."
„Ale vždyť jsi pracoval jako Delavaneův právník."
„A to mi v očích zákona ještě přitěžuje. Tobě to snad vysvětlovat nemusím."
„Jistě, vztah právníka a jeho klienta," souhlasil Joel. „Máš svázané ruce. Nemůžeš ho obvinit, pokud nemáš nezvratný důkaz, že tvůj klient chce spáchat další zločin, a dopustil by ses trestného činu napomáhání, kdybys dále mlčel."
„Kterýžto důkaz já nemám," přerušil ho Kaliforňan.
„A v tom případě se s tebou nebude nikdo bavit," doplnil Converse. „Zejména nikdo z ambiciózních právníků na ministerstvu spravedlnosti, kteří si nechtějí odříznout cestičky ke kariéře, až odejdou ze státní služby. Jak říkáš, Delavaneové tohoto světa mají své zastánce."
„Přesně tak," přitakal Halliday. „A když jsem se začal vyptávat a dokonce se pokusil s Delavanem sejít, odmítl se se mnou bavit. Místo toho mi poslal dopis, v němž oznámil, že už moje služby nepotřebuje a že kdyby věděl, co jsem zač, nic by si se mnou nezačínal. Doslova napsal, že jsem kouřil trávu a pokřikoval na náměstích, zatímco odvážní mladí muži odpověděli na volání vlasti a šli bojovat."
Converse tiše hvízdl. „A ty si myslíš, že tebe nikdo nepodvedl? Poskytl jsi mu právnické služby, pomohls mu vybudovat strukturu, kterou může, dovedeno do důsledku, použít k libovolnému účelu přísně v mezích zákona, a jestli něco smrdí, pak ty jsi ten poslední, kdo může písknout na píšťalku a křičet faul. Zahalí se do vlajky starého vojáka a tebe označí za pomstychtivého radikála."
Halliday přikývl. „V tom dopise toho bylo mnohem víc. Sice nic, co by mě mohlo zničit - pokud se to netýkalo přímo jeho -, ale bylo to dost brutální."
„To věřím." Converse vytáhl z náprsní kapsy krabičku cigaret a nabídl Hallidayovi, který zavrtěl hlavou.
„Co přesně jsi pro něho dělal?"
„Založil jsem mu akciovou společnost, malou konzultační firmu v Palo Alto, specializovanou na export a import. Vysvětloval jsem mu, co může a co nesmí, objasňoval některé paragrafy a radil mu, jak legálně kontaktovat lidi ve Washingtonu, kteří budou ochotni s ním jednat. V podstatě mu šlo hlavně o lobbování. Vsázel na své jméno a na to, že si na něho bude ještě někdo pamatovat. Tehdy mi to připadalo trochu smutné a dojemné."
„Mám dojem, žes říkal, že ta firma není registrovaná," poznamenal Converse a zapálil si cigaretu.
„Po téhle společnosti nejdeme. Byla by to ztráta času."
„Ale tam jsi získal první informace, ne? Ta svá vodítka."
„Byla to náhoda, která se nebude nikdy opakovat. Ta firma je před zákonem čistá jako slovo boží."
„Přesto je to jenom krycí zástěrka," trval na svém Joel. „Fasáda. Musí být, jestli je na tom, co jsi mi řekl, alespoň trochu pravdy."
„Je to pravda a ta firma je skutečně zástěrka. Ale nemáme se čeho chytit, písemné doklady neexistují. Delavane získal krytí pro časté cesty. On i jeho muži se mohou pohybovat z místa na místo a předstírat legální obchodní aktivity. Ale jakmile se sejdou, na programu je rázem to, o co jim skutečně jde."
„Shromáždění generálů a polních maršálů?" zeptal se Converse.
„Domníváme se, že jde o svým způsobem misionářskou operaci, která se rozšiřuje na další a další oblasti. Velmi nenápadně, ale o to intenzivněji."
„Jak se ta Delavaneova firma jmenuje?"
„Palo Alto International."
Joel zamáčkl zpola dokouřenou cigaretu v popelníku. „Kdo je to my, Avery? Kdo je ochoten nabídnout takovou částku? Její velikost
svědčí o tom, že pokud budou tito lidé chtít, mohou se spojit ve Washingtonu prakticky s kýmkoliv."

„Znamená to, že máš zájem?"
„Rozhodně nemám zájem pracovat pro někoho, koho neznám... nebo s kým nesouhlasím. To skutečně ne."
„Ale s cíli, které jsem naznačil, snad souhlasíš, ne?"
„Jestli je to, co jsi mi řekl, pravda - a nedokážu si představit, proč bys mi lhal -, pak zajisté ano. To jsi přece musel vědět předem. Ale pořád jsi neodpověděl na mou otázku."
„Předpokládejme," pokračoval Halliday spěšně, „že bych ti předal dopis, který potvrzuje, že ti sumu pěti set tisíc dolarů, převedenou na tvé konto z anonymního účtu na ostrově Mykonos, předal můj klient, jehož pověst a morální charakter jsou zcela bez poskvrnky, že jeho..."
„Tak moment, Pressi," vmísil se Converse důrazně.
„Prosím tě, nepřerušuj mě. Prosím!" Halliday upřel na Joela zoufale naléhavý pohled. „Jinak to zařídit nelze. V daném okamžiku ne. Dám v sázku své jméno, svou profesionální čest. Muž, kterého znám jako vynikajícího a bezúhonného občana, ale který trvá na své anonymitě, si tě najímá na určitou práci přísně důvěrné povahy. Já osobně s tímto mužem i s úkolem, kterým tě pověřuje, souhlasím, podporuji je a schvaluji. Místopřísežné prohlašuji, že cíle jsou naprosto legální a že každý tvůj úspěch přinese mimořádný užitek. Jsi krytý před zákonem, máš k dispozici půl milionu dolarů a také možnost zabránit jistému šílenci - šílencům - v uskutečnění nepředstavitelně děsivého záměru, což je pro tebe, jak předpokládám, možná vůbec nejdůležitější. V nejlepším případě mohou vyvolat rozsáhlé nepokoje a politické krize v mnoha koutech světa a přinést nezměrné utrpení jednotlivcům i skupinám obyvatelstva. V tom nejhorším mohou změnit běh historie lidstva tak, že už žádná historie nebude."
Converse seděl strnule na židli a neuhýbal pohledem. „To tedy byl projev! Nacvičoval sis ho dlouho?"
„Ne, ty parchante! Nebylo nutné si ho nacvičovat, stejně jako sis ty předem nevyzkoušel ten svůj malý výbuch před dvanácti lety v San Diegu. ‚Muži jako on se už nikdy nesmějí dostat k moci! Copak to nechápete? To on byl nepřítel, náš nepřítel!' Tak jsi to tehdy řekl, ne?"
„Připravil ses skutečně dobře, kolego," utrousil Joel s potlačovaným hněvem. „Proč trvá tvůj klient na anonymitě? Proč nevezme své
peníze, nerozdá je na politicky správných místech a nespojí se přímo s ředitelem CIA? Nebo s Národní bezpečnostní radou či s Bílým domem? Pro něj by to zjevně nebyl problém. Půl milionu dolarů ani dnes neleží jen tak na ulici."
„Protože se oficiálně nesmí nijak a do ničeho zaplést." Halliday vydechl a zamračil se. „Vím, že to zní bláznivě, ale tak to prostě je. Je to vynikající muž a já jsem se na něho obrátil, protože to, co jsem zjistil, mě hluboce znepokojilo. Upřímně řečeno, také jsem čekal, že zvedne telefon a udělá, o čem jsi mluvil, třeba dokonce zavolá prezidentovi, když na věc přijde. Ale on si přeje postupovat takto."
„Proč já?"
„Promiň, za to můžu já. Ten člověk tě neznal. Ale řekl mi zvláštní věc. Požádal mě, abych našel někoho, kdo ty hajzly odrovná, aniž by jim dopřál důstojnost vládního zásahu nebo dokonce zájmu. Zprvu jsem nechápal, ale pak mně to došlo. Navržený postup se shodoval s mým přesvědčením, že výsměch zabrání Delavaneům tohoto světa v jejich rejdech mnohem účinněji než jakýkoliv zákon."
„A také je zbavuje glorioly mučedníků," dodal Converse. „A proč tento... vynikající občan... dělá to, dělá? Proč mu to stojí za tolik peněz?"
„Říkám, že nesmím zradit důvěru klienta."
„Neptám se na jeho jméno, ale na jeho důvody."
„Kdybych odpověděl, poznal bys, o koho se jedná, a to nesmím připustit. Věř mi, souhlasil bys s ním."
„Tak další otázka," řekl Joel ostře. „Co jsi sakra namluvil Talbotovi a Brooksovi, že to přijali?"
„Smířili se s tím," upřesnil Halliday. „Měl jsem významného pomocníka. Znáš soudce Lucase Anstetta?"
Joel přikývl. „Apelační soud, druhý senát. Už dávno se měl stát členem nejvyššího soudu."
„To si myslí většina právníků v zemi. Je přítelem mého klienta, a pokud vím, sešel se s Lawrencem Talbotem a Nathanem Simonem - Brooks byl tehdy mimo -, a aniž by odhalil totožnost mého klienta, sdělil jim, že existuje jistý problém, který by klidně mohl přerůst v celostátní krizi, jestli nebudou učiněny jisté právní kroky. Vysvětlil, že několik amerických společností se zapletlo do ilegálních aktivit, ale že podstata problému leží v Evropě a jeho řešení vyžaduje zásah schopného právníka se zkušenostmi na

mezinárodním poli. Pokud by volba padla na jejich mladšího partnera Joela Conversea a on přijal, byli by ochotni poskytnout mu dovolenou, aby se mohl touto
záležitostí zabývat, samozřejmě přísně důvěrně? Soudce pochopitelně prohlásil, že on osobně tento návrh podporuje."
„A Talbot se Simonem pochopitelně souhlasili," poznamenal Joel. „Lidem jako soudce Anstett se neodmítá. Dokáže být velmi přesvědčivý, nemluvě o váze jeho postavení."
„Domnívám se, že tuto páku nepoužil."
„Ani nemusel. Každý o ní ví."
Halliday sáhl do kapsy a vylovil dlouhou bílou obchodní obálku. „Tady je ten dopis. Obsahuje všechno, o čem jsem mluvil. Kromě toho je tam list s instrukcemi. Jakmile se rozhodneš, jakým způsobem si přeješ vyplatit zmíněnou částku nebo kam ji převést, dostaneš jméno a adresu jistého muže, který žije na ostrově Mykonos - užívá si tam penzi. Spojíš se s ním telefonicky a on ti řekne, kdy a kde se sejdete. Má všechny poznatky, které ti můžeme poskytnout. Jména, předpokládané kontakty, přehled aktivit, jimiž podle našeho přesvědčení porušují zákony svých zemí. Jedná se hlavně o ilegální dodávky zbraní a předávání technologických informací třetím stranám. Zkus připravit a dovést do konce dva nebo tři případy svázané s Delavanem - třeba i nepřímo. To by mělo stačit. Tím je znemožníme. Musí to stačit."
„Kde na tohle bereš, sakra, nervy?" vyjel Converse zlostně. „Ještě jsem na nic nepřistoupil! Ty za mě nebudeš rozhodovat! Ani Talbot se Simonem, ani svatý soudce Anstett, ani tvůj zatracený klient! Co si, k čertu, o sobě myslíte? Oceňujete mě jako koňští handlíři, dohadujete se o mně za mými zády, manipulujete se mnou! Kdo si myslíte, že jste?"
„Znepokojení občané, kteří doufají, že našli správného muže pro správný úkol ve správnou dobu," řekl Halliday a položil obálku před Joela. „Až na to, že už nezbývá moc času. Ty jsi zažil to, co připravují nám všem, a víš, jak to vypadá." Právník z Kalifornie nečekaně vstal ze židle. „Přemýšlej o tom. Později si promluvíme. Mimochodem, Švýcaři o naší ranní schůzce vědí. Kdyby se někdo ptal, o čem jsme mluvili, řekni, že jsem přistoupil na definitivní rozdělení prioritních akcií. I když si myslíš opak, je výhodnější pro nás. Díky za kávu. Sejdeme se za hodinu u jednacího stolu... Rád jsem tě zase viděl, Joeli."
Halliday se spěšně propletl mezi stolky a mosaznou brankou vyšel z kavárny na sluncem zalitý bulvár.

*****

Telefon stál na vzdálenějším konci dlouhého tmavého konferenčního stolu. Jeho tlumený zvonek ladil s důstojným prostředím. Švýcarský arbitre, zákonný zástupce ženevského kantonu, zvedl sluchátko, chvíli do něj polohlasně mluvil, dvakrát pokýval hlavou, zavěsil a rozhlédl se kolem stolu. Sedm z osmi právníků sedělo na svých židlích a tiše spolu rozmlouvali, osmý, Joel Converse, stál u širokého a vysokého okna s odhrnutými závěsy a hleděl na obrovský vodotrysk, který vysílal do vzduchu mohutné proudy strhávané prudkým větrem a tvořící oblaka vodní tříště. Obloha se zatáhla a od Alp se blížila letní bouřka.
„Pánové," začal švýcarský úředník a počkal, až rozhovory umlknou a zraky přítomných se obrátí k němu. „Právě volal monsieur Halliday. Trochu se opozdil, ale žádá nás, abychom zatím pokračovali bez něho. Jeho společník monsieur Rogeteau zná jeho doporučení a víme, že se dnes ráno sešel se zástupcem protistrany, zde přítomným panem Conversem, aby vyřešili poslední detaily. Je tomu tak, monsieur Converse?"
Hlavy se znovu otočily, tentokrát opačným směrem k oknu. Žádná odpověď; Joel upřeně hleděl na jezero.
„Monsieur Converse?"
„Co prosím?" Joel se otočil, čelo zkrabatělé myšlenkami, jimiž dlel úplně někde jinde, tisíce kilometrů od Ženevy.
„Je tomu tak, monsieur?"
„Promiňte, přeslechl jsem otázku."
„Setkal jste se dnes ráno s panem Hallidayem?"
Joel chvíli mlčel, než odpověděl: „Je tomu tak."

„A?"
„A... Pan Halliday souhlasil s definitivním rozdělením prioritních akcií."
Američané usazení kolem stolu tiše, ale slyšitelně vydechli úlevou; skupina z Bernu přijala zprávu s mlčenlivým souhlasem, oči neprozrazovaly žádné emoce. Reakce obou stran Joelovi neunikly a za jiných okolností by tuto otázku jistě znovu otevřel. Bez ohledu na Hallidayův názor o výhodnosti rozdělení prioritních akcií pro Švýcary se mu zdálo, že ke shodě dospěli až příliš snadno, a každopádně by závěrečné rozhodnutí odložil a věnoval mu přinejmenším hodinovou analýzu. Teď mu to však bylo úplně jedno. K čertu s ním, pomyslel si nakvašeně.
„V tom případě můžeme pokračovat, jak doporučuje monsieur Halliday," řekl arbitre a podíval se na hodinky.

*****

Hodina se natáhla na dvě a pak na tři. Šumění hlasů splývalo se šustěním popsaných stránek předávaných z jedné strany stolu na druhou, jak se ujasňovala stanoviska a dolaďovaly jednotlivé odstavce smlouvy. Halliday však stále nepřicházel. Polední obloha se zatáhla blížící se bouřkou a nad jednacím stolem se rozsvítily lustry.
A pak se jako neočekávaný úder blesku za těžkými dubovými dveřmi konferenčního sálu ozvaly výkřiky, které zněly stále hlasitěji a plnily mysli přítomných právníků nejčernějšími obavami. Někteří dokonce hledali spásu pod stolem, jiní vstali z křesel a strnule stáli, otřesení šokem, a dva spolu s Joelem spěchali ke dveřím. Arbitre popadl kliku a rozrazil je tak prudce, že se zarazily o stěnu. Na pohled, který se naskytl jejich očím, do smrti nezapomenou. Joel si bezohledně prorazil cestu do předpokoje.
Averymu Fowlerovi vypadlo proužkované sako z křídově bledých prstů. Bílou košili měl nasáklou krví, hrudník plný drobných krvácejících dírek. Marně se snažil opřít o stůl, za nímž se krčila vyděšená sekretářka, a svezl se na podlahu. Roztržený límeček povolil a odhalil pohled na zakrvácené hrdlo. Trhaný dech, který mu vyrážel z plic, Joel moc dobře znal; v zajateckém táboře mu v klíně plakaly děti bolestí a nekonečným strachem. Ted držel v dlaních hlavu Averyho Fowlera a opatrně mu ji položil na zem.
„Proboha, co se stalo?" vykřikl Converse skloněný nad umírajícím.
„Vrá... vrátili se," zasténal dávný spolužák do záchvatu kašle. „Výtah... Dostali mě... ve výtahu. Řekli, že je to za Akvitánii... To je jméno..., které použili... Akvitánie... Ach, bože! Meg... Děti..."
Hlava sebou křečovitě škubla a z krvácejícího hrdla unikl poslední výdech.
Avery Preston Halliday byl mrtvý.
Joel Converse stál v dešti naskrz promočený a hleděl na neviditelný bod skrytý v mlze, kde ještě před hodinou obrovská fontána oznamovala světu, že tohle je Ženeva. Jezero se hněvalo; místo plachet se na hladině divoce houpaly zpěněné vlny a nad Alpami zuřila vzdálená bouře.
Joelova mysl se stále nemohla vzpamatovat.

02 KAPITOLA

Prošel kolem dlouhé mramorem obložené recepce hotelu Richemond a ze zvyku zamířil k širokému točitému schodišti vlevo. Bydlel v druhém patře a starobylé výtahy s kabinami čalouněnými vínově červeným sametem za mosaznými mřížemi byly sice pastvou pro oči, ale rozhodně nevynikaly rychlostí. Rád se také díval na nebetyčné předražené klenoty uložené v ostře nasvětlených vitrínách, které lemovaly schodiště - třpytící se diamanty, krvavě rudé rubíny a náhrdelníky spletené ze zlatých vláken mu připomínaly změnu, převratnou změnu, k níž v jeho životě došlo. Jak často si myslel, že bídně zahyne v díře nebo bambusové kleci hemžící se krysami, obklopen temnotou a zvuky střelby a dětského pláče. Tehdy by mu diamanty, rubíny a zlato - pokud by na ně vůbec pomyslel - připadaly jako symbol světa, který zůstal tisíce mil za ním, a teď kolem nich kráčel, díval se a usmíval na ně. Klenoty na oplátku jako by mu svým zářivým leskem přiznávaly právo zde být. Změna.

Ted však kolem nich procházel nevšímavě; nic neviděl, nic necítil, otupělý, jako kdyby se bezmocně vznášel ve vzduchu. Muž, kterého znal v mládí pod jistým jménem, mu zemřel v náručí o mnoho let později pod jiným, a slova, která zašeptal v krutém okamžiku smrti, byla stejně nesrozumitelná jako omračující. Akvitánie. Řekli, že je to za Akvitánii... Rozum se zdráhal pochopit, přijmout skutečnost. Co ta slova znamenají? A proč ho vtáhla do situace, jejíž smysl mu stále unikal? Ale byl do ní vtažen, o tom v nejmenším nepochyboval. Důvod spočíval v hrozném magnetu, který ho přitahoval - George Marcus Delavane, válečník ze Saigonu.
„Monsieur!" ozvalo se zdola tlumeně. Joel se otočil - halou spěchal ke schodišti directeur v dokonale padnoucím obleku. Jmenoval se Henri. Joel se s ním znal již pět let a jejich přátelství přesahovalo běžný rámec vztahu mezi vedoucím pracovníkem hotelu a jeho hostem - jezdívali spolu do kasina v Divonne za nedalekou francouzskou hranicí.
„Nazdar, Henri."
„Mon dieu, jsi v pořádku, Joeli? Z tvé newyorské kanceláře se po tobě několikrát sháněli. Slyšel jsem to v rádiu. Je toho plná Ženeva! Narcotiques! Drogy, organizovaný zločin, zbraně... vražda! Takže už to máme i u nás."
„Tak to podávají?"
„Ve zprávách hlásili, že mu pod košilí našli několik balíčků s kokainem. Uznávaný mezinárodní právník podezřelý ze spojení..."
„Je to lež," přerušil ho Joel.
„Ale tak to říkali! Zmínili se i o tobě - prý zemřel v okamžiku, kdy jsi k němu doběhl... Samozřejmě nenaznačili, že by ses s ním nějak zapletl, byl jsi tam prostě s ostatními. Zaslechl jsem tvé jméno a udělalo se mi zle. Kde jsi celou dobu byl?"
„Odpovídal jsem na spoustu nezodpověditelných otázek na policejní stanici." Na ty otázky mohl někdo odpovědět, ale ne já, ne úřadům v Ženevě. Avery Fowler - Preston Halliday - si zasloužil něco lepšího. Poctil mě důvěrou a já ji v okamžiku jeho smrti přijal.
„Kristepane, ty jsi na kost promočený!" zvolal Henri zděšeně, v očích nefalšovanou starost. „Ty ses vracel v dešti? Copak sis nemohl vzít taxi?"
„Potřeboval jsem se projít."
„Jistě, chápu. Takový šok! Pošlu ti nahoru poctivý koňak. A nejspíš bys potřeboval pořádnou večeři. Nechám ti rezervovat stůl."
„Díky. Dej mi půl hodiny na převlečení. A ať mi ústředna přepojí New York. Pořád mám problémy s předčíslím."
„Joeli?"
„Ano?"
„Můžu ti nějak pomoct? Nechceš mi něco říct? Na to, abych tě v tom nechal plácat se samotného, jsme toho spolu hodně prohráli i vyhráli a vypili spoustu dobrého vína. Víš, že Ženevu znám jako své boty, příteli."
Converse se zahleděl do oválných hnědých očí pod sebou, na upřímný obličej zbrázděný starostlivými vráskami. „Proč mi to říkáš?"
„Protože jsi tak bryskně odmítl to policejní hlášení o kokainu. Díval jsem se na tebe - v tvých slovech se skrývalo víc, než jsi řekl."
Joel zamrkal a krátce přivřel víčka; bolest hlavy zesílila. Nadechl se a odpověděl: „Buď tak hodný, Henri, a moc nespekuluj. Stačí, když mi za půl hodiny zajistíš zámořskou linku, ano?"
„Mais oui, monsieur." Francouz se uctivě uklonil. „Le directeur du Richemond je zde proto, aby sloužil svým hostům. A speciální hosté mají pochopitelně nárok na speciální služby... Kdybys mě potřeboval, příteli, jsem ti k dispozici."
„Ještě jednou díky. Kdyby mi padla špatná karta, dám ti vědět."
„Ozvi se, ať ti ve Švýcarsku padne jakákoliv karta. Tady se pravidla hry mění podle hráčů."
„Budu si to pamatovat. Půl hodiny, ano? Hovor do Států."
„Certainment, monsieur."

*****

Pustil si tak horkou sprchu, jakou snesl. Pára mu plnila plíce a svírala hrdlo. Pak se donutil k ledovému střiku, až se mu mrazivou bolestí málem rozskočila hlava. Věřil, že mu šok způsobený střídáním extrémních teplot pomůže pročistit mozek nebo alespoň zahnat otupělost. Musí přemýšlet, rozhodnout se, naslouchat.
Oblékl si bílý froté župan, vyšel z koupelny a vklouzl do sliprů, čekajících vedle postele. Z nočního stolku si vzal krabičku cigaret a zapalovač a zamířil do pokoje. Starostlivý Henri dodržel slovo; na nízkém stolku stála láhev drahého koňaku se dvěma sklenkami jako kamufláží. Joel se posadil na měkkou pohovku, nalil si drink a zapálil cigaretu. Do okenních tabulek bušil srpnový lijavec. Pohled na hodinky Joelovi prozradil, že je pár minut po šesté, a uvažoval, jestli se hotelové ústředně podaří zajistit nerušené spojení přes Atlantik. Právnická mysl toužila po slovech z New Yorku, slovech, která potvrdí nebo popřou odhalení mrtvého muže. Od chvíle, kdy ho Henri zastavil na schodech, uplynulo pětadvacet minut. Ještě pět a zavolá ústřednu.
Ozval se telefon - hlasitě vibrující evropské zvonění Joela znervózňovalo. Roztřesenou rukou se natáhl pro sluchátko a zatajil dech. „Ano? Haló?"
„Volá vás New York, monsieur," oznámila spojovatelka. „Můžu zrušit hovor objednaný na šest patnáct?"
„Ano. A děkuji vám."
„Pan Converse?" zeptal se ustaraný hlas sekretářky Lawrence Talbota.
„Nazdar, Janet."
„Bože můj, sháníme vás už od deseti! Hned, jak jsme se to dozvěděli. Jste v pořádku! To je strašné, co se stalo!"
„Nic mi není, Janet, ale každopádně díky za váš zájem."
„Pan Talbot je celý bez sebe. Pořád tomu nemůže věřit!"
„Tomu, co říkají o Hallidayovi, věřit nemusí. Není to pravda. Mohl bych mluvit s Larrym, prosím?"
„Kdyby věděl, že se s vámi tak dlouho vybavuju, vyrazil by mě."
„Ale nevyrazil. Kdo by mu psal dopisy?"
Sekretářka se krátce odmlčela a pak už zněl její hlas klidněji. „Vy jste fakt číslo, Joeli. Po tom, co jste prožil, máte pořád náladu žertovat."
„Takhle je to snazší, Janet. Dejte mi Bubbu, ano?"
„Vy jste nemožný!"
Lawrence Talbot, partner firmy Talbot, Brooks a Simon, byl velmi schopný právník, který ovšem za svůj vzestup vděčil kromě výkonů v soudní síni nemalou měrou i skutečnosti, že jako jeden z mála studentů právnické fakulty Yaleovy univerzity pronikl do elitního fotbalového mužstva All American. Byl také velmi slušný a poctivý člověk, který vždy dodržel dané slovo, spíše starostlivý opatrovník než vůdčí síla konzervativní, ale úspěšné právnické společnosti, jeden z důvodů, proč Joel nastoupil právě tam, kam nastoupil. Tím druhým důvodem byl Nathan Simon, úžasný člověk i právní zástupce. Converse se o právu a zákonech dozvěděl od Nata Simona více než od všech profesorů na fakultě dohromady. K němu pociťoval největší blízkost, i když právě k Simonovi bylo velmi obtížné se přiblížit a člověk musel k tomuto muži, který si ostražitě hlídal své soukromí, přistupovat s pečlivě nadávkovanou směsicí oddanosti a rezervovaností.
Ve sluchátku vybuchl Talbotův hlas: „Bože všemohoucí! Jsem zděšením bez sebe! Co na to říct? Co můžu udělat?"
„Především zapomeň na ty nesmysly, co se o Hallidayovi povídají. Ten byl stejný drogový dealer jako Nat Simon."
„Takže tys to ještě neslyšel? Už toho sami nechali. Teď to vyšetřují jako ozbrojenou loupež. Bránil se, postřelili ho a ty balíčky s kokainem mu strčili pod košili, aby zmátli stopy. Myslím, že Jack Halliday strhal všechny linky ze San Franciska, když vyhrožoval, že zamete s celou švýcarskou vládou. To víš, hrával za Stanford."
„Ty fotbalistu nikdy nezapřeš, Bubbo."
„Poslyš, mladý muži, nikdy bych si nemyslel, že mě potěší, když tuhle ohavnou přezdívku od tebe

uslyším. Dnes mám radost."
„Mladý, a už ne tak mladý, Larry... Mohl bys mi, prosím tě, něco ujasnit?"
„Jestli to bude v mých silách."
„Anstett. Lucas Anstett."
„Sešli jsme se s ním a promluvili si. Já s Nathanem jsme poslouchali a on byl velmi přesvědčivý. Pochopili jsme."
„Opravdu?"
„Všechny detaily samozřejmě neznáme, soudce moc do podrobností nezašel. Ale domníváme se, že jsi v terénu ten nejlepší, a vyhovět jeho žádosti bylo poměrně snadné. T, B a S mají ty nejlepší, a když nám to v důvěrném rozhovoru potvrdí i kapacita Anstettova kalibru, můžeme si jenom blahopřát, ne?"
„Souhlasili jste kvůli jeho postavení?"
„Bože, to ne! Dokonce nám řekl, že pokud mu vyhovíme, bude na nás při apelacích ještě tvrdší. Dokáže být neuvěřitelný suchar, když něco opravdu chce. Máme ti vyřídit, že jestli mu to dáš, budeš na tom hůř."
„Věříte mu?"
„Inu, Nathan řekl něco o starém kozlovi, kterého nepředěláš, pokud mu rovnou nezakroutíš krkem, takže bychom měli držet krok a poslechnout. Nathan často věci zatemňuje, ale, k čertu, Joeli, obvykle se nemýlí."
„Pokud máš tři hodiny času, aby sis vyslechl pětiminutové resumé," poznamenal Converse.
„Pořád přemýšlí, mladý muži."
„Mladý, a už ne tak mladý. Všechno je relativní."
„Volala tvoje žena... promiň, tvoje bývalá žena."
„Ale?"
„Slyšela tvoje jméno v rádiu nebo v televizi a chtěla vědět, co se stalo."
„Co jste jí řekli?"
„Že se tě snažíme sehnat. Nevěděli jsme o nic víc než ona. Zdálo se, že je dost znepokojená."
„Prosím tě, zavolejte jí a řekněte, že jsem v pořádku. Máš někde její číslo?"
„Janet ho určitě má."
„Takže mám dovolenou?"
„S plným platem," potvrdil Talbot z New Yorku.
„To není nutné, Larry. I tak mi dáváte spoustu peněz, teď můžete něco ušetřit. Vrátím se za tři nebo čtyři týdny."
„Mohl bych sice ušetřit, ale neudělám to," řekl starší společník firmy. „Poznám, když za můj tým hraje ten nejlepší, a chci si ho udržet. Plat ti půjde na účet jako vždycky." Talbot se odmlčel a pak tiše dodal: „Musím se tě na něco zeptat, Joeli. Měla ta věc před pár hodinami něco společného s tou Anstettovou záležitostí?"
Converse sevřel sluchátko tak silně, až mu zbělely klouby a bodlo ho v zápěstí. „Vůbec nic, Larry," zalhal. „Žádná spojitost neexistuje."

*****

Mykonos, sluncem doběla vypálený ostrov v Kykladách, v průběhu staletí sloužil jako útočiště námořních lupičů, kteří se plavili pod tureckou, ruskou, kyperskou a nakonec řeckou vlajkou, střídavě oslavovaná a zapomínaná výspa civilizace až do chvíle, kdy u jeho břehů zakotvily první štíhlé jachty a přistála lesklá letadla. Dnes se po jeho úzkých silnicích prohánějí nízké sportovní vozy a k původnímu obyvatelstvu, svázanému tradicí s mořem, se připojují noví usedlíci -věční mladíci každého věku v rozhalenkách a se zlatými řetězy na opálených hrudích si našli nové hřiště pro svou zábavu. Z kdysi důležitého přístavu Féničanů se stalo Saint Tropez Egejského moře.
Converse si rezervoval místo v prvním dopoledním letu z Ženevy do Atén, odkud se malým letounem společnosti Olympus přemístil na ostrov. I když změnou časového pásma ztratil jednu hodinu, ve čtyři odpoledne se již v taxíku proplétal horkými uličkami přístavu a vzápětí zastavil před bělostným průčelím banky na nábřeží.

Když do peněžního ústavu zavolal z letiště, netušil, jaké má úřední hodiny a znal jen jméno bankéře, s nímž se měl spojit. Kostas Laskaris se s ním po telefonu chladně pozdravil a vysvětlil, že od návštěvníka očekává nejen cestovní pas, který projde kontrolou na spektrografu, ale i průvodní dopis A. Prestona Hallidaye s jeho vlastnoručním podpisem, jenž se musí shodovat s podpisovým vzorem, který v bankovních záznamech zesnulý zanechal.
„Slyšeli jsme, že ho v Ženevě zastřelili. Velmi politováníhodné."
„Oznámím jeho ženě a dětem, jak hluboce na mě váš soucit zapůsobil."
Joel zaplatil taxikáři a vyběhl po několika schodech ke vstupu. V ruce držel sako a diplomatický kufřík a byl rád, když mu dveře otevřel uniformovaný vrátný. Pohled na něj Joelovi připomněl dávno zapomenutou fotografii šíleného sultána, který nahnal svůj harém na nádvoří a všechny ženy nechal zbičovat, protože se jim nepodařilo ho vzrušit.
Kostas Laskaris byl úplně jiný, než jak si ho Joel po stručném a zneklidňujícím telefonickém rozhovoru představoval - plešatějící
šedesátník s příjemným obličejem a laskavým pohledem tmavých očí. Anglicky mluvil celkem plynně, jen občas hledal slovo nebo frázi. Jeho první slova, když vstal a ukázal na křeslo naproti svému stolu, dále opravila dojem, kterým na Joela zapůsobil.
„Omlouvám se za to, co vám mohlo, pokud se týká pana Hallidaye, připadat jako nedostatek taktu. Ale skutečně jde o politováníhodnou událost a nevím, jak se jinak vyjádřit. Víte, pane, ono je dost těžké upřímně želet smrti člověka, s nímž jste se v životě nesetkal."
„Trochu jsem svou reakci přehnal. Zapomeňme na to, ano?"
„Jste velmi laskavý, ale obávám se, že nemohu zapomínat na podmínky, které stanovil pan Halliday a jeho klient tady na ostrově. Musím vás požádat o váš cestovní pas a ten dopis."
„Kdo to je?" zeptal se Joel, když sáhl pro náprsní tašku s doklady, kam si uložil i dopis svého spolužáka.
„Myslím ten jeho místní klient."
„Jste právník, pane, takže jistě chápete, že vám požadovanou informaci nesmím sdělit, dokud nepadnou... bariéry, jak se říká. Myslím, že je to tak správně."
„Souhlasím s vámi. Prostě jsem si řekl, že to zkusím." Joel podal pas a dopis bankéři.
Laskaris zvedl sluchátko a stiskl tlačítko na telefonu. Mluvil řecky a zřejmě někoho požádal, aby přišel, protože za okamžik se otevřely dveře a vstoupila dobronzova opálená oslnivě krásná černovláska a ladně přistoupila ke stolu. Pak pozvedla sklopená víčka a unyle pohlédla na Joela, který věděl, že ho bankéř pozorně sleduje. Stačil by náznak zájmu, Joelův pohled a následovalo by vzájemné představení, pan Converse by se s krasavicí seznámil, dohodl schůzku... a do záznamů pana Laskarise by přibyl možná někdy v budoucnu důležitý střípek informace. Joel ovšem nezareagoval, takový úvod jednání nepotřeboval. Člověk nepřevezme půl milionu dolarů za pouhé přikývnutí, aby vzápětí hledal bonus v podobě sexuálních služeb. Nesvědčilo by to právě o spolehlivosti a důvěryhodnosti.
Následujících deset minut vyplnilo nezávazné tlachání o zpoždění letů, celních omezeních a o překážkách cestování obecně a pak dorazil Joelův pas a Hallidayův dopis - ovšem dokumenty nepřinesla ona královna řecké krásy, nýbrž mladý světlovlasý Adonis, který vzdálenost od dveří ke stolu překonal baletním krokem. Příjemně se tvářící Laskaris nevynechal jediný trik, aby bohatého zákazníka uspokojil po všech stránkách.
Joel mu pohlédl do očí, pak pobaveně pozvedl koutky úst a nakonec se tiše rozesmál. Bankéř mu úsměv oplatil, pokrčil rameny a pokynem ruky mladíka propustil.
„Jsem ředitelem této pobočky, pane," poznamenal, když se dveře zavřely, „ale celkovou politiku banky pochopitelně určuje někdo jiný. Koneckonců, jsme na Mykonosu."
„A prochází tudy obrovská spousta peněz," dodal Converse. „Na koho jste si vsadil?"
„Na nikoho," odpověděl Laskaris a potřásl hlavou. „Počítal jsem, že se zachováte tak, jak jste se zachoval. V opačném případě byste byl blázen nebo hlupák a domnívám se, že nejste ani jedno, ani druhé. Kromě toho, že jsem ředitel pobočky na nábřeží, jsem také vynikající znalec lidských charakterů."
„Proto si vás vybrali jako prostředníka?"
„Ne, důvod byl jiný. Jsem přítel společníka pana Hallidaye tady na ostrově. Mimochodem, jmenuje se Beale. Doktor Edward Beale... Všechno je, jak má být, proto jsem vám jeho jméno prozradil."

„Doktor?" Joel se natáhl pro cestovní pas a dopis. „Říkáte, že je doktor?"
„Ale ne medicíny," objasnil Laskaris. „Je vědec. Univerzitní profesor, který přednášel ve Spojených státech historii, na odpočinku. Dostává slušnou penzi a před několika měsíci se z Rhodu přestěhoval k nám. Velmi zajímavý a mimořádně vzdělaný člověk. Starám se o jeho finanční záležitosti... V tomto směru jsou jeho znalosti dosti omezené, ale jinak, jak říkám. Zajímavý chlapík." Bankéř se znovu usmál a pokrčil rameny.
„Doufám, že máte pravdu," poznamenal Joel. „Potřebuju s ním zevrubně prodiskutovat jistou záležitost."
„To není moje starost, pane. Mohli bychom teď přistoupit k rozdělení sumy, která vám po právu náleží? Jak a kdy si přejete nechat částku vyplatit?"
„Chtěl bych značnou sumu v hotovosti. Americké dolary. V Ženevě jsem si koupil speciální opasek na peníze zabezpečený proti odcizení. Baterie, které napájí čidla, mají roční záruku. Kdyby mi ho někdo ukradl, ozve se hlasitá siréna."
„Ano, tyhle opasky jsou dobrá věc, ovšem v případech, kdy vás zmlátí do bezvědomí nebo když není nablízku nikdo, kdo by alarm slyšel, vám moc nepomůžou. Mohl bych vám doporučit cestovní šeky?"
"To byste mohl a asi byste měl i pravdu, ale já dám přednost hotovým penězům. Můžu se dostat do situace, kdy bych se nerad někde podepisoval."
„Když myslíte. Jaké hodnoty bankovek si budete přát?" Laskaris otevřel poznámkový blok a vzal si tužku. „A kam si přejete poslat zbytek částky?"
„Bylo by možné," začal Joel opatrně, „zřídit bankovní konta, která by nezněla na moje jméno, a přesto bych k nim měl přístup?"
„Samozřejmě, pane. Tento postup je na Mykonosu zcela běžný. Ostatně i na Krétě, v Aténách, Istanbulu a ve většině evropských zemí. Zašleme do banky váš popis a heslo, které musíte napsat vlastní rukou - jméno, čísla, cokoliv. Jeden můj klient používal dětské říkanky. Když si přijdete vyzvednout peníze, porovnají váš rukopis. Ovšem musíte si zvolit sofistikovanou banku."
„Zajisté. Můžete mi některé doporučit?"
„Kde?"
„V Londýně..., Paříži..., Bonnu... Možná i v Tel Avivu," odpověděl Joel a pátral v paměti po Hallidayových slovech.
„Bonn nebude snadný. Němci jsou strašně nepružní. Stačí změnit sklon čárky a už volají policii... Tel Aviv nebude problém. V Izraeli jsou peníze stejně nezávislé a hadovité jako jejich kneset. Paříži a Londýn? Snadná práce - jejich nenasytná lačnost je pověstná. Připravte se na horentní poplatky a z každého převodu zaplatíte nekřesťanskou daň. Banky vědí, že kvůli utajeným fondům nebudete ve vlastním zájmu dělat žádný rozruch. Odpovídá to zákonu nabídky a poptávky a je to nefalšovaná zlodějina."
„Vy znáte své bankéře, viďte?"
„Inu, mám jisté zkušenosti. A teď pokud se týká výplaty..."
„Pro sebe chci sto tisíc dolarů, maximálně v pětistovkách. Zbytek rovnoměrně rozdělte a řekněte mi, jak se k těm penězům v případě potřeby dostanu."
„Není to tak složité, pane. Můžeme začít psát jména nebo čísla? Nebo dětské říkanky?"
„Čísla," řekl Joel. „Jsem právník. Momentálně bych nerad uvažoval o jménech a slovech."
„Jak si přejete." Bankéř sáhl po notesu. „Tady máte telefonní číslo doktora Bealea. Až skončíme, můžete mu zavolat... Nebo nemusíte, když nebudete chtít. To už není moje starost."

*****

Dr. Beale, obyvatel ostrova Mykonos, se do sluchátka představil uvážlivým tónem a odměřoval instrukce jako opravdový vědec. Nikam nespěchal a každou myšlenku pečlivě zvažoval.
„Sejdeme se na pláži. Je to spíš hromada balvanů než pláž a v noci tam nikdo nechodí. Přijdete pěšky. Dejte se silnicí podél pobřeží, a až uvidíte na hladině rozhoupané světelné bójky, odbočte kolmo k moři a dojděte k čáře příboje. Vyhledám si vás."

*****

Noční obloha se zatáhla mraky, které hnal silný vítr. Měsíční světlo mezi nimi probleskovalo jen občas a na krátký okamžik osvětlovalo opuštěný pruh písku posetý skalisky - místo setkání. O kus dál poskakovala na vodě červená světélka čtyř bójí. Joel přelezl balvan a po měkkém písku mířil k místu, kde se po pláži rozlévaly zpěněné vlny. V šumu příboje si zapálil cigaretu - chtěl plamínkem ohlásil svou přítomnost a podařilo se mu to, protože vzápětí se z temnoty za ním ozval důrazný hlas. Ovšem takové přivítání od stárnoucího profesora na penzi Joel rozhodně nečekal.
„Zůstaňte, kde jste, a ani se nehněte!" zněl první rozkaz. „Vložte si cigaretu do úst a zatáhněte. Tak, a teď zvedněte ruce a držte je před sebou... Výborně. A kuřte! Chci vidět kouř!"
„Sakra, vždyť se udusím!" křikl Joel a rozkašlal se. Kouř stržený větrem mu vnikl do očí a musel opakovaně zamrkat. Pak náhle ucítil, jak ho někdo jednou rukou rychlými pohyby prohledává. „Co to děláte?" vyhrkl a cigareta mu vypadla z úst.
„Zbraň nemáte," konstatoval hlas ze tmy.
„Jistě, že nemám!"
„Zato já ano. Můžete spustit ruce a otočit se."
Joel se s kašláním obrátil a protíral si oči. „Zbláznil jste se nebo co?"
„Kouření je ohavný zlozvyk. Na vašem místě bych s tím přestal. Sám jste viděl, že kromě rakoviny vám může způsobit i jiné nepříjemnosti."
Joel naposled zamrkal a upřel pohled před sebe. Kazatel byl štíhlý bělovlasý stařec prostředního vzrůstu, který ovšem stál vzpřímeně jako voják, na sobě bílé plátěné sako a kalhoty. Obličej - pokud mohl Joel v tlumeném měsíčním světle posoudit - mu brázdily hluboké vrásky a na rtech mu pohrával úsměv. A v ruce pevně svíral pažbu pistole, jejíž hlaveň mířila Joelovi na hlavu. „Vy jste Beale?" vyhrkl Converse.
„Doktor Edward Beale?"
„Ano. Už jste se uklidnil?"
„Když uvážím šok z vašeho vřelého uvítání, tak asi ano."
„Dobře. Takže tohle můžu schovat." Vědec sklonil ruku s pistolí, poklekl vedle plátěného batohu, vložil do něj zbraň a zase se napřímil. „Promiňte, ale musel jsem se ujistit."
„O čem. Že nejsem nájemný vrah?"
„Halliday je mrtvý. Co když místo vás poslali někoho jiného? Někoho, kdo by snadno vyřídil osamělého starce na odlehlém ostrově? Takový člověk by určitě byl ozbrojený."
„Proč?"
„Protože by nemohl vědět, že jsem starý. Klidně bych mohl být vycvičený voják v plné síle."
„Zatraceně, a co kdybych, čistě hypoteticky, u sebe opravdu měl zbraň? Co byste udělal? Ustřelil mně hlavu?"
„Uznávaný právník, který před svou první návštěvou ostrova prošel bezpečnostní kontrolou na ženevském letišti? Kde byste ji vzal? Koho tady můžete znát?"
„Nějak by se to jistě zařídit dalo," opáčil Joel nepřesvědčivě, protože si uvědomil marnost své námitky.
„Nechal jsem vás hned od příletu sledovat. Šel jste rovnou do banky a odtud do hotelu Kouneni, kde jste si v zahradě vypil skleničku a vrátil se do pokoje. Kromě taxikáře, mého přítele Kostase, recepčního a servírky v hotelu jste se s nikým nesetkal a s nikým nemluvil. Pokud tedy opravdu jste Joel Converse, mohl jsem se cítit v bezpečí."
„Poslyšte, jak vás tak poslouchám, mám dojem, že nejste profesor historie, ale nájemný zabiják z Detroitu."
„Nestrávil jsem celý život na univerzitě. A musel jsem být opatrný. Myslím, že si všichni musíme dávat náramný pozor. Je to jediná rozumná strategie, když máme co do činění s mužem jako George Marcus Delavane."
„Rozumná strategie?"
„Postup, chcete-li." Beale sáhl do náprsní kapsy saka, vylovil složený list papíru a podal ho Joelovi.
„Tady jsou jména. Z pěti klíčových postav Delavaneovy operace, které působí ve Francii, Západním Německu, Izraeli, Jihoafrické republice a Británii, se nám podařilo identifikovat první čtyři. Totožnost

Angličana dosud neznáme."
„Jak jste se k těm lidem dostali?"
„Původně z poznámek, které Halliday našel v Delavaneových papírech, když byl generál jeho klient."
„Takže tohle byla ta náhoda, o níž mluvil? Řekl, že to byla náhoda, která se už nikdy nebude opakovat."
„Já pochopitelně nemůžu vědět, co vám řekl, ale rozhodně šlo o náhodu. Delavaneovi přestává sloužit paměť. Z osobní zkušenosti vás mohu ujistit, že ztráta paměti je jeden z nepříjemných průvodních jevů stárnutí. Generál prostě zapomněl, že si se svým právníkem domluvil schůzku, a když Preston dorazil, Delavaneova sekretářka ho pustila do jeho kanceláře, aby tam na něj tu půlhodinku, než přijde, počkal a připravil si zatím podklady k jednání. Halliday uviděl na generálově stole složku. Znal ji, věděl, že obsahuje důvěrné materiály, a rozhodl se ji prozkoumat. Bez váhání se posadil a pustil se do práce. Našel jistá jména, a protože věděl o nedávné Delavaneově cestě do Evropy a Afriky, fakta mu náhle zapadla do souvislostí - velmi hrozivých souvislostí. V člověku, který se trochu vyzná v politice, musela ta čtyři jména vyvolat zděšení. Vzbuzují totiž děsivé reminiscence."
„Zjistil Delavane, že se mu Halliday hrabal v papírech?"
„Podle mého názoru si tím nemohl být stoprocentně jistý. Halliday si zapsal, co potřeboval, a odešel ještě před generálovým návratem. Ale Ženeva nám říká něco jiného, nemyslíte?"
„Že to Delavane zjistil," odpověděl Joel pochmurně.
„Nebo že prostě nechtěl riskovat. Zejména v případě, že jeho operace má svůj pevný časový plán. A my jsme přesvědčeni, že má. Odpočítávání již začalo."
„Odpočítávání čeho?"
„Podle toho, co jsme se dozvěděli, jde o vyvolání masových nepokojů, které se vymknou zpod kontroly a povedou k destabilizaci vlád a nakonec k rozkladu společenského zřízení v civilizovaném světě."
„To zacházíte hodně daleko. Jak toho chtějí dosáhnout?"
„Domníváme se," odpověděl historik a svraštil obočí. „Že prostřednictvím organizovaného a koordinovaného výbuchu násilí v mnoha zemích současně. Povedou ho teroristé, které Delavane a jeho lidé podporují a zásobují. A až chaos dosáhne neúnosných rozměrů, budou mít záminku vpochodovat na scénu v čele vojenských jednotek a převzít moc. Samozřejmě začnou vyhlášením stanného práva."
„Dějiny již takové situace poznaly," poznamenal Joel. „Nakrmit a vyzbrojit předpokládaného vnitřního nepřítele a pak vyslat provokatéry..."
„Přidejte obrovské finanční částky a dodávky materiálu," dodal Beale.
„A když propukne vzpoura nebo povstání," pokračoval Joel, „opona spadne. Nepřítel je rozdrcen a vládcové upevní svou moc. Občané v nich vidí hrdiny a spasitele a provolávají jim slávu, když pochodují za zvuku bubnů ulicemi. Ale jak by se to mohlo podařit dnes?"
„To je kardinální otázka. Jaké jsou cíle? Kde jsou a kdo to je? To netušíme. Kdybychom měli alespoň nějaký náznak, mohli bychom postupovat cíleně. Jenže nemáme ho a nemůžeme si dovolit ztrácet čas pronásledováním stínů. Musíme sledovat stopy, které jsou k dispozici."
„Znovu jste zmínil čas. Proč jste si tak jistý, že, jak říkáte, odpočítávání už začalo?" zeptal se Joel.
„Pozorujeme soustavný a všeobecný nárůst aktivity, v mnoha případech přímo horečné. Dodávky vojenského materiálu původem ze Států jsou distribuovány ze skladů v Anglii, Irsku, Francii a Německu a směřují ke vzbouřencům ve všech neklidných oblastech světa. Mluví se o Mnichovu, o Středomoří a o arabských zemích. Údajně jde o poslední přípravy, jenže nikdo přesně neví k čemu - jenom to, že musí být připraveni. Vypadá to, jako kdyby se teroristické skupiny -Baader-Meinhoffová, italské Rudé brigády, Organizace pro osvobození Palestiny, Přímá akce v Paříži nebo ETA ve Španělsku - měly zúčastnit jakéhosi závodu, jehož trasu a cíl nikdo nezná. Jenom okamžik startu."
„A to je kdy?"
„Naše zdroje se liší, ale všechny zprávy se pohybují v úzkém časovém rozmezí od tří do pěti týdnů."
„Ach, bože můj!" Joel pocítil vlnu vzteku a strachu současně -náhle si vzpomněl. „Avery... Halliday mi těsně před smrtí něco zašeptal. Mluvil o těch, kdo ho postřelili. ‚Akvitánie... Řekli, že je to za Akvitánii.' Jeho vlastní slova. Co znamenají, pane Beale?"
Stárnoucí vědec dlouho mlčel, jen oči se mu v měsíčním svitu živě leskly. Pomalu otočil hlavu a zamyšleně se zadíval na zvlněnou mořskou hladinu. „Je to šílenství," vydechl.

„Z toho nejsem moc moudrý."
„Promiňte," omlouval se rychle Beale. „Jde o rozsah toho všeho. Neuvěřitelné!"
„Vůbec vám nerozumím."
„Akvitánie... Aquitania Gaia Julia Caesara... je jméno oblasti v jižní Francii, která v prvních staletích našeho letopočtu podle některých pramenů ovládala území od Atlantiku přes Pyreneje až ke Středomoří a na severu až k ústí Seiny na pobřeží západně od dnešní Paříže..."
„O tom něco málo vím," přerušil ho Joel netrpělivě. Přece teď nebude poslouchat lekci z dějin starověku.
„Pokud ano, pak všechna čest. Většina lidí má jakés takés ponětí až
o pozdější době, řekněme od osmého století, kdy tuto oblast dobyl Karel Veliký, založil Akvitánské království a odkázal je svému synovi Ludvíkovi a jeho synům Pipinovi Prvnímu a Druhému. Následující tři staletí, od devátého do jedenáctého, jsou pro náš příběh nejdůležitější."
„Jak to?"
„Jde o legendu Akvitánie, pane Converse. Jako mnozí ambiciózní generálové vnímá Delavane sám sebe jako pozorného studenta historie. Kráčí v tradicích Caesara, Napoleona, Clausewitze... dokonce
i Pattona. Mě považovali - at už právem, či ne - za odborníka, vědce, ale Delavane zůstal studentem. Vědci nemohou hlásat hypotézy bez patřičných důkazů - alespoň by neměli. Studentům v tom ovšem nic nebrání a často to dělají."
„Co tím chcete říct?"
„Legendu o Akvitánii zastírá nános nejrůznějších domněnek a hypotéz co by se stalo, kdyby, tak silný, že pod ním zmizely všechny důkazy. Dějiny Akvitánie jsou poznamenány náhlými rozmachy a stejně nečekanými pády. Zjednodušeně řečeno, student historie nadaný bujnou fantazií by mohl snadno tvrdit, že nebýt politických, vojenských a manželských přehmatů Karla Velikého, jeho syna a jeho vnuků a později přehmatů francouzského krále Ludvíka Sedmého a anglického Jindřicha Druhého, kteří se oba oženili s okouzlující a v každém ohledu mimořádnou Eleonorou, mohlo se Akvitánské království rozšířit prakticky do celé tehdejší Evropy." Beale se odmlčel. „Už vám to dochází?"
„Ano," odpověděl Joel. „Kristepane, ano..."
„A to není všechno," pokračoval učenec. „Protože území Akvitánie bylo kdysi pod anglickou nadvládou, mohlo časem obsáhnout všechny britské kolonie, a to včetně původních třinácti na druhé straně Atlantiku, z nichž později vznikly Spojené státy americké... Jistě, nic takového se nikdy nemohlo stát, přehmaty nepřehmaty. Základní zákony západní civilizace by to nedovolily, a ty platí již od svržení Romula Augusta a rozpadu Říše římské. Nemůžete prostě rozdrtit a pak násilím spojit a ovládnout zoufalé národy, alespoň ne nadlouho."
„A právě o to se teď někdo pokouší," dodal Joel. „George Marcus Delavane."
„Ano. Generál ve svém zvráceném mozku vytvořil Akvitánii, která nikdy neexistovala, nemohla existovat. A to je naprosto děsivé."
„Proč? Sám říkáte, že se to nikdy nemohlo stát."
„Podle starých pravidel, která platí od pádu Říma, pochopitelně ne. Ale musíte si uvědomit, že psané dějiny lidstva dosud nezaznamenaly situaci, jakou máme dnes. Ještě nikdy neměl člověk k dispozici tak strašlivé zbraně a ještě nikdy necítil takové znepokojení a strach. Delavane a jeho lidé to dobře vědí a jsou odhodláni těchto zbraní a tohoto strachu zneužít. Už je zneužívají." Stařec ukázal na list papíru v Joelově ruce. „Máte oheň. Posviťte si a přečtěte ta jména."
Joel rozložil popsanou stránku, vytáhl zapalovač, škrtl a přimhouřil oči před náhlým jasem. „Proboha," vydechl, když zaostřil pohled na papír osvětlený plamínkem. „Lidé stejného druhu jako Delavane. Shromáždění válečníků nejhrubšího zrna."
„Přesně tak," potvrdil Beale. „Začněme generálem Jacquesem Louisem Bertholdierem v Paříži. Pozoruhodný muž, vskutku mimořádný. Za války bojoval v hnutí odporu a získal hodnost majora, ještě než mu bylo dvacet, ale později se přidal na stranu Salanovy OAS. Podílel se na přípravě nezdařeného atentátu na de Gaullea v srpnu 1962 a považoval sám sebe za pravého vůdce republiky. Málem se mu to podařilo. Věřil tehdy - a věří tomu dodnes -, že alžírští generálové byli jedinou spásou oslabené Francie. Přežil nejen proto, že je legendou své země, ale i proto, že jeho hlas zdaleka nezní osamoceně, pouze naléhavěji a důrazněji než většina ostatních. Mám na mysli hlavně elitní zástup nadějných velitelů,

absolventů Vojenské akademie v Saint Cyru. Jednoduše řečeno, generál Bertholdier je fašista, fanatik ukrytý za maskou úctyhodnosti."
„A pak je tady Abrahms," navázal Joel. „Pokud vím, je to izraelský jestřáb, zastánce vlády tvrdé ruky, který všude chodí v kanadách a v safari bundě, že? Táborový řečník, který pořádá demonstrace před parlamentem i na stadionech a hlásá, že Judea a Samaří se vykoupou v krvi, pokud bude dětem Abrahamovým upíráno právo na vlast. Dokonce ani izraelská vláda ho nedokáže umlčet."
„Mnozí se ho bojí. Umí zelektrizovat davy. Stal se z něho symbol. Ve srovnání s Chaimem Abrahmsem vypadá Beginova vláda jako spolek zdrženlivých pacifistů. Je sabra, kterého evropští Židé tolerují, protože je vynikající voják, jak dokázal už ve dvou válkách, a který si získal uznání, ne-li náklonnost každého ministra obrany počínaje prvními roky vlády Goldy Meirové. Nikdy totiž neví, kdy ho budou v poli potřebovat."
„A co ten další?" Joel znovu použil zapalovač. „Van Headmer. Jihoafričan, že? Známý jako ‚kat v uniformě' nebo tak nějak."
„Jan van Headmer neboli řezník ze Soweta, jak mu říkají černoši. Dává popravovat ‚provinilce' s alarmující frekvencí a za tichého souhlasu vlády. Pochází z čistokrevné afrikánské rodiny a jeho předci byli generálové již od búrské války. Nevidí žádný důvod, proč by Pretorie měla dospět do dvacátého století. Shodou okolností je to důvěrný přítel generála Abrahmse a často ho v Tel Avivu navštěvuje. Je také jeden z nejsečtělejších a nejšarmantnějších vysokých důstojníků, kteří se kdy zúčastnili diplomatické konference. Je tak okouzlující, že kdo ho nezná, nevěří, že by byl schopen dopouštět se takových zvěrstev."
„A Leifhelm," doplnil Joel a zhasl zapalovač. „O tom toho vím nejmíň, ale pokud se nepletu, je to takový neurčitý typ, všehochuť. Údajně vynikající voják, který poslouchal příliš mnoho rozkazů. Někteří ho pořád uznávají."
„Pochopitelně," přikývl v měsíčním svitu Beale. „Svým způsobem je jeho životní dráha nejpodivnější a v mnoha ohledech nejobludnější. Zakrývali pravdu a využívali ho, aby se vyhnuli trapným nesnázím. Polní maršál Erich Leifhelm, nejmladší generál, kterého kdy Adolf Hitler povýšil do nejvyšší vojenské hodnosti. Včas vytušil zhroucení nacistického Německa a rychle převlékl kabát. Z brutálního zabijáka a fanatického zastánce nadřazenosti árijské rasy se stal kající se zkroušený profesionál, který se ‚zděsil' odhalených nacistických zločinů. Dokázal zmást úplně všechny, obdržel absolutní odpuštění viny a úspěšně se vyhnul norimberské soudní síni. Od počátku studené války spojenci jeho služeb hojně využívali. Prošel bezpečnostní prověrkou a získal přístup k nejutajovanějším skutečnostem. Když se v padesátých letech německé divize začlenily do svazku NATO, jejich velením byl pověřen právě Leifhelm."
„Nepsalo se o něm před pár lety v novinách? Mám dojem, že se otevřeně postavil kancléři Helmutu Schmidtovi."
„Psali," potvrdil historik. „Ale novinové články obsahovaly jen polovinu pravdy. Citovaly Leifhelma pouze v tom smyslu, že od německého lidu nelze očekávat, že ponese zátěž hříchů minulých generací do budoucnosti. Tohle musí přestat. Je třeba obnovit hrdost národa. A pak ještě řinčení zbraní určené Sovětskému svazu, ale tím to končilo."
„A druhá polovina?" zeptal se Converse.
„Leifhelm navrhoval, aby Bundestag zrušil veškerá omezení týkající se znovuvyzbrojování Německa, bojoval za rozšíření zpravodajských služeb, budovaných po vzoru Canarisova Abwehru, a požadoval tvrdé rozsudky pro politické rebelanty. Kromě toho se zasazoval za vymazání podstatných částí v učebnicích moderních německých dějin. Neustále opakoval, že je nutné obnovit národní hrdost, a politicky stál na straně útočného antikomunismu."
„Čili všeobecná strategie třetí říše od okamžiku, kdy se Hitler chopil moci."
„Máte naprostou pravdu. Kancléř ho prohlédl; věděl, že má obrovský vliv a že kdyby bylo po jeho, nastal by v zemi chaos. Bonn si nemohl dovolit oživovat bolestné vzpomínky - Schmidt přinutil Leifhelma k rezignaci a od té doby již jeho hlas není ve vládních kruzích slyšet."
„Přesto stále mluví."
„Ano, ale ne otevřeně. Je bohatý a udržel si své přátele i kontakty."

„Mezi nimi je Delavane a jeho lidé."
„Dnes především oni."
Joel znovu škrtl zapalovačem, jako kdyby si vzpomněl na něco, co viděl, a prohlížel si spodní část stránky, popsané dvěma sloupci jmen
- první pod hlavičkou Ministerstvo zahraničí, druhý Pentagon. Celkem asi pětadvacet osob. „Kdo jsou ti Američané?" Pustil páčku a plamínek zhasl; zapalovač zmizel v kapse. „Ta jména mi nic neříkají."
„Některá by měla, ale to není důležité," odpověděl Beale poněkud tajemně. „Důležité je, že se mezi nimi nacházejí Delavaneovi učedníci a následovníci, vykonavatelé jeho rozkazů. Těžko říct, kolik přesně, ale určitě z každé skupiny několik. Víte, tito lidé schvalují rozhodnutí
- nebo se naopak nestavějí proti rozhodnutím -, bez nichž by Delavane a jeho stoupenci nemohli pokračovat."
„Můžete se vyjádřit konkrétněji?"
„Vlevo jsou uvedeny klíčové osoby z odboru pro kontrolu zbrojení ministerstva zahraničí. Tito muži určují, které a jaké zboží může být schváleno pro export, kdo může pod pláštíkem ochrany národních zájmů obdržet zbraně a technologie, které jsou pro jiné zapovězené. Vpravo jsou uvedeni vysocí důstojníci Pentagonu, kteří schvalují miliardové zbrojní výdaje. Vidíte sám, že jde o osoby s rozsáhlými pravomocemi. Řada jejich rozhodnutí byla jejich diplomatickými a armádními kolegy zpochybněna. Některá otevřeně, jiná skrytě, ale víme pozitivně, že zpochybněna byla."
„Z jakého důvodu?"
„Objevily se pověsti, že rozsáhlé dodávky byly pro export uvolněny neoprávněně. A pak jsou tady tak zvané vojenské přebytky, přesněji řečeno předimenzované objednávky. Mnohé zásilky se ztratily cestou nebo zmizely kdesi v odlehlých skladištích. Při dnešních rozpočtech a permanentním překračováním nákladů se o chybějící přebytky nikdo moc nezajímá; ztráta se co nejrychleji odepíše a zamete pod stůl. Vždycky se objeví někdo, kdo je rád koupí a má všechny papíry v pořádku. Shodou okolností mezi nimi bývají příslušníci téhle Akvitánie. Celé sklady zbrojního materiálu končí tam, kam se nikdy dostat neměly."
„Například v Libyi?"
„Jistě. A nejen tam."
„Halliday se o tom zmínil a vy sám jste to před chvílí řekl naplno. Soustavné porušování zákonů. Zbraně, výstroj a technologie se posílají lidem, kteří by je neměli mít. Pak na dané znamení propuknou nepokoje, terorismus..."
„A poskytnou záminku pro nasazení vojenské síly," přerušil Joela Beale. „Součást Delavaneova plánu. Ospravedlnitelné posílení moci armády. Zemi ovládnou vojenští velitelé, civilisté budou bezmocní a donucení slepě poslouchat."
„Ale taky jste řekl, že někdo zpochybnil..."
„Marná snaha. Obvinění se před zvědavci hájili obvyklými frázemi o národních zájmech a nepřátelských dezinformacích."
„Ale to by se možná dalo označit za bránění výkonu spravedlnosti. Nemohl by je na to někdo chytit?"
„Kdo? A hlavně jak?"
„K čertu, těmi pochybnostmi, ne?" odsekl Converse. „Neoprávněné exportní licence, ztracené armádní dodávky, zásilky, jejichž místo určení se nedá vystopovat."
„Znovu se ptám, kdo by to udělal? Lidé, kteří nemají bezpečnostní prověrky, aby pronikli k utajovaným skutečnostem, ani dostatečné zkušenosti, aby pochopili složitost vydávání exportních licencí?"
„Nesmysl," nevzdával se Joel. „Sám jste mluvil o diplomatech, zmiňoval jste kolegy z armády. Tihle lidé snad měli příslušná oprávnění i zkušenosti, ne?"
„To ano, jenže náhle přestali klást všetečné otázky. Někteří se nechali přesvědčit, že překračují své kompetence, jiní dostali strach, aby se sami nenamočili, další podlehli obyčejnému zastrašování. A v pozadí stojí stále rostoucí počet těch, kteří přesvědčují ostatní."
„Kristepane, to je... spletitá síť, která proniká do každého zákoutí," vydechl Converse.
Vědec se zadíval Joelovi do obličeje, osvětleného odrazem měsíčního svitu od mořské hladiny. „Ano, pane Converse, je to síť. To slovo mi zašeptal do ucha muž, který se domníval, že patřím k nim. ‚Síť se o

vás postará,' řekl mi. Myslel tím Delavanea a jeho lidi."
„Proč se domnívali, že patříte k nim?"
Stařec odvrátil pohled ke zpěněným vlnám. „Protože ten člověk to považoval za logické," odpověděl po chvíli. „Před třiceti lety jsem svlékl uniformu a vyměnil ji za tvídové sako a dlouhé vlasy vysokoškolského učitele. Jen málo kolegů mě tehdy chápalo. Patřil jsem totiž k elitě. V osmatřiceti mě povýšili na brigádního generála a dříve či později bych nastoupil do spojeného výboru náčelníků štábů. Jenže evakuace Koreje a dobytí Panmundžongu na mě mělo zcela jiný vliv než pád Berlína a rozbombardování bunkru pod říšským kancléřstvím na Leifhelma. Viděl jsem jen ničení místo dřívější spravedlnosti, marnost místo zdravého rozumu. Viděl jsem smrt, pane Converse. Ne hrdinskou smrt v boji proti barbarským hordám, ale smrt odpornou a brutální. Pochopil jsem, že už dál nemohu být součástí mašinérie, která ji rozsévá. Kdybych v sobě našel dost víry, mohl jsem se stát knězem."
„Ale vaši kolegové, kteří vás nechápali...," ozval se Joel, hypnotizovaný Bealeovými slovy, která nacházela souznění v jeho duši. „Domnívali se, že šlo o něco jiného."
„Samozřejmě. Za má situační hlášení mě několikrát osobně pochválil samotný svatý McArthur. Dokonce jsem si vysloužil přezdívku Rudá liška z Inchonu - tehdy jsem měl rusé vlasy. Své rozkazy jsem si pokaždé předem řádně promyslel a pak se postaral o jejich rychlé a přesné splnění. Ale jednoho dne jsem já dostal rozkaz, abych obsadil tři kóty, které neměly absolutně žádnou strategickou ani taktickou hodnotu, protože se nacházely na mrtvém území. Zavolal jsem rádiem na velitelství, že je to nesmysl, že ty tři vršky nestojí za ztráty, které při jejich dobývání utrpíme. Požádal jsem o objasnění, což je způsob, jakým důstojník v poli naznačuje, že daný rozkaz je šílená pitomost. ‚Proč bych měl ty kopce obsazovat?' zeptal jsem se. Odpověď přišla za necelou čtvrthodinu. Víte, co mi řekli? ‚Protože tam jsou, generále.' To bylo všechno. ‚Protože tam jsou.' Zbytečný, symbolický útok kvůli nějakému hlavounovi, který se potřeboval blýsknout na poradě v Soulu. Ty kóty jsem pochopitelně dobyl - a zmarnil při tom životy tří stovek vojáků. Za své hrdinství jsem dostal další medaili."
„Tehdy jste s tím praštil?"
„Bože, to ne. Byl jsem příliš zmatený. Ale v hlavě mi vřelo. Pak bylo podepsáno příměří a já se vrátil domů plný očekávání uznání za své mimořádné služby vlasti. Jenže potom mi zamítli převelení na důležitou a velmi citlivou pozici v Evropě. Z rozumného důvodu -neznal jsem jazyk -, ale já jsem konečně vybuchl a využil vhodné záminky, abych v tichosti odešel."
Teď si v měsíčním svitu zase Joel mlčky prohlížel vrásčitý obličej starého pána. „Nikdy jsem o vás neslyšel," řekl nakonec. „Jak je to možné?"
„Stejně tak vám nic neříkalo žádné ze jmen v těch dvou sloupcích."
„Nejsou mezi nimi mladí, mnohokrát vyznamenaní generálové, váleční hrdinové."
„Ale jsou," vmísil se spěšně Beale. „Bojovali v několika válkách a prožili si svůj prchavý okamžik slávy. Ale pak se na ně zapomnělo a ty hvězdné chvíle prožívají ve vzpomínkách jenom oni. A prožívají je stále."
„Zní to jako jejich omluva."
„Jistěže! Myslíte si, že s nimi necítím? S lidmi, jako je Chaim Abrahms, Bertholdier a dokonce Leifhelm? Obracíme se k nim, když nám teče do bot a když se hroutí obranné valy, velebíme je za činy, které přesahují naše schopnosti..."
„Vy jste ty schopnosti měl," skočil mu do řeči Joel. „Sám jste ty činy konal."
„Proto je taky chápu. Ale když obranné valy uhájí a my je znovu postavíme, odsoudíme včerejší hrdiny k temnému zapomnění. A co je ještě horší, donutíme je bezmocně sledovat, jak neschopní civilisté svými prázdnými slovy a bezzubým jednáním pomáhají ty obranné
valy znovu podminovat. Teprve až se zase zřítí, povoláme vojevůdce nazpět - opět jsou nám dobří."
„Ježíši Kriste, na čí straně vlastně stojíte?"
Beale pevně sevřel víčka a připomněl tak Joelovi, jak on sám zavírá oči, aby zaplašil hrozné vzpomínky.
„Na vaší, vy tupče," odpověděl vědec nehlasně. „Protože vím, čeho jsou schopní, když je o to požádáme. To, co jsem řekl před chvílí, jsem myslel vážně. Dějiny lidstva dosud nezaznamenaly situaci, jakou máme dnes. Neschopní, vyděšení civilisté jenom tlachají a stále hledají řešení, ale marně."
Od moře se zvedl závan větru a zvířil jim písek u nohou. „A co ten člověk, který vám řekl, že se o vás síť

postará? Proč vám to vůbec říkal?"
„Domnívali se, že bych se jim mohl hodit. Byl to jeden z polních velitelů, které jsem poznal v Koreji. Tehdy jsme se v mnohém shodovali. Přijel na můj ostrov a našel mě na nábřeží. Právě jsem odvazoval loďku, když se objevil. ‚Musíme si promluvit,' řekl se stejnou naléhavostí, jakou jsme používali v boji. Pozval jsem ho na vyjížďku a několik mil od pobřeží mě seznámil se svou věcí. Jejich věcí. Delavaneovou věcí."
„Jak to dopadlo?"
Vědec se na dvě vteřiny odmlčel a pak prostě odpověděl: „Zabil jsem ho. Nožem. Pak jsem zajel k mělčině u Stephanosu a hodil mrtvolu žralokům."
Joel vyděšeně zíral na starce, jehož doznání znělo v přízračném měsíčním svitu ještě strašidelněji. „Jenom tak?" vydechl.
„K tomu mě vycvičili, pane Converse. Nikdy jsem nezaváhal, když jsem mohl postoupit nebo zbavit nepřítele jeho výhody."
„Vy jste ho zavraždil?"
„Bylo to nezbytné. Nikdy jsem nikoho nepřipravil o život jen tak pro nic za nic. Byl to Delavaneův náborčí, který si odpověď přečetl v mých očích, v mém němém vzteku, a já pochopil - po tom, co jsem od něj slyšel, si nemohl dovolit nechat mě naživu. Jeden z nás musel zemřít a já jsem prostě zareagoval rychleji než on."
„Zatraceně bezcitně odůvodnění," poznamenal Joel.
„Jste právník. Dnes a denně musíte zvažovat nejrůznější možnosti. Existovala jiná alternativa?"
Joel potřásl hlavou - zděšeným úžasem, ne jako odpověď. „Jak vás Halliday našel?"
„Našli jsme se navzájem. Nikdy jsme se nesetkali, nikdy spolu osobně nemluvili, ale měli jsme v San Francisku společného přítele."
„Kdo je to?"
„Promiňte, ale to vám neřeknu."
„Proč? K čemu ty tajnosti?"
„Ten člověk si to tak přeje. Za daných okolností logický požadavek."
„Logický? Prosím vás, ukažte mi v téhle záležitosti nějakou logiku! Halliday se spojí v San Francisku s někým, kdo náhodou zná vás, někdejšího generála na vzdáleném řeckém ostrůvku, kterého náhodou právě kontaktoval jeden z Delavaneových mužů. Možná shoda okolností, ale žádnou logiku v ní nevidím."
„Smiřte se a nelamte si s tím hlavu."
„Vy byste to na mém místě udělal?"
„Za daných okolností ano. Jiná možnost totiž není."
„Ale je, jistě, že je. Mohl bych udělat čelem vzad a odkráčet, bohatší o půl milionu dolarů, které mi vyplatil anonymní cizinec, který by se mi mohl dostat na kobylku pouze tak, že by odhalil svou totožnost."
„To byste sice mohl, ale neuděláte to. Byl jste vybrán velmi pečlivě."
„Protože je možné mě motivovat? Tak to alespoň podal Halliday."
„Upřímně řečeno ano."
„Vy jste se snad všichni zbláznili!"
„Jeden z nás je mrtvý. Byl jste poslední, kdo s ním mluvil."
Joel pocítil další nápor palčivého vzteku, před očima obraz umírajícího muže hluboce vyrytý do paměti.
„Akvitánie," vydechl. „Delavane... Dobrá, vybrali jste mě opravdu pečlivě. Kde mám začít?"
„Kde myslíte vy? Jste právník. Všechno musí jít cestou zákona."
„O to právě jde. Jsem právník, ne policista nebo soukromý detektiv."
„Policejní složky v žádné zemi, kde tito muži působí, by nedokázaly udělat to, co můžete vy, i kdyby se o to nakrásně pokusily, o čemž upřímně pochybuji. Policisté by svým vyšetřováním Delavaneovu síť jenom varovali."
„Dobře, zkusím to." Joel složil list papíru se jmény a zasunul ho do náprsní kapsy. „Začnu hned nahoře. V Paříži. U Bertholdiera."
Historik sáhl do plátěného ruksaku a vytáhl z něj silnou obálku velkého formátu. „Tohle jsou poslední

informace, které vám můžeme dát. Obsahují vše, co jsme o těch čtyřech mužích zjistili. Třeba vám to pomůže. Najdete tam jejich adresy, údaje o automobilech, které používají, o jejich obchodních partnerech, přehled restaurací a kaváren, kam často chodí, zmínky o jejich sexuálních choutkách, pokud by se daly proti nim využít, všechno, od čeho byste se mohl odrazit. Použijte ty informace, použijte všechno, co budete moci, ale hlavně nám přineste důkazy proti mužům, kteří se zkompromitovali, kteří porušovali zákony, důkazy, které prokážou, že to nejsou slušní, respektovaní občané, jak by se podle jejich vystupování mohlo zdát. Musíme je ztrapnit, pane Converse, ztrapnit. Od trapnosti je pak jen krůček k výsměchu a Preston Halliday měl v tomhle naprostou pravdu. Výsměch je první krok."
Joel otevřel ústa k souhlasu, ale pak se zarazil a probodl Bealea očima. „Neřekl jsem vám ani slovo o tom, že se Halliday zmínil o výsměchu."
„Ale?" Překvapený vědec několikrát nejistě zamrkal. „No, přirozeně jsme spolu diskutovali..."
„Nikdy jste se nesetkali, nikdy jste spolu osobně nemluvili!" přerušil ho Converse drsně.
„...prostřednictvím našeho společného přítele o nejvhodnějším postupu," dokončil větu Beale. „Výsměch je úhelný kámen naší strategie a pochopitelně jsme se tímto aspektem zabývali."
„Zaváhal jste."
„Zaskočil jste mě svým nesmyslným výpadem. Mé reakce už nejsou, co bývaly."
„Na tom člunu jste zareagoval zatraceně rychle," namítl Joel.
„To byla úplně jiná situace, pane Converse. V tom člunu se mohl vrátit jenom jeden z nás; z této pláže odejdeme oba."
„No dobře. Asi jsem zbytečně podezřívavý. Vy byste byl na mém místě také." Joel vylovil krabičku cigaret, jednu nervózně vytřásl, vložil si ji mezi rty a vytáhl z kapsy zapalovač. „Muž, kterého jsem kdysi dávno znal, se na mě obrátí a představí se úplně jiným jménem." Cvakl zapalovačem a nasál kouř. „Pak mi vypráví divoký příběh, který je ovšem natolik pravděpodobný, že nad ním nemohu mávnout rukou. Věřím mu hlavně proto, že zmínil šílence jménem George Marcus Delavane. Řekne mi, že já ho můžu zastavit, a nabídne mi za souhlas značnou sumu, kterou poskytl tajemný neznámý ze San Franciska, jenž trvá na své anonymitě, a kterou mi předá bývalý generál na ostrově uprostřed Egejského moře, kde se schází společenská smetánka. A za své úsilí je onen muž, kterého jsem poznal pod dvěma jmény, postřelen ve výtahu a umírá v mém náručí a jeho poslední slovo zní Akvitánie. A potom mi ten bývalý voják a učenec vypráví další historku, která končí Delavaneovým náborčím, jehož zavraždil a hodil žralokům kdesi na mělčině."
„Není to jen tak ledajaká mělčina," poznamenal historik. „Nedaleko se nachází nádherná pláž, mnohem populárnější než tahle."
„Zatraceně, já opravdu jsem podezřívavý, pane Beale! Nebo profesore Beale nebo generále Beale! Sneslo se toho na mě za ty poslední dva všivé dny nějak moc najednou. Najednou se mi nedostává sebevědomí. Cítím se tak trochu mimo svůj obor... Sakra, přiznejme si to, cítím se pro ten úkol těžce nekvalifikovaný a méněcenný... a k smrti vyděšený."
„Tak situaci zbytečně nekomplikujte," nabádal Beale. „Často jsem upozorňoval své studenty, aby nehleděli na složitost celku, a radil jsem jim, aby si spíše všímali detailů, postupovali krok za krokem a rozmotávali jednotlivé nitky, analyzovali souvislosti. A kdyby ani potom nechápali celkový obraz, byla by to moje chyba, ne jejich. Krok za krokem, pane Converse."
„Vy jste mi teda učitel," ušklíbl se Joel. „Váš předmět bych si určitě nevybral."
„Možná jsem se nevyjádřil přesně. Když učíte historii, jsou souvislosti velmi důležité."
„Pro právníka v soudní síni jsou vším."
„Tak se vydejte po souvislostech, pěkně jednu po druhé. Já samozřejmě nejsem žádný právník, ale nemohl byste k případu přistupovat jako advokát hájící klienta, jehož práva, svobodu a samotnou existenci ohrožují neznámé síly, které ho chtějí zničit?"
„To by asi nešlo," opáčil Joel. „Mám klienta, který odmítá odhalit svou totožnost a nechce se mnou mluvit."
„Měl jsem na mysli jiného klienta."
„A koho? Jsou to jeho peníze."
„On je jenom pojítkem k vašemu skutečnému klientovi."

„A tím je kdo?"
„Třeba to, co zbylo z civilizovaného světa."
Joel se na starého vojáka pozorně zahleděl a pokýval hlavou. „No dobře. Řekněme, že vím, jak začít. Jedna nitka po druhé, až se propletou a vytvoří celkový obraz, který všichni pochopí. Zaměřím se na exportní licence a na ty, kdo tahají za nitky. Potom spojím tři čtyři jména navzájem a vystopuju jejich vazby k Delavaneovi v Palo Alto. A pak tu jejich síť zákonnými, právními prostředky rozbijeme. Nebudou žádní mučedníci, žádní hrdinové, nýbrž obyčejní korupčníci, kteří se vydávali za vlastence, a přitom jim šlo jen o vlastní prospěch a kapsu. Proč by to jinak dělali. Copak měli jiný důvod? V tom je ten výsměch, pane Beale, protože na tohle nedokážou, nemůžou odpovědět!"
Vědec potřásl hlavou, celý zmatený. „Z profesora se stává student. Jak toho chcete dosáhnout?"
„Úplně stejně jsem postupoval při desítkách vyjednávání. Ted jenom postoupím o krok dál. Když zastupuju nějakou společnost, chovám se jako každý jiný právník v soudní síni. Snažím se přijít na to, co bude protistrana požadovat a proč to bude chtít. Čili nesoustředím se pouze na to, čeho chci dosáhnout já, ale i na tužby a cíle svého protivníka. Uvažuju, co se mu honí hlavou, až přemýšlím jako on. Vžívám se do jeho pocitů, oblékám si jeho kůži - a ani na vteřinu mu nedovolím zapomenout, že právě toto dělám. Úplně tak protistranu vyvádím z konceptu. Víte, jak dokáže člověka znervóznit, když si po každém jeho slově uděláte poznámku na okraj konceptu smlouvy -bez ohledu na to, jestli říká něco důležitého nebo plácá nesmysly? Ale tentokrát svou taktiku ještě vylepším. Nebudu hledat protivníky, ale spojence. Spojence v jejich věci! Začnu v Paříži a budu pokračovat v Bonnu nebo v Tel Avivu a možná i v Johannesburgu. A když se s těmi muži sejdu, nebudu se snažit uvažovat jako oni. Budu jedním z nich!"
„To je velmi odvážná strategie. Berte to jako uznání od bývalého generála."
„Mluvili jsme o alternativách. Tady opravdu neexistuje jiná možnost. A mám k dispozici spoustu peněz, které můžu utrácet. Pochopitelně ne plnými hrstmi, ale uvážlivě a hlavně účinně, přesně jak se to shoduje se zájmy mého klienta, který je velmi anonymní a velmi v pozadí, nicméně stále přítomný." Joel se zarazil, protože ho cosi napadlo. „Poslyšte, doktore Beale, beru svou otázku zpět. Nechci vědět, kdo je můj klient - myslím toho v San Francisku. Vytvořím si vlastního klienta. Kdybych znal toho skutečného, narušil by mi portrét, který mi klíčí v mysli. Mimochodem, řekněte svému příteli, že ode mě dostane podrobné vyúčtování nákladů, ale zbytek mu vrátím stejným způsobem, jakým jsem ty peníze dostal, tedy přes Kostase Laskarise, ředitele pobočky na nábřeží tady na ostrově."
„Ale ty peníze patří vám," namítl Beale. „Přijal jste je a není důvod..."
„Chtěl jsem zjistit, jestli to není nějaká bouda. Není a váš přítel dobře ví, co dělá. Budu potřebovat hodně peněz, protože se musím stát někým, kým nejsem, a peníze jsou nejsnazší prostředek, jak toho dosáhnout. Ne, doktore, já nechci peníze. Chci Delavanea. Chci vojevůdce ze Saigonu... Ty peníze použiju k tomu, abych pronikl do jeho sítě."
„Jestli chcete začít v Paříži a první kontakt navázat s Bertholdierem, víme o jisté zbrojní dodávce, která je podle našeho názoru přímo spojena s jeho jménem. Možná by to stálo za zkoušku. Ilustrativní ukázka toho, o co jim jde v globálním měřítku."
„Je to tady?" Joel poklepal na naditou obálku.
„Ne. Zjistili jsme to teprve dnes ráno... časně ráno. Vy jste asi neslyšel zprávy, že?"
„Kromě angličtiny neznám žádný jiný jazyk, I kdybych nějakou zpravodajskou relaci slyšel, nepoznal bych, co to je."
„Severní Irsko je v jednom ohni. Nejhorší nepokoje a nejbrutálnější vraždění za posledních patnáct let. Znesvářené strany se do sebe pustily v ulicích měst i na venkově a na potkání se střílejí. Totální chaos. Ulsterské úřady zachvátila panika, parlament má svázané ruce citovými vazbami a všichni zoufale hledají nějaké řešení. A tím nejpravděpodobnějším se zdá masivní nasazení armády."
„Co to má společného s Bertholdierem?"
„Pozorně mě poslouchejte." Vědec přistoupil těsně k Joelovi. „Před osmi dny byla z vojenského skladu v Beloitu ve státě Wisconsin vypravena zásilka obsahující tři stovky tříštivých granátů a dva tisíce kartonů trhavin. Místo určení Tel Aviv - přes Montreal, Paříž a Marseille. Dodávka se ovšem do Izraele nedostala a Mossad zjistil, že už do Marseille dorazily pouze papíry, jinak nic. Zboží tedy zmizelo buď v Montrealu, nebo v Paříži a my jsme přesvědčeni, že skončilo v rukou severoirských extremistů -

protestantů i katolíků."
„Proč si to myslíte?"
„První oběti - přes tři stovky mužů, žen a dětí - roztrhaly tříštivé granáty. Není to příjemná smrt a asi ještě hůře jsou na tom ti, kdo utrpěli zranění. Takový granát vám vyrve celé kusy těla. Reakci si asi dovedete představit. Šílená hysterie, situace se okamžitě vymkla zpod jakékoliv kontroly. A to všechno v rozmezí čtyřiadvaceti hodin, během jednoho jediného dne, pane Converse!"
„Ověřují si, že to dokážou," vydechl Joel, hrdlo stažené hrůzou.
„Přesně tak," potvrdil Beale. „Generální zkouška, zmenšené vydání hrůzy, kterou chtějí oblažit svět."
Converse se zamračil. „Co spojuje Bertholdiera s tou zbrojní dodávkou - kromě toho, že žije v Paříži?"
„Jakmile letoun vnikl do francouzského vzdušného prostoru, převzala odpovědnost za zásilku pojišťovna, jejímž ředitelem je právě Bertholdier. Kdo by podezříval společnost, která měla sice ke zboží přístup, ale teď musí uhradit ztrátu odhadovanou na čtyři miliony franků? Dost peněz. Možná ne tolik, aby noviny vyšly s palcovými titulky, ale na odvrácení podezření to bohatě stačí. Další smrtonosná zásilka dosáhla svého cíle a následuje chaos, utrpení, umírání..."
„Jak se ta pojišťovací společnost jmenuje?"
„Compagnie Solidaire. Tohle bude možná nejdůležitější klíčové slovo. Solidaire a možná ještě Beloit a Belfast."
„Doufejme, že se dostanu k Bertholdierovi a budu ho moci s těmi slovy konfrontovat. Pokud se mi to podaří, musím si pečlivě načasovat, kdy je vyslovím. Dobrá. Ráno odletím prvním spojem z Atén."
„Nechť vás doprovází naléhavé přání všeho nejlepšího a hodně štěstí od starého vojáka, pane Converse. Naléhavé, to je správný výraz. Tři až pět týdnů, víc nemáte; pak to propukne. A ať to bude cokoliv a kdekoliv, půjde o tisíckrát krutější obrázek než to, co se dnes odehrává v Severním Irsku. Nebezpečí je skutečné a hrozivě se blíží."

*****

Valerie Charpentierová se náhle probudila, vytřeštila oči a napjatě se zaposlouchala do zvuků, které prolomily noční ticho, a do vzdáleného pleskání příboje. Každým okamžikem očekávala řinčivý zvonek poplašného systému, jehož čidla sledovala každé okno a dveře v domě.
Alarm se neozval. Ale co ji vzbudilo? Musel to být silný zvuk, když pronikl oponou spánku... Odhodila přikrývku, vyklouzla z postele, opatrně přistoupila k proskleným dveřím na balkon s výhledem na kamenitou pláž, molo a nekonečný Atlantik.
Zase tam jsou! Pohupující se tlumená poziční světla lodi zakotvené na stejném místě. Šalupa, která po dva dny křižovala podél pobřeží bez zjevného cíle, stále na dohled. Za soumraku druhého dne spustila kotvu sotva půl kilometru od jejího domu. Pak na tři dny zmizela a teď se vrátila.
Tehdy večer zavolala Valerie na policii, která incident ohlásila pobřežní stráži a ta přišla s nejasným a neuspokojivým vysvětlením. Šalupa je registrována ve státě Maryland, jejím majitelem je mladý důstojník armády Spojených států a ten, kdo se na ní plaví, se nedopustil žádných podezřelých nebo provokativních akcí, které by vyžadovaly zásah úřadů.
„Já bych to naopak nazvala zatraceně podezřelé a provokativní jednání," ohradila se Valerie, „když se vám neznámá loď dva dny projíždí pod okny a pak zakotví tak blízko, že se z ní dá snadno doplavat na břeh."
„Uživatelské právo k nemovitosti, kterou jste si pronajala, sahá do vzdálenosti dvou set stop od pobřeží, madam," zněla oficiální odpověď. „Nemůžeme nic dělat."
S prvními paprsky svítání následujícího dne ovšem Valerie věděla, že něco udělat musí. Když zvedla k očím kukátko a zahleděla se na loď, ucukla leknutím - na palubě seděli dva muži a silnými dalekohledy pozorovali její dům. Okno v patře. Ji! Okamžitě se spojila s příslušnou firmou a večer již měla instalovaný provizorní poplašný systém a schválenou specifikaci trvalé instalace.
Zvon. Ne dunivý - z temnoty se nesl jemný, ale pravidelný cinkot lodního zvonu, jehož srdce rozhoupaly vlny zálivu. Zvuk, který ji probudil, uklidňující a znepokojující současně. Kdyby jí chtěli ublížit, neohlašovali by svou přítomnost. Ale proč se vrátili? Za tmavé, bezměsíčné noci, kdy se po obloze ženou

nízko letící husté mraky? Jako kdyby jí chtěli naznačit, že tam jsou, že ji pozorují.
Proč? Co se kolem ní děje? Před týdnem jí na sedm hodin oněměl telefon, a když od souseda zavolala na poruchovou službu, bylo jí sděleno, že linka je v pořádku.
„Možná tam u vás, ale u mě ne, a jsem to já, kdo platí účty."
Po návratu domů zjistila, že telefon stále nefunguje. Následoval druhý, tentokrát velmi rozhořčený hovor, ovšem se stejným výsledkem - na uvedené lince není žádná porucha. O dvě hodiny později přístroj zázračně ožil. Valerie připsala incident zastaralé telekomunikační síti v odlehlé venkovské oblasti a mávla nad ním rukou. Nedaleko zakotvená šalupa jí připadala jako naléhavější problém.
Její pozornost upoutal pohyb na palubě. V slabém svitu lodních lamp viděla, jak z kabiny vystupuje mužská postava. Krátký jasnější záblesk. Zápalka. Cigareta. Muž stál nehybně u zábradlí, kouřil a pozoroval dům.
Valerie se zachvěla a přitáhla si k balkonovým dveřím židli. Zamotala se do přikrývky, usadila se v bezpečné vzdálenosti od okenních tabulek a zahleděla se přes hladinu na kouřícího muže. Při prvním podezřelém pohybu byla připravená vyskočit, stisknout tlačítko poplašného systému a zburcovat okolí. Ale nezpanikaří. Joel ji naučil zachovat klid i v situacích, kdy v temných ulicích Manhattanu považovala hlasité zaječení za adekvátní reakci. Čas od času se stalo nevyhnutelné. Obtěžovali je narkomani a bezdomovci, ale Joel pokaždé zůstal ledově klidný. Vzal ji za ruku, ustoupil ke zdi a nabídl zlodějům lacinou ošoupanou peněženku s několika bankovkami, kterou nosil pro podobné případy připravenou v zadní kapse kalhot. Panebože, ten jeho mrazivý pohled. Snad proto je nikdy nikdo fyzicky nenapadl - nevěděl, co se za tím pohledem skrývá.
„Měla jsem zařvat!" osopila se něj jednou.
„Ne," namítl. „Tím bys toho parchanta vyplašila. Zpanikařil by a v panice by mohl být zatraceně nebezpečný."
Hrozí jí od toho muže - těch mužů - v šalupě nějaké nebezpečí? Joel by se jí vysmál a řekl by, že se jí v té její umělecké hlavě zase honí nějaké falešné představy, démoni, kteří hledají řád, logické vysvětlení tam, kde neexistuje. Měl by bezpochyby pravdu. Valerie věděla, co by udělal, kdyby tady byl s ní - sešel by k pláži, zavolal přes vodu na dočasné sousedy a pozval je na drink.
Drahý Joeli, blázínku Joeli, ledově chladný Joeli. Kdysi mi s tebou bylo tak dobře! A jaká s tebou bývala zábava. Občas mi chybíš, ale zase ne tak moc. Děkuji, už nechci.
Ale nepříjemný pocit - instinkt? - přetrvával. Loďka pohupující se na vlnách ji přitahovala jako magnet, jako by ji zvala někam, kam nechce.
Nesmysl! Démoni hledající logiku! Přestaň! Chováš se jako blázen! Proboha svatého, měj přece rozum!
Ztěžkla jí víčka a zakrátko ji přemohl spánek.
Probudila se a zamžikala do ostrých slunečních paprsků. Vyhlédla na moře - šalupa zmizela a Valerie chvíli přemýšlela, jestli se jí to jenom nezdálo, jestli tam v noci opravdu kotvila.
Ano, byla tam. Ale už odplula.

03 KAPITOLA

Boeing 747 se odlepil od vzletové dráhy aténského letiště Hellikon a nakloněn do strmé stoupavé zatáčky ostře nabíral výšku. Pod ním se otevíral výhled na základnu vojenského letectva Spojených států a Joel, přitisknutý k oknu, rozeznával známé obrysy letounů seřazených na stojánkách. Při pohledu na trojici stíhaček rolujících ke startu cítil, jak se mu napínají svaly na rukou, a v duchu si představoval, že svírá masivní perforovanou řídicí páku, natahuje se ke spínačům a očima sleduje ukazatele kontrolních přístrojů. Pak ho síla burácejících motorů vtlačí do sedačky, stříbřité monstrum nedočkavé, kdy se konečně utrhne od země a ponoří do svého přirozeného prostředí...
Uvažoval, jestli by to ještě zvládl, zda dovednosti získané v raném mládí a při výcviku v námořním letectvu přetrvaly do středního věku. Po odchodu z armády za studií v Massachusetts a v Severní Karolíně často zajížděl na malá letiště a pronajímal si lehké jednomotorové stroje, aby alespoň na pár minut unikl stresům do modré svobody, ale oproti krocení silných bestií to byl jen slabý odvar, žádná

pořádná výzva. Pak na delší dobu svůj koníček opustil. Dal své slovo. Jeho žena měla z jeho létání hrůzu - nedokázala uvést do souladu počet hodin, které nalétal v civilních i bojových letounech, s průměrnými čísly o leteckých katastrofách - a Joel v jednom z mála okamžiků porozumění v manželství s Valerií slíbil, že už nikdy neusedne do kokpitu. Nevadilo mu to, dokud si neuvědomil - dokud si oba neuvědomili -, že jejich svazek spěje ke krachu. Tehdy začal jezdit na malé letiště v Teterboro ve státě New Jersey; zprvu jen o víkendech a později v každé volné chvilce hledal modrou svobodu.
Země zmizela, obří letoun vyrovnal náklon a stoupal na určenou letovou hladinu. Joel se odvrátil od okna, pohodlně se opřel, a když zhaslo světelné návěští zákazu kouření, vytáhl z kapsy košile krabičku cigaret a zapálil si. Podíval se na hodinky. Dvanáct dvacet. Podle letového řádu přistanou v Orly pět minut po půl čtvrté pařížského času. Tříhodinový let využije k tomu, aby si uložil do paměti vše, co se dozví o Jacquesu Louisi Bertholdierovi, podle Bealea a mrtvého Hallidaye hlavního zástupce Akvitánie ve Francii.
Na aténském letišti udělal něco, co ho zatím nikdy nenapadlo. Poučen chováním filmových a rockových hvězd a ovládán strachem a potřebou opatrnosti, k nimž se přidružil dostatek finančních prostředků, si rezervoval dvě sousední sedadla v první třídě. Nechtěl, aby mu někdo nahlížel přes rameno na stránky, které bude číst. Beale se večer na pláži vyjádřil zcela jasně. Kdyby hrozilo sebemenší nebezpečí, že by se materiály, které mu předal, mohly dostat do cizích rukou, musí je za každou cenu zničit. Vždyť jde o důvěrné údaje o mužích, kteří by jediným telefonátem mohli spustit lavinu hromadných poprav!
Sklonil se pro diplomatický kufřík, jehož kožená rukojeť ztmavla potem, jak ji od rána nepřetržitě svíral v dlani, a poprvé v životě si uvědomil důležitost zařízení, které znal z filmů a dobrodružných románů. Kdyby si mohl připevnit kufřík k zápěstí pevným ocelovým řetízkem, dýchalo by se mu mnohem klidněji.

*****

Jacques Louis Bertholdier, 59 let, jediné dítě Alphonse a Marie Terezy Bertholdierových, se narodil ve vojenské nemocnici v senegalském Dakaru. Otec byl kariérním důstojníkem francouzské armády, choval se povýšeně a od podřízených vyžadoval tvrdou disciplínu. O matce není prakticky nic známo; svůj význam může mít skutečnost, že Bertholdier o ní nikdy nemluví, jako kdyby chtěl vymazat její existenci. Před čtyřmi lety odešel v pětapadesáti z armády a v současné době působí kromě jiného jako ředitel Juneau et Cie, konzervativní brookerské firmy na pařížské burze.
Jeho mládí je typické pro syna vysokého důstojníka; stěhoval se z místa na místo a využíval privilegií, daných otcovou hodností a vlivem. Zvykl si na služebnictvo a podlézavost nižších šarží. Jediný rozdíl spočíval v osobnosti samotného chlapce. Traduje se, že v pěti letech dokázal vykonat kompletní pořadové cviky přesně podle příručky a v deseti znal nazpaměť všechny vojenské řády.
V roce 1938 pracoval otec v generálním štábu a rodina se usadila v Paříži. V chaotické době bezprostředně hrozícího konfliktu s Hitlerovým Německem byl starší Bertholdier jedním z mála důstojníků, kteří si uvědomovali, že Maginotova linie agresora nezastaví. Svou otevřeností vyvolal nelibost nadřízených a byl převelen k bojové jednotce - do funkce velitele 4. armády dislokované na severovýchodní hranici země.
Porážku Francie v červnu 1940 můžeme označit za počátek dospělosti našeho subjektu. Připojil se k hnutí odporu a čtyři roky bojoval proti okupantům. Rychle stoupal v hodnostech a ze spojky se vypracoval až na velitele sektoru Calais-Paříž. Často tajně cestoval do Anglie, kde koordinoval sabotážní a výzvědné akce s britskou zpravodajskou službou a hnutím Svobodné Francie. V únoru 1944 mu generál de Gaulle propůjčil hodnost majora. Mladému Bertholdierovi bylo tehdy dvacet let.
Několik dní před dobytím Paříže spojeneckými vojsky utrpěl Bertholdier těžké zranění v pouliční přestřelce mezi partyzány a ustupujícími německými jednotkami. Hospitalizace mu zabránila podílet se po zbytek války v Evropě na dalších bojových aktivitách. Po porážce Německa byl bez problémů přijat na Vojenskou akademii v Saint Cyru - de Gaulleova odměna za hrdinské činy mladého bojovníka z hnutí odporu. Školu absolvoval za čtyři roky, obdržel hodnost kapitána a postupně velel jednotkám v Dra Hamadě ve francouzském Maroku a v Alžíru, pak na druhé straně světa v Haiphongu a nakonec spojeneckým okupačním sektorům ve Vídni a v Západním Berlíně. (Poslednímu působišti věnujte,

prosím, pozornost v souvislosti s informacemi o polním maršálovi Erichu Leifhelmovi. Tam se seznámili a spřátelili - zprvu se stýkali otevřeně, ale po odchodu z ozbrojených sil vzájemný vztah popírají.)

*****

Leifhelma zatím Joel odložil na později a zamyslel se nad legendárním mladým bojovníkem. I když měl po trpkých zkušenostech k uniformě osobně velmi daleko, dokázal se kupodivu vcítit do vojenského fenoménu popsaného na těchto stránkách. Nebyl sice žádný hrdina, ale přesto mu vlast toto postavení přisoudila, když se vrátil z války, která zplodila jen málo opravdových mužu, a to se vesměs rekrutovali z těch, kdo padli do zajetí, než z těch, kdo „jenom" bojovali. Přesto pouhá pozornost veřejnosti, která vedla k privilegiím, mohla přinášet nebezpečné pokušení. Po počátečních rozpacích nakonec člověk výhody přijímal a posléze je i očekával, dělal si na ně právoplatný nárok. Když pak pozornost opadla, následovala lítost nad ztraceným sladkým životem a jí v patách kráčela zlost.
Tohle byly ovšem pocity člověka, který netouží po moci, jen po úspěchu. Ale co někdo, jehož život se utvářel v prostředí moci a autority, jehož nejranější vzpomínky utkala vlákna vysokého postavení a výhod a jehož meteorický vzestup se odehrál v neuvěřitelně mladém věku? Jak takový člověk reaguje na uznání a stále se rozšiřující
spektrum vlastní převahy? Takovému je těžké odebrat něco z jeho privilegií - zlost může být nahrazena nezvladatelným vztekem. Přesto Bertholdier tohle všechno v pětapadesáti letech opustil, vzhledem ke svému postavení relativně mladý. Tohle odporuje logice. V portrétu moderního Alexandra Velikého zatím něco schází, pomyslel si Joel.

*****

Velkou důležitost v Bertholdierově vzestupu hrálo správné načasování. Po působení v Maroku a předkrizovém Alžírsku byl převelen do francouzské Indočíny, kde se koloniální nadvláda pod údery partyzánů rychle rozpadala. V Saigonu i Paříži se začalo mluvit o jeho pozoruhodných výkonech. Jednotky pod jeho velením dobyly několik vzácných, ale o to cennějších vítězství, která sice nemohla zvrátit výsledek války, avšak utvrdila zastánce tvrdé militantní linie v přesvědčení, že podřadné asijské síly může nadřazená galská odvaha a strategie porazit; jediné, co potřebuje, je materiální podpora zadržovaná vládou v Paříži. Kapitulace u Dien Bien Phu byla hořkou pilulkou pro zastánce názoru, že za ponížení Francie nesou vinu zrádci na Quai d'Orsay. Z porážky vyšel plukovník Bertholdier jako jeden z mála hrdinů, ale byl dost moudrý či opatrný, aby se držel zpátky; nechal si své názory pro sebe a nepřipojil se - rozhodně ne zjevně -k „jestřábům". Mnozí tvrdí, že čekal na signál, který nikdy nepřišel. Znovu byl přeložen, tentokrát do Vídně a pak do Západního Berlína.
O čtyři roky později ovšem prolomil hradbu, kterou se tak pečlivě obehnal. Podle vlastních slov ho de Gaulleova dohoda s alžírskými bojovníky za nezávislost „připravila o iluze a dohnala k zuřivosti" a připojil se ke vzbouřenecké Organizaci tajné armády (OAS) vedené generálem Salanem, která se postavila na odpor proti zrádcovské politice vlády. Během této revoluční epizody svého života se zapletl do pokusu o neúspěšný atentát na prezidenta. Ale i z rozprášení povstaleckých jednotek, které následovalo po dopadení Salana v dubnu 1962, vyšel s podivuhodně čistým štítem. Důvody prezidentova rozhodnutí dodnes nikdo plně nepochopil, faktem však zůstává, že nechal Bertholdiera propustit z vězení a pozval si ho do své pracovny. Slova, která si oba muži vyměnili, zůstávají dosud zahalena tajemstvím, ale Bertholdier dostal zpět svou hodnost i postavení. Jediný zaznamenaný de Gaulleův komentář k této záležitosti pochází ze 4. května 1962, kdy na tiskové konferenci odpověděl na otázku týkající se amnestie pro vzbouřeného důstojníka (doslovný překlad): „Velikému vojákovi a vlastenci musíme dovolit a odpustit jeho jediný prohřešek. Promluvili jsme si a já jsem spokojen." Dále už prezident tuto věc nekomentoval.
V následujících sedmi letech byl Bertholdier povýšen na generála a zastával různé vysoké funkce, většinou jako vojenský atašé na důležitých velvyslanectvích, než Francie vystoupila z vojenského svazku NATO. Jako prezidentův poradce často doprovázel de Gaullea na mezinárodních konferencích a vždy

se nechal vidět na novinových fotografiích jen několik kroků od velkého muže. Ale ať již byl jeho přínos na těchto schůzkách na nejvyšší úrovni sebedůležitější, pokaždé se vrátil na své předchozí působiště a na konečných rozhodnutích se nijak nepodílel. Jako kdyby se neustále připravoval pro jednu z nejvyšších funkcí ve státě, ale nikdy jí nedosáhl. Že by právě povolání na samý vrchol moci bylo signálem, na který čekal po francouzské kapitulaci v Indočíně? Na tuto otázku neznáme odpověď, ale domníváme se, že je nutné ji hledat.
Po de Gaulleově dramatické rezignaci jako reakci na neúspěšné referendum o ústavních změnách v roce 1969 nabrala Bertholdierova kariéra sestupný trend. Pozice, které zastával, se nacházely daleko od centra moci, a tak to pokračovalo až do jeho odchodu z armády. Údaje o transakcích na bankovním účtu a o používání kreditní karty, jakož i seznamy cestujících prokazují, že subjekt podnikl v posledních osmnácti měsících tři cesty do Londýna a Bonnu, dvě do New Yorku a San Franciska a jeden kombinovaný výlet do Tel Avivu a Johannesburgu. Vzorec je jasný a odpovídá geografickému členění Delavaneovy operace.

*****

Converse si protřel oči, zazvonil na letušku a požádal o skotskou. Zatímco čekal na drink, prolétl zběžně následující odstavce. Některé skutečnosti znal a nepřipadaly mu důležité. Jisté ultrakonzervativní frakce se pokoušely Bertholdiera vytáhnout z armády a vyslat ho do politického boje jako svůj štít, ale vše zůstalo ve stadiu neúspěšných námluv. Očekávaný signál nepřišel a Bertholdier v pětapadesáti vyměnil uniformu za křeslo ředitele společnosti obchodující na pařížské burze, kde sloužil v podstatě jako loutka ohromující bohaté klienty a odkazující socialisticky orientované oponenty do patřičných mezí vahou své legendární pověsti.

*****

Cestuje výhradně služební limuzínou (tmavě modrý americký Lincoln Continental státní poznávací značky 100-1) a všude je očekáván a s patřičnou pompou vítán. Jeho oblíbené restaurace jsou Taillevent, Ritz, Julien a Lucas Carton; třikrát až čtyřikrát do týdne obědvá v soukromém klubu zvaném Les Étalons Blancs. Je to velmi exkluzivní podnik, jehož členství je vyhrazeno pouze pro nejvyšší důstojníky, zbytky rodové šlechty a pro novodobé zbohatlíky, kteří sice nepatří do výše uvedených skupin, ale za své peníze si mohou příslušnost ke stádu koupit.

*****

Joel se usmál; autor zprávy nepostrádal smysl pro humor. Přesto stále něco chybělo. Právnický mozek hledal mezeru, která nebyla vysvětlena. Jaký signál Bertholdier po porážce v Indočíně očekával? Co řekl panovačný de Gaulle vzbouřenému důstojníkovi a co rebel prezidentovi odpověděl? Proč ho velký muž hýčkal po svém boku, ale nikdy mu neumožnil vystoupit na nejvyšší příčky? Vojevůdce byl připraven, pardonován, povýšen - a pak odhozen? Popsané stránky skrývaly jisté sdělení, ale Joel je nedokázal objevit.
V závěru zprávy pisatel shrnul fakta, která doplňovala Bertholdierův portrét, avšak k dosavadním informacím již nic zásadního nepřinášela.

*****

Bertholdierův soukromý život je vzhledem k těm jeho aktivitám, které nás zajímají, v podstatě irelevantní. Jeho sňatek se nesl v klasickém duchu svazku společensky, profesně i finančně výhodného pro obě strany. Manželství samotné plnilo ryze utilitární funkci; zůstalo bezdětné, a i když se madame Bertholdier často objevovala po boku svého muže při nejrůznějších oficiálních a společenských příležitostech, v důvěrném rozhovoru je neviděl snad nikdo. Bertholdier o své ženě stejně jako o své matce nemluví.

Domněnky o psychologickém pozadí této zdrženlivosti se nepodařilo potvrdit - zejména s ohledem na skutečnost, že Bertholdier je notorický sukničkář, který si jednu dobu vydržoval až tři milenky současně, nemluvě o mnoha letmých známostech. Mezi svými vrstevníky si získal přezdívku Le Grand Timon, která ovšem nikdy nepronikla na veřejnost, a pokud zde čtenář potřebuje překlad, doporučujeme mu vypít si skleničku ve čtvrti Montparnasse.

*****

Touto neodolatelnou poznámkou končila zpráva, která kladla více otázek, než na kolik odpovídala. Rozmáchlými tahy popisovala co a jak, ale nevysvětlovala proč a jen bujná fantazie mohla spekulovat nad možnostmi, které se nabízely. Ovšem na druhé straně obsahovalo hlášení řadu konkrétních fakt, na kterých se dalo stavět. Joel mrkl na hodinky; uběhla hodina. Zbývají ještě dvě na opakované pročtení, utřídění a zapamatování. Už se rozhodl, na koho se v Paříži obrátí.

*****

René Mattilon byl nejen mazaný právník, kterého Talbot, Brooks a Simon často využívali, když potřebovali zastoupení u francouzských soudů, ale také dobrý přítel. Kořeny důvěrného přátelství s o deset let starším Mattilonem se odvíjely od společných životních zkušeností - společných ve smyslu geografické lokalizace, zmaru a marnosti. Před třiceti lety se mladý advokát upsal službě vlasti a odjel do Indočíny jako vojenský právník. Stal se svědkem nevyhnutelné porážky a marně přemýšlel, proč jeho hrdý a neústupný národ stálo tolik sil a času, aby se s ní smířil a pochopil ji. Díky tomu si mohl dovolit jedovaté poznámky ohledně americké angažovanosti v jihovýchodní Asii.
„Mon Dieu! Vy jste si mysleli, že zbraněmi dosáhnete toho, co se nám nepodařilo zbraněmi a mozkem? Déraisonnable!"
Kdykoliv přiletěl Mattilon do New Yorku nebo Joel do Paříže, vždy si našli čas na společnou večeři a několik skleniček. Francouz také prokázal úžasnou shovívavost k Američanovým lingvistickým omezením; Joel se přes veškerou snahu prostě nedokázal naučit žádný cizí jazyk. I Valeriiny pedagogické snahy beznadějně ztroskotaly na hluchých uších a nechápavém mozku. Čtyři roky se mu bývalá manželka, jejíž otec byl Francouz a matka Němka, pokoušela vtlouct do hlavy alespoň základní fráze, než nad beznadějným jazykovým tupcem zlomila hůl.
„Jak se k čertu můžeš živit jako právník specializovaný na mezinárodní obchod, když se s nikým nedomluvíš, sotva vytáhneš paty ze Států?" ptávala se ho.
„Najímám si překladatele vyškolené ve švýcarských bankách a platím je procentem ze zisku," odpovídal Joel. „Těm nikdy nic neunikne."

*****

Za svých pobytů v Paříži Joel pokaždé bydlel v dvoupokojovém apartmánu v okázalém hotelu George V, přepych, který mu dle jeho přesvědčení zaměstnavatel dopřával spíše ze snahy zapůsobit na klienty než z lidumilnosti či starosti o stav firemního konta. Domněnka byla pravdivá jen zpola, jak mu kdysi objasnil Nathan Simon.
„Máš slušný pokoj," řekl mu zachmuřeně. „Používej ho k jednáním a vyhneš se tak těm absurdně předraženým francouzským obědům nebo, bůh mě netrestej, večeřím."
„A co když klient dostane hlad?"
„Máš domluvenou další schůzku. Mrkni jedním okem a řekni, že je důvěrná. Žádný Francouz si nedovolí něco namítat."
Impozantní adresa by mi mohla posloužit, přemítal Converse v taxíku, který se šíleným tempem proplétal odpoledním provozem na Champs Elysées a mířil k Avenue George V. Jestli s Bertholdierem či lidmi kolem něho dosáhne nějakého pokroku - a to měl rozhodně v úmyslu -, pak drahý hotel zapadne do představy o neznámém klientovi, který vyslal svého soukromého právníka na průzkumnou výpravu. Joel

pochopitelně neměl rezervaci, ale toto drobné přehlédnutí mohl snadno omluvit novou sekretářkou, která se teprve zapracovává.

*****

Asistent ředitele hotelu ho přivítal vřele, i když zprvu překvapeně a nakonec s omluvami. Ne, od firmy Talbot, Brooks a Simon z New Yorku nepřišel žádný fax s žádostí o rezervaci, ale pro starého přítele se ubytování pochopitelně najde. Našlo - obvyklé dvoupokojové apartmá ve druhém patře - a než si Joel stačil vybalit, přispěchal číšník s lahví skotské whisky jeho oblíbené značky. Joel již zapomněl, jak obsáhlé poznámky o svých pravidelných hostech si nejlepší hotely vedou. Druhé patro, správné pití v baru a do večera ho bezpochyby upozorní, že obvykle požaduje probudit v půl osmé ráno. Přidrží se zaběhané rutiny.
Ale zatím ještě neodbila pátá odpoledne, a jestli má Mattilona zastihnout před odchodem z kanceláře, musí to udělat hned. Kdyby si René udělal večer čas na skleničku, byl by to dobrý začátek. Mattilon buď je jeho člověk, nebo není, a představa, že by ztratil třeba jen hodinu, Joela znepokojovala. Natáhl se po pařížském telefonním seznamu v poličce nočního stolku, našel číslo Mattilonovy firmy a vytočil ho.
„Panebože, Joeli!" zvolal Francouz. „Četl jsem v ranních novinách o tom strašném neštěstí v Ženevě! Zkoušel jsem se ti dovolat - samozřejmě do hotelu Le Richemond -, ale tam mi řekli, že ses už odhlásil. Jsi v pořádku?"
„Jistě. Náhodou jsem se ocitl na místě činu. To je všechno."
„Mrtvý byl Američan, že? Znal jsi ho?"
„Jenom ze služebního jednání. Mimochodem, ta zmínka, že měl něco společného s drogami, je nesmysl. Zahnali ho do kouta, okradli,
postřelili a podstrčili mu pár balíčků s kokainem, aby zmátli vyšetřovatele."
„A příliš horlivý primátor se chytil šance, jak uchránit pověst svého města. Já vím, už se to vysvětlilo... Hrůza! Zločin, vraždy, terorismus, šíří se to jako mor. Díky bohu, tady v Paříži jsme toho zatím ušetřeni."
„Tady v Paříži nepotřebujete lupiče. Taxikáři je více než kvalifikovaně zastoupí, pouze snad používají hanebnější triky."
„Ty jsi nemožný, příteli! Ostatně jako vždycky. Kdy se můžeme sejít?"
Converse se odmlčel. „Doufal jsem, že dnes večer, hned jak odejdeš z kanceláře."
„To je dost narychlo, mon ami. Škoda že jsi nezavolal dřív."
„Přijel jsem před deseti minutami."
„Ale z Ženevy jsi..."
„Měl jsem nějaké jednání v Aténách," přerušil ho Joel.
„Aha, chápu. V dnešní době se Řekové masově zbavují peněz. Domnívám se, že poněkud ukvapeně. U nás jsme to před pár lety také zažili."
„Nezastavíš se na skleničku? Je to dost důležité..."
Teď byla řada na Mattilonovi, aby se odmlčel; bezpochyby vycítil naléhavost v Joelově hlase. „Jistě. Předpokládám, že bydlíš jako obvykle. George V.?"
„Ano."
„Přijdu co nejdřív. Řekněme za pětačtyřicet minut, ano?"
„Díky moc. Obsadím dvě židle na galerii."
„Najdu si tě."

*****

Hotelový salon zvaný stálými hosty „galerie" se pomalu plnil a číšníci, kteří věděli, kde leží skutečné peníze, přijímali diskrétní objednávky. Přepychové prostředí lákalo smetánku z celého světa a říkalo se, že pokud člověk, jenž dosáhl úspěchu na mezinárodní scéně, tady stráví jistou dobu, narazí postupně na všechny své známé. Kdo tedy nechtěl být viděn, musel jinam.
Joel našel dvě volné židle vzadu v potemnělém rohu místnosti, a když se podíval na hodinky, sotva

rozeznal ciferník. Od hovoru s Mattilonem uplynulo čtyřicet minut, které vyplnil sprchou, jež smyla prach a únavu po celodenním cestování. Položil na stolek krabičku cigaret a zapalovač a od pozorného číšníka si objednal drink, ale jeho oči neustále sledovaly mramorový vstupní portál.
O dvanáct minut později prošel skleněnými dveřmi René Mattilon a rázným krokem zamířil do šera galerie. Na okamžik se zastavil a přimhouřil oči, pak přikývl a vydal se po měkkém koberci k Joelovi, na tváři upřímný radostný úsměv. Oba muži měli své chyby, ale oba byli v jádru poctiví a slušní - snad právě proto se přes jistý věkový rozdíl spolu cítili tak dobře.
Po pevném stisku rukou následovalo krátké objetí, Francouz se usadil naproti Američanovi a Joel přivolal číšníka. „Objednej si francouzsky," požádal přítele. „Kdybys to nechal na mně, skončil bys u horké zmrzliny."
„Ten člověk mluví anglicky líp než my oba dohromady. Campari s ledem, prosím."
„Merci, monsieur." Číšník odplul.
„Ještě jednou upřímně děkuji, že sis našel čas."
„Nemáš zač... Vypadáš dobře, Joeli. Unaveně, ale dobře. Po té hrůze v Ženevě tě jistě trápí noční můry."
„Ani ne. Jak říkám, náhodou jsem byl u toho."
„Přesto, vždyť jsi to mohl být ty. V novinách psali, že ti zemřel v náručí."
„Doběhl jsem k němu jako první."
„Strašné."
„Už jsem v životě viděl horší věci, René," zašeptal Joel bezbarvě.
„Ano, já vím. Myslím, že jsi na podobné události lépe připraven než většina ostatních."
„Nemyslím, že se na tohle může někdo připravit... Ale je to za námi. Co ty? Jak se daří?"
Mattilon potřásl hlavou a jeho poctivý obličej protkaný vráskami nabral náhle vyčerpaný výraz. „Francie je sice šílená země, ale přežijeme. Již dlouhé měsíce produkují nejrůznější plánovači více projektů, než se jich válí v šuplících všech architektů dohromady, ale pak na sebe narážejí v ministerských chodbách. Soudy jsou plné a obchod jen kvete."
„To rád slyším." Dorazil číšník s objednaným nápojem a oba muži mlčky pokývli. René se na přítele pátravě zadíval. „Myslím to vážně," pokračoval Joel, když obsluha odešla. „Člověk se doslechne různé zvěsti."
„A ty tě přivedly do Paříže? Nic světoborného se neděje. Zatím. Většinu soukromého průmyslu v naší zemi financovala v posledních letech vláda, ale neschopní státní úředníci o něm naštěstí nerozhodovali, i když paradoxně za to možná zaplatíme. Tak tohle tě znepokojuje - přesněji řečeno tvé klienty?"
Converse se napil. „Ne, přijel jsem z jiného důvodu."
„Něco tě trápí, to vidím. Tvé obvyklé vtipkování mě neošálí, na to tě moc dobře znám. Tak mi řekni, co je tak důležité. Tohle slovo jsi použil do telefonu."
„No, možná jsem použil zbytečně silný výraz." Joel dopil a sáhl pro cigaretu.
„Oči tě usvědčují, příteli. Vidím je a současně nevidím. Máš je zakryté temnými mraky."
„Vykládáš si to špatně. Máš pravdu, jsem unavený. Celý den jsem proseděl v letadle nebo v tranzitní hale." Joel musel několikrát cvaknout, než zapalovač chytil.
„Handrkujeme se o zbytečnosti. O co jde?"
Converse si zapálil cigaretu a snažil se dodat svému hlasu nenucený tón. „Znáš jistý soukromý klub, která se jmenuje Les Étalons Blancs?"
„Znám, ale do dveří by mě nepustili," odpověděl Francouz se smíchem. „Byl jsem jen mladý bezvýznamný poručík, navíc v právním oddělení, které našim jednotkám propůjčovalo zdání zákonnosti; skutečně jen zdání, protože tehdy se vražda pokládala za neslušné chování a znásilnění se tleskalo. V Les Étalons Blancs se schází elita armády... a potom ti, kdo jsou dost bohatí a dost bláznivi, aby chtěli poslouchat jejich trumpety."
„Chtěl bych se sejít s někým, kdo v tom podniku třikrát čtyřikrát týdně obědvá."
„Nemůžeš mu zavolat?"
„Nezná mě a neví, že se s ním chci sejít. K setkání musí dojít spontánně."
„Opravdu? Pro firmu Talbot, Brooks a Simon? Hodně neobvyklé."

„To ano. Je možné, že jednáme s někým, s kým bychom raději neměli nic společného."
„Aha, misionářská činnost. O koho jde?"
„Považuj tuto informaci za přísně důvěrnou. Nesmíš nikomu prozradit ani slovo."
„Ani nešpitnu. Jestli je to člověk, který by mě dovedl ke střetu zájmů s aktivitami naší firmy, povím ti to, a na rovinu řečeno, nepomůžu ti."
„To je férový přístup. Jacques Louis Bertholdier."
Mattilon nakrčil obočí v hraném úžasu - méně hraném než úžasu. „Císař má nové šaty," řekl a tiše se usmál. „Bez ohledu na to, že někdo tvrdí opak. Začínáš na vrcholku řady, jak se říká v New Yorku. Žádný střet zájmů, mon ami. On nekope naši ligu, jak taky říkáte tam u vás."
„Proč ne?"
„Pohybuje se mezi svatými a válečníky. Mezi svatými, kteří by chtěli bojovat, a válečníky, kteří by chtěli být svatořečeni. Kdo má čas na takové pitomosti?"
„Myslíš tím, že ho nikdo nebere vážně?"
„Ach, to ne. Ti, kdo mají čas a náladu přenášet imaginární hory, ho berou velmi vážně. On je jako pilíř, Joeli, pevně ukotvený v mramorovém piedestalu hrdinství a nevyvratitelný. Nový de Gaulle, který se nikdy neobjevil, a někteří říkají, že je to škoda."
„A co říkáš ty?"
Mattilon svraštil obočí a s nakloněnou hlavou pokrčil v typickém galském gestu rameny. „Nejsem si jistý. Bůh ví, že tahle země někoho potřebovala, a Bertholdier ji možná mohl nasměrovat do mnohem výhodnějšího kurzu než ten, kdo se skutečně chopil moci. Ale doba mu nepřála. Z Elysejského paláce se stal císařský dvůr a lidi už unavovaly královské edikty a kázání jeho veličenstva. No, toho jsme se skutečně zbavili a náhradou dostali šedivé a nudné banality dělnické víry. Možná je to opravdu škoda. Na druhé straně by to pořád ještě mohl dokázat. Začal stoupat na Olymp ve velmi mladém věku."
„Nepatřil snad k OAS? K Salanovým alžírským rebelům? Ti byli přece zdiskreditováni jako ostuda národa."
„Tak tohle je odsudek, o kterém i intelektuálové musí chtě nechtě uznat, že by měl být přehodnocen. Když uvážíme, jak to dnes v severní Africe a na Středním východě vypadá, mohlo být francouzské Alžírsko trumfovým esem v rukávu." Mattilon se odmlčel, opřel si bradu do dlaně a znovu se zamračil. „Proč by se, pro všechno na světě, měla firma Talbot, Brooks a Simon bát, že se stykem s Bertholdierem zkompromituje? Možná je srdcem roajalista, ale jinak, bůh je mi svědkem, ztělesněná čest. Na můj vkus možná trochu pompézní, ale rozhodně vítaný klient."
„Něco se povídá," poznamenal Joel tiše a pokrčil rameny, jako kdyby sám chtěl snížit závažnost svědectví z doslechu.
„Mon Dieu! Snad nemyslíš jeho ženské?" zvolal Mattilon. „No tak, měj rozum. Kde žiješ, kamaráde?"
„O ženy nejde."
„O co tedy?"
„Řekněme o jeho společníky, o jeho známé."
„Doufám, že vnímáš ten rozdíl, Joeli. Muž jako Bertholdier si zajisté může vybrat své společníky, ale ne své známé. Kamkoliv přijde, každý chce být jeho přítelem. Mnozí tvrdí, že jsou jeho přátelé."
„To právě chceme zjistit. Rád bych před ním zmínil jistá jména. Podle reakce snad poznám, jestli jde skutečně o společníky, nebo jen
o zapomenuté známé."
„Bien. Konečně chápu, co máš na mysli. Můžu ti pomoct a taky ti pomůžu. Zítra a pozítří v Les Étalons Blancs poobědváme. Máme polovinu týdne a Bertholdier tam určitě v jednom z těch dvou dnů zajde. A když ne, zbývá ještě pozítří."
„Neříkal jsi, že tě nepustí do dveří?"
„Samotného ne. Ale znám někoho, koho tam pustí, a můžu tě ujistit o jeho úslužné ochotě přibrat nás jako hosty."
„Jak to?"
„Ten chlap se mnou chce mluvit, kdykoliv a kdekoliv to je možné. Strašný otrava, který bohužel skoro neumí anglicky. Zná jenom číslovky a potom nesrozumitelné fráze z pilotní hantýrky."

„Pilot?"
„Létal na prvních stíhačkách Mirage a musím dodat, že skvěle, ba přímo úžasně, jak nikomu neopomene připomenout. Budu muset působit jako tlumočník mezi vámi dvěma, což mě naštěstí zbaví povinnosti udržovat konverzaci. Víš něco o našich stíhačkách?"
„Tryskáč je tryskáč," opáčil Joel. „Zatáhneš za páku a letíš. Proč s tebou chce pořád mluvit? Mám za to, že je členem klubu."
„Přesně tak. Zastupujeme ho v předem ztraceném sporu s výrobcem letadel. Má soukromý tryskový letoun a přišel o nohu při jednom z těch vašich nezdařených tvrdých přistání."
„Mých ne, kamaráde."
„Prý se mu zasekly dveře a nemohl se katapultovat. Rychlost letadla byla přitom natolik nízká, že závěrečné kolizi mohl snadno zabránit."
„Nepraštil do správného knoflíku."
„Tvrdí, že ano."
„Katapultovací zařízení má dvojí záložní ovládání a počítám, že
i na vašich strojích ještě třetí, ruční."
„O tom nás výrobce ujistil. Pochop, tomu chlapovi nejde o náhradu škody, je nesmírně bohatý. Hájí svou profesionální čest a hrdost. Prohraný spor by zpochybnil jeho pilotní schopnosti."
„Mnohem více budou zpochybněny při křížovém výslechu, ale to jsi mu, předpokládám, řekl."
„Velmi jemně, ale směřujeme k tomu."
„Jistě. A zatím si za každou poradu účtujete značné poplatky."
„Chráníme ho tak před ním samotným. Kdybychom postupovali příliš rychle nebo příliš tvrdě, naštval by se a přešel k někomu, kdo se neřídí tak pevnými morálními zásadami jako my. Kdo jiný by takový případ vzal? Továrna teď patří státu a ten, jako že je bůh na nebesích, platit nebude."
„To je pravda. Co mu řekneš o mně? A o klubu?"
Mattilon se usmál. „Že jsi bývalý pilot a současně právník a že bys mohl k jeho sporu přispět odbornou radou. Pokud se týká Les Étalons Blancs, navrhnu ten podnik a naznačím, že na tebe udělá silný dojem. Vykreslím tě v nejskvělejších barvách. Bude z tebe Attila, bič boží nebes. Jak se ti to líbí?"
„Že bych jásal nadšením, to zrovna ne."
„Zvládneš to?" zeptal se Francouz starostlivě. „Tohle je jistý způsob, jak se s Bertholdierem setkat. Můj klient a on nejsou pouze známí, ale skuteční přátelé."
„Zvládnu."
„Hodně pomůže, že jsi bývalý válečný zajatec. Až uvidíš Bertholdiera, stačí, když naznačíš, že se s ním chceš seznámit. Taková žádost se válečnému zajatci těžko odmítá."
„Moc bych to nezdůrazňoval," namítl Converse.
„Proč ne?"
„Trocha kopání by mohla odhalit kámen, který do zahrádky nepatří."
„Ale?" Mattilon znovu nakrčil obočí, tentokrát nefalšovaným překvapením. „To ‚kopání", jak říkáš, naznačuje, že ve hře je něco víc než spontánní setkání a několik náhodně utroušených jmen."
„Myslíš?" Joel zatočil sklenkou v dlani, okamžitě naštvaný sám na sebe. Uvědomil si, že další argumentace by chybu ještě prohloubila. „Promiň, to byla instinktivní reakce. Dobře víš, jak v těchto věcech smýšlím."
„Vím, ale zapomněl jsem na to. Bylo to ode mě netaktní a omlouvám se ti."
„Vlastně bych raději vůbec nepoužil své vlastní jméno. Vadí ti to?"
„Misionář jsi tady ty, ne já. Jak ti tedy budeme říkat?" Francouz doprovodil otázku pátravým pohledem.
„To je jedno."
Mattilon přimhouřil oči. „Co třeba jméno tvého šéfa? Simon. Jestli se s Bertholdierem setkáš, mohlo by na něj zapůsobit. Vévoda de Saint Simon byl nejpoctivější kronikář monarchie... Henry Simon. Ve Státech musí být tisíce právníků, kteří se jmenují Henry Simon."
„Tak jo. Simon."
„Řekl jsi mi všechno, příteli?" zeptal se René s neutrálním pohledem. „Myslím všechno, o čem bych měl vědět."

„Ano," odpověděl Joel, ukrytý za modrou hradbou očí. „Dejme si ještě něco k pití."
„Bohužel se budu muset omluvit. Je pozdě a moje současná manželka nesnáší, když jí vychladne večeře. Kromě jiného je vynikající kuchařka."
„Jsi šťastný člověk."
„To jsem." Mattilon dopil a postavil sklenku na stůl. „Valerie také výborně vařila," prohodil nenuceně. „Nikdy nezapomenu na tu fantastickou kachnu na pomerančích, kterou nám naservírovala před třemi nebo čtyřmi roky v New Yorku. Promluvíš s ní aspoň občas?"
„Mluvím s ní a scházíme se," odpověděl Joel. „Minulý měsíc jsme spolu v Bostonu poobědvali. Předal jsem jí šek na alimenty a ona zaplatila účet. Mimochodem, její obrazy se začínají celkem slušně prodávat."
„Nikdy jsem nepochyboval, že jednou prorazí."
„Ona ano."
„Zbytečně... Měl jsem ji moc rád. Až ji zase uvidíš, nezapomeň ji ode mě pozdravit."
„Neboj se, nezapomenu."
Mattilon vstal z čalouněného křesla a jeho pohled již zdaleka nebyl neutrální. „Promiň, že to říkám, ale vždycky jsem vás považoval za ideální dvojici."
„Díky za nás za oba, ale to už je minulost. Každopádně jí tvůj pozdrav vyřídím."
„Merci. Ráno ti zavolám."
V klubu Les Étalons Blancs by si každý pacifista musel připadat jako ve zlém snu. Dubové obložení stěn zdobily zarámované fotografie a obrazy zbraní a bojových scén z posledních dvou století, střídané nejrůznějšími řády a medailemi. Vítězní vojevůdcové v hrdinských pózách byli zvěčněni v okamžicích slávy, ale nikde ani náznak utrpení. Joel pocítil při pohledu na přehlídku válečné slávy silný záchvěv strachu.
„Luboque právě dorazil," zašeptal Mattilon. „Zaslechl jsem jeho hlas v hale. Pamatuj, nemusíš to přehánět. Já stejně přeložím jen to, co uznám za vhodné, ale musíš pokaždé horlivě přikývnout na jeho hněvivé výbuchy. A taky se zasmát jeho vtipům; jsou hrozné, ale on se v nich vyžívá."
„Budu se snažit."
„Řeknu ti něco, co tě povzbudí. Bertholdier si rezervoval místo k obědu. Obvyklý stůl číslo jedenáct. U okna."
„Kde sedíme my?" vyhrkl Joel a mrkl na přítele, který sevřel rty v náznaku drobného triumfu.
„Stůl číslo dvanáct. Jaký jsem?"
„Kdybych někdy potřeboval právníka, obrátím se na tebe."
„Jsme moc drazí. Tak jdeme na věc, jak říkají v těch vašich filmech. Jste na tahu, monsieur Simon. Hraj roli Attily, ale nepřepískni to."
„Víš, René, na člověka, který umí tak dobře anglicky, občas sklouzáváš k těm nejbanálnějším frázím."
„Anglický jazyk a americké fráze mají jen málo společného."
„Ty jsi nějak chytrý."
„Co k tomu dodat?... Ach, monsieur Luboque! Serge, mon ami!"
Mattilon koutkem oka zahlédl Luboqueův vstup, a jak klapot protézy o podlahu zesiloval, otočil se k němu. Příchozí měl štíhlou, nevysokou postavu - připomínka raných dob tryskových stíhaček, jejichž miniaturní kokpity vyžadovaly piloty drobného vzrůstu. Muž vypadal jako karikatura sebe sama. Úzkému obličeji dominoval krátký navoskovaný knírek a permanentně pohrdavý nepřátelský výraz jako by byl adresovaný všem a nikomu. Osobnost zaměřená na efekt, ne na obsah, pozér, který věděl, jak zapůsobit na okolí, a nic jiného ho nezajímalo. Přišel o vzrušující slavnou minulost a zůstala mu jen zloba.
„Et voici I'expert légal des compaignes aériennes." Luboque se obrátil k Joelovi a podal mu ruku.
„Serge je potěšen, že se s tebou setkává, a věří, že nám pomůžeš," přeložil Mattilon.
„Udělám, co bude v mých silách," odpověděl Joel. „A omluv mě, že nemluvím francouzsky."
Právník to očividně udělal, protože Luboque pokrčil rameny a rozdrmolil se, přičemž několikrát použil slovo anglais.
„I on se omlouvá, že nemluví anglicky." Mattilon obdařil Joela rošťáckým mrknutím a dodal: „Jestli lže, pane Simone, postaví nás tady k té vyzdobené zdi a zastřelí."

„Toho se nebojím," opáčil Converse s úsměvem. „Popravčí četa by zničila i ty medaile a obrázky. Každý ví, jací jste mizerní střelci."
Luboque a Mattilon si vyměnili několik francouzských vět a Joel se zeptal: „Co jsi mu řekl?"
„Vysvětlil jsem mu, že považuješ za mimořádnou čest, že jsi mohl navštívit tento podnik a že podle tvého názoru je francouzská armáda - a zejména její důstojnický sbor - nejlepší na světě."
„Nejenom že jste mizerní střelci, ale také neschopní piloti," pokračoval Joel v lichotkách a horlivě přikyvoval.
„Estil vrai que vous avez pris part a de nombreuses missions dans l'Asie du Sud?" zeptal se Luboque s pohledem upřeným na Joela.
„Co prosím?"
„Chce se ujistit, že jsi opravdu Attila nebes a že máš za sebou hodně bojových letů."
„Pár jich bylo," odvětil Joel.
„Beaucoup," přeložil Mattilon.
Luboque znovu spustil jako kulomet a současně lusknutím prstů přivolal obsluhu.
„Co teď?" zajímal se Joel.
„Chtěl by tě seznámit se svými hrdinskými činy - samozřejmě v zájmu případu."
„Samozřejmě," poznamenal Joel s úsměvem vytesaným v obličeji. „Mizerní střelci, neschopní piloti a nesnesitelní egoisté."
„Ale co naše jídlo, naše ženy, naše chápání života, které nemá obdoby!"
„Francouzština má pro tohle velmi jednoznačný výraz, jeden z mála, které jsem pochytil od své exmanželky, ale nemyslím, že by bylo vhodné ho použít."
„No jo, už jsem zapomněl, jak jsem s ní rozmlouval v naší la belle langue a tebe to tak iritovalo. Ten výraz nepoužívej, pamatuj na účel jednání."
„Qu'estce que vous dites encore? La belle langue?" ozval se Luboque, zatímco číšník uctivě čekal u jeho boku.
„Notre ami, monsieur Simon, suivra un cours a l'école Berlitz et pourra ainsi s'entretenir directement avec vous."
„Bien!"
„Cože?"
„Řekl jsem mu, že se přihlásíš do Berlitzových kurzů francouzštiny, abys s ním mohl mluvit bez tlumočníka, až příště přijedeš do Paříže. Máš mu zavolat... Přikývni, šašku."
Converse zakýval hlavou jako houpací kůň.
A tak to šlo dál, hovor se točil kolem bezvýznamných maličkostí. Mattilon tlumočil a pokaždé poradil Joelovi, jaký výraz tváře nasadit a jak odpovědět, i když by jeho slova stejně přeložil podle svého.
Nakonec Luboque hlučně popsal nehodu, při níž přišel o levou nohu, spolu s naprosto jasným selháním techniky, za které by měl dostat odškodnění. Converse vykouzlil v obličeji nejprve lítost a pak pobouření a nabídl se, že vypracuje pro soud odborný posudek, založený na vlastních osobních zkušenostech pilota vojenských stíhaček. Mattilon návrh přeložil a Luboque se rozzářil a vychrlil salvu nosovek, které Joel pokládal za poděkování.
„Je navěky tvým dlužníkem," informoval Mattilon.
„Mluvil by jinak, kdybych tu expertizu opravdu napsal," poznamenal Joel. „Ten blbec se zamkl v kokpitu a zahodil klíč."
„Napiš to," popíchl ho Mattilon. „Právě jsi mi zaplatil za můj čas. Použijeme tvůj posudek jako záminku k ústupu. A taky tě už nikdy nikam nepozve."
„Kdy bude oběd? Pomalu mi docházejí výrazy."
Napochodovali ke stolu v tempu Luboqueovy protézy, bušící do taktu o dubové parkety, a absurdní trojstranný rozhovor pokračoval u vína - pozér s jízlivým úšklebkem nechal první láhev odnést. Joel přitom po očku sledoval vstup do jídelny.
Dočkal se. Bertholdier stál pod obloukem v otevřených dveřích, hlavu natočenou k muži ve světle hnědém plášti, který mu něco tiše vysvětloval. Generál pokynem ruky podřízeného propustil a pak svižným krokem zamířil ke svému stolu. Hlavy přítomných se k němu otáčely a Bertholdier přijímal hold

jako následník trůnu, který se brzy stane králem, přijímá poklony dvořanů padlého monarchy. Absurdní scéna, vždyť zde nebylo žádné království, žádné pozemky nebo panství, které by mohl rozdělit mezi rytíře od Kresčaku, a přesto příchod toho chlapa vypadá jako... Zatraceně, pomyslel si Joel, jako kdyby vítali císaře.
„Řekni něco uctivého," vybídl Joela Mattilon, když se Bertholdier přiblížil k vedlejšímu stolu. „Podívej se na něj a nasaď vhodně užaslý výraz. O zbytek se postarám já."
Converse poslechl a s posvátnou úctou vydechl generálovo plné jméno, tiše, ale tak, aby ho voják slyšel. Pak se naklonil k Mattilonovi: „S tímto mužem jsem se vždycky chtěl setkat."
Následovala krátká výměna ve francouzštině mezi právníkem a klientem, načež Luboque přikývl s výrazem arogantního vůdce potěšeného, že může blahosklonně prokázat laskavost novému příteli. Bertholdier v doprovodu vrchního číšníka a stolníka dokráčel ke své židli. Taneček se odehrával metr do Joela.
Luboque povstal. „Mon Général."
„Serge," odpověděl Bertholdier, přistoupil k pilotovi a podal mu ruku - vysoký důstojník, který si je vědom handicapu svého podřízeného. „Comment ga va?"
„Bien, Jacques. Et vous?"
Pozdrav se odbyl stručně; Luboque rychle změnil téma hovoru a gestem ukázal na Joela, který instinktivně povstal a v pozoru upíral bez jediného mrknutí na Bertholdiera pohled stejně pronikavý jako generálův, profesionální obdiv bez stopy bázně. Měl pravdu, i když jinak, než očekával. Odkaz na jihovýchodní Asii skutečně na Jacquese Louise Bertholdiera zapůsobil. Ostatně proč ne? I on měl své vzpomínky. Mattilon byl představen jenom jaksi mimochodem a generál ho obešel, aby si s Joelem potřásl rukou.
„Rád vás poznávám, pane Simone," promluvil Bertholdier dokonalou angličtinou. Stisk ruky měl pevný - voják se pozdravil s jiným vojákem - a z jeho postoje i chování vyzařoval panovačný šarm.
„Jistě jste to slyšel již tisíckrát, pane," řekl Joel a udržoval pevný žár v oku, „ale právě se mi dostalo pocty, s níž jsem v životě nepočítal. Je pro mne skutečně velká čest, že vás mohu pozdravit."
„Naopak, naše setkání je ctí pro mě," odvětil Bertholdier. „Vy rytíři vzdušných plání jste dělali, co bylo ve vašich silách, a já si umím ty okolnosti moc dobře představit. Tolik bojových letů! Myslím, že my na zemi jsme to měli snazší!" Generál se tiše zasmál - oslavovaný vojevůdce pochválil méně slavného, ale cenného spolubojovníka.
Rytíři vzdušných plání! Panebože, ten chlap je nemožný, pomyslel si Joel. Ale spojení zde bylo, skutečné a pevné. Cítilo to, věděl to. Jak prosté; typický úskok právníka - ochočit si protivníka, v tomto případě nepřítele. Nepřítele s velkým N.
„S tím nemohu souhlasit, pane generále. Ve vzduchu bylo všechno mnohem jasnější. Ale kdyby v Indočíně na zemi bojovalo více mužů, jako jste vy, ke kapitulaci u Dien Bien Phu by nikdy nedošlo."
„Váš názor mi lichotí, ale obávám se, že by neprošel zkouškou reality."
„Určitě ano," prohlásil Joel tiše, ale pevně. „Jsem o tom plně přesvědčen."
Přerušil je Luboque, kterého poučený Mattilon už nedokázal udržet při rozhovoru: „Mon Général, voulez vous joindre a nous?"
„Je m'excuse. Je suis occupé... mes invités," odpověděl Bertholdier a obrátil se zpátky k Joelovi. „Musím bohužel odmítnout Sergeovo pozvání. Očekávám hosty. Řekl mi, že jste právník, specialista na soudní spory v oblasti vojenského letectva."
„Ano, jako součást širšího záběru. Letectvo, pozemní i námořní síly... Snažíme se postihnout celé spektrum. Jsem ovšem v oboru teprve nováček - nemyslím bojové zkušenosti, ale právní stránku věci."
„Chápu," řekl generál, očividně udivený. „Jste v Paříži služebně?"
To je ono, pomyslel si Joel. Slova, tón hlasu a pohled se musí spojit v jemném náznaku. Zejména pohled - oči musí sdělit nevyslovené. „Ne. Přijel jsem, abych, jak se říká, popadl dech. Letěl jsem ze San Franciska do Paříže se zastávkou v New Yorku. Zítra bych měl být v Bonnu. Zdržím se den či dva a pak pokračuji do Tel Avivu."
„Tak nabitý program musí být dost únavný." Bertholdier Joelovi vracel upřený pohled.
„A to není bohužel to nejhorší," odvětil Joel s náznakem úsměvu. „Po Tel Avivu mě čeká noční let do

Johannesburgu."
„Bonn, Tel Aviv, Johannesburg..." Voják mluvil tiše, zato jeho oči hovořily mnohem hlasitěji. „Velmi neobvyklý itinerář."
„Ale produktivní, alespoň doufáme."
„Doufáme?"
„Já a můj klient, pane generále. Můj nový klient."
„Déraisonnable!" Mattilon vybuchl smíchem nad Luboqueovým vtipem a nepokrytě tak Joelovi naznačil, že pozornost netrpělivé druhé strany už dlouho neudrží.
Bertholdier ovšem nespouštěl z Joela zrak. „Kde bydlíte, můj mladý příteli od stíhacího letectva?"
„Mladý, a už ne tak mladý, pane generále."
„Kde?"
„Hotel George V. Apartmá dva-tři-pět."
„Slušný podnik."
„To je zvyk. Můj bývalý zaměstnavatel mě tam často ubytovával."
„Chápu... Aha, mí hosté už přišli." Voják napřáhl ruku. „Rád jsem vás poznal, pane Simone."
Po pevném potřesení pravicí a vzájemné úkloně se Bertholdier vrátil ke svému stolu a uvítal se se svými společníky, které pozval k obědu. Joel Mattilonovým prostřednictvím poděkoval Luboqueovi za to, že ho představil generálovi. Invalidní pilot zvedl v teatrálním gestu ruce dlaněmi dopředu a Joela se zmocnil neodbytný pocit, že byl právě pokřtěn. Šílený trojstranný rozhovor pokračoval vysokým tempem a Converse měl co dělat, aby udržel alespoň minimální pozornost.
Bylo mu jasné, že postoupil o krok k cíli. Bertholdierovy oči to prozradily a právě jeho oči teď na sobě od vedlejšího stolu cítil. Generál seděl šikmo vlevo od něj a stačilo mírné pootočení hlavy, aby se jejich pohledy setkaly. Došlo k tomu dvakrát. Poprvé na sobě Joel ucítil dva pronikavé plameny, pootočil hlavu a střetl se s nesmiřitelně pronikavým tázavým výrazem. O půl hodiny později vyvolal kontakt sám - upřeně vojáka pozoroval, nevšímaje si živého rozhovoru obou Francouzů u svého stolu, a když se k němu Bertholdier náhle ohlédl, neměl již v očích otázku, ale mrazivý led, který stejně náhle vystřídal srdečný pohled; slavný voják pokývl hlavou a zvedl koutky úst v náznaku úsměvu.

*****

Joel seděl v pokoji na židli čalouněné jemnou kůží u okna a střídavě hleděl na noční pařížský provoz v ulici pod sebou a na telefon na nočním stolku. Věděl, že přístroj dříve či později zazvoní. Jakou formu na sebe kontakt vezme, to netušil, ale věřil, že přijde.
Bylo půl osmé; od posledního pevného stisku ruky s Bertholdierem před odchodem z Les Étalons Blancs uplynuly čtyři hodiny. Pohled v generálových očích byl dostatečně výmluvný. Voják zavolá už proto, aby ukojil zvědavost.
Joel si kryl záda a v recepci vhodně rozdal několik stofrankových bankovek. V jeho žádosti nespatřoval nikdo nic neobvyklého, zejména v dnešní době zvýšeného napětí na světových trzích. Personál považoval za naprosto logické, že zaměstnanec firmy Talbot, Brooks a Simon chce komunikovat jménem jednoho ze starších společníků. Joel vysvětlil, že si firma nepřeje, aby vystupoval pod vlastním jménem, protože nikdo nemá vědět, že je v Paříži. Proto také zaplatí za pokoj v hotovosti. Pan J. Converse zmizel z hotelových záznamů a nahradil ho pan H. Simon z Chicaga, stát Illinois. Ulici a číslo domu si Joel vymyslel a pochyboval, že taková adresa v Chicagu vůbec
existuje. Kdyby někdo sháněl pana Conversea, což bylo velmi nepravděpodobné, dozvěděl by se, že nikdo takový v hotelu George V. nebydlí. Ani s Mattilonem nebude problém - Joel mu řekl, že už v Paříži nemá co dělat a že v šest večer odlétá do Londýna, kde pobude pár dní s přáteli, a pak se vrátí do New Yorku. Upřímně francouzskému právníkovi poděkoval za pomoc a oznámil, že obavy jeho zaměstnavatelů v souvislosti s Bertholdierem se ukázaly neopodstatněné. Při tichém rozhovoru padla určitá jména, ale každé se setkalo jen s generálovým nechápavým pohledem, po němž pokaždé následovala omluva za vynechávající paměť.
„Vím, že nelhal," uzavřel Joel.

„Nedokážu si představit, proč by měl," opáčil Mattilon.
Já ano, pomyslel si Joel. Tím důvodem je Akvitánie.
Ozvalo se kovové cvaknutí - někdo odemkl dveře ložnice. Joel vyskočil, ale vzápětí se uklidnil - touhle dobou pokojské připravují hostům postele na noc. Napětí z očekávaného hovoru mu pocuchalo nervy. Znovu se posadil a zahleděl se na telefon. Zazvoní? A kdy? Minuty odtikávaly příliš pomalu, hodiny letěly jako splašené.
„Pardon, monsieur." Ženský hlas doprovodilo jemné zaklepání na rám otevřených dveří, kam Converse neviděl.
„Ano?" odpověděl Joel a odtrhl zrak od telefonu.
A zalapal po dechu. Ve dveřích nestála pokojská v hotelové uniformě, jak očekával, ale Jacques Louis Bertholdier, vzpřímený, s lehce nakloněnou hlavou, a v očích měl podivnou směsici zvědavosti, blahosklonnosti a - pokud se Joel nemýlil - náznaku obav. Překročil práh, zastavil se a promluvil ledovým tónem.
„Mám schůzku ve čtvrtém patře, pane Simone, a řekl jsem si, že se u vás zastavím. Náhodou jsem si vzpomněl, že bydlíte právě v tomto hotelu. Dal jste mi dokonce číslo svého apartmánu. Neruším?"
„Jistě, že ne, pane generále," odpověděl Joel, již na nohou.
„Očekával jste mě?"
„Takto ne."
„Ale očekával, že?"
„Ano," odpověděl Joel po krátkém zaváhání.
„Signál? Vyslaný a přijatý?"
Další pauza. „Ano."
„Vy jste buď provokativně rafinovaný právník, nebo prapodivně posedlý muž, pane Simone."
„Jestli jsem vás vyprovokoval, abyste mě navštívil, a postupoval jsem při tom rafinovaně, rád vaše hodnocení přijímám. Pokud se týká
posedlosti, tento termín implikuje přehnané nebo neopodstatněné starosti. At už mám starosti jakékoliv, zatraceně dobře vím, že nejsou ani přehnané, ani neopodstatněné. Žádná posedlost, generále, na to jsem příliš dobrý právník."
„Pilot si nesmí nic nalhávat. Když to udělá, rozbije se o zem."
„Mě sestřelili, generále. Nikdy jsem nehavaroval chybou pilota." Bertholdier pomalými kroky přistoupil k brokátové pohovce u zdi. „Bonn, Tel Aviv a Johannesburg," řekl tiše, posadil se a přehodil nohu přes nohu. „Signál?"
„Signál."
„Moje firma má v těchto oblastech své zájmy."
„Můj klient také," konstatoval Converse. „A co máte vy, pane Simone?"
Joel se na vojáka upřeně zahleděl. „Poslání, pane generále." Bertholdier chvíli seděl mlčky a nehybně, jenom si Joela pátravě prohlížel. „Mohl bych dostat trochu koňaku?" požádal nakonec. „Můj doprovod zůstane venku za dveřmi."

04 KAPITOLA

Joel přistoupil k minibaru. Cítil na sobě vojákův pronikavý pohled a uvažoval, kterým směrem se rozhovor obrátí. Byl podivně klidný, stejně jako před důležitým obchodním nebo soudním jednáním, dobře si vědom, že ví o věcech, o nichž nemá protistrana tušení. Na získání těchto informací nemusel tentokrát vynaložit žádnou námahu, ale výsledek byl stejný. O legendě na druhé straně místnosti věděl opravdu hodně. Jedním slovem, byl připraven a léta právnické praxe ho naučila důvěřovat vlastním instinktům - stejně jako věřil instinktům, které ho před lety neomylně vedly nekonečnou oblohou.
Díky své profesi se dokonale vyznal ve spletitém bludišti vývozních a dovozních manipulací při obchodu se zbraněmi - od prostých exportních licencí až k nejspornějšímu dokumentu nazývanému ‚osvědčení koncového uživatele' -, kterými lze tak snadno zmást nezasvěcené úředníky, a v příštích minutách hodlal

zmást tohoto učedníka George Marcuse Delavanea tak, že náznak obav v jeho pohledu se změní v hmatatelný strach. Zatímco naléval brandy do dvou sklenek, znovu mu proběhl myslí pečlivě připravený taktický plán. Ano, byl připravený. Otočil se a přešel pokojem.
„O co vám jde, pane Simone?" zeptal se Bertholdier a vzal si sklenku.
„Sháním informace, pane generále."
„Jaké informace?"
„O stále se rozšiřujícím světovém trhu, který by můj klient mohl zásobovat." Joel se vrátil k židli u okna a posadil se.
„Co může váš klient nabídnout?"
„Obrovskou škálu produktů." Joel přiložil sklenku k ústům, napil se a dodal: „Myslím, že jsem se o nich dnes odpoledne ve vašem klubu obecně zmínil. Letadla, vozidla, lodě, munice. Celé spektrum."
„Ano, to jste říkal. Ale obávám se, že jsem vám dobře nerozuměl."
„Můj klient má přístup k zásobám a výrobním firmám v rozsahu, jaký nemá obdoby."
„Působivé. Kdo je váš klient?"
„To nesmím prozradit."
„Třeba ho znám."
„Možná ano, ale rozhodně ne tak, jak jsem ho popsal. V tomto oboru je velkou neznámou. Jako by neexistoval."
„A vy odmítáte říct, kdo to je." Bertholdier konstatoval, neptal se.
„Tato informace je důvěrná," potvrdil Joel.
„Takže vy jste mě podle svého vlastního vyjádření vyhledal a vyslal signál, na který jsem zareagoval. Dále říkáte, že sháníte informace o světovém trhu s všemožným zbožím, přičemž jste zmínil Bonn, Tel Aviv a Johannesburg, a současně odmítáte odhalit jméno klienta, kterému by jistě hodně pomohlo, kdybyste tyto informace ode mě získal - za předpokladu že je mám, což vůbec není jisté. Jestli vás chápu správně, pane Simone, pak nevěřím, že svá slova myslíte vážně."
„Vy ty informace máte, generále, a já svá slova myslím naprosto vážně. Obávám se však, že jste unáhleně dospěl k nesprávnému závěru."
„Toho se já nebojím. Anglický jazyk znám dokonale a slyšel jsem, co jste řekl. Vynoříte se odnikud, vůbec nic o vás nevím, a mluvíte vyhýbavě o jakémsi anonymním, ale velmi vlivném klientovi..."
„Vy jste se mě zeptal, generále," přerušil ho Joel pevně, aniž zvýšil hlas, „o co mi jde."
„A vy jste odpověděl, že sháníte informace."
„Ano, ale neřekl jsem, že je chci od vás."
„Co prosím?"
„Za daných okolností a z důvodů, které jste právě uvedl, mi je stejně neposkytnete, a já si toho jsem moc dobře vědom."
„V tom případě nechápu, jaký má tento... řekněme vynucený rozhovor smysl. Já nerad plýtvám časem, monsieur."
„To je poslední věc na světě, kterou bychom dělali - kterou bych já dělal."
„Mohl byste se vyjádřit konkrétněji?"
„Můj klient chce získat vaši důvěru - já ji chci získat. Na druhé straně víme, že nás jí nepoctíte, pokud nebudete přesvědčen, že si ji zasloužíme. Doufám, že vám během několika dnů, nejvýš do týdne, dokážu, že nám můžete věřit."
„Svými výlety do Bonnu, Tel Avivu... Johannesburgu?"
„Přesně tak."
„Proč? A jak?"
„Sám jste to řekl. Signál."
Bertholdier náhle zostražitěl. Pokrčil rameny příliš nenuceně a bylo zřejmé, že se stahuje do obrany.
„Řekl jsem to proto, že moje společnost má v oněch oblastech rozsáhlé investice. Domníval jsem se, že se na mě chcete obrátit s návrhem, který se týká právě těchto investic."
„To mám také v úmyslu."
„Prosím o přesnější vyjádření." Bertholdier potlačil podráždění.

„Víte dobře, že v dané chvíli nemohu," odvětil Joel. „Ještě ne."
„A kdy?"
„Až vám - myslím vám všem - bude jasné, že můj klient a já máme stejně silnou motivaci stát se vaší součástí jako ti nejoddanější z vás."
„Součástí mé společnosti? Juneau et Cie?"
„Promiňte, generále, ale s odpovědí na tuto otázku se nebudu obtěžovat."
Bertholdier se zahleděl na sklenku, kterou držel v ruce, a pak zpátky na Joela. „Říkáte, že jste přiletěl ze San Franciska..."
„Základnu mám jinde," přerušil ho Joel.
„Ale začal jste v San Francisku. Proč?"
„Odpovím vám pouze z toho důvodu, abych vám dokázal, do jaké hloubky dokážeme zajít. Vystopovali jsme -já jsem vystopoval -zahraniční dodávky, jejichž exportní licence pocházejí ze severní Kalifornie. Povolení byla vystavena firmám, které nemají žádnou historii a jejich sklady jediný záznam, čtyři stěny dočasně vztyčené pro daný účel. Propletence, které vedly všude a nikam. Neexistující společnosti a osoby, razítka pocházející z labyrintu nevysledovatelných byrokratických zdrojů. Jedním slovem bažina složitých a velmi pochybných transakcí, které by při pečlivější kontrole rozhodně neobstály. Tohle jsem tedy v San Francisku zjistil."
Bertholdier se dokonale ovládal. „O tom já pochopitelně nic nevím."
„Jistě," souhlasil Converse. „Ale skutečnost, že o nich ví můj klient - mým prostřednictvím - a že ani on, ani já rozhodně nemáme v úmyslu na ně upozorňovat, by vám měla něco napovědět."
„Je mi líto, ale nenapovídá mi vůbec nic."
„Prosím vás, pane generále! Základním principem svobodného podnikání je ochromit konkurenci, vytlačit ji z trhu a zaujmout její místo."
Voják pevně sevřel sklenku, napil se a postavil ji na stůl. „Proč jste přišel za mnou?"
„Protože jsem vás tam našel."
„Cože?"
„Narazil jsem na vaše jméno. Hluboko ukryté v té bažině, ale bylo tam."
Bertholdier vyskočil. „Vyloučeno! To je nesmysl!"
„Tak proč jsem tady? Proč jste tady vy!" Joel odložil sklenku na stolek vedle židle - gesto muže, který ještě nedomluvil. „Snažte se mě pochopit. V závislosti na tom, s kterým vládním úřadem člověk jedná, mohou mít jistá doporučení značnou váhu. Jistě byste nemohl udělat nic pro někoho, kdo vyřizuje něco s ministerstvem veřejné výstavby, ale v Pentagonu nebo na odboru kontroly zbrojení na ministerstvu zahraničí má vaše slovo cenu zlata."
„V životě jsem nepropůjčil své jméno k tomu, co naznačujete!"
„Udělali to jiní. Lidé, jejichž doporučení mělo svou váhu, ale potřebovali dodatečnou páku."
„Co to plácáte? Jakou páku?"
„Poslední pobídku pro souhlasné rozhodnutí... Bez zřejmého osobního zásahu. Říká se tomu podpora prostřednictvím druhé či třetí vhodné strany. V praxi to vypadá třeba tak, že v memorandu stojí: ‚Moc o tom nevíme - my, tedy oddělení, úřad, ne jednotlivec -, ale jestli je tomuto řešení nakloněn člověk jako generál Bertholdier, nemáme důvod k námitkám.'"
„Nesmysl! To se nemohlo stát!"
„Stalo se," řekl Joel tiše a věděl, že nastal okamžik, kdy musí své abstrakce podepřít realitou. Okamžitě pozná, jestli měl Beale pravdu, jestli je tahle francouzská legenda odpovědná za chaos a masakry ve městech a vesnicích Severního Irska. „Narazil jsem na vaše jméno sice vzácně, ale dost často na to, abych vás vyhledal. Uvedu jediný příklad, trochu z jiného soudku. Z Beloitu ve státě Wisconsin byla letecky vypravena dodávka zbrojního materiálu do Tel Avivu, kam pochopitelně nikdy nedorazila, protože ji někdo přesměroval do Belfastu a rozdělil tamějším šílencům na obou stranách barikády. Uvažuju, kde se mohla ztratit. V Montrealu? V Paříži? V Marseille? Separatisté v Quebeku by jistě poslechli váš příkaz, o lidech na francouzské půdě nemluvě. Smůla, že pojistku musela vyplatit společnost Solidaire. A tady je ta spojitost s vámi. Jste přece ředitelem této firmy, nebo ne? Jak výhodné, že pojistitel má přístup k zásilce, kterou kryje."

Bertholdier seděl jako zařezaný, svaly v obličeji mu křečovitě cukaly a vytřeštěnýma očima zíral na Joela.
„To je neuvěřitelné, co tady naznačujete!"
„Znovu se musím zeptat, proč jsem tady?"
„Na to můžete odpovědět jen vy, monsieur." Bertholdier vstal. „Je jasné, že jsem se hloupě spletl. Jsem voják, ne obchodník... K tomu jsem se dostal až na sklonku života," pokračoval s nuceným, ale přesto podivně přesvědčivým úsměvem. „Voják se vždy snaží převzít iniciativu a právě o to jsem se pokusil. Bohužel jsem se mýlil. Omlouvám se, že jsem si váš signál špatně vyložil."
„Vyložil jste si ho správně, generále."
„Chce mi protiřečit naprostý cizinec, který pod falešnou záminkou zorganizoval schůzku, na které pak vznesl obvinění, která se dotýkají mé cti? To snad ne." Bertholdier zamířil ke dveřím; Joel vstal ze židle.
„Neobtěžujte se, monsieur. Nemusíte mě doprovázet. Dnes jste už vynaložil dost námahy, i když mi její účel zcela uniká."
„Odlétám do Bonnu," prohlásil Converse. „Vyřiďte svým přátelům, že mě mohou očekávat. A prosím vás, generále, řekněte jim, aby mě předem neodsuzovali a nezavrhovali. Myslím to vážně."
„Vaše tajemné narážky mně jdou silně na nervy, poručíku... Byl jste poručík, nebo snad ne? Že byste oklamal i chudáka Luboquea?"
„I kdybych ho oklamal, naše setkání mu jen prospěje. Slíbil jsem, že připravím odborný posudek jeho případu. Možná se mu nebude líbit, ale ušetří mu hodně zklamání i peněz. A vás jsem určitě neoklamal."
„To je věc názoru." Bertholdier se otočil a hmátl po mosazné klice.
„Bonn, Západní Německo," řekl Joel důrazně.
„Slyšel jsem, ale nemám nejmenší tušení, co..."
„Leifhelm," zašeptal Joel. „Erich Leifhelm."
Voják se ohlédl, žhavé uhlíky v očích jen jen se rozhořet při prvním závanu větru. „Znám to jméno, ale ne člověka."
„Vyřiďte mu, že ho navštívím."
„Dobrou noc, monsieur." Bertholdier otevřel dveře a s popelavou tváří vyšel do haly.

*****

Joel vběhl do ložnice, popadl kufr uložený u zdi a položil ho na stolek. Okamžitě, ještě dnes večer, musí opustit Paříž! Nejpozději do hodiny ho Bertholdier nechá sledovat, a kdyby ho stíny zachytily na letišti, cestovní pas by prozradil, že se nejmenuje Simon. A to zatím nemohl připustit.
Divné, cizí, znepokojující. Dosud nikdy nemusel odcházet z hotelu tajně jako nějaký podloudník a takto narychlo. Nevěděl, jak to udělá, pouze že to udělat musí. Zápis v knize hostů nechal změnit instinktivně; některá obchodní jednání bylo v zájmu všech zúčastněných nutno držet v tajnosti. Ale tohle bylo jiné... nenormální. Jak řekl Bealeovi na ostrově, musí se stát někým jiným. To se snadno řekne, ale hůře udělá.
Sbalil si kufr, přistoupil k telefonu a začal vytáčet číslo asistenta ředitele. Nevěděl, co přesně mu řekne, ale instinktivně se rozhodl pro věcný přístup. Po úvodních zdvořilostech mu slova sama přišla na jazyk.
„Jde o mimořádně citlivou situaci a moje firma potřebuje, abych okamžitě odletěl do Londýna. Co nejrychleji... a co nejdiskrétněji. Nejraději bych byl, kdyby mě nikdo neviděl se odhlašovat.'"
„Tento podnik respektuje diskrétnost a spěch je požadavkem doby, monsieur. Mohu přijít osobně a předložit vám účet. Za deset minut?"
„Mám jenom jedno zavazadlo. Odnesu si je sám, ale potřebuju taxi. Ne před hlavním vchodem."
„Ne před hlavním vchodem, zajisté. Můžete použít nákladní výtah, monsieur. V suterénu navazuje na vjezd pro dodavatele. Vše bude zařízeno."

*****

„Zařídil jsem to!" křikl Jacques Louis Bertholdier drsně do mikrofonu radiotelefonu ve své limuzíně.
„Jeden muž hlídá v hale u výtahů, druhý v suterénu, kudy se do hotelu přiváží zboží. Jestli se pokusí v noci nepozorovaně odjet, je to jediná alternativa. Sám jsem ten východ několikrát použil."

„Pořád... Pořád to nemůžu vstřebat," promluvil hlas na druhém konci linky s úsečným britským akcentem. Muž slyšitelně oddechoval jako někdo, kdo náhle dostal strach. „Jsi si jistý? Nešlo o jiné spojení?"
„Ty blbče! Opakuju, že věděl o zbrojní dodávce z Beloitu! Znal trasu, popsal dokonce metodu odcizení a zašel tak daleko, že uvedl Solidaire a mou funkci v ní! Jmenovitě se zmínil o našem společníkovi v Bonnu! Mluvil o Tel Avivu a Johannesburgu. Jaké jiné spojení tady může být?"
„Co já vím? Třeba zaměnil některé souvislosti. To se nikdy nedá vyloučit. Nadnárodní společnosti se spoustou dceřiných firem... Náš společník v Bonnu sedí v několika správních radách... A ta místa? Vždyť tudy proudí nejvíc peněz."
„A o čem si, proboha svatého, myslíš, že mluvím? Teď nemůžu zacházet do podrobností, ale připrav se na nejhorší, můj anglický blbečku!"
V Londýně zavládlo chvilkové mlčení. „Chápu," vydechl hlas pokáraného podřízeného.
„To doufám. Kontaktuj New York. Jmenuje se Simon. Henry Simon."
„Jak?"
„Henry Simon. Advokát z Chicaga. Mám jeho adresu z hotelové přihlášky." Bertholdier přimhouřil oči ve slabém světle lampičky u stropu a luštil slova a čísla zapsaná na lístku, za který jeden z jeho pěšáků zaplatil značnou částku, když ho generál poslal do recepce zjistit údaje o hostu v apartmánu 235. „Máš to?"
„Ano," zněla strohá odpověd podřízeného, který se snaží získat zadostiučinění za neoprávněnou křivdu. „Bylo rozumné postupovat právě takto? Přítel nebo zaměstnanec hotelu chtivý peněz by mu mohl prozradit, že se na něho někdo vyptával."
„Opravdu, ty zabedněnče? Neškodný poslíček, který v recepci shání hostovu adresu, aby mu mohl poslat drobnost, kterou zapomněl v pokoji?"
Další chvilka ticha na lince. „Ano, chápu. Víš, Jacquesi, pracujeme pro velkou věc, která je důležitější než my oba dohromady, tak jako jsme spolupracovali již v minulosti. Tohle si musím neustále připomínat, protože jinak bych nedokázal ty tvé věčné urážky snášet."
„A jak bys to řešil, Anglais?"
„Tak, že bych ti uřízl tvé žabožroutské koule a nacpal je do chřtánu jednomu z kamenných lvů na Trafalgarském náměstí. Ale možná by ta dutina nemusela být tak velká, stačila by puklina v podstavci... Zavolám ti asi za hodinu." Cvaknutí a linka oněměla.
Voják držel sluchátko radiotelefonu v dlani a na rtech se mu rozléval úsměv. Jsme ti nejlepší, pomyslel si. Jediná naděje nemocného světa.
Ale pak úsměv zmizel a aroganci nahradil strach. Co tenhle Henry Simon chce? O co mu jde? A kdo je ten mimořádný klient s přístupem k nevyčerpatelným zdrojům? Letadla, lodě, munice... Co všechno vědí? Jaký cíl sledují?

*****

Čalouněná kabina výtahu, určená pro přepravu nábytku a zavazadel, pomalu klesala. Asistent ředitele stál vedle Joela s příjemně neutrálním výrazem v obličeji; v pravé ruce držel kopii Američanova účtu a několik bankovek, které požadovanou částku převyšovaly
o štědré vyjádření vděčnosti za prokázanou službu.
Kabina zastavila a dveře se otevřely do rozlehlé haly, kde počet-ný personál rovnal stoly, přenášel balíky vyžehleného prádla a pytle s použitým a ukládal do polic čisticí prostředky. Jakmile asistent ředitele vystoupil z výtahu, hlasitý hovor a šum částečně utichly, soustředěná aktivita získala na intenzitě a k muži, který mohl jediným škrtem pera připravit kohokoliv z přítomných o práci, zalétaly úklony a servilní úsměvy.
„Stačí, když mi ukážete cestu," zašeptal Joel, který nechtěl vzbuzovat zbytečnou pozornost. „Už tak jsem vás připravil o dost vzácného času."
„Merci. Dejte se tamtou chodbou. Dovede vás ke služebnímu východu." Francouz ukázal doleva za výtahy. „Hlídač o vašem odjezdu ví. Venku se dejte úzkou uličkou vpravo k hlavní ulici. Tam na vás čeká

taxík."
„Děkuji za ochotu. Moje firma si cení vaší spolupráce. Jak už jsem řekl, nejde o nic neobvyklého nebo tajného. Jenom taková dost citlivá záležitost..."
Neutrální výraz tváře se nezměnil, jen oči získaly ostřejší pohled. „Nemusíte nic vysvětlovat, monsieur. Nežádal jsem vás o to a vy, když dovolíte, nejste povinen se přede mnou nijak obhajovat. Au'voir, monsieur Simon."
„Ano, zajisté," opáčil Joel a snažil se zachovat důstojnost, i když se cítil jako žáček, kterého učitel kárá, že promluvil, aniž se přihlásil. „Na shledanou při mé příští návštěvě Paříže."
„Budeme se těšit, monsieur. Bon soir."
Joel se otočil a s kufrem v levé ruce a diplomatickým kufříkem v pravé prošel s omluvami mezi tlačícími se zaměstnanci k označené chodbě. Právě dostal lekci, kterou si mohl ušetřit. Ze soudní síně i z obchodních jednání znal pravidlo: Nikdy nevysvětluj nic, co nemusíš. Drž jazyk za zuby. Ale tady nestál u soudu, tohle bylo něco jiného... A náhle si uvědomil, že je na útěku. Zděšení rychle pominulo. Útěk pro něj nepředstavoval prázdný pojem; už zažil tři - před mnoha lety. Zaplašil znepokojivé myšlenky a spěchal chodbou ke vzdáleným kovovým dveřím...
A zpomalil. Tady něco nehraje! Vpředu stál u kukaně muž ve světlém plášti a rozmlouval se strážným. Joel věděl, že už ho kdysi viděl, jen se nemohl upamatovat kde. Pak se ten člověk pohnul a Joelovi se začalo v hlavě rozsvěcovat. V duchu viděl tentýž úkrok dozadu, který předcházel otočení, jenže tehdy to nebylo proto, aby se opřel o zeď, ale aby vyšel z klenutých dveří. Ano. Je to on! Doprovázel Bertholdiera do Les Étalons Blancs a teď je na generálův rozkaz tady!
Muž vzhlédl a v očích mu okamžitě zaplálo poznání. Protáhl se do plné výšky a odvrátil hlavu, ruka pomalu sjela k záhybu pláště. Joel strnul ohromením. Opravdu sahá pro pistoli? Když ozbrojený hlídač sedí dva metry od něho? To je přece šílenství! Napadlo ho, jestli se nemá vrátit, ale vzápětí si uvědomil, že by nic nezískal. Jestli Bertholdier postavil hlídku k zadnímu vchodu, druhá jistě čeká ve vstupní hale. Nemohl se otočit a utíkat, protože se neměl kam schovat, a tak pokračoval ještě svižnějším krokem přímo k muži ve světlém plášti, hrdlo stažené, v hlavě zmatek.
„Tady jste!" zvolal hlasitě a nevěřil, že ten hlas skutečně patří jemu. „Generál mi řekl, abych vás vyhledal."
Jestli byl Joel ohromený, pak tento muž v šoku ztuhl a zalapal po dechu. „Le Général?" vykoktal. „Vám... řekl...?"
Jeho nedokonalá znalost angličtiny hrála Joelovi dokonale do karet. Trochu rozuměl, ale rychle vychrlená slova, pronesená naléhavým tónem, by je oba mohla vyvést na ulici. Joel se otočil ke strážnému a současně zaryl kufřík Bertholdierovu špehovi do zad. „Jmenuji se Simon. Ředitel s vámi o mně určitě mluvil."
Spojení jména a funkce udivenému hlídači stačilo. Nahlédl do papírů a přikývl. „Oui, monsieur. Le directeur..."
„Jdeme!" Joel postrčil kufříkem muže ve světlém převlečníku k východu a o pět vteřin později již oba stáli v uličce za hotelem. „Qu'estce que ga? Ou est le général?... Kde?"
„Tady! Řekl, že máte počkat tady! Vy! Máte počkat tady! Ici!"
„Arretez!" Muž se z šoku rychle probíral. Levou rukou odstrčil Joela a pravou sáhl pod kabát.
„Ne!" Converse spustil ruku s kufříkem, pevně sevřel kufr a chystal se vyrazit na útěk, ale v posledním okamžiku se zarazil. Muž nevytáhl zpod pláště pistoli, ale hranatý předmět v koženém obalu s tenkým proutkem na úzkém plochém konci. Anténa... Vysílačka!
Joelovy myšlenky se slily v jediný záblesk, jehož výsledkem byla chladná úvaha a okamžitá akce. Nemůže mu dovolit vysílačku použít a upozornit své kolegy v hotelu! Prudkým rozmachem udeřil muže kufrem do obou kolen a současně upustil kufřík. Jednou rukou mu vytrhl vysílačku, druhou ho sevřel kolem krku, rychlým pohybem se s ním otočil ke zdi a bez dlouhého uvažování do ní narazil protivníkovou hlavou jako beranidlem. Z rozražené kůže okamžitě vytryskl proud krve, slepil zraněnému vlasy a stékal mu do obličeje. Joel věděl, že teď nesmí přemýšlet, protože by se pozvracel. Rychle! Pohyb!
Tělo v Joelově sevření bezvládně ochablo. Converse je opřel o zeď dále od kovových dveří a nechal

sklouznout do stínu. Sklonil se, zvedl vysílačku, ulomil anténu a schoval přístroj do kapsy. Napřímil se a celý zmatený a vyděšený se snažil zorientovat. Už věděl, co musí udělat. Popadl kufr i diplomatický kufřík a lapaje po dechu se rozběhl uličkou. Na tváři cítil zasychající kapky krve. Taxík stál u obrubníku. Řidič pokuřoval ve stínu a výbuchu násilí, který se odehrál za rohem jen pár metrů daleko, si zjevně nevšiml.
„Letiště de Gaulle!" vyhrkl Joel, otevřel zadní dveře a hodil svá zavazadla na sedadlo. „Pospěšte si, prosím. Spěchám! Pressé!" Naskočil, zabouchl za sebou a polykal vzduch, který mu nestačil naplnit plíce.
Rychlé střídání světla a stínu za čelním sklem přispívalo ke zmatku, který cítil. Pulz se mu pomalu zklidňoval a toužil po cigaretě, ale bál se, že se mu udělá špatně, a tak se jen předklonil, sevřel si břicho oběma rukama a pevně semkl víčka. Žaludek se mu zvedal až k hrdlu a Joel věděl, že to není jen strachem. Brutální akt, kterého se právě dopustil, ho šokoval a vyděsil. Fyzicky napadl jiného člověka a možná ho i zabil! Může vysílačka omluvit rozbitou lebku? Jednal v sebeobraně? Zatraceně, tvým oborem je logika slov, ne násilí a krev! To bylo dávno, v bolestné minulosti...
Ty vzpomínky patřily do jiné doby, necivilizované, barbarské doby, kdy se muži stávali zvířaty, aby vůbec přežili. V prostředí vrcholného teroru a násilí si svatosvaté slíbil, že se do těch časů nikdy nevrátí. Jak živě si pamatoval poslední hodiny před svým třetím a závěrečným pokusem o útěk! A hlavně na klidného a nekonečně velkorysého muže, bez kterého by bídně zahynul šest metrů pod zemí v jámě vykopané pro ty, jež chtělo vedení zajateckého tábora potrestat.
Plukovník Sam Abbott z vojenského letectva Spojených států bude již navždy součástí jeho života. Sam riskoval smrt, jíž by předcházelo dlouhé mučení, když se za temné deštivé noci doplazil k „trestné díře" a spustil do ní primitivní železné páčidlo. S pomocí tohoto nástroje si Joel vydlabal ve stěně stupy, po kterých zahájil svou cestu ke svobodě. V tom zajateckém táboře prožil s Abbottem sedmadvacet dlouhých měsíců a oba důstojníci se společně snažili uchovat si poslední zbytky zdravého rozumu.
Plukovník pochopil, co jeho přítele vnitřně spalovalo, ale sám se rozhodl zůstat,
a v oněch posledních hodinách před útěkem se Joel trápil představami, jaký osud Sama čeká.
„O mě si nedělej starosti, námořníku. Hlavně abys měl dost rozumu a někde se zbavil toho páčidla."
„Buď opatrný, Same."
„Ty bud opatrný. Tohle je tvůj poslední pokus."
„Já vím."
Joel se přesunul ke dveřím, o několik centimetrů spustil okénko a nechal si do obličeje foukat chladivý průvan. Kristepane, jak by teď potřeboval chladnou objektivitu Sama Abbotta! Tak mysli, vždyť jsi právník! Vysílačka. Nejdřív se musí zbavit vysílačky. Ale ne na letišti. Tam by ji mohl někdo najít a použít jako důkaz... nebo ho podle ní vystopovat. Stáhl okénko ještě níž a vyhodil ji na silnici, oči upřené na vnitřní zpětné zrcátko. Řidič na něj vrhl krátký znepokojený pohled; Joel se několikrát zhluboka nadechl jako opilec, který si léčí kocovinu, a okénko zavřel. Mysli! Bertholdier se domnívá, že míří do Bonnu, a až najdou jeho pěšáka - touto dobou už ho bezpochyby objevili -, všechny lety do Německa budou pod dozorem.
Koupí si lístek někam jinam, odkud do hlavního města Západního Německa létají pravidelné spoje. Utřel si kapesníkem zakrvácenou pravou tvář a bradu a požádal řidiče: „Skandinávské aerolinky. SAS. Rozumíte? ... Comprenez?"
„Samozřejmě, monsieur," odpověděl taxikář slušnou angličtinou. „Máte rezervaci do Stockholmu, do Osla nebo do Kodaně? Tyto lety mají různé východy."
„Ještě... ještě nevím."
„Máte dost času, monsieur. Ještě aspoň patnáct minut."

*****

Hlas z Londýna zněl mrazivě, slova neosobní výčitky se v jeho důvěrném podání stala velmi osobními. „V Chicagu žádný advokát toho jména nebydlí. Rozhodně ne na adrese, kterou jsi mi dal, protože ta neexistuje. Můžeš mi nabídnout ještě něco, nebo tu záležitost odložíme jako další z tvých paranoidních

fantazií, mon général?"
„Jsi blázen, Anglais, nemáš víc rozumu než vyděšený králík. Vím, co jsem slyšel!"
„Od koho? Od chlapa, který neexistuje?"
„Ten neexistující chlap dostal jednoho mého muže do nemocnice! Fraktura lebky spojená se silnou ztrátou krve a vážným poškozením mozku. S největší pravděpodobností nepřežije, a i kdyby, bude z něj nadosmrti blábolící troska. Přestaň plácat o fantaziích. Ten chlap je skutečný!"
„Myslíš to vážně?"
„Tak si zavolej do nemocnice! Ať ti to doktoři potvrdí."
„No dobře, dobře, hlavně se uklidni. Musíme přemýšlet."
„Já jsem dokonale klidný," zavrčel Bertholdier, vstal a s telefonem v jedné ruce a sluchátkem v druhé přistoupil k oknu. Venku se rozpršelo a dlažba se leskla odrazem od pouličních lamp. „Je na cestě do Bonnu," pokračoval generál. „Vyjádřil se zcela jasně, že to je jeho příští zastávka."
„Zadržte ho! Zavolej do Bonnu, spoj se s Kolínem, dej jim jeho popis. Kolik může být letů z Paříže s osaměle cestujícím Američanem na palubě? Na letišti ho zlikvidujete."
Bertholdier si hlasitě povzdechl a jeho hlas balancoval na pokraji znechucení. „Nemám v úmyslu ho zlikvidovat. Ničemu by to neposloužilo a odřízli bychom se tak od důležitých informací. Chci ho sledovat. Chci vědět, kam půjde, komu zavolá, s kým se setká. To jsou věci, které se nutně potřebujeme dozvědět."
„Říkal jsi, že se přímo zmínil o našem společníkovi, kterého chce navštívit. Znovu opakuji, Jacquesi. Spoj se s Bonnem, zavolej do Kolína. Až ho najdeme, klidně ho můžeme sledovat."
„Ano, ano, udělám to, ale nemusí to být tak jednoduché, jak si představuješ. Před třemi hodinami bych si to taky nemyslel, ale to jsem ještě nevěděl, čeho je schopný. Chlap, který dokáže druhému člověku roztříštit lebku o zeď, až kolem stříká mozek, je bud zvíře, nebo šílenec, nebo fanatik, který se nezastaví absolutně před ničím. Podle mého soudu se v jeho případě jedná o to poslední. Tvrdil, že má poslání... a jeho oči nelhaly. A taky je nebezpečně chytrý, to už prokázal."
„Říkáš tři hodiny?"
„Ano."
„Takže už může být klidně v Bonnu."
„Já vím."
„Volal jsi našemu společníkovi?"
„Ano. Není doma a služka mi nemohla dát jiné číslo, kde bych ho zastihl. Neví, kde je, ani kdy se vrátí."
„Možná až ráno."
„Bezpochyby... Moment! V klubu byl ještě jeden člověk. S Luboquem a tímhle Simonem, který není Simon. Právě on ho za Luboquem přivedl! Musím končit, Anglais. Ozvu se ti."

*****

René Mattilon otevřel oči. Pruhy světla na stropě jako by se chvěly a do oken bubnoval déšť. Ten zvuk mě probudil, pomyslel si. Nebo to byla manželčina ruka mezi mýma nohama? Zavrtěla se; Mattilon se usmál a sbíral síly, aby se k ní mohl přitulit. Poté, co ovdověl, vyplnila mezeru, o níž se domníval, že zůstane navždy prázdná. Byl jí za to vděčný a s vděkem se dostavilo vzrušení. Odhrnul přikrývku a přes krajku noční košile pohladil měkká ňadra.
Vyrušilo ho zazvonění domovního zvonku. Opatrně vylezl z postele, natáhl si župan, obul pantofle, vyšel do haly, zavřel za sebou a rozsvítil. Pohled na ozdobné hodiny na krbové římse mu prozradil, že je půl třetí. Divná hodina na návštěvy, zaláteřil v duchu, zavázal si pásek županu a přistoupil ke dveřím.
„Kdo je tam?"
„Sureté, monsieur. Inspektor Prudhomme. Moje služební číslo je nula-pět-sedm-dva-nula." Policista mluvil s gaskoňským, ne pařížským přízvukem a o rodácích z jihu Francie se traduje, že jsou nejlepší vyšetřovatelé. „Počkám, než si mou totožnost ověříte na stanici, pane Mattilone. Telefonní číslo je..."
„Není třeba," zarazil ho Mattilon poplašeně, uvolnil řetízek a odemkl. Věděl, že ten člověk se za policistu nevydává, nejen proto, že mu nabídl ověření, ale i proto, že každý příslušník Súreté, který by ho v tuto

hodinu navštívil, by si jistě napřed zjistil, že je právník. Francouzská policie úzkostlivě dbá na dodržování zákonů.
Za dveřmi stáli dva muži v mokrých pláštích do deště a s promočenými klobouky v rukou. Jeden z nich byl menší a o dost starší než jeho kolega a oba drželi v rukou otevřené služební průkazy. Mattilon mávl rukou a pozval návštěvníky dál. „Tohle je velmi nezvyklá doba k návštěvě, pánové. Musíte mít opravdu naléhavý případ."
„Velmi naléhavý, monsieur," potvrdil starší policista, který vešel jako první. Byl to ten, který mluvil za dveřmi a představil se jako Prudhomme, zjevně nadřízený mladšího detektiva. „Omlouváme se, že vás vyrušujeme v tak nekřesťanskou hodinu, ale nedá se nic dělat."
„Chápu. Odložte si, prosím."
„To nebude nutné, monsieur. Stačí, když nám odpovíte na několik otázek. Za pár minut budeme hotoví."
„Moc mě zajímá, na co se mě může Sureté takhle pozdě v noci ptát."
„Jde o identifikaci, monsieur. Pan Serge Antoine Luboque je podle našich informací váš klient. Je tomu tak?"
„Proboha! Stalo se mu něco? Ještě dnes odpoledne jsem s ním mluvil."
„Pan Luboque se těší vynikajícímu zdraví. Jeho venkovský dům jsme opustili sotva před hodinou. Zajímáme se právě o vaše dnešní -pardon, včerejší - odpolední setkání s ním."
„V jakém smyslu?"
„U stolu s vámi seděl ještě jeden muž, právník jako vy. Panu Luboqueovi jste ho představil jako Henryho Simona ze Spojených států."
„Je to bývalý pilot," vysvětloval Mattilon unaveně, „s bohatými zkušenostmi v právních sporech v oblasti letectví. Luboque vám snad vysvětlil, že právě proto jsem ho s ním seznámil. Vede totiž soudní při s výrobcem letadel, která se táhne již řadu měsíců. Víc vám pochopitelně v této věci říct nemůžu."
„Sureté zajímá jiná věc."
„Která?"
„V Chicagu ve státě Illinois žádný právník jménem Henry Simon nežije."
„Tomu se zdráhám uvěřit."
„To jméno je falešné. Přinejmenším není jeho. Adresa, kterou v hotelu udal, neexistuje."
„Adresa, kterou v hotelu udal?" opáčil Mattilon udiveně. V hotelu George V. Joela samozřejmě dobře znali, stejně jako firmu Talbot, Brooks a Simon, a žádnou adresu proto udávat nemusel.
„Napsal ji vlastní rukou, monsieur," dodal snaživě mladší policista.
„A vedení hotelu to potvrdilo?"
„Ano," odpověděl Prudhomme. „Asistent ředitele s námi velmi ochotně spolupracoval. Řekl nám, že doprovodil pana Simona nákladním výtahem do suterénu ke služebnímu vchodu."
„Do suterénu?"
„Pan Simon si přál opustit hotel nepozorovaně. Účet zaplatil ve svém pokoji."
„Tak moment, prosím." Mattilon zvedl ruce na znamení protestu, přešel ke křeslu a zabořil dlaně do opěradla. „Co přesně ode mě chcete?"
„Abyste nám pomohl," odpověděl Prudhomme. „Domníváme se, že víte, kdo to je. Představil jste ho panu Luboqueovi."
„Jako právního poradce v důvěrné záležitosti, který se uvolil vyslechnout a vyhodnotit případ mého klienta za podmínky, že si zachová inkognito. Ujišťuji vás, že jde o zcela obvyklý postup, pokud jednáte s někým tak bohatým a vlivným, jako je monsieur Luboque. Mluvili jste s ním, takže asi nemusím nic dodávat."
„V tomto směru jistě ne." Starší příslušník Sureté se usmál. „Pan Luboque je přesvědčen, že všichni státní zaměstnanci pracují pro Moskvu. Pustil nás jen do chodby za dveřmi a kolem nohou nám slintala smečka divokých psů."
„V tom případě jistě chápete, proč můj americký kolega nechce odhalit svou totožnost. Dobře ho znám, je to vynikající odborník a výborný člověk."
„Kdo je to? A víte, kde ho najdeme?"
„Co mu chcete?"

„Potřebujeme ho vyslechnout ohledně jistého incidentu, k němuž v hotelu došlo."
„Je mi líto, ale pan Luboque je můj klient, a to znamená, že je jím přeneseně i pan Simon."
„To pro nás není za daných okolností přijatelné, monsieur."
„Obávám se, že se s tím bude muset smířit, alespoň pro nejbližších několik hodin. Ráno se s ním pokusím spojit prostřednictvím jeho kanceláře v... ve Spojených státech. Jsem si jistý, že pak se vám co nejrychleji ozve."
„My si to nemyslíme."
„Proč ne?"
„Podezříváme ho z pokusu o vraždu," vysvětlil Prudhomme věcně.
„Cože?!" Mattilon na detektiva nevěřícně zíral, neschopen dalšího slova.
„Byl to mimořádně brutální útok, monsieur. Pachatel udeřil oběti hlavou o zeď tak prudce, že jí způsobil mnohočetnou frakturu lebky a vážné poškození mozku. Prognóza je dost nepříznivá. O půlnoci byl zraněný v kritickém stavu a naděje, že se probere, je sotva poloviční. Touhle dobou je už možná mrtvý, což by podle lékařů pro něj bylo vysvobození."
„Ne... Ne! To není možné! Mýlíte se!" Právník křečovitě sevřel opěradlo křesla. „Někde se stala strašná chyba."
„Žádná chyba. Máme pozitivní identifikaci. Tedy přesněji řečeno, pan Simon byl poslední, koho s napadeným viděli. Přinutil ho vyjít služebním vchodem do uličky za hotelem. Svědkové slyšeli zvuky zápasu a o několik minut později tam našli oběť silně krvácející z rozbité hlavy a na pokraji smrti."
„Vyloučeno! Vy ho neznáte! To, co tvrdíte, je nepředstavitelné. Toho by nebyl schopen!"
„Chcete říct, že je nějak tělesně postižený? Fyzicky neschopný někoho napadnout?"
„Ne." Mattilon zavrtěl hlavou, ale pak se náhle zarazil. „Vlastně ano," pokračoval spěšně. „Opravdu není schopen dopustit se násilí, ale ne fyzicky. Mentálně! V tomto smyslu je skutečně postižený. Toho, co tvrdíte, se v žádném případě nemohl dopustit."
„Je mentálně vyšinutý?"
„Proboha, kdepak! Jasněji uvažující mozek neznám. Ale prožil dlouhé období tělesného i duševního strádání, neváhám říci mučení. Strašlivě trpěl, na těle i na duchu. Naštěstí to na něm nezanechalo žádné trvalé následky, ale vzpomínky nelze vymazat. A jako mnozí lidé s podobnou životní zkušeností se úzkostlivě vyhýbá všem formám fyzické konfrontace nebo násilí. Není schopen nikomu ublížit, protože jemu samému krutě ubližovali."
„Chcete naznačit, že by se ani nebránil? Že by nastavil druhou tvář, kdyby ho někdo napadl? Nebo jeho ženu či děti?"
„To samozřejmě ne, ale takto jste událost nepopsali. Řekli jste, že šlo o ‚mimořádně brutální útok'. Ovšem kdyby se musel bránit výhrůžkám nebo přímému napadení, rozhodně by z místa činu neutekl. Na to je příliš dobrý a zkušený právník." Mattilon se odmlčel. „O tohle jde? Bránil se? Má oběť záznam v trestním rejstříku? Je to..."
„Řidič limuzíny," přerušil ho Prudhomme. „Neozbrojený muž, který čekal u hotelu na zákazníka."
„V suterénu?"
„Zdá se, že je to běžná služba hostům. Tyhle společnosti jsou diskrétní. Tato poslala druhého řidiče, aby uklidnila nespokojeného klienta, a teprve potom se začala zajímat o stav svého zaměstnance."
„To je typické. A co se tedy podle vás stalo?"
„Svědek, strážný, který v hotelu pracuje osm let, uvedl, že pan Simon se přiblížil k oběti a promluvil na ni hlasitě anglicky - domnívá se, že vztekle, i když tomu jazyku nerozumí - a přiměl ji vyjít na ulici."
„Váš svědek se prostě mýlí. Musel to být někdo jiný."
„Ten Simon se mu sám představil jménem. Asistent ředitele mu vyjednal odchod přes suterén. Popis odpovídá."
„Ale proč? Musel k tomu mít nějaký důvod!"
„Ten důvod bychom rádi zjistili, monsieur."
René Mattilon nechápavě potřásl hlavou. Člověk se zajisté může zapsat v hotelu pod libovolným jménem, ale tím si moc neposlouží. Musí přece platit, používat kreditní kartu, někdo ho shání... Falešné jméno je mu k ničemu, zejména v hotelu, kde ho znají. A i kdyby se v recepci nebo dokonce s vedením podniku

nakrásně domluvil, jeho inkognito by tváří v tvář vyšetřování Sureté určitě padlo. „Musím se vás zeptat ještě jednou, inspektore. Prověřili jste si to v hotelu opravdu důkladně?"
„Já osobně ne, monsieur," odpověděl Prudhomme. „Vyslýchal jsem osoby, které se nacházely poblíž místa činu."
„S managementem hotelu jsem mluvil já, monsieur." Mladší a vyšší detektiv promluvil jako naprogramovaný robot. „Hotel se přirozeně obává špatné publicity, kdyby incident vyšel najevo, ale zaměstnanci spolupracovali. Noční recepční je v podniku nový a snažil se negativní dopad minimalizovat, ale ochotně mi ukázal knihu hostů i přihlášku."
„Chápu." Mattilon skutečně chápal, alespoň co se týká Joelovy totožnosti. Stovky hostů a v noční recepci sedí nováček, který ze všech sil brání pověst nového zaměstnavatele. Zdroj, který se sám nabízel, byl akceptován jako pravda, kterou ovšem ráno nahradí jiná pravda, až se dostaví poučenější zaměstnanci. To ale bylo vše, co právník chápal, a potřeboval čas na promyšlení dalšího postupu.
„Zajímala by mě jedna věc," hledal uvážlivě slova. „V nejhorším případě jde o vážné ublížení na zdraví, možná s následkem smrti. Tyto věci přece vyšetřuje normální policie. Proč Sureté?"
„To byla má první otázka, monsieur," řekl bez obalu Prudhomme. „Dostalo se mi vysvětlení, že na incidentu se podílel cizí státní příslušník, podle všeho bohatý, a že v dnešní napjaté době člověk nikdy neví, jak se podobná záležitost vyvine. Máme jisté možnosti, které jsou běžným policejním složkám nedostupné."
„Chápu."
„Skutečně?" opáčil detektiv ze Sureté. „Dovolte, abych vám připomněl, že jako právník i jako občan jste povinen hájit a prosazovat zákony a napomáhat při vyšetřování. Viděl jste naše průkazy a nabídl jsem vám možnost ověřit si naši totožnost na stanici. Prosím vás, monsieur, řekněte nám, kdo je Henry Simon."
„Mám i jiné povinnosti, inspektore. Ke svému slovu, ke svému klientovi, ke starému příteli..."
„Kladete je nad zákon?"
„Jen proto, že vím, že se mýlíte."
„V tom případě nechápu, proč se zdráháte. Jestli se mýlíme, pan Simon, kterého nejspíš najdeme na letišti, nám to objasní sám. Ale pokud máme pravdu, pak asi najdeme velmi nemocného člověka, který potřebuje pomoc. Než ublíží někomu dalšímu. Nejsem psychiatr, monsieur, ale vy jste nám popsal svého přítele jako potenciálně narušeného muže. Jeho neblahé zážitky z minulosti mohly snadno vyvolat duševní poruchu."
Mattilona kriminalistova necitlivě přímočará logika zneklidnila a kromě ní i něco jiného, co nedokázal přesně definovat. Byl to Joel? Ten mrak v jeho očích? Nebo jeho bezděčná zmínka o kameni, který nepatří do zahrádky? Podíval se na hodiny na krbové římse. V New Yorku je teprve devět večer.
„Inspektore, teď vás požádám, abyste počkali tady, zatímco já si zajdu do své pracovny zatelefonovat. Mimochodem, moje soukromá linka není na přístroj tady na stole napojena."
„To bylo zbytečné, monsieur."
„V tom případě se omlouvám."
Mattilon rychle přešel ke dveřím na protějším konci haly a zmizel za nimi. Přistoupil k psacímu stolu, vzal diář, otevřel ho u písmene T a jel prstem po jménech až k řádku Talbot, Lawrence, kde si zapsal číslo domů i do kanceláře - nutnost daná skutečností, že pařížské soudy zasedaly v době, kdy východní pobřeží Spojených států ještě spalo. Když neseženе Talbota, zkusí Simona a pak Brookse...
„Talbot. Prosím?"
„Tady Mattilon."
„Ať se propadnu! René! Jak se daří? Jsi v New Yorku?"
„Ne, v Paříži."
„Slyším tě, jako kdybys volal z vedlejší ulice."
„Já tebe taky. Moderní technika mě nepřestává udivovat."
„Ale tam u vás je teď hluboká noc, ne?"
„Velmi hluboká, Larry. Obávám se, že máme vážný problém. Proto volám."
„Problém? Nevěděl jsem, že máme v Paříži něco rozjednáno. O co jde?"

„O vaši misionářskou práci."
„Naši co?"
„Bertholdier a jeho přátelé."
„Kdo?"
„Jacques Louis Bertholdier."
„Kdo to je? Nejasně tuším, že jsem to jméno slyšel, ale nedokážu si ho zařadit."
„Nedokážeš si ho... zařadit?"
„Bohužel ne."
„Setkal jsem s Joelem. Domluvil jsem mu schůzku."
„Joel? Jak se má? On je teď v Paříži?"
„Ty jsi o tom nevěděl?"
„Naposled jsem s ním mluvil před dvěma dny, po té hrozné události s Hallidayem v Ženevě. Tvrdil sice, že je v pořádku, ale poznal jsem mu na hlase, jak je otřesený."
„Moment, Larry, tohle si musím ujasnit. Joel nepřijel do Paříže pracovně jako zástupce firmy Talbot, Brooks a Simon? Takhle tomu mám rozumět?"
Chvíli trvalo, než Lawrence Talbot odpověděl. „Rozumíš tomu dobře," řekl tiše. „Joel tvrdil, že ano?"
„Přímo ne. Asi jsem to automaticky předpokládal."
Talbot se znovu odmlčel. „Nemyslím, že patříš mezi lidi, kteří jen tak něco předpokládají, René. V každém případě bys měl Joelovi vyřídit, ať se se mnou co nejdřív spojí."
„To je součást našeho problému, Larry. Já totiž nevím, kde je. Řekl mi, že odlétá v šest večer do Londýna, ale nebyla to pravda. Odhlásil z hotelu o dost později a odešel za velmi podivných okolností."
„Jak to myslíš?"
„Nechal změnit záznam v knize hostů i přihlášku. Přihlásil se pod cizím jménem - shodou okolností jsem mu ho sám navrhl -, protože u oběda nechtěl vystupovat pod svým vlastním. Hotel opustil služebním vchodem v suterénu."
„To je divné."
„Obávám se, že to je ještě to nejmenší. Údajně napadl úplně cizího člověka a způsobil mu vážné zranení, které asi nepřežije."
„Kristepane!"
„Já tomu samozřejmě nevěřím," uklidňoval Mattilon Američana rychle. „Přece by nedokázal... nemohl by..."
„Doufám, že ne."
„Snad si nemyslíš..."
„Nevím, co si mám myslet," přerušil ho Talbot. „Když jsem mu volal do Ženevy, zeptal jsem se ho, jestli má Hallidayova smrt něco společného s tím, na čem pracuje. Odpověděl, že ne, ale jeho hlas zněl vzdáleně, jako by dutě, prázdně."
„A na čem vlastně pracuje?"
„Netuším. A ani nevím, jestli to dokážu zjistit. No, každopádně se budu zatraceně snažit. Poslyš, René, něco ti řeknu. Bojím se, že se Joelovi něco stalo. Jeho hlas zněl jako z dozvukové komory, jestli víš, co myslím."
„Ano, vím," vydechl Mattilon. „Taky jsem ho slyšel. Viděl jsem ho. I já se bojím, Larry."
„Najdi ho, René. Udělej všechno, abys ho našel. Jestli chceš, všeho tady nechám a přiletím. On určitě trpí. Nevím kde a nevím jak, ale určitě trpí."
„Udělám, co bude v mých silách."

*****

Mattilon vyšel z pracovny a otočil se k oběma detektivům. „Jmenuje se Converse, Joel Converse," začal.

*****

„Jmenuje se Converse, křestní jméno Joel," řekl mladší a vyšší z dvojice kriminalistů ze Súreté. Mluvil z pouličního telefonního automatu na bulváru Raspail; do střechy budky bušil déšť. „Pracuje pro newyorskou právnickou kancelář Talbot, Brooks a Simon se sídlem na Páté avenue. Jméno Simon si pravděpodobně zvolil jen náhodou, s firmou to nemělo nic společného."
„Tomu nerozumím."
„Ať už je tenhle Converse zapletený do čehokoliv, rozhodně nepracuje z pověření svého zaměstnavatele. Mattilon zavolal do New Yorku jednomu ze společníků firmy a ten mu to jednoznačně potvrdil. Oba si o něho dělají velké starosti. Mattilon trvá na tom, že jestli bude Converse objeven, musí k němu mít okamžitě přístup jako jeho právní zástupce. Snaží se nedávat to moc najevo, ale je vyděšený, dalo by se říct přímo šokovaný. Ale nic důležitého neví. Poznal bych to."
„Určitě něco tají. Jméno Simon použil Converse kvůli mně, abych ho nemohl identifikovat. Mattilon byl s ním. Jsou to staří přátelé a Mattilon ho představil Luboqueovi."
„Converse ho určitě zmanipuloval, pane generále. Mattilon se o vás vůbec nezmínil."
„Ale při dalším výslechu by to mohl udělat. Já do té záležitosti nesmím být v žádném případě zapletený."
„Jistě, že ne, pane generále," souhlasil muž ze Sureté s tichým důrazem.
„Jak se jmenuje váš nadřízený? Ten, který je pověřen vyšetřováním případu?"
„Prudhomme. Inspektor Prudhomme."
„Je k vám otevřený?"
„Ano. Pokládá mě sice za bývalého vojáka na baterky, jehož instinkty jsou silnější než jeho intelekt, ale vidí, že se snažím. Mluví se mnou."
„Chvíli vás u něj ještě necháme. Kdyby se rozhodl znovu Mattilona navštívit, okamžitě mě informujte. Paříž možná ztratí uznávaného právníka. Mé jméno nesmí vyplout na povrch."
„Na Mattilona se obrátí jen tehdy, když se Converse najde. A jakmile se o tom Sureté dozví, dám vám ihned vědět."
„Mohl by mít i jiný důvod, poručíku. Důvod zarputilého muže, který chce případ vyřešit, přestože dostal opačný rozkaz."
„Opačný rozkaz?"
„Bude vydán. Ten Converse je teď výlučně naše starost. Potřebovali jsme jenom jméno. Víme, kam má namířeno, a dostaneme ho."
„Nerozumím, pane generále."
„Dostali jsme zprávu z nemocnice. Zdravotní stav našeho šoféra se nečekaně zlepšil."
„To je velmi dobrá zpráva."
„Bohužel není. Obětovat byť jen jediného vojáka se každému veliteli v poli z duše příčí, ale musí mít na zřeteli i celkovou strategii a konečný cíl. Souhlasíte se mnou?"
„Ano, samozřejmě."
„Náš šofér se nesmí uzdravit. Celková strategie, poručíku."
„Když zemře, pátrání po Converseovi zintenzivní. A máte pravdu, Prudhomme jistě Mattilona znovu vyslechne."
„Dostane rozkaz v opačném smyslu, ale každopádně ho hlídejte."
„Ano, pane."
„A teď potřebujeme vaše zkušenosti, poručíku. Váš talent a schopnosti, které jste tak bohatě rozvinul v cizinecké legii, než jsme vás povolali zpět do civilizovanějšího světa."
„Na můj vděk se můžete spolehnout, pane generále. Udělám pro vás všechno."
„Dokážete nepozorovaně proniknout do nemocnice?"
„Zajisté, pane. Budova má ze všech stran nouzové východy. Je temná noc a hustě prší. I policajti se schovávají v průchodech. Bude to dětská hračka."
„Ale chlapská práce, kterou je třeba vykonat."
„O vašich rozkazech jsem nikdy nediskutoval."
„Udušení v důsledku neprůchodnosti dýchacích cest."
„Sílící tlak na obličej přes měkkou tkaninu nezanechá stopy, pane. Ale byl bych opravdu ignorant, kdybych vás nevaroval, pane generále. Pachatelem je bohatý Američan, čili velmi lákavý cíl pro Sureté.

Propukne štvanice a budou ho hledat nejen v Paříži, ale po celé Evropě."
„Nebude žádné hledání, žádná štvanice. Možná později, pokud nám to bude vyhovovat. A jestli ano, uvízne v síti vhodná mrtvola... Ale teď do boje, vojáku. Ten šofér, poručíku. Celková strategie, konečný cíl.
„Už teď je mrtvý." Muž v telefonní budce zavěsil.

05 KAPITOLA

Erich Leifhelm... Narozen jako nemanželské dítě 15. března 1912 v Mnichově. Otec MUDr. Heinrich Leifhelm, matka jeho milenka Marta Stoesselová. I když stigma nemanželského původu (dané prudérními morálními předsudky tehdejšího středostavovského Německa) předem vyloučilo normálně prožité dětství v dobře situované rodině, stalo se později nejdůležitějším faktorem jeho raketového vzestupu v nacionálně-socialistickém hnutí. Hned po porodu mu bylo odepřeno jméno Leifhelm; až do roku 1931 ho známe jako Ericha Stoessela.

*****

Joel seděl u stolku v otevřené kavárně v hale kodaňského letiště Kastrup a snažil se soustředit. Byl to druhý pokus v posledních dvaceti minutách. Poprvé toho musel nechat, když si uvědomil, že vůbec nevnímá text a vidí jen černé litery na bílém podkladě. Ani za dvouhodinového letu z Paříže nemohl číst, protože dal přednost turistické třídě, aby snáze splynul s davem. Alespoň tento předpoklad ho nezklamal - letadlo bylo plně obsazené a sedadla tak úzká, že téměř nemohl pohnout lokty. Za těchto podmínek ovšem nemohl materiály, které mu předal Beale, ani vytáhnout, natož studovat.

*****

Heinrich Leifhelm odsunul syna a milenku do Eichstadtu, vzdáleného asi osmdesát kilometrů severně od Mnichova. Občas je navštěvoval a jeho finanční příspěvek zajišťoval svobodné matce s dítětem alespoň základní živobytí. Otec zřejmě těžce snášel rozpor mezi výčitkami svědomí a snahou udržet prosperující lékařskou praxi v Mnichově bez skvrny na morálním štítu rodiny. Podle svědectví Erichova tehdejšího kamaráda krušné dětství mladého Stoessela-Leifhelma hluboce poznamenalo. Vzhledem ke svému věku si nemohl plně uvědomit dopad první světové války, ale její důsledky na něho dolehly s plnou silou, když se za hyperinflace ve dvacátých letech otcův příspěvek ztenčil. Jeho návštěvy pak ještě více zdůrazňovaly skutečnost, že se jako neuznaný syn nemůže podílet na výhodách, jež přináležely nevlastním sourozencům - dvěma bratrům a sestře - a nesmí vkročit do rodinného sídla. Věřil, že je mu kvůli nelegitimnímu původu, posvěcenému pokryteckými dokumenty a ještě pokrytečtějším církevním požehnáním, upíráno vše, co mu právem náleží. Tyto pocity v něm vyvolaly zlobnou zášť, snahu vyniknout za každou cenu a hluboký odpor ke stávajícímu společenskému řádu. Podle vlastního přiznání si velmi brzy uvědomil touhu získat pro sebe co nejvíc, a to jak v materiálním smyslu, tak v podobě uznání svého okolí. Prostředkem se měla stát síla vlastních schopností a cílem možnost udeřit na systém, který ho znevýhodňoval a ponižoval. V patnácti letech stravavala Ericha Stoessela-Leifhelma neovladatelná zloba.

*****

Joel náhle přestal číst. Zdálo se mu, že na sobě ucítil cizí pohled. Zvedl hlavu - u stolku na protější straně poloprázdné kavárny seděla jakási žena a pozorovalo ho. Když se jejich oči setkaly, odvrátila se, opřela se o bíle natřené zábradlí a zaujatě sledovala řídnoucí zástupy půlnočních cestujících, jako kdyby na někoho čekala. Joel se pokusil analyzovat pohled, kterým ho obdařila. Bylo v něm poznání? Hodnocení? Je docela dobře oblečená. Že by šlapka, která hledá na letišti osamělého byznysmana, aby si ho odvedla do postele? Žena se po něm ohlédla a očividně ji nemile překvapilo, že se na ni Joel stále dívá. Prudkým

pohybem se podívala na hodinky, urovnala si klobouk s širokou krempou, vytáhla peněženku, vylovila z ní bankovku, položila ji na stůl, vstala a svižně zamířila k východu z kavárny. V hale ještě protáhla krok a spěchala k výdeji zavazadel.
Joel ji ještě chvíli sledoval a pak potřásl hlavou. Všude vidím stíny, pomyslel si hořce a chtěl se vrátit k Leifhelmovým materiálům, když vtom koutkem oka zahlédl pohyb. Žena měla společnost. Přistoupil k ní muž, předtím nejspíš ukrytý v jakémsi neviditelném výklenku, a uchopil ji za loket. Dvojice si vyměnila několik spěšných vět a zase se rozdělila. Dívá se ten chlap na mě? Joel ho napjatě pozoroval, ale muž se otáčel na všechny strany. Hledá někoho? Nebo něco? Asi to našel, protože náhle vyrazil k řadě přepážek leteckých společností, přistoupil k Orientálce u pultu Japan Air Lines a vytáhl z kapsy peněženku.
Čeho se pořád bojíš? plísnil se Joel v duchu. Opožděný pasažér se prostě zeptal na cestu. Nech toho. Soustřeď se!

*****

V sedmnácti letech Erich odmaturoval na eichstadtském gymnáziu, kde vynikal nejen ve studiu, ale i na hřišti. Přelom dvacátých a třicátých let poznamenal všeobecný finanční chaos. Hospodářská krize odstartovaná černým pátkem na americkém akciovém trhu v roce 1929 ještě prohloubila ekonomické potíže Výmarské republiky a přihlásit se na univerzitu si mohly dovolit jen děti z nejlépe situovaných rodin. V prudkém hnutí mysli, které později přátelům popsal jako záchvat mladického vzteku, se Stoessel-Leifhelm rozjel do Mnichova, aby se postavil otci a tvrdě požadoval jeho podporu. To, co po příjezdu zjistil, ho zprvu šokovalo, ale rychle vycítil příležitost, která se mu podivným řízením osudu nabídla. Otcův usedlý, seriózní život se ocitl v troskách. Nedokázal už snášet manželství, od samého počátku nešťastné a ponižující, a dal se na pití. Lékař a alkohol je zhoubná kombinace. Následovaly nevyhnutelné chyby v diagnóze. Medicínská komunita (převažovali v ní Židé) ho zavrhla, obvinila z neschopnosti a vyhodila z nemocnice. Záhy pochopitelně zkrachovala i jeho soukromá praxe a žena ho vystěhovala z domu. Její rozkaz mu tlumočil starý, ale pořád ještě mocný tchán, rovněž lékař a člen správní rady nemocnice. Svého otce objevil Stoessel-Leifhelm v laciném činžáku v nuzném městské čtvrti, kde inkasoval feniky za předpisy na léky (rozuměj drogy) a marky za ilegální potraty.
Starý Leifhelm objal nemanželského syna a vybrečel se mu ze všech strázní svého zpackaného života s nesnesitelnou manželkou a tyranským tchánem. Klasický syndrom přehnaně ambiciózního muže s minimem talentu a maximem společenských styků. Mezi vzlyky opakoval, že svou milenku a jejich společné dítě nikdy neopustil a pořád na ně myslel. A na závěr dlouhé a jistě alkoholem posílené zpovědi odhalil skutečnost, kterou Stoessel-Leifhelm dosud neznal -manželka jeho otce byla Židovka. Mladík víc nepotřeboval.
Zapuzený syn se stal otcem zničeného muže.

*****

Z amplionů zaznělo hlášení v dánštině. Joel se podíval na hodinky a čekal na opakování v němčině. Napjatě poslouchal, a přestože je sotva rozeznal, slova Hamburg a Koln-Bonn zachytil. První výzva k nástupu do posledního nočního spoje - dvouhodinového letu do hlavního města Západního Německa s mezipřistáním v Hamburku, kde vystoupí manažeři, kteří chtějí sedět za svým stolem hned brzy ráno. Joel si při odbavení zavazadla zapsal do paměti, že musí vyměnit těžký kufr za skladnější příruční tašku. Neměl v tomto směru žádné zkušenosti, ale selský rozum napovídal, že zpoždění při čekání na zavazadlo - navíc v otevřeném prostoru a každému na očích -nepředstavuje zrovna způsob, jak cestovat rychle nebo se vyhnout pátravým zrakům případných sledovačů. Uložil složku s materiály Ericha Leifhelma do diplomatického kufříku a otočil mosaznými kolečky kombinačního zámku. Pak vstal od stolu, vyšel z kavárny a zamířil k příchodu k letadlům společnosti Lufthansa.
Čelo mu orosily krůpěje potu a srdce mu v hrudi bušilo tak silně, že dunělo jako fuga pro tympány. Toho člověka, který seděl vedle něho, znal, ale neměl ponětí, odkud nebo z které etapy svého života.

Hlubokými vráskami zbrázděný opálený obličej, pronikavé šedomodré oči pod hustým zježeným obočím, hnědé vlasy prokvetlé stříbrem - znal ho, ale na jméno si nevzpomínal.
Joel čekal na nějaký náznak poznání ze strany spolucestujícího, ale nedočkal se a po chvíli si uvědomil, že ty sluncem bronzové rysy neustále mimoděk po očku pozoruje. Muž nereagoval, jeho pozornost cele zaujaly svázané strojopisné stránky popsané většími typy, jaké používají lidé s vadou zraku. Asi nosí kontaktní čočky, pomyslel si Joel, aby neduh zakryl. Nebo aby zakryl svou totožnost - brýle by ho mohly prozradit. Neviděl toho člověka v Paříži, jako tam viděl muže ve světlém plášti, který na něj později čekal v hotelovém suterénu? Neseděl náhodou v Les Étalons Blancs? Někde v rohu, ztracen v zástupu vojáků? Nebo snad přímo u Bertholdierova stolu zády k němu? Předpokládal snad, že ho Američan neviděl, a proto ho teď může sledovat? Sleduje mě? uvažoval Converse a sevřel pevněji kufřík. Pootočil hlavu a prohlížel si svého souseda.
Muž náhle pozvedl zrak od strojopisu a zadíval se na Joela. V očích měl nezaujatý pohled, který neprozrazoval ani překvapení, ani podráždění.
„Promiňte," omlouval se Joel rozpačitě.
„Jasně, o nic nejde... Proč ne?" zněla podivná, lakonická odpověď. Hlas zněl rozhodně americky s nezaměnitelným texaským přízvukem a muž se vrátil ke svázaným popsaným stránkám.
„Neznáme se náhodou?" Joel si nemohl pomoci, musel tu otázku vyslovit.
Muž znovu vzhlédl. „Nemyslím," odvětil stručně a už zase četl.
Converse vyhlédl z okénka na červené světlo na konci křídla blikající na pozadí temné oblohy. Pokusil se představit si, co ukazují přístroje v kabině letadla, ale jeho pilotní mozek nefungoval. Toho chlapa odněkud zná, a to jeho „Proč ne?" ho jenom ještě více zmátlo.
Signál? Varování? Stejně jako byla jeho vlastní slova, která řekl Jacquesovi Louisi Bertholdierovi, signálem a varováním, že by ho generál měl brát vážně?
Joelovy myšlenky přerušil hlas letušky. „Herr Dowling! Je nám skutečně velkou ctí a potěšením, že letíte s námi."
„Díky, zlato." Vrásčitá tvář se zkrabatila do příjemného úsměvu. „Najděte tam pro mě trochu bourbonu s ledem a já vám ten kompliment rád vrátím."
„Hned to bude, pane. Určitě jste to slyšel tak často, že vás to musí nudit, ale váš televizní seriál je v Německu opravdu úžasně populární."
„Ještě jednou díky, zlato, ale to není můj seriál. Po obrazovce běhá spousta krásných klisniček."
Herec. Nějaký zatracený herec! Žádná hrozba, žádné překvapení, jenom rušivý moment, spíše imaginární než skutečný.
„Jste příliš skromný, Herr Dowling. Všichni ostatní jsou tak stejní, tak... nepříjemní. Ale vy jste naopak strašně laskavý, takový mužný a... máte pochopení."
„Pochopení? Poslyšte, minulý týden jsem v Kolíně viděl jednu epizodu a nepochopil jsem z ní ani slovo."
Letuška se rozesmála. „Bourbon s ledem. Říkám to správně, pane?"
„Naprosto správně, zlato."
Dívka odkvačila chodbičkou mezi sedadly první třídy ke kuchyňce a Joel se podíval na herce. „Opravdu se omlouvám. Měl jsem vás samozřejmě poznat."
Dowling otočil opálenou hlavu, přejel mu očima přes obličej k ručně šitému koženému kufříku, který Joel držel na klíně, a pobaveně se usmál. „Mohl jsem vás uvést do rozpaků, kdybych se vás zeptal, odkud mě znáte. Nevypadáte jako fanoušek Santa Fe."
„Santa Fe...? Aha, tak se jmenuje ten seriál." Už byl doma. Jeden z televizních fenoménů, který se díky vysoké sledovanosti dostal až na obálky magazínů Newsweek a Time. On sám neviděl ani jeden díl.
„Takže vy nesledujete osudy Papá Ratcheta, přítele indiánů a majitele největšího kusu půdy na Chimajských pláních severně od Santa Fe? Nevíte, že se jeho nezdární synové doslechli, že na pozemcích mohou být velká naleziště ropy?"
Joel zavrtěl hlavou. „To mi bohužel nic neříká." Ale na hercových slovech mu připadalo něco... Ne, na slovech ne, v jeho tónu. Široký texaský přízvuk se téměř vytratil. „Ale teď mluvíte nějak jinak."
Dowling se zasmál. „To jenom když hraju. Vedle vás totiž sedí odpadlík od spisovného jazyka, bývalý učitel angličtiny a dramatu na univerzitě, který si před deseti lety řekl, že starobní důchod není nic pro něj,

a vyrazil za splněním jednoho velmi nereálného snu. Cesta ho dovedla ke spoustě sice příjemných, ale ne právě důstojných zaměstnání, ale úradky bohů jsou někdy opravdu nevyzpytatelné. Kdysi mě v zástupu komparzistů zahlédl můj bývalý student, který měl jednu z těch tisíců nepředstavitelných funkcí ve filmové branži -něco jako koordinátor produkce - a nějak mu mě přišlo líto. Zatlačil a sehnal mi několik drobnějších rolí. Líbil jsem se, no a po pár letech přišla ta největší náhoda, seriál Santa Fe. Tehdy mi změnili mé úctyhodné jméno Calvin na Caleb. Prý to zní líp, jak prohlásil nějaký napomádovaný frajer, který se v životě nepřiblížil ke koním víc než na sto metrů. Ale starý rančer nikdy nikoho neurazí. Chtějí Papá Ratcheta, mají ho mít... Uhozené, že?"
Joel souhlasně přikývl a letuška zatím postavila před herce objednaný nápoj. Počkal, až skončí další výměna lichotek, a požádal
o skotskou.
„Tak se mi to líbí, synku," poznamenal Dowling s úsměvem. „A teď, když znáte mé zločiny, se zeptám já vás, čím se živíte."
„Jsem právník."
„Tak to máte ke čtení určitě něco důležitějšího, než je tenhle scénář."

*****

Národně socialistickou dělnickou stranu se sídlem v Mnichově pokládala sice většina spořádaných obyvatel za spolek ztracených existencí, hospodských žvanilů a pouličních rváčů, nicméně její radikální a populistická hesla, svalující vinu za všechno zlo na ty „druhé", jí získávala po celé zemi stále více příznivců. Cílem útoků se stalo celé spektrum cizáckých živlů, od bolševiků přes nevděčné židovské bankéře až po všechno „neárijské", hlavním ohniskem pak pochopitelně Židé a jejich neprávem nabyté bohatství.
Kosmopolitní Mnichov a jeho početná židovská komunita se těmto absurdním výlevům zprvu smály, nebraly je vážně. Neposlouchaly jejich hlasatele, zato ostatní Německo slyšelo, co slyšet chtělo. Slyšel i Erich Stoessel-Leifhelm a věděl, že našel svou příležitost.
Během několika týdnů dokopal mladík svého otce k tomu, že z něho byl znovu „slušný" člověk. V pozdějších letech na to vzpomínal s notnou dávkou krutého humoru. Přes hysterické námitky zpustlého lékaře odstranil z jeho dosahu veškerý alkohol a kuřivo a ani na okamžik ho nespustil z očí. Donutil ho dodržovat tuhý kasárenský režim, obohacený dietou a tělesným cvičením. S fanatismem puritánského atletického trenéra ho brával na vycházky do přírody, které se postupně prodloužily na namáhavé celodenní výpravy do bavorských hor. Poháněn křikem svého syna pacient pochodoval jako na přehlídce a odpočinout si mohl jen na jeho povel, napít se jen po předchozím schválení.
Rehabilitace proběhla úspěšně a po náročné kúře začaly na starém pánovi šaty viset jako na strašákovi. Situace volala po novém oděvu, ovšem sehnat v těch dnech v Mnichově solidní ošacení přesahovalo finanční možnosti drtivé většiny obyvatelstva. Stoessel-Leifhelm ovšem pro svého otce chtěl jen to nejlepší - ne ze synovské lásky, ale, jak zakrátko uvidíme, z mnohem praktičtějších důvodů.
Musel sehnat peníze, což znamená, že je musel ukrást. Dlouze otce vyslýchal a nechal si podrobně popsat dům, z něhož byl lékař vypuzen. O několik dní později se Stoessel-Leifhelm do domu v noci vloupal a odnesl z něj vše, co mělo nějakou cenu - stříbrné příbory, křišťál, obrazy a samozřejmě i obsah sejfu ve zdi. V roce 1930 černý trh v Mnichově jen kvetl, a když všechno kradené zboží rozprodal, měl mladík k dispozici ekvivalent osmi tisíc amerických dolarů, v tehdejším Německu hotový poklad.
Přerod pokračoval. Starý pán si nechal ušít několik přepychových obleků, nakoupil si boty a na závěr podstoupil kosmetické změny. Kadeřník mu nabarvil vlasy na ryze árijský blond odstín a oholil mu rozcuchaný prošedivělý plnovous, z něhož zůstal jen úzký knírek pod nosem. Transformace skončila, teď zbývalo jen uvedení na scénu.
Během převýchovy předčítal syn otci nahlas všechny materiály, které se mu v ústředí nacistické strany podařilo sehnat, a že jich bylo požehnaně, od buřičských letáků přes spisky vysvětlující biologické teorie o nadřazenosti árijské rasy až po bibli hnutí - Hitlerův Mein Kampf. Nakonec mohl lékař zpaměti recitovat dlouhé pasáže nacistické věrouky. A celou dobu mu sedmnáctiletý mladík vštěpoval do hlavy,

že právě toto je způsob, jak získat nazpět všechno, o co ho rodina jeho ženy připravila, pomstít se za roky výsměchu a ponižování. Stejně tak bylo léta ponižováno a zesměšňováno Německo a nacistická strana je mstitelem a zachráncem.
Pak přišel osudný den. Stoessel-Leifhelm se dozvěděl, že do Mnichova přijedou dva vysocí funkcionáři strany, kulhavý Joseph Goebbels a na aristokrata si hrající Rudolf Hess. Syn dovedl otce do budovy stranického ústředí, kde dobře oblečený, očividně bohatý a velmi
árijský Herr Doktor požádal o audienci u zmíněných funkcionářů s odůvodněním, že jim musí naléhavě sdělit něco důvěrného. Byla mu povolena a podle dochovaných záznamů se na Goebbelse a Hesse obrátil s těmito slovy:
„Pánové, jsem bezúhonný lékař vynikající odborné pověsti. Řadu let jsem působil jako primář chirurgického oddělení a měl jsem jednu z rozsáhlejších a nejúspěšnějších soukromých praxí tady v Mnichově. Taková je moje minulost. Zničili mě Židi. Připravili mě o všechno, co jsem v životě vybudoval. Chci se vrátit a chci vám sloužit."

*****

Letoun zahájil sestup na hamburské letiště; Joel založil stránku a sáhl pro kufřík. Vedle něj se herec Caleb Dowling protáhl a pak schoval scénář do tašky, která mu ležela u nohou.
„Jediná věc, která je ještě bláznivější než tento seriál, je honorář, který za svou roli dostávám."
„Zítra natáčíte?" zeptal se Joel.
„Dnes," opravil ho Dowling s pohledem na hodinky. „Scéna se odehrává brzy ráno. Musím být na place v půl šesté - východ slunce nad Rýnem nebo něco podobně inspirujícího. Kdyby místo toho natočili cestovního průvodce, udělali by líp. Krajina je to opravdu nádherná."
„Ale byl jste v Kodani."
„Jo,"
„To se moc nevyspíte."
„Ne."
„Aha."
Herec se na Joela usmál a vrásky kolem očí se prohloubily. „Mám v Kodani manželku a dostal jsem dva dny volna. Tohle je poslední letadlo, kterým se dostanu na natáčení včas."
„Ale? Vy jste ženatý?" Converse okamžitě své poznámky zalitoval, připadala mu bůhvíproč hloupá.
„Šestadvacet let, mladý muži. Jak jinak myslíte, že bych ten svůj nesplnitelný sen realizoval? Je zázračná sekretářka. Když jsem učil, vystřídala se na fakultě řada děkanů, ale v předpokoji seděla pořád ona."
„Děti?"
„Ne. Člověk nemůže mít všechno."
„A co dělá v Kodani? Chci říct, proč není s vámi?"
Úsměv z Dowlingova obličeje zmizel. „Jistě, to je pochopitelná otázka. Jako právník jdete instinktivně k jádru věci."
„Samozřejmě mi do toho nic není. Zapomeňte, že jsem se zeptal."
„Ne, nic se neděje. Nerad o tom mluvím, ale sousedé v letadle jsou k tomu, abychom si s nimi povídali. Nikdy se znovu nesetkáme, tak proč si trochu neulevit?" Nesmělý pokus o další úsměv žalostně selhal.
„Moje žena se za svobodna jmenovala Muhlsteinová. Její osud se neliší od milionů jiných, ale pro ni je to... prostě její osud. Na rampě v Osvětimi ji oddělili od rodičů a mladších bratrů. Dívala se, jak je odvádějí, a plakala. Měla štěstí, dostala se na ubikaci. Čtrnáctileté dívence rozkázali šít uniformy, dokud neprokáže přirozené schopnosti k jiné práci. Několik dní po příjezdu se k ní donesly jisté pověsti. V hysterickém záchvatu vyletěla z baráku a po celém táboře hledala svou rodinu, až doběhla na místo, označované Abfall, odpad, kam se vyvážely mrtvoly z plynových komor. V hromadě těl našla matku, otce a bratry. Na ten pohled a zápach v životě nezapomene. Na německou půdu nikdy nevkročí a já to po ní nebudu chtít."
„Bože, to je mi opravdu líto," zamumlal Joel. „Nechtěl jsem..."
„Neomlouvejte se, kdybych nechtěl, nemluvil bych o tom... Víte, ona chápe, že je to nesmysl."

„Nesmysl? Ale vždyť jste sám popsal..."
„Popsal, ale ještě jsem neskončil. V šestnácti ji s pěti dalšími děvčaty naložili do nákladáku a odváželi je na zmíněnou ‚jinou práci'. Dívky, ještě děti, vycítily poslední šanci. Vrhly se na desátníka, který je vzadu hlídal, vymlátily z něho duši a vzaly mu pušku. Pak zastřelily řidiče a ujely." Dowling se odmlčel a zahleděl se na souseda.
Joel mu pohled vrátil; vyprávění na něj hluboce zapůsobilo. „To je fantastický příběh."
„A v následujících dvou letech," pokračoval herec, „našla moje budoucí žena úkryt u řady německých rodin, které jistě věděly, co dělají a co je čeká, kdyby se na to přišlo. Němci uprchlice usilovně hledali - báli se, že by vyšlo najevo, co se v Osvětimi děje - a všude visely plakáty s výstrahou. Přesto je jiní Němci skrývali, přesunovali z místa na místo, až je jednu po druhé převedli do okupované Francie, kde všechno šlo přece jen snadněji. Mou ženu a její kamarádky zachránilo německé podzemní hnutí odporu, chápete?"
„Samozřejmě."
„Je v ní hodně bolesti a nenávisti a bůh dobře ví, že ji chápu. Ale domnívám se, že by měla cítit i trochu vděku. Někde se našly kusy táborové uniformy a tito lidé - Němci - zemřeli po krutém mučení za to, že uprchlicím pomohli. Jiní byli ‚jen' zastřeleni. Nenaléhám na ni, ale opravdu si myslím, že by měla negativní pocity kompenzovat
vděčností. Možná by se jí žilo líp." Herec si zapjal bezpečnostní pás.
Joel zaklapl zámek kufříku a uvažoval, jestli má nějak odpovědět. Valeriina matka se za války také zapojila do německého podzemního hnutí. Jeho bývalá manželka mu vyprávěla úžasné historky o své matce, která se zamilovala do přísného a nepřístupného francouzského zpravodajského důstojníka, shodou okolností přinuceného spolupracovat s rozvernou a tvrdohlavou německou dívkou. Přes počáteční národnostní neshody se onen Francouz nakonec stal Valeriiným otcem. Dcera na něj byla hrdá, ale možná ještě více si vážila své matky. I v ní bylo hodně bolesti a nenávisti, ale měla pro ně nezvratné důvody. Stejně jako o mnoho let později má pro svou opodstatněnou nenávist důvod jistý Joel Converse.
„Jak už jsem řekl," začal pomalu Joel, pořád ještě nepřesvědčený, že by měl vůbec něco říkat, „nic mi do toho není, ale na vašem místě bych na ni opravdu nenaléhal."
„Teď promluvil právník?" Dowling se vrátil k texaskému přízvuku. „Bude papá Ratchet muset zaplatit palmáre?"
„Promiňte, už mlčím." Joel se natáhl pro bezpečnostní pás a utáhl přezku.
„Ne, vy promiňte. Já jsem si začal. Pokračujte. Prosím vás o to."
„Tak dobře. Nejdřív přišla hrůza, pak nenávist. V právnické hantýrce se tomu říká prima facie, tedy to, co je zřejmé, patrné na první pohled... skutečné, chcete-li. Bez nich by nebyl důvod k vděčnosti. Svým způsobem je proto vděčnost stejně bolestná."
Herec se na Joela zadíval stejně pátravě jako před chvílí. „Vy jste teda zatraceně mazaný právník."
„Přiměřeně profesi. Ale zažil jsem to... respektive znám lidi, kteří zažili totéž co vaše žena. Na počátku byla hrůza."
Dowling se zahleděl ke stropu, a když promluvil, jeho slova jako by plavala ve vzduchu a tichý, zadrhlý hlas měl podivně napjatý. „Když jdeme do kina, musím dopředu prověřit film, stejně jako televizní program, a stejně nikdy nevím, jak zareaguje. Nemůže vidět hákový kříž ani pochodující vojáky, slyšet řvaní - ale co řvaní, hlasitý hovor - v němčině... Vyběhne z místnosti a zvrací a celá se třese... musím ji držet... Někdy si myslí, že jsem jeden z nich, a křičí jako šílená... Po tolika letech... Panebože!"
„Zkusil jste odbornou pomoc?"
„Když ona se pak zase rychle zotaví," řekl herec, jako kdyby hledal omluvu. „Kromě toho jsme si to až donedávna nemohli kvůli nedostatku peněz dovolit."
„Ale dnes to pro vás nemůže představovat žádný problém."
Dowling sklopil oči. „Kdybych ji poznal dřív... Možná. My jsme pozdní lásky květ, jak se říká. Brali jsme se, když nám oběma bylo přes čtyřicet. Dva podivíni, kteří celý život něco hledali. Dnes už je pozdě."
„To je mi líto."

„Sakra, já jsem tu roli neměl brát. Neměl!"
„Proč jste ji vzal?"
„Řekla, že je to možnost, jak dokázat, že něco umím. Já na to, že na tom nezáleží... Ale nebojím se riskovat. Víte, bojoval jsem za války. Sloužil jsem u námořní pěchoty. V jižním Pacifiku jsem si užil svoje, ale to se nedá srovnat s tím, čím prošla ona. Dokážete si představit, jaké to muselo být?"
„Ano, dokážu."
Herec vzhlédl a v očích lemovaných vráskami mu zajiskřilo. „Vy, mladý muži? Pochybuju. Ledaže by vás zajali v Koreji..."
„V Koreji jsem nebyl."
„V tom případě si to nedokážete představit o nic lépe než já. Jste příliš mladý a já měl štěstí."
„No, byla tu i jiná...." Converse zmlkl. Bylo by to zbytečné. Stávalo se to tak často, že se už přestal divit. Národ Vietnam ze své kolektivní paměti dokonale vymazal. Věděl, že kdyby se někomu jako Dowling, slušnému a poctivému chlapovi, o Vietnamu zmínil, začaly by vzduchem létat omluvy, ale to by nervy drásající vzpomínky nezahnalo. Rozhodně ne pokud se týká paní Dowlingové, rozené Muhlsteinové.
„Svítí zákaz kouření," zatroubil Joel k ústupu. „Za chvíli přistaneme v Hamburku."
„Tímto spojem jsem za poslední dva měsíce letěl asi pětkrát a můžu vám říct jedno. Hamburk je pěkná otrava. Nemyslím celníky. Takto pozdě jenom mávají razítky a za deset minut je letadlo odbavené. Ale pak nastane čekání. Dvakrát, možná třikrát to trvalo celou hodinu, než letadlo do Bonnu přistavili. Mimochodem, nechcete se ke mně připojit na drink v salonu?" Herec rychle přeřadil na jižanský dialekt. „Mezi námi, k papá Ratchetovi se tady chovají obrovsky příjemně. Vždycky zavolají napřed a napájejí mě jako žíznivého kovboje."
„Inu..." Joel se cítil polichocen. Nejen že se mu Dowling velmi zamlouval, ale být hostem celebrity je docela příjemný pocit. Moc příjemného v posledních dnech nezažil.
„Měl bych vás ovšem varovat," dodala celebrita, „že i v tuto noční hodinu se z děr vynoří fanoušci a letecké společnosti se pokaždé podaří zajistit přítomnost zástupců místních médií. Ale netrvá to dlouho."
Converse byl za upozornění vděčný. „Musím si vyřídit pár telefonátů," prohlásil nenuceně, „ale když se mi podaří skončit včas, rád se k vám připojím."
„Telefonáty? Takto pozdě?"
„Do Států. V... v Chicagu ještě tak pozdě není."
„Zavolejte si ze salonu. Drží pro mě speciální volnou linku."
„Asi vám to bude připadat hloupé," hledal slova Joel, „ale dal bych přednost soukromí. Musím svému partnerovi vysvětlit několik choulostivých záležitostí. Projdu celnicí a najdu si automat."
„Mně nepřipadá hloupé nic, synku. Já totiž pracuju v Hollywoodu."
Kola letounu dosedla na přistávací dráhu a motory zaječely v obráceném tahu. Když rolovali ke stojánce, Dowling se otočil k Joelovi. „Až skončíte to svoje vysvětlování, zeptejte se někoho na salon pro VIP. Řekněte, že jste můj přítel."
„Pokusím se."
„Když ne, sejdeme se zase tady."
Letadlo zastavilo a za půl minuty se otevřely přední dveře. Cestující se tlačili v chodbičce a z jejich šepotu a z toho, jak si stoupali na špičky, bylo zřejmé, že vědí o přítomnosti televizní hvězdy. Caleb Dowling rozdával úsměvy jako papež požehnání a zamířil k východu, následován zástupem obdivovatelů. Joel počkal, až nápor pomine. Celní a pasovou kontrolou projde co nejnenápadněji, pak si vyhledá nějaký temný koutek a v nejhlubším stínu počká, až ampliony ohlásí jeho let.

*****

Goebbels a Hess přijali nabídku MUDr. Heinricha Leifhelma s nadšením. Jistě si umíme představit, jak velmistra propagandy nadchla vidina plakátů potvrzujících pochybné teorie nacistické genetiky a odsuzujících podřadnou a hrabivou židovskou rasu. Tohoto světlovlasého árijského lékaře s ‚vynikající odbornou pověstí' mu seslala nebesa. Stejně zářil i Rudolf Hess, který kromě svých chlapečků toužil po uznání junkerů a bohatých vrstev. Herr Doktor byl pravý aristokrat a za čas se mohl stát i milencem.

Souhra pečlivých příprav, dokonalého načasování a více než přijatelného vzhledu přinesla ještě lepší výsledky, než mladý Stoessel-Leifhelm očekával. Z Berlína dorazil Adolf Hitler, aby na Mariánském náměstí pronesl další plamenný projev, a impozantní lékař se svým slušně vychovaným synem byli pozváni na večeři s Fuhrerem. Hitler sdílel sklon svého národa slyšet to, co slyšet chtěl, a od toho dne až do své smrti v roce 1934 působil Heinrich Leifhelm jako vůdcův osobní lékař.
Neexistovalo nic, po čem by syn nemohl sáhnout, a zakrátko už měl vše, co chtěl. V červnu 1931 bylo manželství jeho otce s Židovkou prohlášeno za neplatné, protože „oportunistická hebrejská rodina zatajila židovský původ nevěsty". Stejně tak byly prohlášeny za neplatné všechny nároky a dědická práva dětí vzešlých z tohoto „záludně zmanipulovaného svazku". Následoval civilní sňatek Heinricha Leifhelma s Martou Stoesselovou a skutečným dědicem a jediným potomkem, který mělo právo používat příjmení Leifhelm, se stal osmnáctiletý Erich.
Mnichov i židovská komunita se absurdnímu oznámení, které nacisté zveřejnili na úřední vývěsce, pořád ještě smáli, byť už ne tak hlasitě. Takový nesmysl! Leifhelmovo jméno bylo přece zostuzeno, o dědictví z otcovy strany nemohla být vůbec řeč a navíc bylo všechno nezákonné. Ale někteří začali pomalu chápat, že v měnícím se Německu se mění i zákony. Za dva roky bude jediným zákonem vůle nacistů.
Erich zažíval rychlý postup ve stranické hierarchii. V osmnácti letech patřil k nejperspektivnějším kádrům Hitlerjugend a fotografie jeho árijského obličeje a svalnatého těla na plakátech zvaly mládež, aby se připojila k celonárodnímu křižáckému tažení nového řádu. Strana ho vyslala na mnichovskou univerzitu, kterou absolvoval s vyznamenáním za tři roky. V té době již Adolf Hitler ovládl parlament a jako neomezený diktátor i celé Německo. Tisíciletá říše zahájila své panství a Erich Leifhelm nastoupil do důstojnického výcvikového střediska v Magdeburku.
V roce 1935 byl Erich Leifhelm povýšen na nadporučíka a stal se nejmladším důstojníkem této hodnosti v celém wehrmachtu. Oblíbenec nejužšího kruhu kolem Hitlera se podílel na masové militarizaci Německa a s blížící se válkou vstoupil do třetí etapy svého komplikovaného života, která ho nakonec dovedla až na nejvyšší příčky nacistické hierarchie a současně mu poskytla mimořádné prostředky, aby se mohl distancovat od vedení státu, jehož byl nedílnou a vlivnou součástí. Toto období je stručně popsáno na následujících stránkách a tvoří předehru k čtvrté fázi jeho života, v níž se stal fanatickým přívržencem teorií, které hlásá George Marcus Delavane.
Ale než mladého Ericha opustíme, musíme uvést dvě události, které nám umožní nahlédnout do jeho zvrácené psychiky. Již jsme se zmínili o tom, že vyloupil dům, odkud rodina vyhnala jeho otce, a jaký prospěch mu ta krádež přinesla. Leifhelm tento incident nikdy nepopřel a v minulosti ho dokonce několikrát s potěšením popsal, protože mu umožnil vylíčit první manželku svého otce a její panovačné rodiče v nechutných barvách. Nikdy se však nezmínil o původním policejním hlášení z místa činu, které bylo zničeno v srpnu 1934, tedy v době, kdy se Hitler stal po Hindenburgově smrti absolutním pánem Německa.
Všechny kopie tohoto hlášení byly odstraněny z archivu, ale dva penzionovaní mnichovští policisté si na ně dobře pamatují. Oběma je přes sedmdesát, dlouhá léta se neviděli a byli tázáni odděleně.
Tehdy v noci se v domě odehrály dva zločiny a loupež byla tím méně závažným. Informace o tom druhém na naléhavé přání rodiny nepronikly na veřejnost. Pachatel znásilnil patnáctiletou Leifhelmovu dceru a tak ji zmlátil, že když byla samá krev, zlomenina a podlitina převezena do nemocnice, lékaři jí dávali jen malou naději na uzdravení. Fyzicky se sice zotavila, ale až do konce svého krátkého života zůstala těžce mentálně narušená. Pachatel musel interiér domu důvěrně znát, stejně jako rodinné zvyky. Přesně věděl, kde hledat zadní schodiště, které ho dovedlo k dívčině ložnici - matka a oba bratři spali v předním traktu.
Erich Leifhelm se otce na situaci domu podrobně vyptával, podle vlastního přiznání se do něj oné noci vloupal a dobře věděl o až přehnané hrdosti a striktních morálních zásadách „tyranské" rodiny. V nejmenším nepochybujeme, že ho pomstychtivost dohnala k touze způsobit co největší utrpení a ponížení, přičemž mu bylo jasné, že vlivná rodina se všemi silami postará o oficiální mlčení.
Ke druhé události došlo počátkem roku 1936. Máme k dispozici jen kusé informace, protože z oné doby přežilo jen málo svědků, kteří rodinu znali, a úřední záznamy pochopitelně neexistují, ale přesto se nám podařilo některá fakta odhalit. Zákonná manželka Heinricha Leifhelma spolu s otcem a dětmi několik let bezúspěšně žádala o povolení vystěhovat se z Německa. Oficiálním důvodem odmítnutí bylo

to, že patriarcha rodu dluží za své vzdělání a nabyté zkušenosti státu a vlast teď jeho lékařské schopnosti potřebuje. Kromě toho zde byly ještě nedořešené majetkové vztahy plynoucí z úřední neplatnosti manželství.
Erich Leifhelm ovšem neponechal nic náhodě. Rodina, kterou nacisté v podstatě drželi v domácím vězení a která nesměla manipulovat svým bankovním kontem, v lednu nebo únoru zmíněného roku zmizela. Záznamy mnichovského soudu, které Spojenci zkonfiskovali po obsazení města v dubnu 1945, poskytují výmluvný, i když neúplný obraz toho, co se stalo. Veden snahou zajistit si nezákonně získané dědictví poslal Erich Leifhelm soudu udání, v němž rodinu obvinil z neuvěřitelných zločinů, počínaje odcizením bankovního konta a konče pokusem o vraždu jeho otce. Ze strachu před vyšetřováním rodina údajně z Německa utekla. Ke spisu byla přiložena kopie poslední vůle zesnulého doktora Leifhelma a úřední výnos o neplatnosti jeho prvního manželství. Podle soudního rozsudku veškerý majetek uprchlíků připadl jedinému právoplatnému dědici, mladému nadporučíkovi wehrmachtu Erichu Leifhelmovi.
Znali jsme přibližná data a na jejich základě jsme našli přeživší svědky, kteří potvrdili, že paní Leifhelmová, její otec a tři děti zahynuli v koncentračním táboře Dachau patnáct kilometrů od Mnichova. Židovští Leifhelmovi zmizeli a árijský Leifhelm se stal jediným dědicem rozsáhlého majetku, který by jinak byl za daných okolností zkonfiskován ve prospěch státu. V necelých pětadvaceti letech vyčistil svou minulost a pomstil zlo, kterým ho nepříznivý osud neprávem postihl. Zabiják dospěl.

*****

„To musí být zatraceně komplikovaný případ." Caleb Dowling se usmál a dloubl Joela loktem do žeber. „Cigareta v popelníku vám dohořela až k filtru, a když jsem ji zamáčkl, jenom jste máchl rukou, jako kdybyste odháněl mouchu."
„Ježíši, promiňte! Je to... je to opravdu komplikovaný spis. Na vás bych přece ruku nevztáhl, když jste taková hvězda." Joel se rozesmál, protože věděl, že se to od něj očekává.
„Kromě toho vás musím upozornit, drahý příteli, že už několik minut svítí zákaz kouření a vy držíte mezi prsty další hřebík do rakve. Sice jste si nezapálil, ale přesto se do nás zavrtává několik gestapáckých pohledů."
„Gestapáckých..." Joel schoval cigaretu; vůbec nevěděl, že ji drží.
„Takový slovní obrat. Uznávám, ne právě zdařilý. Ale faktem zůstává, že za chvíli přistaneme v Kolíně a vy ani nebudete mít čas nastrkat ty své spisy do kufříku. Pilot nalétává na přistání."
„Ne," namítl Joel bezmyšlenkovitě. „Krouží na přikázané hladině a čeká na instrukce z věže. Standardní procedura. Máme přinejmenším pět minut."
„To zní, jako kdybyste věděl, o čem mluvíte."
„Tak trochu ano." Joel schoval Leifhelmovu složku do kufříku. „Kdysi jsem létal."
„Fakt? Vy jste byl pilot? Opravdový pilot?"
„No, platili mi za to."
„U letecké společnosti? Chci říct, létal jste s opravdovými letadly? Dopravními? Jako tohle?"
„Myslím, že i s většími."
„Tak to před vámi hluboce smekám. V životě by mě to nenapadlo. Právník a pilot? To mi nejde dohromady."
„Už je to dávno." Joel zavřel kufřík a zamkl ho.
Letoun hladce dosedl a v kabině se ozval potlesk. „Taky jsem to někdy slyšel. Když se mi na jevišti zadařilo..." Dowling si uvolnil bezpečnostní pás.
„Teď ho jistě slyšíte mnohem častěji," poznamenal Joel.
„V televizi? Právě naopak. Mimochodem, kde budete spát, pane právníku?"
Na tuhle otázku nebyl Converse připraven. „Ehm... ještě nevím," odpověděl a spěšně hledal slova. „K cestě jsem se rozhodl na poslední chvíli."
„Možná budete potřebovat pomoc. Bonn je přeplněný. Něco vám řeknu. Bydlím v Konigshofu a počítám, že tam mám jistý vliv. Uvidíme, co pro vás budu moci udělat."
„Děkuji, ale to nebude nutné." Joel rychle uvažoval. Poslední, po čem toužil, byla pozornost, kterou by

vyvolal společník slavné hvězdy. „Moje firma mně posílá někoho naproti na letiště a ten člověk se o ubytování určitě postaral. Vidíte, teď si vzpomínám, že mám vystoupit z letadla mezi posledními, aby mě nemusel pracně hledat v davu."
„Jak myslíte. Ale kdyby vám zbylo trochu času a chtěl se zasmát s hereckou společností, zavolejte mi do hotelu a nechte číslo."
„Asi to udělám. Cestovalo se mi s vámi velmi příjemně."
Joel čekal. Poslední opozdilci vycházeli z letadla a u dveří se loučili s letuškami. Někteří zívali, jiní se nemotorně potýkali s taškami,
kamerami a batohy. Když ve dveřích zmizel poslední pasažér, vstal, sevřel držadlo kufříku a vklouzl do chodbičky. Instinktivně, aniž k tomu měl rozumný důvod, se ohlédl do zadní části kabiny.
Ztuhl a srdce se mu prudce rozbušilo. Z posledního sedadla se na něho dívala žena s bledým obličejem pod kloboukem s širokou krempou a s udivenýma očima, které se prudce odvrátily, žena, která seděla v kavárně na kodaňském letišti. Když ji viděl naposledy, spěchala k výdeji zavazadel a cestou ji zastavil muž, který s ní prohodil několik slov. Teď Joel věděl, že ta slova se týkala jeho.
Ta žena se vrátila a nepozorovaně nastoupila do letadla ve zmatku po poslední výzvě. Joelovi bylo jasné, že ho z Dánska sledovala!

06 KAPITOLA

Converse se protáhl chodbičkou mezi sedadly ke dveřím a proběhl po koberci v tunelu, který se po patnácti metrech otevíral do potemnělé prázdné čekárny s plastovými sedačkami. Provaz natažený na krátkých sloupcích vedl cestující k jedinému otevřenému východu. Nápisy v němčině, francouzštině a angličtině zavěšené pod stropem směrovaly pasažéry do hlavní haly terminálu nebo dolů po schodech k výdeji zavazadel. Joel ovšem nemohl ztrácet čas s kufrem, musel prchat, nepozorovaně a co nejrychleji opustit letiště. Jenže v tom okamžiku mu došlo, že o něm vědí. Sledovali ho z Kodaně přes Hamburk - žena se měla ujistit, že tam nezůstane nebo nepřesedne na jiné letadlo - a jakmile vkročí do haly, spatří ho další hlídky.
Jak? Jak se jim to podařilo?
Ted o tom nemohl uvažovat, na to bude čas později - pokud bude nějaké později. Prošel kolem uzavřených detektorů kovů a kolem černých dopravníků, po kterých projíždějí zavazadla pod rentgenem. Od vstupu do příletové haly ho dělilo sotva pětadvacet metrů. Co teď?
Nur fur die Beschaftige
Mariner
Joel se zastavil. Znamení na dveřích působilo důrazně, písmena jako by zakazovala. Ale tato slova už někde viděl. Kde? Co znamenají? Curych! V obchodním domě v Curychu ho postihla náhlá nevolnost a ochotný prodavač ho dovedl na pánskou toaletu vyhrazenou pro zaměstnance. V okamžiku vděčnosti a úlevy mu padl zrak na stejná slova. Nur fur die Beschaftige. Mariner.
Už nemusel vzpomínat. Strčil do dveří a vstoupil. Nevěděl, co bude dělat, kromě toho, že si srovná myšlenky. U posledního umývadla v řadě stál muž v zelené pracovní kombinéze a česal se. Converse napodobil suverénní krok manažera letecké společnosti a přistoupil k pisoáru. Herecký výkon zabral - dělník zamumlal uctivý pozdrav a odešel. Dveře se zavřely a Joel osaměl.
Odstoupil od pisoáru a rozhlédl se. Poprvé postřehl hlasy zvenčí. .. Okno! Ve třech čtvrtinách výšky stěny, v bílém rámu, který ladil s barvou kachliček. To snad ne! V době, kdy se tak zpřísnila bezpečnostní opatření na letištích a stavějí se účinné hráze proti pašování drog a zbraní, připadala Joelovi skutečnost, že existuje uzavřená místnost s oknem, které tvoří most mezi vnějším světem a prostorem pro odbavené cestující, čímž umožňuje obejít celní a pasovou kontrolu, velmi podivná. Ihned ho napadlo vysvětlení a současně si uvědomil, že se nabízí možnost úniku. Spoj z Hamburku byl vnitrostátní let, tato část letiště Kolín-Bonn je vnitrostátní terminál, a proto zde celní a pasová kontrola není! I kdyby někdo toto okno použil, pak by při nastupování musel projít detektorem kovů, a kdyby naopak úřady potřebovaly zajistit cestujícího, který přiletěl na domácí lince, stačilo by počkat u východu z tunelu.

Na něj však nikdo nečekal. Byl poslední - předposlední - pasažér nočního letu. Kdyby někdo seděl v oddělené prázdné čekárně, byl by pochopitelně nápadný. To znamená, že jeho hlídači na sebe nechtěli upozornit a že se tedy skrývají někde v hale. No, ať čekají.
Přistoupil k oknu, položil kufřík na podlahu, natáhl ruce k bílým držadlům a zatlačil. Okno povyjelo o několik centimetrů vzhůru. Prostrčil mezerou ruku a vydechl úlevou, protože nenahmatal mříž ani síť proti hmyzu. Když vysune okno až nahoru, vznikne dostatečný prostor, aby se jím protáhl.
Vtom za sebou zaslechl klapavý zvuk a otočil se. Ve dveřích stál postarší shrbený muž v bílé kombinéze s mopem a kbelíkem. Pomalým pohybem vylovil z kapsy hodinky, významně se zadíval na ciferník, pronesl něco německy a čekal na odpověd. Joel nejen věděl, že se od něj očekává nějaká reakce, ale současně tušil, že ho uklízeč upozorňuje, že se pánská služební toaleta až do rána zavírá. Bleskurychle uvažoval. Odejít nemůže, okno je jeho jediná naděje. Z letiště snad vede ještě jiný východ než přes terminál, ale přece nemůže pobíhat po budově uzavřené na noc a hledat ho. Jistě by narazil na příslušníky strážní služby.
Sklopil zrak ke kovovému vědru a zoufalství mu přineslo na mysl jediné možné řešení - pokud ho zvládne. Zkroutil tvář bolestí, zasténal, chytil se za hrudník a klesl na kolena. Pak vykřikl ještě hlasitěji a složil se na zem.
„Doktor. Potřebuju doktora... Doktora!" chrčel mezi bolestnými steny.
Uklízeč odložil mop a kbelík a s několika hrdelními slovy, která prozrazovala paniku, váhavě postoupil o několik kroků. Joel se překulil na pravý bok, opřel se o zeď, lapal po dechu a obrátil vytřeštěné oči k zřízenci.
„Doktora..." zachrčel.
Stařec celý rozklepaný couval ke dveřím, otevřel je, vyběhl do chodby a hlasitě volal o pomoc.
A teď rychle! Joel vyskočil, popadl kbelík, vylil z něj vodu a postavil ho dnem vzhůru pod okno. Pak si na něj stoupl a tlačil spodní polovinu okna vzhůru, ale po deseti centimetrech narazil na překážku. Zatlačil vší silou, kterou mu vratký postoj na vědru dovolil, ale okno se nepohnulo. Naklonil se blíž a spatřil dva kovové čepy zavrtané do rámu. Vnitrostátní letiště Kolín-Bonn sice neoplývalo nejmodernějším bezpečnostním zařízením, ale používalo své vlastní prostředky. Možná primitivní, nicméně účinné.
Za dveřmi se rozlehly vzdálené výkřiky - uklízeč sehnal pomoc. Joelovi stékaly po čele krůpěje potu. Teď nesmí váhat. Myšlenka plynule přešla v čin. Sklonil se pro kufřík a opakovaně bušil do spodního rámu. Tabulka se s řinkotem vysypala a dřevěný rám povolil. Joel vyskočil na kbelík a vyhlédl z okna. Betonový chodník oddělený nízkým zábradlím od trávníku, v dálce světla, nikdo v dohledu. Vyhodil kufřík ven, vytáhl se na parapet, kolenem odstranil zbytky skla a roztříštěného rámu, přehodil levou nohu, za ní pravou a seskočil. Když se rozbíhal, z toalety se ozval hněvivý a současně udivený křik.
O chvíli později zpomalil a opatrně vyhlédl za roh na jasně osvětlený vstup do terminálu a na řadu zaparkovaných taxíků, jejichž řidiči čekali, až si cestující z Hamburku vyzvednou zavazadla, aby od nich mohli vybrat předražené noční jízdně za cestu do Kolína nebo Bonnu. Naproti vchodu přes nástupiště a příjezdovou komunikaci se za travnatou plochou nacházelo rozlehlé parkoviště. Joel přeskočil zábradlí a přes trávník se rozběhl k silnici, využívaje stínů mezi lampami. Musí sehnat taxikáře, který mluví anglicky, nemůže zůstat opěšalý. Před lety ho také chytili, když prchal po stezce v džungli pěšky. Kdyby se mu tehdy podařilo ukořistit džíp, nepřátelský džíp, mohl... Přestaň! Nejsi ve Vietnamu, ale na zatraceném letišti s tunami betonu rozlitými mezi asfaltem, květinovými záhony a trávníky. Běžel od stínu ke stínu, až opsal úplný půlkruh. Stál ve tmě, poslední taxi v řadě měl pár metrů před sebou.
„Mluvíte anglicky?"
„Anglicky? Nein."
U druhého Joel pochodil stejně, teprve u třetího mu přálo štěstí. „Jak říkáte vy Amerikáni, jenom debil by tady jezdil taxíkem bez obstojné angličtiny. Je tak?"
„Jistě. Rozumný přístup." Joel otevřel zadní dveře.
„Nein! To nesmíte."
„Co nesmím?"
„Nastoupit do taxíku."
„Proč ne?"

„Řada. Vždycky do řady."
Converse sáhl do náprsní kapsy a vytáhl svazek německých marek. „Umím být štědrý. Rozumíte?"
„Existují také naléhavé případy. Nastupte, mein Herr."
Taxík vyrazil z řady a rozjel se k výjezdu. „Bonn, nebo Kolín?" zeptal se řidič.
„Bonn," odpověděl Joel. „Ale ještě počkejte. Zajeďte do vedlejšího pruhu a zastavte naproti parkovišti."
„Was?"
„Vedlejší pruh! Chci sledovat východ z terminálu. Myslím, že jsem v letadle z Hamburku zahlédl někoho, koho znám."
„Mnoho jich už vyšlo. Akorát ti se zavazadly..."
„Ona je ještě uvnitř. Prosím vás," naléhal Joel, „udělejte, co vám říkám."
„Ona? Ach, ein Fraulein. Jsou to vaše prachy, mein Herr."
Řidič projel spojovacím pruhem na příjezdovou komunikaci k terminálu a parkovišti a zastavil ve stínu asi osmdesát metrů od vchodu do budovy letiště. Joel se díval, jak z nich vycházejí unavení cestující, obtížení kufry, taškami a všudypřítomnými fotoaparáty. Většina začala mávat na taxi, jen několik jich zamířilo po chodníku k parkovišti.
Uplynulo dvanáct minut a po ženě z Kodaně stále ani vidu. Nemohla mít žádné zavazadlo, takže její zdržení muselo mít jiný důvod. Taxikář hrál mrtvého brouka - vypnul světla, pohodlně se opřel a zavřel oči. Zavládlo ticho...
Konečně se objevila, ale nebyla sama. Kráčela mezi dvěma muži, třetí následoval v těsném závěsu. Čtveřice prošla pomalu a nenuceně automatickými dveřmi, odbočila vlevo a teď už rychleji zamířila do stínu pod stříškou autobusového nástupiště. Muži si stoupli před svou společnici, jako kdyby kolem ní chtěli zbudovat ochrannou zeď, rozhlíželi se na všechny strany, pozorně sledovali odcházející pasažéry a občas k ní přes rameno něco prohodili. Podle rozmáchlých gest rozhovor pomalu přerůstal v hádku.
Jeden z trojice mužů se oddělil, zašel za roh a vytáhl z kapsy saka podlouhlý předmět. V okamžiku, kdy ho zvedl k ústům, Joel pochopil, že kontaktuje vysílačkou někoho v okolí letiště.
Po několika vteřinách prošlehla tmu parkoviště dvojice silných automobilových reflektorů a prosvětlila kabinu taxíku. Joel se vmáčkl do opěradla a zaklonil hlavu. U budky na výjezdu z parkoviště zastavila tmavočervená limuzína a její řidič vystrčil z okénka ruku s bankovkou. Výběrčí si ji vzal a otočil se, aby vrátil drobné, ale to už velký automobil vyrazil, projel kolem taxíku a mířil k východu z terminálu.
Joel poklepal taxikáři na rameno. „Už jsem vám řekl, že umím být štědrý." Vlastní slova ho udivila.
„Když uděláte, o co vás požádám, budu velmi štědrý."
„Já jsem poctivý člověk, mein Herr." V hlase zněla nejistota a Němec se zpytavé zadíval na Joela do zpětného zrcátka.
„Já také," odvětil Converse. „Ale jsem také zvědavý a na tom není nic špatného. Vidíte ten červený automobil? Ten, co právě zastavil u rohu budovy?"
"Ja."
„Myslíte, že byste ho dokázal nepozorovaně sledovat? Budete se muset držet dost daleko, ale na dohled. Zvládnete to?"
„To je poctivý požadavek. Teď jde o to, jak jste štědrý."
„Jízdně a dvě stě marek navíc."
„Opravdu jste štědrý, mein Herr, a já jsem vynikající řidič."
Taxikář okamžitě začal svá slova dokazovat. Přes spojovací předěl vklouzl do paralelního pruhu a projížděl kolem terminálu.
„Co to děláte?" vyhrkl Joel zmateně. „Chci, abyste sledoval..."
„Je jenom jedna cesta ven," přerušil ho řidič. Udržoval mírnou rychlost a okénkem kontroloval budovu za sebou. „Nechám se předjet jako jeden ze spousty bezvýznamných taxíků na cestě z letiště."
Joel se opřel a odvrátil hlavu od okénka. „To je rozumná úvaha."
„Velmi rozumná, mein Herr." Řidič se podíval do zpětného zrcátka a lehce přidal plyn. Předjel mercedes kupé a volkswagen a vrátil se do pravého jízdního pruhu.
„Doufám, že víte, co děláte," zamumlal Joel, ale v tom okamžiku kolem nich zleva prosvištěl tmavočervený automobil.

„Přímo před námi se silnice rozdvojuje," vysvětloval řidič. „Jedna cesta vede do Kolína, druhá do Bonnu. Vy chcete do Bonnu, mein Herr, ale co když vaši přátelé odbočí na Kolín?"
„Držte se za nimi."
Limuzína zamířila do Bonnu a Converse si zapálil cigaretu, myšlenkami u skutečnosti, že ho objevili, což znamená, že znali jeho jméno a našli ho v seznamu pasažérů. Budiž. Dal by sice přednost inkognitu, ale po navázání prvotního kontaktu s Bertholdierem už na tom tak moc nezáleželo. Klidně může operovat pod vlastním jménem, jeho minulost by mohla být výhodou. Situace měla také jeden příznivý aspekt - ti, kdo na něj čekali a kteří ho teď ztratili, se nespoléhali na oficiální zásah úřadů. Z toho plyne, že nebyli ve spojení s francouzskou nebo německou policií ani s Interpolem, protože by ho zadrželi hned u výstupu z letadla. Současně to znamená, že Joel Converse není stíhán za ublížení na zdraví nebo, nedej bože, za vraždu v Paříži. Krvavý incident v uličce za hotelem musel tudíž někdo utajit. Jacques Louis Bertholdier nemohl riskovat, že kvůli vážně zraněnému pomocníkovi bude jeho jméno spojeno s bohatým hotelovým hostem, který si dovolil urážlivé narážky na uctívaného generála. Akvitánie se chrání neskutečně ostražitě. I další závěr se nabízel sám. Muži v červeném automobilu, kteří čekali na letadlo z Hamburku, jsou rovněž součástí Akvitánie, podřízení Ericha Leifhelma. Během posledních pěti hodin se Bertholdierovi nějak podařilo odhalit pravou totožnost Henryho Simona - nejspíš přes personál hotelu - a kontaktoval Leifhelma. Když zjistili, že přímým spojem z Paříže do Bonnu žádný americký občan jménem Joel Converse necestuje, zkontrolovali ostatní lety a přišli na to, že je v Kodani. Jistě je to řádně vyplašilo. Proč Kodaň, když říkal, že poletí do Bonnu? Co tam ten podivný člověk se závažnými informacemi hledá? S kým se spojí? Najděte ho! Další telefonát, popis - a v letištní kavárně si ho prohlíží žena s širokým kloboukem.
Odletěl do Dánska sice z jiného důvodu, ale mimoděk tak odhalil důležitou skutečnost. To, že ho Akvitánie tak rychle našla, svědčí o panice, kterou způsobil. Trojice mužů s vysílačkou a spěchající limuzína jsou další doklady obav. Vyvedl protivníka z rovnováhy a jako právník mohl být spokojen. Nepřítel teď ujížděl asi dvě stě metrů před ním a netušil, že schopný řidič taxíku, který se dovedně proplétá řídkým provozem, se mu drží na dohled.
Taxikář přibrzdil a nechal se předjet dodávkou, aby ji v táhlé zatáčce pustil mezi sebe a červený vůz. Opravdu nebyl žádný amatér a dával si pozor. Joel ho chápal - nemohl vědět, jestli v limuzíně nesedí nějaká vlivná osobnost, a ani dvě stě marek by mu nevynahradilo případné nepříjemnosti.
Poklidnou venkovskou krajinu podél silnice vystřídaly velké malebné budovy, které svou jemnou štukovou výzdobou, překrývajícími se okapy a prohýbaným zábradlím na balkonech pod širokými hranatými okny Joelovi připomínaly rozlehlá viktoriánská sídla. Za nimi následovala obytná čtvrť hezkých, ale zcela běžných rodinných domků, jaké najdete na tradičně bohatých předměstích mnohých amerických měst. Projeli plynovými lampami osvětlenými úzkými uličkami centra Bonnu, které ústily na půvabná starobylá náměstíčka, jen několik bloků vzdálená od širokých bulvárů s moderními obchody. Architektonický anachronismus, atmosféra minulosti v těsném sousedství současné výstavby, ovšem beze stopy vznešenosti. Beethovenovo rodiště a brána do údolí Rýna - a nejpodivnější hlavní město mocné světové země, jaké si člověk může představit, sídlo paličatého parlamentu a několika mazaných a inteligentních kanclérů, kteří čelili ruskému medvědovi na svých hranicích.
„Mein Herr!" zvolal taxikář. „Jedou do Bad Godesbergu. Das Diplomatenviertel."
„Co to znamená?"
„Ambasády. Mají tam policejní hlídky. Mohli by nás vidět."
„To nevadí," uklidňoval ho Converse. „Pokračujte jako dosud. Jde vám to ohromně. Zastavte, když budete muset, zaparkujte, když to bude nutné, a jeďte dál. Místo dvou set marek vám dám navíc tři sta. Chci zjistit, kam jedou."
Zjistil to za šest minut, a ať už mu představivost vykreslila jakýkoliv cíl, s tímhle nepočítal.
„To je americké velvyslanectví, mein Herr," oznámil řidič.
Joel se chvíli rozmýšlel. „Odvezte mě do hotelu Konigshof." Nevěděl, kam jinam se uchýlit.
„Ano, zajisté, pan Dowling nám zanechal instrukce v tomto smyslu." Recepční sáhl do zásuvky pod pultem.
„Opravdu?" vyhrkl Joel překvapeně. Použil hercovo jméno v nejasné naději, že mu personál hotelu

možná vyjde vstříc, ale nic jiného neočekával.
„Tady to máme." Recepční vytáhl dva lístky, jaké se používají pro telefonické vzkazy. „Jste pan Joel Converse, americký právník?"
„Uhodl jste. Jsem to já."
„Pan Dowling se obával, že byste mohl mít v Bonnu těžkosti se sháněním vhodného ubytování. Požádal nás, že kdybyste se náhodou ukázal tady v Konigshofu, máme vám být v maximálně možné míře nápomocni. Samozřejmě mu vyhovíme. Pan Dowling je v Německu velmi populární."
„Zaslouženě," souhlasil Joel.
„Nechal vám vzkaz."
Recepční se otočil, z jedné z očíslovaných přihrádek na poštu vytáhl zalepenou obálku a podal ji Joelovi, který ji hned otevřel.

*****

Buďte zdráv, mladý příteli.
Jestli tento vzkaz nedostanete, ráno si ho zase vyzvednu. Promiňte, ale zdálo se mi, že jste jako většina mých méně šťastných kolegů, kteří říkají ne, i když by chtěli říct ano. Asi jde o nějaký druh pokřivené kolektivní hrdosti; nejspíš si myslí, že jim dávám almužnu. Ve vašem případě mě napadá ještě jedna možnost - nechcete, aby vás někdo tady v Bonnu viděl. Nemusíte mít strach. Pokoj je rezervován na moje jméno. Můžete to změnit, když budete chtít, ale o účtu nebudeme diskutovat. Dlužím vám palmáre, pane právníku, a já své dluhy vždycky platím. Přinejmenším v posledních čtyřech letech.
Mimochodem, byl by z vás mizerný herec. Vaše pauzy jsou přímo strašné.

S pozdravem
papá Ratchet
*****

Converse schoval vzkaz do obálky a odolal pokušení zavolat domácí linkou Dowlingovi do pokoje. Herec se už tak málo vyspí a poděkování může počkat na ráno. Nebo na večer.
„Pan Dowling je mimořádně velkorysý muž a zařídil všechno k mé naprosté spokojenosti," poznamenal Joel k recepčnímu. „Kdyby moji klienti věděli, že přijedu do Bonnu o den dříve, neměl bych možnost prohlédnout si vaše nádherné město."
„Budeme respektovat vaše soukromí, pane. Pan Dowling je skutečně velmi velkorysý a pozorný. Zavazadla máte v taxíku?"
„Ne. Proto jsem se tak opozdil. V Hamburku je přeložili do jiného letadla a dorazí až ráno. Tak mně to alespoň na letišti slíbili."
„Ach, to je nepříjemné. Bohužel se to stává dost často. Nepotřebujete něco?"
„Ne, děkuji," odpověděl Joel a pozvedl diplomatický kufřík. „Základní výbavu pro přežití mívám vždycky u sebe. Ale něco přece. Mohl bych si objednat drink?"
„Zajisté."

*****

Converse seděl na posteli se sklenkou v ruce a složkou s papíry položenou vedle sebe. Potřeboval chvíli přemýšlet, než se vrátí do světa polního maršála Ericha Leifhelma. Hotelová ústředna ho spojila s celonoční službou Lufthansy, která ho ujistila, že si kufr může na letišti kdykoliv vyzvednout. Joel vysvětlil, že je dva dny a dvě noci na cestách a už prostě neměl sílu na zavazadlo čekat. Co si o něm úředník letecké společnosti pomyslí, mu bylo srdečně jedno, měl v hlavě jiné věci.
Americké velvyslanectví! Přes Bealeovo naléhavé varování nebyl Joel na tak tvrdou realitu připraven. Delavane, Bertholdier a samozřejmě i Leifhelm mají své pěšáky, ale že normální zaměstnanci velvyslanectví - Američané! - přijímají rozkazy od vysloužilých generálů, to Joela ohromilo a šokovalo. Jak daleko síť Akvitánie pronikla? Kam až sahá její vliv? Přinesl dnešní večer odpověď na obě otázky?

O tom bude uvažovat ráno. Nejdřív se musí seznámit s mužem, kterého přijel do Bonnu vyhledat. Sáhl pro spis a vzpomněl si na náznak paniky v očích Averyho Fowlera - Prestona Hallidaye. Jak dlouho o tom věděl? Kolik toho věděl?

*****

Je celkem zbytečné podrobně líčit hrdinské činy Ericha Leifhelma v počátečních fázích války. Stačí se zmínit, že jeho reputace rychle rostla a že byl jedním z mála mladých vysokých důstojníků uznávaných profesionálními generály ze staré školy, kteří ho dokonce vyhledávali, aby pod nimi sloužil. Muži jako Rundstedt a von Falkenhausen, Rommel a von Treskow opakovaně žádali Berlín o Leifhelmovo převelení k sobě. Byl bezpochyby vynikající stratég a odvážný důstojník, ale bylo v něm i něco navíc. Armádní velitelé se vesměs rekrutovali z aristokratické vládnoucí třídy předválečného Německa a snad do jednoho neměli v lásce národně-socialistické stranické kádry, které pokládali za chlubily, mluvky a neschopné amatéry. Ovšem Erich Leifhelm byl synem zesnulého prominentního mnichovského chirurga, který mu odkázal obrovské jmění. Nepotřebujeme žádnou zvláštní fantazii, abychom si dokázali představit, jak si Leifhelm získal přízeň staré vojenské gardy. Pro ilustraci uveďme výňatek z rozhovoru s generálem Rolfem Winterem, velitelem sárského obranného sektoru.
„Seděli jsme po večeři u kávy a nálada u stolu byla dost deprimující. Věděli jsme, že válka je ztracená. Z Berlína přicházely šílené rozkazy, jejichž splnění by způsobilo nepředstavitelný masakr armády i civilního obyvatelstva, a my jsme se dohodli, že je budeme ignorovat. A jako vždycky tenhle mladý Leifhelm trousil poznámky jako: ‚Třeba mě ti blázni poslechnou. Myslí si, že jsem jedním z nich. Myslí si to od prvních dnů v Mnichově...' Vrtalo nám hlavou, co to má znamenat. Že by snad právě on dokázal zastavit zhroucení na naší frontě? Byl to vynikající a vysoce uznávaný velitel a syn prominentního lékaře, jak nám ostatně neustále připomínal, a současně nepatřil k té bandě pouličních řváčů, kteří v třicátých letech vyřvávali na celé kolo Sieg heil. Byl jiný. Jistě, vlastenec, ale žádný výtržník. Svěřovali jsme mu tedy vzkazy a zprávy pro naše nejvěrnější spojence v Berlíně. Kdyby se dostaly do nepovolaných rukou, skončili bychom před popravčí četou. Pokaždé nám řekl, že se mu přes veškerou snahu nepodařilo přimět k rozumu muže, kteří žili v každodenním strachu ze smrti v důsledku zákulisních intrik a pomluv. On sám však zachovával rozvahu a neochvějnou věrnost. Jeden z jeho pobočníků -zdůrazňuji, že nikoliv Leifhelm - nás informoval, že maršála na ulici v Berlíně zastavil plukovník SS a důrazně žádal, aby mu vydal obsah svého kufříku. Leifhelm odmítl, a když mu esesák vyhrožoval okamžitým zatčením, vytasil pistoli a na místě ho zastřelil - jenom proto, aby nás neprozradil. Maršál patřil k nám. Naštěstí tu noc Berlín bombardovali a to mu zachránilo život."
Je zřejmé, co Leifhelm sledoval, a stejně tak je jasné, že zprávy a vzkazy se nikdy nedostaly k těm, jimž byly určeny. Také nikdo nezastřelil žádného plukovníka SS za nočního náletu. Podle Wintera byl obsah sdělení tak výbušný, že by si je někdo musel zapamatovat. Nikoho takového jsme nenašli. Leifhelm znovu vycítil příležitost. Válka byla ztracená a nacisty čekal osud nejopovrhovanějších psanců dvacátého století. Ovšem elitu, generálský sbor, ne. Leifhelm se přidal k junkerům a počínal si tak úspěšně, že se o něm mluvilo jako o jednom z nejpřednějších účastníků spiknutí, které mělo za cíl odstranit Hitlera. Stal se součástí Doenitzova týmu, který měl zajistit přežití Německa.
Po válce spojenecké velitelství Leifhelma prověřilo, shledalo čistým a požádalo ho, aby se připojil k dalším vysokým důstojníkům wehrmachtu a vstoupil do Bundespolizei. Dospělý zabiják přežil a dějiny se s pomocí Kremlu postaraly o zbytek.
V květnu 1949 vznikla Spolková republika a v září následujícího roku spojenecká okupace formálně skončila. Německo se zázračně zotavovalo a s eskalaci studené války začaly síly NATO od svého dřívějšího nepřítele požadovat materiální i lidskou podporu. Velitelem nových německých divizí se stal bývalý polní maršál Erich Leifhelm. Tak končí třetí fáze jeho života a začíná čtvrtá, o níž toho víme nejméně. Jisté je pouze to, že se na aktivitách generála Delavanea podílí stejně aktivně jako ostatní klíčové osoby uvedené na primárním seznamu.

*****

Ozvalo se zaklepání na dveře. Joel vyskočil z postele a papíry popisující osudy Ericha Leifhelma se rozsypaly po zemi. Vyděšeně se podíval na hodinky. Čtyři ráno. Kdo mu co může chtít v tuto hodinu? Našli ho? Panebože, ty spisy! Kufřík!
„Joe...? Joe, jste vzhůru?" Hlas současně šeptal a křičel. Herec. „To jsem já, Caleb Dowling."
Converse se rozběhl ke dveřím a otevřel. Úplně oblečený Dowling si přiložil ukazovák k ústům a rozhlédl se po chodbě. Spokojen rychle vešel do pokoje odstrčil Joela a zavřel dveře.
„Promiňte, Calebe," omlouval se Joel. „Spal jsem. Zaklepání mně vylekalo."
„To vždycky spíte v kalhotách a při světle?" popíchl ho herec šeptem. „Mluvte tiše. Zkontroloval jsem chodbu, ale nikdy si nemůžete být jistý tím, co nevidíte."
„Jistý tím, co nevidím?" zopakoval Joel zmateně.
„To byla jedna z prvních věcí, které jsme se ve čtyřiačtyřicátém na Kwajaleinu naučili. Průzkumná hlídka je k ničemu, pokud nemá co ohlásit. Když nikoho nevidí, znamená to pouze, že nepřítel byl lepší."
„Chtěl jsem vám zavolat a poděkovat..."
„Nechte toho, kamaráde," přerušil ho vráscitý, opálený Dowling vážným tónem. „Načasoval jsem si návštěvu u vás na posledních pár minut, což je asi čas, který máme k dispozici. Dole na mě čeká limuzína a o hodinu později kamery. Nechtěl jsem vylézt z pokoje dříve pro případ, že by tady někdo okouněl, a nechtěl jsem vám volat, protože ústřednu lze snadno napíchnout nebo podplatit telefonistku. Recepce mi starosti nedělá, mají mě tu docela rádi - na rozdíl od úředníků z americké ambasády, které nesnášejí."
Herec si povzdechl a potřásl hlavou. „Když jsem v noci přišel do svého pokoje, toužil jsem jenom po spánku, ale místo něho jsem dostal návštěvu. Bydlím až na konci chodby a doufal jsem, že vás ten chlap, pokud opravdu přijdete, nezahlédne."
„Kdo vás navštívil?"
„Byl z ambasády. Z americké ambasády. Řekněte mi, Joe..."
„Joel," přerušil ho Converse. „Ne že by mi tom záleželo."
„Omlouvám se. Mám nějaké problémy s levým uchem a taky mi na tom nezáleží... No, zdržel se u mě skoro půl hodiny a pořád se vyptával. Na vás. Tvrdil, že mě viděli v letadle, jak se s vámi bavím. A teď mně něco řekněte vy, pane právníku. Jste v pořádku, nebo už mé instinkty nestojí ani za psí štěk?"
Joel vrátil herci upřený pohled. „Vaše instinkty jsou v naprostém pořádku," odpověděl nenuceně. „Tvrdil snad ten člověk z ambasády něco jiného?"
„To zrovna ne. Dovedeno do důsledku toho moc neřekl. Jenom že si s vámi lidé z ambasády chtějí promluvit. Zajímalo ho, proč jste přijel do Bonnu a kde bydlíte."
„Ale věděli, že jsem seděl v tom letadle."
„Jo. Prý jste letěl z Paříže."
„Ale když věděli, kterým letadlem letím, proč na mě nepočkali u východu a nezeptali se mě sami?"
Dowling nakrčil obočí. „No jo, proč to neudělali?" zeptal se spíš sám sebe než Joela.
„Řekl vám to?"
„Ne. Ostatně i o Paříži se zmínil až při odchodu."
„Jak to myslíte?"
„Vypadal, jako kdyby mě podezříval, že něco tajím. V tom se pochopitelně nemýlil, ale jistý si být nemohl. Umím zatraceně přesvědčivě lhát, Joe... Joeli."
„A taky jste dost riskoval." Joel si vzpomněl, že mluví s člověkem, který se nebojí rizika.
„To ne. Kryl jsem si záda. Výslovně jsem se zeptal, jestli jste z něčeho obviněn nebo jestli vás stíhá policie. Bylo mi sděleno, že ne."
„Přesto se ten chlap..."
„Kromě toho se mi za mák nelíbil. Byl to jeden z těch dotěrných úřednických týpků. Pořád se opakoval, a když už ho nic nenapadlo, utrousil: ‚Víme, že přiletěl z Paříže,' takovým tónem, jako kdyby mě usvědčoval ze lži."
„Vím, že nemáte moc času, ale můžete mi říct, na co ještě se ptal?"
„Chtěl vědět, o čem jsme spolu mluvili. Řekl jsem, že nemám v hlavě magnetofon, ale že to byly běžné řeči, na jaké jsem z letadla zvyklý. O práci, o mém seriálu a podobně. Ale nespokojil se s tím a pořád

dotíral a už mě tím začal dost štvát."
„Co bylo dál?"
„Řekl jsem, že jsme opravdu mluvili ještě o něčem jiném, ale že šlo o čistě soukromou záležitost. Dost jsem ho tím vytočil a začalo to vypadat na docela slušnou hádku, jenže on byl pořád takový zaražený a asi vycítil, že by se měl krotit. Potom se mě asi podesáté zeptal, proč jste přijel do Bonnu a kde bydlíte. Já jsem mu podesáté odpověděl, že jste právník, že zde máte jednání s klientem a že, sakra, nevím, kde bydlíte - tehdy jsem opravdu nevěděl, že budete spát tady."
„Výborně."
„Myslíte? Instinkty jsou fajn, pokud jde o první reakci, ale pak musí člověk začít uvažovat. Rozčilený a protivný byrokrat mávající služebním průkazem z ambasády dokáže být uprostřed noci pěkně otravný, ale pořád je to zaměstnanec ministerstva zahraničí. Co se tady, k čertu, děje?"
Joel přešel k nohám postele a krátce pohlédl na Leifhelmovy materiály rozházené po podlaze. „Něco, do čeho vás za nic na světě nechci zatáhnout. Ale můžu vás uklidnit, vaše instinkty se nespletly."
„Budu k vám upřímný." Hercovy oči pobaveně zajiskřily za vějířky vrásek. „Myslel jsem si to hned od začátku. Řekl jsem tomu parchantovi, že kdybych si na něco vzpomněl, zavolám Waltovi a dám mu vědět."
„Nechápu."
„Walter Peregrine - já mu říkám Walt - je americký velvyslanec tady v Bonnu. Umíte si to představit? Při všech těch potížích a zmatcích, co tady mají, uspořádal tenhle vysoký diplomat oběd pro jednoho podřadného televizního herce... No, po téhle ukázce mých možností náš byrokrat znejistěl ještě víc a třikrát zopakoval, že není třeba pana velvyslance obtěžovat, protože má své práce nad hlavu, problém není tak důležitý a zatím o něm stejně neví. Prý jde o jakési vnitřní šetření ministerstva zahraničí."
„Díky." Converse nevěděl, co jiného říci, zato věděl, co musí zjistit.
„Tehdy jsem si uvědomil, že mé instinkty nelhaly." Herec se podíval na hodinky a pak pronikavě na Joela. „Sloužil jsem u námořní pěchoty. Nepatřím k těm, kdo mávají vlajkami, ale současně se mi ta vlajka moc líbí. Nechtěl bych žít pod jinou."
„Já taky ne."
„Tak si nalejme čistého vína. Pracujete pro ni?"
„Ano. Jediným způsobem, jaký znám. Ale víc k tomu říct nemohu."
„Hledáte v Bonnu něco konkrétního? Proto nechcete, aby vás někdo viděl? Proto jste se v Hamburku držel ode mě stranou? A potom tady při vystupování z letadla?"
„Ano."
„A ten parchant nechtěl, abych zavolal velvyslanci."
„Nechtěl. A nebude chtít. Nemůže si to dovolit. A já vás také prosím, abyste to nedělal."
„Nejste vy nakonec... Panebože, že nejste vy nějaký tajný agent, o kterých se píše v knížkách? Ať se propadnu! Vlezu do letadla a narazím na chlapa, kterého nesmí na letišti nikdo spatřit!"
„Tak dramatické to se mnou není. Jsem obyčejný právník, který si ověřuje jisté nesrovnalosti. Nehledejte v tom nic světoborného. Každopádně si vážím toho, co jste pro mě udělal. Víte, jsem v tomhle oboru nováček..."
„Vy jste zatraceně dobrý, kamaráde, žádný nováček." Dowling se otočil a zamířil ke dveřím, ale pak se zastavil a ohlédl se na Joela. „Možná jsem blázen, ale v mém věku je to dovoleno. Ve vás je něco zvláštního, mladý muži. Všiml jsem si toho, když jsem s vámi mluvil o své manželce. Jste ženatý?"
„Byl jsem."
„Kdo dneska neni...? Myslím rozvedený. Škoda."
„Nelituju. Oba nelitujeme."
„Kdo dneska lituje? Jak říkám, je to škoda. Instinkty mě nezradily. Jste fajn chlap. Nashle." Dowling sáhl na kliku.
„Calebe?"
„Ano?"
„Musím to vědět. Je to pro mě strašně důležité. Kdo byl ten člověk z velvyslanectví? Musel se vám nějak představit."

„Představil," potvrdil Dowling. „Strčil mi pod nos průkaz, sotva vešel do dveří, ale to jsem neměl na nose brýle. Ale když odcházel, trval jsem na tom, že musím vědět, s kým jsem měl tu čest."
„Jak se jmenoval?"
„Fowler. Avery Fowler."

07 KAPITOLA

„Počkejte!"
„Cože?"
„Co jste to řekl?" Na Joela vyslovení přítelova jména zapůsobilo jako rána palicí a musel se opřít o pelest, aby neupadl.
„Co je vám, Joe? Co se děje?"
„To jméno! Má to být snad vtip? Nasadili vás do toho letadla? Patříte k nim? Jste zatraceně dobrý herec!"
„A vám bud přeskočilo, nebo jste opilý. O čem to, proboha, mluvíte?"
„Tento pokoj! Váš vzkaz! To jméno! Copak je celá tahle noc past?"
„Už je ráno, mladý muži, a jestli se vám tento pokoj nelíbí, můžete se pro mě za mě odstěhovat jinam."
„Jinam..." Joel se snažil zaplašit z očí záblesky z bulváru u Ženevského jezera a odstranit hroudu, která mu zablokovala hrdlo. „Ne... Přišel jsem sem o vlastní vůli," zachraptěl. „Nemohl jste vědět, že to udělám. V Kodani, na letišti... sehnal jsem poslední místo v první třídě. Vedlejší sedadlo... do chodbičky... už bylo prodané."
„Já nikdy nesedím v letadle u okna."
„Ach, panebože."
„Blábolíte nesmysly." Dowling střelil očima k prázdné sklence na nočním stolku a pak na prádelník, kde stála láhev skotské, pozornost starostlivého nočního recepčního. „Kolik jste toho vypil?"
Converse zakroutil hlavou. „Nejsem opilý. Promiňte... Moc se vám omlouvám! Nemáte s tím nic společného. Využívají vás... Snaží se mě přes vás najít. Zachránil jste mi... práci... a já na vás tak vyjedu. Odpusťte mi to. Opravdu jste mi hodně pomohl."
„Nevypadáte jako někdo, kdo má strach o práci," poznamenal herec spíše ustaraně než rozzlobeně.
„Nejde o zaměstnání... Chci uspět." Joel se zhluboka nadechl a mobilizoval vůli, aby se ovládl, odkládaje okamžik, kdy se bude muset podívat do očí tomu, co právě slyšel. Avery Fowler! „Chci být dobrý v tom, co dělám. Chci vyhrávat," dodal ochable; dobře věděl, že jeho přeřeknutí herci neuniklo. „Každý právník chce zvítězit."
„Jistě."
„Opravdu je mi to moc líto, Calebe."
„Zapomeňte na to." Dowling lhostejně mávl rukou, ale jeho pohled byl všechno, jenom ne lhostejný.
„Ne, já jsem to přehnal. Jak říkám, jsem nováček... Nemyslím jako právník... Prostě jsem se ještě nenaučil nemluvit na rovinu."
„Aha."
„Je to tak. Prosím, věřte mi."
„No dobře, když chcete..." Dowling se znovu podíval na hodinky. „Už musím běžet, ale mám ještě jednu věc, která by vám mohla pomoct zachránit..." herec se působivě odmlčel, „tu vaši práci."
„O co jde?" zeptal se Joel nenuceně, přestože by nejraději vyskočil.
„Když tenhle Fowler odcházel, honily se mi hlavou různé myšlenky. Říkal jsem si, že jsem možná byl nepříjemně tvrdý na chlapíka, který dělá poctivě svou práci, a docela sobecky mě napadlo, že jsem nespolupracoval a že by se mi to nemuselo vyplatit. Jistě, kdybyste se tady neukázal, vzal bych si obálku a věc by byla v suchu. Ale kdybyste přece jen přišel a měl máslo na hlavě, ocitl bych se v pěkném průšvihu."
„To měla být vaše prvotní starost," řekl Joel a myslel svá slova upřímně.
„Možná. No, každopádně jsem tomu Fowlerovi řekl, že jsem vás při rozhovoru v letadle pozval na

drink, a zeptal jsem se ho, jestli mu mám na ambasádu zavolat, kdybyste mě vzal za slovo. Odmítl."
„Cože?"
„Stručně řečeno, vyjádřil se zcela jasně v tom smyslu, že kdybych mu zatelefonoval, to jeho slavné ‚vnitřní šetření' by se ještě víc zamotalo a že raději zavolá on mně. Dnes kolem poledne."
„Ale vy přece točíte exteriéry."
„Ano, to byl ten nejkrásnější okamžik, ale to je teď vedlejší. Studio pokaždé nechává na place instalovat přenosné přípojky. Může se mně dovolat."
„Ale nechápu, jak..."
„Až mi zavolá, já zavolám vám. Mám mu říct, že jste se se mnou spojil?"
Converse překvapeně zamrkal.
„Oba jsem vás prohlédl. Stačí si dát dvě a dvě dohromady. Tenhle Fowler s vámi chce mluvit, ale sám, nezávisle na lidech, kterým se vyhýbáte. Co mu mám říct, Joe?"
„Požádejte ho o telefonní číslo."
„Provedu. A teď se běžte vyspat. Vypadáte jako začínající hvězdička, která se právě dozvěděla, že bude hrát Médeu."
„Pokusím se."
Dowling sáhl do kapsy pro kus papíru a podal ho Joelovi. „Vezměte si to. Nebyl jsem si jistý, jestli vám to mám dát, ale teď mi to připadá zatraceně důležité. Číslo, na kterém mě seženete. Zavolejte mi, až si s tím Fowlerem promluvíte. Dokud vás neuslyším, budu nervózní jako prvnička."
„Máte mé slovo... Calebe, co jste myslel tím nejkrásnějším okamžikem, o kterém jste před chvílí mluvil?"
Herec zaklonil hlavu v úhlu přesně propočteném tak, aby co nejvíc zapůsobil na obecenstvo. „Ten mamlas se mě zeptal, čím se živím... Jak říkáme v Santa Fe. Čao, bejby."

*****

Converse seděl na okraji postele ztuhlý napětím a v hlavě mu bušilo. Avery Fowler! Kristepane. Avery Preston Fowler Halliday! Press Fowler... Press Halliday! Ta jména ho doslova bombardovala, pronikala přes spánky, odrážela se od vnitřních stěn lebky a nechávala za sebou ohlušující ozvěnu. Nedokázal se proti jejich útoku bránit. Kolébal se do rytmu jmen muže, kterého znal jako chlapce a neznal jako dospělého, muže, který zemřel v jeho náručí, muže, který ho vmanipuloval do světa George Marcuse Delavanea a rychle se šířící nemoci, která si říká Akvitánie.
Tenhle Fowler s vámi chce mluvit, ale sám, nezávisle na lidech, kterým se vyhýbáte. Úsudek muže, který se nebojí riskovat.
Přestal se pohupovat a zrak mu padl na papíry na podlaze. Připravoval se na nejhorší, ale pochopil, že existuje alternativa, vzdálená, ale za daných okolností možná docela pravděpodobná. Jméno Avery Fowler nemohlo kromě něho nikomu nic říkat - rozhodně ne tady v Bonnu a v souvislosti s vraždou v Ženevě. Odhadl herec situaci správně? Když ho Joel požádal, aby mu sehnal Fowlerovo telefonní číslo, měl stále před očima obraz tmavočervené limuzíny vjíždějící do brány amerického velvyslanectví. Logický závěr - muž, který se vydává se za Fowlera, patří na ambasádě, jejíž část pracuje pro Akvitánii, a je tudíž součástí pasti - nemusel platit. Ale vysvětlení nevymyslí u zeleného stolu, musí ho slyšet na vlastní uši.
Šok ustupoval a Joel znovu nabýval ztracenou rovnováhu. Jako už mnohokrát předtím, v soudních síních i v zasedacích místnostech správních rad nadnárodních společností, se smiřoval s neočekávanými okolnostmi, na které neměl žádný vliv. Nejhorší vždycky bylo donutit se pokračovat, jako kdyby se nic nedělo, dokud se něco -cokoliv - nestane.
Sáhl pro Leifhelmovy materiály.

*****

Léta, která Leifhelm strávil v řadách Bundespolizei, jsou poměrně důležitá a organizace samotná vyžaduje několik slov na vysvětlenou. V každém poválečném zmatku hraje místní policie nezastupitelnou

úlohu. Důvody sahají od jazykových problémů po znalost místního prostředí a tradic. Mezi vítěznými okupačními vojsky a poraženým národem musí existovat nějaký nárazník, který zajistí klid a pořádek. Neméně důležité je najít vhodné zaměstnání pro vysoké důstojníky poražené armády a využít jejich schopnosti. Ponechání svému osudu by mohli zahořknout a stavět se k vítězům nepřátelsky, což by jistě neprospívalo stabilnímu politickému prostředí a ve svém důsledku by mohlo vést až k otevřené vzpouře proti vítězům i vládě porobené země. Spojenecký generální štáb v Leifhelmovi získal dalšího vynikajícího a oblíbeného frontového velitele, který nemusel trpět v anonymitě předčasného penzionování. Německá Bundespolizei - v doslovném překladu Spolková policie - je jako každá policejní složka na světe organizována na polovojenském základě a stala se tedy logickým útočištěm mužů jako Erich Leifhelm. Byli to vůdcové - je lépe jich využít, než aby se postavili proti nám. A jako v každém kolektivu i mezi těmito lidmi se našli schopnější jedinci, kteří se stali vůdci smečky. Erich Leifhelm byl nejprůbojnější z nich.
Zprvu působil jako vojenský konzultant při masivní demobilizaci Německa a pak jako hlavní styčný důstojník mezi policejními silami a spojeneckými vojsky. Po demobilizaci se soustředil na neuralgické body poválečného uspořádání Evropy - Berlín a Vídeň -, kde se soustavně stýkal s veliteli amerického, britského a francouzského okupačního sektoru. Dával okázale najevo svou vášnivou nenávist ke komunistům a zarytý antisovětismus, což spojeneckým velitelům pochopitelně neuniklo, až ho nakonec přijali mezi sebe jako rovného partnera.
Právě v Berlíně se Leifhelm seznámil s generálem Bertholdierem. Spřátelili se, ale svým důvěrným vztahem se na veřejnosti nechlubili, částečně z důvodu tradiční historické animozity mezi oběma národy. V posledních letech oba muži popírají, že by se vůbec znali, i když připouštějí, že se jejich cesty mohly zkřížit. Důvody jsou pochopitelné - tvoří předvoj Delavaneovy organizace v Evropě. Jejich jména nejsou na primárním seznamu náhodou. Oba vládnou obrovským vlivem. Sedí ve vedení nadnárodních korporací, které se zabývají vším možným od stavby přehrad po konstrukci jaderných reaktorů a mezi tím řídí stovky dceřiných společností, jež kromě jiného produkují vojenské technologie a obchodují se zbraněmi.
Předpokládáme, že Bertholdier a Leifhelm komunikují prostřednictvím jisté Ilsy Fischbeinové, která žije v Bonnu. Fischbeinová není její rodné jméno. Provdala se za přeživšího vězně koncentračního tábora Jakova Fischbeina, který ovšem před lety emigroval do Izraele. O motivech sňatku nemusíme spekulovat - Ilse Fischbeinová se narodila roku 1942 jako nejmladší z nemanželských dětí Hermanna Goringa.

*****

Converse odložil dokumentaci a natáhl se pro notes, který ležel na nočním stolku. Pak vytáhl z kapsy košile zlaté kuličkové pero a zapsal si jméno Ilse Fischbeinová. Zadíval se na list papíru se dvěma slovy i na pero a hlavou se mu honily různorodé myšlenky. Zlaté pero od Cartiera bylo památkou na lepší časy - ne, lepší možná ne, prostě jiné. Valerie na jeho naléhání konečně opustila zaměstnání v reklamní agentuře s její nemožnou pracovní dobou a rozhodla se pro dráhu malířky na volné noze. Když poslední den odešla z práce, zajela přes celé město do značkového klenotnictví a utratila značnou část posledního výplatního šeku za dárek pro manžela. Když se jí zeptal, co dobrého kromě svého raketového postupu ve firmě Talbot, Brooks a Simon udělal, že si zasloužil tak neprakticky přepychový dar, odpověděla: „Za to, že jsi mě donutil k tomu, co jsem měla udělat už dávno. Na druhé straně, kdybych se jako malířka nemohla uživit, můžu tu propisku ukrást a prodat v bazaru... Jenže ty ji stejně ztratíš."
Jako malířka se bohatě uživila a Joel dárek neztratil.
Jméno Ilse Fischbeinové v něm vyvolalo jiné myšlenky. Bez ohledu na to, jak rád by si s ní promluvil, věděl, že to nepřipadá v úvahu. Všechno, co Leifhelm věděl, znal od Bertholdiera prostřednictvím Fischbeinové a informace jistě obsahovaly detailní popis a důrazné varování: ten Američan je nebezpečný. Jako důvěrná spolupracovnice Akvitánie by ho Fischbeinová jistě dovedla k dalším složkám Delavaneovy německé sítě, ale kdyby se k ní přiblížil, riskoval by... cokoliv, co pro něho chystají, a Joel ještě nebyl na konfrontaci připraven.
Přesto držel v ruce něco, střípek informace, jméno, které neměl znát, a zkušenost ho poučila, jak

výhodně lze takový detail využít, když se s ním vytasí v pravý okamžik.
Pokušení bylo přesto velmi silné. Pokrevní příbuzná Hermanna Goringa zapletená do předpokládaného spiknutí generálů! V Německu! Ilse Fischbeinová by jistě dokázala uvolnit stavidla nežádoucích reminiscencí. Joel držel v rukou časovanou bombu a byl připraven se v pravý čas rozmáchnout a hodit.

*****

Západoněmeckým divizím v rámci NATO velel Leifhelm sedmnáct let a poté byl povýšen na vedoucího vojenské mise své země v bruselské centrále Aliance. Jeho zuřivý antikomunismus se často dostával do konfliktu s pragmatickým postojem německé vlády, která se snažila o bezkonfliktní soužití s Moskvou. V posledních měsících svého působení v Bruselu sklízel chválu spíše od angloamerických zastánců tvrdé linie než od vlastních politiků doma.
Ale teprve když si kancléř uvědomil, že zahraniční politiku Spojených států uzurpovali agresivní ideologové, kteří ji vyrvali z rukou profesionálů, povolal Leifhelma do Bonnu a posadil ho do neškodné funkce, kde ho mohl mít pod kontrolou. Hitlerův polní maršál ovšem nebyl naivní prosťáček a záměr politiků okamžitě prohlédl. Věděl také, že lidé na celém, zejména západním, světě se ohlížejí do minulosti po mužích, kteří dokázali srozumitelně pojmenovat jejich bolesti a naznačit řešení. A tak začal mluvit. Nejprve na srazech veteránů, kde se mu dostalo nadšeného přijetí, později, povzbuzen úspěchem, hledal širší obecenstvo a jeho proklamace byly odvážnější a provokativnější.
Nejpozorněji mu naslouchal kancléř a lomcoval jím stále prudší vztek. Leifhelm vnesl svou kvazipolitickou ideologii do parlamentu, kde tvrdě požadoval posílení armády dalece nad rámec aliančních kontingentů; přeorganizování zpravodajské služby po vzoru Abwehru; přepracování učebnic dějepisu a vymazání pasáží, které se dotýkají cti národa; a konečně zřízení nápravných táborů pro podvratné živly.
To už bylo na kancléře moc. Pozval si Leifhelma do kanceláře a v přítomnosti několika svědků požadoval, aby rezignoval na svou poslaneckou funkci. Navíc mu přikázal, aby okamžitě ukončil všechny formy politické angažovanosti. Měl se úplně stáhnout z veřejného života. Jednoho z těch svědků, jehož jméno není důležité, se nám podařilo kontaktovat. Toto jsou jeho vzpomínky:
Kancléř soptil vztekem a obořil se na Leifhelma: „Generále, máte dvě možnosti a jedno, promiňte mi ten výraz, konečné řešení. Za prvé mě bezpodmínečně poslechnete. V opačném případě budete degradován a přijdete nejen o penzi a ostatní finanční požitky, ale i o výnosy ze svých bankovních kont a rozsáhlých nemovitostí v Mnichově, které by vám každý informovaný soud okamžitě zkonfiskoval. To je vaše druhá možnost." O polního maršála se pokoušela mrtvice. Když se dožadoval svých práv, kancléř na něho zařval: „Už jste svá práva měl a zneužil jste jich!" Pak se ho Leifhelm zeptal, co myslel tím konečným řešením. Kancléř otevřel zásuvku psacího stolu, vytáhl z ní pistoli a namířil Leifhelmovi na hlavu. „Osobně vás tady na místě zastřelím. Neuvrhnete nás, opakuji, neuvrhnete nás zpátky do minulosti." Chvíli to vypadalo, že starý voják přijme kulku, ale pak si to rozmyslel. Několik vteřin hleděl na kancléře s šílenou nenávistí v očích a pak udělal něco nepředstavitelného. Vymrštil pravou ruku a vyštěkl: „Heil Hitler!", načež se po vojensku otočil a přehlídkovým krokem vymašíroval z místnosti. Mlčeli jsme jako zařezaní, až kancléř přerušil ticho. „Měl jsem ho zastřelit. Možná budu litovat, že jsem to neudělal. Možná toho budeme litovat všichni."
Pět dní po hádce německého kancléře s Leifhelmem podnikl Jacques Louis Bertholdier první cestu do Bonnu od chvíle, kdy odešel do výslužby. Protože hotelové účty se archivují tři roky, mohli jsme do nich nahlédnout a zjistit, za co všechno Bertholdier platil. Mezi početnými telefonáty firmám, s nimiž jeho Juneau et Cie obchoduje, se opakovalo jedno číslo, které nemělo s Bertholdierem nebo jeho společností nic společného. Bylo to soukromé číslo Ilse Fischbeinové. Prověrka Leifhelmových telefonních účtů ze stejných dnů prokázala, že sám na toto číslo volal. I počet se shodoval s Bertholdierovými hovory. Další šetření a krátké sledování potvrdilo, že Leifhelm a Fischbeinová se už léta znají. Závěr je jasný. Fischbeinová působí v Delavaneově organizaci jako spojka mezi Paříží a Bonnem.

*****

Converse si zapálil cigaretu. Zase to jméno, zase to pokušení. Kdyby Göringově dceři pohrozil odhalením, jistě by mu mnohé prozradila. Mohla nejen potvrdit, že zajišťuje styk mezi Leifhelmem a Bertholdierem, ale určitě si pamatovala hodně z informací, které si oba bývalí vojáci vzájemně předávali. Na povrch by vyplavala jména společností, které se podílely na tajných dodávkách zbraní ve spojení s Delavaneovou firmou v Palo Alto. Joel by získal základ, na kterém by mohl vypracovat obvinění, protože nějaké nezákonnosti by se jistě objevily. Ale jak to zařídit, aby ho předčasně neodhalili?
Prostředník! V minulosti použil prostředníka dost často, aby poznal hodnotu takového postupu. Vhodně zvolený mluvčí oznámil druhé straně sporu, že protivník drží v rukou informace, které by mohly vážně poškodit její zájmy. Pokud byla fakta dostatečně přesvědčivá a informace skutečně tak výbušné, obvykle následovalo vzájemně přijatelné řešení. Jistě, etika takového postupu je sporná, ale na rozdíl od obecného přesvědčení se etika vyskytuje ve třech, ne-li čtyřech dimenzích. Účel nesvětí prostředky, ale proč předem zavrhovat ospravedlnitelné prostředky, které vedou k nezbytnému a férovému urovnání?
A co může být nutnějšího a ospravedlnitelnějšího než odzbrojení Akvitánie? Starý Beale měl tehdy v noci na pláži pravdu. Joelovým klientem není neznámý boháč v San Francisku, ale převážná část tak zvaného civilizovaného světa. Akvitánii je třeba za každou cenu zastavit a zničit.
Prostředník? Další problém, který musí odložit na ráno. Zvedl složku, oči ztěžklé únavou se začetly do textu.

*****

Leifhelm má jen hrstku stálých důvěrných přátel, pravděpodobně proto, že nad sebou cítí neustálý dohled úřadů. Zasedá v představenstvech nebo dozorčích radách mnoha společností, které otevřeně doznávají, že jeho jméno více než ospravedlňuje nemalé odměny, které za svou „práci" dostává.

*****

Joelovi spadla hlava. Trhl sebou, protřel si oči a rychle prošel zbývající stránky. Neschopen soustředění jen těžko absorboval další fakta, spíše zaznamenával dojmy. Manželství uzavřené za války skončilo, když jeho žena v listopadu 1943 zmizela, pravděpodobně jako oběť spojeneckého náletu na Berlín. Podruhé se už Leifhelm neoženil a jeho soukromý život byl opravdu soukromý a téměř asketický -s výjimkou občasných opulentních večeří v několika restauracích, jejichž jména ani seznamy hostů, kteří se často měnili, Joelovi nic neříkaly. Bydlí v rozlehlém sídle nedaleko Bad Godesbergu... Joelovi náhle ztuhl krk a do očí se vrátil život.

*****

Dům leží na odlehlém místě na břehu Rýna, daleko od nákupních a obytných předměstí. Pozemek je oplocený a hlídají ho vycvičení psi,
kteří divoce štěkají na všechna přijíždějící vozidla s výjimkou Leifhelmovy tmavočervené limuzíny značky Mercedes-Benz.

*****

Tmavočervený mercedes! Na letišti ho čekal Leifhelm osobně! Když se nedočkal, odjel na americké velvyslanectví! Jak je to možné?
Problém dalece přesahoval Joelovo chápání. Zahalovala ho temnota a mozek vysílal naléhavý signál, že je na pokraji vyčerpání, že už není schopen přijímat žádné další údaje. Složka mu vyklouzla z rukou a Joel usnul jako zabitý.

*****

Řítil se po hlavě černou dírou do nitra země. Kolem svištěla rozeklaná skaliska, která se po něm natahovala a volala na něj, křičela. Kam se podělo ticho? Proč padá do naprosté tmy?
Otevřel oči. Čelo měl zbrocené potem a trhaně dýchal. U hlavy mu řinčel telefon. Potřásl hlavou, aby setřásl spánek a probral se k alespoň částečnému vědomí. Oknem svítilo slunce a Joel se podíval na hodinky. Čtvrt na jednu!
„Ano? Haló...?"
„Joe? Joel?"
„Ano."
„Tady Cal Dowling. Náš chlapec se ozval."
„Co? Kdo?"
„Ten Fowler. Avery Fowler."
„Ach, bože! Máte..." Joelovi se zadrhl hlas. „Máte jeho číslo?"
„Odbyl mě, že nemá čas hrát si na schovávanou, a kromě toho prý nemá telefon. Máte se s ním co nejdříve sejít u východní zídky vedle Staré celnice. Obejděte budovu, on si vás najde."
„To neudělám!" vyhrkl Joel. „Po Paříži, po tom, co jsem zažil včera na letišti, to nepřipadá v úvahu! Nejsem přece blbec!"
„Nezdálo se mi, že by si to o vás myslel," opáčil herec. „Mám vám vyřídit něco, co vás možná přesvědčí."
„Co?"
„Doufám, že jsem si to zapamatoval dobře. Moc se mi to nelíbí... Prý vám mám říct, že včera večer byl v New Yorku zavražděn jistý soudce jménem Anstett. Fowler se domnívá, že vás chtějí odříznout od všech zdrojů."

08 KAPITOLA

Alter Zoll, Stará celnice, se nachází na místě bývalé pevnosti, která se tyčila nad korytem Rýna a střežila jižní část města, dnes jen málo působivý domek v místě mohutné bašty, srovnané se zemí před třemi stoletími. Na zeleném trávníku rozmístili městští architekti starobylé kanony, památky na minulou moc císařů a králů, kněží a princů. Nábřeží lemuje klikatá zídka zdobená mozaikou z červených a šedých kamínků a po hladině řeky pod ní se plouží remorkéry a nákladní čluny.
Joel stál u nízké zídky a pozoroval okolí v naději, že mu poklidná scenérie přinese uklidnění. Zbytečná snaha. Krása mu unikala, nedokázala proniknout do jeho mysli. Soudce apelačního soudu Lucas Anstett, spojovací článek mezi ním, jeho zaměstnavateli a neznámým mužem v San Francisku. Kromě tajemného klienta a starého vědce na ostrově v Egejském moři už nežije nikdo, kdo ví, co a proč dělá. Jak dokázali soudce za pouhých osmnáct hodin najít? Najít a zabít?
„Converse?"
Joel ztuhl a prudce otočil hlavu. Pět metrů od něho stál na druhé straně pískem vysypané stezky světlovlasý, o několik let mladší muž s chlapeckým obličejem, který zestárne jen pomalu a dál bude nabízet iluzi mládí, které pominulo. Jeho nositel byl o pár centimetrů menší než Joel a na sobě měl světle šedé kalhoty, bílou košili s rozhalenkou a manšestrové sako.
„Kdo jste?" zeptal se Converse ostře.
Po stezce mezi nimi prošla zamilovaná dvojice. Mladší muž pokynul hlavou vlevo a gestem Joelovi naznačil, aby ho následoval na trávník. Converse poslechl a připojil se k němu u vysokého kola mo-hutného bronzového obléhacího děla.
„No dobře. Tak kdo jste?"
„Moje sestra se jmenuje Megan," odpověděl světlovlasý muž. „A aby se žádný z nás nedopustil osudné chyby, řekněte mi sám, kdo jsem."
„Co to má sakra..." Joel se zarazil; v duchu znovu slyšel ta slova, chraplavý šepot umírajícího muže v Ženevě. Ach, bože! Meg... Děti... „Meg, děti," zopakoval nahlas. „Fowler říkal své ženě Meg."

„Zkráceně za Megan. A jmenuje se Hallidayová, jenže vy jste ho znal jako Fowlera."
„Jste Averyho švagr."
„Pressův švagr," opravil ho muž a napřáhl pravici - ne jako společenské gesto, smrtelně vážně. „Connal Fitzpatrick," představil se.
„V tom případě stojíme oba na stejné straně."
„Doufám."
„Musím vám položit spoustu otázek, Connale."
„Já vám také, Converse."
„To spolu budeme mluvit takto agresivně?" zeptal se Joel v reakci na zlobný tón, s nímž ho Fitzpatrick oslovil příjmením, a pustil jeho ruku.
Mladší muž zamrkal a v rozpacích zrudl. „Promiňte. Jsem naštvaný a moc jsem se nevyspal. Pořád ještě běžím na východní čas jako v San Diegu."
„V San Diegu? Ne v San Francisku?"
„Námořnictvo. Působím jako právník na námořní základně v San Diegu."
Joel tiše hvízdl. „Svět je malý."
Fitzpatrick přikývl. „Zeměpis znám dobře. A vás také, poručíku. Jak si myslíte, že Press získal ty své informace? Tehdy jsem ovšem v San Diegu ještě nesloužil, ale mám přátele."
„Nic už není svaté," poznamenal Joel.
„Mýlíte se. Všechno je svaté! Musel jsem zatahat za několik velmi silných provázků, než jsem ty údaje získal, když za mnou Press před pěti měsíci přišel a uzavřeli jsme... myslím, že byste to označil jako kontrakt mezi dvěma právníky."
„Objasnění, prosím."
Námořní důstojník se opřel pravou rukou o hlaveň děla. „Press Halliday nebyl jenom můj švagr. Stal se mým nejlepším přítelem. Pouto mezi námi bylo silnější než mezi pokrevními příbuznými."
„I když patříte do militaristické hordy, kterou tak nesnášel?" Joel žertoval jen zdánlivě, šlo mu o předání konkrétní informace.
Fitzpatrick se stydlivě usmál a ještě více připomínal malého chlapce. „To patří k našemu přátelství. Schválil mé rozhodnutí a stál při mně, když jsem chtěl jít k armádě. Ozbrojené síly také potřebují právníky, jenže na fakultě se toho o vojenském právu moc nedozvíte.
Odtamtud dotace nedostávají. Já mám námořnictvo rád, líbí se mi život v uniformě a lákala mě... myslím, že byste to označil za profesní výzvu."
„Kdo namítal?"
„Spíš kdo nenamítal. V obou našich rodinách byli vždycky ti největší piráti - historie sahá až k odírání obětí zemětřesení - právníci. Jenže v civilně právní oblasti. Současné hlavy rodin věděly, že jsme s Pressem kamarádi, a už si dělaly velké plány. Schopný protestant a slušný katolík! Stačilo přidat Žida, světlejšího černocha a nepříliš agresivního homosexuála a měli v kapse polovinu právnického trhu v Kalifornii."
„A to vás nelákalo, kolego?"
„Ne. Presse ostatně taky ne, proto se specializoval na mezinárodní právo. Starý Jack Halliday močil rudě, když jeho nevlastní syn začal shánět zahraniční klienty, a pak fialově, když své stádo doplnil o americké žraloky, kteří chtěli operovat v zámoří. Ale starý Jack si neměl na co stěžovat. Jeho nevlastní syn s velkýma očima hrabal honoráře plnými hrstmi."
„A vy jste šťastně zakotvil v uniformě," poznamenal Joel, udivený upřímností, kterou četl ve Fitzpatrickových očích.
„Velmi šťastně a s Pressovým požehnáním, profesním i lidským."
„Měl jste ho hodně rád, že?"
Connal zvedl ruku z hlavně. „Miloval jsem ho, pane Converse. Stejně jako miluji svou sestru. Proto jsem tady. Tak zněl kontrakt."
„Mimochodem, když už mluvíte o své sestře, " poznamenal Joel dobrosrdečné. „I kdybych byl někdo jiný, mohl jsem si snadno zjistit, že se jmenuje Megan."
„To jste jistě mohl. Psali to v novinách."

„Ta vaše zkouška tedy nebyla moc průkazná."
„Press o ní nikdy nemluvil jako o Megan, pro něj byla vždycky Meg. Nějak bych se vás na to zeptal a poznal bych, kdybyste lhal. Přímý výslech zvládám velmi dobře."
„To věřím. Čeho přesně se ten kontrakt mezi vámi a... Pressem týkal?" zeptal se Joel.
„Pojďme se projít," vyzval Fitzpatrick a oba muži zamířili k zídce, pod níž plynula řeka, strážená sedmi pahorky Westerwaldu v pozadí.
„Press za mnou přišel," začal Connal, „a svěřil se mi, že narazil na něco závažného, co mu nedá spát. Získal informace, z nichž vyplývá, že se skupina známých - nebo kdysi známých - mužů spojila do organizace, která by mohla způsobit spoustu zlého spoustě lidí ve
spoustě zemí. Rozhodl se, že je zastaví. Zastaví cestou práva, ale nemohl použít obvyklé zákonné procedury. Položil jsem mu pochopitelně otázky, které se samy nabízely - kdo je do té věci zapletený, a hlavně čím se provinil. Press mi odpověděl, že ve smyslu zákona zatím nikdo a ničím, ale dodal, že už si nemůže být jistý svou osobní bezpečností. Přirozeně jsem mu řekl, že se zbláznil a že by měl svá podezření předat příslušným úřadům a nechat je, ať je vyřídí."
„Přesně totéž jsem mu řekl i já," podotkl Joel.
Fitzpatrick se zastavil. „Tvrdil, že ta záležitost je mnohem složitější."
„Nelhal."
„Tomu mohu jen těžko uvěřit."
„Je mrtvý. Měl byste věřit."
„To není odpověď."
„Nepoložil jste žádnou otázku," namítl Converse. „Jdeme dál. Pokračujte. Váš kontrakt."
Námořní důstojník se zmateným výrazem v obličeji vysvětloval: „Byl velmi jednoduchý. Řekl, že mě bude informovat o každé cestě, kterou podnikne, o každé osobě, s níž se má sejít v souvislosti se svým ‚hlavním zájmem' - tak to nazval, hlavní zájem - a o všem, co by mi mohlo nějak pomoci, kdyby... kdyby... zatraceně! Kdyby!"
„Kdyby co?"
Fitzpatrick se znovu zastavil. „Kdyby se mu něco stalo!" zachraptěl.
Joel počkal, až emoce pominou. „Informoval vás, že odjíždí do Ženevy na setkání se mnou, s člověkem, který před dvaceti lety ve škole znal Prestona Hallidaye jako Averyho Fowlera."
„Ano. Mluvili jsme o vás už dřív, když jsem mu o vás sehnal ty tajné informace. Řekl, že nastal ten správný čas a správné okolnosti. Mimochodem, tvrdil o vás, že jste nejlepší." Connal si dovolil letmý, posmutnělý úsměv. „Skoro tak dobrý jako on."
„Nejsem," namítl Joel se stejně nesmělým úsměvem. „Pořád se snažím přijít na to, jakou výhodu získal rozdělením prioritních akcií při plánované fúzi."
„Cože?"
„Nic. Teď chci slyšet o Lucasi Anstettovi."
„Musím to rozdělit na dvě části. Press mi řekl, že se jeho prostřednictvím pokusili umožnit vám, pokud se rozhodnete ..."
„Pokusili?" skočil mu do řeči Joel. „Kdo?"
„To nevím. Nic mi neřekl."
„Zatraceně...! Promiňte, pokračujte."
„Anstett si promluvil s vašimi zaměstnavateli. A ti souhlasili - za předpokladu, že budete souhlasit i vy. To je první část. Druhá má co do činění s mou osobní výstředností. Jsem fanatik do zpráv a jako většina lidí tohoto druhu pravidelně poslouchám ROS."
„Objasnění?"
„Rádio ozbrojených sil. Možná mi nebudete věřit, ale mají nejlepší zpravodajství v éteru. Spolupracují se všemi agenturami a nejdůležitějšími mediálními kanály. Mám jeden z těch malých tranzistorových zázraků se spoustou krátkovlnných pásem a všude ho tahám s sebou."
„Taky jsem to dělával," poznamenal Joel. „Poslouchal jsem BBC, protože neznám žádný cizí jazyk."
„Taky mají výborné zpravodajství, ale v každé zemi jiný vlnový rozsah. No nic, ráno jsem si pustil rádio a tam hlásili, že Anstetta zavraždili."

„Co říkali?"
„Zpráva byla stručná, žádné detaily. Někdo se vloupal do jeho apartmánu na Central Park South. Ve dvě ráno newyorského času. Na místě činu se našly stopy zápasu. Vrah prostřelil soudci hlavu."
„To je všechno?"
„Ne. Podle správce se ze soudcova apartmánu nic neztratilo. To je všechno."
„Proboha! Zavolám Larrymu Talbotovi do New Yorku. Možná bude mít podrobnější informace. Opravdu už toho víc neřekli?"
„Jenom stručný životopis vynikajícího právníka a soudce. Jádro sdělení tkví v informaci, že se nic neztratilo. Pachatel nepřišel krást."
„To chápu," zabručel Converse. „Promluvím si s Talbotem. Ale teď mi řekněte, proč jste v noci Dowlingovi tvrdil, že pracujete na ambasádě. Určitě jste byl na letišti."
„Taky že byl a sedm hodin jsem pobíhal od jedné přepážky ke druhé a hledal vás v seznamech cestujících, abych zjistil, kterým letadlem přiletíte."
„Věděl jste, že jsem na cestě do Bonnu?"
„Beale si to myslel."
„Beale?" vyhrkl Joel překvapeně. „Mykonos?"
„Press mi dal jeho jméno a telefonní číslo, ale měl jsem se s ním spojit, jenom kdyby došlo k nejhoršímu. Což se stalo," dodal po krátké odmlce.
„Co vám Beale řekl?"
„Že jste odjel do Paříže a že podle jeho názoru bude vaší další zastávkou Bonn."
„A co ještě?"
„Nic. Řekl, že přijal mé ‚prověření', jak to nazval, protože jsem znal jméno a věděl jsem, jak se s ním spojit. Tyto informace jsem mohl mít jen od Presse. Všechno ostatní prý musím zjistit od vás - pokud se mi rozhodnete s něčím svěřit. Byl studený jako psí čumák."
„Neměl na vybranou."
„Ovšem potom dodal, že kdybych vás nenašel, mám za ním nejdřív přijet na Mykonos a teprve potom čeřit vlny... prý kvůli tomu, za co pan Halliday bojoval. Chtěl jsem vám dát ještě dva dny, pokud bych tak dlouho vydržel."
„A co potom? Mykonos?"
„Nevím. Uvažoval jsem, že bych asi Bealeovi znovu zavolal. Tentokrát by mně toho musel říct mnohem víc, aby mě přesvědčil."
„A kdyby vás nepřesvědčil? Kdyby z jakéhokoliv důvodu nemohl mluvit?"
„V tom případě bych odjel rovnou do Washingtonu za tím, koho by mi velení námořnictva doporučilo. Jestli si myslíte, že nechám tuhle záležitost jen tak plavat, tak se zatraceně pletete a Beale taky."
„Kdybyste mu vysvětlil, jak se věci mají, Beale by jistě na něco přišel a pozval vás na Mykonos." Joel sáhl do kapsičky košile, vytáhl balíček cigaret a nabídl Fitzpatrickovi, který zavrtěl hlavou. „Avery taky nekouřil," poznamenal bezmyšlenkovitě a cvakl zapalovačem. „Promiňte, Press," dodal a vdechl kouř.
„Nic se nestalo. To jméno mně pomohlo k setkání s vámi."
„Ve vaší výpovědi, kolego, je jistá nesrovnalost, kterou je třeba objasnit - aby se žádný z nás nedopustil osudné chyby."
„Nevím sice, na co narážíte, ale pokračujte."
„Uvedl jste, že jste mi chtěl dát ještě dva dny. Říkám to správně?"
„Ano, kdyby se mi podařilo sehnat ubytování a trochu se tady zařídit."
„A jak jste věděl, že jsem nepřiletěl dva dny před vámi?"
Fitzpatrick střelil po Joelovi pohledem. „Působím v právním odboru vojenského námořnictva osm let. Za tu dobu jsem byl obhájcem, žalobcem, právním poradcem a soudním přísedícím ve spoustě případů, a to ne pouze před vojenskými soudy. Služebně jsem navštívil většinu zemí, s nimiž má Washington podepsanou dohodu o právní pomoci."
„To je sice pěkné, ale já nejsem u námořnictva."
„Byl jste, ale to je vedlejší. Nechtěl jsem tuto skutečnost použít, pokud by to nebylo absolutně nutné. Nebylo. Přiletěl jsem do Dusseldorfu, legitimoval se vedoucímu pasové kontroly a požádal ho o

spolupráci. Západní Německo má sedm mezinárodních letišť. Stačilo pět minut u počítače, abych se ujistil, že jste do Německa nepřiletěl v posledních třech dnech. Víc jsem nepotřeboval."
„Ale pak jste se musel přesunout do Kolína."
„Stihl jsem to za necelou hodinu a zavolal zpátky do Dusseldorfu. Žádný Converse do země nepřicestoval, a pokud jste nepřešel hranice inkognito - řekl bych, že o tomhle vím mnohem víc než vy - musel jste se dříve či později objevit."
„Jste opravdu houževnatý."
„Řekl jsem vám své důvody."
„A co Dowling a ty řeči o ambasádě v hotelu?"
„Lufthansa vás měla na seznamu cestujících z Hamburku. Neumíte si představit mou úlevu. Potloukal jsem se kolem přepážky pro případ, že by se letadlo opozdilo, když vtom napochodovali tři chlapi z velvyslanectví, zamávali služebními průkazy a jejich šéf se na vás začal vyptávat dost mizernou němčinou."
„Vy to poznáte?"
„Mluvím plynně německy... a taky italsky, francouzsky a španělsky. Mívám co do činění s příslušníky různých národností."
„Tohle ponechám bez komentáře."
„Předpokládám, že to je jeden z důvodů, proč jsem ve čtyřiatřiceti korvetní kapitán. Hodně cestuju."
„Opět bez komentáře. Co vás na těch chlapech z velvyslanectví zaujalo?"
„Vaše jméno, pochopitelně. Chtěli se ujistit, že opravdu sedíte v letadle z Hamburku. Úředník na mě nenápadně mrkl a já zavrtěl hlavou. Spolupracoval. Víte, dal jsem mu sice pár marek, ale v tom to nebylo. Tito lidé nemají papaláše z americké ambasády zrovna v lásce."
„To už jsem jednou slyšel. V noci od Dowlinga. Jak jste na něho přišel?"
„Může si za to sám. Ale chvíli mi to trvalo. Když letadlo přistálo, stál jsem vzadu u výdeje zavazadel. Chlapi z ambasády zaujali pozici u východu do haly asi dvacet metrů daleko. Všichni jsme čekali, až na pásu zbylo jediné zavazadlo, váš kufr, ale vy jste se neukázal. Pak vyšla jakási žena a kontingent z velvyslanectví se na ni vrhl jako vosy
na med. Byli vzrušení a znepokojení, ale moc jsem neposlouchal, protože jsem se rozhodl vrátit k přepážce."
„Zjistit, jestli jsem v tom letadle opravdu byl?" zeptal se Converse.
„Ano," potvrdil Fitzpatrick. „Další bankovka změnila majitele a já se dozvěděl, že tenhle Caleb Dowling - kterého jsem měl podle všeho znát - se u přepážky zastavil, než opustil letiště."
„A zanechal instrukce," poznamenal Joel tiše.
„Jak to víte?"
„Sám jsem v hotelu nějaké dostal."
„To je ono, hotel. Dowling řekl tomu úředníkovi, že se v letadle setkal se svým krajanem, právníkem jménem Converse, který vedle něho seděl už z Kodaně. Obával se, že jeho nový přítel možná nesežene v Bonnu ubytování. Kdyby se ptal u přepážky Lufthansy, úředník ho měl poslat do hotelu Konigshof."
„Takže jste si dal dvě a dvě dohromady a rozhodl se vydávat za jednoho z těch lidí z velvyslanectví, kteří se mě nedočkali, a podrobit Dowlinga křížovému výslechu," podotkl Joel s úsměvem. „Kdo z nás ještě nevyužil svědka protistrany?"
„Přesně tak. Ukázal jsem mu svůj průkaz a řekl mu, že jsem námořní ataše. Musím bohužel konstatovat, že moc ochotně nespolupracoval."
„A podle jeho odborné divadelní kritiky jste vy zase nebyl moc přesvědčivý - ostatně ani já ne. No, je to sice divné, ale díky tomu dal nás dva dohromady." Joel se zastavil, zamáčkl cigaretu o zídku a hodil nedopalek do vody. „Dobrá, kapitáne, shrneme si situaci. Znáte jazyk a máte styky. Mohl byste se hodit."
Námořní důstojník se zastavil a upřel na Joela vážný pohled. „Udělám všechno, co bude v mých silách," začal pomalu, „pokud mi to bude dávat smysl. Ale v jednom musí být mezi námi jasno, Converse. Nehodlám ustoupit z těch dvou dnů. Víc nemáte - nemáme, jestli mě vezmete na palubu."
„Kdo to ultimátum stanovil?"

„Já. Tady a teď."
„Takhle by to nešlo."
„Říká kdo?"
„Já. Tady a teď." Joel se otočil a rychlým krokem se vydal podél zídky.
Fitzpatrick ho dohonil. „Jste v Bonnu. Byl jste v Paříži a přiletěl jste do Bonnu." Jeho hlas neprosil, ani nebyl netrpělivý, voják se ovládal. „To znamená, že znáte jména a místa. Máte důkazy, at už materiální, nebo z doslechu. Chci je také a chci je všechny."
„Tak to se budete muset zatraceně víc snažit, kolego."
„Slíbil jsem to."
„Komu?"
„Své sestře. Myslíte si, že nic neví? Press strašně trpěl. Trhalo ho to na kusy. Celý rok se budil uprostřed noci a chodil po domě a mluvil sám k sobě, ale jí nic neřekl. Dusil to v sobě. Byl jako posedlý a ona nedokázala proniknout ulitou, kterou se obklopil. Musel byste je znát, abyste pochopil. Dneska není zrovna v módě, když se dva lidé s kupou dětí pořád milují a mají se rádi, když se nemůžou dočkat, až budou zase spolu, ale oni dva byli takoví."
„Jste ženatý?" zeptal se Joel, aniž zvolnil krok.
„Ne," odpověděl námořník, kterého otázka očividně zmátla. „Ale chtěl bych. Však víte, hodně cestuju."
„To Avery... Press taky."
„O co vám jde, kolego?"
„Respektujte jeho rozhodnutí. Byl si vědom nebezpečí a věděl, že může ztratit život."
„Proto chci všechna fakta! Včera poslali jeho tělo do Států. Pohřeb je zítra, ale já tam nebudu, protože jsem Megan něco slíbil! Taky se vrátím, ale teprve tehdy, až budu mít v ruce všechno, co potřebuju, abych tuhle podělanou věc rozbil napadrť."
„Když do ní praštíte, dosáhnete jen toho, že ji potopíte ještě hlouběji - jestli vás někdo předtím nezastaví."
„To je jenom vaše domněnka."
„Jinou nemám."
„To neberu!"
„Nemusíte. Vraťte se a klidně vyprávějte báchorky o vraždě v Ženevě, která je oficiálně pokládaná za loupež, o vraždě v New Yorku, která možná navěky zůstane tím, čím není. A jestli se zmíníte o muži z Mykonosu, Beale zmizí, na to můžete vzít jed. Mimochodem, kolika odsouzení jste dosáhl jako žalobce, kolik klientů, které jste obhajoval, bylo osvobozeno?"
„Zažil jsem své porážky i vítězství, jako každý. Upřímně řečeno, většinou vítězství."
„Upřímně? Většinou? Víte, že existují lidé, kteří vezmou patnáct čísel, přidají to, čemu říkají proměnné, a vyjde jim taková statistika, jakou si usmyslí?"
„Co to má společného s Pressovou smrtí? S jeho vraždou?"
„To byste se divil, korvetní kapitáne Fitzpatricku. Ta vaše uniforma může klidně skrývat agenta druhé strany, provokatéra, který ze mě má vymámit informace."
„To jsou pitomé kecy, které nemusím poslouchat. Zato vy budete poslouchat mě! Máte dva dny, Converse! Jsem na palubě, nebo ne?"
Joel se zastavil a pozorně se zadíval do mladistvé tváře vedle sebe. Mladé, a už ne tak mladé, kolem koutků rozzlobených očí se objevily náznaky vrásek. „Vy se ani neplavíte v mé flotile," řekl unaveně. „Starý Beale měl pravdu. Rozhodnutí je na mně a já jsem se rozhodl, že vám nic neřeknu. Nechci vás na palubě, námořníku. Jste horkokrevný šťoura a otravujete mě."
Joel se otočil a odcházel.

*****

„Výborně, stop! To je záběr! Dobrá práce, Cale! Málem jsem těm blábolům sám uvěřil." Režisér Roger Blynn zkontroloval údaj na klapce, kterou mu skriptka strčila pod nos, a než odešel ke stolku produkčního, vydal tlumočníkovi příkazy pro obsluhu kamery.

Caleb Dowling zůstal sedět na skalisku vyčnívajícím z úbočí kopce, jenž se zvedal nad majestátním Rýnem, a podrbal na hlavě nepříjemně zapáchající kozu, která mu právě vypustila dávku bobků na špičku naleštěné kovbojské boty. „Měl bych ti ty sračky nakopat zpátky do zadku, holka," zamumlal, „ale to by se neshodovalo s představou, kterou o mně diváci mají."
Herec vstal a protáhl se, dobře si vědom, že ho za nataženým lanem sleduje zástup fanoušků, jako když návštěvníci v zoologické zahradě pozorují vzácné zvíře. Za chvíli k nim dojde, zvedne lano a dá se s nimi do řeči. Pořád se nemohl nabažit obdivu - možná proto, že přišel tak pozdě a že svým způsobem symbolizoval vše, co si dnes s manželkou mohou dovolit... V posledních letech se jim žilo dobře, téměř dokonale. Jenom kdyby slunce chtělo někdy prosvětlit temná zákoutí Friediny mysli, povzdechl si v duchu.
„Cale!" přerušil jeho úvahy režisérův hlas. Blynn spěchal po svahu k němu. „Někdo s tebou chce mluvit."
„Doufám, že není sám. To by znamenalo, že mě naši společní zaměstnavatelé těžce přeplácejí."
Režisér se nezasmál a udýchaně došel k Dowlingovi. „Nejsi v nějakém průšvihu, Cale?"
„Jsem v něm pořád, ale nikdo si toho zatím nevšiml."
„Myslím to vážně. Shání tě nějaký člověk a tvrdí, že je od policie. Prý s tebou musí naléhavě mluvit."
„O čem?" Herec pocítil v žaludku osten strachu, který ho nikdy neopouštěl.
„To neřekl. Ale že prý to spěchá a musí s tebou mluvit mezi čtyřma očima."
„Proboha," zašeptal Dowling. „Frieda... Kde je?"
„V tvém přívěsu."
„V mém..."
„Uklidni se. Je s ním ten kaskadér. Moose Rosenberg. Kdyby jenom pohnul popelníkem, ta gorila ho prohodí stěnou."
„Díky, Rogere."
„Myslel to vážně, když říkal ‚mezi čtyřma očima'!"
To už herec neslyšel; rozběhl se po svahu k malému kempinkovému přívěsu, který při natáčení v exteriérech využíval ke krátkým chvílím odpočinku. Modlil se, aniž věděl ke komu, za to nejlepší a v duchu se připravoval na nejhorší - manželka zemřela.
Ani jedno, ani druhé, zato další komplikace. Nešlo o Friedu, ale o amerického právníka jménem Joel Converse. Kaskadér neochotně vyklidil přívěs a zanechal Dowlinga o samotě s mladým policistou v civilu, který se choval velmi zdvořile a hovořil plynně anglicky.
„Promiňte, jestli jsem vás znepokojil, pane Dowlingu," omlouval se Němec poté, co odpověděl na napjatý dotaz ohledně zdraví hercovy manželky. „O paní Dowlingové nic nevíme. Je snad nemocná?"
„V poslední době jí nebylo dobře. Je v Kodani."
„Ano, my víme. Často za ní jezdíte, že?"
„Kdykoliv mám volno."
„Nechce se k vám připojit a přijet do Bonnu?"
„Za svobodna se jmenovala Muhlsteinová a na svůj poslední pobyt v Německu vzpomíná... Řekněme s velkou hořkostí. Tehdy ji tady nepovažovali za člověka."
„Chápu," odvětil mladý policista. „S tímto stigmatem budeme žít dlouhé generace."
„To doufám," poznamenal herec.
„Já jsem se narodil až po válce, pane Dowlingu. Jsem moc rád, že to peklo přežila. Opravdu."
Herec nevěděl, proč to řekl. Ztišil hlas a téměř neslyšně zašeptal: „Pomohli jí Němci."
„Všichni nebyli tak špatní," odpověděl policista stejně tiše a pak pokračoval normálním tónem: „Ale moje práce se týká muže, vedle něhož jste včera v noci seděl v letadle z Kodaně do Hamburku a pak z Hamburku do Bonnu. Jmenuje se Joel Converse. Je to Američan. Právník."
„Co je s ním? Mimochodem, mohl bych se podívat na váš průkaz?"
„Zajisté." Policista sáhl do kapsy pro doklady a podal je herci, který měl tentokrát brýle usazené pevně na nose. „Doufám, že je všechno v pořádku," dodal mladík.
„Co znamená to Sonder Dezentrat?" zajímal se herec a mžoural přes brýle na drobná písmenka.
„Zvláštní oddělení. Jsme součástí spolkové policie. Máme za úkol dohlížet na případy, která naše vláda považuje za příliš citlivé, aby je vyšetřovaly normální policejní složky."

„To mně vůbec nic neříká a vy to dobře víte. Takových keců je ve filmech plno, jenomže nám to snadno projde. Vyslovte se jasněji, prosím."
„Jak si přejete. Interpol. V pařížské nemocnici zemřel člověk na následky těžkého zranění hlavy, které mu způsobil americký občan Joel Converse. Stav zraněného byl diagnostikován jako stabilizovaný, ale bohužel pouze dočasně. Dnes ráno byl nalezen mrtev a jeho smrt byla kvalifikována jako důsledek nevyprovokovaného napadení ze strany pachatele. Víme, že Converse přiletěl na letiště Kolín-Bonn, a podle výpovědi letušky jste tři a půl hodiny seděl vedle něho. Chceme zjistit, kde je, a doufáme, že nám pomůžete."
Dowling si sundal brýle, sklopil hlavu a polkl. „Vy si myslíte, že to vím?"
„Netušíme, ale mluvil jste s ním. A doufáme, že víte, že zatajování informací o skrývajícím se pachateli vraždy je trestný čin."
Herec si pohrával s nožičkami brýlí, jeho instinkty byly v těžkém konfliktu. Přistoupil k lůžku u stěny přívěsu, sedl si a zpytavé se zadíval na policejního důstojníka. „Nevíte, proč vám nevěřím?"
„Protože při pomyšlení na svou ženu nevěříte žádnému Němci. Mým posláním je chránit zákon a pořádek, pane Dowlingu. Udržovat řád, pro který se rozhodli lidé, já mezi nimi. Podle hlášení, které jsme obdrželi, se zdá být jisté, že tento Converse je silně psychicky narušený."
„Mně tak nepřipadal. Právě naopak, domníval jsem se, že na jeho ramenou sedí zatraceně chytrá hlava. Řekl mi spoustu velmi bystrých poznatků."
„Které jste chtěl slyšet."
„To zdaleka ne. Ale co tím chcete naznačit?"
„Šílenci bývají velmi přesvědčiví. Dokážou sehrát vynikající představení a naklonit si všechny a všechno na svou stranu. V tom tkví podstata jejich šílenství, jejich psychózy, jejich vlastního přesvědčení."
Dowling odložil brýle na postel a slyšitelně vydechl, jak v žaludku znovu pocítil důvěrně známou bolest. „Šílenec? Tomu nevěřím."
„Tak mu dejte šanci vyvrátit podezření a obhájit se. Víte, kde je?"
Herec přimhouřil oči. „Dejte mi vizitku nebo telefonní číslo, kde vás zastihnu. Možná se se mnou spojí."

*****

„Kdo je za to odpovědný?" Muž v červeném sametovém saku seděl v polotmě za psacím stolem, na který vrhala lampa s mosazným stínítkem ostře ohraničený kruh světla. V jeho odlesku se na stěně za kovovým křeslem rýsovala politická mapa světa. Podivná mapa -obrysy jednotlivých zemí byly zřetelně vyznačeny, ale silná stínovaná čára na ní vymezovala obrovské území, oddělené od okolních států. Toto území zahrnovalo celou západní Evropu, velkou část Středomoří a vybrané oblasti Afriky - a jako kdyby Atlantský oceán sloužil jen jako bleděmodrý spojovací můstek, také Spojené státy a Kanadu.
Muž zíral přímo před sebe, vráscitý obličej s hranatou čelistí, orlím nosem a úzkými rty jako by příroda vymodelovala z pergamenu, krátce zastřižené prošedivělé vlasy korunovaly majestátní hlavu posazenou na mohutném torzu. Když znovu promluvil, zněly v jeho hlase spíše vyšší tóny, bez rezonance, ale velitelsky. Snadno byste si představili, že ten hlas může zesílit až do jekotu, jako když divoká kočka vřeští přes zamrzlé jezero. Teď však mluvil tiše, naléhavě. „Kdo je za to odpovědný?" zopakoval. „Jste tam ještě, Londýne?"
„Ano," odpověděl volající z Velké Británie. „Samozřejmě. Přemýšlím, snažím se být férový."
„To je sice chvályhodné, ale je třeba se rozhodnout. Odpovědnost bude s největší pravděpodobností sdílená více subjekty, ale teď potřebujeme hlavně zjistit následky." Muž se odmlčel, a když pokračoval, jeho hlas nečekaně nabyl na intenzitě a zcela opustil předchozí tón. „Jak je možné, že se do věci zapletl Interpol?"
Otázka vyvedla Angličana z konceptu. „Ve čtyři ráno pařížského času našli Bertholdierova člověka mrtvého," vysvětloval překotně. „Sestra mu přinesla léky. Když objevila mrtvolu, zavolala Sureté..."
„Súreté?" zaječel muž za osvětleným stolem. „Proč Súreté? Proč neinformovala Bertholdiera? Byl to jeho zaměstnanec."
„Právě tady došlo k selhání," řekl Brit. „Nikdo si neuvědomil, že nemocnice dostala instrukce, že pokud

ten člověk zemře, má být Súreté okamžitě informována. Vyžádal si to jistý inspektor Prudhomme. Nemocniční recepce mu to nahlásila krátce po čtvrté."
„A on zapojil do vyšetřování Interpol?"
„Ano. Ale už bylo pozdě, aby Conversea zadržela německá pasová kontrola."
„Ještě že tak." Hlas ulehčením poklesl.
„Za normálních okolností by nemocnice pochopitelně počkala do rána a pak informovala Bertholdiera. Jak jste řekl, pacient byl jeho zaměstnanec, nikoli člen rodiny. Teprve potom by se o úmrtí dozvěděla městská policie a nakonec Sureté. V té době by už byli naši lidé na místě a účast Interpolu by nepřipustili. Pořád tomu můžeme zabránit, ale potřebujeme několik dní. Přesuny osob, nové důkazy, doplnění vyšetřovacího spisu. Chce to čas."
„Tak jím neplýtvejte."
„Všechno kvůli těm podělaným instrukcím!" ulevil si Brit.
„Na které nikdo nepomyslel," vyštěkl muž před upravenou mapou. „Ten Prudhomme něco tuší. Do případu je zapleteno hodně bohatých a vlivných lidí, okolnosti jsou dost bizarní."
„Za pár dní bude z vyšetřování odvolán," ujišťoval Angličan. „Converse je v Bonnu. To víme. Zatahujeme kolem něho smyčku."
„Německá policie a Interpol pravděpodobně také. Nemusím snad zdůrazňovat, jak tragické důsledky by to mělo."
„Můžeme nasadit jisté páky prostřednictvím amerického velvyslanectví. Uprchlík je Američan."
„Ten uprchlík má informace!" Muž za stolem zaťal pěst v kruhu světla na desce. „Nevíme jaké a od koho je získal. A to musíme zjistit!"
„V New Yorku jsme se nedozvěděli nic? Myslím toho soudce."
„Jen to, co se domníval Bertholdier a co jsem já věděl v okamžiku, kdy jsem uslyšel jeho jméno. Anstett se vrátil po čtyřiceti letech a znovu po mně šel. Nenáviděl mě stejně silně jako já jeho a až do samého konce hájil ty, kdo stáli za ním. No, konečně ho máme z krku a s ním i tu jeho svatou spravedlnost. Jde o to, že Converse není tím, za koho se vydává. A teď ho najděte!"
„Jak říkám, smyčka kolem něho se zatahuje. Máme více zdrojů a více informátorů než Interpol. Americký uprchlík v Bonnu, který, jak víme, nezná jazyk. Počet možných úkrytů je značně omezený. Najdeme ho, zlomíme a zjistíme, kdo ho poslal. A potom ho samozřejmě zlikvidujeme."
„Ne!" zaječela divoká kočka přes zamrzlé jezero. „Přistoupíme na jeho hru! Uvítáme ho a přijmeme mezi sebe. V Paříži mluvil o Bonnu, Tel Avivu, Johannesburgu. Přiveďte ho k Leifhelmovi... ne, ještě lépe, ať Leifhelm zajde k němu. A ať Abrahms přiletí z Izraele a Headmer z Afriky a samozřejmě Bertholdier z Paříže. Converse o nich tak jako tak ví. Stejně by nakonec požádal o svolání jakési schůzky na nejvyšší úrovni, aby se dostal mezi nás. Uspořádáme ji tedy pro něj a poslechneme si jeho lži. Jejich prostřednictvím nám řekne víc, než kdyby mluvil pravdu."
„Tomu nerozumím."
„Converse je předsunutá hlídka, ale nic víc. Jenom zkoumá terén, taktické rozmístění sil nepřítele. Kdyby byl něco jiného, jednal by přímo s příslušnými úřady a legitimními metodami. Neměl by důvod používat falešné jméno, šířit falešné informace... nebo utíkat a smrtelně zranit muže, o kterém se domníval, že ho chce zadržet. Pěšák na hlídce, který má jisté informace, ale zdaleka netuší, do čeho jde. A hlídku lze vlákat do pasti, postupující jednotku obklíčit. Ano, ta schůzka se musí uskutečnit."
„Pokládám tento postup za mimořádně nebezpečný. Musí přece vědět, kdo ho poslal, kdo mu dal ta jména. Určitě zná své zdroje. Můžeme ho zlomit - fyzicky nebo chemicky - a ty informace z něho vytáhnout."
„Možná je vůbec nemá," vysvětloval trpělivě muž u mapy. „Pěší hlídky nikdy neznají záměry velitele, už proto, že někdy je nutné, aby se nevrátily. O Converseovi se toho musíme dozvědět co nejvíc a dnes večer kolem šesté budu mít na stole každé hlášení, každou zmínku, každé slovo, které o něm kdy bylo napsáno. Je zde něco, co nám zatím uniká."
„Už víme, že je pohotový a vynalézavý," poznamenal Brit. „Podle toho, co jsme zjistili v Paříži, je pokládán za vynikajícího právníka. Jestli nás prohlédne a unikne nám, mohlo by to skončit katastrofou. Vypátrá naše lidi, promluví si s nimi..."

„Jakmile ho najdete, nespustíte ho z očí. Zítra budu pro vás mít další příkazy."
„Ano?"
„Jeho záznamy pro mě hledají po celé zemi. Aby člověk dokázal to, co teď Converse dělá, musí mít silnou motivaci, kterou do něj nahustili ti, kdo tahají za nitky v pozadí. A právě tyto manipulátory musíme objevit. Možná je to úplně někdo jiný, než si myslíme. Zítra se vám ozvu."
George Marcus Delavane odložil sluchátko do vidlice a pomalu, nemotorně se v křesle otočil k mapě, kterou pozlatily první paprsky svítání. S námahou se vzepřel o opěradla, natočil se zpět ke stolu a uvolnil knoflíky červeného saka. Pak poručil očím, aby se sklopily, a donutil je podívat se ještě jednou do tváře strašlivé pravdě. Pohled sklouzl po patnáct centimetrů širokém koženém pásu, který držel tělo ve vzpřímené poloze... Delavane rozkázal očím, aby se zaostřily, aby se s odporem smířily s hrůzou, kterou mu provedli.
Oči viděly jen okraj ocelového kolečkového křesla a za ním naleštěnou dřevěnou podlahu. Mohutné dlouhé nohy, které ho pronesly sněhem a blátem bitev i sluncem ozářenou dlažbou triumfálních pochodů a slavnostních ceremonií, už neviděly. Podle doktorů nohy onemocněly a smrtelná nákaza mohla zabít celé tělo. Delavane zaťal pěsti a pomalu je položil na desku stolu, hrdlo stažené němým výkřikem.

09 KAPITOLA

„Zatraceně, Converse, kdo si myslíte, že jste?" zasyčel Connal Fitzpatrick vztekle, když doběhl Joela, který kráčel rychle mezi stromy v parku u Staré celnice.
„Někdo, kdo znal chlapce Averyho Fowlera a o sto let později se v Ženevě díval, jak mu muž jménem Press Halliday umírá v náručí," odpověděl Converse a přidal do kroku. Mířil k taxíkům seřazeným u brány parku.
„S těmi kecy na mě nechoďte! Já znal Presse mnohem déle a mnohem lépe než vy. Proboha svatého, vždyť se oženil s mou sestrou! Patnáct let jsme byli důvěrní přátelé!"
„Vy neumíte nic jiného, než se vytahovat," odsekl Joel. „Ztraťte se!"
Fitzpatrick ho předběhl a zastoupil mu cestu. „Je to pravda! Prosím! Mohu vám pomoct. Chci vám pomoct! Znám jazyky, vy ne! Mám styky, vy ne!"
„A taky máte tu fixní ideu o ultimátu, kterou já nesdílím. Jděte mi z cesty, námořníku."
„Snažně vás prosím," žadonil námořní důstojník. „No tak nedostanu všechno, co jsem chtěl. Neodhánějte mě!"
„Najednou uhýbáte, ale když jste mluvil o těch dvou dnech, myslel jste to vážně."
Connal přikývl. „Taky že ano. Chci odhalit, co se tady děje. Nepřipustím, aby tato záležitost vyšuměla do ztracena. Čím déle se nic neděje, tím víc na to lidi kašlou. Víte to stejně dobře jako já a možná i lépe. Zkusil jste někdy znovuotevřít starý případ? Já ano, když se mi některé rozsudky vojenského soudu zdály zmanipulované. A víte, co jsem zjistil? Systém to nemá rád. Víte proč?"
„Jistě. Řešení nových případů vynáší mnohem víc."
„Správně. A to si Press nezaslouží. Ani Megan."
„Souhlasím," přikývl Joel. „Ale je zde jistá komplikace, kterou Press očividně pochopil. Možná vám to připadne kruté, ale jeho život byl bezvýznamný v porovnání s tím, po čem šel."
„To je skutečně kruté," řekl důstojník.
„Ale přesné. Za to, že chcete zapískat na píšťalku a křičet faul! by vás švagr dovlekl na žíněnku a tam vás zmydlil jako koně. Zařaďte zpátečku, námořníku, a vraťte se na pohřeb."
„Ne! Chci na palubu. Ultimátum už neplatí. Stáhl jsem ho."
„Jak ohleduplné," ušklíbl se Joel.
„Proboha! Vždyť víte, jak to myslím."
„Ne. Nevím, jak to myslíte."
„Velitelem jste vy," přiznal Fitzpatrick porážku. „Udělám jen to, co mi řeknete."
„Proč?" Joel se důstojníkovi zadíval upřeně do očí.
Právník vojenského námořnictva neuhnul pohledem. „Protože Press vám věřil. Říkal, že jste nejlepší."

„Kromě něho," dokončil Converse a napjatý výraz jeho tváře se uvolnil. „Dobře. Jsem ochoten vám důvěřovat. Ale mám jistá základní pravidla. Buď je přijmete, nebo nejste, jak říkáte, na palubě."
„Tak si je poslechněme. Budu se ošívat jen uvnitř, abyste to neviděl."
„Ano," souhlasil Joel, „opravdu se budete ošívat. Tak za prvé. Řeknu vám jen to, co uznám za vhodné, co podle mého názoru za daných okolností potřebujete vědět. Závěry, které z těchto informací učiníte, jsou vaše věc. Takto nebudete moci nic prozradit, kdyby došlo k nejhoršímu."
„Tvrdý požadavek."
„Trvám na něm. Občas vám sdělím jméno či dvě, když si budu myslet, že by mohla otevřít nějaké dveře. Ale pokaždé to bude údaj z druhé nebo třetí ruky. Jste dost vynalézavý, abyste si pro vlastní ochranu dokázal vymyslet zdroj, ne?"
„Nebojte se, tuhle taktiku jsem použil už mockrát. Ale něco mně říct musíte."
„Poskytnu vám celkový přehled, spoustu abstrakcí a málo fakt. Až postoupíme -jestli postoupíme -, dozvíte se víc. Kdybyste si myslel, že jste na něco přišel, řeknete mi to. To je životně důležité. Nemůžeme riskovat, že nám operace vybuchne pod rukama jenom proto, že byste jednal na základě nesprávných dedukcí."
„Kdo je to my?"
„Taky bych rád věděl."
„Teď jste mě uklidnil."
„To věřím."
„Proč mi neřeknete všechno hned?"
„Protože Megan Hallidayová už ztratila manžela. Nerad bych, aby přišla i o bratra."
„To beru."
„Mimochodem, kolik máte času? Jste v aktivní službě."
„Mám třicetidenní dovolenou s možností prodloužení. Ježíši, jediná sestra s pěti dětmi a zabili jí manžela. Mohl jsem si dovolenku klidně podepsat sám."
„Zůstaneme u třiceti dnů, kapitáne. To je víc času, než je nám okolnostmi dopřáno."
„Tak mluvte, Converse."
„Projdeme se." Joel se otočil a vracel se k zídce na nábřeží a řece pod ní.

*****

V „celkovém přehledu" Joel nastínil současnou situaci - jednotlivci, pocházející z různých zemí, ale stejného světového názoru, se spojili a s využitím svého obrovského vlivu obcházejí zákony a posílají zbraně a zbrojní technologie nepřátelským vládám a organizacím.
„Co tím sledují?" zeptal se Fitzpatrick.
„Mohl bych tvrdit, že jim jde jen o zisk, ale tím bych vás neošálil."
„Kdyby to měl být jediný důvod, tak určitě ne." Námořní důstojník se zamyslel. „Vlivní lidé - podle mého chápání slova ‚vlivný' ve vztahu k platným zákonům - by operovali jako jednotlivci nebo nejvýše malá skupinka v rámci svých zemí. Alespoň tehdy, kdy by jim šlo jen o zisk. Koordinace se zahraničím by byla zbytečná. Trh se zbraněmi ovládají prodávající, ne kupci. Nadnárodní partnerství by snižovalo tržby."
„Myslí vám to, kolego."
„Takže?" Fitzpatrick se tázavě zadíval na Joela, který kráčel vedle něho k mezeře v kamenné zdi, kde stálo bronzové dělo na podvozku.
„Destabilizace," odpověděl Converse. „Masivní destabilizace. „Série výbuchů násilí v oblastech zvýšeného napětí, které zpochybní schopnost vládnoucího režimu zajistit klid a pořádek."
„Znovu se musím zeptat, co tím sledují."
„Konstatoval jsem, že vám to myslí, tak si zkuste odpovědět sám. Co se stane, když je stávající politická struktura ochromena výtržnostmi a nepokoji do té míry, že již nemůže dále fungovat, protože se jí situace vymkla zpod kontroly?"
Oba muži se zastavili u kanonu a námořní důstojník přejel pohledem ladnou linii hlavně. „Je

zrekonstruována nebo nahrazena jinou," odpověděl a zadíval se na Joela.
„Naprosto správně," řekl Joel tiše. „Taková je tedy situace. Konec všeobecného přehledu."
„Ale to přece nedává smysl!" vyhrkl Fitzpatrick a přimhouřil oči. „Můžu zrekapitulovat?"
„Jistě."
„Termínem ‚vlivní lidé' se označují osoby ve vysokém postavení. Pokud tedy neuvažujeme o čistě kriminálních živlech - které ovšem můžeme vyloučit, není-li zisk jediným cílem operace -, pak mluvíme o úctyhodných občanech. Existuje snad nějaká jiná definice, o které nevím?"
„Jestli ano, zůstala mi utajena."
„V tom případě ale nechápu, proč by se tito lidé měli snažit destabilizovat stávající systém, politickou strukturu, která jim zajišťuje jejich vliv. To opravdu nedává smysl."
„Už jste někdy slyšel výrok, že všechno je relativní?"
„Mockrát. No a?"
„No tak uvažujte."
„O čem?"
„O vlivu." Joel si zapálil cigaretu, zatímco mladší muž pozoroval sedm pahorků na druhém břehu řeky.
„Chtějí ho víc," řekl Fitzpatrick pomalu a otočil se k Joelovi.
„Chtějí všechen vliv," opravil ho Converse. „A jediný způsob, jak ho získat, je prokázat, že řešení, které nabízejí, je jedině možné, protože všechna ostatní řešení v okamžiku, kdy náhle všude propukl chaos, selhala."
Chvíli trvalo, než vojenský právník pochopil plný dosah toho, co právě slyšel. „Svatá panno," vydechl tiše, a přesto to znělo jako zoufalý výkřik. „Mezinárodní plebiscit... vůle lidu volající po všemocném státu! Fašismus. Nadnárodní, celosvětový fašismus."
„Tak tohle je zatím nejpřesnější vyjádření, jaké kdo z nás slyšel."
„Z nás? To znamená ‚my', ale vy nevíte, kdo jste." Fitzpatrick nechápavě a současně zlostně svraštil obočí.
„Smiřte se s tím," řekl Joel. „Já jsem taky musel."
„Proč, proboha?"
„Avery Fowler. Vzpomínáte?"
„Ach, bože můj."
„A jeden starý pán na ostrově v Egejském moři. To je vše, co máme. Ale nemýlili se. Ta hrůza je skutečná. Viděl jsem ji na vlastní oči a víc vědět nepotřebuju. Avery mi v Ženevě řekl, že nezbývá moc času. Beale to nazval odpočítáváním. Ať se stane cokoliv, dojde k tomu před koncem vaší dovolené."
„Kristepane," vydechl Fitzpatrick. „Co ještě mně můžete říct?"
„Velmi málo."
„Ambasáda," vyhrkl Connal. „Už je to pár let, ale byl jsem tam. Pracoval jsem s vojenským atašé. Nepotřebuju, aby mě někdo představoval. Tam můžeme získat pomoc."
„Taky nás tam mohou zabít."
„Cože?"
„Velvyslanectví je infiltrované. Ti tři muži, které jste viděl na letišti..."
„Co je s nimi?"
„Patří k druhé straně."
„Tomu nevěřím."
„Proč si myslíte, že byli na letišti?"
„Čekali na vás. Chtěli s vámi mluvit. Mohli mít deset dobrých důvodů. Třeba si to nechcete přiznat, ale opravdu jste považován za vynikajícího odborníka na mezinárodní právo. Diplomaté a pracovníci ministerstva zahraničí často vyhledávají lidi, jako jste vy."
„Tenhle rozhovor jsem už absolvoval," odsekl Converse podrážděně.
„A co má znamenat zase tohle?"
„Když se mnou chtěli mluvit, proč na mě nečekali hned u východu?"
„Protože se domnívali, že se objevíte v hale jako každý normální cestující."
„A když jsem se neukázal, tak je to podle vás znepokojilo a rozzlobilo. Tak jste to řekl, ne?"

„To je pravda."
„A pamatujete si na tu ženu?"
„Jistě."
„Sledovala mě už z Kodaně. A ještě něco. Ta čtveřice nastoupila před letištěm do limuzíny, která patří muži, o němž víme - víme! - že je součástí toho, co jsem vám popsal. Společně pak odjeli na americké velvyslanectví. A tohle mi budete muset věřit, protože jsem je sám viděl."
Fitzpatrick jen úžasem zamrkal. „Dobře, ambasádu vyloučíme. A co Brusel? Velitelství NATO? Jeho součástí je i oddělení námořní rozvědky. Pár lidí tam znám, spolupracoval jsem s nimi."
„Zatím ne, a možná vůbec ne."
„Domníval jsem se, že chcete využít mou uniformu, mé styky."
„Snad později. Každopádně je dobré vědět, že je mám k dispozici."
„Dobře, tak co po mně vlastně chcete? Něco přece dělat musím!"
„Opravdu mluvíte plynně německy?"
„Hochdeutsch, Schzväbisch, Bayerish a řadou dalších dialektů. Říkám vám, znám pět jazyků..."
„Ano, to jste mi dal dost nepokrytě najevo," přerušil důstojníka Joel. „Tady v Bonnu žije jistá Fischbeinová - první jméno, které vám dávám. Je součástí organizace. Nevíme přesně, jaké místo v ní zastává, ale podezříváme ji, že působí jako spojka. Předává informace. Chci, abyste se s ní sešel, promluvil s ní, navázal kontakt. Musíme vám vymyslet nějakou lákavou záminku. Je jí přes čtyřicet a je to nejmladší dcera Hermanna Göringa. Vdala se za židovského vězně, který přežil holocaust. Důvod je snad jasný. Její manžel emigroval před lety do Izraele. Napadá vás něco?"
„Jistě," odpověděl Fitzpatrick bez váhání. „Dědictví. Armádě projdou každý rok rukama tisíce posledních vůlí. Blázni v nich odkazují veškeré své jmění jiným bláznům, kteří je přežili. Jediní ‚praví' Němci, čistá árijská rasa a podobné nesmysly. Vracíme je civilním soudům, které nevědí, co s nimi, takže je odloží k ledu. Majetek nakonec propadne státu."
„To myslíte vážně?"
„Ein, zwei, drei. Věřte mi, ti šašci to vážně myslí."
„A jak chcete tuhle taktiku použít?"
„Co třeba jeden milion dolarů, které jí odkázal zesnulý majitel pivovaru někde na Středozápadě?"
„Beru vás," řekl Joel. „Jste na palubě."

*****

Joel nezmínil krycí označení „Akvitánie", Bertholdiera, Leifhelma ani žádné jméno ze seznamu zaměstnanců ministerstva zahraničí ' a Pentagonu. Slovem nenaznačil výsledky analýz postupu spiknutí, jak se je dozvěděl z písemných materiálů a od Bealea na Mykonosu. Connal Fitzpatrick dostal jen nejzákladnější kostru informací. Converse věděl, proč to dělá. I kdyby nepřítel mladého vojenského právníka zajal a brutálně vyslýchal, nic podstatného by se nedozvěděl.
„Moc jste mně toho neřekl," namítl Fitzpatrick.
„Dost na to, aby vás to stálo hlavu. A to je fráze, kterou normálně ve slovníku nemám."
„Já taky ne." Oba muži kráčeli k východu z parku a Hallidayův švagr pokračoval: „Na druhé straně máte oproti mně mnohem bohatší zkušenosti. S tím, co jste prošel vy, se já nemůžu srovnávat. Četl jsem o vás v tajných materiálech. Zdůrazňuju množné číslo, ty spisy jsou korelovány s údaji o jiných válečných zajatcích. Vy jste byl jiný než ostatní. Podle svědectví drtivé většiny vašich spoluvězňů jste je držel nad vodou, sjednocoval... Dokud vás nestrčili na samotku."
„Mýlili se, námořníku. Byl jsem rozklepaný, podělaný strachem a byl bych se vyspal i s vietnamským prasetem, kdyby mi to pomohlo zachránit si kůži."
„Materiály říkají něco jiného. Prý..."
„To mě nezajímá, kapitáne," zavrčel Joel, když procházeli ozdobnou bránou. „Ale mám jeden bezprostřední problém a potřebuju vaši pomoc."
„O co jde?"
„Slíbil jsem Dowlingovi, že mu zavolám na nějakou přenosnou linku, nebo co to je, a nevím, jak o ni

ústřednu požádat."
„Tamhle je automat." Fitzpatrick ukázal na plastovou bublinu, která vyčnívala z betonového sloupu u silnice. „Znáte číslo?"
„Někde ho mám," odpověděl Converse a hrabal se v kapsách. „Tady je," zajásal a vylovil zmačkaný cár papíru z hromádky účtů za platby kreditní kartou.
„Vermittlung, bitte," požádal Connal o ústřednu a pak telefonistce oznámil číslo. „Tu máte. Zvoní." Podal Joelovi sluchátko a hodil do štěrbiny několik mincí.
„Mluvte vy. Řekněte, že ho volá... jeho právník. Ten z hotelu."
„Gutten Tag, Fraulein. Ist Herr Dowling... Jistě, mluvím anglicky... Ne, nevolám z Kalifornie, ale jde o naléhavou záležitost... Dowling. Potřebuju mluvit..."
„Caleb," sykl Joel.
„Sháním Caleba Dowlinga." Fitzpatrick zakryl mikrofon dlaní. „Co je to proboha za jméno?"
„Reklama," ušklíbl se Converse.
„Prosím? ...Ano, děkuji." Connal znovu podal sluchátko Joelovi. „Už jde. Vemte si to."
„Joe?"
„Ano, Cale. Slíbil jsem, že vám zavolám, až si s tím Fowlerem promluvím. Je to v pořádku."
„Ne, není, pane právníku," řekl tiše herec. „My dva bychom si měli velmi vážně promluvit. A klidně vám přiznám, že mi za zadkem bude stát stokilová gorila jménem Rosenberg."
„Nerozumím vám."
„Někdo zemřel. V Paříži. Pomohlo vám to porozumět?"
„Ach, bože můj." Converse cítil, jak se mu stahuje hrdlo a zvedá žaludek. „Přišli za vámi?" vydechl.
„Asi před hodinou mě navštívil příslušník západoněmecké policie a tentokrát jsem si jeho průkaz zatraceně pořádně prohlédl."
„Nevím, co na to říct," zajíkal se Joel.
„Udělal jste to?"
„Já... Myslím, že ano."
„Myslíte? Tady snad není o čem přemýšlet."
„Tak tedy ano... Odpověď zní ano. Udělal jsem to."
„Měl jste k tomu důvod?"
„Domníval jsem se, že ho mám."
„Chci ten důvod slyšet, ale ne teď. Řeknu vám, kde se sejdeme."
„Ne!" odmítl Joel důrazně. „Nemůžu vás do toho zatáhnout. Nesmím!"
„Ten policajt mně dal vizitku a chce, abych mu zavolal, kdybyste se mi ozval. Vyjádřil se zcela jasně o trestním postihu za utajování informací a napomáhání pachateli,"
„Měl pravdu. Naprostou pravdu! Proboha, Calebe, řekněte mu všechno! Ve vlastním zájmu! Řekněte mu pravdu. Zajistil jste mi pokoj, protože jste se domníval, že nemám rezervaci. Pěkně jsme si v letadle popovídali a chtěl jste mi pomoct. Pokoj jste zamluvil na svoje jméno, abych ho nemusel platit. Nic neskrývejte! Ani tento hovor."
„Proč jsem mu to neřekl hned?"
„S tím si nedělejte starosti. Říkáte mu to teď. Jsem váš krajan, v Německu jsme oba cizinci. Chtěl jste získat čas, abyste si všechno promyslel. Můj telefonát vás přiměl, abyste začal uvažovat racionálně. Řekněte mu, že jste na mě vypálil obvinění a že já jsem ho nepopřel. Buďte k němu upřímný, Cale."
„Jak upřímný? Mám do své zpovědi zařadit i posezení s Fowlerem?"
„I to je v pořádku, ale když nechcete, nemusíte. Není to nutné. Vysvětlím vám to. Fowler je falešné jméno a nemá s událostmi v Paříži
žádnou spojitost. Máte mé slovo. Kdybyste se o něm zmínil, způsobil byste si zbytečné komplikace."
„Mám policii oznámit, že jste u Staré celnice?"
„Volám z automatu u brány. Právě jsem to přiznal."
„Ale nebudete se moci vrátit do hotelu."
„To nevadí." Joel spěchal, aby mohl co nejdříve zavěsit a přemýšlet. „Druhé zavazadlo mám na letišti a také si ho nemohu vyzvednout."

„Měl jste diplomatický kufřík."
„O ten jsem se postaral. Snadno se k němu dostanu."
Herec se odmlčel a pak uvážlivě pokračoval: „Takže mně radíte, abych se spojil s policií a řekl pravdu."
„Bez toho, abyste se zmiňoval o irelevantních skutečnostech. Ano, tak zní má rada, Cale. Takto se do ničeho nenamočíte a zůstanete čistý. Vy jste čistý."
„Zní to jako dobrá rada, Joe - Joeli, a jistě bych se jí rád řídil. Jenomže se obávám, že nemohu."
„Cože? Proč ne?"
„Protože zločinci, zloději a vrazi takové rady nedávají. Tohle jsem se ještě v žádném scénáři nedočetl."
„Plácáte nesmysly, Cale! Pro smilování boží, udělejte, co vám říkám!"
„Promiňte, kamaráde, ale tahle dramaturgie mi nesedí. Provedeme to naopak. Vy uděláte, co říkám já. V areálu univerzity stojí velký kamenný dům - vskutku nádherná stavba, zrekonstruovaný palác -a za ním zahrada, jakou hned tak neuvidíte. Nachází se na jih od paláce. Stezky lemují lavičky, příjemné místo k posezení za letní noci, trochu stranou od ruchu velkoměsta, takže nás nikdo nebude rušit. Přijďte přesně v deset."
„Nemůžu vás do toho namočit, Cale!"
„Už jsem se namočil. Zatajil jsem informace a napomáhal pachateli." Dowling se znovu odmlčel. „Chci, abyste se s někým setkal."
„Ne!"
Ve sluchátku cvaklo a linka oněměla.

10 KAPITOLA

Converse zavěsil, opřel se o stěnu plastové kukaně a srovnával si v hlavě zmatené myšlenky. Zabil člověka. Sice ve válce, ale v takové, o které nikdo neví; ne ve žhavé bitvě zuřící ve východoasijské džungli, ale v pařížské uličce. Zabil člověka, protože se musel bleskurychle rozhodnout. A ať už bylo rozhodnutí správné, nebo ne, vykonal ho a nemělo smysl o tom dlouze uvažovat. Hledá ho německá policie, což znamená, že se do vyšetřování vložil Interpol. Mezinárodní policejní organizace předala z Paříže do Bonnu informace, které jí nějakým způsobem podstrčil Jacques Louis Bertholdier. Ten ovšem zůstává ve stínu a zdánlivě není do stíhání nijak zapojen. Joel si vzpomněl na slova, která pronesl před několika minutami. Jestliže byl ve srovnání s tím, co je v sázce, bezvýznamný život Prestona Hallidaye, pak stejně bezvýznamný je i život Bertholdierova přisluhovače. Neměl jsem na vybranou, uzavřel své úvahy Converse. Musel jsem se dostat z Paříže, udržet si svobodu pohybu.
„Co se stalo?" Fitzpatrick stál metr od Joela, v očích úzkost. „Vypadáte, jako kdyby vás kopl kůň."
„Taky že kopl," souhlasil Joel.
„Dowling je v průšvihu?"
„Bude!" vybuchl Joel. „Protože je pitomý blbec, který si myslí, že hraje v nějakém podělaném seriálu!"
„Před chvílí jste o něm mluvil jinak."
„Setkali jsme se, takže mu to vyšlo. Tohle projít nemůže. Jemu ne." Converse se ohlédl na vojenského právníka a zoufale se soustředil na bezprostřední přítomnost. „Možná vám to řeknu, možná ne." Rozhlédl se po volném taxíku. „Teď se pokusíme využít těch vašich úžasných lingvistických schopností. Potřebujeme se někde utábořit, nákladně, ale neokázale a hlavně ne na místě, kde potkáte davy turistů neznalých jazyka. Jestli o mně rozšíří nějakou informaci, tak to bude má neschopnost domluvit se mimo pět městských částí New Yorku. Chci drahý hotel, který nepotřebuje cizince, neláká je. Víte, co mám na mysli?"
Fitzpatrick přikývl. „Exkluzivní podnik, spíše privátní klub, zaměřený na německé podnikatele. Najdete je v každém větším městě a jen snídaně stojí dvacetkrát tolik, než jsou moje diety na celý den."
„To nevadí. Mám tady v Bonnu uloženy nějaké peníze. Neuškodí, když si je vyzvednu."
„Jste samé překvapení," poznamenal Connal. „Myslím opravdové překvapení."
„Myslíte, že zvládnete najít takový hotel?"
„Vysvětlím taxikáři, co chceme. Měl by vědět, kam nás zavézt. Bonn je malé město, žádný New York,

Londýn nebo Paříž... Tamhle vystupují lidi z taxíku." Oba muži se rozběhli k automobilu, z něhož vystupovala čtveřice pasažérů s fotoaparáty na krku, obtěžkaná přepychovými zavazadly.
„Jak to chcete zařídit?" zajímal se Converse.
„Kombinace toho, co jsme oba zmínili. Tichý, solidní hotel bez cizinců. Vysvětlím, že chceme pozvat k důvěrnému jednání pár velmi důležitých německých obchodníků - bankéřů -, a potřebujeme místo, kde se budou cítit co nejpříjemněji. Pochopí, o co nám jde."
„Uvidí, že nemáme zavazadla," namítl Joel.
„Nejdřív uvidí peníze, které mu strčím pod nos," opáčil námořní důstojník a přidržel Joelovi dveře.

*****

Korvetní kapitán Connal Fitzpatrick, právník vojenského námořnictva Spojených států učinil na Joela Conversea, uznávaného odborníka na mezinárodní právo, tak silný dojem, že si posledně jmenovaný připadal jako malý kluk. Bez zjevného úsilí jim oběma zajistil ubytování v dvouložnicovém apartmánu v solidním penzionu na nábřeží Rýna zvaném Das Rektorat. V renovované budově z meziválečného období se řada hostů navzájem znala a zaměstnanci se jim jen málokdy podívali do očí - znak služebné podřízenosti a současně ujištění, že kdyby se někdo vyptával, mohou klidně popřít, že pana XY viděli.
Fitzpatrick zahájil válečnou výpravu tak, že se naklonil k řidiči a spustil na něj tichou, ale naléhavou palbu německých vět. Jak taxík projížděl centrem města, jejich rozhovor sklouzl do důvěrného tónu.
Následoval slalom ulicemi, a když přejeli železniční trať protínající hlavní město, vydali se po nábřeží řeky na sever. Joel se začal vyptávat, kam jedou, ale vojenský právník ho zvednutím ruky po druhém slovu zarazil.
Po nekonečně dlouhé a složité jízdě zastavili před vchodem do penzionu a Fitzpatrick vystoupil.
„Zůstaňte tady," vyzval Joela. „Uvidím, jestli se mi podaří sehnat pokoj. Hlavně nic neříkejte."
Za dvanáct minut se Connal vrátil s přísným výrazem v obličeji, ale veselou jiskrou v oku - splnil bojový úkol. „Můžete vystoupit, pane předsedo správní rady. Půjdeme rovnou nahoru." Zaplatil řidiči přemrštěné spropitné a znovu podržel Joelovi dveře, tentokrát mnohem uctivěji, a odvedl ho impozantní halou, obloženou dřevem a vybavenou těžkým dubovým nábytkem a masivními koženými křesly, k výtahu, aniž je obtěžoval nosič nebo poslíček. Kabina obložená mramorem a zrcadly, do níž by se sotva vměstnali čtyři lidé, ma-jestátně stoupala do druhého patra.
„Ubytování se vám bude určitě zamlouvat," ujišťoval Joela Connal. „Už jsem ho zkontroloval, proto mi to trvalo tak dlouho."
„Mám dojem, že jsme se ocitli v devatenáctém století," poznamenal Joel. „Doufám, že tu mají telefon a ne pouze jezdeckou poštu."
„Nejmodernější telekomunikační zařízení. To jsem si také ověřil." Výtah zastavil. „Tudy." Fitzpatrick máchl rukou doprava. „Apartmá je na konci chodby."
„Apartmá?"
„Říkal jste, že máte v Bonnu peníze."
Apartmá tvořily dvě ložnice s přepychově zařízeným společným obývacím salonem, z jehož balkonu za francouzským oknem se otevíral krásný výhled na řeku; vzdušné, prosluněné místnosti s obrazy francouzských impresionistů na stěnách.
„Výborně, kouzelníku." Joel vyhlédl z balkonu a pak se obrátil k Fitzpatrickovi, který stál uprostřed salonu. „Jak se vám to podařilo?"
„Poměrně snadno," usmál se vojenský právník. „Nevěřil byste, jakou moc mají v této zemi armádní papíry. Zejména starší lidé ztuhnou v pozoru, když je spatří, a místnímu personálu je vesměs přes šedesát."
„To mně nic neříká - pokud nás ovšem nechcete přihlásit jako dobrovolníky do německé armády."
„Na vysvětlenou dodávám, že jsem právní poradce, kterého námořnictvo Spojených států vyslalo jako doprovod vlivného amerického finančníka na důvěrné jednání se západoněmeckými partnery. Zmíněný finančník je poněkud excentrický a přeje si cestovat inkognito. Všechno je na moje jméno."
„Jak jsme se o tomto podniku dozvěděli?" zeptal s Joel podezřívavě, stále ještě nepřesvědčený.

„Jednoduše. O penzionu Das Rektorat se pochvalně zmiňovala řada účastníků loňské mezinárodní ekonomické konference v Dusseldorfu."
„Vy jste se jí zúčastnil?" Joel vytřeštil oči.
„Vůbec nevím, že se konala," odpověděl Fitzpatrick a zamířil ke dveřím vlevo. „Vezmu si tuto ložnici, ano? Je menší než ta druhá, jak se sluší na pomocníka v podřízeném postavení, kterým, jak Ježíš, panenka Maria a všichni svatí dobře vědí, také jsem."
„Ještě moment," zastavil ho Converse. „Co naše kufry? Nepřipadalo vašim kamarádům dole v recepci trochu divné, že tak důležité osobnosti cestují bez zavazadel?"
„Vůbec ne. Kufry zůstaly ve městě v jistém nejmenovaném hotelu, který jste po dvacetiminutovém pobytu zavrhl tak vehementně, že jsme odjeli bez nich. Vyzvednout je ovšem mohu pouze já."
„Jak to?"
Fitzpatrick přitiskl ukazovák k ústům. „Nezapomínejte, že jste excentrický. K tomu patří i posedlé tajnůstkaření."
„A recepční vám všechny tyhle konfabulace spolkl?"
„Oslovuje mě Herr Kommandant."
„Vy jste mi pěkně prohnaný lhář, námořníku."

*****

Dohodli se, že Connal se vrátí na letiště - ne pro Joelův kufr, ale pro svůj, uložený v uzamykatelné skříňce u výdeje zavazadel. Pak zajede do města, koupí drahý kufr a do něj spodní prádlo, ponožky, košile, kravaty a nejlepší konfekční oděvy, jaké v Joelově velikosti sežene, jmenovitě troje kalhoty, jedno či dvě saka a plášť, pokud možno nepromokavý. Usoudili, že excentrické povaze amerického finančníka bude lépe odpovídat neformální oblečení, které současně vhodně a úspěšně zamaskuje skutečnost, že není šité na zakázku. Poslední zastávku před návratem do penzionu vykoná u zavazadlové skříňky na železničním nádraží, do níž Joel uložil svůj diplomatický kufřík. S ním pak odjede rovnou domů.
„Chtěl bych se vás na něco zeptat," řekl Fitzpatrick na odchodu. „U Staré celnice jste prohlásil, že jestli o vás rozšíří nějakou informaci, tak to bude vaše neschopnost domluvit se mimo pět čtvrtí New Yorku. Domyslel jsem se, že jste tím myslel fakt, že nemluvíte německy."
„Správně. A žádným jiným jazykem kromě angličtiny. Snažil jsem se, ale zbytečně. Moje bývalá manželka mluvila dokonale německy a francouzsky, ale i ona to se mnou vzdala. Asi nemám na cizí řeči ten správný sluch."
„Mně jde o to, kdo o vás tuto informaci rozšíří," objasnil Connal, který Joelovo vysvětlení sotva poslouchal. „Lidé z velvyslanectví?"
Joel zaváhal a pečlivě volil slova. „Okruh je bohužel trochu širší. Dozvíte se to, ale až později."
„Proč později? Proč ne hned?"
„Protože by vám to v nejmenším neprospělo a vedlo by to k otázkám, na které byste jistě nerad odpovídal za... řekněme nepříznivých okolností."
„To je velmi nejasné vyjádření."
„To zajisté je."
„A to je všechno? Víc mi neřeknete?"
„Řeknu. Za každou cenu chci svůj kufřík."

*****

Fitzpatrick ho ujistil, že personál penzionu Das Rektorat je dokonale schopen zajistit telefonický hovor v angličtině - a přinejmenším v šesti dalších jazycích včetně arabštiny - a že nebude problém spojit se s Larrym Talbotem v New Yorku.
„Proboha, kde jsi, Joeli?" Talbot byl zjevně rozrušený a ve sluchátku téměř hulákal.
„V Amsterdamu." Joel nechtěl vyslovit Bonn a měl dost rozumu, že se nechal spojit přímo, nikoli přes

ústřednu. „Chci vědět, co se stalo soudci Anstettovi, Larry. Můžeš mně k tomu něco říct?"
„Já chci vědět, co se stalo tobě! Včera večer volal René..."
„Mattilon?"
„Řekls mu, že poletíš do Londýna."
„Na poslední chvíli jsem se rozhodl jinak."
„Co se, k čertu, stalo? U Mattilona byla policie. Neměl na vybranou a musel jim prozradit, kdo jsi."
Talbot náhle zmlkl a pak pokračoval mnohem klidnějším tónem. „Jsi v pořádku, Joeli? Nechceš se mi s něčím svěřit? Netrápí tě něco?"
„Jestli mě něco netrápí?"
„Poslouchej, Joeli, oba víme, čím jsi prošel, a já tě obdivuji, já tě respektuji. Jsi ten nejlepší, koho v mezinárodním oddělení máme..."
„Jsem jediný, koho máte," přerušil Talbota Joel; snažil se přemýšlet a získat čas i informace současně.
„Co ti René řekl? A proč vůbec volal?"
„Zdá se mi, že jsi zase ve své kůži, kamaráde."
„Jasně. Proč bych neměl být? Proč ti René volal? Co po něm policie chtěla?" Converse přímo cítil, jak sklouzává do jiné sféry. Smířil se s tím. Vzápětí přijdou lži, ke klamu se připojí záludnost. Ale nejdůležitější je uchovat si svobodu pohybu. Musí zůstat volný! Tolik práce a tak málo času!
„Když policie - byla to mimochodem Sureté - odešla, zavolal mi ještě jednou a doplnil všechny podrobnosti, abych se dostal do obrazu. Pokud to dobře pochopil, za služebním vchodem hotelu George V. někdo napadl řidiče limuzíny..."
„Řidiče limuzíny?" vpadl mu do řeči Joel. „Oni tvrdí, že to byl šofér?"
„Ano. Pracoval pro jednu z těch velmi drahých a velmi diskrétních společností, co zavezou bohatého klienta v libovolnou hodinu na libovolné místo. Podle všeho toho člověka někdo brutálně zmlátil a policie tvrdí, žes to udělal ty. Nikdo neví, jak na to přišli, ale prý tě identifikovali. Ten člověk možná zemře."
„To je absurdní obvinění, Larry," ohradil se Joel a doprovodil protest tónem hluboce uraženého člověka.
„Ano, byl jsem na místě činu, ale s tím incidentem jsem neměl nic společného. Porvali se tam dva opilci, a protože jsem je nemohl od sebe roztrhnout, nechal jsem je být, abych ještě nepřišel k úrazu. Než jsem nastoupil do taxíku, zavolal jsem na vrátného, ať přivolá pomoc. Poslední, co jsem viděl, bylo, že běží k nim a píská na píšťalku."
„Takže ses do té rvačky nezapletl," řekl Larry Talbot tónem právníka, který konstatuje nevyvratitelný fakt.
„Samozřejmě že ne. Proč bych měl?"
„To jsme právě nechápali. Nedávalo nám to smysl."
„Přesně tak. Zavolám Renému, a když to bude nutné, odletím do Paříže."
„Ano, to udělej," souhlasil Talbot váhavě. „Musím se přiznat, že jsem ti asi trochu přitížil."
„Ty? Jak?"
„Řekl jsem Mattilonovi, že jsi možná... Inu, prostě že nejsi ve své kůži. Když jsem ti volal do Ženevy, působils na mě přímo hrozně, Joeli."
„Proboha, a ty se divíš? Muž, s kterým jsem vedl jednání, mně zemřel v náručí s prostříleným hrudníkem. Jak by ses cítil ty na mém místě?"
„Chápu," zamumlal právník v New Yorku. „Ale René mi také řekl, že se mu na tobě něco nezdálo. Dost ho to znepokojilo."
„Nepovídej. Poslyšte, lidičky, nechcete toho laskavě nechat?" Joelův mozek běžel na plné obrátky. Každé slovo musí znít věrohodně. „Mattilon mě viděl, když jsem měl za sebou čtrnáct hodin cestování a čekání na letišti. Byl jsem k smrti vyčerpaný."
„Joeli?" začal Talbot, rozhodnutý nevzdát se tak lehce. „Proč jsi řekl Renému, že v Paříži pracuješ pro firmu?"
Converse chvíli mlčel - ne proto, že by nevěděl, jak odpovědět, ale na efekt. Tu otázku očekával a byl na ni připraven. „Byla to dobře míněná lež, Larry, která nikomu a ničemu neuškodila. Potřeboval jsem jisté informace a připadlo mi to jako nejlepší způsob, jak se k nim dostat."
„Od toho Bertholdiera? Je to bývalý generál, že?"

„Ukázalo se, že není tím správným zdrojem, a v tomto smyslu jsem to řekl i Renému, který se mnou plně souhlasil." Joel teď mluvil klidným, nevzrušeným tónem. „A taky by působilo trochu divně, kdybych řekl, že v Paříži pracuju pro někoho jiného, nemyslíš? Dobrému jménu firmy by to určitě nepomohlo. Sám jsi mě varoval, jak rychle se v našich kruzích šíří šeptanda a nepodložené pověsti."
„Ano, to je pravda. Udělals dobře... Ale zatraceně, Joeli, proč jsi musel odcházet z hotelu sklepem?"
Nastal okamžik, kdy musel být naprosto přesvědčivý; drobná bezvýznamná nepravda - kdyby ji teď nezapojil do hry, musel by později použít závažnější a mnohem nebezpečnější lež. Tohle by Connal Fitzpatrick zvládl dokonale, pomyslel si Joel. Vojenský právník se ještě nenaučil mít strach z maličkostí, ještě nevěděl, že mohou jako nenápadné značky na stezce dovést člověka až do krysami zamořené díry v deltě Mekongu.
„Bubbo, příteli a má jediná oporo," zašveholil Joel tak přezíravě, jak dokázal. „Dlužím ti hodně, ale intimní podrobnosti svého soukromého života ti snad sdělovat nemusím."
„Cože? Jaké podrobnosti?"
„Blížím se střednímu věku a nehodlám si obtěžkat bedra závazkem partnerské věrnosti."
„Tys utíkal před ženskou?"
„Naštěstí pro firmu ne před chlapem."
„Ježíšmarjá! Já už mám střední věk tak dávno za sebou, že na tyhle věci už vůbec nemyslím. Promiň, mladý příteli."
„Mladý, a už ne tak mladý, Larry."
„Takže jsme se všichni zbytečně strachovali. Ale každopádně bys měl co nejdřív zavolat Mattilonovi a vysvětlit mu situaci. Ani nevíš, jak se mi ulevilo."
„Výborně. A teď mi pověz o Anstettovi. Kvůli němu ti volám."
„Jistě." Talbot ztišil hlas. „Strašná tragédie. Co o tom píšou evropské noviny?" zeptal se a dokonale nachytal Joela na hruškách - tuto otázku rozhodně nečekal.
„Dohromady nic." Converse usilovně vzpomínal, co mu řekl Fitzpatrick. „Jenom že ho zastřelili a že se z jeho bytu nic neztratilo."
„To je pravda. Přirozeně jsme s Nathanem hned mysleli na tebe a na to, co právě děláš, ať již je to cokoliv. Šlo prostě o pomstu mafie. Víš, jak byl Anstett při odvoláních na tyto lidi tvrdý. Šmahem je zamítal a jejich advokáty označil za skvrnu a zneuctění právnické profese."
„Potvrdilo se, že vraždu spáchala mafie?"
„Důkazy budou brzy kompletní. Tohle vím přímo od O'Neila z úřadu policejního komisaře. Už znají totožnost vraha. Je to kat ve službách Delvecchiovy rodiny. Minulý měsíc Anstett zahodil klíče od cely Delvecchiova nejstaršího syna. Kroutí dvanáct let bez možnosti odvolání. Nejvyšší soud se jeho případu nedotkne ani koncem klacku."
„Znají totožnost vraha?"
„Je jenom otázkou času, než ho chytí."
„Jak je možné, že ho vypátrali tak rychle?" vyptával se Joel nechápavě.
„Obvyklá rutina," odpověděl Talbot. „Informátor, který potřebuje, aby policie přimhouřila oči. A protože se všechno seběhlo tak rychle a ve vší tichosti, policie doufá, že balistické zkoušky přinesou nezvratný důkaz."
„Rychle? Ve vší tichosti?"
„Informátor se obrátil na policii dnes časně ráno. Okamžitě se rozjela přísně utajená pátrací akce. Policie věří, že pachatel bude mít vražednou zbraň ještě u sebe. Každou chvíli by ho měli zatknout. Bydlí v Syossetu."
Tady něco nehraje, pomyslel si Joel, ale co? Vzápětí si uvědomil, v čem je chyba. „Jak je možné, Larry, že tohle všechno víš, když policie vyšetřování tak tají?"
„Bál jsem se, že se na to zeptáš," řekl Talbot stísněně. „No nic, povím ti pravdu. Stejně by ses to asi dočetl v novinách. O'Neil mě pravidelně informuje. Jednak mi něco dluží, a taky proto, že jsem pěkně nervózní."
„Proč?"
„Kromě vraha jsem poslední, kdo viděl Anstetta živého."

„Ty?"
„Poté, co René podruhé telefonoval, jsem se rozhodl, že zavolám soudci - přirozeně po poradě s Nathanem. Když jsem ho konečně sehnal, řekl jsem mu, že s ním musím nutně mluvit. Nebyl bůhvíjak nadšený, ale já jsem trval na svém. Vysvětlil jsem mu, že se jedná o tebe, že máš vážné problémy a něco se s tím musí udělat. Navštívil jsem ho v jeho bytě a mluvil jsem s ním. Řekl jsem mu, co se stalo a že mám o tebe strach. Nepokrytě jsem mu dal najevo, že mu to kladu za vinu. Moc jsem se toho od něj nedozvěděl, ale zdálo se mi, že i on je vyděšený. Slíbil, že se mně ráno ozve. Odešel jsem a podle koronerovy zprávy tři hodiny nato soudce zemřel."
Joel krátce oddechoval a soustředil se tak usilovně, až se obával, že mu praskne hlava. „Tohle si musím ujasnit, Larry. Šel jsi za Anstettem do bytu až po Mattilonově druhém telefonátu. Až po tom, co René řekl Sureté, kdo jsem, ano?"
„Správně."
„Za jak dlouho to bylo?"
„Co?"
„Kolik času uplynulo mezi tvým rozhovorem s Mattilonem a návštěvou u Anstetta?"
„Tak moment. Pochopitelně jsem chtěl nejdřív mluvit s Nathanem, jenže ten byl na večeři a musel jsem na něho počkat. Souhlasil a dokonce chtěl jít se mnou..."
„Jak dlouho to trvalo, Larry?"
„Hodinu a půl, nanejvýš dvě hodiny."
Dvě plus tři je dohromady pět hodin. Víc než dost času postavit nastrčenou figurku na místo. Converse netušil, jak to nepřítel zařídil, ale dokázal si představit, co se stalo. V Paříži se události náhle daly do pohybu a v New Yorku někdo sledoval znepokojeného Lawrence Talbota až k soudcovu bytu. Muži v pozadí poznali jméno a pochopili, jakou úlohu ten člověk v boji proti Akvitánii hrál. Kdyby tomu tak nebylo, byl by teď místo Lucase Anstetta mrtvý Talbot. Všechno ostatní byla jen kouřová clona, za kterou následovníci generála Delavanea tahali za provázky.
„...a naše soudnictví i celá země mu tolik dluží." Právník v New Yorku mluvil, ale Joel ho neposlouchal.
„Už musím běžet, Larry," řekl Converse a zavěsil.
Ohavná vražda. A skutečnost, že byla provedena tak rychle a efektivně a stopy tak účinně zameteny, Joela vyděsila víc, než by si dokázal představit.

*****

Joseph Albanese přezdívaný Fešák Joey odbočil se svým pontiakem do tiché aleje v Syossetu na Long Islandu a zamával manželské dvojici na předzahrádce - muž pod přísným dohledem své ženy stříhal živý plot. Oba mu s úsměvem pozdrav oplatili. Sousedé mě mají rádi, pomyslel si Joey. Pokládali ho za příjemného společníka a velkoryse štědrého člověka. Není divu. Dovoloval dětem z okolí koupat se v bazénu na své zahradě, jejich rodičům naléval nejvybranější nápoje a při pravidelných víkendových večírcích, na které střídavě zval všechny sousedy, aby se nikdo necítil odstrčený, servíroval ty největší steaky, jaké se daly koupit. A také se pořád usmíval - bez ohledu na to, jak mizerně se cítil. Stejně jako teď. Sice na ty lidičky vesele mával, ale nejraději by praštil pěstí do čelního skla a nacpal jim střepy do chřtánu.
Ale oni za jeho vztek nemohli. To ta včerejší noc! Šílená noc, šílená akce, všechno šílené! A ten debil, co ho zavolali ze západního pobřeží a říkali mu majore, to byl největší šílenec ze všech. Sadista, že svět horšího neviděl. Z toho starocha div nevymlátil duši. Celou dobu na něho řval jako smyslů zbavený a kladl mu ty nejpitomější otázky.
Sedí si klidně v Bronxu u karet, když vtom zazvoní telefon. Okamžitě na Manhattan! A co tam najde? Toho nesmlouvavého soudce, který za Delvecchiovým synkem zabouchl ocelové dveře! Taková hovadina! Policajti a soudy se na šéfovi tak vyřádí, že bude rád, když mu zůstane ten malý bordel v Palermu - jestli se tam vůbec kdy vrátí.
Jinak ovšem Joey necítil žádné výčitky. Jeho vlídnost končila u pažby pistole, nástroje jeho profese. O tom, kdo bude žít a kdo zemře, rozhoduje pochopitelně Ježíš Kristus, ale svá rozhodnutí vyjevuje

prostřednictvím obyčejných smrtelníků, kteří oznámí lidem jako Joey, na koho udeřit. Důležité ovšem bylo, aby rozkaz vydala osoba, které důvěřoval. A to byl i případ včerejší noci. Osobně sice velkého a mocného padrina z Washingtonu neznal, ale jeho jméno bylo vyslovováno jen šeptem a s nejvyšším respektem.
Fešák Joey lehce šlápl na brzdu a chystal se odbočit na příjezdovou cestu ke svému domu. Angie - manželka - bude pěkně naštvaná,
že nepřišel v noci domů. Další problém k tomu šílenství! Ale co jí má asi tak říct? Promiň, miláčku, měl jsem moc práce. Musel jsem navrtat šest kulek do chlapa, který sprostě diskriminoval Italy. Jistě chápeš, Angie, že jsem potom musel odjet přes most do Jersey, kde ten paisan, který odpřísáhne, že jsem s ním hrál celou noc až do rána karty, náhodou dělá náčelníka policie.
Tohle pochopitelně neřekne. Joey dodržoval přísné pravidlo: Nikdy netahej práci domů. Kdyby byli všichni manželé jako on, žilo by se v Syossetu mnohem příjemněji.
Doprdele! Který pitomý fakan zase nechal kolo pohozené před garáží? Takhle nebude moci automaticky otevřít vrata a vjet dovnitř. Musí vystoupit! Zatracená práce! Další průser. A to nemůže ani zaparkovat vedle před Millerovými, protože tam stojí jakýsi auťák. Millerův buick to přitom není. Ještě jednou doprdele!
Joey zabrzdil uprostřed svažité příjezdové cesty, vystoupil a zamířil k položenému kolu. Ten smrad se ani neuráčil ho opřít o stojan. Nesnášel, když se se svým břichem musel ohýbat.
„Josephe Albanese!"
Fešák Joey se prudce otočil, přidřepl a sáhl pod sako pro pistoli. Ten hlas mohl patřit jedinému druhu pozemského slizu! Vytasil osmatřicítku a vrhl se k masce chladiče.
Obytnou čtvrtí zaburácely výstřely. Vyplašení ptáci vzlétli z korun stromů a do jasného slunečného odpoledne zazněly výkřiky. Joseph Albanese ležel zhroucený před kapotou, po níž stékaly pramínky krve. V křížové palbě vhodně rozestavených policistů neměl sebemenší šanci, ale mrtvá ruka pořád svírala pistoli, kterou v noci tak účinně použil. Balistická zkouška potvrdí, že muž, jenž právě zemřel v Syossetu, když se bránil zatčení, byl skutečně vrah Lucase Anstetta. Soudce se stal obětí gangsterské msty a nikoho ani nenapadlo spojovat jeho smrt s událostmi, které se odehrávaly v deset tisíc kilometrů vzdálené Evropě.

*****

Joel Converse stál na balkonu, opíral se o zábradlí a pozoroval hladinu majestátního veletoku, od níž se odrážely krvavě rudé paprsky slunce klesajícího za hory. Kovový zvuk, který se ozval z pokoje, ho vyrušil z neveselých myšlenek. Rychle se otočil. V otevřených dveřích stál Connal Fitzpatrick a vytahoval klíč ze zámku. Pak ustoupil stranou a nechal projít uniformovaného nosiče s dvěma kufry. Požádal ho, aby je položil na podlahu, a sáhl do kapsy pro spropitné. Nosič odešel a námořní důstojník se zadíval na Joela. Diplomatický kufřík v ruce neměl.
„Kde je?" Joel se bál pohnout, bál se vydechnout.
„Nevyzvedl jsem ho."
„Proč ne?" Joel zesílil hlas a vešel do salonu.
„Nevím to jistě... Možná to byl jenom takový pocit..."
„Co se stalo?"
„Včera jsem na letišti strávil sedm hodin, pobíhal jsem od jedné přepážky ke druhé a vyptával se na vás. Zřízenec Lufthansy, který ode mě včera dostal několik desítek marek, tam seděl dneska zase, ale když jsem ho pozdravil, vůbec se ke mně nechtěl znát a vypadal nervózně. Zašel jsem si tedy pro svůj kufr a potom jsem ho chvíli pozoroval. Jasně si pamatuju, jak se na mě včera večer podíval, když mluvil s těmi chlapy z ambasády, a přísahal bych, že když jsem ho míjel, významně hodil očima do haly. Ale bylo tam tolik lidí a takový zmatek, že jsem nikoho nepoznal."
„Myslíte, že vás našli? Že vás sledovali?"
„To je právě ono. Já nevím. Když jsem ve městě nakupoval, vystřídal jsem spoustu obchodů a často jsem se ohlížel. Sice se mi zdálo, že občas nějaký obličej vidím dvakrát, ale v přeplněných ulicích... Jak

říkám, jistý si být nemůžu. Ale ten chlapík z Lufthansy mně pořád nejde z hlavy. Něco tu nesedí."
„A když jste jel taxíkem? Díval jste se..."
„Pochopitelně. Celou cestu jsem hleděl do zadního okna. Když se nás nějaké auto chvíli drželo a odbočovalo stejně jako my, požádal jsem řidiče, aby zpomalil a nechal se předjet."
„Díval jste se, kam ty vozy jely, když vás minuly?"
„Ne. K čemu by to bylo?"
„Možná byste se divil." Converse si vzpomněl na chytrého taxikáře, který předchozí noc sledoval tmavě červenou limuzínu značky Mercedes.
Connal pokrčil rameny. „Vím, jak vám na tom kufříku záleží. Netuším, co v něm je, a počítám, že si přejete, aby se to nedozvěděl ani nikdo jiný."
„Počítáte správně."
Ozvalo se zaklepání - i když tiché, zaburácelo jim v uších jako dunění hromu. Oba muži strnuli a němě zírali na dveře.
„Zeptejte se, kdo je tam," zašeptal Converse.
„Wer ist da, bitte?" Fitzpatrick promluvil dostatečně nahlas, aby ho bylo za dveřmi slyšet. Zaposlouchal se do stručné odpovědi a vydechl ulehčením. „Nic se neděje," oznámil Joelovi. „Vzkaz od ředitele. Asi nám chce pronajmout konferenční sál." Armádní právník přistoupil ke dveřím a otevřel.
Nestál za nimi ani ředitel, ani nosič nebo poslíček se vzkazem, ale štíhlý postarší muž v tmavém obleku, vzpřímený a s velmi širokými rameny. Sjel pohledem na Fitzpatricka a pak se zadíval na Joela.
„S dovolením, kapitáne," požádal zdvořile a zamířil s nataženou pravicí k Joelovi, „dovolte, abych se představil, Herr Converse. Jmenuji se Leifhelm. Erich Leifhelm."

11 KAPITOLA

Joel stiskl nabízenou ruku; šok ho úplně paralyzoval a na nic jiného se nezmohl. „Polní maršále...?" zamumlal a okamžitě své chyby litoval. Mohl mít alespoň tolik rozumu, aby řekl „generále", když už nedokázal udržet jazyk za zuby. Myslí mu probíhaly přečtené stránky, neuvěřitelný životní příběh neuvěřitelné bestie v lidské podobě, zatímco se díval na rovné vlasy, stále spíše blond než šedivé, na světle modré oči připomínající ledovec a na růžové vráscité tváře.
„Staré oslovení, které jsem bohudík již dlouho neslyšel. Ale lichotíte mi - dal jste si tu práci, abyste se dozvěděl něco z mé minulosti."
„Moc toho není."
„Řekl bych, že dost." Leifhelm se otočil k Fitzpatrickovi. „Omlouvám se za tu drobnou lest, kapitáne."
Fitzpatrick pokrčil rameny. „Vy dva se očividně znáte."
„Zatím jen z doslechu," zdůraznil Němec. „Pan Converse mě přijel do Bonnu navštívit. Ale to vám jistě řekl."
„Ne, to jsem mu neřekl."
Leifhelm se Joelovi podíval do očí. „Možná bychom si měli promluvit v soukromí."
„Souhlasím." Joel se obrátil na námořního důstojníka. „Už jsem vás připravil o dost času, kapitáne. Zajděte si na večeři. Za chvíli se k vám připojím."
„Jak si přejete, pane," odpověděl Connal tónem pobočníka přijímajícího velitelův rozkaz. Odešel z pokoje a zavřel za sebou.
„Nádherný salonek." Leifhelm postoupil o několik kroků k balkonu. „A překrásný výhled."
„Jak jste mě našel?" zeptal se Converse.
„Našel jsem jeho." Někdejší polní maršál ukázal bradou ke dveřím. „Podle recepce ein Offizier. Kdo je to?"
„Jak?" zopakoval Converse.
„Včera večer se po vás několik hodin sháněl na letišti. Spousta lidí si ho zapamatovala. Usoudili jsme, že je to váš přítel."
„A věděli jste, že si tam uložil zavazadlo a že se pro ně vrátí?"

„To ne. Mysleli jsme si, že třeba zajde pro vaše. Bylo nám jasné, že vy si ho nevyzvednete. A teď mi, prosím, řekněte, kdo to je."
Joel si uvědomoval, že je životně důležité, aby stejně jako při rozhovoru s Bertholdierem v Paříži udržoval určitou úroveň arogance. S těmito muži jinak jednat nemohl - aby ho přijali do svého kruhu, musí v něm vidět něco ze sebe samých. „Ten člověk není důležitý a vůbec nic neví. Vojenský právník. Slouží u námořnictva. Kdysi působil služebně v Bonnu a teď se sem vrátil v soukromé záležitosti. Říkal něco o nadějné snoubence. Setkal jsem se s ním náhodou minulý týden a chvíli jsme spolu mluvili. Zmínil jsem se, že sem dnes nebo zítra přiletím, a on si dal tu práci, aby mě vyhledal a sešel se se mnou. Je dost vlezlý. Nejspíš pošilhává po civilní praxi. Za daných okolností jsem ho přirozeně využil - stejně jako vy."
„Přirozeně." Leifhelm se usmál. „Neoznámil jste mu, kterým letadlem přiletíte?"
„Události v Paříži takovou možnost vyloučily, nemyslíte?"
„Ach ano, Paříž. Na Paříž ještě určitě přijde řeč."
„Mluvil jsem s přítelem, který má jisté styky v Sureté. Ten muž zemřel."
„Takoví lidé umírají. Často."
„Prý to byl řidič limuzíny. Šofér. To není pravda."
„Bylo by podle vás rozumnější uvést, že byl důvěrným spolupracovníkem generála Bertholdiera?"
„Pochopitelně ne. Podle oficiální verze jsem ho zabil já."
„Zabil jste ho. Domníváme se, že z vaší strany šlo o politováníhodný omyl, bezpochyby vyprovokovaný naším člověkem."
„Jde po mně Interpol."
„I my máme přátele. Situace se změní. Nemáte se čeho bát - pokud se ovšem nemáme čeho bát my."
Němec se odmlčel a rozhlédl se po salonu. „Mohl bych se posadit?"
„Posložte si. Mám objednat něco k pití?"
„Piju jen lehké víno a velmi zřídka. Jestli sám nechcete, není to nutné."
„Nechci," řekl Joel a díval se, jak si generál sedá do křesla nejblíže ke dveřím na balkon. On sám si sedne, až vycítí, že nastal správný okamžik.
„Dal jste si mimořádně záležet, abyste se na letišti vyhnul setkání s námi," konstatoval nejmladší polní maršál povýšený Adolfem Hitlerem.
„Sledovali jste mě už z Kodaně."
„Jste velmi všímavý. Jistě chápete, že vám nikdo nechtěl ublížit."
„Tehdy jsem nechápal vůbec nic. Prostě se mně to nelíbilo. Nevěděl jsem, jak na vás zapůsobily události v Paříži, do jaké míry ovlivní můj přílet do Bonnu."
„Jak na nás události v Paříži zapůsobily?" položil Leifhelm řečnickou otázku. „Právník používající falešné jméno vedl dost znepokojivé řeči před významnou osobností, kterou mnozí považují za vynikajícího státníka. Tento právník, který si říkal Simon, prohlásil, že má namířeno za mnou do Bonnu. Cestou - a jsem si jistý, že v důsledku provokace - zabil člověka, což nám prozradilo, že je dost bezohledný a velmi schopný. Ale to je vše, co víme, a rádi bychom se dozvěděli víc. Kam jde, s kým se setká? V našem postavení byste jistě udělal totéž."
Nastal vhodný okamžik a Joel se posadil. „Provedl bych to líp."
„Podcenili jsme vás. Vědět, jak jste pohotový a důvtipný, postupovali bychom méně nápadně. Mimochodem, co se v Paříži vlastně stalo? Čím vás ten člověk vyprovokoval?"
„Chtěl mně zabránit v odjezdu."
„Tak ovšem jeho rozkazy nezněly."
„V tom případě si je velmi špatně vyložil. Mám na prsou a na krku modřiny, které to jasně dokazují. Nemám ve zvyku se fyzicky bránit a už vůbec jsem ho nechtěl zabít. Byla to čistá sebeobrana - bohužel s tragickými následky."
„Zajisté. Kdo by si přál zbytečné komplikace?"
„Přesně tak," potvrdil Converse stroze. „Jakmile se mi podaří přeorganizovat poslední hodiny mého pobytu v Paříži tak, aby z nich zmizel jakýkoliv náznak mého setkání s generálem Bertholdierem, vrátím se a vysvětlím policii, co se stalo."
„To se možná snadno řekne, ale hůře udělá, jak praví staré rčení. Viděli vás spolu v Les Étalons Blancs a

při pozdější návštěvě hotelu generála určitě někdo poznal. Jak říkám, je to známá osobnost. Domnívám se proto, že by bylo vhodnější, kdybyste tuto záležitost svěřil nám. My ji vyřešíme, spolehněte se."
Joel zavrtal do generála chladný a současně tázavý pohled. „Uznávám, že můj postup by nebyl bez rizika. A to by se mému klientovi nelíbilo stejně jako mně. Na druhé straně se za situace, kdy po mně pátrá policie, nemohu volně pohybovat."
„Pátrání bude zrušeno. Několik dní se budete muset držet z dohledu, ale pak dorazí z Paříže nové instrukce. Vaše jméno zmizí ze seznamu osob hledaných Interpolem a budete mít klid."
„Budu vyžadovat záruky."
„Jakou lepší záruku si můžete přát než mé slovo? Jistě vám neřeknu žádnou novinku, když prohlásím, že my můžeme ztratit mnohem víc než vy."
Converse se měl co ovládat, aby nedal najevo nelíčený úžas. Leifhelm si pravděpodobně vůbec neuvědomil, jak důležité skutečnosti odhalil. V podstatě přiznal, že patří k tajné organizaci, která nemůže riskovat prozrazení. Joel slyšel první konkrétní důkaz a najednou se mu zdálo, že k němu přišel až moc snadno. Nebo jsou snad vládcové Akvitánie jen vyděšení slabí starci?
„To uznávám." Joel si přehodil nohu přes nohu. „Dobře, pane generále. Našel jste mě dříve než já vás, ale jak jsme se shodli, mám omezenou možnost pohybu. Jak a kde budeme pokračovat?"
„Kde? Přesně tam, kam jste měl namířeno, pane Converse. V Paříži jste mluvil o Bonnu, Tel Avivu a Johannesburgu. Věděl jste, s kým se spojit v Paříži a koho hledat v Bonnu. To na nás značně zapůsobilo. Musíme předpokládat, že víte mnohem víc."
„Strávil jsem měsíce detailním pátráním - samozřejmě z pověření svého klienta."
„Ale kdo vlastně jste? Kdo vás poslal? Jaké cíle sledujete?"
Joel pocítil dobře známé ostré bodnutí u srdce, svou reakci na bezprostředně hrozící nebezpečí a přímo hmatatelný strach. „Snažím se, aby lidé věřili, že jsem ten, za koho se vydávám, generále Leifhelme. Jistě mi rozumíte."
„Chápu. Plujete s větrem, ale k tomu, abyste se dostal k cíli, využíváte mocný spodní proud."
„Trochu vzletně řečeno, ale podstatu věci to vystihuje. Ale co jste chtěl naznačit, když jste se zmínil o Bonnu, Tel Avivu a Johannesburgu?"
„Pouze to, že jsme se rozhodli vyjít vstříc vašemu přání." Generál rozpřáhl ruce. „Abychom vám ušetřili namáhavé cestování, požádali jsme naše představitele v Tel Avivu a Johannesburgu a samozřejmě i Bertholdiera, aby přiletěli do Bonnu na poradu. S vámi, pane Converse."
Povedlo se! zajásal Joel v duchu. Opravdu jsou vyděšení. Zpanikařili! Zaplašil bodavou bolest v hrudi a uvážlivě prohlásil: „Vážím si
vaší ohleduplnosti, ale zcela upřímně vám říkám, že můj klient ještě není na schůzku na nejvyšší úrovni připraven. Chce nejprve pochopit detaily a teprve potom studovat celek. Kolo drží pohromadě jednotlivé paprsky. Mám svému klientovi zjistit, jak jsou tyto paprsky pevné."
„Aha, ano, váš klient. Kdo to je, pane Converse?"
„Generál Bertholdier vás jistě informoval, že si přeje zachovávat inkognito."
„Byl jste v San Francisku, v Kalifornii..."
„Kde jsem získal spoustu poznatků," přerušil Leifhelma Joel. „Můj klient ovšem nemá s Kalifornií nic společného. Ale na druhou stranu ochotně přiznávám, že v San Francisku, přesněji v Palo Alto, žije člověk, kterého bych rád jako klienta získal."
„Ano, ano, chápu." Leifhelm spojil konečky prstů. „Mám tomu rozumět tak, že schůzku v Bonnu odmítáte?"
Podobnou otázku řešil Converse při zahajovacích vyjednávacích gambitech snad tisíckrát. Obě strany chtěly totéž - dohodnout se -a záleželo jen na rozdělení odpovědnosti, aby se ani jedna strana neocitla v roli prosebníka. „Inu, vynaložili jste značnou námahu," začal. „A jestli se dohodneme, že budu mít možnost hovořit s každým z vás jednotlivě, nevidím žádný důvod proti..." usmál se a dodal: „zájmům svého klienta."
„Jistě," souhlasil Němec. „Zítra ve čtyři odpoledne? Pošlu pro vás auto. Mohu vás ujistit, že mívám vynikající tabuli."
„Tabuli?"

„Jídelní. Po jednání povečeříme." Leifhelm vstal z křesla. „Mrzelo by mě, kdybyste o tento zážitek během své návštěvy Bonnu přišel. Mé večeře jsou pověstné, pane Converse. Jestli máte strach, klidně si s sebou přiveďte četu osobních strážců, ale u mě budete v bezpečí."
Joel také vstal. „Nechci se nechat doprovázet ani sledovat. Bylo by to kontraproduktivní. Pochopitelně budu informovat svého klienta o svých záměrech a sdělím mu, kdy asi může očekávat můj telefonát. Jistě bude zvědavý na výsledky naší schůzky."
„To si umím představit." Oba muži došli ke dveřím a Němec Joelovi znovu podal ruku. „Na shledanou zítra. A nezapomeňte, že byste se měl několik dní držet v ústraní."
„Nebojte se." Joel pustil maršálovu ruku. „Mimochodem, dnes ráno mě ve vysílání BBC zaujala jedna zpráva. Dokonce jsem kvůli ní volal svému společníkovi. V New Yorku byl zavražděn soudce apelačního soudu. Prý pomsta mafie. Nevíte o tom něco?"
„Já?" Leifhelm pozvedl světlé obočí. „Mám dojem, že v New Yorku zahynou denně rukou vraha desítky lidí, a to včetně soudců. Proč bych měl zrovna o této vraždě něco vědět?"
„Jenom jsem se zeptal. Děkuji vám."
„Ale... Určitě jste..."
„Ano, generále?"
„Proč vás ten soudce tak zajímá? Proč jste si myslel, že o něm něco vím?"
Converse se beze stopy humoru usmál. „Jistě vám neřeknu žádnou novinku, když vám sdělím, že byl náš společný protivník -nepřítel, chcete-li."
„Náš...? Měl byste se vyjádřit jasněji."
„Ten člověk znal pravdu. Moje firma mně dala dovolenou, abych mohl důvěrně pracovat pro svého osobního klienta. Soudce se mě pokusil zastavit. Sešel se s mými zaměstnavateli a přemlouval je, aby mou dovolenou zrušili a povolali mě zpět."
„Udal nějaký důvod?"
„Ne, jenom zastřené narážky na korupci a nevhodnost mého jednání. Dál nezašel, ve svém postavení si to nemohl dovolit. Šéfové nic neví - zuřili, ale podařilo se mi je uklidnit. Problém se naštěstí vyřešil sám."
Joel otevřel Leifhelmovi dveře. „Na shledanou zítra... pane polní maršále." Jeho oči prozrazovaly jen úctu; divokou nenávist, kterou k tomu muži cítil, nedal najevo.
„Gute Nacht," rozloučil se Leifhelm a sklonil hlavu v ostré vojenské úkloně.

*****

Converse přesvědčil dívku v telefonní ústředně, aby někoho poslala do jídelny pro korvetního kapitána Fitzpatricka, příslušníka vojenského námořnictva Spojených států. Nebyl to snadný úkol, protože důstojník se nezdržoval v jídelně ani v baru, ale venku na Španělské terase, kde popíjel s přáteli a pozoroval západ slunce nad Rýnem.
„Zatraceně, jací přátelé?" vyštěkl Joel do telefonu.
„Sešli jsme se tady a povídáme si."
„Zvedněte kotvu, námořníku, a připlujte sem nahoru."

*****

Fitzpatrick se na pohovce předklonil, opřel lokty o kolena a zadíval se na Joela, který stál v otevřených dveřích na balkon a kouřil. „Tak tohle si musíme projít ještě jednou," povzdechl si znaveně. „Jestli tomu dobře rozumím, chcete, abych zařídil, že se nikdo nedostane k vašim služebním záznamům, je to tak?"
„Ne ke všem. Jenom k jisté části."
„A kdo si, sakra, myslíte, že jsem? Kouzelník?"
„Pro Averyho... Presse jste to udělal, tak to uděláte i pro mě. Musíte."
„Jenže on chtěl opačnou věc než vy. Pro něho jsem vaše záznamy otevřel, nedržel jsem je zavřené."
„To je jedno. Dokázal jste s nimi manipulovat, to znamená, že k nim máte přístup. Klíč."
„Ale já jsem tady a vaše záznamy osm tisíc mil daleko. Vystřihnout z nich něco, co se vám nelíbí, na

takovou dálku nemůžu. Mějte přece rozum!"
„Někdo to udělat musí! Jde jenom o krátkou pasáž a musí být někde na konci. Poslední interview."
„Interview?" Connal vzrušeně vstal. „Ve služebním záznamu? Myslíte nějaké operační hlášení? Protože jestli ano, rozhodně nemůžu..."
„Žádné hlášení," přerušil ho Converse a zavrtěl hlavou. „Když jsem odcházel z armády... Jak se tomu říká? Press Halliday mi z toho citoval!"
„Moment. Moment!" Fitzpatrick zvedl ruce. „Mluvíte o poznámkách, které jste pronesl během slyšení při odchodu z armády?"
„Ano, to je ono. Slyšení."
„Tak to můžete být klidný. Tento záznam ve vašich služebních materiálech není."
„Halliday ho měl! Vždyť vám říkám, že z něho doslova citoval." Joel došel ke stolu a zamáčkl cigaretu v popelníku. „Jak se k němu dostal, když není v mých materiálech? Jak jste se k němu dostal vy?"
„To je něco jiného." Fitzpatrick už byl doma. „Byl jste válečný zajatec a spousta těchto slyšení je dosud považována za tajná. Přísně tajná. Ani po tolika letech by nebylo dobré, kdyby vyšlo veřejně najevo, co všechno při nich padlo. Nikomu by to neprospělo."
„Ale vy jste je získal! Zatraceně, slyšel jsem od Hallidaye svá vlastní slova!"
„Ano, získal," odpověděl vojenský právník bez nadšení. „Získal jsem kopii toho záznamu, a kdyby se to někdo dozvěděl, degradovali by mě na plavčíka. Ale věřil jsem Pressovi, když mně řekl, že o vás potřebuje zjistit absolutně všechno, protože si nemůže dovolit žádnou chybu."
„Jak jste to zařídil? Pokud si dobře pamatuju, v té době jste ještě v San Diegu nesloužil."
„Zavolal jsem do archivu a použil jsem svůj přístupový kód. Tvrdil jsem, že ty materiály nutně potřebuju, priorita čtyři-nula, a že přebírám plnou odpovědnost. Druhý den ráno přivezl kurýr žádost ke schválení mým nadřízeným. Strčil jsem ji náčelníkovi právního oddělení základny mezi hromadu ostatních lejster k podpisu a on si naštěstí ničeho nevšiml."
„Ale jak jste se vůbec dozvěděl, že takový záznam existuje?"
„Spisy vybraných válečných zajatců mají na záznamech ze závěrečného slyšení návěští."
„Objasnění, prosím?"
„Jak říkám, návěští. Taková malá modrá značka, která znamená, že spis obsahuje dodatečné informace držené v přísném utajení. Žádná značka - spis je čistý. U vás byla. Řekl jsem o tom Pressovi, a ten prohlásil, že potřebuje i tajné dodatky. Tak jsem po nich vyrazil."
„V tom případě to ale může udělat každý."
„Každý ne. Pouze důstojník s platným přístupovým oprávněním, a takových nás moc není. A i potom běží Osmačtyřicetihodinová lhůta k prověření uvolňovaných materiálů a případnému zamítnutí žádosti - to se stává zejména u tajných údajů o zbraních a vojenských technologiích."
„Osmačtyřicet hodin?" Joel polkl a v duchu rychle počítal, jaká doba uplynula od okamžiku, kdy nepřítel zjistil jeho jméno. „Ještě to můžeme stihnout!" vydechl napjatě. „Jestli to můžete udělat, pořád máme dost času. A jestli to uděláte, řeknu vám všechno, protože si to bohatě zasloužíte."
„Jak to?"
Joel se nadechl. „Tak poslouchejte. A poslouchejte pozorně. Před několika minutami se stalo něco, v co jsem do posledního okamžiku nedoufal. I váš švagr zemřel proto, že se někdo snažil tomu zabránit. Zítra ve čtyři odpoledne se mám setkat s lidmi, kteří připravují výbuch násilí, jenž ochromí civilizovaný svět a svrhne vlády. Tito lidé pak nastoupí místo nich a ujmou se moci. Budou vládnout po svém a přizpůsobí zákony tak, jak jim to bude vyhovovat. Vznikne jeden obrovský nejvyšší soud, v němž budou zasedat fanatikové s vlastním zvráceným přesvědčením, který člověk má pro ně nějakou hodnotu a který ne. Bezcenní nebo nebezpeční budou zlikvidováni - bez práva na odvolání. Setkám se s nimi tváří v tvář! Budu s nimi mluvit, vyslechnu jejich slova! Přiznávám, že jsem ta nejneškodnější liška v kurníku, jenomže tohle není slepičí kurník, ale hnízdo dravých supů... Ale mám jednu výhodu: jsem zatraceně dobrý právník. Dozvím se od nich spoustu věcí, a oni nebudou mít tušení, že mně je prozradili. Možná zjistím dost, aby to stačilo na obžalobu. Kdybych mohl shromáždit a předložit přesvědčivé důkazy o jejich nezákonných aktivitách, alespoň pár případů, mohl bych jejich síť rozprášit. Předtím jsem řekl, že nesouhlasím s vaším ultimátem, a pořád to platí, ale již ne tak bezvýhradně. Žádné dva dny, ale

týden, deset dní, to už je přijatelné. Domníval jsem se, že budu muset do Tel Avivu, Johannesburgu, jednotlivě je navštívit, zasít jim do srdcí strach. Už to není nutné! Podařilo se! Přijeli za mnou, protože jsou vyděšení už teď! Nevědí, co si mají myslet, a začínají panikařit." Joel si setřel pot z čela a dodal: „Vám snad nemusím vysvětlovat, jak schopný právník dokáže využít svědka protistrany, který zpanikaří, kolik důkazů z jeho výpovědi získá."
„Vaše prohlášení je zaznamenáno, kolego," řekl Fitzpatrick a hlase mu zazněl obdiv. „Jste velmi přesvědčivý. A teď mi vysvětlete, jak vám můj zásah pomůže. Co tím získáme?"
„Chci, aby si ti lidé mysleli, že jsem jeden z nich! Ustojím všechno, co o mně nashromáždí - nejsem na to bůhvíjak pyšný, nadělal jsem v životě dost kompromisů -, ale nesmějí dostat do rukou záznam mého slyšení při odchodu z armády! Avery - Press - to pochopil. Znali jsme se před pětadvaceti lety a byli jsme opravdu dobří přátelé. A i když se naše cesty na dlouhou dobu rozešly, spoléhal na to, že jsem se zase tak moc nezměnil. Základy lidské povahy se formují v dospívání, ale skutečné změny přicházejí později, mnohem později, diktovány přijímáním a odmítáním určitých postojů a koneckonců i stavem naší peněženky - cenou, kterou platíme za své přesvědčení, za možnost smysluplného uplatnění svých schopností, za obranu dosažených úspěchů a napravování následků porážek. Ten záznam Averymu potvrdil, že se ve mně nemýlil. Rozhodl se, že si se mnou promluví a že mě získá pro svou věc. Nakonec se mu to povedlo - když mně zemřel v náručí. To už jsem ho nemohl odmítnout."
Connal Fitzpatrick mlčky vyšel na balkon, naklonil se přes zábradlí a pak se podíval na hodinky. „V San Diegu je krátce po poledni. Právní oddělení chodí na oběd až v jednu."
„Uděláte to?"
„Můžu to zkusit," odpověděl námořní důstojník a prošel francouzským oknem k telefonu. „Zatraceně, jestli se v odhadu času nemýlíte, můžu udělat něco lepšího. Vydám rozkaz. K tomu je přece v armádě hodnost, ne?"
Prvních pět minut Joel vysloveně trpěl, než se jazykový génius Fitzpatrick prokousal bludištěm mezinárodních ústředen, kam potřeboval.
„Poručík David Remington, právní oddělení SAND PAC. Je to naléhavé, námořníku. Tady korvetní kapitán Fitzpatrick. Jestli s někým mluví, přerušte ho a dejte mi ho na linku." Connal zakryl mluvítko rukou a řekl Joelovi: „Když otevřete můj kufr, najdete v něm láhev bourbonu."
„Rozkaz, kapitáne! Otevřít kufr."
„Remington? Nazdar, Davide. Connal... Ano, díky, vyřídím to Megan... Ne, nejsem v San Francisku, tam mě neseženeš. Ale mám tady jednu věc, kterou jsem nestihl vyřídit. Pro tvou informaci, je to priorita čtyři-nula. Až se vrátím, všechno ti vysvětlím, ale do té doby se o tu záležitost musíš postarat ty. Máš tužku? .. Jde o služební materiály válečného zajatce. Jméno Joel Converse. Poručík námořního letectva. Sloužil na letadlové lodi ve Vietnamu. Odešel v šedesátých letech..." Fitzpatrick se tázavě zadíval na Joela, který roztáhl všechny prsty pravé ruky a tři na levé. „Přesněji v roce šedesát osm..." Joel schoval dva prsty a měl zvednutý jen levý ukazovák. „V červnu šedesát osm," dodal vojenský právník a přikývl. „S armádou se rozloučil u nás doma v San Diegu. Máš to, Davide? Raději mi to přečti."
Fitzpatrick poslouchal a přikyvoval. „Ano, C-O-N-V-E-R-S-E, správně. Námořní letectvo, Vietnam, válečný zajatec, separace v San Diegu. Jo, sedí. A teď o co jde, Davide. Tenhle Converse má ve služebním záznamu návěští, které se týká závěrečného slyšení při odchodu. Žádné zbraně nebo technologie... A teď pozorně poslouchej, Davide. Dozvěděl jsem se, že o tento zápis požádal někdo s oficiálním oprávněním. Za žádných okolností, opakuju, za žádných okolností nesmí být tento záznam uvolněn bez mého souhlasu. A i kdyby někdo požádal o přístup, stále běží Osmačtyřicetihodinová prověřovací lhůta. Tu žádost zamítni! Je to jasné?"
Fitzpatrick znovu poslouchal, ale tentokrát odmítavě kroutil hlavou. „Ne, říkám to jasně. Za žádných okolností! Je mně srdečně jedno, jestli tu žádost podali společně ministři zahraničí a obrany na hlavičkovém papíře Bílého domu, odpověď pořád zní ne! Využívám svou pravomoc jako náčelník právního oddělení základny. Někde v předpisech je paragraf, že důstojník v mém postavení může zabránit uvolnění tajných materiálů z důvodu ochrany bezpečnosti sektoru, et cetera, et cetera. Nevzpomínám si, jaká je tam lhůta, jestli dvaasedmdesát hodin nebo pět dnů, ale každopádně si ten paragraf najdi. Možná ho budeš potřebovat."

Connal poslouchal a pak se zadíval na Joela, který opět pocítil bodavou bolest v hrudi. „Kde mě seženeš...?" Chvíli uvažoval a pak se rozhodl. „Zavolej Megan do San Franciska. Nejsem u ní, ale bude vědět, kde mě hledat... Díky, Davide. Vyčisti si stůl a pusť se do toho." Fitzpatrick zavěsil, slyšitelně vydechl a prohrábl si vlasy. „Zavolám Megan a dám jí tohle číslo. Požádám ji, aby Remingtonovi řekla -kdyby volal -, že jsem odjel do Sonomy. Press tam má... měl nějaké pozemky."
„Dejte jí číslo, ale nic jiného jí neříkejte."
„Nebojte se, ta má svých starostí až nad hlavu." Námořní důstojník svraštil obočí. „Jestli jste dobře počítal, máte svůj odklad."
„Mé počty jsou v pořádku, ale co ten poručík Remington? Nedovolí, aby váš rozkaz někdo přehlasoval?"
„Tak to ne," odpověděl Fitzpatrick. „David není z těch, kdo sebou nechají orat. Vybral jsem si ho proto, že na rozdíl od ostatních kolegů má pověst přímo nesnesitelného puntičkáře. Najde si ten paragraf a přilepí ho na čelo každému lampasákovi, který by chtěl můj rozkaz zvrátit... Mám Remingtona docela rád. Dokáže být užitečný. Někteří se ho bojí jako čert kříže." Connal se náhle povojensku napřímil.
„Neposlal jsem vás pro bourbon, poručíku?"
„Ano, pane! Už běžím, pane!" vyštěkl Joel a zamířil ke kufru. „A až nám nalijete, poručíku, řeknete mi všechno, co chci slyšet." „Rozkaz, pane!" Joel zvedl Fitzpatrickův kufr a položil ho na pohovku. „Ve vší úctě, pane kapitáne, bych si dovolil poznamenat, že by nebylo od věci objednat si na pokoj večeři. Pan kapitán je po náročném dni jistě vyhladovělý."
„Vynikající nápad, poručíku. Zavolám pokojovou službu."
„Současně si dovoluji připomenout, že pan kapitán chtěl volat své sestře."
„Proboha, málem bych zapomněl!"

*****

Chaim Abrahms kráčel temnou telavivskou ulicí, na sobě vysoké boty, khaki kalhoty a safari bundu. Výsadkářský baret, který zakrýval plešaté temeno, nosil jen v noci - ve dne chodil s nepokrytou hlavou, aby ho každý snáze poznal.
„Především Žid!" Takto ho vždycky vítali - nejen v Tel Avivu a Jeruzalémě, ale i v Paříži či New Yorku. Toto slovní spojení se zrodilo
před mnoha lety, když mladého teroristu z Irgumu odsoudili Britové v nepřítomnosti k trestu smrti za to, že zmasakroval palestinskou vesnici. Jeho výkřik tehdy slyšel celý svět.
„Jsem především Žid, syn Abrahamův! Vše ostatní je nedůležité a potečou potoky krve, jestli bude dětem Abrahamovým upíráno právo na vlast."
V roce 1948 Britové, kteří nechtěli stvořit dalšího mučedníka, trest zrušili a Abrahms se usadil v kibucu. Ale poklidný život militantnímu radikálovi nesvědčil. Bojoval v třech válkách proti početně mnohem silnějšímu nepříteli, vítězil a postupně získával pověst bezohledného velitele a vynikajícího stratéga. Bojové zkušenosti pak uplatnil při budování pozemního vojska, letectva a námořnictva státu Izrael, který se i jeho přičiněním stal regionální mocností číslo jedna.
Abrahms došel na křižovatku Ibn Guriolovy a Arlosorovovy ulice. Ve vzduchu se vznášela vlhká mlha, vytvářela svatozáře kolem lamp pouličního osvětlení a zastiňovala jejich světlo. Spokojeně pokýval hlavou. Nikdo ho neuvidí. Od nenápadného činžáku a ještě nenápadnějšího bytu ho dělil jeden domovní blok. Byt si pronajal člověk, který vypadal jako neškodný úředníček, ale ve skutečnosti to byl počítačový génius, který obsluhoval techniku, jež zajišťovala spojení s celým světem, odkud proudily informace do centrály Mossadu, izraelské výzvědné služby. Byl Sabra, jeden z nich.
Starý voják se tiše ohlásil do mikrofonu elektrického vrátného a za okamžik se ozvalo cvaknutí odemykaných dveří. Svižně vyšel do třetího patra, kde už na něho čekal nájemník.
„Nedáš si trochu vína, Chaime?"
„Whisky," zněla stručná odpověď.
„Pokaždé stejná otázka a stejná odpověd," uchechtl se odborník na elektroniku a analýzu informací. „Ty bys pil whisky i při sederu, kdyby ti to prošlo."

„Taky že mi to prochází." Abrahms usedl do popraskaného koženého křesla a rozhlédl se po prostě zařízeném pokoji přeplněném knihami. Jako při každé návštěvě uvažoval, proč vysoký důstojník Mossadu žije tak skromně, a jako vždy si uvědomil, že jeho hostitel nemá rád společnost, kterou by přepychovější příbytek přitahoval.
„Podle tvého vrčení a kašlání v telefonu soudím, že pro mě máš, co potřebuju."
„Ano, mám," potvrdil specialista a podal návštěvníkovi sklenku jemné skotské whisky. „Ale obávám se, že se ti to nebude líbit."
„Proč ne?" zeptal se Abrahms, napil se a vrhl na hostitele, který se posadil naproti němu, tázavý pohled přes obroučky brýlí.
„Protože ty informace jsou matoucí a musíme k nim přistupovat velmi obezřetně a delikátně. Jenže ty, Chaime Abrahmsi, jsi všechno možné, jenom ne delikátní a obezřetný. Tvrdíš, že tento Converse je váš nepřítel, že chce mezi vás proniknout, aby vás zničil, a já tvrdím, že tomuto závěru nic nenasvědčuje. Člověk, který není profesionál, musí především mít pro takové jednání silnou osobní motivaci, neváhám říci posedlost, která ho nutí zaútočit na něco, co hluboce nenávidí... Ano, existuje nepřítel, kterého určitě nenávidí, ale ne ten, kterého uvádíš ty. A věř mi, ty informace jsou spolehlivé. Pocházejí z Quanq Dinhu."
„Co to sakra je?" vyhrkl generál.
„Zvláštní oddělení severovietnamské - dnes pochopitelně vietnamské - zpravodajské služby."
„Vy máte zdroje i tam?"
„Dlouho jsme je krmili, dost na to, abychom u nich získali několik uší... a hlasů. Existovala tam tajemství, která jsme museli získat, zbraně, které jsme museli poznat. Mohly být použity proti nám."
„Ten Converse bojoval ve Vietnamu?"
„Ano, a strávil několik let v zajateckém táboře. Naši vietnamští přátelé na něho mají složku tlustou jako tvoje ruka. Komunisté si nejdřív mysleli, že ho využijí k propagandě. V rozhlase, v televizi, však to znáš. Měl veřejně vyzvat barbarskou vládu ve Washingtonu, aby zastavila brutální bombardování a podobné kecy. Uměl mluvit a vypadal jako typický Američan. Nejdřív ho nafilmovali jako vraha, který útočil ze vzduchu na nevinné oběti, a když ho sestřelili, museli ho soucitní a humánní vojáci zachránit před pomstou davu, a později ho natočili, jak jí a cvičí. Pomalu si ho připravovali pro zamýšlený účel. Pokládali ho za změkčilého slabocha, rozmazleného synáčka bohatých rodičů, kterého snadno zlomí příslibem trochu vlídnějšího zacházení, když mu napřed dali pocítit, jak dovedou být krutí. Jenže ke svému překvapení zjistili, že je z úplně jiného těsta. Měkká slupka skrývala ocelově tvrdé jádro. A nejpodivnější bylo, že s plynoucími měsíci se stále zatvrzovalo, až si žalářníci uvědomili, že vytvořili -a to je jejich termín, vytvořili - netvora."
„Netvora? Taky jejich termín?"
„Ne, říkali mu rebelant, což je označení, které, když uvážíme zdroj informace, nepostrádá ironii. Jde o to, že si uvědomili fakt, že ho vytvořili. Čím tvrději a brutálněji s ním zacházeli, tím tvrdohlavěji se stavěl na odpor."
„A ty se divíš? Měl vztek. Strč do chřestýše holí a uvidíš, co se bude dít."
„Můžu tě ujistit, Chaime, že normální lidská reakce za takových podmínek je zcela jiná. Člověk může zešílet a ve vzteku mlátit kolem sebe, jiný se uzavře do samoty, další se zhroutí a s brekem slíbí všechno za sebemenší laskavost. Ale on se těmto schématům vymykal. Reagoval promyšleně a vynalézavě a čerpal vnitřní sílu z touhy po přežití. Vedl dva útěky. První trval tři dny, druhý pět, než je zase chytili. Jako vůdce vzpoury ho za trest strčili do bambusové klece a ponořili do řeky. Naučil se zabíjet vodní krysy tak, že se ponořil pod hladinu a zaútočil na ně zespod jako žralok. Pak ho zavřeli na samotku, což byla díra v zemi šest metrů hluboká a uzavřená pletivem z ostnatého drátu. A odsud se v noci za tropického lijáku vyškrábal nahoru, protáhl se mezi dráty a utekl. Sám. Cestou na jih překonal sto padesát kilometrů džungle a nespočet vodních toků, až se nakonec dostal k americkým liniím. Nadlidský výkon. Vietnamci stvořili nezdolnou bestii, která vyhrála svou osobní válku."
„Proč ho prostě a jednoduše nezlikvidovali?"
„Taky mě to zajímalo, a tak jsem zavolal svému zdroji do Hanoje, muži, od kterého ty informace mám. Jeho odpověd mně připadla velmi podivná, ale svým způsobem velmi výmluvná. Řekl, že u toho pochopitelně nebyl, ale že se domnívá, že si získal úctu a obdiv."

„To snad ne!"
„Ve válečných zajateckých táborech se odehrávají nečekané věci, Chaime. S vězni i vězniteli. Je to krutá, brutální hra, do níž vstupuje nespočet protichůdných faktorů. Agresivita, odpor, odvaha, strach a v neposlední řadě i zvědavost - zejména tehdy, když protihráči pocházejí z diametrálně odlišných kultur. Nejspíš v důsledku oboustranného vyčerpání mezi nimi často vznikne nenormální pouto. Nepřátelství pochopitelně nemizí, ale soupeři si projevují vzájemný respekt, daný hlavně poznáním, že se do hry nedostali z vlastní vůle. A psychologické studie prokázaly, že tato vazba vzniká dříve na straně věznitelů. Vězni jsou posedlí touhou po svobodě a přežití, kdežto žalářníci začínají pochybovat o svém právu na absolutní moc nad životy a životními podmínkami zajatců. Zamýšlejí se nad tím, jak by se cítili, kdyby se role obrátily. Odborníci tomu říkají stockholmský syndrom."
„Co se mně to tady, ve jménu božím, pokoušíš namluvit? Připadáš mi jako ti neschopní poslanci v knesetu. Ti taky neumí nic jiného než kvákat nesmysly. Trochu toho, trochu onoho a výsledek nulový."
„Ty jsi fakt nemožný barbar, Chaime. Pokouším se ti vysvětlit, že zatímco si Converse pěstoval svou nenávist a svou posedlost, jeho věznitele ta hra vyčerpala, a jak naznačuje náš zdroj v Hanoji, z jakéhosi zvráceného a samozřejmě nepřiznaného respektu ušetřili jeho život, až se mu poslední pokus o útěk konečně podařil."
K Abrahmsově úžasu specialista očividně skončil. „A dál?" zeptal se netrpělivě.
„Dál nic. Máš motiv i nepřítele, ale je to současně tvůj motiv a tvůj nepřítel. Oba jste šli různými cestami, ale ty se nakonec spojily. Oba nenávidíte třetí svět, jeho revolucionáře, islamisty i marxisty podporované Sověty. Tato globální hrozba přece spojuje i vás, a podle mého názoru zcela oprávněně. Nastala chvíle, kdy se vlády musí chopit vojenskoprůmyslový komplex a zachránit civilizovaný svět, než ho nepřátelé pohřbí."
Specialista se znovu odmlčel a Abrahms měl co dělat, aby se ovládl a nezařval. „A dál?"
„Copak to nechápeš? Ten Converse je jeden z vás! Všechno tomu nasvědčuje. Má motivaci, má nepřítele, kterého viděl v tom nejhorším světle. Je to vysoce uznávaný právník, který vydělává spoustu peněz ve velmi konzervativní firmě, a k jeho klientům patří nejbohatší nadnárodní korporace. Z výsledků vaší snahy může jenom profitovat. Nejasnost spočívá v jeho velmi neortodoxním postupu a metodách, které si nedokážu vysvětlit jinak, než že v jeho profesi jsou možná pokládány za zcela běžné. Závěr: Nechce vás zničit, chce se k vám připojit."
Sabra postavil sklenku na podlahu, vstal a s bradou skloněnou ke klíční kosti a rukama za zády začal mlčky přecházet pokojem. Pak se zastavil a ze své mohutné výšky shlédl na specialistu.
„Předpokládejme, jenom předpokládejme, že se všemocný Mossad spletl, že existuje něco, co jste nezjistili."
„To pokládám za téměř vyloučené."
„Ale možné to je, ne?"
„Ve světle shromážděných informací o tom pochybuju. Proč?"
„Protože mám na tyhle věci šestý smysl, proto!"
Muž z Mossadu se na Abrahmse zpytavé zadíval, jako kdyby se snažil nazírat na problém z jeho hlediska. „Pak zbývá jenom jedna možnost, Chaime. Jestli tento Converse není takový, jak jsem ho popsal, což ovšem protiřečí všem údajům, které jsme o něm zjistili, znamená to, že pracuje jako tajný agent pro svou vládu."
„Právě toho se bojím," řekl Abrahms tiše.
Specialista se zamyslel a několikrát se zhluboka nadechl, než odpověděl. „Respektuji tvé instinkty, příteli. Ne vždy tvé chování, ale tvůj čich na lidi vždycky. Co si myslí ostatní?"
„Pokládají ho za lháře, který pracuje jako nastrčená figurka pro někoho v pozadí. Palo Alto ho nazývá ‚předsunutá pěší hlídka'."
Důstojník z Mossadu se zahleděl do prázdna a v duchu viděl nejasné, vzájemně propletené a pokřivené kličky nejrůznějších siločar, které by jen málokdo pochopil. Celý život analyzoval viditelné i neviditelné a bojoval se skutečným i imaginárním nepřítelem, jehož rány dýkou často odrážel v naprosté tmě. „Možné to je," zašeptal, jako kdyby odpovídal na otázku, kterou položil sám sobě. „Téměř nepředstavitelné, ale možné."

„Co? Že za ním stojí Washington?"
„Ano."
„Tak vidíš!"
„Ale pouze jako krajně nepravděpodobná alternativa, pro kterou bych v žádném případě nehlasoval, ovšem jediná, která je alespoň teoreticky přijatelná."
„Proč?"
„Jednoduše řečeno, ten člověk má příliš mnoho informací."
„A dál?"
„Nemyslím Washington v obvyklém smyslu nebo vládu jako celek. Ale uměl bych si představit, že nějaká malá součást, odnož vládního systému se mohla něco doslechnout a snaží se dopátrat pravdy. Jestli je jejich podezření oprávněné a taková organizace skutečně existuje, pak do ní musí proniknout a odhalit ji. A tak si vyberou pěšáka s patřičnými životními zkušenostmi, se správnými vzpomínkami a dokonce odpovídající profese a vyšlou ho do akce. Nedivil bych se, kdyby sám věřil všemu, co říká."
Sabra poslouchal jako přikovaný, ale netrpělivost rychle zvítězila. „To je na můj vkus moc komplikované," zahučel odměřeně.
„Tak zkuste nejdřív první variantu. Přijměte ho mezi sebe, možná to myslí upřímně. Bude vám muset nabídnout něco konkrétního; můžete ho k tomu donutit."
„A když nic nemá?"
„Tak jsi měl pravdu. V tom případě ho musíte co nejvíce vzdálit od těch, kteří ho poslali. Nemilosrdně. Musíte z něj udělat vyvrhele, psance stíhaného za tak ohavné zločiny, že jeho šílenství bude nezpochybnitelné."
„Proč ho rovnou nezabít?"
„To rozhodně, ale nejdřív musí získat nálepku vraždícího maniaka tak pomateného, že nikdo nepozvedne hlas na jeho obranu. Tím získáte čas, který potřebujete. Kdy spustíte závěrečnou fázi Akvitánie? Za tři, za čtyři týdny?"
„Ano, za necelý měsíc."
Specialista vstal a přistoupil k vojákovi. „Opakuju, nejdřív ho zkuste přijmout a zjistit, jestli jsem se při prvotní analýze nemýlil. Ale kdyby se tvé podezření prohloubilo, kdyby něco sebeméně naznačovalo, že je to provokatér, vědomý či nevědomý, nasazený někým z Washingtonu, udělejte z něj šíleného zločince a předhoďte ho vlkům. Vytvořte psance, jako Vietnamci vytvořili netvora. A pak ho zlikvidujte - rychle, než se k němu někdo dostane."
„Promluvil Sabra z Mossadu?"
„Tak zřetelně, jak umí."

*****

Mladý armádní kapitán a o něco starší civilista vyšli z budovy Pentagonu sousedními prosklenými dveřmi a vyměnili si letmý pohled, aniž dali najevo, že se znají. V několikametrovém rozestupu sešli po krátkém schodišti a zamířili vlevo na betonový chodník k parkovišti. Na rozlehlé vyasfaltované ploše zamířili každý ke svému autu. Kdyby je v posledních padesáti vteřinách někdo sledoval, dospěl by k závěru, že si jsou navzájem cizí.

*****

Zelené kupé značky Buick odbočilo uprostřed domovního bloku vpravo a projelo otevřenými vraty do podzemního parkoviště hotelu. Na konci rampy ukázal řidič klíč od svého pokoje zřízenci, který zvedl žlutou závoru a mávl, že může jet. V třetí řadě bylo volné místo, kam se kupé pohodlně vešlo. Vystoupil z něho armádní kapitán a zamkl vůz.
Prošel otáčivými dveřmi a neuspěchaně kráčel chodbou k výtahům. Dveře uprostřed se rozestoupily, ale dvě dvojice v kabině zjevně do garáží nechtěly. Jeden z mužů za veselého smíchu stiskl tlačítko do přízemí a uvolnil cestu důstojníkovi, který zmáčkl čtrnáctku.

Když asi za minutu z kabiny vystoupil, vydal se ke schodišti a sešel do jedenáctého patra.

*****

Modrý stejšn značky Toyota sjel po rampě do podzemních garáží a z okénka se vystrčila ruka s klíčem od hotelového pokoje. Řidič v civilu opatrně zacouval do mezery v šesté řadě zaparkovaných automobilů, vystoupil, podíval se na hodinky a spokojeně přikývl. Pak i on zamířil otáčecími dveřmi k výtahům. Kabina přijela prázdná a civilista musel bojovat s pokušením stisknout jedenáctku. Byl unavený a představa výstupu po schodech ho vůbec nelákala, ale odolal a položil palec na tlačítko s číslicí devět.

*****

Civilista se zastavil před dveřmi pokoje, zvedl ruku a zaklepal jednou a pak ještě dvakrát. O několik vteřin později se dveře otevřely. Stál v nich armádní kapitán, kterého od stolku s telefonem sledoval další muž v uniformě, jejíž barvy a výložky prozrazovaly podporučíka vojenského námořnictva.
„Jsem rád, že jste to v tak hustém provozu stihl," řekl kapitán. „Hovor by měl přijít každým okamžikem."
Civilista přikývl a pozdravil se s námořním důstojníkem. „Co jste zjistil o tom Fitzpatrickovi?" zeptal se.
„Je tam, kde by neměl být," odpověděl podporučík.
„Můžete ho zavolat zpátky?"
„Snažím se, ale zatím netuším, kde začít. Jsem jenom malý človíček pod velmi vysokým žebříkem."
„To jsme všichni," poznamenal kapitán.
„Koho by napadlo, že se Halliday obrátí právě na něho?" vyhrkl námořník otráveně. „A když už ho chtěl zasvětit, proč s ním nezačal? Proč mu o nás neřekl?"
„Na poslední dvě otázky mohu odpovědět," řekl armádní důstojník. „Chránil ho před odvetným úderem z Pentagonu. Kdybychom šli ke dnu, jeho švagr by zůstal čistý."
„A na první otázku odpovím já," ozval se civilista. „Halliday se obrátil na Fitzpatricka, protože nám po zralé úvaze nedůvěřoval. Ženeva prokázala, že oprávněně."
„Jak to?" Kapitán se bránil, v jeho hlase nezněla omluva. „Nemohli jsme tomu nijak zabránit."
„To jsme nemohli," souhlasil civilista. „Ale nemohli jsme nijak zasáhnout ani potom. V tomto nám opravdu věřit nemohl. Pravdou ovšem je, že jsme si žádný zásah dovolit nemohli. A nemůžeme."
Zazvonil telefon. Podporučík ho zvedl a chvíli poslouchal. „Mykonos," oznámil ostatním.

ČÁST DRUHÁ

12 KAPITOLA

Connal Fitzpatrick seděl naproti Joelovi za stolem a dopíjel kávu. Povečeřeli a vyprávění skončilo. Converse zodpověděl všechny otázky, které mu vojenský právník položil - nejen proto, že dal své slovo, ale protože potřeboval zasvěceného spojence.
„Kromě několika jmen a údajů ze spisů ve vašem kufříku, který nemáte, toho nevím o moc víc než na začátku," poznamenal Connal. „Možná mi něco napovědí ta jména z Pentagonu. Říkáte, že nevíte, kdo vám je poskytl?"
„Ne. Prostě je mám. Podle Bealea se některá dostala na seznam omylem, ale mnozí jsou opravdu napojeni na Delavanea."
„Ale někdo přece musel mít nějaký důvod, aby je na seznam zařadil."
„Beale je označil za osoby, kteří rozhodují o armádním zásobování."
„Musim se na ně podívat. S těmi lidmi jsem několikrát jednal."
„Vy?"
„Ano. Ne zrovna často, ale dost, abych se vyznal."

„Jak to, že zrovna vy?"
„V zásadě jsem překládal právnické dokumenty, které se týkaly zbrojní techniky pro námořnictvo. Už jsem se asi zmínil, že ovládám..."
„Zmínil," vpadl mu do řeči Joel.
„Zatraceně!" ulevil si Fitzpatrick a zmačkal v ruce papírový ubrousek.
„Co se děje?"
„Press věděl, že jsem měl s hochy z armádního zásobování a z výborů pro zbrojní technologie co do činění! Dokonce se mě na ně ptal. Koho znám, kdo se mi líbí... komu věřím. Panebože! Proč nepřišel za mnou? Ze všech jeho známých měla volba logicky padnout na mě! Jsem přímo u zdroje a jeho nejbližší přítel!"
„Právě proto za vámi nepřišel," řekl vážně Joel.
„Ten pitomec!" Connal pozvedl oči ke stropu. „Doufám, že mě slyšíš, Pressi. Kdybys nebyl tak paličatý, mohl ses dožít toho, jak Connal Fitzpatrick junior vyhraje regatu v zálivu."
„Zdá se mi, že opravdu věříte, že vás slyší."
Fitzpatrick se přes stůl zadíval na Joela. „Věřím. Jsem věřící člověk, kolego. Znám všechny důvody, proč bych jím neměl být - Press se mi je něco natloukl do hlavy, když jsme se sešli u sklenky -, ale jsem věřící. Kdysi jsem mu odpověděl citátem jednoho z jeho tolerantních protestantských předků."
„Jak zněl?" Converse se přívětivě usmál.
„V upřímných pochybách je více víry, než mají všichni archandělé na nebesích."
„Hezké. Nikdy jsem to neslyšel."
„Možná jsem ten výrok necitoval přesně... Musím se podívat na ta jména."
„A já potřebuju svůj kufřík, jenže pro něj nemůžu."
„Volba tedy padá na mě," řekl námořní důstojník. „Myslíte, že Leifhelm nepřeháněl? Opravdu mohou zařídit, aby vás Interpol přestal stíhat?"
„Mám na to rozporný názor. Z hlediska své potřeby volného pohybu doufám, že mluvil pravdu. Ale jestli ano, dost mě to děsí."
„V tom jsem s vámi zajedno," souhlasil Fitzpatrick a vstal. „Zavolám do recepce a nechám si přistavit taxi. Dáte mi klíč od skříňky?"
Converse sáhl do kapsy a vylovil malý klíček s vyraženým číslem. „Leifhelm vás viděl. Asi vás nechá sledovat jako předtím."
„Dám si náramný pozor. Jestli uvidím tutéž dvojici světel dvakrát, nechám se zavézt do pivnice. Pár jich tady znám."
Joel se podíval na hodinky. „Je tři čtvrtě na deset. Myslíte, že byste se cestou mohl zastavit na univerzitě?"
„Dowling?"
„Řekl, že chce, abych se s někým setkal. Stačí, když projdete kolem a utrousíte, že je všechno pod kontrolou. Alespoň tolik mu dlužím."
„Co když se mě pokusí zastavit?"
„Tak vytáhněte ty svoje papíry a vymluvte se na nějakou supertajnou prioritu. Nepochybuju, že se v tom vašem vynalézavém mozku vylíhne vhodná špionská fráze."
„Slyším snad náznak profesní závisti?"
„Ne, jenom uznání. Vím, odkud přicházíte. Znám to tam."

*****

Fitzpatrick kráčel širokou stezkou podél jižního průčelí hlavní budovy univerzity, kdysi sídelního paláce mocného kolínského arcibiskupa. Okolí zaléval měsíční svit, který se odrážel od lomených oken a dodával majestátním kamenným stěnám novou dimenzi. Zahrada jako by se oděla do elegantního nočního roucha v podobě kruhových záhonů spících květin, které si vůbec neuvědomovaly svou krásu. Connala si poklidná nádhera tak podmanila, že málem zapomněl, proč sem přišel.
Důvod návštěvy si ovšem rázem uvědomil při pohledu na vysokou štíhlou postavu, pohodlně opřenou na

lavičce. Odpočívající muž měl natažené nohy zkřížené v kotnících a zpod měkkého klobouku vykukovaly na spáncích a zátylku prošedivělé světlé vlasy. Takže tenhle Caleb Dowling je slavná televizní hvězda. Fitzpatrick se pobaveně usmál při vzpomínce, jak herec sehrál šokované překvapení, když zjistil, že ho noční návštěvník nezná. Converse ostatně také ne - zjevně tvořili menšinu ve světě zalidněném televizními nadšenci. Bývalý vysokoškolský učitel, který si splnil fantastický sen z mládí, podle Joela hazardér, který zvítězil navzdory drtivé převaze okolností, jež stály proti němu. Štěstí mu teď kalila jen manželčina psychická posedlost. Ovšem muže, který v řadách námořní pěchoty bojoval v krvavém pekle Kwajaleinu, nelze podceňovat.
Fitzpatrick došel k lavičce a posadil se metr od Dowlinga. Herec se na něho podíval a tentokrát své překvapení nemusel hrát.
„Vy?"
„Promiňte mi tu včerejší noc," omlouval se Connal. „Vím, že jsem nebyl moc přesvědčivý."
„Postrádal jste jiskru, mladý muži. Kde je, k čertu, Converse?"
„Omluvte ho. Má moc práce a nemohl přijít. Ale všechno je v naprostém pořádku a pod kontrolou."
„Jenže pod čí kontrolou?" zeptal se podrážděně herec. „Řekl jsem Joelovi jasně, že se s ním musím sejít, a on mi pošle nějakého Skautíka jako svého mluvčího."
„Proti tomu se musím důrazně ohradit. Jsem korvetní kapitán vojenského námořnictva Spojených států a náčelník právního oddělení důležité námořní základny. Pan Converse přijal tajný úkol, kterým jsme ho pověřili, úkol, který pro něj znamená jisté osobní riziko a pro nás nejvyšší prioritu. Ceníme si - a zde mluvím i za sebe - vašeho zájmu a vaší velkorysosti, ale ocenili bychom ještě víc, kdybyste se o nás přestal zajímat. Pro své vlastní dobro."
„A co Interpol? Converse zabil člověka."
„Který se napřed pokusil zabít jeho." Právník pohotově zareagoval na negativní prohlášení svědka. „Sebeobrana. Tato záležitost se vyřešila a obvinění bude staženo."
„Jste kluzký jako had, kapitáne," poznamenal Dowling. „Jde vám to mnohem líp než včera v noci - vlastně dnes ráno."
„Byl jsem znepokojený. Ztratil jsem ho a musel jsem ho najít, abych mu předal životně důležité informace."
Herec zkřížil nohy v kolenou a natáhl ruce přes šikmý okraj opěradla lavičky. „Takže vy a Converse pracujete na nějaké tajné operaci, ano?"
„Přísné tajné."
„A to, že jste oba právníci, napovídá, že tady vyšetřujete nějaké právní nesrovnalosti, které se dotýkají ozbrojených sil. Říkám to správně?"
„V širším smyslu ano. Víc vám k tomu, bohužel, říct nemohu. Converse se zmínil, že jste chtěl, aby se s někým setkal."
„Ano. Kdysi jsem se o tom člověku nevyjadřoval právě nejuctivěji, ale dnes vím, že dělá svou práci a dělá ji dobře. Mimochodem, taky mě neznal, stejně jako vy. Manželka mu musela vysvětlit, co dělám. Je inteligentní. Tvrdý, ale férový."
„Doufám, že chápete, že za daných okolností nemůže pan Converse vašemu požadavku vyhovět."
„Jako právník jste opravdu dobrý," řekl Dowling klidně a sundal ruce z opěradla.
Fitzpatrick náhle zbystřil. Poplašil ho pohyb, který koutkem oka zahlédl v měsíčním svitu; prudce otočil hlavu a ohlédl se přes rameno. Ze stínu mohutné budovy se vynořila mužská postava a zamířila přes trávník k nim. Paže nenuceně položená na opěradlo a pak stejně nenuceně stažená. Signál! Totožnost potvrzena, zasáhněte!
„Co jste to sakra udělal?" zeptal se námořní důstojník ostře.
„Snažím se vás dva blázny přivést k rozumu," odpověděl herec. „Jestli mě mé proslavené instinkty nezklamaly, zachoval jsem se správně. A i kdybych se mýlil, pořád jsem udělal správnou věc."
„Cože?"
Muž se přiblížil a bledé měsíční světlo odhalilo dobře stavěnou postavu v tmavém obleku a kravatě. Rysy obličeje prozrazovaly vyšší
střední věk a spolu s delšími šedivými vlasy propůjčovaly svému nositeli vzhled prosperujícího

podnikatele, kterým v daném okamžiku cloumal těžko ovladatelný vztek.
Dowling vstal z lavičky. „Pane korvetní kapitáne, dovolte, abych vám představil Jeho Excelenci Waltera Peregrinea, velvyslance Spojených států amerických ve Spolkové republice Německo."

*****

Poručík David Remington si utřel skla brýlí s ocelovou obroučkou papírovým ubrouskem napuštěným silikonovým olejem. Použitý ubrousek zmačkal, vyhodil do koše, vstal, nasadil si brýle, přistoupil k zrcadlu pověšeném na dveřích kanceláře a zkontroloval svůj vzhled. Uhladil si vlasy, posunul uzel kravaty a sklopil oči k dokonale naženleným pukům na kalhotách uniformy. Když uvážíme, že je půl šesté odpoledne a že mě od osmi ráno soustavně někdo bombarduje nejrůznějšími žádostmi, počítaje v to i tu Fitzpatrickovu zatracenou naléhavou prioritu, vypadám celkem slušně, pomyslel si. Koneckonců, kontradmirál Hickman si na dokonalý vojenský vzhled podřízených úředníků moc nepotrpěl. Dobře věděl, že kdyby zaměstnance právního oddělení zbytečně buzeroval kvůli zašlým knoflíkům na uniformě a nevyčištěným botám, okamžitě mu odejdou do mnohem lépe placeného civilního sektoru. Nuže, David Remington by neodešel. Kde jinde by mohl cestovat po celém světě, bydlet s manželkou a třemi dětmi v nádherném prostředí vilové čtvrti, nechat si proplácet všechny účty od doktora a zubaře a současně nemuset podléhat šílenému stresu a štvát se za postupem jako v soukromé nebo firemní praxi? Jeho otec pracoval jako právník ve velké pojišťovací společnosti v Hartfordu ve státě Connecticut a ve třiačtyřiceti měl žaludeční vředy, v osmačtyřiceti se nervově zhroutil, první infarkt utrpěl v jedenapadesáti a poslední, kterému podlehl, o pět let později. Co mu bylo platné, že si jeho práce všichni vážili a mluvilo se o něm jako o možném kandidátovi na nejvyšší funkci? Jenže takové řeči jsou na pohřbu obvyklé a průšvih je v tom, že firemní právníci umírají ve službě nějak příliš často a příliš mladí.
Kdepak! David Remington měl jiné plány. Prostě a jednoduše se stane jedním z nejlepších právníků v námořnictvu, odslouží si svých třicet let, v pětapadesáti shrábne štědrou penzi a v šestapadesáti, tedy ve věku, kdy jeho otec zemřel, se stane velmi dobře placeným konzultantem v oblasti vojenského práva a bude si užívat života. Stačí, když si vybuduje pověst muže, který toho ví o vojenském i civilním námořním právu víc než všichni ostatní, a současně muže, který se těchto zákonů a předpisů drží jako klíště. A jestli přitom někomu šlápne na prsty, budiž, jeho reputaci to rozhodně neuškodí. Za mák mu nezáleželo na osobní oblibě, důležité bylo, aby měl vždycky pravdu. Každé rozhodnutí měl podloženo stoprocentním přesvědčením, že do detailu odpovídá zákonům. Takoví konzultanti jsou v civilní praxi velmi ceněnou komoditou.
Remington uvažoval, co po něm admirál Hickman může chtít -zejména v době, kdy většina uniformovaných úředníků už opustila pracoviště. Asi půjde o blížící se proces s černošským důstojníkem, absolventem Námořní akademie v Annapolisu, kterého přistihli, jak prodává kokain na palubě torpédoborce zakotveného na Filipínách. Vojenský prokurátor, kterému Remington připravoval spis, neměl do obžaloby moc chuti - jiní prodávají mnohem větší dávky a navíc jsou bílí. Remington zdůraznil, že jiní se nenechali chytit a že zákon je barvoslepý. A totéž řekne i admirálovi.
Poručík vyšel z kanceláře a šedou chodbou zamířil k výtahu, který ho vyveze do patra, kde sídlí nejvyšší důstojník pacifické námořní základny v San Diegu.
„Posaďte se, poručíku." Kontradmirál Brian Hickman potřásl důstojníkovi, stojícímu v koženém pozoru, rukou a ukázal na židli před velkým psacím stolem. „Nevím, jak vy, ale tomuhle jsem já ve vašich letech říkal zasranej den. Občas lituju, že do nás Kongres pumpuje tolik peněz. Všichni jsou v takové euforii, až by si jeden myslel, že vyhulili poslední trávu v Tijuaně. Zapomínají, že nejdřív potřebují architekta, a teprve potom mohou podplácet stavitele."
„Ano, pane. Vím, jak to myslíte, pane," řekl Remington s patřičnou úctou a posadil se. Zmínka o Tijuaně a drogách mu potvrdila jeho podezření. A teď admirál začne s tím, že to dělají všichni a že není nutné špinit dobré jméno námořnictva kvůli takové prkotině kdesi na Filipínách, navíc s rasovým podtextem. Nuže, on je připraven. Zákon - námořní zákon - je barvoslepý.
„Teď si dám tvrdě zasloužený drink, poručíku." Hickman otevřel příruční bar. „Mohu vám něco nalít?"
„Ne, děkuji, pane."

„Tak hele, Remingtone, oceňuju, že jste se zdržel kvůli této... konzultaci, jak byste to asi nazval, ale neočekávám od vás žádné předpisové chování. Cítil bych se jako pitomec, kdybych měl pít sám, a to, o čem si s vámi chci promluvit, není až tak důležité. Položím vám pár otázek a můžete jít."
„V tom případě trochu bílého vína, pane. Jestli máte."
„Jistě, že mám," Admirál rezignovaně pokrčil rameny. „Držím ho tady kvůli těm, co jsou v rozvodovém řízení."
„Jsem šťastně ženatý, pane."
„To rád slyším. Já mám už třetí manželku... Měl jsem se držet té první." Hickman nalil, usadil se za svůj masivní stůl a povolil si kravatu. „Kdo je, sakra, Joel Converse?" zeptal se klidným tónem, který ovšem Remingtona vůbec neuklidnil, spíše naopak.
„Co prosím? Nerozumím vám, pane."
Admirál si povzdechl. „Tak začnu od začátku. Ve dvanáct hodin dvacet minut jste z pozice zástupce náčelníka právního oddělení vydal zákaz přístupu k utajovaným služebním materiálům jistého poručíka jménem Joel Converse. Sloužil jako pilot ve Vietnamu."
„Tohle vím, pane."
„A v patnáct hodin dvě minuty," pokračoval Hickman nahlížeje do poznámek, „dostanu z velitelství Pátého námořního sektoru depeši s požadavkem na okamžitý přístup k těmto materiálům. Důvod jako obvykle ochrana národní bezpečnosti." Admirál se napil; zdálo se, že nikam nespěchá, jenom je unavený. „Přikázal jsem svému adjutantovi, aby vám zavolal a zeptal se, proč jste to udělal."
„A já jsem mu podal zevrubné vysvětlení, pane. Učinil jsem tak na příkaz náčelníka právního oddělení SAND PAC a citoval jsem příslušný paragraf, který jasně stanovuje, že šéf oddělení námořní základny má právo zadržet jakékoliv utajené materiály, pokud by to narušilo probíhající šetření. Tento postup je běžný i v civilním právu, pane. Agenti Federálního úřadu pro vyšetřování také nesdělují své poznatky místní policii, protože hrozí jejich prozrazení - ať už z nedbalosti, nebo z důvodu korupce."
„A šéf mého právního oddělení korvetní kapitán Fitzpatrick provádí šetření, jež se týká důstojníka, který odešel ze služby před osmnácti lety?"
„To nevím, pane," odpověděl Remington pevně. „Vím jenom, že tak zněl příkaz mého nadřízeného. Zákaz přístupu platí dvaasedmdesát hodin. Po uplynutí této doby můžete samozřejmě podepsat příslušné povolení. Prezident je pochopitelně může podepsat kdykoliv, pokud to vyžaduje zájem národní bezpečnosti."
„Myslel jsem, že lhůta je pouze osmačtyřicet hodin."
„Ne, pane. To je standardní prověřovací lhůta, která platí pro všechny žádosti - přirozeně s výjimkou prezidenta. Námořnictvo si ověřuje u CIA, Národní bezpečnostní rady a armádní rozvědky, zda materiály neobsahují citlivé skutečnosti, které vyžadují přísnější utajení. Tato procedura nemá nic společného se zákazem, který ze své pravomoci vydal náčelník oddělení."
„Vy znáte své zákony, že?"
„Věřím, že stejně dobře jako každý právník vojenského námořnictva Spojených států, pane."
„Chápu." Admirál se ve svém kůží potaženém otáčecím křesle ležérně opřel a položil nohy na desku stolu. „Kapitán Fitzpatrick je mimo základnu, že? Jestli se nepletu, z naléhavých rodinných důvodů."
„Ano, pane. Je v San Francisku u své sestry. Její manžel byl zavražděn v Ženevě při loupežném přepadení. Pohřeb je zítra, pokud vím."
„Ano. Četl jsem o tom. Hrozná věc... Ale víte, kde ho sehnat, ne?"
„Ano, mám jeho telefonní číslo, pane. Chcete, abych mu zavolal, pane admirále, a řekl mu o té žádosti z velitelství?"
„Ne, to by nebylo vhodné." Hickman zavrtěl hlavou. „Velitelství může počkat alespoň do zítřejšího odpoledne. Předpokládám, že ten paragraf také znají. Jestli je podle nich národní bezpečnost tak smrtelně ohrožená, vědí, kde je Pentagon. Podle posledních zpráv z Arlingtonu se zdá, že už dokonce zjistili, kde leží Bílý dům." Admirál se podíval poručíkovi zpříma do očí. „Předpokládejme, že byste nevěděl, kde Fitzpatricka sehnat."
„Ale já to vím, pane."
„Ano, ale kdybyste to nevěděl, mohl byste ten zákaz, když odmyslíme zásah prezidenta, odvolat i vy,

ne?"
„Teoreticky ano. Jako nejbližší podřízený bych to mohl udělat. Za předpokladu, že bych převzal zákonnou odpovědnost za svůj úsudek a své rozhodnutí."
„Cože?"
„Musel bych dospět k přesvědčení, že požadavek je natolik naléhavý, aby převážil předchozí rozkaz náčelníka právního oddělení základny, který mu zajišťuje nezbytných dvaasedmdesát hodin na provedení šetření. Korvetní kapitán byl velmi neoblomný. Po pravdě řečeno, ze zákona jsem povinen prosazovat rozkaz svého nadřízeného, pokud mi prezident nepřikáže opak."
„Ano," souhlasil Hickman. „A řekl bych, že je to i vaše morální povinnost."
„Morálka s tím nemá co dělat, pane. Jde čistě o dikci zákona. Mám tedy kapitánovi zavolat, pane admirále?"
„Ale ne. K čertu s tím." Admirál sundal nohy se stolu. „Byl jsem jenom zvědavý a uznávám, že jste mě přesvědčil. Fitz by vám ten rozkaz nedal, kdyby k tomu neměl pádný důvod. Pátý sektor si bude muset tři dny počkat, pokud ovšem hoši nechtějí utrácet za telefony do Washingtonu."
„Smím se zeptat, pane, kdo konkrétně o uvolnění těch materiálů požádal?"
„Smíte, poručíku, ale až za tři dny. I já mám jakési povinnosti ke svým nadřízeným." Hickman dopil a poručík pochopil. Konzultace skončila.
Remington odložil poloprázdnou sklenku na stůl a postavil se do pozoru. „Bude to všechno, pane?"
„Ano. Můžete jít." Admirál zabloudil pohledem k oknu a k mořské hladině za ním.
Poručík předpisově zasalutoval - zatímco Hickman máchl rukou, jako kdyby si z čela zaháněl mouchu -, udělal čelem vzad a zamířil ke dveřím.
„Remingtone?"
„Ano, pane?" Poručík se otočil.
„Kdo, k čertu, je ten Joel Converse?"
„Nevím, pane. Ale korvetní kapitán Fitzpatrick řekl, že zákaz má prioritu čtyři-nula."

*****

„Ach, bože můj..."

*****

Hickman zvedl sluchátko a vyťukal kombinaci čísel. Za okamžik již mluvil s vysokým důstojníkem z velitelství Pátého sektoru. „Obávám se, že budete muset tři dny počkat, Scanlone."
„Jak to?" vyhrkl admirál Scanlon.
„Pokud se týká SAND PAC, zákaz vedoucího kanceláře ohledně přístupu k materiálům toho Conversea platí. Jestli to chcete vzít přes Washington, poslužte si. Budeme spolupracovat."
„Řekl jsem ti, Briane, že moji lidé do toho nechtějí Bílý dům zatahovat. Však to znáš. Washington dělá vlny, a to nemůže nikdo potřebovat."
„Hele, a co kdybys mně řekl, proč ty materiály tak nutně potřebujete? Co je ten Converse zač?"
„Dobře víš, že kdybych mohl, řekl bych ti to. Upřímně řečeno, taky mi to není tak úplně jasné. Ale slíbil jsem, že to, co vím, budu pokládat za důvěrnou informaci."
„Tak to budeš muset do Washingtonu. Já stojím za svým vedoucím kanceláře, který tady navíc není."
„Není...? Ale já myslel, že jsi s ním mluvil."
„Ne. Jenom s jeho přímým podřízeným, poručíkem Remingtonem, a ten jednal na jeho rozkaz. Věř mi, ten neuhne. Dal jsem mu šanci, ale on se schoval za štít z paragrafů. Tady u nás je známý jako protivný puntičkář."
„Sdělil ti důvod, proč šéf kanceláře ten zákaz vydal?"
„Neměl ponětí. Hele, zavolej mu sám. Bude asi ještě u sebe. Možná se ti podaří..."
„Nepoužil jsi mé jméno, že ne?" vylekal se Scanlon.
„Ne. Vždyť jsi mě o to požádal. Ale za tři dny ho stejně zjistí. Bude muset podepsat zrušení zákazu a já

mu budu muset sdělit, kdo o uvolnění těch materiálů požádal." Hickman se odmlčel a pak znenadání vybuchl. „Co se to tady, sakra, děje, admirále? Jakýsi pilot, který odešel z armády před osmnácti lety, je najednou na seznamu nejhledanějších zločinců. Všichni ho chcete, ale mně nikdo neřekne ani slovo. Nejdřív dostanu depeši z velitelství a hned nato se ozveš ty a zahraješ na starou strunu vzpomínek z Annapolisu, jenže co se od tebe dozvím? Vůbec nic. A pak zjistím, že můj šéf právního oddělení strčil ty materiály do trezoru a přidělil jim status čtyři-nula! Má nějaké osobní problémy, kvůli kterým mu dám do zítřka pokoj, a vím, že ty jsi slíbil, že nikomu nic neřekneš, ale, zatracená práce, někdo by měl konečně otevřít hubu a aspoň něco mně říct!"
Na druhém konci linky se ozývalo jen přerývané oddechování.
„Scanlone!"
„Cos říkal?" Admirálův hlas zněl jako z velké dálky, ale nebylo to tím, že seděl pět a půl tisíc kilometrů daleko.
„Stejně se to nakonec dozvím..."
„Ne, ten status. Status těch materiálů." Scanlon sotva dýchal.
„Naléhavost čtyři-nula!"
Spojení se náhle přerušilo a na lince doznívala ozvěna cvaknutí. Admirál Scanlon beze slova zavěsil.

*****

Jeho Excelence Walter Peregrine, velvyslanec Spojených států amerických ve Spolkové republice Německo, se opravdu zlobil. „Jak se jmenujete, kapitáne?"
„Fowler, pane," odpověděl Fitzpatrick a sežehl Dowlinga letmým, ale spalujícím pohledem. „Korvetní kapitán Avery Fowler, vojenské námořnictvo Spojených států."
„Podle mých informací by se o tom dalo s úspěchem pochybovat." Diplomatův výraz byl stejně nepřátelský jako herců. „Ukázal byste mi, prosím, svůj služební průkaz?"
„Osobní dokumenty u sebe nenosím, pane. Povaha mého úkolu mi to nedovoluje." Fitzpatrick stál v pozoru a odměřoval slova autoritativním tónem, který nepřipouštěl námitky.
„Chci si ověřit vaše jméno, hodnost a služební zařazení. A to hned!"
„Sdělil jsem vám jméno, které jsem povinen podle instrukcí používat, pokud by se na ně ptal někdo, kdo se nepodílí na operaci."
„Kdo ty instrukce vydal?"
„Můj nadřízený důstojník, pane."
„Mám to chápat tak, že Fowler není vaše skutečné jméno?"
„Při vší úctě, pane velvyslanče. Jmenuji se Fowler, mám hodnost korvetního kapitána a sloužím ve vojenském námořnictvu Spojených států."
„Kde si, sakra, myslíte, že jste?" zaburácel diplomat. „V zajetí za nepřátelskými liniemi? Jméno, hodnost, osobní číslo a víc podle ženevské konvence prozradit nemusím?"
„Víc prozradit nesmím, pane."
„Však my si to zjistíme, kapitáne. A podíváme se na zoubek i tomu vašemu příteli, který si říká Converse. Zdá se, že neví, jakou roli má hrát. Jednu chvíli ztělesnění poctivosti, hned nato podivná existence na útěku."
„Snažte se, prosím, pochopit, pane velvyslanče, že náš úkol je tajný. V žádném případě se nedotýká diplomacie a rozhodně nenarušuje vaši práci jako nejvyššího zástupce americké vlády v Německu, ale je tajný. Ohlásím tento rozhovor svým nadřízeným a ti se s vámi bezpochyby spojí. A teď, pánové, když dovolíte, půjdu svou cestou."
„To si nemyslím, korvetní kapitáne - nebo kdo vlastně jste. Ale jestli jste opravdu tím, za koho se vydáváte, neutrpíte žádnou újmu. Já nejsem hlupák ani blázen. Zaměstnanci velvyslanectví se nic nedozvědí. Pan Dowling na tom trval a já jsem jeho podmínku přijal. Zamkneme se spolu v zabezpečené komunikační místnosti a vy zavoláte šifrovaným telefonem do Washingtonu. Nevzal jsem tuto práci za cenu ztráty milionu dolarů ročně jenom proto, abych zjistil, že mně nějací subalterní úředníci vedou vyšetřování v mé vlastní firmě, aniž bych o tom věděl. Až budu chtít nezávislý audit, požádám o něho

sám."
„Rád bych vás poslechl, pane, váš návrh mi připadá rozumný, ale obávám se, že to nepůjde."
„Já se zase obávám, že budete muset."
„Je mi líto."
„Udělejte, co vám pan velvyslanec navrhuje, kapitáne," vložil se herec. „Zaručil vám, že se zaměstnanci ambasády nic nedozvědí. Converse potřebuje ochranu. Hledá ho policie, je v této zemi cizinec a navíc ani nezná jazyk. Přijměte nabídku pana velvyslance. Dodrží slovo."
„Při vší úctě, pánové, má odpověď je negativní." Connal se otočil a odcházel.
„Majore!" křikl velvyslanec vztekle. „Zadržte ho! Zadržte toho muže!"
Fitzpatrick se ohlédl a spatřil to, čeho by se v životě nenadál, vzápětí si však uvědomil, že takový vývoj mohl logicky očekávat. Ze vzdáleného stínu majestátní budovy vyběhl muž, zřejmě příslušník velvyslancovy ochranky, a tedy pracovník ambasády. Connal ztuhl a v mysli mu vytanula Joelova slova. Ti tři muži z velvyslanectví, které jste viděl na letišti, patří k druhé straně.
Za jakýchkoliv jiných okolností by Fitzpatrick zůstal stát a počkal, jak se situace vyvine. Vzato do důsledků, nespáchal žádný zločin, nedopustil se ničeho nezákonného a nikdo ho nemohl donutit, aby mluvil o soukromých záležitostech, pokud neporušil zákon. Ale pak si uvědomil, jak hluboce se mýlí. George Marcus Delavane a jeho generálové by ho donutili promluvit! Rozběhl se po pískem vysypané cestičce.
Zaburácely výstřely a kolem hlavy mu zabzučely dvě kulky! Connal se vrhl k zemi a překulil se za nejbližší keř. A pak do násilně přerušeného ticha měsíční noci ve spící zahradě zahřměl mužský hlas.
„Vy zatracený pitomče! Co to, sakra, děláte?"
Křik nabíral na intenzitě, vzduchem létaly vzteklé nadávky a tiché zákoutí areálu univerzity naplnily zvuky souboje.
„To pokaždé zabíjíte na potkání, vy svině? A co kdyby tam byli další lidé! Neříkejte ani slovo, pane velvyslanče!"
Connal rozhrnul větve okrasného keře a opatrně vyhlédl. V měsíčním svitu se u lavičky skláněl herec - bývalý námořní pěšák z Kwajaleinu - nad majorem, který před okamžikem vyběhl ze stínu budovy, ale teď ležel na zádech, Dowlingova noha mu drtila krk a jeho ruce mu právě vykroutily z ochablé pěsti pistoli.
„Vy jste šílený maniak, majore! Anebo taky někdo jiný!" Fitzpatrick se vzepřel na kolena, vstal a v předklonu běžel mezi stíny k východu ze zahrady.

13 KAPITOLA

„Neměl jsem jinou možnost." Connal, stále otřesený po nepříjemném zážitku, položil diplomatický kufřík na pohovku a ohlédl se na Joela, který seděl v křesle.
„Uklidněte se." Joel přistoupil k vyřezávanému stolku u zdi, na němž stál tác s karafou whisky, sklenkami a ledem. „Potřebujete se napít," a nalil Fitzpatrickovi poctivou dávku bourbonu.
„Jak se mám uklidnit? V životě na mě nikdo nestřílel! Na vás ano. Kristepane, vždycky je to takové?"
„Ano. Nejdřív tomu nemůžete uvěřit a připadáte si jako ve zlém snu. Tohle se mi přece nemůže stát, myslíte si, dokud vás důkazy nepřesvědčí o opaku. Střelba je skutečná, kulky určeny vám. Většinou se vám udělá špatně. Žádné fanfáry, jenom zvuky zvracení." Converse podal námořnímu důstojníkovi sklenku.
„Něco jste vynechal," vydechl Connal, když se napil.
„Nevynechal. Ale vraťme se k událostem v zahradě. Jestli tomu dobře rozumím, velvyslanec svým zaměstnancům nic neřekl."
Fitzpatrick se znovu napil. „Už jsem si vzpomněl. Četl jsem to v tajných záznamech. Ne ve vašem spisu, ale týkalo se to vás. Při druhém útěku jste zabil člověka. Stalo se to při západu slunce. Seržant, který s vámi tehdy utekl, vypověděl, že vás na několik minut posedlo vražedné šílenství. Připlížil jste se džunglí k severovietnamskému vojákovi, zabil ho jeho vlastním nožem a ukořistil mu opakovací pušku, kterou jste

zastřelil další tři bojovníky Vietkongu."
Joel sjel Fitzpatricka zlostným pohledem. „Váš popis té události zní strašně," řekl suše. „Vyvolává ve mně představy, které přímo nenávidím. Řeknu vám, co se stalo... jak se to stalo. Kluk, kterému ještě nebylo devatenáct, v podstatě ještě dítě, si potřeboval ulevit. Drželi jsme se těsně u sebe, ale on měl tolik slušnosti a lidské důstojnosti, že zašel pár metrů do džungle, aby vykonal prostou tělesnou potřebu a utřel se listy ze stromu, protože toaletní papír jsme pochopitelně nevyfasovali. Ten šílenec - označení voják se mi v jeho případě hluboce
příčí - si počkal na nejvhodnější okamžik a pak vypálil dávku, která tomu chudákovi roztříštila hlavu. Když jsem se k němu doplazil s kusem lebky v ruce, slyšel jsem chechot, sprostý, oplzlý smích nelidského vraha, který pro mě v tu chvíli ztělesňoval všechno mrzké a ohavné, všechno, čím jsem opovrhoval. Na obou stranách, americké i vietnamské. To, co jsem udělal, bylo zaměřeno proti oběma, protože na vině jsme byli všichni, mě nevyjímaje. Taková je pravda. Ti další tři muži, ti nepřátelé, roboti v uniformách, kteří pravděpodobně měli kdesi ve vesnicích na severu manželky a děti, netušili, že jsem se za ně přikradl. Střelil jsem je do zad, pane kolego. Co by na to řekl John Wayne?"
Connal mlčel, zatímco si Joel u stolku naléval whisky. Napil se a teprve potom promluvil. „Vy opravdu nenávidíte vše, co Akvitánie představuje, a hlavně ty, kteří ji vedou."
Converse se otočil. „Celou svou bytostí. Proto si o dnešních událostech musíme promluvit."
„Říkám vám, že jsem neměl na vybranou. Podle vás ti lidé z velvyslanectví, kteří na vás čekali na letišti, patří k Delavaneovi. Nemohl jsem riskovat."
„Já vím. Teď jsme na útěku oba. Pronásledují nás naši vlastní lidé a chrání ti, proti kterým bojujeme. Musíme přemýšlet, kapitáne."
Zazvonil telefon a Fitzpatrick zděšeně vyskočil. Joel ho pohledem povzbudil a Connal se omlouval: „Promiňte, pořád jsem trochu v šoku. Budu v pořádku. Vezmu to." Přistoupil k telefonu a zvedl sluchátko. „Ja?" Několik vteřin poslouchal a pak zakryl mluvítko dlaní. „Mezinárodní ústředna. San Francisco. To bude Megan."
„Což znamená Remington." Joelovi náhle vyschlo v krku a zrychlil se tep.
„Megan? Ano, jsem to já. Co se děje?" Fitzpatrick poslouchal sestru a několikrát přikývl, čelo zkrabatělé soustředěním. „Proboha... Ne, to je v pořádku... Jistě. Máš číslo?" Na stolku vedle telefonu ležel poznámkový blok, ale Connal nikde neviděl tužku. Podíval se na Joela, který mu pohotově podal pero, a zapsal si několik cifer. „Díky, Megan. Vím, jak je to pro tebe těžké, a ještě ti přidávám starosti. Ale kdybys zase potřebovala volat, nechej se spojit přímo, ano? ...Neboj, Meg, budu... Máš moje slovo. Ahoj." Vojenský právník zavěsil a ohlédl se na Joela, který stál nehybně se sklenkou v ruce a sotva dýchal.
„Volal Remington, že?" zeptal se Converse.
„Ano."
„Co se stalo?"
„Někdo požádal o uvolnění tajných materiálů z vašeho osobního spisu," odpověděl Fitzpatrick. „Nebojte se, Remington to stopnul."
„Kdo to byl?"
„Nevím. Budu muset zavolat Davidovi. Meg netuší, co se děje, jenom předala Remingtonův vzkaz."
„Takže je všechno v pořádku?"
„Je a není."
„Co to má, k čertu, znamenat?"
„Můj zákaz platí jen omezenou dobu. Přiznávám, že jsem nevěřil, že se to stane. Ti, kdo žádají o uvolnění těch materiálů, nejsou žádné malé ryby. Může se stát, že se zítra domluvíte, ale za pár hodin se vaši noví přátelé dozvědí, s kým mají tu čest. Joel Converse - muž, který nenávidí generála Delavanea. Není z něj dnes muž, který ho pronásleduje?"
„Zavolejte Remingtonovi." Joel otevřel francouzské okno a vyšel na malý balkon. Měsíc zakryly mraky a na obzoru prosvětlovaly noční oblohu blesky. Připomněly mu němou americkou dělostřelbu, kterou spolu s dalšími třemi spoluvězni na útěku pozorovali nad nekonečně vzdálenými kopci - znamenala pro ně nedosažitelné útočiště. Connal mluvil se San Diegem a Joel sáhl pro cigaretu. Nevěděl, jestli to byl

plamínek zapalovače, který ozářil pohyb, ale když se ohlédl, spatřil o dva balkony dál muže, jenž ho upřeně pozoroval. Pak temná silueta na světlejším pozadí pokynula a zmizela uvnitř. Neškodný host, který se vyšel nadýchat čerstvého vzduchu? Nebo hlídka Akvitánie? Joel slyšel Fitzpatricka mluvit a vrátil se do pokoje.
Connal seděl u stolku, držel sluchátko levou rukou a pravou si něco zapisoval. „Moment. Takže Hickman ti řekl, abys to nechal plavat, ale neprozradil, kdo o ty materiály žádá, ano...? Dobře, Davide, chápu a děkuju ti... Jdeš dnes večer někam...? Výborně, to znamená, že kdybych tě potřeboval, zastihnu tě na tomhle čísle... Ano, já vím, spojení je mizerné. Tady v Sonomě stačí, když zaprší, a jsi rád, když dostaneš volnou linku, ne tak ještě čistou. Ještě jednou díky, Davide. Měj se." Fitzpatrick zavěsil a podíval se na Joela téměř provinile. Mlčel a jen potřásl hlavou, povzdechl si a zamračil se.
„Tak co?" zeptal se netrpělivě Joel. „Jak to vypadá?"
„Na tom zítřejším jednání byste měl získat co nejvíc... nebo je to už dnes?"
„Dnes. Minula půlnoc. Proč?"
„Protože o čtyřiadvacet hodin později budou ty materiály uvolněny na základě žádosti velitelství Pátého námořního sektoru. To znamená Norfolk, a ten je všemocný - tedy skoro. Dozvědí se všechno, co si přejete utajit. Lhůta je dvaasedmdesát hodin."
„Vyžádejte si prodloužení!"
Fitzpatrick vstal a bezmocně pokrčil rameny. „Jak to zdůvodním?"
„Ochranou národní bezpečnosti. Čím jiným?"
„Musel bych uvést konkrétní důvody, jak jistě víte."
„Ne, nevím. Ale vždycky je možné lhůtu prodloužit. Svědek onemocní, rodinné důvody... Zemřel vám švagr, žalem zlomená sestra. Nestihl jste se připravit."
„Na to zapomeňte. Kdybych se o to pokusil, okamžitě si vás spojí s Pressem a sbohem, lásko. Zabili ho, vzpomínáte?"
„Naopak," namítl Joel rozhodně. „To mě od něj ještě více vzdálí."
„Co to tady plácáte?"
„Hodně jsem přemýšlel a snažil se vžít do Averyho kůže. Věděl, že ho sledují a že mu pravděpodobně odposlouchávají telefon. Řekl, že naše setkání v Ženevě musí působit logicky a věrohodně, proto se taky do jednání o fúzi zapojil. Když jsme se rozcházeli, požádal mě o další schůzku."
„No a?"
„Věděl, že nás spolu viděli, a já se domnívám, že mi chtěl poradit, jak to setkání zdůvodním, kdyby se mě na ně někdo z Akvitánie ptal. Chtěl všechno obrátit vzhůru nohama a poskytnout mi klíč, který potřebuju, abych pronikl mezi nepřátele."
„Tohle nechápu."
„Avery mě chtěl poznamenat nálepkou, bez které se do Delavaneovy sítě nedostanu. Už se to nikdy nedozvíme, ale jsem přesvědčen, že by mi poradil, abych řekl, že mě Preston Halliday podezřívá, že jsem jeden z nich a že se do vyjednávání ve Švýcarsku zapojil proto, aby mě odhalil, aby mě zastavil."
„Moment." Fitzpatrick kroutil hlavou. „Press přece nemohl vědět, co uděláte a jak to uděláte."
„Ale věděl. Bylo mu jasné, že existuje jenom jedna možnost, jak postupovat. Jakmile jsem pochopil detaily, dospěl jsem ke stejnému závěru. Delavanea a jeho maršály lze zastavit pouze tak, že člověk pronikne mezi ně. Proč si myslíte, že mně dali tolik peněz? Pro sebe je nepotřebuju a Avery věděl, že si mě nekoupí. Ale věděl, že je budu muset použít, abych se dostal do sítě Akvitánie, mluvil s generály a začal sbírat důkazy... Zavolejte Remingtonovi a řekněte mu, aby zajistil prodloužení lhůty."
„Tady nejde o Remingtona, ale o velitele základny admirála Hickmana. Zítra se mnou určitě bude chtít mluvit. Musím něco vymyslet a zavolat Megan a poradit jí, co mu má říct. Hickman je naštvaný. Chce vědět, kdo jste a proč je o vás takový zájem."
„Jak dobře se s ním znáte?"
„Dost dobře. Sloužil jsem pod ním v New Londonu a Galvestonu. Když se stal velitelem SAND PAC, vyžádal si mě jako náčelníka právního oddělení. Proto mě taky povýšili."
Joel se nečekaně a bez patrného důvodu odmlčel a odešel k balkonovým dveřím. Connal ho nevyrušoval; dobře věděl, jaké to je, když právníka napadne nějaká myšlenka, která by mohla přivodit

zvrat v projednávaném případu.
Converse se pomalu otočil, nejasné, abstraktní stíny možnosti nabývaly ostřejších obrysů. „Uděláte to vy," začal pomalu. „Uděláte to, co měl v úmyslu váš švagr. Dokončete, co začal, řekněte to, co on už říct nestačil, protože ho zabili dřív, než jsme si mohli znovu promluvit. Dejte mi odrazový můstek, který potřebuju."
„Jak říkáte vy, kolego, objasnění, prosím."
„Předložte Hickmanovi scénář, jaký by napsal Preston Halliday. Řekněte mu, že mé materiály musí zůstat utajeny, protože se důvodně domníváte, že jsem měl prsty ve vraždě vašeho švagra. Vysvětlete mu, že vás švagr před odletem do Ženevy navštívil, což je ostatně pravda, a že se vám svěřil, že mě podezřívá z napomáhání ke korupci při udílení vývozních licencí a chce mě obvinit. Proto přijal nabídku švýcarské strany. Povězte admirálovi, že se mnou mluvil a já ho nechal odstranit, abych se kryl. To, že mi zemřel v náručí, je moje nejlepší alibi. Mám pověst metodického protivníka. Využijte ji."
Connal sklopil hlavu a prohrábl si vlasy. „Jste si vědom, co ode me žádáte?"
„Ano. Žádám vás o odrazový můstek, který mě katapultuje rovnou do středu novodobých Čingischánů. K tomu je ovšem nutné, abyste Hickmana zpracoval. Řekněte mu, že jste na věci osobně zainteresovaný a naštvaný, což je také pravda, a at to vysvětlí těm, kdo o ty materiály žádají. Nejde o záležitost, která by se dotýkala ozbrojených sil, a vy ji chcete předložit civilním úřadům."
„Tomu rozumím," řekl Fitzpatrick. „Všechno, co řeknu, bude pravda, jak jsem ji znal, když jsem sedal do letadla a mířil do Evropy, abych vás vyhledal. Až na to, že teď změním cíl. Už nejste ten, kdo mně může pomoct. Teď vás chci ukřižovat."
„Přesně tak, pane kolego. A mě čeká uvítací výbor v Leifhelmově sídle."
„Zdá se mi, že vám uniká jedna důležitá věc."
„Která?"
„Chcete po mně, abych oficiálně prohlásil, že vás podezřívám z vraždy prvního stupně! Jakmile to vyslovím, už to nebudu moci vzít zpět. Označím vás za vraha."
„Já vím. Udělejte to."

*****

George Marcus Delavane natočil zmrzačené tělo v křesle před podivně upravenou mapou světa. Tímto pohybem se snažil získat ztracenou sebekontrolu. Jestli něco nesnášel, byly to překážky a obstrukce, a jednu takovou mu právě popisoval admirál z velitelství Pátého námořního sektoru.
„Status čtyři-nula," zopakoval Scanlon. „Abychom se k těm materiálům dostali, museli bychom jít přes nejvyšší místa, a jistě vám nemusím zdůrazňovat, co by to znamenalo. Žádost by musel doporučit náčelník námořní rozvědky a představitel Národní bezpečnostní rady, a ti to neudělají, pokud nepředložíme opravdu pádný důvod. Mohli bychom to sice udělat, ale riskujeme tím..."
„Já vím, co riskujeme," přerušil admirála Delavane. „Ale proč čtyři-nula? Čí to byl nápad?"
„Náčelníka právního oddělení SAND PAC. Prověřil jsem si ho. Korvetní kapitán Fitzpatrick. V jeho služebních záznamech jsem nenašel nic, co by jeho jednání vysvětlovalo."
„Já vám to vysvětlím docela snadno," zavrčel válečník ze Saigonu. „Něco skrývá. A chrání toho Conversea."
„Z jakého důvodu by náčelník právního oddělení na základně vojenského námořnictva chránil civilistu? Nevidím žádnou souvislost. A proč by v takovém případě používal prioritu čtyři-nula? Vždyť tím na sebe jenom zbytečně upozorňuje."
„Upozorňuje, ale také ty materiály spolehlivě znepřístupnil." Generál se na okamžik odmlčel, ale než mohl Scanlon něco říct, položil další otázku. „Zkontroloval jste hlavní seznam?"
„Fitzpatrick k nám nepatří."
„Uvažovalo se o něm? Kontaktoval ho někdo?"
„Neměl jsem dost času, abych to mohl zjistit." Ve sluchátku se ozvalo zabzučení a pak cvaknutí, jak admirál přepojil na druhou linku. Jeho hlas zněl náhle velmi oficiálně. „Ano?" Po chvíli ticha vysvětlil muži v Palo Alto: „Volá Hickman."

„Možná pro nás něco má. Ozvěte se, až s ním domluvíte." „Hickman by nám nedal ani čárku, kdyby tušil o naší existencí. Za pár týdnů bude mezi prvními, kteří půjdou. Kdyby bylo po mém, nechal bych ho zastřelit."
„Zavolejte, až s ním domluvíte," zopakoval George Marcus Delavane s pohledem upřeným na mapu nové Akvitánie.

*****

Chaim Abrahms seděl v kuchyni ve své malé kamenné vilce postavené ve středomořském stylu na telavivském předměstí Tzahala, oblíbené rezidenční čtvrti vysloužilých vojáků a těch, kdo měli dostatečné příjmy nebo vliv, aby si takové bydlení mohli dovolit. Okny proudil do domku svěží větřík a zaháněl únavné vedro letní noci. Ostatní místnosti měly instalovánu klimatizaci, ale Chaim dával odjakživa přednost kuchyním - v těch starých, primitivních za dávných časů spřádal plány k dalším překvapivým výpadům proti nepříteli nebo čistil zbraně, zatímco se na ohništi opékala kuřata. Kuchyně je srdcem každého domu. Příjemné místo, pokud se ženy věnují svým povinnostem a nepletou se mezi vojáky. Jeho manželka spala nahoře; už dlouho si neměli co říct. Dnes mu nemohla pomoci, a i kdyby mohla, neudělala by to. V Libanonu ztratili syna, jejího syna, jak vždycky zdůrazňovala, vzdělaného mladíka, učitele, ne vojáka, ne zabijáka z vlastní vůle. Příliš mnoho synů padlo na obou stranách, říkávala - vinou mužů, starých mužů, kteří je nakazili svou nenávistí, zdůvodňovanou zapomenutými biblickými legendami o zaslíbené zemi. Smrt, rozséváte jenom smrt, křičela na něj. Už zapomněla na dny, kdy bojovali o nezávislost. Mnozí rychle zapomněli. Chaim Abrahms ne, ten nezapomene nikdy.
A jeho instinkty jsou stejně spolehlivé jako vždycky. Ten Converse, právník a jeho řeči! Příliš chytré, páchnou studenou, analytickou myslí, není v nich zápal přesvědčení. Specialista z Mossadu je nejlepší, ale i on se dopouští chyb. Hledal motiv, jako kdyby si myslel, že může rozříznout mozek a říct tato akce způsobila tamtu reakci, toto utrpení tamtu touhu po pomstě. Věřícího člověka pohání žár jeho víry, nikoli chladná úvaha.
Converse ukázal, kolik toho ví, když kontaktoval Bertholdiera a pak mluvil o Leifhelmovi v Bonnu, o Tel Avivu a Johannesburgu. Co ještě musí dokazovat? A proč? Kdyby věřil, přednesl by na rovinu, o co mu jde, hned při prvním setkání. Nač ztrácet čas? Ne, ten právník sleduje jiný cíl. Není v něm planoucí oheň, jenom chytračení, jenom řeči. A i když specialista z Mossadu tvrdil, že Converse hledá spojenectví, nezavrhl ani jeho předtuchu. Vždyť ho dobře zná! Tolikrát bojovali bok po boku proti společnému protivníkovi. Nikdo nesmí znevažovat instinkty Chaima Abrahmse, který jako archanděl temnot udeří na nepřátele Izraele...
Ještě že manželka spí. Nejvyšší čas zavolat Palo Alto.
„Generále, příteli."
„Šalom, Chaime," pozdravil válečník ze Saigonu. „Už jsi na cestě do Bonnu?"
„Odjíždím dopoledne. Van Headmer přiletí v půl deváté na Ben Gurionovo letiště a v deset stihneme spoj do Frankfurtu, kde na nás bude čekat Leifhelmův pilot s cessnou."
„Výborně. Můžete si promluvit."
„Teď si musíme promluvit my dva," řekl Izraelec. „Co ten Converse? Dozvěděl ses o něm něco nového?"
„Je stále záhadnější, Chaime."
„Je to podvodník."
„Možná, ale v jiném smyslu. Dobře víš, že jsem ho zprvu pokládal za předsunutou hlídku, pěšáka, kterého využívají informovanější - mezi nimi Lucas Anstett -, aby získali nové poznatky a ověřili si pověsti, které se k nim donesly. Drobné úniky informací nelze nikdy vyloučit, ale je třeba se připravit a okamžitě je zamítnout jako výplody paranoidního mozku."
„Jdi přímo k věci, Marcusi," požádal netrpělivý Abrahms, který Delavanea vždycky takto oslovoval. Jméno Marcus pokládal za hebrejské a netušil, že otec tak syna pojmenoval podle římského císaře a filozofa Marka Aurelia, hlasatele umírněnosti a zdrženlivosti.
„Dnes jsme zaznamenali tři události," pokračoval bývalý generál v Palo Alto. „První mě naštvala a znepokojila současně, protože naznačila, že nepřítel pronikl do našich řad mnohem hlouběji, než jsem

očekával, a to ze směru, který jsem vůbec neočekával."
„Co se stalo?"
„Někdo kategoricky zakázal přístup k části služebních záznamů toho Conversea."
„Ano!" zvolal Abrahms triumfálně.
„Cože?"
„To nic. Pokračuj, Marcusi. Řeknu ti to, až skončíš. Ta druhá kalamita?"
„Žádná kalamita, Chaime. Vysvětlení poskytnuté tak přímočaře, že nad ním nelze mávnout rukou. Volal Leifhelm a informoval mě, že Converse sám zmínil Anstettovu smrt. Moc toho neřekl, ale prohlásil prý, že se mu ulevilo, protože soudce byl i jeho nepřítel."
„Jednal podle instrukcí!" Abrahmsův hlas burácel kuchyní. „A ten třetí dáreček, generále?"
„Ten je nejzmatenější, ale nejvíce osvětlující. A prosím tě, Chaime, přestaň do toho telefonu tak řvát. Nejsi na demonstraci ani v knesetu."
„Jsem v poli, Marcusi. Pokračuj, příteli."
„Ten zákaz přístupu k Converseovým materiálům vydal námořní důstojník, který je - nebo spíše byl - švagr Prestona Hallidaye."
„Ženeva! Ano!"
„Přestaň!"
„Omlouvám se, příteli. Ale všechno do sebe logicky zapadá."
„Nevím, co tím myslíš, ale možná tě vyvedu z omylu. Ten námořní důstojník k tomu měl pádný důvod. Věří, že Converse zorganizoval Hallidayovu vraždu."
„Samozřejmě! Perfektní!"
„Mohl bys laskavé mluvit tiše?" Divoká kočka vřeštící přes zamrzlé jezero.
„Promiň, hluboce se omlouvám, generále... To je vše, co ten námořní důstojník řekl?"
„Ne. Vysvětlil veliteli základny v San Diegu, že ho švagr navštívil a řekl mu, že odlétá do Ženevy na setkání s právníkem, kterého podezřívá z nezákonných machinací s exportními licencemi. Chtěl ho konfrontovat s důkazy a potom veřejně obvinit. Ten právník se jmenoval Converse. Co říkáš teď?"
„Podvod!"
„Ano, ale na čí straně? Intenzita tvého hlasu mě nepřesvědčí."
„Věř mi. Nemýlím se. Converse je pouštní had."
„Co to znamená?"
„Nechápeš? Přivedl mě na to Mossad!"
„Mossad?"
„Mluvil jsem s naším specialistou. Potvrdil, že můžu mít pravdu. Uznávám, příteli generále a bojovníku, že informace, které získal, ho vedou k přesvědčení, že to Converse s námi myslí upřímně, ale když jsem se zmínil, že cítím něco shnilého, připustil další možnost, i když mnohem méně pravděpodobnou. Converse může pracovat jako agent pro svou vládu."
„Myslíš jako provokatér?"
„Těžko říct, Marcusi, ale nemůžeš nevidět logický vzorec. Nejdřív někdo zakáže přístup k jeho materiálům, které by nám určitě něco prozradily. Potom se zmíní o smrti našeho nepřítele a tvrdí, že to byl i jeho nepřítel - jak prosté, jak poučné! A nakonec je Converse obviněn z vraždy v Ženevě, což mu v našich očích poskytuje obrovskou výhodu. Máme co do činění s dokonale uvažujícími analytickými mozky, které sledují každý tah na šachovnici a proti pěšci vždy postaví královnu."
„Jenže to, co říkáš, se dá vyložit i naopak. Converse může být..."
„Nemůže!" zařval Abrahms.
„Proč, Chaime? Řekni mi jediný důvod."
„Není v něm žár, není v něm oheň! Takto se nechová muž, který neochvějně věří jako my!"
George Marcus Delavane několik okamžiků mlčel a Abrahms ho znal moc dobře na to, aby ticho porušil. Čekal, až se ve sluchátku znovu ozve tichý hlas.
„Uspořádejte tu schůzku, generále. Vyslechněte ho a buďte k němu zdvořilí, přistupte na jeho hru. Ale nesmí opustit dům, dokud k tomu nedám rozkaz. Možná ho neopustí nikdy."
„Šalom, příteli."

„Šalom, Chaime."

14 KAPITOLA

Valerie přistoupila k proskleným dveřím atelieru, shodným s dveřmi na balkon v patře, a zadívala se na klidnou, sluncem ozářenou hladinu zálivu. Když zavřela oči, dokázala si snadno vyvolat obrázek lodi, která ji před několika dny tak vystrašila, a znovu viděla muže na její palubě, kteří ji pozorovali dalekohledem. Ale šalupa se již nevrátila a Valerie vzpomínku zahnala jako přízrak minulosti.
Shrnula si dlouhé vlasy z čela a vrátila se k malířskému stojanu. Uchopila štětec, namočila ho do okrové barvy a dodala poslední skvrnky pod pískové duny porostlé divokou trávou. Pak odstoupila a zadívala se na své dílo. Hotovo, blahopřála si v duchu. Další přímořská krajinka, kterých se nikdy nenabaží. Naštěstí se její obrazy začaly dobře prodávat a získaly si slušnou reputaci i podíl na trhu. Někteří konkurenti sice tvrdili, že trh okupuje sama, ale to byla hloupost. Faktem ovšem je, uznávala, že mé ceny díky příznivým kritickým ohlasům na poslední dvě výstavy utěšeně stoupají. Na druhé straně dobře věděla, že bez Joelova pravidelného - a velmi štědrého - příspěvku by si nemohla dovolit tak přepychové bydlení ani životní styl.
Ten dům si vysnila, už když se před lety vrátila z pařížské Ecole des Beaux Arts připravená atakovat umělecký svět New Yorku, ale tvrdá realita jí rychle zhatila velkolepé plány a postavila oběma nohama zpátky na zem. Rodiče měli slušné příjmy a mohli ji tři roky živit na koleji a pak poslat na další dva do Paříže. Otec amatérsky maloval - velmi dobře - a celý život litoval, že se neodvážil riskovat a obětoval dráhu malíře povolání úspěšného architekta. Není divu, že své jediné dítě podporoval morálně i finančně. A matka - tak trochu střelená, ale vždy milující a velkorysá - fotografovala Valeriiny nejmizernější mazanice a posílala je své sestře a dalším příbuzným do Německa spolu s neskutečnými výmysly o dceřiných úspěších na výstavách a o jejích astronomických příjmech.
Bláznivá Berlíňanka, říkával o ní otec něžně se svým typickým galským přízvukem. Měla jsi ji vidět za války! Děsila nás víc než nepřítel! Čekali jsme, že se jednou večer objeví na velitelství a přivleče nadrogovaného Goringa nebo opilého Goebbelse a prohlásí, že jestli chceme Hitlera, stačí říct.
Otec uměl německy a za války proto působil jako spojka mezi francouzským a německým hnutím odporu. Poněkud koženého francouzského aristokrata vyslali do Charlottenburgu, odkud tamější podzemní buňka řídila boj proti nacistům v oblasti Berlína. Říkal, že jim divoká Fraulein působila svými zbrklými nápady a neuváženými akcemi víc starostí než SS a gestapo dohromady. Dva měsíce po válce se v Berlíně vzali. Na svatbě se obě rodiny vzájemně stranily a nepromluvily spolu ani slovo a možná právě proto se Pařížan a Berlíňanka odstěhovali za moře a usadili se u matčiných vzdálených příbuzných v Saint Louis v Missouri.
Tvrdá realita. Vyděšený a uslzený otec přiletěl do New Yorku a sdělil dceři krutou pravdu. Jeho milovaná bláznivá Berlíňanka trpí už léta rakovinou, která ji pomalu, ale jistě zabíjí. Otec v zoufalství utratil za doktory všechny peníze včetně hypotéky na nedostavěný dům. Víc neměl co dodat; mohl jen plakat a finanční ztráta neměla se slzami nic společného. A Valerie ho mohla pouze obejmout a zeptat se, proč jí to neřekl dřív.
„To nebyla tvoje bitva, ma chérie, jenom naše. Už od Berlína jsme to byli vždycky my dva a bojovali jsme jako jedno tělo, jedna duše."
Matka zemřela o šest dní později; za půl roku si otec zapálil poslední cigaretu a pak milosrdně usnul věčným spánkem. Valerie truchlila, ale neplakala - věděla, že otec odešel tam, kam si přál odejít, a že tam není sám.
A tak si Valerie Charpentierová musela hledat práci a s ní příjem, který by nezávisel na prodeji obrazů neznámé malířky. Neudivilo ji ani tak to, jak snadno zaměstnání získala, ale spíše skutečnost, jak málo mělo společného s tlustou složkou ukázek jejích kreseb. Druhá reklamní agentura, na jejíž dveře zaklepala, se mnohem více zajímala o její schopnost plynně se domluvit německy a francouzsky než o její výtvarné nadání. Doba, která se vyznačovala masovým zakládáním nadnárodních společností, které vydělávaly na obou stranách Atlantiku, jí přála. Duchem zůstala umělkyní a připadala si jako námezdní

mazal, ale agentura si někoho, kdo dokáže rychle kreslit, připravit prezentaci a ještě zná jazyky, vysoce cenila a Valerie Charpentierová si užívala velmi solidních příjmů na ženu, která očekávala spíše řadu chudých let, než se prosadí.
A pak do jejího života vstoupil muž, kvůli kterému okamžitě zapomněla na dosavadní milenecké vztahy. Pohledný muž, slušný člověk, vzrušující partner, který měl své problémy, ale nikdy o nich nemluvil. Už tehdy mohla něco tušit. Joel, její Joel, jednu chvíli vášnivý a přetékající citem a hned nato jako duchem nepřítomný, ale vždy schovaný za svým štítem, za fasádou pohotového humoru, který byl stejně často kousavý jako zábavný. Jistou dobu spolu vycházeli úžasně. Oba byli ambiciózní, i když každý z jiných důvodů - ona toužila po nezávislosti, kterou jí přinese uznání, on po ztracených letech, která mu nikdo nevrátí -, a vzájemně se podepírali, když jeden utrpěl zklamání nebo porážku. Ale pak se začal jejich vztah rozpadat. Důvody byly Valerii zcela jasné, ale Joel je bohužel nechápal. Celý svůj život podřídil úspěchu v zaměstnání a vyloučil z něj všechno ostatní - včetně manželky. Nikdy nezvýšil hlas, nikdy nic nepožadoval, ale jeho slova zněla jako led a požadavky v nich byly implicitně obsaženy. Jestli existoval nějaký okamžik, po kterém následoval prudký pád, pak to byl jistý páteční listopadový večer. Agentura ji poslala do Západního Berlína, protože jeden z klientů potřeboval naléhavou osobní asistenci a ona uměla hasit požár. Když Joel přišel domů z práce, právě si balila kufr. Vešel do pokoje a zeptal se, co dělá a kam jede. Když mu to řekla, Joel vyhrkl: „Ale to nemůžeš! Zítra večer jsme pozvaní k Brooksovi do Larchmontu. Bude tam i Simon s Talbotem a spousta zahraničních hostů. Musíš tam se mnou."
Podívala se na něj a uviděla v jeho očích tiché zoufalství. Do Německa neodletěla. To byl bod zlomu, od kterého začalo jít všechno z kopce, a po několika měsících pochopila, že pád se už nedá zastavit. Joel byl stále odtažitější, vzdálenější. Odešla z agentury na volnou nohu v naději, že mu bude moci věnovat více času, ale nepomohlo to. Zdálo se, že jí má za zlé každou zřejmou oběť, kterou mu přinesla, byť se snažila nedávat najevo, jak kvůli němu trpí. Svým způsobem jí ho bylo líto. Pronásledovaly ho výčitky; ani jemu se nelíbilo, co se s nimi děje, ale nic neudělal. Nenáviděl se za to, ale nemohl jinak. Ocitl se na nejlepší cestě k citové vyprahlosti a ona mu nedokázala pomoci.
Kdyby si našel jinou ženu, Valerie by mohla alespoň bojovat, hlásit se o své právo na volnou a spravedlivou soutěž se sokyni. Jenže žádná žena v tom nebyla, jen Joel se svým němým nutkáním. Nakonec v něm nezbyl vůbec žádný cit a už jeho štítem vůbec nedokázala proniknout. „Jsi emocionálně vyhaslý!" křičela na něj. Souhlasil tím svým tichým, laskavým tónem a druhý den byl pryč.
Rozhodla se, že mu to jen tak nedaruje, a vyžádala si, že jí musí vrátit čtyři roky, které po jeho boku ztratila. Ty čtyři roky štědrých příspěvků se chýlí ke konci, uvědomila si Valerie, když umyla štětce a oškrabala paletu. Patnáctého ledna dostane poslední šek. Když spolu před pěti týdny v Bostonu obědvali, Joel se nabídl, že bude v platbách pokračovat. Řekl, že si na ně zvykl a že vydělává víc, než dokáže střízlivě utratit. Peníze nejsou problém a alimenty mu navíc poskytují vynikající výmluvu pro případ, že by nějaká dočasná partnerka trvala na dlouhodobějším vztahu. Odmítla. Vypůjčila si slova od otce nebo spíše od matky a vylíčila mu svou finanční situaci v mnohem růžovějších barvách, než odpovídalo skutečnosti. Joel vykouzlil na rtech ten svůj spíše smutný, ale přesto nakažlivý úsměv a řekl: „Kdyby se něco změnilo, jsem tady."
Ať ho bůh zatratí!
Chudák Joel. Smutný Joel. Dobrý člověk stržený vírem svých vnitřních konfliktů. A Valerie zašla tak daleko, jak mohla. Zajít o kousek dál by znamenalo popřít vlastní identitu, a to by udělat nemohla. Uložila štětce, postavila se k proskleným dveřím a zahleděla se přes duny na oceán. Tam někde je, v daleké Evropě, a Valerie uvažovala, jestli dnešnímu dni věnoval alespoň letmou vzpomínku. Byl to výroční den jejich svatby.

*****

Abychom shrnuli, Chaima Abrahmse odlil osud v kadlubu stresu a chaosu každodenního boje o přežití. Byly to roky nekonečných násilných střetů s nepřáteli, kteří chtěli nejen zničit židovské osady v poušti, ale zadupat do země celý národ spolu s jeho nadějí na nezávislou vlast a touhou po politické a náboženské

svobodě. Víme tedy, odkud Abrahms pochází a čím se stal, ale děsí nás pomyšlení na to, kam směřuje. Je to fanatik bez nejmenšího smyslu pro vyvážený kompromis. Použití síly má u něj jednoznačnou přednost před jednáním a izraelské představitele, kteří navrhují umírněnější přístup k Arabům založený na vědomí zabezpečených hranic a zajištění státní suverenity, nepokrytě označuje za zrádce. Abrahms je imperialista; sní o rozpínavém Izraeli, který si nakonec podrobí celý Střední východ. Naši zprávu můžeme vhodně uzavřít poznámkou, kterou generál pronesl ke svým vojákům v poli, když vyslechl známé prohlášení ministerského předsedy za invaze do Libanonu. Na premiérova slova: „Nechceme ani píď libanonské půdy," Abrahms zareagoval:
„Jistě, že ani píď! Chceme celou tu zatracenou zemi! A pak Gazu, Golany a Západní břeh! Potom přijde na řadu Jordánsko, za ním Sýrie a Irák! Máme k tomu prostředky a máme vůli! Jsme mocné děti Abrahamovy!"
Chaim Abrahms je Delavaneův klíč k výbušnému Střednímu východu.

*****

Blížilo se poledne a o balkon se opíraly žhavé paprsky letního slunce. Pokojová služba odnesla zbytky od pozdní snídaně a na vyřezávaném stolku zůstala jen stříbrná konvice. Četli už dlouhé hodiny; první kávu si do pokoje nechali přinést v půl sedmé ráno. Joel odložil papíry a natáhl se pro cigarety na stolku vedle křesla. Víme, odkud Abrahms pochází..., ale děsí nás pomyšlení na to, kam směřuje. Joel se ohlédl po Connalu Fitzpatrickovi, který se usadil na pohovce, nakláněl se nad stolkem s kávou, četl jednotlivé listy a zapisoval si poznámky do hotelového notesu; vedle něj ležely srovnány složky s Bertholdierovými a Leifhelmovými materiály. Otázka, která Joelovi hlodala v jeho právnickém mozku, byla prostá: Kam směřuju já? Doufal, že odpověď zjistí dřív, než bude pozdě. Je neschopný gladiátor, který nastupuje do římského cirku proti mnohem silnějšímu a mnohem lépe vyzbrojenému protivníkovi? Dohnali ho démoni vlastní minulosti k sebeobětování mezi dravými šelmami, které v horkém písku arény slintají nedočkavostí, až ho svými čelistmi rozdrtí? Tolik otázek, tolik proměnných faktorů, které nedokáže vyhodnotit! Ale věděl, že zpátky už nemůže.
Fitzpatrick, který vycítil, že ho pozoruje, zvedl hlavu. „Copak? Dělá vám starosti admirál?"
„Kdo?"
„Hickman. San Diego."
„Ten taky. Jste si i za denního světla jistý, že prodloužení lhůty spolkl?"
„Zaručit to nemůžu, ale slíbil mi, že než cokoliv udělá, napřed se se mnou poradí. Kdyby mě sháněl, Megan ví, co má dělat, a já jsem připraven přitlačit na pilu. V případě potřeby se odvolám na naše přátelství a vyžádám si schůzku s těmi nejmenovanými žadateli na velitelství sektoru. Jsem ochoten zajít tak daleko, že naznačím, že ti lidé mohou být součástí Ženevy. Kruh se uzavře a skončíme na mrtvém bodě - uvolním materiály jen za cenu zevrubného vyšetření všech okolností."
„Jestli patří k nim, žádný mrtvý bod se nekoná. Prostě váš rozkaz zruší a hotovo."
„Kdyby k nim patřil, neříkal by Remingtonovi, že mi zavolá. Počkal by jeden den a měl by, co chtěl. Nebyl jenom otrávený, on soptil vztekem. Ne na mě, na Norfolk. Za všech okolností stojí za svými lidmi, a jestli něco nesnáší, jsou to vnější tlaky, zejména ze strany velení námořnictva. Nejvíc ho nadzvedlo, že mu neřekli žádný důvod, proč ty materiály chtějí."
Converse přikývl. „No dobře. Asi mi ujíždějí nervy. Dočetl jsem Abrahmsovu složku. Ten chlap by sám dokázal vzbouřit celý Střední východ a nás strhnout s sebou... Co si myslíte o Bertholdierovi a Leifhelmovi?"
„Pokud se týká informací, jsou všechno, co jste mi o nich řekl, a ještě něco navíc. Nejen vlivní vysloužilí generálové s plnými hrstmi peněz, ale strhující symboly toho, co spousta lidí považuje za ospravedlnitelný extrém. Ale mě spíše zarážejí ty informace samotné."
„K tomu se nebudeme vracet. Prostě je máme."
„Jistě, ale kde se vzaly? Řekl jste, že vám je dal Beale a že on i Press mluvili v množném čísle. Lidé po kterých jdeme, nástroje a prostředky, které vám můžeme dát, spojení, o kterých se domníváme, a tak dál. Kdo jsou ti oni?"

„To už jsme také probrali," nevzdával se Joel. „Muž v San Francisku, můj neznámý klient, kterého Press kontaktoval a který mu poskytl půl milionu s tím, aby vybudoval věrohodnou obžalobu za nezákonné obohacování proti oslavovaným vlastencům, z nichž se stanou obyčejní nenasytní korupčníci a zloději, a tím je zesměšnil a vyřídil. Je to logické a rozumné, kolego. To jsou ti vaši oni."
„Press a ten neznámý v San Francisku?"
„Ano."
„Ti že by mohli zvednout telefon a požádat někoho, aby jim sehnal tohle?" Fitzpatrick ukázal na dvě složky po své levici.
„Proč ne? Žijeme ve věku počítačů, ne na pustém ostrově nebo v hluboké jeskyni."
„Jenže tohle," zdůraznil Connal, „nejsou počítačové sjetiny. Je to výsledek zevrubného a časově náročného detailního pátrání, které zašlo do takové hloubky, že si všímá i politických nuancí a chápe důležitost osobních zálib a zvyků."
„Obdivuji vaši slovní zásobu, námořníku, ale řekl bych, že muž, který dokáže nasměrovat půl milionu dolarů do správné banky na
ostrůvku ztraceném v Egejském moři, si může koupit všechny informace, jaké si zamane."
„Tyto informace se koupit nedají."
„Jak tomu mám rozumět?"
„Nechcete se vracet, ale přesto mi dovolte pořádný krok zpátky." Vojenský právník vstal a zvedl poslední list papíru, který četl. „Nebudu opakovat kázání o svém vztahu s Pressem, protože pouhá vzpomínka na něho mě nesnesitelně bolí." Fitzpatrick se odmlčel, protože v Joelově pohledu vyčetl, jak takovou sentimentalitu za daných okolností odmítá. „Nechápejte mě špatně," pokračoval. „Nejde mi o jeho smrt nebo o dnešní pohřeb, ale o něho samotného. Tohle není Press Halliday, jak jsem ho znal. Myslím, že nám neřekl pravdu. Ani vám, ani mně."
„V tom případě víte něco, co já ne," odvětil Converse tiše.
„Vím, že v San Francisku nežije žádný člověk, který by se jen vzdáleně podobal osobě, kterou vám popsal. Prožil jsem tam celý život včetně studií na Stanfordu a v Berkeley, stejně jako Press. Znám každého, koho znal on, zejména ty nejbohatší a... řekněme tak trochu podivíny. Mezi námi neexistovalo žádné tajemství. Zaměřili jsme se každý na diametrálně odlišnou specializaci, ale svěřoval se mi s každým novým klientem, s každou novou známostí. Bavil se tím."
„Teď jste se vydal na pěkně tenký led, kolego. Jistě před vámi něco tajil, nechával si něco pro sebe."
„Rozhodně ne co se týká osob. Ne, nic nenamítejte, prostě byl takový. A teď postoupím dál. Tyto konkrétní složky jsem pochopitelně před tím, než jste mi je ukázal, neviděl, ale stovky a možná tisíce, které se jim podobaly jako vejce vejci, ano."
Joel se napřímil. „To mi musíte vysvětlit, kapitáne."
„Teď jste trefil hřebík na hlavičku, poručíku. Hodnost mluví sama za sebe."
„A co říká?"
„Tyto materiály jsou přepracované výsledky zpravodajských a bezpečnostních prověrek dovedené do naprosté dokonalosti. Každá složka něčím přispěla, od základních životopisných dat přes minulá pozorování a sledování až po psychologické hodnocení, a souhrny pak zpracovaly týmy specialistů. Ty materiály mají původ v nejhlubších patrech vládních trezorů, byly obohaceny o současné dodatky a závěry a nakonec upraveny tak, aby vypadaly jako výsledek práce nezávislé, to znamená nestátní instituce. Ale nejsou. Přímo z nich křičí razítko Důvěrné, Přísně tajné nebo Jen k nahlédnutí."
Converse se předklonil a poposedl. „To je váš subjektivní názor založený na nedostatečných znalostech. Na vlastní oči jsem viděl podobně zevrubné a podrobné zprávy, vypracované firmami -mimochodem pořádně drahými -, které se na podobná pátrání specializují."
„A popisovaly se tam konkrétní vojenskotaktické situace za války? Zcela určité bombové nálety? Čísla a označení pluků a praporů a jejich operace? Strategie velitelství všech stupňů? Detailní svědectví přímých účastníků o konfliktech a jednáních mezi vysokými důstojníky a státníky? Důvody přesunu vojenských velitelů do civilního sektoru po skončení bojů? Pochybuju. K takovým údajům se totiž žádná soukromá firma nedostane."
„Hloubkovým pátráním by je získat..." Joel se odmlčel; najednou nedokázal přesvědčit ani sám sebe.

„Ujišťuju vás, že tyto údaje ne." Connal zvedl list se seznamem jmen a ukázal na spodní dva sloupce, kde byli uvedeni ti, kteří odpovídají za závažná rozhodnutí v Pentagonu a na ministerstvu zahraničí. „Možná pět nebo šest, nejvýš po třech jménech z každého sloupce, ale všechno ne. Tito muži stojí vysoko nad těmi, s kterými jsem jednal já. Svou práci dělají pod hlavičkou různých nenápadných funkcí, aby je nikdo nemohl kontaktovat, podplatit, vydírat. Když jste mi řekl, že máte nějaká jména, počítal jsem, že většinu - nebo alespoň polovinu - budu znát. Nuže, neznám ani jednoho. Stýkal jsem se lidmi, kteří se v konečné instanci musí obrátit na vyšší autoritu, tedy právě na tyto osoby." Fitzpatrick bodl prstem do seznamu. „Jejich jména nemohl Press v žádném případě získat sám, ani prostřednictvím někoho mimo nejvyšší vládní a vojenské kruhy. Nevěděli by, kde hledat. Ani já to nevím."
Converse vstal. „Jste si jistý, že víte, o čem mluvíte?"
„Ano. Tato jména získal někdo - a pravděpodobně jich bylo víc -, kdo se pohybuje v nejhlubších sklepeních Washingtonu. A tento člověk nebo tito lidé poskytli i materiály v osobních složkách našich generálů."
„Uvědomujete si, co naznačujete?"
Connal prkenně přikývl. „Neříká se mi to lehce," začal zachmuřeně. „Press nám lhal. Vám lhal v tom, co řekl, a mně v tom, co neřekl. Jste loutka, jejíž provázky vedou rovnou do Washingtonu, a já jsem o tom neměl vědět."
„Ale jestli je tomu opravdu tak, proč ty provázky ukryli? Proč je Avery ukryl? Co tím sledoval?"
Námořní důstojník stál nehnutě s prázdným výrazem v obličeji. „Na to snad nemusím odpovídat. Včera odpoledne, když jsme spolu mluvili, jste ten důvod sám použil,. Nemyslete si, poručíku, že nevim, o co vám šlo. Řekl jste, že mi občas sdělíte jméno či dvě, když si budete myslet, že by mohla otevřít nějaké dveře, ale víc nic. Volně přeloženo to znamená, že jste uvažoval asi takto: Námořník, kterého jsem vzal na palubu, možná na něco narazí, ale kdyby ho nepřítel zajal, nemůže z něho nic vymlátit, protože nebude co."
Joel výtku přijal. Ne proto, že v zásadě odpovídala pravdě, ale protože mu osvětlila širší souvislosti, které na Mykonosu ještě nechápal. Beale mu řekl, že mezi muži, kteří ve Washingtonu kladli všetečné otázky, byli příslušníci ozbrojených sil, kteří se z různých důvodů odmlčeli. Ano, mlčeli tam, kde je mohly vyslechnout nepovolané uši, ale mluvili tichými hlasy mezi sebou a pak se spojili s dalším tichým hlasem ze San Franciska, který díky svému příteli a švagrovi věděl, na koho se obrátit. Promluvili si a z jejich opatrného rozhovoru vznikl plán. Potřebovali „tajného agenta", muže s potřebnými zkušenostmi, jehož nenávist by mohli oživit a pak ho vyslat do labyrintu Akvitánie.
Poznání přišlo jako šok, ale Joel jim kupodivu tu strategii neměl za zlé. Nevyčítal jim dokonce ani mlčení, které zachovali i po vraždě v Ženevě. Kdyby pozvedli obviňující hlasy, smrt Prestona Hallidaye by ztratila smysl a stala se jen bezvýznamnou osobní tragédií. Ne, zůstali tiše, protože věděli, že jejich loutka má prostředky, s jejichž pomocí může proniknout do bludiště nezákonností a vykonat práci, na kterou oni sami nestačí. I tohle chápal. Ale rozhodně se nemohl smířit s faktem, že z něj udělali loutku, kterou byli připraveni obětovat. Toleroval, že zůstane bez ochrany za podmínek, které mu nastínil Avery Fowler - Preston Halliday, ale ne za těchto okolností. Jestli ho vodí na provázku, pak dá loutkářům pocítit, že o tom ví. A také potřeboval v Bonnu někoho, kdo k nim patří a na koho by se mohl obrátit. Díky nové dimenzi přestala stará pravidla platit.
Za čtyři hodiny ho odvezou do domu generála Leifhelma obehnaného ocelovou mříží; musí mít venku někoho, koho by mohl Fitzpatrick kontaktovat, kdyby se do půlnoci nevrátil. Démoni minulosti tvrdě dotírají, pomyslel si Joel, ale vrátit se nemůžu. Tu past mám na dosah ruky, past, do které polapím válečníka ze Saigonu a vyrovnám si s ním účet za nezměrné zlo, jež způsobil a jež nikdy nikdo nepochopí. Ne, opravil se v duchu, jeden člověk ho pochopil. Žena, která mu nakonec řekla, že už mu nedokáže pomoci. Nebylo by fér po ní žádat, aby mu dále pomáhala.
„Jak jste se rozhodl?" zeptal se Connal.
„Rozhodl?" nechápal Joel.
„Dnes odpoledne. Nemusíte tam jezdit. Můžete odmítnout. Vycouvat. Tuto záležitost by měl ve Státech řešit Federální úřad pro vyšetřování v součinnosti s Ústřední zpravodajskou službou, která se postará o zahraničí. Konsternuje mě, že nezvolili tuto cestu."

Converse se nadechl k odpovědi, ale pak se zarazil. Tohle musí být jasné nejen Fitzpatrickovi, ale i jemu samotnému. Viděl totální paniku v očích Averyho Fowlera, slyšel zoufalý výkřik v jeho hlase. Jeho lži byly součástí taktiky, ale panika a výkřik vyjadřovaly nejniternější pocity.
„A nenapadlo vás, kapitáne, že touto cestou jít nemohou? Že tady s největší pravděpodobností nemluvíme o mužích, kterým stačí zvednout telefon a kolečka se dají do pohybu? Že kdyby se o to pokusili, stálo by je to krk - možná doslova? Že by mohli skončit s kulkou v týlu? Ovšem nedomnívám se, že se bojí sami o sebe; prostě dospěli k přesvědčivému závěru, že nemohou postupovat zevnitř, protože netuší, komu mohou důvěřovat a komu ne."
„Kristepane, vy jste ale chladnokrevný parchant."
„Klid, kapitáne. Máme co do činění s paranoidní fantazií zvanou Akvitánie, v jejímž čele stojí zkušení, vysoce inteligentní a schopní muži, hluboce oddaní svému cíli. Jestli ho dosáhnou, zapůsobí jako hlas síly a rozumu ve světě, který zešílel. Ovládnou tento svět - náš svět -, protože všechny ostatní možnosti vyblednou v porovnání s jejich stabilitou. Stabilita, kolego. Klíčové slovo. Protiklad chaosu a rozvratu. Co byste zvolil, kdybyste byl normální manžel a otec rodiny, který poctivě pracuje od devíti do pěti a nemůže si být jistý, jestli po návratu z práce nezjistí, že mu někdo vyloupil dům, znásilnil manželku a uškrtil děti? Hlasoval byste pro tanky v ulicích."
„Oprávněně," souhlasil vojenský právník a to slovo jako by se vznášelo ve sluncem zalitém pokoji.
„A právě na to spoléhají. V mezinárodním měřítku. Zbývá možná jen několik dní, nejvýš pár týdnů... Kdybych měl alespoň nějaký náznak." Joel zamířil ke dveřím své ložnice.
„Kam jdete?" zeptal se Connal.
„Mám v kufříku Bealeovo telefonní číslo. On je můj jediný kontakt. Musím si s ním promluvit. Chci, aby věděl, že jeho loutka nečekaně získala vlastní vůli."
O tři minuty později se Converse se sluchátkem u ucha skláněl nad stolkem a telefonistka v řecké mezinárodní ústředně ho přepojovala na ostrov Mykonos. Fitzpatrick seděl na pohovce s materiály Chaima Abrahmse na kolenou, ale nečetl je, protože pozoroval Joela.
„Máte spojení?"
„Už to zvoní." Vyzváněcí tón se několikrát opakoval a teprve po sedmém zazvonění se ozval neznámý hlas.
„Kherete?"
„Doktora Bealea, prosím. Doktora Edwarda Bealea."
„Tee thelate?"
„Beale. Majitel domu. Dáte mi ho k telefonu? Prosím!" Joel se otočil k Fitzpatrickovi. „Mluvíte řecky?"
„Ne, ale uvažoval jsem, že se naučím."
„To rozhodně udělejte." Joel chvíli poslouchal drmolení mužského hlasu a nerozuměl ani slovo. „Děkuji. Sbohem." Stiskl prstem vidlici a doufal, že mezinárodní linka zůstala otevřená a že ji anglicky hovořící řecká spojovatelka nepřerušila. „Ústředna? Ústředna Atény? Výborně! Potřebuju volat na jiné číslo na Mykonosu." Sáhl pro lístek s instrukcemi, které dostal od Prestona Hallidaye v Ženevě. „Banka Rhodos. To číslo je..."
Za okamžik se již ohlásil vedoucí pobočky na nábřeží Kostas Laskaris.
„Kherete?"
„Pane Laskarisi, tady Joel Converse. Pamatujete si na mě?"
„Samozřejmě... Co si přejete, pane Converse?" Bankéřův hlas zněl nezvykle odtažitě, nervózně.
„Pokoušel jsem se dovolat doktoru Bealeovi na číslo, které jste mi dal, ale vzal to člověk, který neuměl anglicky. Můžete mně, prosím vás, říct, kde bych pana doktora sehnal?"
Ve sluchátku se ozval slyšitelný povzdech. „Uvažoval jsem, jestli nezavoláte," začal Laskaris pomalu. „Muž, s kterým jste mluvil, pane Converse, byl policista. Hlídá dům na mou žádost. Pan doktor tam měl řadu cenných věcí."
„Cože? Co to má znamenat?"
„Dnes ráno krátce po východu slunce vyjel doktor Beale ve svém člunu v doprovodu jiného muže na moře. Vidělo je několik rybářů. O dvě hodiny později našli jeho člun uvízlý na skalisku u pobřežní mělčiny nedaleko Stephanosu. Prázdný."

Zabil jsem ho. Nožem. Pak jsem zajel k mělčině u Stephanosu a hodil mrtvolu žralokům.
Joel zavěsil. Halliday, Anstett, Beale, všichni mrtví. Nezbyl mu jediný kontakt. Loutka zůstala ponechána sama sobě. Provázky se uvolnily, ztěžkly a vedly do neznáma.

15 KAPITOLA

Erich Leifhelm zbledl, přimhouřil oči a pootevřel voskově bílé rty. Cítil, jak se mu do hlavy hrne krev, poposedl v křesle u psacího stolu v knihovně svého domu a přitiskl sluchátko pevněji k uchu.
„Zopakuj to jméno, Londýne."
„Admirál Hickman. Je velitel..."
„Ne," přerušil ho Němec ostře. „Ten druhý! Důstojník, který zakázal přístup k těm informacím."
„Fitzpatrick. To je irské jméno. Náčelník právního oddělení na námořní základně v San Diegu."
„Korvetní kapitán Connal Fitzpatrick?"
„Ano. Jak to víš?"
„Unglaublich! Takoví tupci!"
„Wieso?" zeptal se Angličan. „Jak to myslíš?"
„V San Diegu možná je, co říkáš, Angličane, ale rozhodně tam teď není! Je tady v Bonnu!"
„Blázníš? Ale ne, to určitě ne. Víš to jistě?"
„Je s Conversem! Sám jsem s ním mluvil. Bydlí spolu v apartmánu v místním penzionu a zaregistrovali se pod jeho jménem! Přes něho jsme Conversea našli!"
„Nepokoušel se své jméno utajit?"
„Naopak! Použil své doklady, aby se do penzionu vůbec dostal. Je to Das Rektorat, exkluzivní podnik."
„Že by byl až tak neschopný?" uvažoval hlas z Londýna užasle. „Anebo si je tak jistý sám sebou," dodal Brit změněným tónem. „Signál? Nikdo se mě neodváží dotknout?"
„Unsinn! Tak to není."
„Proč ne?"
„Mluvil s Peregrinem, s velvyslancem. Náš člověk byl u toho. Peregrine ho chtěl zadržet, a třeba násilím odvést na ambasádu. Ale nastaly komplikace a Fitzpatrick unikl."
„To znamená, že náš člověk nebyl dost dobrý."
„Jeho zásah zmařil jakýsi podělaný Schauspieler - herec. Peregrine nechce o incidentu mluvit. Neřekl ani slovo."
„To znamená, že z té strany tomu námořnímu důstojníkovi nic nehrozí," uzavřel muž z Londýna. „Má to opodstatněný důvod."
"Jaký?"
„Je to švagr Prestona Hallidaye."
„Ženeva! Mein Gott! Jdou po nás!"
„Někdo určitě, ale nemá dost informací. V tom souhlasím s Palo Alto. A ten zase souhlasí se specialistou z Mossadu... A také s Abrahmsem."
„Ten Žid? Co říká náš Žid? Co říká?"
„Tvrdí, že Converse je agent vypuštěný naslepo z Washingtonu."
„Co víc ještě potřebuješ?"
„Až na další nesmí opustit tvůj dům. Přijdou další instrukce."

*****

Užaslý náměstek ministra zahraničí Brewster Tolland zavěsil, krátce se opřel v křesle a pak se zase předklonil a vyťukal číslo.
„Chesapeake," ohlásil se příjemný ženský hlas. „Vaše heslo, prosím?"
„Šest tisíc," řekl Tolland. „Spojte mi laskavě konzulární operace,
stanici Osm."

„Stanice Osm vyžaduje..."
„Plantagenet," přerušil spojovatelku Tolland.
„Hned to bude, pane."
„Co je, Šest tisíc?"
„Nech těch keců, Harry. Tady Brew. Běží vám v Bonnu nějaká operace, o které nevíme?"
„Pokud vím, tak žádná."
„A pokud nevíš?"
„Musel bych o ní vědět! Informujeme vás o všem, co děláme. Shodou okolností jsme včera ráno procházeli všechno, co máme ve Spolkové republice, a pamatoval bych si, kdyby vás tam něco vylučovalo."
„Věřím, že by sis to pamatoval, ale kdybychom byli vyloučeni, tak jsme prostě ze hry a nic bychom nevěděli."
„To je sice pravda, ale tobě bych o tom řekl, i kdyby jenom proto, abych vás z té hry udržel. Co máš za problém?"
„Právě jsem měl na drátě jednoho velmi vzteklého velvyslance, který možná právě teď volá svému starému kamarádovi do Bílého domu."
„Peregrine? Co ten může mít za problém?"
„Jestli to nejste vy, tak si na vás někdo hraje. Údajně jde o tajné vyšetřování na ambasádě - jeho ambasádě -, do kterého je zapojeno vojenské námořnictvo."
„Námořnictvo...? To je přece blbost! Naprostý nesmysl! Odkdy je Bonn přístav?"
„A není?"
„Neslyšel jsem, že by se Bismarck nebo Graf Spee plavily po Rýnu. Kdepak, Brewe. Žádné takové šetření nevedeme a nepovedeme. Máš nějaká jména?"
„Ano, jedno," odpověděl náměstek Tolland. „Právník Joel Converse. Kdo to je, Harry?"
„Jak to mám, proboha, vědět? V životě jsem to jméno neslyšel. A kde jsi vzal to námořnictvo?"
„Jeden chlap tvrdí, že je korvetní kapitán a náčelník právního oddělení velké námořní základny."
„Tvrdí?"
„No, předtím se vydával za námořního atašé z velvyslanectví."
„Je to šílenec, který utekl z blázince!"
„Tohle není sranda, Harry. Peregrine není žádný hlupák. To místo možná dostal za zásluhy, ale je zatraceně dobrý a pálí mu to. Tvrdí, že ti lidé jsou z masa a kostí a že vědí něco, co on ne."
„O co svůj názor opírá?"
„Především o mínění muže, který se s tím Conversem setkal a..."
„Kdo to je?" přerušil náměstka Harry ze stanice Osm.
„To neřekl, ale prý někdo, komu věří. Ten bezejmenný člověk tvrdí, že Converse je vysoce kvalifikovaný a inteligentní právník, žádný blázen, ale že ho něco silně znepokojuje."
„A dál?"
„Peregrine to označuje za izolované případy podivného chování podřízených. Do podrobností nezašel, ale varoval mě, že pokud mu nepodám uspokojivé vysvětlení, obrátí se na tajemníka Bílého domu. Vyžaduje okamžitou odpověď a my si nepřejeme, aby nám někdo rozhoupal loďku."
„Pokusím se něco zjistit," slíbil Harry. „Možná v tom má prsty Langley nebo Arlington - ti parchanti! Do hodiny si prověřím všechna právní oddělení námořnictva a právnická komora nám jistě může říct, co je ten Converse zač - pokud existuje."
„Zavolej mi, až něco zjistíš. Nemám moc času a neradi bychom poslouchali kravál z Bílého domu."
„To nechce nikdo," souhlasil ředitel konzulárních operací, složky ministerstva zahraničí odpovědné za tajné operace mimo území USA.

*****

„A co říkáte z hlediska zákonů na tohle?" zařval zlostně ze svého místa u okna kontradmirál Hickman na zkoprnělého a pobledlého poručíka Davida Remingtona. „A vysvětlete mi to pokud možno s co

nejmenším počtem detailů!"
„Nemohu tomu uvěřit, pane. Mluvil jsem s ním včera kolem poledne a potom ještě jednou večer. Byl v Sonomě!"
„Já také, poručíku. A když v lince zapraskalo, co řekl? Prší a déšť tam v horách pokaždé naruší spojem!"
„Přesně tak to říkal, pane."
„A přitom před dvěma dny prošel pasovou kontrolou v Dusseldorfu a teď je v Bonnu. V Německu! S chlapem, o kterém přísahá, že je zapletený do vraždy jeho švagra. S tím samým chlapem, kterého chrání, když na záznamy narazil poklop. S tím Conversem!"
„Nevím, co na to říct, pane."
„No ale ministerstvo zahraničí to ví a já také. Prosazují zrušení té prověřovací lhůty nebo jak tomu v té vaší právnické hatmatilce říkáte."
„Ten materiál se musí prověřit, pane. Znamená to, že..."
„Já to nechci slyšet, poručíku!" odsekl Hickman a vrátil se ke stolu, přičemž pod nosem utrousil: „Když si vzpomenu, kolik jsem vám všivákům vysolil za svoje dva rozvody, zvedá se mi žaludek."
„Co prosím?"
„Nic, toho si nevšímejte. Ten zákaz zrušíte. Vytáhl jsem si Fitze sem do San Diega, přidal mu další frčku, a on mně lže! A navíc mně lže patnáct tisíc kilometrů daleko, v místě, kde bez mého souhlasu nemá co pohledávat, což dobře ví! ...Máte nějaké námitky, poručíku? Ale pokuste se vyjádřit jednou nebo dvěma větami, a to takovými, že si na jejich překlad nebudu muset pozvat další tři právníky."
Poručík Remington, jeden z nejlepších právníků vojenského námořnictva Spojených států, věděl, kdy zařadit zpátečku. Došlo k porušení právní etiky použitím zavádějících informací; další postup je jasný - ústup plnou parou. „Osobně maximálně urychlím prověřovací postup, pane admirále. Jako důstojník zastupující náčelníka oddělení okamžitě zruším rozkaz svého nadřízeného, který byl vydán za podezřelých okolností, což zákon nepřipouští. Z právního hlediska..."
„To je všechno, poručíku," usekl přednášku admirál a posadil se za stůl.
„Ano, pane."
„Ne, to není všechno," opravil se vzápětí Hickman. „Kdy budou ty materiály uvolněny? Kdy je můžeme očekávat?"
„Když je na věci zainteresováno ministerstvo zahraničí, je to otázka hodin, pane. Podle mého názoru kolem poledne. Pak odejde z archivu šifrovaná depeše na velitelství Pátého sektoru, které si ty materiály vyžádalo. Ale vzhledem k tomu, že SAND PAC vydal pouze zákaz a ne požadavek..."
„Ty materiály si vyžádáte, poručíku! Je to jasné? A jakmile dorazí, okamžitě mi je přinesete! Do té doby neopustíte základnu."
„Provedu, pane!"

*****

Tmavočervený mercedes dojel po klikaté lesní cestě k masivní bráně uzavírající vstup na pozemek, na němž stálo sídlo Ericha Leifhelma. Šikmé paprsky odpoledního slunce jen obtížně pronikaly hradbou vysokých stromů, které se táhly po obou stranách silnice. Nádherný výhled - nebýt smečky obrovských dobrmanů, kteří bez hlesu klusali vedle automobilu. Zvířata, z jejichž černých očí šlehaly do oken blesky a ohrnuté pysky odkrývaly hrozivé tesáky, která trhaně oddechovala a jejich hrdla přitom nevydala ani hlásku, poskytovala téměř nadpozemský pohled. Converse věděl, že kdyby vystoupil z auta a někdo nevydal smečce příslušný pokyn, šelmy by ho okamžitě roztrhaly na kusy.
Nemýlil se. Limuzína projela kruhovou příjezdovou cestou a zastavila před širokým schodištěm z hnědého mramoru, které vedlo k majestátním dubovým dveřím, ozdobeným vyřezávaným reliéfem a korunovaným vznosným obloukem, jenž připomínal vchod do katedrály. Uprostřed schodiště stál muž se stříbrnou píšťalkou u úst. Zase se neozval žádný zvuk, ale zvířata odběhla od automobilu a s otevřenými tlamami a pulzujícími těly se usadila na zadní muži u nohou.
„Počkejte prosím, pane," řekl řidič anglicky se silným německým přízvukem. Vystoupil, obešel kapotu k

Joelovým dveřím a otevřel je. „Můžete vysednout. Tak, a teď odstupte dva kroky od auta. Pouze dva kroky, pane." Řidič držel v ruce černý předmět s tenkou trubicí vyčnívající z rukojeti.
„Co je to?" zajímal se Joel.
„Pro vaši ochranu, pane. Psi, pane. Jsou vycvičení tak, že ucítí ocel."
Joel nehnutě stál, zatímco mu řidič přejížděl detektorem kovů po těle. Nevynechal kotníky, vnitřní stranu stehen a záda. „Vy si, lidičky, opravdu myslíte, že bych si sem přinesl zbraň?"
„Já nemyslím, pane. Dělám, co se mně řekne."
„Jak originální," zamumlal Joel, když vtom muž na schodech znovu zvedl pišťalku k ústům a smečka dobrmanů se jako na povel zvedla a vystartovala. Joel v panice popadl šoféra za ramena a strhl ho před sebe. Němec nekladl žádný odpor; otočil hlavu a zazubil se, zatímco psi se rozběhli po kruhové příjezdové cestě k průseku mezi stromy.
„Nemusíte se omlouvat, mein Herr," utrousil šofér. „Jsme na to zvyklí."
„Neměl jsem v úmyslu se omlouvat," odsekl Converse suše a pustil živý štít. „Chtěl jsem vám zlomit vaz."
Němec ustoupil a Joel strnule stál, otřesen vlastními slovy. Něco podobného nevypustil z úst už patnáct let. Dříve ano, ale snažil se na to zapomenout.
„Tudy, pane," vyzval ho muž na schodišti a Joelovi ta dvě slova stačila, aby v něm poznal rodilého Brita. Na stěnách rozlehlé haly visely z žerdí středověké prapory. Za ní se nacházel ještě větší salon, opět zařízený ve středověkém stylu koženým sedacím nábytkem a lampami se stínítky, zdobenými třásněmi, a stříbrnými tácy na lakovaných stolcích. Na zdech byly pod stropem upevněny vycpané hlavy divokých zvířat; velké kočkovité šelmy, sloni a medvědi vyzývavě shlíželi na návštěvníka. Doupě polního maršála. Ale nebyla to strašidelná výzdoba, která Joela uchvátila, nýbrž pohled na čtveřici mužů, kteří stáli čelem k němu u rozestavěných židlí.
Příští vteřiny připadaly usilovně uvažujícímu mozku jako minuty. Leifhelma a Bertholdiera už Joel znal. Stáli vedle sebe vpravo a Joel zaměřil svou pozornost k dvojici na protější straně. Podsaditý muž středního vzrůstu s věnečkem krátce zastřižených vlasů lemujících plešaté temeno, který měl na sobě zmačkanou safari bundu, khaki kalhoty a vysoké boty, nemohl být nikdo jiný než Chaim Abrahms. Jeho zlostná vrásčitá tvář s váčky pod přimhouřenýma planoucíma očima byla tváří mstitele. Štíhlý dlouhán s vyzáblým obličejem, orlím nosem a rovnými šedivými vlasy byl generál Jan Van Headmer, řezník ze Soweta. Jeho spis pročetl Joel velmi rychle; naštěstí byl nejkratší a závěrečné shrnutí mluvilo samo za sebe.

*****

Van Headmer je typický aristokrat z Kapského Města, Afrikánec, který opovrhuje nejen domorodými černochy, ale i Brity. Jeho životní postoje tkví svými kořeny v nezvratném přesvědčení, že to byli jeho předkové, kdo zušlechtili divokou zemi za cenu nezměrné námahy a ztráty mnoha životů těch, kteří padli za oběť krutým divochům. Myšlenkově ustrnul na přelomu devatenáctého a dvacátého století. Nikdy se nesmířil s vpádem vzdělanějších Bantuů do společenského a politického života země, protože je považuje za primitivy z buše. Když s chladnou tváří a bez mrknutí oka vydává rozkazy k hromadným popravám, věří, že likviduje zvířata, která se náhodou naučila trochu mluvit. Jeho názory, kterými se nikdy netajil, ho za vlády premiérů Verwoerda a Vorstera v době druhé světové války přivedly na řadu let do vězení. Celým srdcem se ztotožnil s Hitlerovým učením o nadřazenosti bílé rasy. Od nacistů se liší jen blízkým vztahem k Chaimu Abrahmsovi, ale nevidí v tom žádný rozpor. Židé také zušlechtili divokou zemi, kterou vyrvali primitivním Palestincům. Oba národy spojuje historická paralela a oba jsou hrdé na svou sílu a své úspěchy. Van Headmer je ovšem také jeden z nejšarmantnějších lidí, s nimiž se člověk může setkat. Navenek okouzlující společník, za všech okolností zdvořilý a ochotný naslouchat druhým, v nitru bezcitný zabiják. Klíčová postava Delavaneovy organizace v Jihoafrické republice s jejími obrovskými zdroji nerostného bohatství.

*****

„Můj dům je váš dům." Erich Leifhelm přistoupil s napřaženou pravicí k Joelovi.
Converse stiskl nabízenou ruku. „To je poněkud vřelejší přivítání, než jakého se mi dostalo venku," poznamenal, obešel někdejšího polního maršála a zamířil k Bertholdierovi. „Rád vás zase vidím, generále. Přijměte, prosím, mou omluvu za ten nešťastný incident onehdy v Paříži. Nechci znevažovat ztrátu lidského života, ale v těch kritických vteřinách jsem měl dojem, že tomu muži na mém životě vůbec nezáleží."
Odvážný výstup přinesl požadovaný efekt - Bertholdier na něho zíral a najednou jako by nevěděl, co říct. Současně na sobě Joel cítil napjaté pohledy ostatních mužů, na které troufalost slov i jednání bezpochyby silně zapůsobila.
„Aby bylo jasno, monsieur," řekl Francouz poněkud upjatě, „ten muž neposlechl dané rozkazy."
„Skutečně? Bylo mi řečeno, že jim špatně porozuměl."
„To je totéž!" ozval se hluboký, znělý hlas.
Joel se otočil. „Myslíte?"
„V poli ano," potvrdil Chaim Abrahms. „V obou případech jde o chybu a za ty se platí. I životem, jak dosvědčuje tento případ."
„Dovolte, abych vám představil generála Abrahmse." Leifhelm vzal Joela za loket a odváděl ho na druhou stranu místnosti. Následoval nezbytný stisk rukou.
„Je mi ctí, pane generále," řekl Joel upřímným tónem. „Stejně jako všichni zde přítomní vás i já nesmírně obdivuji, i když vaši rétoriku považuji někdy za poněkud nepřiměřenou."
Salonem zazněl tlumený smích a Izraelec mírně zrůžověl. Náhle pokročil kupředu Van Headmer a Joel stočil pohled k jeho ostře řezaným rysům a svraštělému obočí.
„Mluvíte s mým nejbližším přítelem a spojencem, pane!" Jihoafričan ovšem okamžitě výtku zmírnil, když s úsměvem pokračoval: „A máte naprostou pravdu. Sám bych to lépe nevyjádřil. Rád vás poznávám, mladý muži."
Joel potřásl nabízenou pravicí za veselého smíchu vojáků.
„Taková urážka!" bouřil Abrahms s vykulenýma očima a v hraném zoufalství potřásl hlavou. „Ale něco vám prozradím, pane Converse. Ti mluvkové s vámi souhlasí, protože žádný z nich už čtvrt století neměl ženskou. Určitě se vám budou snažit namluvit opak, ale já pozitivně vím, že si zvou drahé kurtizány, jenom aby ošálili své přátele. Věřte mi, ty holky s nimi totiž akorát hrají karty nebo jim předčítají pohádky do jejich starých šedivých uší!" Smích zesílil. Izraelec se naklonil k Joelovi a teatrálním šepotem, který byl určen všem, pokračoval. „Nevědí, že já si zvu tytéž holky, a zatímco si s nimi užívám, dozvídám se od nich, jak to s těmi ubožáky je. Nejpozději v devět už vrní jako mimina a dožadují se teplého mléka."
„Drahý příteli," promluvil Leifhelm do záchvatu smíchu. „Vidím, že čteš své romantické novely s obrovským zaujetím."
„Chápete už, jak to myslím, pane Converse?" Abrahms zvedl ruce a pokýval hlavou. „Jenom řeči. Je vám jasné, proč Němci prohráli obě světové války, že? Mluvili a mluvili, ale skutek utek."
„Měli angažovat tebe, Chaime." Bertholdier se očividně dobře bavil. „Označil bys Rommela a von Rundstedta za Židy a převzal velení obou front."
„Vrchní velitelství wehrmachtu by neprodělalo," souhlasil Abrahms.
„Uvažuju, kde by ses zastavil," pokračoval Francouz. „Možná bys prohlásil Židem i Hitlera a usedl do kancléřského křesla."
„Ach, já ze spolehlivých zdrojů vím, že byl opravdu Žid. Jenže z mizerné rodiny. I mezi námi se takové bohužel vyskytují."
Další výbuch smíchu rychle utichl a Joel pochopil narážku. „Někdy mluvím příliš otevřeně, generále," řekl Izraelci. „Měl jsem se ovládnout. Věřte mi, že k vašim občanským a politickým postojům chovám nejhlubší obdiv."
„A právě o tom si musíme promluvit," prohlásil Leifhelm. „Postoje, politika, obecná filozofie, chcete-li. Budeme se pokud možno vyhýbat detailům a věnovat se spíše celkové koncepci. Prosím, posaďte se, pane Converse, abychom mohli zahájit naši poradu, první z mnoha, jak pevně věřím."

*****

Kontradmirál Hickman odložil kopii záznamu na stůl a nepřítomně se zahleděl přes nohy položené na stole na šedivou hladinu oceánu pod olověnými mraky za oknem. Pak složil ruce na prsou, sklonil hlavu a zamračil se, což přesně odráželo jeho myšlenky. Byl stejně zmatený, jako když ty materiály četl poprvé, a stejně přesvědčený, že se Remington ve svých závěrech mýlí. Právník byl ovšem příliš mladý, aby plně pochopil tehdejší události, jako je nepochopí nikdo, kdo je neprožil. Zato je dobře chápali mnozí jiní; proto také byl záznam slyšení utajen. Ale aplikovat tyto důvody v případu válečného zajatce po osmnácti letech je nesmysl. Nikdo přece neexhumuje po takové době mrtvolu člověka, který zemřel z přirozených příčin. Musí v tom být něco jiného.
Hickman se podíval na hodinky a pak sundal nohy se stolu. V Norfolku je deset minut po třetí odpoledne. Natáhl se k telefonu.
„Nazdar, Briane," pozdravil kontradmirál Scanlon z velitelství Pátého sektoru. „Musím ti říct, že si velmi ceníme pomoci SAND PAC v té záležitosti s Conversem."
„SAND PAC?" Hickman žasl. Takže ani zmínka o ministerstvu zahraničí?
„No dobře, admirále, tvé pomoci. Jsem tvým dlužníkem, Hicky, starý kamaráde."
„Můžeš začít tím, že mě přestaneš oslovovat tou pitomou přezdívkou."
„Ale no tak! Copak jsi už zapomněl na ty slavné hokejové zápasy? Řítil ses po ledě a všichni kadeti řvali jako pominutí. ‚Hicky, do toho! Hicky, do toho!'"
„Už si můžu sundat klapky z uší?"
„Snažím se ti poděkovat, kamaráde."
„A o to jde. Vubec nechápu za co. Četl jsi ten záznam?"
„Pochopitelně."
„A o co v něm, k čertu, jde?"
„No, víš...," začal Scanlon váhavě. „Jenom jsem ho tak přeletěl. Měl jsem dneska hrozný den a přiznávám, že jsem ten spis hned předal dál. Co si o tom myslíš ty? Mezi námi, taky by mě to zajímalo. Protože jsem neměl čas ty papíry pořádně prostudovat."
„Co si myslím já? V těch materiálech není absolutně nic. Jasně, tehdy jsem je utajili, protože Bílý dům vydal zákaz zveřejňovat oficiálně zaznamenanou kritiku a samotným se nám z toho všeho zvedal žaludek. Ale v tom přepisu není ani slovo, které bych už neslyšel dřív, nic, co by mělo hodnotu pro někoho jiného než vojenské historiky za sto let jako velmi drobná poznámka pod čarou."
„No, víš...," ošíval se Scanlon, „Mám dojem, že ten Converse pronesl pár velmi ostrých poznámek o vrchním velitelství v Saigonu."
„Myslíš Šíleného Marcuse? Bože můj, já jsem řekl mnohem horší věci, a to se ke mně můj velitel choval nesrovnatelně líp. Honili jsme ty kluky nahoru dolů po pobřeží a oni byli schopní tak akorát strávit den na pláži nebo na kolotoči... Já to nechápu. Mluvíš o stejné věci jako můj právník, ale já si myslím, že to je stará vesta. Šílený Marcus je vykopávka."
„Kdo že to říká?"
„Právník z mého oddělení. Mluvil jsem o něm. Remington."
„Aha, už si vzpomínám. Ten puntičkář."
„I on vyhmátl Saigon. ‚To je ono,' tvrdil. Jde o Delavanea.' Narodil se moc pozdě, aby si pamatoval, že Delavane byl trnem v oku každé protiválečné skupině v zemi. Tu přezdívku Šílený Marcus jsme mu dali my! Ne, Delavane v tom není. Jde o něco jiného. Ale nenapadá mě nic jiného než Converseovy útěky, zejména ten poslední. Možná někdo pátrá po pohřešovaných vojácích."
„No, víš," zopakoval admirál z Norfolku potřetí, ale tentokrát zdaleka ne tak váhavě. „Je možné, že máš pravdu, ale nás se to už netýká. Hele, budu k tobě upřímný. Nechtěl jsem nic říkat, aby sis nemyslel, že sis dal takovou námahu zbytečně, ale pravda je, že celá ta záležitost byl omyl."
„Ale?" Hickman rázem poslouchal velmi pozorně. „Jak to?"
„Sáhli jsme po nepravém. Nějaký příliš horlivý podřízený důstojník se hrabal v tom časovém období a narazil na obdobné okolnosti. Viděl, že materiály jsou utajené, a dospěl k řadě mylných závěrů. Doufám, že už si dá pozor a ode dneška se vždycky v pět pěkně sbalí a půjde domů."

„A to je všechno?" Velitel námořní základny v San Diegu jen s největším úsilím nedal najevo úžas.
„To je všechno, co vím. Ať už si o tom tvůj právník myslí cokoliv, s našimi lidmi nemá ta záležitost nic společného."
Hickman nevěřil svým uším. Už chápal, proč se Scanlon nezmínil
o zásahu ministerstva zahraničí - nevěděl o něm. Dával od Converseových materiálů ruce co nejdál a lhal, protože mu nikdo nic neřekl. Ministerstvo postupovalo nenápadně - nejspíš prostřednictvím konzulárních operací - a Scanlon nemohl tušit, že „starý Hicky" ví o tom, že Converse je v Bonnu společně s Connalem Fitzpatrickem,
i o smrti Prestona Hallidaye v Ženevě. Co se tady, k čertu, děje? Hickmanovi bylo ovšem jasné, že od Scanlona se odpovědi nedočká.
„Nechme to plavat. Za tři nebo čtyři dny se můj náčelník právního oddělení vrátí a třeba se něco dozvím."
„Ať už je to cokoliv, admirále, je to zpátky na tvém písečku. Naši lidé si vybrali nesprávného muže."
„Vaši lidé by nedokázali navigovat pramici na jezírku v parku."
„Těžko ti můžu tvůj sarkasmus zazlívat, Hicky." Hickman zavěsil a zaujal obvyklou polohu, v níž se mu nejlépe přemýšlelo. Přes natažené nohy viděl, že se slunci stále nedaří probojovat se přes oblačnou frontu.
Scanlona neměl nikdy rád a mezi mnoha důvody dominoval jediný - Scanlon byl lhář. Hickman však dosud netušil, že je tak hloupý lhář.

*****

Ten telefonát poručíkovi Davidu Remingtonovi zalichotil. Vysoký důstojník flotily v hodnosti námořního kapitána ho pozval na oběd -nejen že ho pozval, ale omluvil se, že volá tak narychlo - a ujistil Remingtona, že pochopí, když odmítne, protože už má jiný program. Kapitán dále poručíka informoval, že jde o čistě osobní záležitost, která nemá s námořnictvem nic společného. Bydlí v La Jolle, ale v přístavu se zdrží jen pár dní a nutně potřebuje právní pomoc. Dozvěděl se, že poručík David Remington je možná nejlepší právník ve vojenském námořnictvu Spojených států. Bude poručík tak laskav a pozvání přijme?
Poručík Remington pochopitelně kapitánovi vysvětlil, že mu může pomoci pouze jako amicus curiae a že za případné rady nesmí požadovat žádnou náhradu, protože by tím porušil ustanovení paragrafu...
„Můžu vám zaplatit oběd, poručíku, nebo si účet rozdělíme napůl?" zeptal se kapitán - poněkud netrpělivě, pomyslel si Remington.
Restaurace se nacházela vysoko v horách nad La Jollou, odlehlý motorest využívaný zákazníky z blízkého okolí a pak těmi obyvateli San Diega a University City, kteří nechtěli, aby je někdo spolu viděl, a proto se vyhýbali frekventovanějším podnikům. Remington cítil jisté zklamání; raději by se ukázal v kapitánově společnosti v Coronadu, než se plahočil dvacet kilometrů na sever do kopců, aby ho nikdo neviděl. Vysoký důstojník ovšem zdvořile, ale neoblomně prohlásil, že právě tam se chce sejít, a muži, kterého nejen vbrzku čeká povýšení do vyšší hodnosti, ale o kterém se mluví i jako o možném adeptovi na funkci ve spojeném výboru náčelníků štábů, se neodmítá. Remington by byl ochoten na schůzku přijet i na kole po holém potrubí aljašského ropovodu.
Přesně to si myslel, že právě dělá, když kroutil volantem zleva doprava, jak stoupal strmými serpentinami po úzké horské silnici. Musím mít stále na paměti, uvažoval, že osobní rada je pořád profesionální rada a poskytnutá bezplatně zakládá dluh, který bude jednoho dne uznán a splacen. A jestli ten člověk postoupí do spojeného výboru náčelníků štábů... Remington si nemohl pomoci a oslněn pocitem vlastní důležitosti a představou skvělé budoucnosti utrousil před jedním ze svých kolegů, že obědvá s důležitým důstojníkem flotily v La Jolle a možná se vrátí do kanceláře později. A aby potvrdil bodový zisk, zeptal se spolupracovníka na cestu.
Proboha! Co to je?! Panebože!
Ze zatáčky se vynořil nákladák s deset metrů dlouhým návěsem s vrtnou soupravou a nekontrolovatelně se řítil prudkým klesáním. Řidič zřejmě ztratil vládu nad řízením; vozidlo kličkovalo od krajnice ke

krajnici, nabíralo rychlost a drtilo vše, co mu stálo v cestě.
Remington škubl hlavou doprava a strhl volant, aby se vyhnul čelní srážce. Vedle silnice rostly mladé stromky s tenkými kmínky a za několika keři se otevírala propast pestrá rozkvetlými květy pozdního léta. To byly poslední zrakové vjemy námořního poručíka, než se jeho automobil převrátil bokem přes okraj strže a zahájil volný pád.
Vysoko na temeni protějšího kopce klečel muž s dalekohledem u očí, které přimhouřil, když plamenný výbuch potvrdil splnění úkolu. Ve tváři se mu neobjevil výraz radosti ani smutku, jen smíření se skutečností. Koneckonců, byl ve válce.
A poručík David Remington, jehož život byl tak přesně nalinkován, vojenský právník, který přesně věděl, kam a jak chce na tomto světě dojít, a především byl pevně rozhodnut nepoložit život na oltář firemní politiky jako jeho otec, zemřel zásluhou politiky podniku,
o němž neměl tušení. Tento podnik se jmenoval Akvitánie a Remington musel zemřít proto, že si všiml jména Delavane.

*****

Považují své představy za logický stupeň dějinného vývoje lidské společnosti, protože všechny ostatní ideologie fatálně zklamaly... Slova, která Preston Halliday pronesl v Ženevě, zněla Joelovi v uších, když poslouchal čtyři hlasy Akvitánie. Nejvíce ho děsilo, že ti muži skálopevně věřili všemu, co říkali, a nepřipouštěli si žádné rozumové ani morální pochybnosti. Své názory opírali o desítky let pozorování a analýz a dokládali je přesvědčivými argumenty. Objasňovali globální dějinná selhání a chyby v úsudku, které vedly k strašlivému utrpení a zbytečným ztrátám lidských životů.
Základním cílem, k jehož naplnění se bývalí spojenci i nepřátelé spojili, mělo být nastolení spásného pořádku do chaosu současného světa, zajištění rozkvětu průmyslově vyspělých zemí, jejich trvalého ekonomického růstu a tím i blahobytu všeho obyvatelstva, a konečně rozšíření blahodárného působení volného mezinárodního obchodu i na méně rozvinuté země třetího světa. Pouze spolupráce svobodného světa je schopna zastavit rozpínání komunismu, zastavit a posléze zvrátit, až se marxistické režimy zhroutí a padnou na kolena před drtivou převahou finančních zdrojů a vojenské moci.
Splnění tohoto cíle vyžaduje změnu v chápání hodnot a stanovení nových priorit. Je třeba koordinovat hospodářskou politiku ve státním i soukromém sektoru, aby bylo možno plně využít průmyslový potenciál svobodných zemí. Tuto součinnost zajistí zvláštní výbory, které se stanou součástí vlády. A kdo tyto výbory povede?
V dosavadní historii lidstva pouze jedna společenská třída prokázala svou trvalou převahu nad všemi ostatními. K ní se národy obracely v dobách krizí a ona vždy předčila očekávání do ní vkládaná -i ve chvílích porážky. Důvody, proč mohl tento segment společnosti takovou měrou přispívat k obecnému blahu v době války i - bohužel už méně - v době míru, jsou z pohledu dějin zcela zřejmé: příslušníci této vrstvy jsou nezištní a obětaví, výchovou i výcvikem je jim trvale vštěpována potřeba sloužit bez nároku na jakoukoliv odměnu kromě jediné - morální uznání jejich mimořádných výsledků. Osobní prospěch a majetek pro ně nehraje roli, protože životní potřeby i podmínky pro plnění povinnosti jim zajišťuje právě vynikající vykonávání těchto povinností. Tato třída nepodléhá korupci volného trhu, má naopak nejlepší možnost korupci vyhladit, protože jí sama nemůže být dotčena. Pouhý výskyt nadměrného bohatství v rukou jedince by byl okamžitě nápadný a vedl by k jeho obvinění a odsouzení. Tato společenská třída, tento nový výhonek lidské rasy, je nejen nepodplatitelná na své nejvyšší úrovni, je také spasitelem lidstva. Touto třídou je armáda. Všude na světě - i mezi nepřáteli - ozbrojené síly nejlépe chápou katastrofální důsledky slabosti.
Jistě, obyvatelé se budou muset zříci části svých dosavadních svobod, ale tuto drobnou oběť jistě v zájmu přežití rádi podstoupí. Kdo by mohl něco namítat?
Ani jeden ze čtyř mluvčích Akvitánie nezvýšil hlas. Byli to klidní proroci rozumu; každý se svými individuálními zkušenostmi a postoji - někdejší přátelé i nepřátelé ve světě, který zešílel.
Converse souhlasil se vším, co bylo řečeno (nebylo to obtížné) a kladl otázky týkající se obecné filozofie (jak se od něj čekalo). Dokonce i dvorní šašek Chaim Abrahms zvážněl a mluvil uvážlivým tónem. Po

několik hodin připomínal rozhovor učenou disputaci starověkých myslitelů přesvědčených o své pravdě. Dvakrát musel Joel odrazit nátlak, aby prozradil jméno svého klienta. Pokaždé se odvolal na povinnost zachovávat mlčení o důvěrných skutečnostech, což se ovšem může během několika dní změnit.
„Budu muset svému klientovi přinést něco konkrétního. Vysvětlení přístupu, strategii, která zajistí jeho okamžité zapojení, závazné zapojení do vašeho projektu, založené na víře v možnost jeho realizace."
„Naše důvody jste přece slyšel," namítl Bertholdier. „Z nich snad přístup k řešení jasně vyplývá, ne?"
„Dobře, škrtněme přístup. Ale co strategie? Ne proč, ale jak."
„Ptáte se na naše plány?" zeptal se Abrahms. „Co za ně nabízíte?"
„Můžete očekávat investici, o jaké se vám ani nesnilo."
„To je pozoruhodné prohlášení," poznamenal Leifhelm.
„Máme pozoruhodné zdroje," odvětil Converse klidně.
„Dobrá." Než Leifhelm pokračoval, dotázal se pohledem svých společníků. Joel pochopil: žádal o souhlas založený na předchozí diskusi. „Co říkáte na zkompromitování klíčových osobností v některých vládách?"
„Vydírání?" zeptal se Joel. „Vyhrožování? To by nešlo. Příliš mnoho proměnných a nejistých faktorů. Hrozba vyjde najevo, člověk je odstaven, samočisticím procesem na jeho místo nastoupí jiný, mezera je zaplněna a ze slabého článku řetězu se rázem stává silný."
„Interpretujete problém příliš úzce," konstatoval Bertholdier.
„Neberete v úvahu časový element!" zvolal Abrahms vyzývavě a vůbec poprvé zvýšil hlas. „Akumulace, pane Converse! Prudká akcelerace!"
Joel postřehl, že ostatní tři válečníci sežehli Izraelce varovnými pohledy. Abrahms pokrčil rameny. „To byl jen takový nápad."
„Jistě," prohodil Joel lhostejně.
„Ani nevím, jestli vůbec realizovatelný, " dodal Sabra a ještě tak svou chybu podtrhl.
„Zato já vím, že je čas k večeři," prohlásil Leifhelm a nenápadně sjel rukou k boční straně opěradla svého křesla. „Tolik jsem se před naším hostem chlubil svou tabulí, že se přiznávám k jisté nervozitě. Doufám, že mně Šéfkuchař neudělá ostudu." Jako na signál - a Joel byl přesvědčen, že signál opravdu dostal - se v lomených dveřích na vzdálenější straně sálu vynořil britský sloužící. „Já jsem snad jasnovidec!" zvolal Leifhelm a vstal. „Pojďte, přátelé, čeká nás jehněčí hřbet cicatrisé, pokrm, který stvořili bohové sami pro sebe a který jim odcizil nenapravitelný zloděj, jenž vládne mé kuchyni."
Večeře byla vskutku vynikající, každý chod sám o sobě zázrak kulinářského umění. Joel byl spíše znalec jídla a pití odkojený přepychovými restauracemi, kde věnoval servírovaným pokrmům jen povrchní pozornost, než opravdový labužník, ale prvotřídní krmi neomylně rozpoznal. I prostředí odpovídalo úrovni hostiny, počínaje masivním mahagonovým stolem na dvou silných vyřezávaných trojnožkách, jež spočívaly na ozdobných parketách, a konče olejomalbami na stěnách a křišťálovými lustry pod vysokým stropem.
Hovor se odklonil od závažných témat probíraných v salonu - zasloužený oddech od státnických záležitostí, který slouží k načerpání
nových tělesných a hlavně psychických sil. Hlavní slovo měl Jihoafričan (materiály nelhaly, bezcitný zabiják skutečně dokázal být mimořádně šarmantní), který barvitě popisoval první návštěvu Chaima Abrahmse na černém kontinentu. „Byl jsem to já, kdo tomu chudému Židovi koupil jeho první safari bundu, a neuplynul den, kdy bych toho nelitoval. Vytvořil jsem mu image, obchodní značku. Jistě víte, proč v ní pořád chodí. Dokonale absorbuje pot a nemusí se moc prát. Doufám, že to není ta první bunda, velký generále!"
Abrahms se ušklíbl. „Musel jsem požádat manželku, aby ji vyvařila a odstranila z ní pach bezbožných obchodníků s otroky!"
Van Headmer se posilnil vínem (ke každému chodu se podávalo jiné) a dal k lepšímu historku o Abrahmsově neúspěšné lovecké výpravě, kdy domorodý stopař pozměnil nastavení mířidel a vyhlášený střelec odešel s prázdnou. „Řekl, že má raději lvy než Židy," vysvětloval černochovy důvody Afrikánec. „Náš přítel mu prý vyhrožoval, že ho nechá obřezat."
Jídelna vybuchla smíchem a Converse Abrahmsovi přiznával, že se smál nejhlasitěji. Jistě tu historku

slyšel mnohokrát a člověk musel být sebevědomý jako pevná skála, aby se dokázal upřímně smát na vlastní účet. I to Joela svým způsobem děsilo.
Vešel britský sloužící a pošeptal něco Leifhelmovi do ucha.
„Omluvte mě, pánové, mám naléhavý hovor." Němec vstal. „Můj mnichovský makléř je občas nervózní. Prý se doslechl nějaké pověsti z Rijádu. Saudský šejk jde na záchod a jemu se zdá, že slyší bouři z východu."
Hovor se nesl dál ve uvolněné atmosféře, tři zástupci Akvitánie se v družné jednotě snažili, aby se host cítil co nejpříjemněji. Joelovi se svíralo srdce. Takové divadlo! Kde jsou ti fanatici, kteří se připravují svrhnout vlády západního světa a převzít moc? Tihle intelektuálové, kteří citují klasiky a mají soucit s utrpením? Kteří se umějí zasmát sami sobě? Děsivé.
Leifhelm se vrátil, následován britským sloužícím, který přinášel dvě otevřené láhve vína. Pokud se z Mnichova dozvěděl znepokojující zprávy, nedal to nijak najevo a vesele ohlásil zlatý hřeb večeře. „A teď, přátelé, jehněčí hřbet cicatrisé, ambrózie ze stolu bohů. A na počest našeho hosta speciální bonus. Můj prohnaný a rafinovaný anglický společník a přítel navštívil onehdy Siegburg a narazil tam na několik lahví rakouského Lenchen Beerenauslese ročník sedmdesát jedna. Dokážete si představit vhodnější projev úcty?"
Muži z Akvitánie si vyměnili pohledy a pak promluvil Bertholdier: „Opravdu povedený nález, Erichu. Jedna z přijatelnějších německých odrůd."
„Johannesburský ryzlink Klausberg ročník dvaaosmdesát je rovněž velmi slibný," poznamenal Van Headmer.
„Pochybuju, že by překonal Richon Zion Carmel," trumfoval Abrahms.
„Jste úplně nemožní."
Šéfkuchař s vysokou bílou čepicí na hlavě vtlačil do jídelny stříbrný pojízdný servírovací stolek, teatrálním gestem zvedl poklop, odhalil jehněčí hřbet a pod pozorným dohledem přítomných ho začal porcovat a servírovat. Angličan zatím nalil víno.
Erich Leifhelm pozvedl sklenku z brouseného skla, které hrálo barvami duhy. „Na našeho hosta a jeho neznámého klienta, které, jak věřím, brzy uvítáme v našich řadách."
Converse přikývl a napil se.
Sotva se jeho rty dotkly skla, uvědomil si, že čtveřice na něj napjatě hledí. Jejich sklenky stály na stole - žádný z mluvčích Akvitánie se nenapil.
Leifhelm znovu promluvil a nosový hlas prozrazoval vztek ovládaný intelektem.
„„Muži jako generál Delavane se už nikdy nesmějí dostat k moci! Copak to nechápete? To on byl nepřítel, náš nepřítel!' Tak jste to řekl, že, pane Converse?"
„Cože?" Joel se sice slyšel, ale nebyl si jistý, že ten hlas patří jemu. Před očima mu vybuchl plamen a v hrdle pocítil krutou bolest. Zavrávoral a zachytil se opěradla, ale židle se za ním skácela. Padal do temnoty, kterou prošlehávaly blesky. Nesnesitelná bolest sestoupila do žaludku. Sevřel si břicho a vnímal, jak se svíjí na podlaze, k níž ho tlačily mocné paže.
„Pistoli. Ustupte. Přidržte ho." Ostré povely pronášené s britským přízvukem k němu doléhaly jako ozvěnou. „Teď! Pall"
Výstřel ho připravil o sluch; následovalo jen ticho.

16 KAPITOLA

Zazvonění telefonu vytrhlo Connala Fitzpatricka z hlubokého spánku. Ležel zhroucený na pohovce s Van Headmerovou složkou v rukou, obuté nohy stále na zemi. Potřásl hlavou a usilovně zamrkal, pak doširoka otevřel oči a snažil se zorientovat. Kde to jsem? Kolik je hodin? Telefon znovu zadrnčel. Námořní důstojník vyskočil na nejistých nohou a zadýchal se; totální vyčerpání nedokázal během několika vteřin setřást. Od odjezdu z Kalifornie se ještě pořádně nevyspal, jeho tělo i mozek jely na čtvrtinový výkon.
„Ano... Haló?"

„Prosil bych korvetního kapitána Fitzpatricka," požádal úsečný mužský hlas s britským přízvukem.
„To jsem já."
„Tady Phillip Dunstone, kapitáne. Volám jménem pana Conversea. Požádal mě, abych vám vyřídil, že schůzka probíhá náramně úspěšně. Mnohem lépe, než očekával."
„A vy jste kdo?"
„Dunstone. Major Phillip Dunstone, hlavní poradce generála Berkeley-Greenea."
„Berkeley-Greene...?"
„Ano, kapitáne. Pan Converse chtěl, abych vám řekl, že se společně s ostatními rozhodl přijmout pozvání generála Leifhelma a zůstat na noc. Ráno vám zavolá."
„Chci s ním mluvit. Hned teď."
„Obávám se, že to nebude možné. Pánové si vzali člun a vyjeli si na řeku. Mají mezi sebou nějaké velké tajnosti, že? Já mám asi takové právo účastnit se jejich diskuse jako vy."
„To mně nestačí, majore!"
„Poslyšte, kapitáne, já vám jenom předávám vzkaz pana Conversea... Ach, málem bych zapomněl. Pan Converse mě požádal, že pokud byste měl nějaké obavy, mám vám vyřídit, že kdyby volal admirál, máte mu poděkovat a pozdravovat ho."
Fitzpatrick hleděl do zdi. Converse by se o Hickmanovi nezmínil, kdyby mu nechtěl vyslat nějaký signál. Jeho slova měla význam pouze pro ně dva. Asi je všechno v pořádku. Joel může mít řadu důvodů, proč nezavolá sám. Mezi nimi, pomyslel si Connal vyčítavě, bude pravděpodobně i obava, že hovor někdo odposlouchává a že by jeho „pobočník" neřekl ta správná slova.
„Dobře, majore... Můžete mi laskavě zopakovat své jméno?"
„Phillip Dunstone, hlavní poradce generála Berkeley-Greenea."
„Vyřiďte, prosím, panu Converseovi, že očekávám jeho telefonát přesně v osm."
„Není to trochu kruté? Jsou skoro dvě ráno. Snídaně se obvykle podává v půl desáté."
„Nejpozději v devět," řekl Connal pevně.
„Osobně mu to vyřídím, kapitáne. A ještě poslední věc. Pan Converse mě požádal, abych ho omluvil, že nezavolal o půlnoci, jak jste se domluvili. V té době projednávali důležité záležitosti a nechtěl se rozptylovat."
To bude ono, pomyslel si Fitzpatrick. Vše je pod kontrolou. Kdyby tomu bylo jinak, Joel by tu poznámku nevyslovil. „Díky majore. A promiňte, že jsem tak vyjel. Spal jsem a snažil jsem se probrat moc rychle."
„To vám závidím. Můžete zpátky do peřin, kdežto já musím držet hlídku. Příště si to vyměníme."
„Jestli tam dobře vaří, beru vás za slovo."
„No, abych řekl pravdu, za moc to nestojí. Kasárenská strava. Dobrou noc, kapitáne."
„Dobrou, majore."
Fitzpatrick s úlevou zavěsil. Podíval se na papíry na pohovce a uvažoval, že se k nim vrátí, ale pak si to rozmyslel. Citil se jako vyždímaný, v prázdné hlavě mu nepříjemně bušilo. Potřeboval se vyspat. Posbíral papíry, odnesl je do Joelova pokoje, uložil do kufříku a zamkl ho. S kufříkem v ruce zkontroloval dveře, zhasl, zašel do své ložnice a položil zavazadlo na postel. Pak se vyzul, svlékl kalhoty, ale na víc už mu nezbyly síly. Svalil se na polštář, přehodil přes sebe cíp pokrývky a okamžitě usnul.

*****

„To snad nebylo nutné!" obořil se Erich Leifhelm na Angličana, který právě položil sluchátko do vidlice. „Kasárenská strava! Taková urážka mé kuchyně!"
„Vždyť o nic nejde," mávl rukou muž, který se Fitzpatrickovi představil jako Phillip Dunstone. „Pojďme se raději podívat na pacienta."
Oba vyšli z knihovny a přes halu zamířili do ložnice, kde se připojili ke zbylé trojici z Akvitánie a dalšímu muži; černá brašna a injekční stříkačka v ruce prozrazovaly, že je lékař. Na posteli ležel Joel Converse. Skelné oči měl široce otevřené a z koutku úst mu tekl pramínek slin. Pohyboval hlavou ze strany na stranu jako v tranzu a vydával zmatené zvuky.

„Víc nám toho neřekne," oznámil lékař, „protože toho víc neví. Drogy nelžou. Jednoduše řečeno, je to agent vyslaný naslepo někým z Washingtonu a netuší, kdo to je. Donedávna dokonce neměl ponětí o jejich existenci - dokud ho o ní ten námořní důstojník nepřesvědčil. Znal pouze Anstetta a Bealea."
„Oba jsou mrtví," poznamenal Van Headmer. „Anstettova smrt byla oznámena veřejně a za Bealeovu se mohu zaručit. Můj člověk ji na Mykonosu ověřil. Nezůstaly žádné stopy. Ten Řek už je zpátky na bílých útesech a klidně prodává pančovanou whisky ve své taverně."
Chaim Abrahms se podíval na Joela. „Připravte ho na jeho odyseu. Podle doporučení našeho specialisty z Mossadu je teď nejdůležitější vykopat co nejhlubší propast mezi ním a těmi, kdo ho vyslali."

*****

Fitzpatrick se v posteli zavrtěl. Sluneční paprsky pronikly oknem a donutily ho otevřít oči. Protáhl se a narazil ramenem do tvrdého rohu diplomatického kufříku. Uvolnil nohy zamotané do přikrývky, rozpažil, zhluboka se nadechl a pak se podíval na hodinky. Za deset minut půl desáté. Prospal bez přerušení sedm a půl hodiny. Vstal a po několika krocích s uspokojením zjistil, že už se mu nohy nepodlamují a hlava se pročistila. Znovu se podíval na hodinky. Dunstone mu řekl, že se snídaně podává o půl, ale Joel asi nezavolá před desátou, když ještě ve dvě seděl na člunu uprostřed řeky.
Connal odešel do koupelny - kdyby se ve svém odhadu mýlil, visel na zdi u dveří telefon. Oholí se, dá si horkou a studenou sprchu a znovu bude schopen plného nasazení.
O osm minut později vyšel z koupelny s ručníkem kolem pasu a přistoupil ke kufru na stojanu vedle skříně, kam si pověsil šaty. Vylovil z něj miniaturní rozhlasový přijímač, položil ho na prádelník a místo armádního zpravodajství naladil místní stanici. Obvyklé hrozby stávkami a bouřlivá debata v Bundestagu; nic převratného se nedělo. Connal si vybral pohodlný oděv - lehké plátěné kalhoty,
modrou košili a manšestrové sako. Oblékl se a vyšel do obývacího pokoje k telefonu s úmyslem objednat si lehkou snídani a velkou konvici kávy.
Po několika krocích se zaraženě zastavil. Něco tady nehrálo. Ale co? Zmuchlané polštáře zůstaly na pohovce, stejně jako nedopitá sklenka whisky na stolku a tác spolu se džbánkem, v němž led dávno roztál. Vedle telefonu ležel prázdný poznámkový blok a tužka. Francouzské okno na balkon zavřené, závěsy zatažené. Všechno při starém, ale přece jenom... Dveře! Dveře Joelovy ložnice byly zavřené. Zavíral je, když v noci odcházel? Ne!
Rychle k nim přistoupil, stiskl kliku a otevřel. Rozhlížel se místností a ani si neuvědomil, že zatajil dech. Jako kdyby tady nikdo nebydlel! Uklizeno, postel ustlaná, utřený prach. Pár věcí, které si Joel rozložil po nábytku, zmizelo spolu s jeho kufrem. Connal přiskočil k prádelníku a prudce ho otevřel. Byl prázdný. Koupelna? Leskla se jako zrcadlo, nové mýdlo na umývadle a sklenka zabalená v celofánu čekaly na nového hosta. Nechápavě zavrtěl hlavou. Druhá polovina apartmánu vypadala, jako kdyby do ní několik dní kromě pokojské nikdo nevstoupil.
Spěšně zamířil k telefonu a zavolal do recepce, kde seděl stejný člověk jako včera.
„Musím konstatovat, že váš bankéř je ještě excentričtější, než jak jste ho popsal, pane kapitáne," řekl recepční. „Odhlásil se v půl čtvrté ráno a vyrovnal účet."
„On byl tady?"
„Zajisté."
„Viděl jste ho?"
„Osobně ne. Přišel jsem do práce v osm. Váš společník mluvil s noční službou, a než si odešel nahoru zabalit, zaplatil za vás za oba."
„Jak mohla noční služba vědět, že je to on? Ten člověk ho přece nikdy neviděl!"
„Představil se jako váš společník a vyrovnal účet, pane kapitáne. Kromě toho měl klíč, který při odchodu odevzdal v recepci."
Fitzpatrick chvíli zmateně uvažoval a pak vyhrkl: „Jeho ložnice je uklizená. I pokojská přišla v půl čtvrté ráno?"
„Nikoli, mein Herr. Až v sedm. Ale začala právě tam."
„Ale salon neuklidila."

„Nechtěla vás rušit. Ale musím vás upozornit, pane kapitáne, že apartmá musí být brzy odpoledne připraveno pro hosta, který si ho rezervoval."
„Brzy odpoledne...? Vždyť v něm bydlím já!"
„A můžete zůstat až do dvanácti. Účet je zaplacený. Váš přítel se odhlásil a apartmán je rezervovaný."
„A předpokládám, že jiný volný pokoj už nemáte, že?"
„Bohužel jsme plně obsazení, pane kapitáne."
Connal praštil sluchátkem, sáhl pro telefonní seznam, vyhledal číslo a vytočil ho.
„Gutten Morgen. Hier bei General Leifhelm."
„Herrn Major Dunstone, bittte."
„Wen?"
„Dunstone," zopakoval Fitzpatrick a pokračoval německy: „Váš host. Major Phillip Dunstone. Hlavní poradce generála... generála Berkeley-Greenea. Angličan."
„Angličan? U nás žádní Angličané nejsou. Není zde nikdo. Chci říct, že nemáme žádné hosty."
„Ale v noci u vás major Dunstone byl! Osobně jsem s ním mluvil."
„Ano, pan generál pozval několik přátel na večeři, ale žádný Angličan mezi nimi nebyl, pane."
„Podívejte se, sháním jistého člověka. Jmenuje se Converse."
„Ano, jistě, pan Converse. Ten u nás byl."
„Byl?"
„Pokud vím, odjel..."
„Kde je Leifhelm?"
Když Němec po několikavteřinové odmlce promluvil, zněl jeho hlas jako led. „Koho mám panu generálovi Leifhelmovi ohlásit?"
„Fitzpatrick. Korvetní kapitán Fitzpatrick."
„Počkejte si. Pan generál je v jídelně." Mrtvé ticho ve sluchátku Connala znervózňovalo. Konečně zaznělo cvaknutí a po něm rozechvěl linku Leifhelmův sytý hlas.
„Dobré ráno, kapitáne. Dnes máme v Bonnu nádherný den, co říkáte? Ze svého okna musíte mít krásný výhled na sedm pahorků. Jako na pohlednici..."
„Kde je Converse?" přerušil generála Fitzpatrick.
„Předpokládám, že ve svém pokoji v penzionu Das Rektorat."
„Bylo mi řečeno, že zůstane na noc u vás."
„Já jsem mu nocleh nenabídl a pan Converse o něj ani nepožádal. Odešel pozdě, kapitáne, ale odešel. Odvezl ho můj řidič."
„Já mám jiné informace. Ve dvě v noci mi volal major Dunstone..."
„Pan Converse odjel krátce po desáté... Kdo jste řikal, že vám volal?"
„Dunstone. Major Phillip Dunstone. Angličan. Tvrdil, že je hlavní poradce generála Berkeley-Greenea."
„To jméno mně nic neříká. Nikdo takový u mě včera nebyl. A protože znám všechny generály britské armády, můžu vás ujistit, že žádný Berkeley-Greene mezi nimi není."
„Ty kecy si nechte od cesty, Leifhelme!"
„Co prosím?"
„Já jsem s Dunstonem mluvil! Použil... použil správná slova. Řekl mi, že Converse zůstane na noc u vás - s ostatními."
„Myslím, že byste si raději měl promluvit přímo s panem Conversem, protože v mém domě včera žádný major Dunstone ani generál Berkeley-Greene nebyl. Co kdybyste se zeptal na britském velvyslanectví? Tam by jistě věděli, jestli někdo takový v posledních dnech navštívil Bonn. Nemohl jste se přeslechnout? Co když se pan Converse s nimi sešel později někde v restauraci?"
„S ním jsem nemluvil! Nemohl jsem! Dunstone tvrdil, že jste si vyjeli ve člunu na řeku." Fitzpatrick vyrážel slova mezi přerývanými výdechy.
„Ale to je přece absurdní, kapitáne. Ano, mám tady motorový člun, na kterém si občas s hosty vyjedu, ale kdo mě zná, ví, že si na vodu moc nepotrpím." Generál se krátce zasmál. „Velký polní maršál totiž dostane mořskou nemoc na pramici dva metry od břehu."
„Lžete!"

„Tak to bych si vyprosil, pane! Mluvím pravdu, zejména pokud se týká vody. Na ruské frontě jsem se nebál ničeho, jenom Černého moře. A kdyby se nám podařila invaze do Británie, ujišťuju vás, že bych Lamanšský průliv přeletěl v letadle." Generál Leifhelm se očividně dobře bavil.
„Vy dobře víte, jak to myslím!" Connalovi přeskočil rozčilením hlas. „V recepci tvrdí, že se Converse odhlásil v půl čtvrté ráno!" zařval do sluchátka. „Ale já vím, že se sem od vás nevrátil!"
„A já tvrdím, že je zbytečné protahovat tento rozhovor, který nikam nevede. Jestli vás opravdu něco znepokojuje, zavolejte mi, ale až se ovládnete a dokážete se chovat trochu slušně. Mám u policie pár známých." S těmito slovy Leifhelm zavěsil.
Když Fitzpatrick odložil sluchátko, bleskla mu hlavou krutá obava. Vběhl do ložnice, zadíval se na diplomatický kufřík zpola zakrytý polštářem a vydechl úlevou, když viděl, že kombinační zámek drží na svém místě. Zvedl kufřík a zatřepal s ním - váha i zvuk dokazovaly, že složky s materiály zůstaly uvnitř. Další důkaz, že se Joel do penzionu nevrátil. I kdyby z nějakých důvodů bůhvíkam naléhavě spěchal, bez těch papírů a seznamů jmen by rozhodně neodešel.
Connal odnesl kufřík do pokoje, posadil se a začal metodicky třídit své myšlenky, aby do nich vnesl nějaký řád. A. Je zřejmé, že jeho zákaz uvolnění utajovaných součástí Joelova spisu někdo zrušil, nepřítel se dostal ke zničujícím informacím a Leifhelm spolu s dalšími pohlaváry Akvitánie, kteří přiletěli z Paříže, Tel Avivu a Johannesburgu teď drží právníka v zajetí. B. Nezabijí ho, dokud nevyzkouší všechny možné prostředky, aby z něj vytáhli všechno, co ví. A i když toho je mnohem méně, než si myslí, pár dní jim to potrvá. C. Podle toho, co se dočetl, je Leifhelmův dům hotová pevnost uprostřed lesů, takže šance proniknout dovnitř a Joela osvobodit je nulová. D. Connalovi bylo jasné, že se nemůže obrátit na americké velvyslanectví. Walter Peregrine by ho nechal zadržet a jeho lidé by mu nejspíš vpálili kulku do hlavy. Jeden už to zkusil. E. Nemůže požádat o pomoc Hickmana v San Diegu, i když za jiných okolností by to byl logický postup. Admirálovo spojení s Akvitánii samozřejmě nepřipadá v úvahu - bytostně nezávislý vysoký důstojník se o politice Pentagonu vždycky vyjadřoval s netajeným despektem -, ale jestli byly Joelovy materiály oficiálně zpřístupněny, Hickmanovi by nezbývalo nic jiného, než povolat Connala rozkazem zpátky do San Diega a požadovat vysvětlení.
Fitzpatrick se s kufříkem u nohou posadil na pohovku, vzal blok a tužku a zapsal si první poznámku: Zavolat Megan. Požádá sestru, aby, kdyby se jí někdo ptal, řekla, že po Pressově pohřbu odjel neznámo kam. Admirál si bude myslet, že dál vyšetřuje švagrovu smrt.
F. Mohl by se obrátit na německou policii a říct pravdu. Má všechny důvody k domněnce, že jeho krajana drží proti jeho v zajetí v domě generála Leifhelma. Jenže vzápětí by následovala nevyhnutelná otázka: Proč korvetní kapitán nekontaktoval americkou ambasádu? Generál Erich Leifhelm je prominentní osobnost a tak vážné obvinění by mělo mít podporu diplomatické mise. Ale velvyslanectví už Connal vyloučil. Nehledě k tomu, že mu Leifhelm řekl, že má na policii přátele, Ti by ho informovali a on by Joela převezl jinam nebo rovnou zabil. G... To je šílenství, pomyslel si námořní důstojník, když ho ta myšlenka napadla. Výměnný obchod. Běžná vyjednávací praktika před procesem - nižší trest výměnou za spolupráci. Má vůbec smysl o něčem podobném uvažovat? Zoufalý, bláznivý tah, ale za dané situace, kdy nelze použít sílu... Mohl by vyměnit Leifhelma za Conversea? Poručíka za generála?
Tomuto řešení se stavělo do cesty tolik překážek, že se je Connal ani neodvážil analyzovat. Bude muset jednat instinktivně, ale nemá na vybranou, protože každá jiná cesta končí ve slepé uličce nebo s kulkou v hlavě. Vstal z pohovky, znovu otevřel telefonní seznam a listoval jím, až našel jméno Fishbeinová, Ilse. Nemanželská dcera Hermanna Goringa.

*****

Domluvili si schůzku: stůl v zadní části kavárny Hansa-Keller na Císařském náměstí, rezervovaný na jméno Parnell. Fitzpatrick si v Kalifornii naštěstí přibalil do kufru konzervativní oblek, jaký by asi měl na sobě německy hovořící americký právník jménem Parnell, kterého jeho firma se sídlem v Milwaukee ve státě Wisconsin vyslala do hlavního města Spolkové republiky, aby tam vyhledal jistou Ilse Fishbeinovou. Hodiny, které ho dělily od setkání s potenciální dědičkou, vyplnil velmi aktivně. Našel si jednolůžkový pokoj v hotelu Schlosspark a pak ukryl Joelův kufřík na místě, kde by měl dlouho vydržet v bezpečí. Pro

případ, že by došlo k nejhoršímu, zanechal stopu, kterou by měl Converse rozluštit. Do kavárny přišel o deset minut dříve, aby se seznámil s prostředím a ujasnil si další postup.
Přišla přesně a po stručném dotazu u vrchního zamířila v doprovodu číšníka k jeho stolu. Vysoká, statná žena vědomá si své zralé smyslnosti, ale dost rozumná, aby ji nedávala okázale najevo. Na sobě měla světle šedý letní kostýmek, sako zapnuté přes bujné poprsí, které jí napínalo bílou halenku s širokým límečkem. Plný obličej, výrazné lícní kosti, dlouhé černé vlasy místy prokvetlé předčasnými šedinami. Číšník ji dovedl ke stolu a Fitzpatrick vstal. „Gutten Tag, Frau Fishbein. Bitte, setzen Sie sich." Ukázal na protější židli.
Fishbeinová mu podala ruku. „Není nutné, abyste mluvil německy, pane Pamelle." Počkala, až jí číšník odsune židli, ukloní se a odejde, a dokončila: „Živím se jako tlumočnice a překladatelka." S těmito slovy se posadila.
„Jak si přejete, madam. Záleží na vás, co vám bude lépe vyhovovat."
„Za daných okolností bych dala přednost angličtině. Ale mluvte, prosím, pomalu a zřetelně, protože vaše narážky v telefonu mně připadají naprosto neuvěřitelné. O co vlastně jde?"
„Jak jsem řekl, čeká vás dědictví, paní Fishbeinová," odpověděl Fitzpatrick s upřímným výrazem v obličeji a neuhýbajícím pohledem v očích. „Jakmile vyřešíme několik drobných technických otázek -a jsem přesvědčen, že to nebude žádný problém -, obdržíte pozoruhodnou finanční částku."
„Od neznámého dárce z Ameriky, jehož jméno jsem v životě neslyšela?"
„Znal... Znal vašeho otce."
„Já ne," opáčila Ilse Fishbeinová spěšně a neklidně se ohlédla k okolním stolům. „Co je to za člověka?"
„Za války pracoval ve štábu vašeho otce." Connal ohleduplně ztišil hlas. „S pomocí kontaktů vašeho otce se mu podařilo utéct přes Holandsko a Londýn do Spojených států a vyhnout se tak stíhání za válečné zločiny. Před koncem války si uložil ve Švýcarsku značnou sumu a jeho konto zůstalo nedotčeno. Začal podnikat na americkém Středozápadě a neobyčejně se mu dařilo. Nedávno zemřel a naše firma je vykonavatelem jeho poslední vůle."
„Ale proč zrovna já?"
„Chtěl splatit dluh. Bez vlivu a přispění vašeho otce by strávil dlouhá léta ve vězení. Pro americké úřady to byl holandský emigrant, jehož rodinný podnik v Rotterdamu byl totálně zničen po spojeneckém bombardování a ve Spojených státech hledal novou budoucnost. Zanechal po sobě cenné nemovitosti a prosperující továrnu na zpracování masa. Naše firma právě zařizuje prodej jeho majetku. Váš podíl na dědictví přesahuje částku dvou milionů amerických dolarů. Nedala byste si aperitiv, paní Fishbeinová?"
Ženě chvíli trvalo, než ze sebe dokázala vypravit slovo. Třeštila oči a spodní čelist jí mimovolně poklesla.
„Určitě ano, pane Parnelle," vykoktala, když zase našla hlas. „Velkou whisky, prosím."
Fitzpatrick gestem přivolal číšníka, objednal pití a několikrát se pokusil zapříst společenskou konverzaci, ale pak zanechal marné snahy - duchem nepřítomná Ilse Fishbeinová mu nečekaně silnými prsty stiskla zápěstí a skelným pohledem požádala, aby mlčel. Když číšník přinesl objednané nápoje, zvedla sklenku k ústům roztřesenou levou rukou.
„Jaké otázky je třeba vyřešit, mein Herr? Ptejte se na cokoliv. Žádejte cokoliv. Máte kde bydlet? Bonn je v létě přeplněný."
„Děkuji, jste velmi laskavá. Ano, mám kde bydlet. Chápejte, prosím, tato záležitost je pro naši firmu mimořádně citlivá. Asi si dokážete představit, že američtí právníci řeší podobné věci jen velmi neradi, a upřímně přiznávám, že kdyby zůstavitel nesvázal s řádným naplněním své poslední vůle vysokou prémii, možná bychom..."
„Ty otázky! Čeho se týkají?"
„Jak říkám, neočekávám žádný problém. Čistě technická záležitost. Připravil jsem stručnou žádost, kterou se o dědictví přihlásíte na základě svého původu. V mé přítomnosti ji podepíšete a já váš podpis ověřím. Ale kromě toho potřebuju ještě místopřísežné prohlášení potvrzující váš původ. Stačí jedno, ale musí je podepsat bývalý vysoký důstojník wehrmachtu. Dali bychom přednost nějaké známé osobnosti, zmíněné v učebnicích nebo alespoň v odborných publikacích zabývajících se druhou světovou válkou. Ideální by byl člověk známý v amerických vojenských kruzích. Víte, pro případ, že by soudce zavolal do Pentagonu, aby se na něho informoval."

„Takového muže znám," vydechla Ilse Fishbeinová. „Za války měl hodnost polního maršála."
„Kdo je to?" zeptal se právník, ale hned mávl rukou a pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Stačí, když mi potvrdíte, že ten polní maršál vyhovuje pro naše účely."
„Je velmi uznávaný, i když ne každý s ním souhlasí. Jeden z nejlepších frontových velitelů. Můj otec ho osobně vyznamenal za statečnost."
„Dobře, ale znají ho v Americe?"
„Mein Gott! Aby ho neznali! Po válce pracoval pro Spojence v Berlíně a ve Vídni!"
„Skutečně?"
„A pak na velitelství NATO v Bruselu!"
Ano, zajásal Fitzpatrick v duchu, oba máme na mysli téhož člověka. „Dobře," řekl uvolněným, ale vážným tónem. „Jeho jméno mě nezajímá, stejně bych ho neznal. Můžete se s ním rychle spojit?"
„Za pár minut! Žije tady v Bonnu."
„Výborně. To znamená, že zítra v poledne stihnu přímý let do Milwaukee."
„Zavezu vás k němu domů a můžete nadiktovat jeho sekretářce, co potřebujete."
„Promiňte, ale obávám se, že to nebude možné. Místopřísežné prohlášení musí ověřit notář. Pokud vím, v Německu platí stejný předpis. Hosté hotelu Schlosspark, kde bydlím, mají naštěstí k dispozici písařku i notářské služby. Můžeme se sejít dnes večer nebo zítra brzy dopoledne. Mohu pro vašeho přítele poslat taxík. Nechci mu způsobit žádné výdaje. Moje firma všechno uhradí."
Ilse Fishbeinová se poněkud hystericky zasmála. „Je vidět, že mého přítele neznáte, mein Herr."
„Těším se, že se seznámíme. A teď bychom spolu mohli poobědvat, co říkáte?"
„Musím si odskočit."
Connal zdvořile povstal, a když Němka se skelným pohledem odcházela, zřetelně slyšel, jak šeptá: „Mein Gotti Zwei Millionen Dollar."

*****

„Dokonce nechtěl ani slyšet vaše jméno!" naléhala Fishbeinová rozechvělým hlasem. „Přijel odkudsi z Milwaukee ve Wisconsinu a nabízí mně dva miliony dolarů."
„Nezeptal, se, kdo jsem?"
„Říkal, že na tom nezáleží a že by vás stejně neznal. Představte si, že pro vás chtěl poslat taxi! Slíbil, že vám uhradí všechny náklady!"
„Pravda je, že Goring byl v posledních týdnech neobyčejně štědrý," uvažoval Leifhelm nahlas. „Většinu času byl nadopovaný a ty, kdo mu sehnali těžko dostupné drogy, bohatě odměňoval. Muž, který mu dopravil do norimberského vězení otrávený čípek, žije dodnes v Lucembursku v přepychu, jaký by mu záviděli i římští císařové."
„Tak vidíte! Goring opravdu takové věci dělal."
„Ano, ale jenom proto, že málokdy věděl, co dělá," souhlasil generál zdráhavě. „Tato záležitost je skutečně velmi neobvyklá a docela mě znepokojuje. Ukázal vám ten člověk nějaké dokumenty? Nějaké důkazy, že si všechno nevymyslel?"
„Pochopitelně!" lhala Fishbeinová vehementně a v panice lovila slova ze vzduchu. „Je třeba podepsat místopřísežné prohlášení ověřující můj původ, a kdyby se soudce..."
„To už jsem slyšel," přerušil ji otráveně Leifhelm.
„Prosím vás, generále. Vždycky jste byl uznalý a já jsem vám věrně sloužila. Nikdy jsem vás neodmítla, ani pracovně, ani v intimnějších věcech. Prosím vás! Dva miliony dolarů! Zabere vám to patnáct, dvacet minut, víc určitě ne."
„No dobře. V devět mě očekávají na večeři. Zastavím se ve Schlossparku někdy po osmé."
„Sejdeme se v hale."
„Vezmu si s sebou svého řidiče."
„Ach, vezměte si třeba dvacet mužů, generále!"
„Ten vydá za pětadvacet."

*****

Fitzpatrick seděl za psacím stolem v malém konferenčním salonku v prvním patře hotelu a s návodem k použití na klíně studoval automatickou pistoli Heckler und Koch ráže devět milimetrů s patnáct centimetrů dlouhou hlavní a zásobníkem na devět nábojů. Vzpomínal na prodavačovy instrukce i na pozapomenutý střelecký výcvik -v životě nedržel v ruce jinou zbraň než služební revolver - a s pohledem upřeným na obrázky několikrát vysunul a zasunul zásobník. Už uměl zbraň nabít, namířit a vystřelit. Víc nepotřeboval a doufal, že na poslední dovednost nedojde.
Pohled na hodinky mu prozradil, že se blíží osmá. Zasunul pistoli za opasek, zvedl návod, vstal a rozhlédl se po místnosti, aby si ověřil, kam se postaví a co udělá. Jak předpokládal, Fishbeinová mu sdělila, že Leifhelm nepřijde sám. Bude ho doprovázet „řidič", který zajisté plní i jiné úkoly. Fitzpatrick věřil, že mu to znemožní. Salonek byl malý, ale prostorové uspořádání nabízelo některé výhody. Obdélníkový stůl s telefonem stál uprostřed a u něj z každé strany tři židle a v čelech po dvou. Další židle podél stěn sloužily pro stenografky a nepřímé účastníky jednání. Podobných sálů viděl už spoustu, ale tenhle měl navíc uprostřed levé stěny dveře, které vedly do miniaturní místností určené k soukromým rozhovorům, kde na stolku ležel další telefon. Když se zvedlo sluchátko, na přístroji v salonku se rozsvítila kontrolka. Dveře se navíc, stejně jako u vstupu z chodby, otevíraly dovnitř a byly umístěny tak, že do místnosti nebylo vidět.
Connal složil návod, schoval ho do kapsy a rozhlédl se po předmětech rozmístěných na stole (zakoupil je v nedaleké prodejně kancelářských potřeb). Vedle telefonu, který natočil tak, aby kontrolka směřovala ke dveřím, položil několik složek na dokumenty a o kousek dál diplomatický kufřík potažený věrnou plastovou imitací drahé kůže. Věrohodné aranžmá doladil několika tužkami, volnými listy papíru a poznámkovým blokem velkého formátu s ohrnutými horními listy. Posunul čelní židli o čtvrt metru stranou a rozsvítil obě stolní lampy. Zavrtěl hlavou a tu nad telefonem zhasl.
A to už se ozvalo krátké, netrpělivé zaklepání - dědička se nemůže dočkat zázračně nabytého bohatství. Connal vběhl do malé místnosti, sundal sluchátko z vidlice a rychle si stoupl do stínu za otevřené dveře - mezerou mezi zárubni a křídlem viděl na vstup do salonku.
„Bitte, kommen Sie Herein! Die Tur ist offen. lch telefoniere gerade."
Cvakla klika. Fishbeinová spěšně vešla do místnosti a upřela pohled na konferenční stůl. Za ní se objevil Erich Leifhelm, rozhlédl se a pokynul hlavou muži v uniformě šoféra, který měl ruku v kapse saka, že je všechno v pořádku. Tělesný strážce vstoupil a zavřel za sebou.
Námořní důstojník přikopl dveře boční místnosti a namířil muži v uniformě na hlavu. „Vy!" křikl německy. „Vyndejte ruku z kapsy! Pomalu!" Fishbeinová zalapala po dechu a otevřela ústa k zaječení. „Tiše!" okřikl ji Fitzpatrick. „Váš přítel vám potvrdí, že nemám co ztratit. Můžu vás všechny tři zastřelit. Během hodiny se dostanu ze země a nechám policii pátrat po neexistujícím Parnellovi."
Tělesný strážce toporně vytáhl ruku z kapsy a Leifhelm probodával Fitzpatricka pohledem, v němž se mísil strach a vztek.
„Vy se opovažujete..."
„Ano, generále. Stejně jako jste se vy před čtyřiceti lety opovážil znásilnit mladou dívku a postaral se, aby ani ona, ani její rodina neopustili koncentrák živí. To si pište, že se opovažuju. A na vašem místě bych byl zticha, abyste mě nenaštval ještě víc, než jsem. Vy!" obrátil se na ženu. „V tom kufříku leží osm kusů provazu. Začnete s řidičem. Svážete mu ruce a nohy! Řeknu vám jak! Pohyb!"
O čtyři minuty později seděli tělesný strážce a Leifhelm na židlích se svázanými kotníky a zápěstími a řidičova pistole se přestěhovala do Fitzpatrickovy kapsy. Námořní důstojník zkontroloval pevnost uzlů, které Fishbeinová uvázala podle jeho instrukcí, a spokojeně vydechl. Čím usilovněji za ně budou škubat, tím silněji se utáhnou. Vyděšené ženě přikázal, aby se posadila na další židli, a stejným způsobem jí přivázal paže k opěradlům a kotníky k nohám.
Pak pistolí namířil Leifhelmovi, který seděl vedle blikajícího telefonu, na spánek, a procedil: „Jakmile vedle zavěsím, někam si zavoláme." Zašel do vedlejší místnosti, položil sluchátko do vidlice, vrátil se, usedl vedle generála a vytáhl z kufříku lístek papíru, na který si poznamenal telefonní číslo do domu na břehu Rýna nedaleko Bad Godesbergu.

„Co máte v úmyslu?" zeptal se Leifhelm.
„Výměnný obchod." Fitzpatrick přitiskl hlaveň pistole Leifhelmovi k hlavě. „Vás za Conversea."
„Mein Gott," zašeptala Ilse Fishbeinová ztuhlá hrůzou, zatímco řidič sykl bolestí, když mu při marném pokusu o vysvobození provaz rozedral kůži na zápěstí.
„A vy si myslíte, že vás někdo bude poslouchat, natož aby ještě splnil vaše příkazy?"
„Budou muset, pokud vás ještě někdy chtějí vidět živého. Dobře víte, že nevyhrožuju nadarmo. Tato zbraň je tichá, podle toho jsem ji vybíral. Můžu zesílit rádio, zastřelit vás, a než vás najdou, budu sedět v letadle. Když jsem si tuto místnost pronajímal, trval jsem na tom, že nás za žádných okolností nesmí nikdo rušit." Právník si přehodil pistoli do levé ruky a vytočil číslo zapsané na lístku.
„Guten Tag. Hier bei General Leifhelm."
„Dejte mi k telefonu někoho, kdo tam poroučí," požádal námořní důstojník dokonalou němčinou. „Mám v ruce zbraň a držím ji deset centimetrů od hlavy generála Leifhelma. Jestli neposlechnete, zastřelím ho."
Ze sluchátka se ozvaly tlumené zvuky a za několik vteřin se slova ujal ostrý hlas s britským přízvukem.
„Kdo jste a co chcete?"
„Ale to se podívejme! Mám dojem, že slyším majora Phillipa Dunstonea. Ale váš tón není zdaleka tak přátelský jako v noci."
„Hlavně se neunáhlete, kapitáne, abyste toho nelitoval."
„A vy vezměte rozum do hrsti, aby toho Leifhelm nelitoval ještě dřív - tedy do okamžiku, kdy už nebude moci vůbec ničeho litovat. Máte hodinu na to, abyste dopravili Conversea na letiště a do zabezpečeného prostoru odletové haly společnosti Lufthansa. Má rezervované místo v letadle do Washingtonu, které odlétá v deset večer. Všechno jsem zařídil. V hale je telefon. Zavolám tam a očekávám, že se mi ozve. Pokud ano, odejdu odsud, spojím se s vámi a řeknu vám, kde najdete svého zaměstnavatele. Ale nejdřív si promluvím s Conversem. Máte hodinu, majore!" Fitzpatrick strčil Leifhelmovi sluchátko k obličeji a zavrtal mu hlaveň do spánku.
„Udělejte, co říká," procedil generál zaťatými zuby.
Uplynulo dlouhých deset minut, které se natáhly na patnáct a pak na celou půlhodinu. Teprve potom přerušil Leifhelm mlčení.
„Takže jste se o ní dozvěděli," hodil hlavou k Ilse Fishbeinové, které se po baculatých tvářích koulely slzy strachu a životního zklamání.
„Stejně jako jsme se dozvěděli o událostech v Mnichově před čtyřiceti lety a spoustě dalších věcí. Všichni jste na cestě do velkého hlavního stanu na nebesích, takže si nemusíte dělat starosti, jestli dodržím slovo, které jsem dal vašemu anglickému lokajovi. Ani za nic bych si nenechal ujít tu podívanou, až se celý svět dozví, co jste zač. To kvůli lidem jako vy má naše profese na celém světě tak mizernou pověst."
Za dveřmi se ozval rozverný povyk. Connal vzhlédl, sevřel pistoli a dloubl jí Leifhelma do spánku.
„Was ist?" zeptal se generál nevzrušeně.
„Ani hnout!" okřikl ho Fitzpatrick německy.
Chodbou se rozléhal rozladěný mužský vícehlas - v jednom z vedlejších salonků skončilo jednání a jeho účastníci si nepochybně připíjeli na jeho úspěšné završení víc, než bylo zdrávo. Refrén přerušil hlasitý smích; Fitzpatrick se uklidnil a sklonil zbraň.
Náhle se dveře s rachotem rozlétly a prudce narazily do stěny. Dovnitř vběhli tři muži, v rukou pistole s nasazenými tlumiči, a zahájili zběsilou palbu. Fitzpatrick pocítil v předloktí dva záblesky bolesti a zbraň mu vypadla z bezvládných prstů. V šoku zvedl pohled od rukávu, kterým rychle prosakovala krev. Ilse Fishbeinová ležela na zemi mrtvá s roztříštěnou lebkou, šofér se na židli oplzle usmíval.
Dveře se zavřely, jako kdyby se nic nestalo.
„Jste břídil, kapitáne," ušklíbl se Leifhelm. „Vy jste opravdu nevěděl, že každý hovor, pokud je dostatečně dlouhý, se dá vystopovat až k určitému telefonu? Jaká náhoda! Sotva je Converse v našich rukou, tahle ubohá děvka najednou přijde k obrovskému bohatství, které navíc pochází z Ameriky. Uznávám, že to znělo logicky, podobné závěti jsou poměrně časté. Ti pitomci si neuvědomují, jako škodu nám působí. Ale načasování bylo příliš nápadné, příliš... amatérské."
„Jděte do hajzlu!" Fitzpatrick krátce přimhouřil oči bolestí; prsty pravé ruky mu úplně ochrnuly.

„Ale copak, kapitáne?" pošklebovalse Leifhelm. „Slyším snad statečná poslední slova před popravou? Myslíte si, že vás dám zabít?"
„Co jiného. Ode mě se nic nedozvíte, protože nic nevím. K čemu bych vám byl?"
„Mýlíte se, kapitáne. Když uvážím povahu vaší dovolené, můžete nám poskytnou drobnou, ale velmi cennou službu. Další statistická položka, která naruší celkový dojem. Nějakou dobu budete naším hostem, kapitáne. Ale ne tady v Německu. Čeká vás malý výlet."

17 KAPITOLA

Converse s námahou otevřel oči. Na víčkách mu ležela mrtvá olověná tíha, žaludek mu vystoupil do krku a v levé paži cítil pronikavou bolest. Obklopovalo ho mlhavé šero, z něhož se pomalu vylupovaly obrysy jednotlivých předmětů. Kovový rám postele vedle hlavy, o kus dál malý stolek se dvěma židlemi, v pozadí zavřené dveře, vedle jiné, otevřené, a za nimi umývadlo se dvěma kohoutky. Ale odkud přichází světlo? Dvě okénka nad zavřenými dveřmi, záclony pohybující se ve vánku. Joel se podepřel na lokti a přimhouřil oči. Za závěsy rozeznal svislé mříže. Ležel v cele.
Svalil se zpátky na kavalec, několikrát polkl, aby zahnal palčivou pachuť v hrdle, a zakroužil levou paží, aby ulevil bolesti, způsobené... zraněním? Ano, střelnou ránou! Poznání povzbudilo paměť. Večeře se změnila v noční můru. Oslepující světlo se střídalo se záblesky bolesti, podbarvené naléhavými hlasy, které mu ozvěna vracela do uší, jak se snažil odrážet jejich pronikavé ataky. A do mlhy občas zaznívaltichý, monotónní hlas. Sevřel vší silou víčka a namáhaný mozek přinesl další šokující poznání. Ten hlas znějící do víru světla a tmy patřil jemu - nadrogovali ho a Joel věděl, že prozradil tajemství, jež měla zůstat skryta.
S narkotiky - se sérem pravdy - měl bohaté zkušenosti ze zajateckého tábora ve Vietnamu a vždycky po nich cítil otupující vztek. Obnažili a znásilnili mu mysl, hrubě, sprostě, urážlivě ho přinutili vzdát se i posledních zbytků vůle. A pokaždé mu zůstalo prázdno v hlavě i žaludku. Chemikálie vyvolávaly zvracení, které vyprázdnilo vnitřnosti, a ty teď volaly po naplnění. A stejně jako před lety v něm utrpení probudilo nejzákladnější obranné instinkty. Přežít! Nesmí plýtvat energií, musí si uchovat zbylé síly a načerpat nové, jinak nezbude nic než bezmocná zlost, s níž se tělo ani mozek nedokážou vypořádat.
Zvuk! Skřípavý kovový zvuk odsunované závory na dveřích, následovaný cvaknutím klíče v zámku, stisknutím kliky a tichým
vrzáním pantů. Dveře se otevřely a vpustily do místnosti oslepující sluneční svit. Joel si zastínil oči a vyhlédl mezi prsty. Ve světlém obdélníku stála nejasná postava s tácem v ruce. Když muž vešel do místnosti, Joel poznal řidiče limuzíny, který ho při příjezdu prohledával detektorem kovů.
Uniformovaný šofér přistoupil ke stolku a položil na něj tác přikrytý plátěným ubrouskem. Joel stočil pohled k otevřeným dveřím, před nimiž pobíhala smečka dobrmanů. Neustále nahlíželi planoucíma černýma očima dovnitř a vyceněné zuby se leskly v otevřených slintajících tlamách, které vydávaly němé vrčení a neslyšný štěkot.
„Guten Morgen, mein Herr," pozdravil Leifhelmův řidič a přešel do angličtiny. „Další nádherný den na severním Rýnu, ne?"
„Venku je opravdu krásně, jestli jste měl na mysli tohle," opáčil Joel s rukou přes oči. „Po včerejší noci bych asi měl být rád, že vidím slunce... Že vůbec něco vidím."
„Po včerejší noci? Už je to dva dny. Ležíte tady třiatřicet hodin."
„Třiatřicet...?" Converse se posadil a spustil nohy na zem, ale musel se zastavit. Zatočila se mu hlava; ten jednoduchý pohyb z něj vysál hodně sil. Ach, jak živě si vzpomínal! Neplýtvej silami! Zbytečně se nehýbej! Oni zase přijdou! Ty svině! „Vy svině," zašeptal, aniž tím skutečně mínil někomu nadávat. Teprve tehdy si uvědomil, že na sobě nemá košili a že bolestivý průstřel na levé paži mezi loktem a ramenem zakrývá obvaz. „Někdo mířil na hlavu a nestrefil se?" zeptal se jízlivě.
„Řekli mi, že jste si to zranění způsobil sám. Pokusil jste se zabít generála Leifhelma, ale ostatním se podařilo vás odzbrojit."
„Pokusil jsem se zabít...? A čím? Pistolí, kterou jsem neměl, jak jste se sám důkladně ujistil?"

„Přechytračil jste mě, mein Herr."
„A co bude se mnou teď?"
„Teď? Teď se najíte. Mám instrukce od doktora. Začnete s... Hafergrutze. Jak tomu říkáte? Ovesná kaše?"
„Kaše nebo vločky. S mlékem. Pak vajíčka na měkko s tabletkami. Když to zvládnu, pár lžiček rozsekaného vařeného masa, a jestli udržím v žaludku i to, dostanu vařenou řepu nebo brambory. Podle toho, co je k dispozici."
„Jak to víte?" zeptal se upřímně překvapený šofér.
„Základní dieta," odpověděl Joel cynicky. „Liší se podle teritoria a dostupných surovin. Kdysi mě krmili celkem slušně... Zase mě nadrogujete, že?"
Němec pokrčil rameny. „Dělám, co se mi řekne. Přinesl jsem vám jídlo. Ukažte, pomůžu vám."
Joel se na něho podíval zpod přimhouřených víček. „Za jiných okolností bych vám naplival do ksichtu, ale neudělám to, abych se nezbavil vzdálené možnosti naplivat do ksichtu někomu jinému. Pomoct mně můžete. Pozor na zranění."
„Vy jste divný patron, mein Herr."
„A vy jste normální občan, který ráno spěchá na vlak, aby stihl zazdít pár martini a dostal se včas na schůzi správní rady."
„Was? Jakou schůzi? O žádné nic nevím."
„Tají to před vámi. Na vašem místě bych co nejrychleji vypadl, než z vás udělají prezidenta."
„Mich? Prasident?"
„To nic. Pomozte mi do židle jako hodný árijský chlapec, ano?"
„Cha, cha. Jste vtipný."
„Moc ne," utrousil Converse a spustil se na dřevěnou židli. „Hrozný zlozvyk, kterého se snažím zbavit."
Vzhlédl na užaslého Němce. „Opravdu se snažím," dodal naprosto vážně.

*****

Uplynuly tři dny, kdy ho nenavštívil nikdo než šofér doprovázený smečkou podrážděných dobrmanů. Vrátili mu kufr (pečlivě ho prohledali; z cestovního neceséru zmizela manikúra s nůžkami, ale elektrický holicí strojek mu zůstal) - srozumitelný náznak, že odstranili všechny stopy jeho přítomnosti v Bonnu a ponechali mu jen neveselé úvahy o dalším osudu Connala Fitzpatricka. Ale něco chybělo a v tom se skrývala jiskřička naděje. Ani náznak, že by se nepřítel zmocnil diplomatického kufříku. Kdyby ho generálové z Akvitánie měli, jistě by to dali nějak najevo - třeba jediným listem papíru z osobních složek -, jen aby ukojili své ego.
Rozhovory se strážným se omezily na zdvořilost z jeho strany a nezodpovězené dotazy z Joelovy. Ale jídlo bylo perfektní, takové v zajetí nikdy nedostával. Maso, drůbež, čerstvá zelenina, vynikající víno.
Druhý den - spíše aby nemusel myslet, než z jiného důvodu - začal lehce cvičit, jak to dělával před mnoha lety, a o čtyřiadvacet hodin později se už při běhu na místě zapotil. Byl to zdravý pot, známka, že účinky narkotik pominuly. Zranění paže nebylo kupodivu vážné, protože bolest ustávala.
Čtvrtý den už mu otázky, na které dostával nesmyslné odpovědi, nestačily a Joel se obrátil k praktičtějšímu problému, který musel vyřešit. Útěk. Musí se o něj pokusit bez ohledu na důsledky. Netušil, co s ním mají Delavane a ostatní v plánu, ale určitě chtěli předvést „čistého" člověka - nejspíš mrtvého, ale beze stopy drog v žilách. Jinak by ho byli zabili, jakmile se dozvěděli všechno, co věděl. Těla by se snadno zbavili. Kdysi už se mu útěk podařil. Dokáže to i dnes?
Nehnil v díře nebo bambusové kleci zamořené krysami a neposlouchal dnem i nocí zlověstnou střelbu. Dnešní úspěch je ovšem nesrovnatelně důležitější než před osmnácti lety. Jaká ironie osudu -tehdy chtěl utéct, aby mohl těm, kdo budou ochotni ho poslouchat, říct o šílenci ze Saigonu, který poslal tisíce dětí na zbytečnou smrt, a dnes chce svět informovat o stejném šílenci.
Musí se dostat pryč. Říct světu vše, co ví. Musí utéct.

*****

Converse stál na židli u dveří; poodtáhl krátkou záclonku na okně a vyhlížel mezi mřížemi. Jeho domek, nebo spíše vězení, stál osamělý na svahu uprostřed úzké paseky vymýcené v hustém lese. Kam až dohlédl, všude se táhla hradba zeleně, která začínala pět šest metrů od budovy. Pod oknem vedla ke dveřím ušlapaná pěšina a stáčela se doprava za roh. Z druhého okna viděl totéž, jen místo stezky se pod ním zelenal trávník. Jiný výhled neměl, ale předpokládal, že se stejným pohledem by se setkal kolem celého stavení.
Podle pravidelné donášky teplého jídla a přítomnosti psů usuzoval, že se nachází na pozemku, který patří k Leifhelmovu sídlu. To znamená, že někde nedaleko teče řeka. Neviděl ji, ale věděl o ní, a to mu dávalo naději. A nejen naději, v jeho mysli klíčil morbidní pocit radostného vzrušení, posilovaný dávnou vzpomínkou. Kdysi mu byla řeka přítelem, průvodcem a nakonec i tunelem ke svobodě, který ho provedl nejnebezpečnější etapou cesty. Maskovaný větvemi stromů proplouval pod mosty, kolem stanovišť hlídek i ležení nepřátelských pěších pluků. Teď ho místo proudu Huong Khe a jeho přítoku dovedou na svobodu vody Rýna.
Ozval se dusot mocných zvířecích tlap a na pěšině se vynořily tmavé kožichy dobrmanů. Psi se zastavili a vytvořili před dveřmi výhružný shluk. Přicházel šofér se snídaní, jakou žádný vězeň nemohl očekávat. Joel seskočil ze židle a rychle ji vrátil ke stolu. Pak se posadil na postel, skopl boty, ulehl na polštář a zastrčil nohy pod zmuchlanou přikrývku.
Odsunutí závory, zarachocení klíče v zámku, stisknutí kliky; dveře se otevřely. Jako při každém vstupu je Němec odstrčil loktem
pravé ruky; v levé držel tác. Dnes ráno však držel něco i v pravé, ale Joel v oslepujícím slunci nepoznal, co to je.
„Přinesl jsem vám dárek, mein Herr. Včera večer volal generál Leifhelm a ptal se na vás. Informoval jsem ho, že se krásně zotavujete a že jsem vám vyměnil obvaz na tom nešťastném zranění. Pana generála napadlo, že asi nemáte co číst, a dost se tím trápil. Dnes ráno jsem tedy zajel do Bonnu a koupil jsem vám International Herald Tribune za poslední tři dny." Řidič položil srolované noviny vedle tácu se snídaní.
Ale Joel nehleděl na denní tisk, jeho pozornost zaujal tenký lesklý řetízek, který žalářníkovi visel na krku a končil upevněný na horním konci stříbrné píšťalky zasunuté v kapse saka, zřetelně viditelné proti tmavé látce uniformy. Stočil zrak ke dveřím. Statní dobrmani seděli na zadních, neslyšně oddechovali a slintali, ale nejevili žádné známky zuřivosti ani rozčilení. Converse si vzpomněl na svůj příjezd a na Angličana, který podobnou píšťalkou smečku spolehlivě ovládal.
„Vyřiďte Leifhelmovi, že jsem mu za ty noviny vděčný, ale že bych mu byl ještě více zavázán, kdybych mohl na pár minut vypadnout z téhle klece."
„Ja, s letenkou na Riviéru, nein?"
„Proboha svatého! Chci se jenom projít a trochu si protáhnout nohy! Co je na tom špatného? Netvrďte mi, že s tou smečkou slintajících bestií nedokážete uhlídat neozbrojeného chlapa, který se potřebuje nadýchat čerstvého vzduchu... Ale na to ze mě máte asi příliš velký strach." A po krátké odmlce dodal s urážlivou napodobeninou německého přízvuku: „Dělám, co se mně řekne."
Úsměv na hlídačově tváři zmizel. „Onehdy večer jste řekl, že jste se nechtěl omlouvat, ale zlámat mně vaz. Tomu se můžu jenom smát, mein Herr."
„Ale no tak!" Joel změnil tón, sundal nohy z postele a posadil se. „Jste o deset let mladší a dvacetkrát silnější než já. Tehdy jsem se urazil a zareagoval jsem podrážděně, ale jestli si myslíte, že bych na vás vztáhl ruku, tak se pletete. Omlouvám se. Choval jste se ke mně vždycky slušně. Byla to hloupá poznámka."
„Ano, velice hloupá," odvětil Němec, ale beze stopy zášti. „Ale také pravdivá. Skutečně dělám, co se mně řekne. Proč ne? Přijímat rozkazy od generála Leifhelma je pro mě privilegium. Vždycky byl na mě hodný."
„Už jste u něj dlouho?"
„Od Bruselu. Sloužil jsem jako seržant pohraniční hlídky. Dozvěděl se o mých problémech a začal se zajímat o můj případ. Nechal mě přeložit a udělal ze mě svého šoféra."

„Jaký jste měl problém? Asi víte, že jsem právník."
„Obvinili mě, že jsem uškrtil jednoho chlapa. Holýma rukama."
„Udělal jste to?"
„Ja. Chtěl mně vrazit nůž do břicha - nebo ještě níž. Prý jsem zneužil jeho dceru. Nikoho jsem nezneužil, sama mně podržela. Byla to kurva a její otec prase."
Joelovi neušla zastřená nenávist v řidičových očích. „Chápu generálovy sympatie."
„Ted víte, proč dělám, co se mně řekne."
„Jistě."
„Generál zavolá kolem poledne. Zeptám se ho, jestli by vám umožnil procházku. Ale je vám jasné, že stačí jediný povel a dobrmani vás roztrhají na kusy?"
„Hezká štěňátka." Joel mávl rukou ke smečce za dveřmi.
Přišlo poledne a s ním i povolení. Vycházka se měla konat po obědě, až se žalářník vrátí pro tác s nádobím. Joel se tedy najedl a po několika důrazných výstrahách vyšel před domek. Okamžitě ho obklopili dobrmani s uslintanými mordami, z nichž visely růžové jazyky v napjatém očekávání. Converse se rozhlédl a poprvé viděl, že domek je postaven z pevných kamenných kvádrů. Neobvyklé procesí zamířilo po stezce vzhůru do svahu a Joelova odvaha vzrostla, když psi po přísném hlídačově povelu ztratili část krvelačného zájmu, který mu dosud věnovali. Pobíhali kolem dokola a doráželi na sebe, ale stále otáčeli mohutné černé hlavy ke svému pánovi a jeho vězni.
„Doma jsem si chodíval zaběhat," lhal Joel. „Je to dobré na krevní oběh."
„Zkuste se rozběhnout teď, mein Herr, a dobrmani se postarají, abyste neměl žádný krevní oběh."
„Slyšel jsem i o lidech, kteří si běháním uhnali infarkt," poznamenal Joel. Zpomalil, ale jeho oči s nezmenšenou intenzitou zkoumaly okolí na všechny strany. Slunce stálo vysoko na obloze a znesnadňovalo odhad vzdáleností.
Vyšlapanou stezku, která se táhla jako výrazná nit bludištěm pěšinek, lemoval hustý křovinatý porost, nad nímž se skláněly větve stromů a který se místy otevíral do travnatých mýtin, odkud mohly, ale nemusely, vést další stezky. Pomalu došli k místu, kde se cesta vidlicovitě rozdělovala. Pravá odbočka se ostře stáčela do tunelu v zeleni. Psi do ní zřejmě ze zvyku zamířili, ale ostrý německý povel je zabrzdil; zvířata se za vzájemného odstrkování vrátila ke křižovatce a pokračovala širší pěšinou doleva, která stoupala do strmého svahu. Stromy i ostružiníkové keře prořídly a nedosahovaly už takové výšky jako na úpatí. Vítr, pomyslel si Joel, vítr, který se prohání dlouhým úzkým údolím a kterému se každý pilot raději vyhne. Řeka.
Cítil ji, věděl o ní. Směřují na východ a Rýn teče vlevo od nich, asi půldruhého kilometru daleko pod vysokými stromy na dně údolí. Joel už viděl dost. Začal namáhavě oddechovat, ale uvnitř se ho zmocnil pocit intenzivního vzrušení a byl by dokázal kráčet dlouhé hodiny. Zase stál na břehu Huong Khe, temné stužky, která vede džunglí ke svobodě, pryč od děr v zemi, klecí a narkotik. Jednou se mu to povedlo a teď to zopakuje!
„Oukej, pane polní maršále," řekl žalářníkovi s pohledem upřeným na stříbrnou píšťalku v jeho kapse. „Myslel jsem, že mám lepší kondici. Tohle je velehora! Nemáte tady nějaké žírné pastviny nebo rovinaté louky?"
„Dělám, co se mně řekne, mein Herr," odpověděl Němec a zazubil se. „Rovina je u hlavního domu. Vy musíte chodit tady."
„A já vám tady říkám, že už by to mohlo stačit. Odveďte mě zpátky do mé chatrče a já vám zazpívám písničku."
„Wie bitte?"
„Jsem utahaný a ještě jsem nedočetl noviny. Ale teď vážně. Chci vám poděkovat. Tu procházku jsem potřeboval jako sůl."
„Sehr gut. Jste docela příjemný chlapík."
„Nemáte ponětí, jak příjemný, starý dobrý árijský hochu."
„Ach, moc vtipné. Die Juden sind in Israel, nicht wahr? Lepší než v Německu, mein Herr."
„Nat Simon by z vás měl radost. Vzal by váš případ zadarmo, jenom aby vás potopil... Ale ne, spíš by vám poskytl nejlepší obhajobu, jakou byste si mohl přát."

*****

Converse stál na židli u dveří pod levým oknem. Za otevřenými dveřmi koupelny tekla do umývadla voda z obou kohoutků. Čekal, až zazní dusot tlap a objeví se psi. Pak bude mít dvacet, nejvýše třicet vteřin - dost času, aby doběhl k záchodu, zatáhl za splachovadlo, zavřel dveře a vrátil se k židli. Ale tentokrát si na ni nestoupne; uchopí ji do obou rukou a zvedne nad hlavu. Slunce rychle klesalo k okolním kopcům, za hodinu se setmí. Před lety byla temnota jeho přítelem stejně jako řeka a bude jím i dnes. Musí!
Bušení tlap do hlíny ohlásilo příchod smečky a hned nato se za rohem vynořili psi, kteří začali v kruzích pobíhat přede dveřmi domku. Joel vběhl do koupelny a čekal na správný okamžik. Současně se zvukem otevírané závory spláchl toaletu, bleskurychle se v malém prostoru otočil, zavřel dveře a přiskočil k židli. Zapřel se nohama do podlahy a zvedl židli nad hlavu. Dveře se o několik centimetrů pootevřely - už jen zlomek vteřiny - a pak je Němec pravým loktem odstrčil.
„Herr Converse? Wo sind...Ach, die Toilette."
Řidič vešel s tácem v levé ruce. Joel se vší silou rozehnal a praštil ho židlí do hlavy. Němec se zapotácel a upustil tác, ale nepadl, jenom vytřeštil oči bezmezným úžasem. Joel přikopl dveře a do řinkotu nádobí rozbíjejícího se na podlaze bušil žalářníkovi do lebky tak dlouho, až se bezvládná postava se zakrváceným obličejem svezla k zemi.
Psi se jako na povel vrhli proti zabouchnutým dveřím a pustili se do nich zuby a drápy jako šílení.
Joel popadl řetízek, stáhl ho muži přes hlavu a vytáhl mu z kapsy stříbrnou píšťalku. Zmateně hleděl na čtyři drobné dírky vyvrtané ve válcovém těle. Každá měla svůj význam. Přitáhl druhou židli k pravému oknu, vylezl na ni, přiložil píšťalku ke rtům, zakryl první dírku a foukl. Neslyšel žádné písknutí, ale účinek byl nepředstavitelný.
Dobrmany posedl amok! V záchvatu vražedného šílenství se vrhali proti dveřím bez ohledu na bolest, kterou si tím způsobovali. Joel zakryl druhou dírku a znovu foukl.
Psi se zmateně stáhli. Točili se v kruhu, rafali po sobě a cenili zuby, ale stále nepouštěli dveře z očí. Joel zkusil třetí dírku a z plných plic zadul do píšťalky.
Šelmy náhle strnuly uprostřed pohybu a s našpicovanýma ušima čekaly na další povel. Joel znovu ze všech sil foukl. Psi, kteří jako by čekali právě na tohle, se rozběhli za domek a doznívající dusot tlap napovídal, že se rozběhli na místo, kam je píšťalka poslala.
Converse seskočil ze židle a poklekl vedle Němce, který ležel v bezvědomí na podlaze. Rychle mu prohledal kapsy a vzal si jeho náprsní tašku, všechny peníze, náramkové hodinky... a pistoli, na kterou se krátce znechuceně zadíval, protože v něm vyvolala nepříjemné vzpomínky. Zastrčil ji za opasek a přistoupil ke dveřím.
Vyšel před domek, zabouchl za sebou a zastrčil závoru. Rozběhl se po vyšlapané stezce a v duchu propočítával vzdálenost, která ho dělí od vidlicovitého rozvětvení, kde pravá odbočka byla zapovězená a levá vedla do příkrého stoupání a k hladině řeky pod svahem. Křižovatka neležela dál než dvě stě metrů, ale neustálé zatáčky a hustý porost odhad prodlužovaly. Pokud si Joel dobře vzpomínal - a při návratu z procházky pozoroval okolí okem zkušeného pilota, kterému vypověděly navigační přístroje a řídí se jen podle vizuálních vjemů - měl by asi osmdesát metrů před křižovatkou narazit na rovný úsek.
Hlasy! Zlostné, udivené? Nedaleko a blíží se! Joel se vrhl do křoví vpravo od stezky a odkutálel se stranou. Kolem rychle prošli dva muži za hlasitého dohadování.
„Was haben die Hunden?"
„Die sollten bei Henrich sein!"
Joel neměl ponětí, že mluví o psech, znepokojení jejich chováním, ale bylo mu jasné, že míří k osamělému domku pod kopcem a že až k němu dojdou, nebudou ztrácet čas jeho prohlídkou a nasadí razantnější postup. A jakmile to udělají, zaktivují se všechna poplašná čidla v Leifhelmově pevnosti. Čas se mu začal odměřovat ve vteřinách, nejvýše minutách, a ke spásonosné řece má ještě daleko. Po čtyřech se protáhl mezi keři. Němci zmizeli za zatáčkou. Joel vstal a rozběhl se ke křižovatce.

*****

S vyschlými rty a bušícím srdcem vyběhl na temeno strmého kopce; otevřený výhled ho naplnil uspokojením - instinkty pilota nezklamaly. Neztrácel ani vteřinu a pustil se dolů svahem. Nabíral rychlost a vítr mu ochlazoval pot na obličeji. Zase zpátky v džungli, ale tentokrát sám, bez spoluvězňů, o něž by se musel strachovat, jen s nenávistí, která ho žene vpřed přes všechny překážky. Nenávist a touha po pomstě.
Doběhl na konec svažité mýtiny porostlé trávou a zakrslými keři; stromy a propletený porost další zeď, kterou musí překonat. Ale znal směr. Ať je vegetace sebehustší, stačí držet si poslední paprsky slunce vlevo. Když poběží na sever, dříve či později dosáhne řeky.
Při nenadálém zaburácení se letmo ohlédl přes rameno. Z dálky zaznělo pět po sobě jdoucích výstřelů a Joel si snadno představil cíl -dřevěná deska kolem zámku ve dveřích osamělého domku uprostřed lesa. Hlídky pronikly do jeho cely. Čas se zkrátil.
A pak prostoupily soumrakem dva různé zvuky a vzájemně se propletly v nervy drásající disonancí. Nejdřív zakvílení sirény a hned nato hysterický štěkot psů. Stráže pevnosti vyhlásily poplach, jiné přiložily k nozdrám kusy šatstva a ložního prádla a dobrmani vyrazili po jeho stopě. Žádné zahnání zvěře do kouta - dobrmani se vrhnou na lidské maso jako na zaslouženou odměnu.
Converse pronikl do zelené hradby a běžel, co mu síly stačily. Shýbal se, uskakoval ze strany na stranu, nataženými pažemi rozháněl větve, které se mu stavěly do cesty a bičovaly mu obličej a celé tělo, zakopával o vystouplé kořeny. A v každém zlomku vteřiny ticha slyšel, že se psi přibližují. Už vběhli do lesa, který zněl mnohonásobnou ozvěnou štěkotu a zlostného vrčení, jak se krvežíznivé šelmy hnaly hustým porostem za kořistí.
Voda! Mezi stromy se zaleskla hladina řeky! Joelovi stékaly po obličeji husté stružky slaného potu, který ho štípal v očích a oslepoval ho, pálil v škrábancích na tvářích a krku. Košili měl roztrhanou a z dlaní rozedraných šípkovými trny a ostrou kůrou mu kapala krev.
Noha mu zapadla do nory, kterou si ve svahu vyhloubilo nějaké lesní zvíře. Joel upadl a pocítil osten bolesti ve zkrouceném kotníku.
Vstal, vytrhl nohu z díry a po několika belhavých krocích se s pokulháváním zase rozběhl. Dobrmani rychle ukrajovali z jeho počátečního náskoku, vzteklý štěkot se nebezpečně přiblížil. Zachytili čerstvou stopu a pach nezaschlého potu je dohánět k bezmezně zuřivosti, s níž se chystali skočit na kořist a roztrhat ji.
Konečně břeh! Bahno, malá zátočina plná přírodního odpadu, který kroužil v pomalém víru a čekal, až ho silnější proud po dešti odplaví. Joel sevřel pažbu pistole - ne proto, aby ji vytasil, ale aby ji neztratil - a očima hledal nejrychlejší cestu do vody.
Nevaroval ho žádný zvuk, až v posledním okamžiku zaslechl hluboké zavrčení. Ohlédl se. Ze stínu mezi stromy se vyřítilo obrovské černé chlupaté tělo a letělo přímo na něj. Z široce otevřené tlamy trčely obludné zuby, z očí šlehal vražedný oheň. Joel prudce přidřepl... Dobrman těsně minul jeho pravé rameno, dlouhým špičákem mu natrhl košili, v letu se překulil a svalil se na záda do bahna. Pohana z momentální porážky byla víc, než zvíře dokázalo snést. Za nepříčetného vrčení a cvakání zubů se otočilo na břicho, postavilo na zadní a okamžitě zaútočilo.
To už Converse držel pistoli v ruce a vypálil. Lebka zvířete se rozprskla a do šera se rozlétla sprška krve, mozkové tkáně a úlomků kostí. Uvolněné čelisti udeřily Joela do rozkroku.
Zbytek smečky se blížil k řece a ohlašoval svůj příchod vzteklým štěkotem. Joel skočil do vody a usilovně plaval, aby se rychle dostal co nejdál od břehu. Pistole mu překážela v pohybu, ale věděl, že ji nesmí upustit.
Před mnoha lety zoufale toužil po zbrani; věděl, že může znamenat rozdíl mezi přežitím a smrtí, ale pět dní se musel obejít bez ní. Ale pátý den ji na břehu Huong Khe získal. Proplul ponořený pod hladinou, z níž mu mezi větvemi vykukoval jen nos, kolem průzkumné čety, a o deset minut později míjel osamělou hlídku... Zabil vojáka kamenem, který vylovil ze dna řeky, a vzal si jeho pušku. Vystřelil z ní dvakrát a dvakrát si tak zachránil život, než narazil na předsunutou americkou jednotku.
Joel prorážel příbřežní proud Rýna a náhle mu blesklo hlavou, že dnešek je pátým dnem jeho uvěznění v Leifhelmově pevnosti. Žádná cela v džungli, ale přesto vězení. Podařilo se! A pátý den získal zbraň! Jistě,

když člověk hledá příznivá znamení, vždycky je najde; Joel na znamení osudu nevěřil, ale rozhodl se, že je v dané chvíli přijme.
Plaval teď v temném stínu; okolní vysoké kopce spolehlivě zachytily poslední paprsky zapadajícího slunce. Zastavil se, šlapal vodu a ohlédl se. V bahnité zátočině, kde se vrhl do řeky, zmateně čvachtali v blátě štěkající dobrmani a někteří očichávali padlého vůdce smečky. Vtom se mezi stromy zableskly kužely svítilen - Converse se otočil a klidně plaval do středu řeky. Ve Vietnamu přežil pátrací reflektory a teď se jich nebál. Tohle už jednou zažil a věděl, že zvítězil.
Držel se těsně u hladiny a nechal se unášet proudem do dálky, kde čekají jiná světla, světla, která ho dovedou k úkrytu a k telefonu. Neměl moc času a musel spěchat, aby dokázal přesvědčit úřady, a právník v něm si samozřejmě uvědomoval, že muž s prostřelenou paží, v promočených šatech a vykřikující cizí řečí v ulicích se nemůže postavit armádě Akvitánie. Aby ho nenašli, bude muset postupovat jinak, mnohem rafinovaněji, využít každý trik, který ho napadne. Potřebuje telefon a zavolat do zahraničí. Dokáže to! Řeka Huong Khe v jeho mysli se ztrácela; na svobodu ho teď dovede Rýn.
S pistolí stále v ruce Joel pravidelnými tempy mířil k vzdáleným světlům vesnice.

18 KAPITOLA

Valerie zamračeně poslouchala. Kroucená šňůra od sluchátka se natáhla, když přistoupila ke stojanu a odložila štětec do sklenky s vodou. Zabloudila očima k dunám za okny atelieru, ale vnímala jen slova, která naznačovala, co zůstalo nevyřčeno. „Larry, co je to s tebou?" Už se nedokázala ovládnout. „Joel přece není jenom tvůj zaměstnanec nebo mladší společník, je tvůj příteli Mám dojem, jako kdybys proti němu připravoval obžalobu založenou na... Jak tomu říkáte? Nepřímé důkazy? Údajně byl tady, potom tam, ten říkal to, ten zas ono..."
„Snažím se pochopit, Val," zaprotestoval právník ve své newyorské kanceláři. „A ty bys měla také. Většinu ti nemůžu říct, protože mně lidé, jejichž postavení musím respektovat, zakázali o tom mluvit. Právě proto, že Joel opravdu je můj přítel a chci mu pomoct, jsem tento zákaz porušil."
„No dobře. Tak znovu od začátku. O co ti přesně jde?"
„Vím, že mně do toho nic není, a věř, že kdybych nebyl okolnostmi donucen, neptal bych se, ale..."
„Ano, Larry, přijímám tvou omluvu," přerušila ho Valerie. „Co chceš slyšet?"
„Vím, že jste s Joelem měli své problémy," začal starší partner firmy Talbot, Brooks a Simon, jako kdyby komentoval bezvýznamnou hádku mezi dvěma dětmi, „ale jsou problémy a problémy."
„Ano, Larry," potvrdila Valerie. „Měli jsme problémy. Rozvedli jsme se. To znamená, že to byly vážné problémy."
„Patřilo mezi ně i fyzické násilí?" vyhrkl Lawrence Talbot tiše a bylo zřejmé, že ho ta slova odpuzují.
Valerie zalapala po dechu. Takovou otázku rozhodně neočekávala. „Cože?!"
„Víš, jak to myslím. Když byl vzteklý, udeřil tě někdy? Ublížil ti? Myslím tělesně."
„Poslyš, Larry, nejsme v soudní síni. A odpověd zní ne. Samozřejmě, že ne. Věříš, že bych někdy byla za jeho hněv i ráda?"
„Co prosím?"
„Ale nic," řekla Valerie, která se již vzpamatovala z překvapení. „Nevím, co tě k té otázce vedlo, ale nemohls být dál od pravdy. Joel znal mnohem účinnější způsoby, jak ponížit mé ego, než mě praštit. Mezi nimi, drahý Larry, byla i naprostá oddanost kariéře jistého Joela Conversea ve firmě Talbot, Brooks a Simon."
„Já vím, Val, a je mně to upřímně líto. Tyto stížnosti slýcháme u rozvodových soudů dnes a denně a obávám se, že v dnešní době se s tím nedá nic dělat. Ale jde mi o něco jiného. Mluvím o jeho černých dnech a náladách. Oba víme, že je měl."
„Znáš nějakého normálního člověka, který je nemá?" zeptala se někdejší paní Converseová. „Tohle není ten nejlepší z možných světů, co říkáš?"
„Ne, to opravdu není. Ale Joel prožil jistou etapu svého života v mnohem horším světě, než si vůbec dokážeme představit. Nevěřím, že by z toho vyšel, aniž by mu nezůstala jedna či dvě jizvy."

Valerie se zamyslela. Nepřikrášlená otevřenost staršího muže na ni zapůsobila; věděla, že ji diktuje znepokojení. „Říkáš to velmi zaobaleně, Larry, a v něčem máš možná i pravdu. Ale teď mi budeš muset nalít čistého vína. Termín ‚fyzické násilí' je moc obsažný a může být i zavádějící. Buď férový, Larry. Joel už není můj manžel, ale nerozešli jsme se proto, že běhal za sukněmi nebo mě mlátil. Nechtěla jsem s ním žít v manželství, ale to neznamená, že už ho nerespektuju. Má svoje problémy a já mám svoje, jenže ty teď naznačuješ, že ty jeho jsou mnohem vážnější. Co se stalo?"
Talbot mlčel, jako kdyby sbíral síly, a pak znovu tiše vyhrkl: „Říkají, že bezdůvodně napadl v Paříži jednoho muže. Ten člověk zemřel."
„Ne! Absolutně vyloučeno! To by nikdy neudělal! Nedokázal by to!"
„Říkal mně totéž, ale lhal. Tvrdil, že byl v Amsterdamu, ale nebyl. Tvrdil, že se vrátí do Paříže a všechno vysvětlí, ale neudělal to. Byl v Německu... Pořád tam ještě je. Neodjel ze země. Interpol na něho vydal mezinárodní zatykač a hledá ho policie. Měl se přihlásit na našem velvyslanectví v Bonnu, ale odmítl a zmizel."
„Kristepane! Oni se mýlí!" vybuchla Valerie. „Ty ho neznáš! Jestli je pravda, co říkáš, musel ho ten člověk nejdřív napadnout! Fyzicky napadnout! A i tak by se Joel bránil, jen kdyby neměl na vybranou!"
„Podle nezaujatého svědka, který ani jednoho muže neznal, to bylo jinak."
„V tom případě není ten svědek nezaujatý a lže! Poslouchej, Larry, já jsem s tím člověkem žila čtyři roky, a až na několik společných výletů jsme je strávili v New Yorku. Na vlastní oči jsem mockrát viděla, jak se do něho obouvali nejrůznější pobudové, zloději, bezdomovci, vandráci, opilci a podobné existence. V mnoha případech sotva stáli na nohou a Joel s nimi mohl zamést chodník. Ne že by si to nezasloužili, ale nikdy to neudělal! Vždycky jenom zvedl ruce, otočil se a odešel. Někdy mu sprostě nadávali, uráželi ho, ale on pouze stál a díval se na ně. A můžu ti říct jedno, Larry. Ten pohled stačil, aby ti naskočila husí kůže. Ale to je všechno. Nikdy se nikoho nedotkl ani malíčkem."
„Já ti věřím, Val, a rád bych věřil i tomu, že to byla sebeobrana, ale on utekl, zmizel. Velvyslanectví mu nabízelo pomoc, ochranu, ale on odmítl."
„To znamená, že se něčeho bojí. To je možné. Občas býval hrozně vyděšený, ale vždycky jen na chvíli. Většinou v noci, když se probudil. Zprudka se posadil na posteli a víčka měl sevřená tak silně, až se mu celý obličej zkrabatil vráskami. Ale nikdy to netrvalo dlouho a zase byl úplně přirozený a říkal, že se nic nestalo, že si nemám dělat starosti, protože on si je taky nedělá. A myslím, že si je opravdu nedělal; nechtěl se vracet k minulosti a nikdy o ní nemluvil."
„Možná měl," podotkl Talbot jemně.
Valerie odpověděla stejně tiše: „Touché, Larry. Nemysli si, že mě to v posledních letech taky nenapadlo. Ale ať už se stalo cokoliv, jednal tak jenom proto, že měl strach. Nebo se mu něco stalo. Nebo... Proboha..."
„Prověřili všechny nemocnice a praktické lékaře," uklidňoval Valerii Talbot.
„No ale přece tady, k čertu, musí být nějaký důvod! Takto se Joel normálně nechová a ty to dobře víš."
„O to právě jde, Val. Takto ho vůbec neznám."
„Abych použila jeden z Joelových oblíbených výroků," řekla někdejší paní Converseová hlasem naplněným úzkostí, „objasnění, prosím."
„Proč ne?" Talbot otázku směřoval stejně na sebe jako na Valerii. „Možná bys mohla do té nešťastné záležitosti vnést trochu světla. Zatím to nikdo nedokázal."
„Co se stalo v Paříži? Kdo byl ten člověk, co zemřel?"
„Moc toho nevím. Podle všeho to byl šofér limuzíny zaměstnaný u firmy, která nabízí své služby bohatým zákazníkům. Svědek, hlídač v suterénním východu z hotelu, vypověděl, že Joel k tomu muži přistoupil, něco na něho křičel a vystrkal ho ven. Hlídač slyšel zvuky rvačky a asi za minutu našel oběť těžce zraněnou v uličce za hotelem."
„To je absurdní! Co ti řekl Joel?"
„Že vyšel ze dveří, viděl, jak se dva muži perou, a upozornil hlídače. Potom spěchal na taxík."
„Přesně to by udělal," souhlasila Valerie.
„Podle hlídače z hotelu se to stalo jinak. Policie zjistila, že vlasy nalezené na oděvu oběti se shodují s vlasy z Joelovy hotelové koupelny."

„To je neuvěřitelné!"
„I kdybychom připustili provokaci," pokračoval Talbot spěšně, „pořád nevysvětluje pozdější události. Ale než se k nim dostanu, musím ti položit ještě jednu otázku. Jistě pochopíš."
„Já nechápu vůbec nic, Larry. O co jde?"
„Chci se zeptat, jestli Joel v obdobích deprese, v těch svých černých náladách, někdy nefantazíroval. Mám na mysli to, čemu psychiatři říkají ‚hrát roli'."
„Myslíš jako rozdvojená osobnost? Že se choval jako někdo jiný? Úplně cizí člověk?"
„Přesně tak."
„Absolutně ne."
„Ach."
„Ach co? Tak to vybal, Larry."
„Když už mluvíme o tom, co je uvěřitelné a co není... Připrav se na pěkný šok, Val. Podle osob, které mně zakázaly o té věci mluvit -a musíš mi věřit, že vědí, o čem mluví - odletěl Joel do Německa a tvrdil, že je zapojen do tajného vyšetřování, které se týká našeho velvyslanectví v Bonnu."
„Třeba je to pravda! Dali jste mu přece dovolenou, ne?"
„Vyžádal si ji kvůli celkem nevýznamné záležitosti týkající se soukromého sektoru. Alespoň tak nám to řekl. Ale na velvyslanectví v Bonnu neprobíhá žádné vyšetřování, tajné ani otevřené... Ale co, nebudu to zakrývat. Lidé, kteří mě kontaktovali, byli z ministerstva zahraničí."
„Ach, bože můj..." Valerie se odmlčela, ale než mohl právník pokračovat, zašeptala: „Ženeva. Ta strašná věc v Ženevě."
„Pokud tady existuje nějaká souvislost - a Nathan i já jsme tuto možnost zvažovali jako první -, je ukrytá tak hluboko, že ji nelze vysledovat."
„Ale je tam. V Ženevě to začalo!"
„Za předpokladu, že je tvůj manžel duševně zdravý."
„Není to můj manžel a je duševně zdravý."
„Jizvy, Val. Musely mu zůstat jizvy. Sama jsi se mnou souhlasila."
„Ale ne takové, jaké jsi měl na mysli. Ne zabíjení, lhaní a útěk. To není Joel. To není - nebyl - můj manžel."
„Mozek je velice složitý a citlivý nástroj. Přetlak traumatu z minulosti může vytrysknout o mnoho let později..."
„Nech toho, Larry!" vykřikla Valerie. „Tohle si schovej pro porotu, ale na mě s těmi nesmysly nechoď. Ani na Joela."
„Jsi rozrušená."
„To máš zatracenou pravdu, že jsem rozrušená. A víš proč? Ty hledáš vysvětlení, která na toho člověka vůbec nesedí! Odpovídají tomu, co ti kdo řekl! Co ti řekli lidé, jejichž postavení musíš podle vlastních slov respektovat."
„Pouze v tom smyslu, že díky němu mají potřebné znalosti, informace, ke kterým my nemáme přístup. A uvědom si, že ti lidé neměli ponětí, kdo je Joel Converse, dokud si přes právnickou komoru nezjistili adresu a telefonní číslo firmy Talbot, Brooks a Simon."
„A ty jim věříš? Při tom všem, co víš o Washingtonu, jsi je prostě vzal za slovo? Víš, kolikrát se Joel vrátil z Washingtonu a zopakoval mi tvůj výrok? ‚Larry tvrdí, že lžou. Nevědí, co dělat, a proto lžou.' Tak jsi to říkal, Larry."
„Valerie," nadechl se právník a do hlasu mu pronikla přísnost, „tady nejde o byrokratické obstrukce a myslím, že po těch letech poznám rozdíl mezi někým, kdo si na něco hraje, a člověkem, který je nefalšovaně naštvaný. A musím doplnit, že nejenom naštvaný, ale i vyděšený. Muž, který se na mě obrátil, se jmenuje Brewster Tolland a je to náměstek ministra zahraničí - zavolal jsem mu zpátky a ověřil si to. Vím bezpečně, že nehrál. Byl znepokojený, naštvaný, a jak říkám, upřímně zděšený."
„Co jsi mu řekl?"
„Samozřejmě pravdu. Nejen proto, že to bylo v dané chvíli správné, ale kdybych lhal, vůbec bych Joelovi nepomohl. Jestli je nemocný, potřebuje pomocníka, ne spoluviníka."
„A ty jednáš s Washingtonem každý týden."

„Několikrát za týden a pochopitelně jsem to vzal v úvahu."
„Promiň, Larry, to ode mě nebylo fér."
„Ale realistické a já stojím za tím, co jsem řekl. Kdybych kvůli Joelovi lhal, nepomohl bych mu. Pochop, já opravdu věřím, že se mu něco stalo. Tohle není Joel, jak ho známe."
„Moment," zvolala Valerie, když ji napadlo logické vysvětlení. „Třeba to není Joel."
„Je to on," odvětil Talbot prostě.
„Proč? Jenom proto, že to říkají lidé ve Washingtonu, které ani neznáš?"
„Ne, Val," odpověděl právník. „Protože jsem mluvil s Reném, ještě než se na mě ten člověk z Washingtonu obrátil."
„S Mattilonem?"
„Joel přiletěl do Paříže a požádal Reného o pomoc. Lhal mu, stejně jako lhal mně, ale shodl jsem se Mattilonem, že šlo o víc než o jeho lži. Viděl v Joelových očích totéž, co jsem já zaslechl v jeho hlase. Byl úplně vykolejený, zoufalý. René to viděl a já slyšel. Snažil se to před námi utajit, ale neúspěšně... Když jsem s ním naposled hovořil, zavěsil, ještě než jsme domluvili. Uprostřed věty. Hlas mu zněl jako ze záhrobí."
Valerie hleděla na ostré odlesky tancující po mořské hladině. „René s tebou souhlasil?" zašeptala sotva slyšitelně.
„Shodli jsme se na všem, co jsem ti právě řekl."
„Larry, já se bojím."

*****

Chaim Abrahms vešel do místnosti a jeho vysoké boty zaduněly na podlaze. „Takže utekl!" vyštěkl. „Mossad se nemýlil. Je to netvor, dábel!"
Erich Leifhelm seděl za psacím stolem, jinak byla pracovna se stěnami obloženými až ke stropu knihami prázdná. „Hlídky, poplašná zařízení, psi!" zařval a praštil pěstí do stolu. „Jak to dokázal?"
„Opakuju, je to netvor. Tak ho nazval náš specialista. Čím déle ho držíš v zajetí, tím bezmeznější nenávist v něm plane. Prokázalo se to už před mnoha lety. Náš provocateur tedy zahájil svou odyseu dříve, než jsme plánovali. Mluvil jsi s ostatními?"
„Volal jsem do Londýna," odpověděl Leifhelm a zhluboka se nadechl. „Spojí se s Paříží a Bertholdier vyšle své jednotky. Jednu do Bruselu, druhou sem do Bonnu. Nesmíme ztratit ani hodinu."
„Samozřejmě ho teď hledáte."
„Naturlich! Prohledáváme každý kousek břehu několik kilometrů po proudu i proti proudu. Hlídáme každou stezku, každou polní cestu, každou silnici, která vede od řeky do města."
„Může vám uniknout. V minulosti už něco podobného dokázal."
„A kam se schová? Na americkou ambasádu? Tam je mrtvý muž.
Na policii? Posadí ho do obrněného vozu a přivezou sem. Nemá kam
jít."
„To už jsem slyšel, když utekl z Paříže, a pak ještě jednou, když přiletěl do Bonnu. Dopustili jsme se chyb a ty nás stály hodně času. Můžu ti říct, že takové obavy jsem necítil v posledních třech létech ani jednou a ani předtím na bitevním poli."
„Měj přece rozum, Chaime, a uklidni se. Nemá si co obléct než to, v čem přeplaval řeku a v čem se brodil blátem. Nemá doklady ani peníze. Nemluví německy..."
„Peníze má!" zvolal Abrahms, který si náhle vzpomněl. „Pod narkotiky mluvil o značné sumě, kterou mu slíbil Halliday v Ženevě a kterou si na Mykonosu vyzvedl."
„A kde ty peníze jsou?" zeptal se Leifhelm. „Tady, v mém stole. Skoro sedmdesát tisíc amerických dolarů. V kapse nemá ani marku, nemá hodinky ani šperky, které by mohl prodat. Muže ve špinavých hadrech, bez dokladů, bez peněz, chlapa, který blábolí cizím jazykem jakési nesmysly o tom, že ho generál Erich Leifhelm držel proti jeho vůli v zajetí, posadí první policajt za mříže jako psychopata nebo pobudu nebo obojí. V tom případě se o tom okamžitě dozvíme a naši lidé nám ho přivezou. A uvědom si, drahý příteli, že zítra v deset dopoledne už na tom nebude vůbec záležet - díky tvému přispění a

genialitě Mossadu."
Abrahms stál před stolem, ruce volně svěšené vedle kapes safari bundy. „Takže Žid a Hitlerův polní maršál uvedli kolečka do pohybu. Nepřipadá ti to trochu ironické, nacisto?"
„Ne tak, jak si myslíš, ty uberlegener Jude. Nečistota, stejně jako krása, existuje jen v očích poděšeného pozorovatele. Ty nejsi můj nepřítel, nikdy jsi nebyl. Kdyby nás za starých času bylo více stejně odhodlaných a odvážných jako ty, nemuseli jsme prohrát válku."
„Já vím," řekl Sabra. „Sledoval jsem vás, když jste pronikli k Lamanšskému průlivu. Tehdy jste prohráli. Byli jste slabí."
„My ne! To ti podělaný debutanti v Berlíně!"
„Tak si je držme od těla, když tvoříme skutečně nový svět. Slabost si nemůžeme dovolit."
„Ty mě provokuješ, Chaime." „Přesně tak."

*****

Leifhelmův šofér si ohmatal obvaz na obličeji. Podlitiny na tvářích a opuchlé rty na dotek bolely. Ležel ve svém pokoji a doktor mu při odchodu zapnul televizi - asi aby ho ještě více ponížil, protože sotva viděl na obrazovku.
Takové zneuctění! Vězeň mu utekl navzdory jeho vynikajícím schopnostem a údajně nepřekonatelné smečce dobrmanů. Od ostatních strážných se dozvěděl, že Američan použil pišťalku, kterou mu stáhl z krku. Další pohana.
Nebude k ostudě přidávat další hanbu. S mžitkami před očima si prošel obsah kapes, což nikoho ve zmatku při honbě za uprchlíkem nenapadlo, a zjistil, že mu chybí náprsní taška, drahé švýcarské hodinky a všechny peníze. Nikomu to neřekne. Už se dost znemožnil a takové odhalení by mohl zaplatit ztrátou zaměstnání, případně i života.

*****

Joel usilovně plaval ke břehu a potápěl se pod hladinu pokaždé, když světlo reflektoru klouzalo k němu. Člun měl podle hlubokého zvuku velmi silný motor a prudké obraty svědčily o vynikajících manévrovacích schopnostech. Posádka se soustředila na hustě zarostlý břeh, ale jakmile se na hladině objevil nějaký podezřelý stín, okamžitě zamířila doprostřed řeky.
Converse pod sebou ucítil bahnité dno a s pistolí bezpečně zasunutou za opaskem se opatrně brodil k temnému zákoutí na břehu. Člun se přibližoval a kužel ostrého světla propátrával každý decimetr pevné půdy, každou větev, každý keřík nebo trs trávy. Joel se zhluboka nadechl a pomalu se s otevřenýma očima ponořil pod hladinu. Jas reflektoru pronikal kalnou vodou a Joelovi se zdálo, že nad ním září celou věčnost, ale konečně se světlo přesunulo a mohl se vynořit, aby ulevil zmučeným plícím. Okamžitě poznal, že nemůže začít plnými doušky lapat po dechu, protože přímo nad ním ve vzdálenosti sotva půl druhého metru se tyčila záď motorového člunu, který se pohupoval na vlnách s vypnutým motorem. Temná mužská postava s mohutným dalekohledem u očí pozorovala břeh.
Converse nechápal. V takové tmě přece nemůže nic vidět ani při sebesilnějším zvětšení. Pak si uvědomil význam velikosti dalekohledu. Byl určen pro noční vidění v infračerveném světle. Přístroj pracující na stejném principu používaly i hlídky v jihovýchodní Asii a Joel věděl, že často rozhodoval o životě a smrti, protože dokázal odhalit teplé lidské tělo na pozadí chladné tmy.
Motor zabublal a člun se rozjel, ale velmi pomalu a Joel uvažoval, proč se Leifhelmovi pátrači zaměřují právě na tuto oblast. Dole na řece viděl další čluny, ale ty se pohybovaly mnohem rychleji a jejich reflektory opisovaly široké kruhy. Čím je tento úsek břehu tak významný? Že by ho infračervený dalekohled odhalil? Pokud ano, postupovala posádka velmi podivně. Severovietnamští vojáci byli mnohem rychlejší, agresivnější a šli přímo k věci.
Pomalu se ponořil, doplaval za člun, a když vystrčil hlavu z vody, pochopil neobvyklé manévry Leifhelmovy hlídky. Za temným porostem na břehu, kde se chtěl ukrýt, se vynořila světla, kterých si všiml před osmi či devíti minutami, než musel věnovat veškerou pozornost motorovým lodím. Pokládal je za

pouliční osvětlení ve vesnici nebo městečku, ale tady nebyl v Americe. Díval se na shluk pěti šesti dřevěných domků se společným přístavištěm; malá kolonie, letní sídlo těch, kdo měli štěstí a mohli si dovolit chatu u řeky.
Ale lidská obydlí a přístav znamenaly i příjezdovou komunikaci, která musí navazovat na silnici do Bonnu. Leifhelmovi muži pročesávali každý metr pobřeží, tiše a opatrně, reflektor skloněný, aby zbytečně nevyburcovali obyvatele kolonie nebo předčasně nevarovali uprchlíka, pokud se mu už podařilo dosáhnout pevné půdy a mířil k neviditelné cestě do města. Na člunu jistě mají vysílačku, naladěnou na stejnou frekvenci, jakou používají hlídky v autech rozmístěných po okolních silnicích, připravené sklapnout past, jakmile do ní kořist vkročí. Jako na Huong Khe, pomyslel si Joel. Překážky nejsou sice tak primitivní, ale stejně nebezpečné. A tehdy jako nyní nastal okamžik, kdy se musí skrýt v temnotě a vyčkávat na další tah nepřítele.
Nemusel čekat dlouho. Člun přirazil k molu a oba mocné šrouby jen lehce čeřily vodu, když z přídě seskočil muž s lanem v ruce a přivázal je ke kůlu. Ostatní přeběhli po dřevěném můstku na svažitý trávník a rozdělili se. Jeden se vydal doprava, další dva zamířili k prvnímu domku. Jejich záměr byl jasný. Osamělá hlídka zaujme pozici v porostu u příjezdové cesty, zatímco jeho kolegové prohlédnou jednotlivá stavení a budou pátrat po známkách násilného vstupu - bláto, nervozita a strach v očích obyvatel.
Joel měl ruce i nohy jako z olova a sotva se plazil, ale neměl na vybranou. Kužel reflektoru neustále přejížděl sem a tam po okraji břehu - hlava, která by se v nevhodném okamžiku vynořila z vody, by si koledovala o kulku. Huong Khe. Schovej se v rákosí! Nesmíš zemřít!
Věděl, že čekání netrvalo déle než třicet minut, ale zdálo se mu, že vězí ve vodní mučírně třicet hodin nebo třicet dnů. Končetiny mu odumíraly, záškuby prudké bolesti mu vyvolávaly křeče ve ztuhlých svalech. Bojoval proti nim tak, že se schoulil a vtláčel si palce do trpících tkání. Dvakrát vdechl vodu a dusil se, ale pokaždé se ponořil i nosem, vykašlal do vody a pak znovu popadl dech. Jednu chvíli se mu do podvědomí vkradla myšlenka, jak by bylo krásné nechat se unášet proudem... Huong Khe. To nesmíš! Nesmíš zemřít!
Konečně oči oslepené vodou spatřily, jak se hlídka po neúspěšném pátrání vrací. Jeden, dva... tři? Seběhli k muži, který stál na molu u lana. Ne! Zrak ho ošálil. Ten člověk na břehu jim vyběhl vstříc a na něco se ptal. Vrátili se jen dva. Trojice odvázala lano a skočila na příď, ale na břehu zůstal osamělý lovec na čekané.
Člun se odpoutal od přístaviště, projel těsně kolem ponořeného Joela a zpomalil, aby znovu pátral mezi hustou vegetací. Mířil podél břehu na západ, zpátky k Leifhelmově pevnosti. Converse držel ústa nad hladinou, zhluboka dýchal a pomalu, velmi pomalu se posouval bahnem k pevné zemi. Odrážel se patami, až se hlavou, rameny a celým tělem vynořil z vody. Ležel na zádech s obličejem zakrytým větvemi, odpočíval a čekal, až se mu rozproudí krev a povolí křeče ve svalech. Pak se vypořádá s osamělou hlídkou - jako u Huong Khe.
Pleskavý zvuk vlnek o břeh uspával a Joel zanedlouho usnul. S trhnutím se probral, odsunul větve z obličeje a podíval se na svítící ciferník hodinek, které sebral přemoženému řidiči. Spal skoro hodinu - neklidně, při každém zvuku pootevřel víčka, ale odpočinul si. Zakroutil hlavou ze strany na stranu a pak zahýbal rukama a nohama. Zmučené tělo protestovalo, ale nejhorší bolest už pominula. Teď ho čeká muž na kopci u příjezdové cesty. Joel analyzoval své pocity. Jistě, bál se, ale nenávist a vztek mu pomohou strach překonat. Má před sebou poslání, musí splnit cíl, který si vytyčil. Prvním krokem bude nalezení útočiště, kde se dá dohromady, odpočine si a uspořádá myšlenky. A pak ho čeká nejdůležitější telefonát jeho života. Zavolá Larrymu Talbotovi a Nathanu Simonovi do New Yorku. Jestli se mu to nepodaří, zemře... Jako nepochybně zemřel Connal Fitzpatrick. Bože! Co jsem to udělal? Nevinný, čistý člověk, který hledal pravdu. Dopustil jsem, že se nechal polapit ve špinavé, smrtící síti Akvitánie a bídně v ní zahynul! Jak nespravedlivý svět... Na to teď nesmíš myslet! Soustřeď se na muže na kopci!
Po čtyřech se plazil porostem podél nezpevněné cesty, která se vinula od trávníku u řeky nahoru po svahu. Když praskla zlomená
větévka nebo zarachotil uvolněný kámen, počkal, až se zvuk rozplyne v šumění lesa. Neustále si připomínal, že má na své straně výhodu momentu překvapení, aby zahnal strach z neznámé tmy a obavu ze souboje na život a na smrt, který ho očekával. Stejně jako osamělá hlídka u Huong Khe měl i muž na

kopci věci, které Joel potřeboval. Konfrontaci se nemůže vyhnout, a je tedy lépe zapudit nepříjemné pocity z mysli. Nesmí zaváhat, nesmí si připustit výčitky svědomí -a nesmí vystřelit.
Konečně spatřil v tlumeném svitu pouliční lampy vysoko nad cestou nejasnou siluetu. Muž stál opřený o kmen stromu a rozhlížel se po údolí všemi směry. Joel teď postupoval jen centimetr za centimetrem a často se zastavoval, aby nezpůsobil nebezpečný hluk. Pomalu opsal široký oblouk a dostal se až za strom a za osamělou hlídku -leopard plížící se tmou ke kořisti.
Ze vzdálenosti necelých dvou metrů slyšel soupeřův dech, ale vtom mu pod kolenem praskla zlomená větev. Muž se otočil... Joel sevřel v ruce hlaveň pistole, vrhl se na Leifhelmova pěšáka, udeřil ho pažbou do spánku a hned nato do krku. Strážný spadl na záda, obluzený, ale stále při vědomí, a otevřel ústa k výkřiku. Joel na něj skočil, pěst levé ruky mu zabořil do hrtanu a pravou ho udeřil pažbou do čela. Z rozdrcené lebky vytryskla krev.
Ticho. Další osamělá hlídka zlikvidována, ale stejně jako před lety si Joel ani tentokrát nepřipustil žádné emoce. Vykonal, co bylo třeba, a musí dál.
Suchý oděv, který muži svlékl, mu celkem padl, včetně tmavé kožené bundy. Jako většina vojenských velitelů nevysokého vzrůstu se i Leifhelm obklopoval podřízenými vyšších postav, jednak aby ho svými těly chránili, jednak aby si vychutnal převahu nad urostlejšími krajany. Z pistole, kterou u mrtvého našel, vysunul zásobník a zahodil ho spolu se zbraní daleko do křoví. Bonus v podobě napěchované peněženky a cestovního pasu s mnoha razítky schoval do kapsy. Tento Leifhelmův zaměstnanec zřejmě pro Akvitánii hodně cestoval -neinformovaná a snadno postradatelná spojka. Jeho boty byly Joelovi bohužel malé; svou promočenou košilí tedy vyčistil vlastní obuv a Němcovy suché ponožky absorbovaly alespoň část nepříjemné vlhkosti. Zakryl mrtvolu spadanými větvemi a vydal se na kopec k silnici.
Držel se mezi stromy a nechal projet pět automobilů; sedany zřejmě patřily Leifhelmovi. Pak se ze zatáčky vynořil žlutý volkswagen
a povážlivě šněroval vozovku. Joel si stoupl ke krajnici a zvedl obě ruce ve srozumitelném gestu: Potřebuju pomoc.
Autíčko zastavilo. Vpředu vpravo seděla asi osmnáctiletá blondýnka, mladík na zadním sedadle mohl být podle podoby její bratr.
„Was ist los, Opa?" zeptal se řidič,
„Bohužel neumím německy. Nemluvíte náhodou anglicky?"
„Já trochu ano." Mládenci vzadu se pletl jazyk. „Líp jak tihle dva. Ti nemyslí na nic než jak se dostat co nejrychlejc domů a rozdat si to. Vidíte, že mluvím anglicky."
„A velmi dobře," pochválil Joel. „Vysvětlete, prosím, svým přátelům, že... Víte, měli jsme tady dole večírek. V těch chatkách u řeky. Pohádal jsem se s manželkou a chci se vrátit do Bonnu. Samozřejmě vám zaplatím."
Následovala rozjívená výměna názorů, z níž Converse nepochopil ani slovo, ale trojice se zřejmě dohodla, protože její angličtiny znalý mluvčí ho vyzval, aby si nastoupil. „Budeme váš taxík, mein Herr!. Ale modlete se, aby se udržel na silnici. Do kterého hotelu chcete zavézt?"
„Do hotelu ne. Chci jí dát lekci, na kterou dlouho nezapomene. Vrátím se až ráno. Myslíte, že byste mi mohli sehnat nějaké ubytování? To samozřejmě zaplatím navíc. Dost jsem toho vypil a..."
„Ein betrunkener Tourist. Er will ein Hotel. Fahren wir ihn ins Rosencafé?"
„Dort sind mehr Nutten als der alte Knacker schafft."
„Jsme vaši průvodci, Amerikaner," oznámil mladík vedle Joela vesele. „Studujeme na univerzitě. Nejen že vám seženeme pokoj, ale zítra se můžete vrátit k manželce bohatší o příjemný zážitek! Je tam taky kavárna. Koupíte nám pár piv, ja?"
„Cokoliv si budete přát. Ale taky si potřebuju zavolat. Do Ameriky - obchodně. Půjde to?"
„V Bonnu umí anglicky skoro každý, mein Herr. A když nikoho neseženete, postarám se o to sám. Ale bude to šest piv."
„Třeba dvanáct."

*****

Joel znal směnný kurz, a jakmile vešel do hotelové kavárny -spíše studentského baru -, spočítal peníze, které ukořistil oběma Němcům. Z pěti set dolarů přispěl muž na kopci více než třemi stovkami. Ošuntělý recepční ho ujistil, že mu ústředna hovor do Států spojí, ale že to bude několik minut trvat. Joel dal svým mladistvým milosrdným samaritánům padesát dolarů v německých markách, pak
se omluvil a uchýlil se do svého pokoje. Čekal téměř hodinu, než telefon zazvonil.
„Larry?"
„Joel?"
„Díky bohu, že jsi u sebe," vykřikl Joel s úlevou. „Bál jsem se, jestli nejsi mimo město. Dovolat se odsud do Států je prostě hrůza."
„Jsem tady," řekl Talbot klidným tónem. „A kde jsi ty, Joeli?"
„V nějaké blechárně v Bonnu, která si říká hotel. Jméno jsem nezaregistroval, přišel jsem narychlo."
„Jsi v hotelu v Bonnu, ale nevíš, ve kterém?"
„Na tom teď nezáleží, Larry. Sežeň Simona. Musím mluvit s vámi oběma. Rychle!"
„Nathan je u soudu. Vrátí se kolem čtvrté - našeho času. Asi za hodinu."
„Sakra!"
„Uklidni se, Joeli. Nerozčiluj se."
„Nemám se rozčilovat...? Proboha svatého! Pět dní mě drželi zavřeného v kamenném baráku s mřížemi na oknech! Před pár hodinami jsem utekl! Zdrhal jsem přes les a v patách za mnou smečka psů a šílenců s puškami! Hodinu jsem ležel ve vodě, aby mně neustřelili hlavu, a málem jsem se utopil, než jsem se dostal na břeh! A potom jsem musel... musel jsem..."
„Co jsi musel, Joeli?" zeptal se Talbot podivně nezúčastněným hlasem. „Co jsi musel udělat?"
„Sakra, Larry, Musel jsem zabít člověka, abych se odtamtud dostal!"
„Musel jsi někoho zabít, Joeli? Proč si myslíš, že jsi to musel udělat?"
„Čekal na mě! Hledali mě! V lese, na břehu řeky! Na kopci! Byla to osamělá hlídka! Musel jsem utéct! Dostat se pryč! A ty mně říkáš, abych se nerozčiloval?"
„Uklidni se, Joeli. Ovládej se... Jednou jsi už utekl, že? Před mnoha lety..."
„Co to s tím má co společného?" přerušil ho Converse.
„Tehdy jsi také musel zabíjet, že? Ty vzpomínky tě nikdy neopustily..."
„Co je to za kecy, Larry? Poslouchej mě a zapiš si všechno, co ti řeknu. Jména, fakta, všechno si zapiš."
„Možná bych měl zavolat Janet. Umí těsnopis..."
„Ne! Jenom ty, nikdo jiný! Dokážou vystopovat každého, kdo něco ví. Není to tak složité. Jsi připravený?"
"Jistě."
Joel se posadil na úzké lůžko a zhluboka se nadechl. „Asi bych měl začít tak, jak jsem to slyšel - ale tohle si nepiš, stačí, když pochopíš. Jednoduše řečeno, vrátili se."
„Kdo?"
„Generálové... Polní maršálové, admirálové, plukovníci... Spojenci i nepřátelé, vysocí armádní a námořní velitelé. Spojili se a chtějí změnit svět, vládu, zákony, politiku, všechno podřídit vojenskému velení. Vím, zní to šíleně, ale mohli by to udělat. A my bychom se mu-seli podřídit, protože by drželi v rukou moc. Jsou odhodlaní a přesvědčení o své pravdě, jako byli vždycky."
„Kdo jsou ti lidé, Joeli?"
„Ano, tohle si zapiš. Jejich organizace se jmenuje Akvitánie. Podle jedné historické teorie mohla oblast jižní Francie zvaná Akvitánie ovládnout celou Evropu a posléze jako svou kolonii i severoamerický kontinent."
„Kdo tu teorii hlásá?"
„Na tom nezáleží, je to pouze teorie. Tu organizaci založil generál George Marcus Delavane. Ve Vietnamu jsme mu říkali Šílený Marcus. Viděl jsem na vlastní oči malou část tragédie, kterou způsobil. Obklopil se názorově spřízněnými důstojníky ze všech zemí svobodného světa! Šíří se to jako mor. Všude hledají spojence, fanatiky oddané stejné víře jako oni. V posledním roce ilegálně dopravují zbraně a vojenský materiál teroristickým skupinám s cílem vyvolat všeobecnou destabilizaci. Spoléhají na to, že až chaos přesáhne únosnou míru, bude povolána armáda, aby nastolila pořádek. A armáda, to jsou oni!

Takto se dostanou k moci! Před pěti dny jsem se sešel s Delavaneovými hlavními zástupci ve Francii a Německu, v Izraeli a Jihoafrické republice a podle mého názoru i v Anglii."
„Ty ses s těmi lidmi setkal, Joeli? Pozvali tě na schůzku?"
„Mysleli si, že jsem jedním z nich, že věřím v totéž, co oni. Pochop, Larry, netušili, jak bytostně je nenávidím. Neprožili to, co já, neviděli, co jsem viděl já... Před mnoha lety, jak říkáš."
„Před mnoha lety, kdy jsi také musel uprchnout," dodal Talbot procítěně. „Kdy jsi musel zabíjet. Nikdy na to nezapomeneš. Muselo to být pro tebe hrozné."
„Ano, bylo. Sakra, ano! Promiň, odbíhám. Jsem k smrti unavený. A taky vyděšený."
„Uklidni se, Joeli."
„Jistě. Kde jsem skončil?" Converse si promnul oči. „Aha, už vím. Sehnali si o mně informace z mého spisu, z utajovaného dodatku ke spisu, a zjistili, kdo skutečně jsem a jak moc je nenávidím. Jak nenávidím Delavanea. Nadrogovali mě, všechno ze mě vytáhli a pak mě strčili do izolovaného kamenného domku uprostřed lesa na kopci nad Rýnem. Pod narkotiky jsem jim určitě řekl všechno, co vím."
„Pod narkotiky?" zeptal se Talbot nechápavě.
„Amytal, pentotal, skopolamin. Já to znám, Larry. Zažil jsem to na vlastní kůži."
„Opravdu? Kde?"
„V zajateckém táboře. Ale to je vedlejší."
„To bych neřekl."
„Věř mi. Podstatné je, že zjistili, co vím. To znamená, že svůj plán možná urychlí."
„Plán?"
„Už začalo odpočítávání. Dva tři týdny, nejvýš čtyři! Nikdo neví, kde, kdo nebo co je jejich cílem, ale chystají celosvětový výbuch násilí a teroristických útoků, což jim poskytne záminku k převzetí moci. ‚Akumulace, prudká akcelerace,' to jsou slova, která použili! Podívej se na Severní Irsko! Totální chaos, všechno vzhůru nohama, britská vláda nasazuje několik divizí. Stojí za tím oni, Larry! Severní Irsko je jejich generální zkouška! ...Teď ti dám ta jména." Joel je nadiktoval, ale překvapilo ho i podráždilo, že Talbot na muže z Akvitánie nijak nezareagoval. „Máš to?"
„Ano, mám."
„To jsou jména a základní fakta, za která se mohu zaručit. Je jich mnohem víc, lidé z ministerstva zahraničí a z Pentagonu, ale jejich seznam mám v kufříku a ten mi buď ukradli, nebo je někde schovaný: Teď si trochu odpočinu a potom sepíšu všechno, co vím. Ráno ti zavolám. Musím odsud vypadnout. Budu potřebovat pomoc."
„Souhlasím. A teď bych rád něco řekl já, když dovolíš," prohlásil právník v New Yorku klidně. „Za prvé musím vědět, kde jsi, Joeli. Podívej se na telefon nebo na popelník... Nebo do zásuvky. V hotelu přece musí mít dopisní papír nebo alespoň poznámkový blok na vzkazy."
„Není tu žádný psací stůl, natož zásuvka, a popelníky jsou skleněné... Moment, když jsem si v baru kupoval cigarety, vzal jsem si zápalky." Converse sáhl do kapsy kožené bundy a vytáhl krabičku. „Tady je to. Riesendrinks."
„Podívej se pod to. Moc německy neumím, ale tohle je něco jako ‚vynikající pití'."
„Fakt? Tak počkej, co tohle? Rosencafé."
„To už spíš. Jak se to přesně píše?"
Joel hláskoval jméno podniku a v mysli mu začalo hlodat znepokojivé tušení. „Máš to?" zeptal se. „Je tady i telefonní číslo." Přečetl číslo na nálepce.
„Výborně. Ale než zavěsíš," pokračoval Talbot, „musím ti položit několik otázek. Vím, že si potřebuješ odpočinout, ale ještě chvilku vydrž."
„To sakra doufám, že máš otázky!"
„Když jsme spolu mluvili naposled - poté, co jsi za hotelem viděl rvačku dvou mužů, z nichž jeden utrpěl smrtelné zranění -, řekl jsi mi, že jsi v Amsterdamu, ale že se vrátíš do Paříže a všechno vysvětlíš. Proč jsi to neudělal, Joeli?"
„Pro Krista pána, Larry, právě jsem ti řekl, co mám za sebou! Potřeboval jsem každou minutu, abych ty lidi - tu proklatou Akvitánii - dostal! A mohl jsem toho dosáhnout jediným způsobem! Proniknout mezi

ně! Nesměl jsem ztrácet čas!"
„Ten člověk v Paříži zemřel. Měl jsi něco společného s jeho smrtí?"
„Kristepane, ano! Zabil jsem ho! Chtěl mě zastavit, všichni se mě snažili zastavit! Našli mě v Kodani a sledovali mě. Tady na mě čekali na letišti. Byla to past!"
„Aby ti zabránili v setkání s těmi generály a polními maršály?"
„Ano!"
„Ale vždyť jsi mi před chvílí sám řekl, že tě pozvali na schůzku."
„Ráno ti všechno vysvětlím," vydechl Converse zničeně. Únava a napětí posledních dnů si vybíraly daň v podobě totálního vyčerpání a úporné bolesti hlavy. „Do rána si všechno sepíšu, ale možná si pro to budeš muset přijet. A pro mě. Hlavní je, že jsme se spojili. Máš jména a celkový přehled a víš, kde jsem. Promluv s Nathanem, promyslete si všechno, co jsem ti řekl. My tři snad dokážeme vymyslet, jak dál postupovat. Máme kontakty ve Washingtonu, ale budeme muset být opatrní. Nevíme, kdo stojí na jaké straně. Ale máme jedno plus. Ty materiály, které mám... které jsem měl, mohl shromáždit jen někdo odtamtud. Existuje možnost, že mě vyslali právě tito lidé, neznámí lidé, kteří sledují každý můj pohyb, protože já dokážu to, co oni nemohou."
„Sám, bez pomoci Washingtonu," souhlasil Talbot.
„Přesně tak. Nemohou se ukázat, musí se držet v pozadí, dokud nepřijdu s něčím konkrétním... Promluv si s Nathanem, a kdybyste měli nějaké otázky, zavolejte. Ale teď si musím na hodinku na dvě lehnout."
„Ještě jednu otázku. Víš, že na tebe Interpol vydal mezinárodní zatykač?"
„Vím."
„A že tě hledají lidé z amerického velvyslanectví?"
„To taky vím."
„Řekli mi, že tě požádali, abys..."
„Řekli ti...?"
„Proč jsi je neposlechl?"
„Nemůžu! Ambasáda se hemží Delavaneovými lidmi... No, teď možná přeháním, ale vím o třech. Viděl jsem je."
„Pokud vím, obrátil se na tebe přímo velvyslanec Peregrine. Zaručil ti ochranu. To ti nestačilo?"
„Pokud víš... Odpověď zní ne, nestačilo! Peregrine netuší, co se za jeho zády děje... Anebo to moc dobře ví. Viděl jsem, jak Leifhelmova limuzína projela bránou velvyslanectví, jako kdyby měla doživotní propustku. Ve tři hodiny v noci! Leifhelm je do morku kostí nacista, Larry! Co je podle tebe Peregrine?"
„Ale jdi, Joeli. Očerňuješ muže, který si to rozhodně nezaslouží. Walter Peregrine je mnohokrát vyznamenaný válečný hrdina, který velel v bitvě u Bastogne v Ardenách. A byl důstojník v záloze, žádný profesionální voják. Pochybuju, že by nacisté patřili mezi jeho oblíbené hosty."
„Velel v bitvě? Další velitel? V tom případě nejspíš ví docela přesně, co se na velvyslanectví děje."
„To od tebe není fér, Joeli. Po válce Pentagon mnohokrát kritizoval. Existují o tom početné doklady. Nazval je megalomany, kteří mají zatraceně moc peněz, aby si léčili své komplexy na účet daňových poplatníků. Ne, Joeli, to opravdu není fér. Myslím, že by sis s ním měl promluvit. Aspoň mu zavolej."
„Není to fér?" zopakoval Joel tiše a nejasné tušení získalo obrys naléhavé výstrahy. „Tak počkej, Larry. To ty nejsi férový. Řekli mi, pokud vím... Poslyš, můžeš mně říct, který věštec ti co nakukal? Kdo o mně rozhazuje tyto perly moudrosti? Kde k nim přišel?"
„Dobře, dobře, Joeli... Uklidni se. Ano, mluvil jsem s určitými lidmi, s lidmi, kteří ti chtějí pomoct. Jeden mrtvý v Paříži a teď říkáš, že další v Bonnu. Mluvils o hlídkách, o útěku lesem, musel ses schovávat v řece. Copak nechápeš, chlapče? Nikdo ti to nemá za zlé, nikdo tě z ničeho neobviňuje. Něco se stalo a ty to prostě prožíváš celé znovu."
„Pro smilování boží," vydechl Joel ochromený úžasem. „Ty mně nevěříš ani slovo z toho, co jsem ti řekl."
„Věříš tomu ty a na ničem jiném nezáleží. V severní Africe a v Itálii jsem si prožil svoje, ale s tvým utrpením se to pochopitelně nedá srovnávat. Chápu, že celým srdcem nenávidíš válku a armádu. Nebyl bys člověk, kdybys choval jiné city."
„Larry, Ubezpečuju tě, že všechno, co jsem ti řekl, je pravda!"
„Dobře, výborně. V tom případě zavolej Peregrineovi, zajdi na velvyslanectví a všechno jim řekni. Řekni

to jemu."
„Ty jsi snad ještě větší zabedněnec, než jsem si myslel, Larry!" křičel Converse. „Copak jsem ti právě nevysvětlil, že to nemůžu udělat? Nedovolí mi se k velvyslanci ani přiblížit! Ustřelí mi hlavu!"
„Mluvil jsem s tvou ženou... promiň, s tvou bývalou ženou. Řekla mi o tvých nočních můrách..."
„Tys mluvil s Val? Tys ji do toho zatáhl? Proboha, zbláznil ses? Nechápeš, že dokážou vystopovat naprosto každého? Copak si nevidíš dál než na špičku nosu? Máš to přímo pod ním! Anstett! Lucas Anstett! Ruce pryč od Val, nebo... nebo..."
„Nebo co, chlapče?" zeptal se Talbot téměř šeptem. „Taky mě zabiješ?"
„Ach, kristepane."
„Poslechni mě, Joeli. Zavolej velvyslanci. Všechno bude v pořádku."
Converse náhle zaslechl ve sluchátku podivný zvuk - podivný za dané situace, ale jinak důvěrně známý. Bzučák, jímž Larry Talbot přivolával Janet do své kanceláře pro koncept dopisu nebo kazetu z diktafonu k přepisu, slyšel snad tisíckrát a věděl, co jí předá teď. Jméno a telefonní číslo ošumělého hotýlku v Bonnu.
„No dobře, Larry," povzdechl si a ani nemusel předstírat vyčerpání. „Jsem k smrti unavený. Musím se vyspat a potom třeba zavolám na velvyslanectví. Asi bych si měl s Peregrinem opravdu promluvit. Všechno je strašně zmatené."
„Správně, chlapče, tak se mi líbíš. Udělej to. Všechno bude zase dobré, uvidíš."
„Sbohem, Larry."
„Dej na sebe pozor, Joeli. Za pár dní se uvidíme."
Converse praštil sluchátkem a rozhlédl se po spoře osvětleném pokoji. Co hledám? Nic jsem sem nepřinesl a odejdu jen s tím, co
mám na sobě a u sebe, s tím, co jsem ukradl. A musím odejít rychle! Za pár minut nasednou muži z velvyslanectví do aut a vyrazí. A alespoň jeden z nich bude mít zbraň a v ní kulku určenou pro mě.
Co se to s ním proboha děje? Pravda je fantazie podpíraná lží a lež je jediný prostředek, který mu může zajistit přežití. Šílenství!

19 KAPITOLA

Proběhl kolem výtahu ke schodišti, bral schody po dvou po třech a konečně rozrazil dveře do haly o čtyři patra níž. Pak ale musel zpomalit, aby nevyvolal nežádoucí pozornost několika hostů a návštěvníků, kteří seděli v rozviklaných křesílkách nebo jen tak postávali. Horečně uvažoval, co dál. Mohl by přečkat noc venku a schovávat se v temných zákoutích a uličkách, ale osamělý muž v neznámém prostředí by určitě neunikl pozornosti neoficiálních lovců nebo oficiální policie. Muší sehnat spolehlivý úkryt, musí se ztratit z dohledu. Dvojice opilců, která se vykolébala z neonem osvětleného vstupu do baru, ho přivedla na řešení.
Kavárna! Samaritáni!
Joel si vyhrnul límec kožené bundy a spustil si kalhoty o něco níž, aby zkrátil mezeru nad kotníky. Pak nenuceně přistoupil ke dveřím kavárny a s lehkým zavrávoráním je otevřel. Přivítalo ho několik vrstev kouře, který rozhodně nebyl jen tabákový, na jeho unavené oči zaútočily oslňující záblesky barevné hudby a do zmučených uší pronikla kakofonie vřeštivých zvuků diskotéky v plném proudu. Hledal světlovlasou dívku jako nejnápadnější z jeho samaritánů, ale viděl, že jejich stůl obsadila cizí čtveřice. Počkat, tak docela cizí ne. Tři jsou jiní, ale připojili se k anglicky mluvícímu studentovi, který seděl vedle Joela vzadu v autě; tři mladíci v různém stupni studentské opilosti. Joel zamířil ke stolu. Cestou se zmocnil volné židle, posadil se a s úsměvem oslovil starého známého.
„Přišel jsem se přesvědčit, jestli ty peníze, co jsem vám dal, stačily na slíbených dvanáct piv."
„Ach! Právě jsem o vás mluvil, mein Herr Amerikaner. Tohle jsou moji kámoši. Studenti a děsní opilci jako já." Tři nováčci pokývali souhlasně hlavami a představili se. V kraválu a kouřové mlze jejich jména Joelovi unikla, ale pochopil, že je vítán.
„Naši dva přátelé už odešli?"

„Vždyť jsem vám to říkal," snažil se mladík překřičet hudbu. „Nemohli se dočkat, až zmizí. Odjeli k nám domů, aby se mohli pomilovat. Nic jiného nedělají. Rodiče odjeli na hudební festival do Bayreuthu a ti dva teď pořádají u sestry v pokoji vlastní koncert. Mám se vrátit co nejpozději!"
„Dobré aranžmá," poznamenal Joel a uvažoval, jak začít. Musel spěchat, čas se zoufale krátil.
„Výborně, pane," vmísil se černovlasý mladík. „Hansovi to určitě uniklo, jeho angličtina je dost mizerná, ale já jsem studoval dva roky ve státě Massachusetts na studentské výměně. Aranžmá je i hudební termín. Povedla se vám pěkná slovní hříčka. Skutečně skvělá!"
„Snažím se," opáčil Joel nepřítomně a pozorně se zadíval na studenta. „Opravdu mluvíte tak dobře anglicky?" zeptal se vážně.
„Velice dobře, mein Herr. Závisí na tom mé stipendium. Kamarádi jsou fajn kluci, ale pocházejí z bohatých rodin a sem se chodí jenom bavit. Já prožil dětství dvě ulice odsud. Ale chodí sem rádi, tady je nikdo neobtěžuje. Proč taky? Baví se, nikomu neubližují a peníze se točí."
„Ale vy jste střízlivý." Konstatování hraničilo s otázkou.
Mladík s úsměvem přikývl. „Ano. Zítra odpoledne mě čeká obtížná zkouška. Letní zkouškové období je vždycky horší. Profesoři se už vidí na dovolené."
„Co studujete?" zajímal se Converse.
„Práva."
Joel v duchu zakvílel, ale rozhodl se. „Chtěl jsem si promluvit s ním," ukázal hlavou na světlovlasého mladíka, který se o čemsi vášnivě dohadoval se svými společníky a mával přitom rukama v oblacích kouře, „ale asi by to nemělo smysl..."
„O co jde?"
„Podívejte se, mám jistý problém a velmi málo času. Musím odsud vypadnout a najít si jiné ubytování. Jenom do zítřejšího rána. Ubezpečuju vás, že jsem nespáchal žádný zločin, nic nezákonného -pro případ, že byste podle mých šatů soudil jinak. Jde o čistě soukromou, osobní záležitost. Můžete mně pomoct?"
Tmavovlasý mladík chvíli váhal, jako by se nemohl odhodlat k odpovědi. Pak se naklonil k Joelovi, aby nemusel křičet. „Protože jste o tom začal sám mluvit, mein Herr, jistě uznáte, že jako student práv nemohu pomáhat mně neznámému muži za podezřelých okolností."
„Právě proto jsem se o tom zmínil." Joel se sklonil studentovi k uchu a mluvil velmi rychle. „Jsem právník a navzdory svému ne zrovna vhodnému oděvu celkem uznávaný odborník na mezinárodní hospodářské právo. Měl jsem prostě smůlu na místního klienta a nemůžu se dočkat, až si ráno sednu do letadla a vrátím se domů."
Mladík se zájmem poslouchal a přikyvoval. „Takže za normálních okolností bych na vás v tomto podniku nenarazil?"
„Zdaleka bych se mu vyhnul. Ale dnes jsem se chtěl na noc někam nenápadně vytratit."
„Podobných míst v Bonnu moc není, pane."
„To vašemu hlavnímu městu slouží ke cti, kolego." Converse se rozhlédl po kavárně a její klientela, převážně mladí lidé, ho přivedla na další nápad. „Je léto," zasyčel naléhavě do hlomozu. „Není tady nějaká mládežnická ubytovna?"
„V okolí Kolína a Bonnu je jich několik, ale touhle dobou budou plné. Jezdí sem hodně mladých turistů, hlavně Američanů a Holanďanů. Musel byste víc na sever, do Hannoveru, ale to je zase moc daleko. Nicméně o jistém řešení bych věděl."
„Sem s ním."
„Léto, pane. Zkouškové období. Univerzitní koleje i priváty jsou poloprázdné. V penzionátu, kde bydlím já, jsou ve druhém patře dva volné pokoje."
„Myslel jsem, že bydlíte někde tady, ne?"
„To už je dávno. Rodiče jsou v důchodu a odstěhovali se k sestře do Mannheimu."
„Víte, já mám opravdu naspěch. Mohli bychom odejít? Dnes vám zaplatím, co budu moci, a zítra dopoledne vám ještě něco přidám."
„Neříkal jste, že vám ráno letí letadlo?"
„Říkal, ale nejdřív se musím ještě někde zastavit. Na dvou místech. Mohl byste jít se mnou a ukázat mi je."

Mladík a Joel se omluvili, že už musí jít, i když dobře věděli, že nebudou nikomu chybět. Student zamířil k hotelové hale, ale Converse ho chytil za loket a nasměroval k východu do ulice.
„Vaše zavazadlo, pane!" houkl student do ohlušující hudby a barevných světel.
„Ráno si od vás půjčím holicí strojek!" křikl Joel stejně hlasitě a s mladíkem v závěsu se proplétal mezi stoly ke dveřím. Na prázdné židli ležela zmuchlaná plátěná čepice se štítkem. Joel se pro ni sklonil. Když vycházel ze sálu, držel si ji u obličeje. „Kam teď?" zeptal se, když vyšli na chodník, a nasadil si placatou čepici na hlavu.
„Tudy, pane." Mladík ukázal za otrhaný baldachýn nad vchodem do hotelu.
„Tak jdeme," vyzval Joel a rázně vykročil.
Zastavili se - respektive Converse se zastavil, popadl studenta za rameno a otočil se spolu s ním čelem k budově. Ulicí se přiřítil černý sedan a s kvílením pneumatik zastavil pod prodřeným baldachýnem. Ze zadních dveří vyskočili dva muži a rozběhli se ke vchodu. Joel se odvrátil, sledován mladíkovým podezřívavým pohledem. Ty muže poznal. Oba byli Američané; oba na něj před osmi dny čekali na letišti a chtěli ho polapit do pasti, jako se o to snaží i dnes. Černý automobil popojel ze světla do stínu a zastavil u obrubníku - pohřební vůz čekal na nebožtíka.
„Was ist los?" zeptal se Němec ustrašeně.
Converse porozuměl i bez znalosti jazyka, výraz studentovy tváře byl dostatečně výmluvný. „To nic," prohodil konejšivým tónem a přátelsky ho poplácal po rameni. „Berte to jako užitečnou lekci, kolego. Ověřte si svého klienta dříve, než vás posedne touha po mamonu a kývnete na podezřele štědrý paušální honorář."
„Ja," opáčil Němec s nesmělým - a neúspěšným - pokusem o úsměv a ohlédl se po černém sedanu. Rychlým krokem prošli kolem zaparkovaného automobilu. Řidič seděl za volantem a kouřil; když ho Joel míjel, znovu sklopil hlavu a odvrátil se - tentokrát věděl, že před svým krajanem.
Pravda je fantazie podpíraná lží a lež je jediný prostředek, který mu může zajistit přežití. Šílenství!.

*****

Milosrdně klidné časné ráno narušovaly pouze neveselé myšlenky, které se mu honily hlavou. Student - jmenoval se Johann - mu zajistil pokoj v penzionátu, jehož majitelka s radostí přijala sto marek za jednu noc. Bohatě to stačilo i na antiseptický prášek, gázu, obinadlo a leukoplast, aby si mohl převázat zraněnou paži. Joel se vyspal celkem dobře, i když ho občas budil strach transformovaný do děsivých snů. V sedm hodin už nedokázal usnout a vstal z postele.
Čekal ho naléhavý úkol. Uvědomoval si riziko s ním spojené, ale nebylo zbytí - potřeboval peníze, teď mírněji než kdy dříve. Zkušený a protřelý Kostas Laskaris mu převedl z banky na nábřeží po stovce tisíc dolarů do Paříže, Bonnu, Tel Avivu a Johannesburgu za použití osvědčeného a obecně přijímaného postupu, kdy peněžní ústav vydá hotovost ne proti zákazníkovu podpisu, ale proti předem zvolenému heslu - v tomto případě řadě číslic. Ostrovní bankéř Joelovi současně
navrhl, aby se nepokoušel zapamatovat si čtyři různé a poměrně dlouhé sekvence cifer (zapsat si je někam na papír by mohl jenom naprostý idiot), a místo toho se nabídl, že zašle hesla telegraficky do poboček společnosti American Express v jednotlivých městech, kde po dobu čtvrt roku bude ležet zpráva pro... Pro koho, pane Converse? Mělo by to být jméno, které má význam pouze pro vás, pro nikoho jiného. To bude váš kód, jinou identifikaci nebudete potřebovat. Podobné probíhají některé telebankingové operace ve vaší zemi... Napište Charpentier. J. Charpentier.
Joelovi bylo jasné, že teoreticky mohl pod narkotiky prozradit i své zdroje provozních financí. Ale možná ne. Jeho úvahy se rozhodně netočily kolem peněz. Sérum pravdy obvykle odkryje pouze myšlenkové priority, jak před mnoha lety zjistil v zajateckém táboře. Přesto, morální ohledy stranou, je třeba se pojistit - použije Johanna jako prostředníka. Riziko nikdy nelze úplně eliminovat, jen snížit na přijatelnou míru; další poučka z vietnamské džungle. Jestli chlapce chytí, bude mu ho líto, ale na druhou stranu, co se mu může stát?
„Zajděte dovnitř a zeptejte se, jestli tam neleží vzkaz pro pana Charpentiera," požádal Joel studenta. Seděli vedle sebe na zadním sedadle taxíku, který zastavil naproti kanceláři American Express. „Jestli

odpoví kladně, řekněte, že to určitě bude telegram z Mykonosu," dodal, když si vzpomněl na bankéřovy přesné instrukce.
„Je to nutné, pane?" Tmavovlasý Johann se zamračil.
„Ano, je. Když nezmíníte Mykonos a skutečnost, že zpráva je telegram, nedají vám ji. Ta slova jsou vaše jediná identifikace. Nemusíte nic podepisovat."
„Moc se mi to nelíbí, mein Herr."
„Jestli chcete být právníkem, měl byste si zvyknout na neobvyklé formy komunikace. Není v tom nic nezákonného. Je to prostě jeden ze způsobů, jak chránit důvěrného klienta i vašeho zaměstnavatele."
„Vidím, že se mám ještě hodně co učit."
„Neděláte nic špatného," pokračoval Joel a díval se mladíkovi upřímně do očí. „Naopak, pomáháte dobré věci a já vám navíc dobře zaplatím."
„Sehr gut," svolil student.
Converse čekal v taxíku a těkal očima po ulici. Soustředil se na stojící automobily a chodce, kteří se pohybovali nepřirozeně pomalu nebo vůbec ne, na každého, kdo byť jen zdánlivě zabloudil pohledem k průčelí úřadovny American Express. Johann vešel dovnitř a Joel několikrát za sebou polkl, aby odstranil nepříjemný chuchvalec strachu.
Čekání vždycky špatně snášel a teď bylo navíc okořeněno vědomím, že vyslal mladého a zcela nevědomého pěšáka do vysoce nebezpečné situace. Pak si ale vzpomněl na Averyho Fowlera-Hallidaye a Connala Fitzpatricka. Ti už prohráli. Mladý Němec měl nesrovnatelně větší šanci, že se dožije vysokého věku.
Minuty se pomalu vlekly a Joel cítil, jak mu po zátylku stéká stružka ledového potu; čas se jako by zastavil a zůstal jen strach. Konečně vyšel Johann na chodník a zamrkal do ostrého slunce -ztělesněná nevinnost. Přešel ulici, nastoupil do taxíku a podal Joelovi zalepenou obálku.
„Co vám řekli?" zeptal se Converse nuceně klidným tónem a očima stále sledoval ulici.
„Zajímalo je, jak dlouho na tu zprávu čekám. Nevěděl jsem, jak odpovědět, a tak jsem řekl, že je to telegram z Mykonosu."
„Výborně." Joel roztrhl obálku, rozložil telegram a přelétl řadu číslic, jejichž počet odhadl nejméně na dvacet. Znovu si vzpomněl na Laskarisovy instrukce. Vyberte každé třetí číslo, počínaje třetím od začátku a konče třetím od konce. Pamatujte si, samé trojky. Je to jednoduché - tyhle věci obvykle jsou - a stejně se nikdo jiný než vy k těm penězům nedostane. Toto je jenom dodatečné preventivní opatření.
„Je všechno v pořádku?" zajímal se Johann.
„Zatím jsme postoupili o jeden krok k cíli a vy jste o krok blíže prémii, kolego."
„Taky se mi blíží zkouška."
„V kolik začínáte?"
„O půl čtvrté."
„Tři třicet. Samé trojky. Dobré znamení."
„Co prosím?"
„To nic. Teď najdeme telefonní automat. Čeká vás poslední úkol a dnes večer můžete zaplatit všem svým kamarádům tu nejlepší večeři v Bonnu."

*****

Taxikář čekal na rohu, zatímco Converse s mladým Němcem stáli před telefonní budkou a dohadovali se. Johann našel v seznamu číslo banky a zapsal ho na lístek, ale další spolupráci odmítal. Joelovy pokyny mu připadaly příliš podivné a nebezpečné.
„Nechci po vás nic jiného, než abyste řekl pravdu," naléhal Converse. „Pouze pravdu. Potkal jste amerického právníka, který neumí německy a jenž vás proto požádal, abyste zatelefonoval do banky místo něho. Tento právník potřebuje pro svého klienta vyzvednout
peníze, převedené na tajné konto, a ptá se, na koho se má obrátit. To je všechno. Nikdo se vás nebude ptát na jméno - ani na moje, když už jsme u toho."
„A až to udělám, přijdete zase s něčím jiným, mein Herr? Nein. Já končím. Zavolejte si tam sám..."

„Nesmím si dovolit žádnou chybu. Mohl bych něco přeslechnout, zaměnit slovo... A nic jiného nebude. Počkáte na mě před bankou, a až z ní vyjdu, dám vám dva tisíce marek. Pak odejdete a můžete na mě zapomenout. Nikdy jsme se neviděli - ne že by do toho někomu něco bylo."
„Je to moc peněz za málo práce, pane. Jistě chápete mé obavy."
„Nedají se srovnat s mými," řekl Converse tiše, ale naléhavě. „Prosím vás, udělejte to. Potřebuju, abyste mi pomohl."
Stejně jako včera přes oponu kouře v hlučném baru se i teď mladý Němec zadíval Joelovi zpříma do očí, jako kdyby se za nimi snažil zahlédnout něco, co jenom tušil. Nakonec bez nadšení přikývl a s několika mincemi v rukou vstoupil do budky.
Converse pozoroval přes sklo, jak student vytáčí číslo a krátce hovoří se dvěma nebo třemi různými osobami, než ho spojili na správného úředníka. Jednostranný telefonát připadal Joelovým očím nekonečný - příliš dlouhý a složitý na tak jednoduchý požadavek, jako je dotaz na jméno úředníka z oddělení tajných kont a převodů. Jednu chvíli si Johann něco spěšně napsal na lístek, na který si předtím poznamenal číslo banky. Joelovi se zdálo, že něco namítá, a musel se hodně ovládat, aby nepodlehl pokušení vtrhnout dovnitř a hovor ukončit. Mladík konečně zavěsil a s rozzlobeným a současně zmateným výrazem opustil budku.
„Co se stalo? Nějaký problém?"
„Jenom s úředními hodinami a vnitřními předpisy té instituce, pane."
„Co to znamená?"
„Přístup k tajným kontům je možný až po dvanácté hodině. Vysvětlil jsem, že tou dobou už musíte být na letišti, ale Herr Direktor řekl, že se nedá nic dělat a že předpisy platí pro každého." Johann podal Joelovi lístek. „Máte se obrátit na pana Lachmanna. Kancelář má v prvním patře."
„Poletím později." Podíval se na šoférovy hodinky na svém zápěstí. Deset pětatřicet. Půldruhé hodiny času.
„Doufal jsem, že se dostanu do univerzitní knihovny ještě před polednem," postěžoval si student.
„Pořád to můžete stihnout. Zastavíme se někde pro obálku a známku, napíšete na ni své jméno a adresu a já vám ty peníze pošlu."
Johann sklopil oči k dlažbě a očividně váhal. „Myslím, že... Ta zkouška by zase neměla být tak těžká. Ten předmět mně docela jde. Baví mě."
„Samozřejmě," souhlasil Joel. „Nemáte žádný důvod věřit, že vám ty peníze pošlu."
„Špatně jste mě pochopil," hájil se mladík. „Věřím, že byste mi je poslal, ale už si nejsem tak jistý, jestli je dobrý nápad, abych tu obálku převzal."
Joel se usmál; pochopil. „Otisky prstů? Všeobecná pravidla přípustnosti a průkaznosti důkazů?"
„Další z mých oblíbených předmětů."
„Dobrá, takže se mnou ztvrdnete další dvě hodiny. Zbylo mně v kapse asi sedm set marek. Znáte nějaký obchod s oděvy někde mimo hlavní nákupní centra, kde bych sehnal slušné kalhoty a sako?"
„Znám, pane. A když dovolíte, něco bych vám poradil. Když máte dost prostředků na to, abyste mně dal dva tisíce marek, asi by nebyla od věci i čistá košile a kravata."
„Vždycky zkontroluj vzhled svého klienta. Vy to dotáhnete daleko, kolego."

*****

Rituál v bance Bonner Sparkasse byl ukázkovou studií sice byrokraticky těžkopádné, ale dokonale uspokojivé efektivity. Zřízenec uvedl Joela do kanceláře v prvním patře, kde mu Herr Lachmann ani nepodal ruku a přešel rovnou k věci.
„Původ převodu, prosím?" zeptal se neomalený a značně tělnatý úředník stroze.
„Bank of Rhodes, pobočka Mykonos. Příjmení... myslím, že byste ho označil za odesílatele, zni Laskaris. Křestní si nepamatuju."
„I příjmení bylo zbytečné," Němec jako kdyby nechtěl nic slyšet, samotná transakce ho dostatečně obtěžovala.
„Promiňte, snažil jsem se být užitečný. Jak víte, dost spěchám. Musím stihnout letadlo."

„Všechno proběhne podle předpisů, mein Herr."
„Přirozeně."
Bankovní úředník přisunul Joelovi list papíru. „Sem napíšete pětkrát pod sebe svůj číselný podpis, a já vám zatím přečtu příslušná
ustanovení vnitřních předpisů Bonner Sparkasse, které jsou plně v souladu se zákony Spolkové republiky Německo. Potom vás požádám, abyste podepsal - opět svým číselným kódem - místopřísežné prohlášení, že jste tato omezení v celé rozsahu pochopil a že s nimi souhlasíte."
„Mám dojem, že jste mluvil o předpisech," poznamenal Joel.
„Jedno a totéž, mein Herr."
Converse vytáhl z vnitřní kapsy nového sportovního saka telegram, položil ho vedle čistého papíru, podtrhl příslušné číslice a začal psát, zatímco se otylý úředník na židli opřel a drmolil něco o tom, že „níže numericky podepsaný" vybírá peníze, které pocházejí z poctivých zdrojů, byly řádně zdaněny, nejsou převáděny na cizí měnu za účelem krytí nebo páchání trestné činnosti a tak dále a tak podobně.
„Nechte toho," přerušil ho Joel. „Já to znám. Podepíšu vám, co chcete."
„Jak si přejete."
Converse přistrčil papír s pěti řadami čísel nazpět bankéři. „Tu máte. A teď mi dejte peníze. Sto tisíc amerických dolarů minus bankovní poplatky. Chci třetinu v markách, nejvýše tisícovky, a dvě třetiny v dolarech, nejvýše pětistovky."
„To bude hodně papíru, mein Herr."
„Zvládnu to. Prosím, co nejrychleji."
„Příprava zabere, naturlich, několik hodin."
„Cože?"
„Omezení. Vnitřní předpisy, mein Herr. Nedá se nic dělat."
„Nedá se nic dělat? Tisíc dolarů pro vás."
„Hodinu, mein Herr."
„Pět tisíc?"
„Pět minut, drahý příteli."

*****

Converse vystoupil z výtahu. Nový tvrdý opasek na peníze nebyl zdaleka tak pohodlný jako ten, který si koupil v Ženevě, ale bylo by zbytečné odmítat laskavost banky, respektive Herr Lachmanna, který si zastrčil do kapsy přes dvanáct tisíc marek. Ale s těmi pěti minutami těžce přeháněl, ušklíbl se Joel, když pohledem na nástěnné hodiny zjistil, že je skoro jedna, a rychlým krokem zamířil k bronzovým vstupním dveřím. Mladý student seděl na mramorové lavičce v hale a tvářil se dost nešťastně. Předstíral, že čte nějakou reklamní brožuru banky, ale spíše přes okraj papíru sledoval rušný provoz zákazníků a úředníků. Converse mu pokynul; Johann vstal, počkal, až Joel dojde k východu, a teprve potom ho následoval.
Něco se stalo. Lidé běželi po chodníku, ozývaly se vzrušené otázky a zlobné odpovědi.
„Co se to, k čertu, děje?" zeptal se Joel.
„Nevím," odpověděl Johann, který ho zatím dohonil. „Ale asi něco hrozného. Lidé utíkají pro noviny."
„Jedny si koupíme." Joel vzal studenta za loket a vydali se k houstnoucímu zástupu.
„Attentat! Mord! Amerikanischer Botschafter ermordet!" vyvolávali kolportéři, jednou rukou rozdávali jednotlivé výtisky a druhou strkali do kapes mince a bankovky, aniž se zatěžovali vracením drobných. Davem se šířila panika, jako kdyby nevysvětlitelná tragédie byla předzvěstí ještě horší katastrofy. Všude kolem lidé otevírali noviny a těkali od titulků k článkům.
„Mein Gott!" vykřikl Johann, když zahlédl první výtisk. „Zavraždili amerického velvyslance."
„Kristepane! Vemte je." Joel hodil kolportérovi několik mincí a Johann zatím z jeho natažené ruky vzal noviny. „Pryč odsud!" houkl Joel a chytil studenta za loket.
Ale Johann stál jako zařezaný uprostřed hlučícího davu a s roztřesenými rty hleděl vytřeštěnýma očima na titulní stránku. Converse odstrčil ramenem dva muže a táhl mladíka stranou. Musel se prodírat davem

dychtícím po zprávách.
„Vy!" Johannův výkřik ztlumil záchvěv nepřemožitelné hrůzy.
Joel mu vytrhl noviny z rukou. Horní polovinu titulní strany vyplňovaly dvě fotografie. Na levé zavražděný americký velvyslanec ve Spolkové republice Walter Peregrine, na pravé obličej někoho, koho titulek popisoval slovy Amerikanischer Rechtsanwalt - jedno z mála německých slov, která Joel znal, znamenalo právník. Obličej na fotografii patřil jemu.

20 KAPITOLA

„Ne!" zakvílel Joel, zmačkal noviny v levé dlani a pravou uchopil Johanna za rameno. „Nevím, co tam píšou, ale je to lež! Já jsem nic neudělal! Nevidíte, o co se snaží? Pojďte se mnou!"
„Nein!" Mladík se v panice rozhlížel kolem sebe, když si uvědomil, že jeho výkřik zanikl mezi vzrušenými hlasy na ulici.
„A já říkám ano!" Converse strčil noviny do kapsy, objal studenta kolem krku a přitáhl ho k sobě. „Můžete si myslet a dělat, co chcete, ale nejdřív půjdete se mnou! Přečtete mi každé slovo!"
„Da ist er! Der Attentatter!" zaječel Johann a zatahal za kalhoty kolemjdoucího muže, který se ohnal po jeho ruce a zavrčel nějakou nadávku.
Joel stisk mladíkovi krk a syčel mu do ucha: „Když to chcete takhle, máte to mít! Držím v kapse pistoli, a jestli ji budu muset použít, udělám to! Už zemřeli dva dobří, slušní lidé - teď tři! Proč byste měl být výjimkou? Protože jste mladý? To není žádný důvod. Když se nad tím člověk zamyslí, pro koho, k čertu umíráme?"
Converse vyvlekl mladíka z davu, a jakmile měli kolem sebe volný prostor, postrkoval ho dál a hledal očima skryté místo, kde by mu Johann v ústraní přečetl, jaké lži o něm Akvitánie zplodila. Uvědomoval si, že se se svým zajatcem daleko nedostane - už teď se po nich několik chodců zvědavě ohlédlo. Proboha! Ta fotografie! Kdokoliv ho může poznat a on k sobě takto přitahuje pozornost!
O dvacet metrů dál stálo na chodníku před pekárnou - nebo kavárnou? - pod slunečníky několik stolků, vzadu několik prázdných. Joel by dal přednost odlehlé uličce, dost úzké, aby v ní neprojela auta, ale věděl, že se vzpouzejícím se zajatcem, kterého držel zezadu za krk a strkal před sebou, ji nemůže hledat.
„Tam! K tomu stolku úplně vzadu. Sedněte si zády ke zdi. A nezapomeňte na mou zbraň. Já nežertuju. Budu mít ruku pořád v kapse!"
„Prosím vás, pusťte mě! Už jsem pro vás udělal dost. Moji kamarádi mě s vámi včera viděli, bytná ví, že jsem vám zařídil pokoj. Bude mě vyslýchat policie!"
„Běžte!" Joel dostrkal studenta mezi židlemi k zadnímu stolku a oba se posadili. Mladík už se neklepal, zato jeho oči těkaly po okolí. „Ať vás to ani nenapadne," varoval Joel. „A až přijde číšník, budete s ním mluvit anglicky. Pouze anglicky!"
„Tady žádný číšník není. Zákazníci si chodí nakoupit kávu a pečivo dovnitř."
„Obejdeme se bez nich - později si můžete něco dát. Dlužím vám peníze a své dluhy vždycky platím."
...já své dluhy vždycky platím. Přinejmenším v posledních čtyřech letech. Vzkaz od muže, který se nebál riskovat, herce Caleba Dowlinga.
„Žádné peníze od vás nechci," zachraptěl Johann. Hlas se mu třásl strachem.
„Myslíte si, že jsou poskvrněné, že když je přijmete, stanete se spoluviníkem, nemám pravdu?"
„Vy jste právník, já pouhý student."
„Můžu vás uklidnit. Ty peníze jsou čisté, protože já jsem se žádného zločinu nedopustil. Nemůžete být spoluviníkem nevinného."
„Právník jste tady vy, pane."
Converse položil před mladíka noviny. Pak sáhl do kapsy, kam si uložil deset tisíc marek pro okamžitou potřebu. Odpočítal sedm tisíc, natáhl ruku a vložil bankovky pod noviny. „Vezměte si je, než vám je nacpou do krku!"
„Já vaše peníze nechci!"
„Můžete klidně oznámit, že jste je ode mě dostal. Budou vám je muset vrátit."

„Jak to?"
„Pravda, kolego. Jednoho dne zjistíte, že pravda je nejlepší obrana, jakou máte. A teď mi přečtěte, co píšou v těch novinách."
„Velvyslanec byl zavražděn v noci na dnešek," začal student koktavě, když schoval peníze do kapsy. „Přesnou dobu smrti... nelze zatím stanovit," pokračoval s odmlkami a hledal vhodné výrazy. „Utrpěl smrtelné zranění... Schädel... lebky, ránu do hlavy... Tělo leželo několik hodin ve vodě, než bylo časně ráno nalezeno vyplavené na břehu u Pittersdorfu. Vojenský charge d'affaires vypověděl, že poslední člověk, který se s velvyslancem setkal, byl americký právník
Joel Converse. Jakmile vyšla najevo jeho totožnost, následovala..." Johann zamrkal a zavrtěl nervózně hlavou. „Jak se to řekne?"
„Nevím co," odpověděl Joel suše.
„Vzrušená... horečná výměna informací mezi německými, francouzskými a švýcarskými úřady. Ve spolupráci s Interpolem byla... Rätsel... hádanka částečně vyřešena. Velvyslanec Peregrine netušil, že Converse je podezřelý ze spáchání vraždy v Paříži a Ženevě a z několika dalších dosud neobjasněných pokusů..." Johann se zarazil.
Joel viděl, jak mu poskakuje ohryzek. „Pokračujte," přikázal mladíkovi. „Ani nevíte, jak je to poučné. Dál!"
„Podle zdrojů z amerického zastupitelského úřadu požádal Converse velvyslance o důvěrnou schůzku pod falešnou záminkou, že má informace týkající se ohrožení zájmů Spojených států. Oba muži se měli setkat u Adenauerova mostu včera večer mezi půl osmou a osmou hodinou. Charge d'affaires, který velvyslance doprovázel, potvrdil, že k setkání došlo deset minut před osmou a oba se vydali po chodníku přes most na druhou stranu. To bylo naposled, kdy velvyslance někdo viděl živého." Mladík nasucho polkl a několikrát se zhluboka nadechl. Ruce se mu třásly a čelo se lesklo potem. „Podle prohlášení Interpolu se podezřelý Converse navenek chová normálně, ale ve skutečnosti je chodící časovaná bomba." Johann ztišil hlas do šepotu. „Je duševně nemocný, trpí několika formami závažné psychické úchylky. Jeho chování posuzovali odborníci ve Spojených státech a dospěli k závěru, že jeho chorobu vyvolalo trauma, způsobené čtyřletým pobytem v zajateckém táboru za vietnamské války."
Johann drmolivé předčítal popis mentálně narušeného člověka, který se podle úsudku spěšně kontaktovaných nejmenovaných „zdrojů" a záhadných bezejmenných „specialistů" v duchu vrátil do své temné minulosti. Krizi vyvolala nějaká nenadálá násilná událost, po níž si podezřelý uchoval svou inteligenci, ale ztratil veškeré morální zábrany. Dále se článek nejasně zmiňoval o tajném mezinárodním pátrání, které trvá již několik dní nebo dokonce týdnů.
„Vražedné sklony pachatele mají konkrétní cíl," pokračoval hlasem rozechvělým hrůzou student v citaci dalšího „spolehlivého zdroje". „Trpí patologickou nenávistí k současným nebo bývalým vysokým armádním důstojníkům, zejména k těm, kteří jsou veřejně známí... Velvyslanec Peregrine se proslavil za druhé světové války, když velel tankovému pluku během operace v Ardenách, při níž padlo mnoho amerických vojáků... Specialisté ve Washingtonu soudí, že psychicky nemocný muž znovu prožívá svůj útěk ze zajateckého tábora, kdy se mu po několika neúspěšných pokusech konečně podařilo uniknout a po téměř dvousetkilometrovém pochodu džunglí se dostal do bezpečí... To že na rozdíl od mnoha jiných přežil, ospravedlňuje - podle nejmenovaného amerického vojenského psychiatra - tím, že zabíjí vysoké důstojníky, kteří veleli v bojích, a v extrémních případech, dokonce civilisty, kteří v jeho chorobných představách nesou odpovědnost za utrpení, jemuž byl spolu se svými spoluvězni vystaven... Charakteristickým znakem podobných duševních poruch je skutečnost, že se nemocný jeví jako úplně normální... Ve Washingtonu, Londýně, Bruselu a Bonnu byla zesílena bezpečnostní opatření... Předpokládá se, že jako právník s mezinárodními zkušenostmi disponuje podezřelý četnými kontakty na kriminální živly, u kterých by si mohl opatřit falešné doklady..."
Byla to dokonale připravená past, rozhodující lži podepřené nespornými fakty i naprostými výmysly a polopravdami. A zohlednilo se i přesné načasování. Nezpochybnitelná výpověď charge d'affaires „oficiálně" postavila Joela na Adenaeurův most pětadvacet minut poté, co utekl z kamenného domku, a necelou čtvrthodinu po skoku do řeky, čímž předem zbavovala jeho povídání o zajetí v sídle generála Leifhelma a útěku veškeré důvěryhodnosti.

Incident v Ženevě - smrt Prestona Hallidaye - byl prezentován jako možné vysvětlení Joelova násilného chování, jeho spouštěcí mechanismus. „Zjistilo se, že zastřelený právník patřil v šedesátých letech k vůdcům protestního hnutí..." Jinými slovy: Converse najal zabijáky, aby Hallidaye zlikvidovali. I smrt muže v Paříži získala nový a mnohem důležitější rozměr, podepřený ovšem realitou. „Původně nebyla skutečná totožnost oběti oznámena, aby se nenarušil průběh vyšetřování. Sureté vyslechla francouzského advokáta, který podezřelého znal řadu let. Právník, který s podezřelým toho dne obědval, naznačil, že jeho americký přítel ‚vypadal nemocný' a potřeboval ‚lékařskou péči'..." Mrtvý v Paříži byl - pochopitelně - vynikající voják, plukovník francouzské armády, který sloužil jako pobočník několika „prominentních generálů".
Nakonec, snad aby přesvědčila poslední nevěřící Tomáše, zmiňovala tato ukázka investigativní žurnalistiky poznámky, které Joel učinil v průběhu závěrečného slyšení při odchodu z armády. Přístup k těmto dosud tajným materiálům uvolnilo velitelství Pátého sektoru vojenského námořnictva Spojených států. Kromě jiného se v nich uvádělo, že poručík Converse odmítl nabídku dobrovolně podstoupit psychiatrickou léčbu, když předtím hrubě urazil shromážděné vysoké důstojníky, kteří se mu snažili pomoci, a vyhrožoval jim, i když je jako pilot nemohl znát.
Tyto věty dokreslily kompletní portrét, namalovaný umělci z Akvitánie. Johann dočetl článek a s vyděšeným pohledem ve vytřeštěných očích křečovitě mačkal noviny. „To je všechno..."
„Víc bych asi nesnesl," poznamenal Converse. „Věříte tomu?"
„Nevím, co si mám myslet. Jsem příliš vystrašený, abych dokázal souvisle uvažovat."
„Upřímná odpověd. Ve vaší mysli převládá hrůza, že bych vás mohl zabít, a nedokážete se proto soustředit. Bojíte se, že křivý pohled nebo nevhodné slovo bych mohl považovat za útok proti sobě a stisknout spoušť."
„Prosím vás, pane, tohle je na mě moc."
„Na mě to taky bylo."
„Nechte mě odejít."
„Johanne, mám ruce na stole. Leží tam od chvíle, kdy jsme se posadili."
„Was...?" Mladík zamrkal a sklopil zrak k dlaním položeným na kovové desce. „Vy nemáte zbraň?"
„Ale ano, mám pistoli. Vzal jsem ji muži, který by mě zabil, kdybych mu k tomu poskytl příležitost." Joel sáhl do kapsy a Johann ztuhl. „Cigarety. Ohavný zlozvyk. Nezkoušejte to, jestli jste ještě nezačal."
„Stojí moc peněz."
„To taky... kromě jiného. Jste se mnou od včerejšího večera." Joel rozžal zápalku, podržel plamínek u cigarety a vtáhl kouř. „Až na ten krátký okamžik před chvílí, kdy jste mě mohl nechat zlynčovat davem, připadal jsem vám jako člověk, popsaný v tom novinovém článku?"
„Nejsem o nic více lékař než právník."
„Dva body pro protistranu. Tíha dokazování mého duševního zdraví leží na mě a kromě toho psali, že působím úplně normálně."
„Taky psali, že jste hodně trpěl."
„Strašně dávno a ne více než tisíce jiných a mnohem, mnohem méně než asi osmapadesát tisíc těch, kteří se už nevrátili. Nemyslím, že psychicky narušený člověk dokáže za daných okolností takto rozumně uvažovat, co říkáte?"
„Nevím, o co vám jde."
„Snažím se vás přesvědčit, že všechno, co jste četl, je klasická ukázka člověka odsouzeného negativní žurnalistikou. Pravda zamotaná dohromady s výmysly, polopravdami a nepravděpodobnými rádoby odbornými dohady. Účelem této slátaniny je podepřít lži, které mě mají usvědčit. Žádný soud v žádné civilizované zemi by takové svědectví nepřijal a nepřipustil by, aby se s ním porota seznámila v tisku."
„Ale několik lidí bylo zavražděno," zašeptal Johann. „Naposledy váš velvyslanec."
„Já jsem to neudělal. Včera v osm večer jsem na Adenauerově mostě nebyl, ani v jeho okolí. Vždyť vůbec nevím, kde je."
„A kde jste byl?"
„Ne tam, kde by mě někdo viděl, jestli vám jde o tohle. A ti, kdo vědí, že jsem na mostě nebyl, jsou poslední, kdo by to řekl."

„Ale musí přece existovat důkazy, že jste někde byl." Student ukázal na cigaretu v Joelově ruce. „Třeba popel, nedopalek..."
„Nebo otisky podrážek nebo prstů? Vlákna z mého oděvu? Ty samozřejmě existují, ale podobné důkazy nevypovídají nic o čase."
„Jsou přece moderní metody," namítl Johann. „Laboratorní postupy se v poslední době hodně zdokonalily..."
„Moment, nechte mě dokončit. Nezabývám se sice trestním právem, ale vím, o co vám jde. Teoreticky by například otisk podrážky porovnaný s odlitkem mé boty dokazoval, že jsem byl na určitém místě v rozmezí, řekněme, hodiny."
„Ja."
„Ne. Než by se takový důkaz vůbec dostal do laboratoře, byl bych
dávno mrtvý."
„Jak to?"
„To vám nemůžu říct. Moc bych si to přál, ale nemůžu."
„Proč?" Ke strachu v Johannových očích se teď připojilo zklamání. To že Joel odmítl vysvětlení, ho připravilo o poslední zbytek důvěryhodnosti.
„Protože vám to prostě nemůžu udělat. S největší pravděpodobností byste za tyto informace zaplatil životem. Upřímněji se už vyjádřit nedokážu."
„Chápu."
„Ne, nechápete, ale moc bych si přál, abych vás uměl přesvědčit, že se musím spojit s jistými lidmi, s těmi, kdo mohou něco udělat. Jsou daleko, ale jestli se mi podaří uniknout z Bonnu a z Německa - a především z této kavárny -, spojím se s nimi."
„Proboha, snad po mně nechcete, abych pro vás ještě něco udělal?" Mladík se znovu rozklepal.
„Ne, naopak. Teď vás prosím, abyste neudělal nic - alespoň pár minut. Dejte mi šanci dostat se odsud a spojit se lidmi, kteří mně můžou pomoct - můžou pomoct nám všem."
„Nám všem?"
„Myslím to vážně, ale víc k tomu neřeknu."
„A nemůžete ty lidi najít na vašem velvyslanectví?"
V šustění novin u okolních stolků se Joel na studenta upřeně zadíval. „Velvyslance Peregrinea zabil jeden nebo více pracovníků ambasády. Včera večer přišli do toho hotelu zabít mě."
Johann se zhluboka nadechl a sklopil zrak k desce stolu. „Před chvílí jste mi tam na ulici, když jste mně vyhrožoval, řekl, že už zemřeli tři dobří a slušní lidé..."
„Omlouvám se. Byl jsem zoufalý."
„O to nejde. Ale pak jste pokračoval otázkou, proč bych měl být já výjimkou, a tvrdil jste, že to, že jsem mladý není žádný důvod. A nakonec jste prohlásil, a to si pamatuju úplně přesně: ‚Když se nad tím člověk zamyslí, pro koho, k čertu umíráme?' To nebyla jen otázka, že?"
„Nebudu s vámi význam té poznámky rozebírat, kolego. A nemůžu vám říkat, co máte dělat. Můžu vám jenom poradit to, co jsem za dlouhá léta radil desítkám svých klientů. Když se musíte rozhodnout mezi protichůdnými možnostmi podpíranými stejně silnými argumenty, řiďte se citem, svými instinkty. V závislosti na tom, čím a kým jste, dospějete k pro vás správnému řešení." Joel se odmlčel a odstrčil židli. „Teď vstanu a odejdu. Jestli začnete křičet, pokusím se utéct do bezpečí, někam, kde mě nikdo nepozná, a pak udělám, co bude v mých silách. Jestli poplach nespustíte, budu mít lepší šanci, a to bude podle mého názoru nejlepší... pro nás všechny. Můžete si zajít do univerzitní knihovny, hodinu se tam zdržet, pak si koupit noviny a zajít na policii. Pokud se domníváte, že je to vaše povinnost, očekávám, že to uděláte. To si myslím já. Co si myslíte vy, záleží na vás. Sbohem, Johanne."
Joel vstal od stolu a okamžitě přiložil ruku s roztaženými prsty, kterými se dotkl obočí, k obličeji. Otočil se, prošel mezi stoly na chodník, otočil se doprava a zamířil k nejbližšímu nároží. Sotva dýchal a plíce mu praskaly nedostatkem kyslíku, ale neodvažoval se nadechnout, aby mu neunikl sebemenší zvuk. Se zrychleným tempem kráčel ke křižovatce a každým okamžikem očekával mladíkův křik.
Slyšel jen rozrušený hovor kolemjdoucích a troubení taxíků, jeho obavy se nenaplnily. Rychlým krokem se vmísil do hloučku chodců,

kteří přecházeli ulici, a na protějším chodníku zmírnil tempo, aby na sebe zbytečně neupozorňoval. Ale s rostoucí vzdáleností od kavárny bylo nutkání rozběhnout se stále silnější. Poplach se neozýval a každá vteřina klidu ho poháněla, aby si co nejrychleji našel nějakou zastrčenou uličku a schoval se.
Ulice se zklidňovala. Počáteční panika pominula, když si lidé uvědomili, že amerického velvyslance zabil Američan, že za zločinem nestojí komunisti nebo teroristé, kteří unikli pozornosti spolkových úřadů. Němci nenesou žádnou zodpovědnost a občané Bonnu vydechli úlevou.
Joel se zastavil na nároží u cihlové budovy a ohlédl se. Johann seděl na židli a s hlavou skloněnou v dlaních četl noviny. Potom vstal a vstoupil do kavárny. Mají uvnitř telefon? Volá na policii? Jak dlouho si mohu dovolit čekat? uvažoval Converse, připraven rozběhnout se, i když mu instinkt velel, aby zůstal.
Za okamžik se student objevil s tácem, na kterém si přinášel šálek kávy a sladké pečivo. Posadil se, metodicky urovnal talířky na stole a rozložil noviny. A potom zvedl hlavu, zahleděl se do prázdna - jako kdyby věděl, že ho sleduje dvojice pozorných očí - a jednou krátce přikývl.
Další hazardér, pomyslel si Joel, když vešel do úzké ulice. Získal několik hodin, ale netušil, jak je využije a co s nimi udělá.

*****

Valerie doběhla k telefonu. Jestli to bude další reportér, řekne mu totéž, co ostatním - Nevěřím z toho jedinému slovu a víc nemám co říct. A jestli volá někdo z Washingtonu, z FBI, CIA, NSA nebo jiné kombinace písmen, už se neovládne a bude sprostá! Ráno ji vyslýchali tři dlouhé hodiny, dokud jí nepovolily nervy a nevyhnala inkvizitory -lháře, kteří po ní chtěli, aby podpořila jejich lži - z domu. Nejjednodušší by samozřejmě bylo telefon vyvěsit, ale když ani na druhý pokus nesehnala Larryho Talbota v New Yorku, nechala mu vzkaz, aby jí zavolal, hned jak se vrátí do kanceláře.
„Haló?"
„Vali? Tady Roger."
„Tatínku!" Takhle ji oslovoval jediný člověk na světě - její bývalý tchán. Skutečnost, že už nebyla provdaná za jeho syna, na jejich vztahu nic nezměnila. Valerie starého pilota zbožňovala a věděla, že on k ní chová stejné city. „Kde jste? Ginny přímo šílí! Vůbec nic o vás neví. Zapomněl jste si zapnout záznamník."
„Nezapomněl, Vali. Nechce se mi odpovídat na tolik vzkazů. Právě jsem přiletěl z Hongkongu, a sotva vyjdu z letadla, čeká tam na mě tlupa padesáti uřvaných reportérů s kamerami a reflektory. Týden budu hluchý a slepý!"
„Nějaký podnikavec z aerolinek jim dal vědět, že budete na palubě. Teď má minimálně na měsíc vystaráno. Kde jste?"
„Pořád na letišti. V kanceláři vedoucího letového provozu. Musím uznat, že mě nakonec vytáhli z nejhoršího... Vali, četl jsem noviny. Sehnali mi nejnovější vydání. Co se to, k čertu, děje?"
„Netuším, tatínku, ale vím, že jsou to samé lži."
„Ten chlapec to má v hlavě tak v pořádku jako nikdo jiný, koho znám! Všechno překroutili! Z toho, co udělal dobrého, je najednou... Já nevím, je to hrozné! Je příliš otevřený, aby byl blázen!"
„Není blázen, Rogere. Udělali to z něho. Dali mu zabrat."
„Ale proč?"
„Netuším. Ale domnívám se, že Larry Talbot by mohl něco vědět. Rozhodně víc, než mně zatím řekl."
„A co ti řekl?"
„Teď ne, tatínku. Později."
„Proč?"
„Já nevím. Mám prostě takový pocit..."
„Co to plácáš, Vali? To nedává smysl! A co říká Ginny?"
„Je hysterická."
„To byla vždycky - trochu."
„Ne, tak to nemyslím. Klade vinu sobě. Domnívá se, že lidé útočí na jejího bratra za to, co ona dělala v šedesátých letech. Snažila jsem se ji přesvědčit, že je to nesmysl, ale obávám se, že jsem to ještě

zhoršila. Zeptala se mě naprosto klidným tónem, jestli věřím tomu, co o něm říkají. Odpověděla jsem, že samozřejmě ne."
„Stará známá paranoia. Manžel účetní a tři děcka k tomu, ale pořád se to vrací. Já tu holku nikdy nedokázal zvládnout. Ale je zatraceně dobrý pilot. Letěla sólo dřív než Joel, a to je o dva roky mladší. Zavolám jí."
„Asi ji neseženete."
„Jak to?"
„Nechala si změnit číslo. Myslím, že byste měl udělat totéž. Já si ho změním, jen co se mi ozve Larry."
„Vali..." Roger Converse zaváhal. „Nedělej to."
„Proč ne? Máte ponětí, co prožívám?"
„Podívej, dobře víš, že jsem se tě nikdy nezeptal, co se mezi tebou a Joelem stalo, ale když jsem ve městě, obvykle s ním chodím na večeři. On to asi pokládá za synovskou povinnost, ale můžu tě ubezpečit, že kdybych ho neměl rád, nescházel bych se s ním. Chci říct, že jeho si člověk snadno zamiluje. Dokáže být ohromně milý a zábavný."
„Tohle všechno já vím, Rogere. Kam tím míříte?"
„Říkají, že zmizel, že ho nikdo nemůže najít."
„A?"
„Možná ti zavolá. Nenapadá mě nikdo jiný, komu by se mohl ozvat."
Valerie zavřela oči, odpolední slunce pronikající světlíkem ji oslepovalo. „K tomuto názoru jste dospěl na základě vašich rozhovorů u večeře?"
„Není to intuice. Nikdy jsem na ni nespoléhal - jenom ve vzduchu... Ale ne, je to intuice. Nikdy to přímo neřekl, ale vždycky to tam bylo, těsně pod mraky."
„Vy jste nemožný, tatínku."
„Pilot se může zmýlit jako každý jiný, ale jsou chvíle, kdy si to nemůže dovolit... Neměň si číslo, Vali."
„Neudělám to."
„A co mám dělat já?"
„Ginnin manžel měl dobrý nápad. Všechny dotazy přehrávají na svého právníka. Možná byste se měl zařídit podobně. Máte právníka?"
„Jasně," odpověděl Roger Converse. „Dokonce tři. Talbota, Brookse a Simona. A Simon je podle mě nejlepší. Víš, že se ten starý kozel v sedmašedesáti začal učit létat? Ted už má kvalifikaci na vícemotorové stroje. Umíš si to představit?"
„Tatínku!" přerušila Valerie tchána. „Vy jste na letišti, že?"
„Vždyť říkám. Na Kennedyho."
„Nevracejte se domů. Vůbec nechoďte do svého bytu. Sedněte na první spoj do Bostonu. Pod jiným jménem. Zavolejte mi, kterým letadlem poletíte. Vyzvednu vás u příletu."
„Proč, proboha?"
„Neptejte se a udělejte, co vám říkám. Prosím, Rogere."
„Ale proč?"
„Zůstanete v mém domě. Já odjedu."

21 KAPITOLA

Converse spěšně vyšel z obchodu s oděvy na ulici, zadíval se na svůj odraz ve výkladní skříni a hodnotil výsledek nákupu. Při pohledu na nenápadné šaty v duchu spokojeně přikývl. Fotografii v novinách - jedinou za posledních patnáct let, kterou mohou mít média k dispozici - pořídil před dvěma lety fotoreportér agentury Reuters při rozhovoru po úspěšném ukončení náročného vyjednávání o fúzi dvou průmyslových gigantů. Tehdy měl na sobě uniformu úspěšného mezinárodního právníka - tmavý oblek, bílou košili a vázanku s proužkem. Takovou představu si o něm veřejnost utvořila, jinou nebude mít k dispozici, a proto se od ní musel co nejvíce odlišit.
Samozřejmě si nesměl ponechat ani oděv, v kterém navštívil banku. Lachmann bezpochyby zpanikaří a

poskytne policii podrobný popis, ale i kdyby mlčel, v tmavém saku, bílé košili a proužkované kravatě zůstat nemohl - příliš by připomínal muže z fotografie.
Zjev, který převzal, patřil starému profesorovi dějepisu ze střední školy - tvídové sako s nášivkami na loktech, šedé flanelové kalhoty, modrá košile, brýle s obroučkami z rohoviny, na hlavě měkký plstěný klobouk se sklopenou stříškou. Typický učitel z Nové Anglie, žádný právník z podobenky v novinách.
Joel znovu dokázal uvažovat o svých nejbližších krocích. Začne tím, že se potřebuje najíst a napít. Široká barevná okna přeplněné kavárny tlumila šikmé sluneční paprsky do modrých a rudých stínů. Vrchní ho uvedl ke stolku vzadu, a když se Joel posadil na taburetku čalouněnou černou kůží, ujistil ho, že si může vybrat podle čísel v anglicky psaném jídelním lístku. Joel si jako aperitiv objednal dvojitou whisky a než dostal požadovaný nápoj, nachystal si malý notes, který zakoupil spolu s lacinými brýlemi v obchodě se smíšeným zbožím, a kuličkové pero. Napil se a začal si metodicky zapisovat poznámky.

Connal Fitzpatrick? Kufřík?
93 000 dolarů
Ambasáda? Vyloučeno.
Larry Talbot a spol? Ne.
Beale
Anstett
Klient v San Francisku
Muži ve Washingtonu. Kdo?
Caleb Dowling? Ne.
Hickman, námořnictvo, San Diego? Možná.
Mattilon?

René! Jak to, že na něho nepomyslel dřív? Chápal, proč se o něm Mattilon vyjádřil tak, jak se vyjádřil. Snažil se ho chránit. Kdyby Joel nemohl uvést na svou obhajobu nic podstatného, nejlogičtější obranou by bylo dočasné pominutí smyslů. Joel Mattilonovo jméno zakroužkoval a napsal vedle něj jedničku. Někde v centru najde mezinárodní telefonní ústřednu a zavolá Renému do Paříže. Napil se a cítil, jak se mu v žaludku rozlévá teplo. Chvíli si ho vychutnal a vrátil se ke svým poznámkám.
Connal? Předpoklad, že ho zabili, se přímo nabízel, ale mohl být mylný. Pokud ovšem žije, drží ho někde v zajetí a snaží se z něj vypáčit informace. Jako náčelník právního oddělení největší a nejsilnější námořní základny na západním pobřeží Spojených států i jako důstojník, který se často stýkal s úředníky z odboru pro kontrolu zbrojení ministerstva zahraničí i vysokými činiteli z Pentagonu, mohl mít pro Akvitánii velkou cenu. Ale upoutat na něho pozornost by se rovnalo podpisu rozsudku smrti - jestli již není mrtvý. A když žije, zachránit ho může pouze tak, že zjistí, kde ho věží. Nesmí ovšem postupovat obvyklými metodami a už vůbec ne oficiálně, nýbrž tajně. Joel pozvedl zrak a zarazil se, když na druhé straně kavárny spatřil muže v uniformě americké armády, zabraného do rozhovoru se dvěma civilisty. Neznal ho, upoutal ho jeho stejnokroj a vyvolal v něm vzpomínku na vojenského charge d'affaires z velvyslanectví, vynikajícího pozorovatele, jenž viděl na mostě muže, který tam nikdy nebyl. Lhal pro Akvitánii a jeho lži ho jednoznačně identifikovaly jako Delavaneova pomahače. A i kdyby tento lhář nevěděl, kde se Connal Fitzpatrick nachází, jistě by bylo možné donutit ho, aby to zjistil. Možná se nakonec podaří Connala zachránit. Joel spojil čárou na pravé straně stránky Fitzpatrickovo jméno s admirálem Hickmanem v San Diegu, ale žádné číslo spojnici nepřidělil.
Kufřík? Pořád věřil, že ho Leifhelmovi muži nenašli. Kdyby ho generálové Akvitánie měli, jistě by mu to nějak naznačili. Rozhodně by si nenechali uniknout příležitost ponížit červa, který se opovážlivě domníval, že se jim může rovnat, a dali mu najevo, jak totálně selhal. A pokud se Joel nemýlí, znamená to, že Connal kufřík někde ukryl. V penzionu Das Rektorat? Za pokus by to stálo. Joel zakroužkoval slovo Kufřík a napsal vedle něj dvojku.
„Speissekarte, mein Herr?" zeptal se číšník, jehož příchod Joel vůbec nepostřehl.
„Mluvíte, prosím, anglicky?"
„Zajisté, pane." Číšník rozložil jídelní lístky jako vějíř přerostlých karet, vybral anglické menu a podal ho

Joelovi. „Dnešní specialita je Wienerschnitzel - anglicky se to řekne stejně."
„Výborně. Dám si ho. Jídelní lístek nepotřebuju."
„Danke." Číšník odběhl, než si Joel stačil objednat další drink. Nevadí, tím líp, pomyslel si.
93 000 dolarů. K tomu nebylo co dodat, naditý opasek na holém těle mluvil sám za sebe. Má peníze a použije je.
Ambasáda? Vyloučeno... Larry Talbot a spol? Ne... Beale ... Anstett ... Klient v San Francisku ...
Během jídla uvažoval o každé položce a přemýšlel, jak nečekaný obrat události nabraly. Každý krok byl pečlivě promyšlen a postupovalo se neobyčejně opatrně, ale vše vzalo za své a nastalé komplikace dalece přesahovaly rámec relativně prostého sdělení Prestona Hallidaye v Ženevě.
Zkus připravit a dovést do konce dva nebo tři případy svázané s Delavanem - třeba i nepřímo. To by mělo stačit.
Ve světle nových poznatků, které získal od Bealea a pak v Paříži, Kodani a Bonnu, nesla Hallidayova slova pečeť trestuhodného zjednodušení. Kdyby Avery žil, zděsil by se, jak hluboko sahá vliv Delavaneových legií, jak daleko pronikli jeho lidé do nejvyšších policejních, vládních a vojenských kruhů - a teď navíc prokázali, že plně kontrolují tok informací od tak zvaných „spolehlivých zdrojů" v západních zemích. Skutečně děsivé.
Converse náhle přibrzdil rychlé tempo svých myšlenek. Uvědomil si, že dosud považoval Averyho Fowlera za muže, který vidí ve tmě noční džungle pouze dvojici lesklých očí a netuší, jak monstrózní obluda se za nimi v porostu tají. Omyl! Halliday znal materiály, které mu Beale na Mykonosu předal, věděl o spojení mezi Paříží, Bonnem, Tel Avivem a Johannesburgem; věděl o lidech, kteří jsou odpovědní za důležitá rozhodnutí na ministerstvu zahraničí a v Pentagonu. Věděl všechno! Domluvil si postup s neznámými muži ve Washingtonu! Halliday mu v Ženevě lhal!
Kde jsou ti utajení muži ve Washingtonu, kteří měli dost odvahy, aby shromáždili půl milionu dolarů a vsadili je do neuvěřitelné hazardní hry, ale jsou příliš vyděšení, aby otevřeně vystoupili? Co je to za lidi? Jejich předsunutá hlídka je mrtvá, jejich loutku označili za psychopata a obvinili z vraždy. Jak dlouho ještě chtějí vyčkávat? Co jsou zač?
Tyto otázky dohánějí Joela k zuřivosti do té míry, že se rozhodl raději nad nimi nehloubat, protože mu zatemňovaly mozek. A to si teď nemohl dovolit. Potřebuje jasnou hlavu a především ochranu, kterou mu zajistí jen nové informace. Nemůže riskovat, nemůže si dovolit zůstat slepý a hluchý. Nejvyšší čas vyhledat mezinárodní ústřednu a zavolat Mattilonovi. René mu uvěří. Pomůže mu. Joel si nedokázal představit, že by ho starý přítel odmítl.

*****

V nastalém tichu přistoupil civilista k oknu hotelového pokoje. Uvědomoval si, že se od něj čeká prohlášení, jež poslouží jako základ zázraku - nikoliv řešení, zázraku! -, ale moc dobře věděl, že ve světě, který tak dobře znal, nic takového neexistuje. Petr Stone byl podle všech pravidel vykopávka, přežitek minulosti, ztroskotanec, který už všechno viděl a zažil a nakonec se sesypal. Alkohol nahradil odvahu a udělal z něj mutanta jeho profese - částí své osobnosti cítil Stone hrdost na minulé úspěchy, druhá část trpěla znechucením nad zbytečnými ztrátami, nad promarněnými životy a příležitostmi, nad morálkou odhozenou do bezedného odpadkového koše kolektivní bezcharakternosti.
Přesto kdysi patřil mezi nejlepší a neměl by na to zapomínat. Nakonec se musel vyrovnat se skutečností, že sám sebe zabíjí přemírou whisky a sebelítosti, a vycouval. Ne však dříve, než si vysloužil nepřátelství svých bývalých zaměstnavatelů v Ústřední zpravodajské službě. Ne proto, že by promluvil na veřejnosti, ale v soukromí jim řekl do očí, co si o nich myslí. Naštěstí s návratem střízlivosti zjistil, že jeho někdejší chlebodárci mají ve Washingtonu jiné nepřátele, kteří nejsou svázáni se zahraničními operacemi nebo s konkurencí. Prostě muže a ženy, kteří ze svých nejlepších sil slouží vlasti a chtějí vědět, co se, k čertu, děje, když jim to Langley odmítá prozradit. Přežil a stále přežívá. Těmito úvahami se zabýval, zatímco další dva přítomní muži se domnívali, že se soustředí na bezprostřední záležitost.
Žádná neexistuje. Případ je uzavřen, černě orámovaný spis uložen do archivu. Jsou mladí a budou se s tím těžko smiřovat. Nejasně si vzpomínal, že i jeho by kdysi - strašně dávno - takový závěr vyděsil. Ale

od té doby již uplynulo dlouhých čtyřicet let; táhne mu na šedesátku a podobných rozhodnutí učinil v životě tolik, že nad nimi dávno přestal ronit slzy lítosti. Jistě, pořád cítil smutek, ale čas a neustálé opakování mu otupily emoce - nejdůležitější vždy bylo chladné a přesné vyhodnocení situace. Stone se otočil do místnosti a promluvil.
„Nemůžeme udělat vůbec nic," konstatoval s tichou autoritou. Viděl, že jeho slova armádním kapitánem i námořním podporučíkem otřásla, ale pokračoval: „Prožil jsem v těch temných tunelech třiadvacet roků včetně desetiletí s Angletonem a říkám vám, že nemůžeme udělat absolutně nic. Musíme ho ponechat osudu; nesmíme se ho dotknout."
„Protože si to nemůžeme dovolit?" zeptal se námořní důstojník sžíravě. „Tak jste to řekl, když v Ženevě zabili Hallidaye. Nemůžeme si to dovolit!"
„Nemůžeme. Vyšachovali nás."
„Jde přece o člověka," naléhal podporučík. „My jsme ho vyslali..."
„A oni ho dostali," přerušil ho civilista klidným tónem, v očích chápavý smutek. „Je to mrtvý muž. Musíme se poohlédnout po někom jiném."
„Proč?" zeptal se armádní kapitán. „Proč je mrtvý muž?"
„Pronikli příliš daleko a mají moc dlouhé prsty, to už teď víme. Jestli ho přímo nedrží pod zámkem, dobře vědí, kde ho hledat. A ten, kdo ho najde, ho také na místě zlikviduje. Veřejnosti se předhodí mrtvola psychopatického zabijáka provrtaná kulkami a všem spadne balvan ze srdce. Tak vypadá nejpravděpodobnější scénář."
„Tak vypadá ta nejchladnokrevnější analýza vraždy, jakou jsem kdy slyšel! Poprava bez rozsudku!"
„Podívejte se, podporučíku." Stone odstoupil od okna. „Požádali jste mě, abych se k vám připojil. Přesvědčili jste mě, že bych to měl udělat, protože jste potřebovali někoho, kdo má zkušenosti. Se zkušenostmi ovšem přichází i okamžik, kdy musíte pochopit skutečnost, že jste prohrál, a smířit se s ní. Neznamená to, že jste vyřízení, ale toto kolo pro vás - pro nás - skončilo. A obávám se, že prohrajeme i další bitvy."
„Možná..." začal kapitán váhavě. „Co kdybychom se obrátili na Ústřední zpravodajskou službu a řekli všechno, co víme... co si myslíme, že víme, a co jsme dosud udělali. Třeba bychom tím Converseovi zachránili život."
„Vyloučeno," namítl bývalý agent CIA. „Chtějí jeho hlavu a dostanou ji. Nedali by si takovou práci, kdyby ho předem neodsoudili k smrti. Tak to prostě chodí."
„V jakém světě to žijete?" Námořní důstojník nevěřícně potřásl, hlavou.
„Jak víte, podporučíku, už v něm nežiju. Myslím, že to je jeden z důvodů, proč jste se na mě obrátili. Dělal jsem přesně to, co vy dva - a s vámi možná další - děláte právě v této chvíli. I já jsem pískl na píšťalku, jenže se dvěma měsíci bourbonu v žilách a deseti lety znechucení v hlavě. Říkáte, že byste mohli kontaktovat Firmu? Dobře, máte zelenou, ale ne se mnou. Mě se v Langley nikdo nedotkne ani klackem."
„Na G-2 nebo námořní rozvědku se obrátit nemůžeme," prohlásil armádní důstojník. „Na tom jsme se shodli. Obě organizace jsou prolezlé Delavaneovými lidmi. Odstřelili by nás."
„To jste řekl správně, kapitáne. A věřte mi, že doslova."
„Věřím," potvrdil důstojník. „Podle zpráv ze San Diega víme, že ten právník, Remington, zahynul při automobilové nehodě v La Jolle. Byl to on, kdo naposled mluvil s Fitzpatrickem. Než odjel ze základny, vyptával se svého kolegy na cestu k restauraci v horách, kterou nikdy předtím nenavštívil. Nedomnívám se, že to byla nehoda."
„Já také ne," souhlasil civilista. „Ale to nás přivádí k možnosti dalšího postupu."
„Co tím to myslíte?" zeptal se armádní kapitán.
„Fitzpatrick. SAND PAC ho nemůže najít, nemám pravdu?"
„Má dovolenou," objasnil námořní podporučík. „Ještě mu zbývá asi dvacet dní. Podle rozkazu nemusel nahlásit místo pobytu."
„Přesto se ho pokusili sehnat, ale neúspěšně."
„Pořád nechápu," namítl kapitán.
„Půjdeme po Fitzpatrickovi," řekl Stone. „Ne přes Washington, přes San Diego. Najdeme si důvod,

proč nutně potřebujeme, aby se vrátil. Naléhavý případ, ale v nejpřísnějším utajení. Týká se pouze základny."
„Nerad se opakuju, ale stále mně to není jasné. Kde začneme? A hlavně s kým?"
„S jedním od vás, kapitáne. Momentálně je to velmi důležitá osoba. Charge d'affaires v Mehlemer House."
„Kde?"
„Na americkém velvyslanectví v Bonnu," vysvětlil Stone. „Patří k nim. Lhal, když na tom nejvíce záleželo. Jmenuje se Washburn. Major Norman Anthony Washburn, čtvrtý toho jména."

*****

Mezinárodní telefonní ústředna se nacházela v hale rozsáhlé kancelářské budovy. Velká místnost vybavená pěti uzavřenými kabinkami podél každé ze tří stěn. Za čtvercovým pultem uprostřed seděly čtyři operátorky, které mluvily nejméně dvěma světovými jazyky. Na policích vlevo a vpravo u vstupu ležely telefonní seznamy největších světových měst a pro pohodlí zákazníků sloužily trhací bločky a propisovačky. Joel znal postup: volající podá telefonistce papírek s číslem, vysvětlí způsob úhrady hovoru (hotově, kartou nebo na účet volaného) a dostane přidělenou kabinku. Momentálně jich bylo asi šest volných a u pultu nikdo nestál.
V pařížském seznamu si Joel vyhledal číslo Mattilonovy právnické firmy, zapsal ho na lístek, přinesl operátorce a oznámil, že zaplatí v hotovosti. Telefonistka ho poslala do kabinky číslo sedm a řekla mu, aby počkal na zazvonění. S čelem nad rohovinovými brýlemi zakrytým stříškou klobouku Joel rychle zmizel za dveřmi. Uzavřenému prostoru - třeba i na toaletě - dával přednost před volným prostranstvím. Pulz se mu zrychloval a v okamžiku, kdy zazněl zvonek, mu srdce málem vyskočilo z hrudi.
„Saint Pierre, Nelli et Mattilon," ohlásil se ženský hlas v Paříži.
„Monsieur Mattilon, prosím - s'il vous plait."
„Votre..." Sekretářka rozeznala otřesný pokus Američana o francouzštinu. „Koho mám ohlásit, prosím?"
„Jeho přítele z New Yorku. On už bude vědět. Jsem klient."
Mattilon opravdu věděl. Po několika cvaknutích se ve sluchátku ozval jeho napjatý hlas. „Joel?" zašeptal. „Já tomu nevěřím."
„Nevěř," potvrdil Converse. „Není to pravda - co tvrdí o Ženevě a Bonnu i to, co říkáš ty. S těmi vraždami nemám nic společného a v Paříži šlo o nešťastnou náhodu. Měl jsem všechny důvody domnívat se, že ten chlap sahá po zbrani."
„Ale proč jsi tam nezůstal, příteli?"
„Protože mě chtěli zastavit, zabránit mi v odchodu. To jsem nemohl dopustit. Zkusím ti to vysvětlit... V hotelu jsem na tvé otázky odpovídal mlhavě a vyhýbavě a myslím, žes mě prohlédl, ale ohleduplně jsi přistoupil na mou hru. Nemáš čeho litovat, dávám ti své slovo - slovo duševně zdravého člověka, ne šílence. Ten večer mě Bertholdier navštívil v mém pokoji. Mluvili jsme spolu a on zpanikařil. Před šesti dny jsem se s ním tady v Bonnu znovu sešel, jenže za poněkud jiných okolností. Dostal příkaz setkat se se mnou, spolu s dalšími třemi mocnými muži, dvěma generály a někdejším polním maršálem. Je to tajný spolek, René, mezinárodní uskupení - a může jim to vyjít! Postupují v naprostém utajení a velmi rychle. Získali do svých řad klíčové osobnosti armád západoevropských zemí, Středomoří, Kanady a Spojených států. Neexistuje možnost určit, kdo k nim patří a kdo ne, a nemáme dost času, abychom si mohli dovolit omyl. Mají k dispozici miliony dolarů a všude sklady plné zbraní a munice připravené k okamžitému odeslání, jakmile nastane správný okamžik."
„Okamžik?" přerušil ho Mattilon. „Jaký okamžik?"
„Prosím, nech mě domluvit," naléhal Joel. „Dodávali zbraně a výbušniny teroristům po celém světě s jediným cílem - destabilizace prostřednictvím násilí, aby získali důvod vstoupit na scénu. V Severním Irsku právě předvedli, co dovedou."
Francouz mu znovu skočil do řeči. „To vražedné šílenství v Ulsteru? Ta hrůza..."
„Je to jejich hrůza! Generální zkouška. Důsledek jediné obrovské dodávky ze Států, aby si ověřili, že to dokážou. Ale Irsko je opravdu jenom test, zkouška v malém měřítku. Velký výbuch je otázkou dnů,

nejvýš pár týdnů. Musím se spojit s lidmi, kteří je mohou zastavit, a to se mi nepovede, když budu mrtvý!" Joel zmlkl, ale jen krátce, aby popadl dech, a nedal Mattilonovi možnost promluvit. „To jsou ti lidé, po kterých jsem šel, René - s využitím zákona. Chtěl jsem proti nim vystavět několik případů, odhalit je před soudem, dokud ještě nezašli příliš daleko. Ale pak jsem zjistil, že už zašli. Už jsou tam, kde chtěli být. Je pozdě."
„Ale proč ty?"
„Začalo to v Ženevě - a Hallidayem, s tím, co ho zastřelili. Jejich kati ho zlikvidovali, ale ještě před smrtí mě získal pro svou věc. Ptal ses mě na Ženevu a já ti lhal, ale teď říkám čistou pravdu... No nic, René. Buď mi pomůžeš - nebo to alespoň zkusíš -, nebo mě necháš na holičkách. Ne kvůli mně, na mě nezáleží, zato na věci, do které mě zatáhli ano. Zatáhli mě do ní, to vím. Ale já jsem je viděl, mluvil jsem s nimi. Dokážou být tak zrůdně logičtí, tak pekelně přesvědčiví, že se jim může podařit udělat z Evropy fašistický stát. Ustaví vojenskou federaci a moje země bude mezi jejími zakladateli. Protože u nás to začalo. V San Francisku. U muže, který se jmenuje Delavane."
„Saigon? Šílený Marcus ze Saigonu?"
„Živý a zdravý. Ze své kanceláře v Palo Alto řídí celosvětovou síť. Pořád působí jako magnet; slétají se k němu jako mouchy k prasečímu chlívku."
„Joeli, jsi... jsi... v pořádku?"
„Řeknu to takto, René. Svému hlídači - byl to paranoik, ale choval se ke mně celkem slušně - jsem vzal hodinky a ty mají vteřinovou ručičku. Dávám ti třicet sekund, aby sis promyslel, co jsem ti řekl, a potom zavěsím. Teď už jenom devětadvacet, příteli."
Mattilon promluvil po deseti vteřinách. „Duševně nemocný člověk se nevyjadřuje tak precizně a používá jiná slova... Dobrá, možná jsem také zešílel, ale to, o čem jsi mluvil... Bůh je mi svědkem, že načasování odpovídá. Co jiného říct? Svět se zbláznil!"
„Musím se dostat do Států, do Washingtonu. Živý! Znám tam pár lidí. Kdybych se s nimi mohl spojit a dokázat jim, že jsem zdravý, vyslechli by mě. Můžeš mně pomoct?"
„Mám kontakty na našem ministerstvu zahraničí..."
„Ne," odmítl Joel vyčerpaně. „Vědí, že se známe. Kdyby se jediné slovo doneslo k nesprávným uším, mohlo by tě to stát život. A co je ještě důležitější, vyvolalo by poplach - promiň mi mou otevřenost, ale to si nemůžeme dovolit."
„Dobrá," podvolil se Mattilon. „Jiná možnost. V Amsterdamu žije člověk - neptej se mě, jak ho znám -, který podobné věci umí zařídit. Předpokládám, že nemáš pas."
„Mám, ale není můj. Německý. Odebral jsem ho strážci, který byl připraven vpálit mně kulku do hlavy."
„Takže si jistě nemůže stěžovat úřadům."
„To nemůže."
„Ty ses v přeneseném smyslu opravdu vrátil zpátky v čase, že, kamaráde?"
„Nemluvme o tom, ano?"
„Bien. Jsi sám sebou. Ten pas nezahazuj. Může se hodit."
„Amsterdam. Jak se tam dostanu?"
„Teď jsi v Bonnu, že?"
„Ano."
„Z Bonnu jezdí vlaky do Emmerichu na holandské hranici. Tam přesedneš na místní autobus. Celníci jsou laxní, zejména ve špičce, když hranici přecházejí dělníci. Nikdo tě nebude kontrolovat. Ukaž rychle pas a trochu přitom zakryj fotografii. To, že je německý, je výhoda. Neměl bys mít žádné potíže."
„A co když ano?
„Nechci ti nic namlouvat. V tom případě bych byl bezmocný a musel bych se obrátit na ministerstvo."
„Dobře, přes hranice se nějak dostanu. Co potom?"
„Musíš do Arnhemu a pak vlakem do Amsterdamu."
„A dál?"
„Moment. Lístek se jménem leží ve spodní zásuvce. Máš čím a na co psát?"
Joel sáhl po bloku a tužce na pultíku vedle telefonu. „Můžeš."
„Tady je to. Thorbeck. Cort Thorbeck. Činžák na rohu Utrechtse a Kerk Straat. Telefon nula-dva-nula,

čtyři-jedna-jedna-tři-nula. Až mu zavoláš a požádáš o schůzku, řekni, že patříš do Tatianiny rodiny. Máš to? Tatiana."
„René..." Joel usilovně psal. „V životě bych to do tebe neřekl. Jak je možné, že znáš takové lidi?"
„Žádal jsem tě, aby ses neptal, ale na druhou stranu by si tě možná mohl chtít vyzkoušet a bylo by dobré, abys dokázal nabídnout alespoň mlhavou odpověď - ono je to všechno mlhavé. Tatiana je ruské jméno. Carova dcera, údajně zavražděná bolševiky v Jekatěrinburgu v osmnáctém roce. Záměrně říkám ‚údajně', protože mnozí jsou přesvědčeni, že ji spolu s její sestrou Anastasii zachránila chůva, která podplatila strážné a propašovala obě dívky z Ruska. Měla prý u sebe šperky nepředstavitelné hodnoty. Ta chůva prý měla Tatianu raději, takže když se dostaly na svobodu, odevzdala veškeré bohatství jí a její sestře nedala nic. Tatiana snad žije dodnes, ale nikdo neví kde, ani pod jakým jménem."
„Tohle všechno si mám zapamatovat?" podivil se Joel.
„Ne, jenom jsem ti vysvětlil původ toho označení. Dnes je jméno Tatiana symbolem důvěry, jíž se v posledních letech těší velmi omezený okruh zasvěcených, kterým věří ti nejpodezřívavější lidé na světě, lidé, kteří si nemohou dovolit sebemenší chybu."
„A kdo to, proboha živého, je?"
„Rusové. Mocné špičky sovětského režimu. Muži, kteří mají slabost pro západní bankovní systém, kteří pašují z Moskvy peníze a ve svobodném světě je investují. Jistě chápeš, proč je okruh zasvěcených tak úzký. Thorbeck do něho patří a vydělává obrovské peníze na falešných dokladech. Spojím se s ním a upozorním ho, aby tě očekával. Pamatuj, žádná jména, pouze Tatiana. Posadí tě na letadlo KLM do Washingtonu. Ale budeš potřebovat peníze, takže musím vymyslet..."
„Peníze jsou snad jediná věc, která mně nechybí. Potřebuju sehnat pas a letenku na Dullesovo letiště a nenechat se chytit."
„Jeď do Amsterdamu. Thorbeck ti pomůže."
„Děkuju ti, René. Spoléhal jsem na tebe a tys mě nezklamal. Hodně to pro mě znamená. Dlužím ti za svůj život."
„Ještě nejsi ve Washingtonu, kamaráde. Ale zavolej mi, až budeš v bezpečí - bez ohledu na hodinu."
„Zavolám. Ještě jednou díky."
Joel zavěsil, schoval notes a pero do kapsy, vyšel z kabinky a zamířil k pultu. Požádal o účet, a zatímco ho anglicky mluvící telefonistka počítala, vzpomněl si na položku, kterou ve svém seznamu označil dvojkou. Diplomatický kufřík s osobními materiály a jmény klíčových činitelů v Pentagonu a na ministerstvu zahraničí. Das Rektorat. Že by se Connalovi díky fatálnímu opomenutí z Leifhelmovy strany podařilo někam ho ukrýt? Nenašli ho zaměstnanci penzionu?
Operátorka mu podala účet.
„Potřeboval bych mluvit s vedoucím hotelu nebo penzionu, který se jmenuje Das Rektorat. Leží někde na předměstí, nevím přesně kde. Pokud vím, ten člověk mluví anglicky."
„Ano, pane. Skvělé ubytování - pokud mají volno."
„Nejde mi o rezervaci. Jeden můj přítel tam minulý týden bydlel a domnívá se, že zapomněl v pokoji jistou cennou věc. Zavolal mi a požádal mě, abych se poptal u vedoucího. Když vám najdu číslo, zavoláte tam a seženete mi ho? S lítostí přiznávám, že neumím německy ani slovo a nejspíš bych skončil u šéfkuchaře."
„Zajisté, pane," odpověděla dívka s úsměvem. „Jednodušší bude, když to číslo zjistím sama. Vraťte se do kabinky číslo sedm a já vás prozvoním. Až skončíte, můžete zaplatit oba hovory."
Joel si za prosklenými dveřmi zapálil cigaretu a promýšlel si, co řekne. Zvonek zadrnčel, ještě než si stačil zformulovat větu.
„Máte na drátě vedoucího Rektoratu, pane," oznámila telefonistka. „Opravdu mluví anglicky."
„Děkuji." Joel počkal na cvaknutí. „Haló?"
„Ano? Mohu vám nějak pomoci, pane?"
„Doufám. Jsem Američan, přítel korvetního kapitána Connala Fitzpatricka, náčelníka právního oddělení námořní základny v San Diegu v Kalifornii. Pokud vím, minulý týden se u vás ubytoval."
„To je pravda, pane. Bohužel jsme mu nemohli pobyt prodloužit. Jeho pokoj už byl dopředu rezervován."

„Ale? Odjel tedy vynuceně?"
„Tak bych to neřekl, pane. Mluvil jsem s ním ten den ráno a domníval jsem se, že chápe naši situaci. Osobně jsem mu volal taxi."
„Při odjezdu ho nikdo nedoprovázel?"
„Ne, pane."
„Aha. Můžete mi tedy říct, v kterém hotelu se ubytoval? Pokusím se to ověřit i tam."
„Ověřit, pane?"
„Kapitán Fitzpatrick někde ztratil svůj kufřík. Plochý, kožený, se dvěma kombinačními zámky. Jeho obsah nemá význam pro nikoho jiného, jen pro majitele, ale kapitán by ten kufřík rád získal nazpět. Dostal ho jako dárek, myslím, že od manželky. Nenašli jste ho náhodou?"
„Ne, mein Herr."
„Víte to určitě? Kapitán má ve zvyku ty své právnické listiny pečlivě ukrývat. Pod postel nebo dozadu do prádelníku."
„U nás nic nezůstalo, pane. Naši zaměstnanci pokoj pečlivě prohlédli a uklidili."
„Třeba ho někdo navštívil a kufřík omylem odnesl." Joel věděl, že je neodbytný, ale neviděl důvod, proč by měl brát nějaké ohledy.
„Pan kapitán neměl žádnou návštěvu... Moment, už si vzpomínám."
„Ano?"
„Plochý kufřík? Takový, co se mu běžně říká diplomatický?"
„Ano!"
„Když odcházel, držel ho v ruce."
„Ach..." Joel rychle uvažoval. „Výborně. Takže teď už stačí, když mi řeknete, jakou u vás zanechal novou adresu, do kterého hotelu se přestěhoval."
„V tom vám, pane, bohužel nemohu posloužit."
„Někdo mu přece musel rezervovat ubytování! Vím, jak je těžké sehnat v Bonnu hotel!"
„Prosím vás, nerozčilujte se, mein Herr. Osobně jsem se nabízel, že mu něco seženu, ale pan kapitán mou nabídku odmítl. Musím dodat, že poněkud nezdvořile."
„Promiňte." Joel se zlobil sám na sebe, že se neovládl. „Listiny v tom kufříku byly opravdu důležité. Vy tedy netušíte, kam odjel?"
„Inu, pane, pokud vám to připadne vtipné, jakési tušení bych měl. Když jsem se na to pana kapitána zeptal, odpověděl, že jede na nádraží. Kdyby ho někdo sháněl, máme říct, že spí ve skříňce na zavazadla. Obávám se, že se nám chtěl pomstít."
Nádraží? Skříňka na zavazadla! Vzkaz! Fitzpatrick mu naznačil, kde hledat! Joel bez dalšího slova zavěsil a v příštím okamžiku stál u pultu. Zaplatil za oba hovory a chtěl nechat operátorce spropitné, ale uvědomil si, že by na sebe upozornil. „Děkuji vám, moc jste mi pomohla. Ale ještě bych měl jeden dotaz."
„Jaký?"
„Kde najdu nádraží?"
„Nemůžete zabloudit. Venku se dejte doleva a na čtvrté křižovatce znovu doleva. Nádraží leží o dvě ulice dál. Ne že by se jím Bonn mohl zrovna chlubit..."
„Ještě jednou děkuji."
Joel spěchal po chodníku a neustále se musel upomínat, aby se nerozběhl. Teď všechno, skutečně všechno závisí na jeho sebeovládání. Každý pohyb musí být přirozený, nenucený, nic, co by někoho přimělo podívat se na něj podruhé. Další znamení! Pomalu aby na ně začal věřit. Mattilon mu řekl, že má jet vlakem, a Fitzpatrick ho poslal na nádraží.
V nádražní hale zamířil k automatické úschovně zavazadel, kde si sám kufřík schoval, než odešel ke Staré celnici na schůzku s „Averym Fowlerem". Dveře skříňky, kterou tehdy použil, byly otevřené a klíč v zámku. Joel se rozhlížel po sousedních, aniž věděl, co přesně hledá. Něco tady být musí. Ano! Vlevo, o dvě řady výš. Iniciály vyryté do dvířek, sotva znatelné, ale přesto prozrazující pevnou ruku. CF! Connal Fitzpatrick!
Vojenský právník to dokázal! Uložil nebezpečné dokumenty na místo, které mohli identifikovat jen oni

dva! Ale Joelovi se náhle zvedl žaludek. Jak se k nim dostane? Jak se dostane dovnitř? Rozhlédl se po nádražní hale pulzující zástupy letních cestujících. Nástěnné digitální hodiny ukazovaly dvě třicet. Za půldruhé hodiny skončí pracovní doba, cestujících ještě přibude. Mattilon mu radil, aby dojel do Emmerichu ve špičce spolu s přeshraničními dělníky. A jestli mu vůbec pojede vlak, potřebuje na cestu minimálně dvě hodiny. Obsah skříňky musí tedy získat během třiceti minut.
Na protější straně haly zahlédl okénko informační kanceláře. Zamířil k ní a horečně uvažoval nad slovy, která by mu získala klíč. Tíha opasku s penězi mu dodala záblesk naděje.
Po krátké domluvě se propracoval k úředníkovi s otráveným výrazem ve fretčím obličeji, který si od něho vyslechl vysvětlení, že ztratil klíček od úschovny a potřebuje chytit vlak do Emmerichu, a pak spustil lámanou angličtinou litanii nad problémy s letními turisty.
„Vy pořád něco ztrácet a myslet si, že vám každý pomůže," brblal a jel prstem po sloupcích jízdního řádu. „Vlak nach Emmerich odjet před dvacet sedm minut a další za devatenáct. Potom hodina nic."
„Děkuji. Ten musím stihnout. A teď skříňka." Joel vytáhl z kapsy stomarkovou bankovku a pomalu ji vysunul přes okraj pultu. „Je velmi důležité, abych si vyzvedl své zavazadlo a stihl ten vlak. Dovolíte, abych vám potřásl rukou jako výraz vděku za vaši pomoc?"
„Uděláme to!" zvolal úředník šeptem, rozhlédl se na obě strany a přijal nabízenou pravici s penězi. Pak zvedl telefon a horlivě něco vysvětloval. Za chvíli se přikolébal otylý muž v nádražácké uniformě a odváděl Joela k úschovně. Cestou mu sotva srozumitelnou angličtinou vysvětloval, že na všechno jsou předpisy a že s ním bude muset do kanceláře podepsat převzetí obsahu skříňky. Joel přikyvoval a netrpělivě čekal, až zřízenec univerzálním klíčem odemkne jeskyni s pokladem.
Byl tam! Diplomatický kufřík ležel - zamčený a neporušený - ve skříňce. Joel sáhl do kapsy pro peníze.
„Moc spěchám," začal a podal strážci klíčů stomarkovku a po krátkém zaváhání druhou. „Za pět minut mně jede vlak. Co kdybyste řekl, že šlo o omyl?"
„Byl omyl!" zajásal uniformovaný železničář nadšeně. „Vy spěchat na vlak!"
„Díky."
S možná naivní nadějí, že ho nikdo nesleduje, se Joel posadil na volnou lavičku u zdi a otevřel kufřík. Nic nechybělo! Ale ponechat si ho nemohl. Znovu se rozhlédl po hale. Věděl, co hledá, a taky to okamžitě našel - ekvivalent amerického dragstóru, kde jistě prodávají i obálky velkého formátu.
„Tady mluvíme anglicky všichni, mein Herr," ujistila ho prodavačka u pokladny v oddělení papírnictví. „Bez toho by nás nezaměstnali. Co potřebujete?"
„Musím odeslat do Spojených států nějaké dokumenty," odpověděl Joel s obálkou a lepicí páskou v pravé ruce a kufříkem v levé. „Jenomže mi za pět minut odjíždí vlak a nemám čas zajít na poštu."
„V hale je několik schránek, pane."
„Ano, ale potřebuju i známky a nevím kolik a jakých." Joel nasadil zoufale zkormoucený výraz.
„Vložte do obálky, co potřebujete, zalepte ji a napište adresu. Já vám ji potom zvážím a řeknu vám, kolik známek potřebujete. Prodáváme je, ale jsou o něco dražší než na poště."
„Nevadí. Chci to poslat letecky a raději si připlatím, než aby zásilku kvůli chybějící známce nedoručili." O tři minuty později předal Joel pečlivě zalepený balíček ochotné pokladní ke zvážení. Na první složku uvnitř napsal krátký vzkaz a na obálku zřetelným písmem adresu. Zaplatil známky, poděkoval a zeptal se, kde si může koupit jízdenku do Emmerichu nebo Anthemu.
„Emmerich je v Německu, Arnhem v Holandsku. U kterékoliv pokladny, pane."
„Mám hrozně málo času," řekl Joel a nalepil poslední tři známky. „Můžu si koupit jízdenku ve vlaku?"
„Jestli máte peníze, určitě kvůli vám nezastaví."
„Výborně. Kde je nejbližší poštovní schránka?"
„Naproti v hale, mein Herr."
Joel mrkl na hodinky a spěchal ke schránce. Znovu se musel ovládat, aby se nerozběhl, a s bušícím srdcem vyhlížel, zdali ho někdo nesleduje. Během osmi minut musí odeslat zásilku, koupit si lístek a najít příslušný vlak. Druhý krok by snad mohl vynechat, ale kupovat si jízdenku ve vlaku by znamenalo příliš nebezpečnou komplikaci -počínaje sháněním tlumočníka a konče vysvětlováním -, jejíž možné následky ani nechtěl domýšlet.
Horečně se rozhlížel po schránce a v duchu si opakoval vzkaz, který vložil do obálky. Nikdo, zdůrazňuji

nikdo, se nesmí dozvědět, že jsi tohle dostala. Jestli se ti do pěti dnů neozvu, pošli balíček Nathanovi S. Když se mi to podaří, zavolám mu. Tvůj bývalý a poslušný manžel. S láskou... Pak sklopil zrak k adrese a cítil, jak ho zalévá bolestivá vlna obav.

Ms Valerie Charpentier
R. F. D. 16
Dunes Ridge
Cape Ann, Massachusetts
U.S.A

O tři minuty později vhodil obálku do schránky a několikrát cvakl mřížkou štěrbiny, aby se ujistil, že je opravdu uvnitř. Kde jsou pokladny? Německé nápisy ho mátly a při pohledu na řady před jednotlivými okénky se mu srdce zachvělo obavou. Cítil se příšerně bezmocný. Chtěl se zeptat, ale bál se někoho oslovit, bál se, že ho poznají.
Frontu u nejvzdálenější pokladny opustily dvě dvojice - čtyři lidé,
kteří se na poslední chvíli rozhodli změnit plán - a u okénka zůstal
jediný cestující. Joel se pokud možno nenápadně proplétal zástupem,
doslova jím proplouval, a postavil se těsně za osamělého zákazníka.
„Emmerich, prosím," požádal.
Úředník za přepážkou se letmo ohlédl po nástěnných hodinách a spustil hrdelní němčinou. „Verstehen Sie?" zaznělo na závěr.
Joel poznal otázku jen podle intonace. „Nein..." Zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a položil na přepážku tři stomarkovky. „Prosím, jízdenku! Já vím, vlak jede za pár minut."
Pokladní si vzal dvě bankovky; třetí nechal ležet a doplnil k ní drobné nazpět. Pak stiskl několik tlačítek a podal Joelovi lístek. „Danke. Zwei Minuten."
„Kolej. Která kolej? Rozumíte? Kde?"
„Wo?"
„Ano, ano! Kde?"
„Acht."
„Co?" Joel zvedl pravou ruku a střídavě natáhl prsty. Pokladní pochopil. Roztáhl dlaň a na druhé ruce vztyčil ukazovák, prostředník a prsteník. „Acht," zopakoval a ukázal doleva za Joela.
„Osm! Díky!" Téměř poklusem zamířil Joel naznačeným směrem. U branky na nástupiště stál průvodčí a něco oznamoval. Pak se podíval na hodinky a otočil se.
Bum! Jakási korpulentní ženština do něj narazila, až ho zabolelo v prostřelené paži. Po zemi se rozsypal obsah několika nákupních tašek a Joel se začal omlouvat do přívalu nesrozumitelných nadávek, ale když si všiml, že se po nich kolemjdoucí ohlížejí, mávl rukou a rozběhl se k nástupišti. Průvodčí ho zahlédl a přidržel branku, kterou právě zavíral.
Snažil se maskovat zadýchání a pomalu procházel uličkou mezi sedadly, až našel volné místo. Rána po srážce škubavé bolela a Joel si sáhl pod sako v obavě, jestli mu nepovolily stehy. Zavadil přitom o pažbu pistole, kterou odebral Leifhelmovu šoférovi. Když nenahmatal krev, krátce přimhouřil oči úlevou.
Muže, který seděl přes uličku a upřeně ho pozoroval, si nevšiml.

*****

V pařížské kanceláři seděla za stolem sekretářka se sluchátkem u ucha, a i když mluvila tiše, ještě zakrývala mikrofon rukou. „To je všechno," zašeptala. „Máte to?"
„Ano," potvrdil muž na druhém konci linky. „Neuvěřitelné."
„Proto jsem tady."
„Jistě. Ty jsi neuvěřitelná."
„Já vím. Jaké jsou instrukce?"
„Bohužel ty nejtěžší."

„Počítala jsem s tím. Nemáš na výběr."
„Zvládneš to?"
„Pochopitelně. Sejdeme se v Tailleventu. V osm?"
„Obleč si tu černou košilku. Zbožňuju ji."
„Můj hřebec se nemůže dočkat."
„Jako vždy, má nejdražší."
Sekretářka zavěsila, vstala a urovnala si šaty. Ze zásuvky si vzala kabelku s dlouhým řemínkem, otevřela ji, přehodila přes rameno, zamířila k zavřeným dveřím svého zaměstnavatele a zaklepala.
„Ano?" ozval se Mattilon.
„To jsem já, Suzanne, monsieur."
„Pojďte dál, jen pojďte dál," zavolal René, pohodlně se opřel a čekal, až žena vstoupí. „Ten poslední dopis je plný nesrozumitelné právnické hatmatilky, že?"
„Kdepak, monsieur. Já jen... Nevím, jestli si mohu dovolit to říct."
„Proč byste nemohla? A i kdyby, v mém věku byste mi tak zalichotila, že bych se jistě pochlubil manželce."
„Ach, monsieur..."
„Ne, skutečně, Suzanne. Jste tady jak dlouho? Týden, deset dní, ale člověk by řekl, že u nás působíte dlouhé roky. Odvádíte vynikající práci a já si vážím toho, že jste zaskočila za mou sekretářku."
„Vaše sekretářka, monsieur, je má nejlepší přítelkyně a ráda jsem to pro ni udělala."
„Děkuji vám. Doufám jen, že jí bůh pomůže a uzdraví se. Mladí lidé dnes jezdí tak rychle, tak nebezpečně... Promiňte, co jste chtěla, Suzanne?"
„Ještě jsem neobědvala, pane, a říkala jsem si..."
„Proboha, jsem já to bezohledný ničema! Ale tak to chodí, když máte dva partnery, kteří berou srpen natolik vážně, že odjeli na dovolenou! Prosim, jen běžte a zdržte se, jak dlouho chcete. A nezapomeňte mi přinést účet k proplacení."
„To nebude nutné, ale každopádně děkuji za nabídku."
„To není nabídka, nýbrž příkaz. Klidně si dejte litr vína, však oni to klienti mých partnerů zaplatí. A už běžte, ať mi neumřete hlady."
„Děkuji, monsieur." Dívka došla ke dveřím a otevřela je, ale pak se zastavila. Ohlédla se a viděla, že Mattilon je už plně soustředěný na listinu před sebou. Tiše zavřela, sáhla do kabelky a vytáhla z ní pistoli velké ráže s perforovaným tlumičem nasazeným na hlavni. Pomalu se otočila a vracela se ke stolu.
Právník zvedl hlavu. „Co...?"
Suzanne čtyřikrát v rychlém sledu stiskla spoušť. René Mattilon se s prostřelenou hlavou zhroutil na židli. Po tváři mu stékala krev a vsakovala do bílé košile.

22 KAPITOLA

„Kde jsi, proboha, byl?" křikla Valerie do telefonu. „Od časného rána tě marně sháním!"
„Časně ráno jsem seděl v prvním letadle do Washingtonu," řekl Larry Talbot. „Když jsem ve zprávách slyšel..."
„Tomu přece nemůžeš věřit! Nesmíš!"
„Věřím, a co je ještě horší, cítím se odpovědný. Mám pocit, že jsem to byl já, kdo stiskl spoušť, a svým způsobem je to i pravda."
„Zatraceně, Larry, tohle bys měl vysvětlit!"
„Joel se mi ozval. Volal z nějakého hotelu v Bonnu, jehož jméno neznal. Choval se iracionálně, Val. Jednu chvíli úplně klidný, hned nato hysterický. Nakonec se přiznal, že je zmatený a vyděšený. Mluvil velmi nesouvisle a vykládal neuvěřitelné věci. Prý ho drželi v zajetí v kamenném domku uprostřed lesa, odkud utekl, schovával se v řece, vyhýbal se strážím a nakonec zabil člověka, kterého označil za ‚předsunutou hlídku'. Hulákal, že se musí dostat do bezpečí, protože ho jacísi muži hledali v řece a na břehu... Něco se mu muselo stát. Vrátil se do těch strašných dnů v zajateckém táboře. Všechno, co říká

a co popisuje, je variace na minulé zážitky - bolest, stres, napětí, strach při útěku džunglí a po řece. Je nemocný, má drahá, a dnešní ráno je toho strašlivým důkazem."
Valerie cítila, jak jí vysychá hrdlo, a najednou se jí nedostávalo vzduchu. Nedokázala rozumně uvažovat, pouze reagovala na slova. „Proč jsi řekl, že cítíš odpovědnost, že jsi to byl svým způsobem ty, kdo stiskl spoušť?"
„Poradil jsem mu, aby šel za Peregrinem. Přesvědčil jsem Joela, že ho Peregrine vyslechne, že není takový, jak si o něm myslí."
„Jak si o něm myslí? Co přesně ti Joel řekl?"
„Velmi málo, co by dávalo smysl. Blábolil něco o generálech a polních maršálech a o jakési zamotané historické teorii, která spojila velitele z různých armád a ti teď usilují o převzetí moci. Snažil se působit normálně, ale jakmile jsem se ho zeptal na nějaký detail nebo
požádal o vysvětlení, vybuchl, že na tom nezáleží nebo že ho neposlouchám nebo ho nechápu, protože jsem natvrdlý. Ke konci rozhovoru však uznal, že je unavený a že se potřebuje vyspat. Tehdy jsem mu naposled poradil, aby se spojil s Peregrinem, ale Joel mu nedůvěřoval. Pokládal ho za svého nepřítele, protože prý viděl, jak auto bývalého německého generála vjíždí do areálu velvyslanectví. Jak možná víš, Peregrine se za druhé světové války vyznamenal v ardenské bitvě. Pokusil jsem se Joelovi vysvětlit, že Peregrine nemůže být jedním z ‚nich', že nemá armádu ani trochu v lásce... Je zřejmé, že se mi to nepodařilo. Joel si s ním domluvil schůzku a pak ho zabil. Netušil jsem, že je až tak nemocný."
„Larry," začala Valerie znaveně, „slyším všechno, co říkáš, ale nějak mi to nezní jako pravda. Ne že bych ti nevěřila, chraň bůh - Joel říkal, že jsi k uzoufání poctivý -, ale něco tady chybí. Converse, kterého znám a s kterým jsem čtyři roky žila, nikdy nepřekrucoval fakta, aby podpořil abstrakce, jimž chtěl uvěřit. Nedokázal to, ani když byl vzteklý nebo zoufalý. Popichovala jsem ho, že by byl mizerný malíř, protože neumí změnit tvar, aby odpovídal celkové kompozici. Prostě to nemá v sobě. Vysvětlil mi, že když ti v rychlosti tisíc kilometrů v hodině selžou přístroje, nesmíš si splést stín na hladině s letadlovou lodí."
„Chceš říct, že nikdy nelže?"
„To ne. Lže a lhal jako každý, ale nikdy ne v důležitých věcech. Nemá to v povaze."
„Ale to bylo před tím, než onemocněl, než u něj propukla ta násilnická mánie... Toho člověka v Paříži opravdu zabil. Přiznal mi to."
Valerie zalapala po dechu. „Ne!"
„Bohužel ano. Stejně jako zabil Waltera Peregrinea."
„Kvůli nějaké historické teorii? To přece není možné, Larry."
„Vysvětlili mi to dva psychiatři z ministerstva zahraničí, ale kdybych měl jejich fráze zopakovat, určitě bych je popletl. Říkali tomu, tuším, progresivní latentní retrogrese."
„To jsou kecy!"
„Ale v jedné věci máš možná pravdu. Ženeva. Pamatuješ? Řeklas mi, že to začalo v Ženevě."
„Pamatuju. Co je s Ženevou?"
„Všichni ve Washingtonu se shodují, že právě tam to začalo. Nevím, jestli jsi četla noviny..."
„Jenom Globe. Dostávám ho do schránky. Nehnula jsem se od telefonu."
„Ten právník, co ho v Ženevě zastřelili, byl nevlastní syn Jacka Hallidaye. V šedesátých letech se aktivně zapojil do protiválečného hnutí. Na ženevském jednání zastupoval Joelovu protistranu. Bylo zjištěno, že se před poslední poradou sešli u snídaně, kde podle teorie odborníků Halliday Joela vyprovokoval. Předpokládáme, že dost brutálně - měl ve zvyku jít každému po krku."
„Proč by to dělal?" zeptala se Valerie a zpozorněla.
„Aby Joela znervóznil, vyvedl z konceptu. Uvědom si, že při té fúzi šlo o miliony. Právník, který by pro svou stranu vybojoval lepší podmínky, by na tom hodně vydělal. Klienti by se mu jen hrnuli. Existuje dokonce důkaz, že se to Hallidayovi podařilo."
„Jaký důkaz?"
„První část je technická, takže nebudu zacházet do podrobností. Řeknu pouze to, že došlo k drobnému převodu prioritních akcií, což by za určitých podmínek mohlo způsobit, že by Hallidayova strana získala větší slovo ve vedení společného podniku, než dohoda stanovila. Joel tento převod přijal. Nemyslím, že

by k němu za normálních okolností svolil."
„Normálních...? A ta druhá část?"
„Joelovo chování při samotném jednání. Všichni přítomní se shodli, že nebyl ve své kůži - roztěkaný, duchem nepřítomný, rozrušený. Držel se stranou od ostatních. Většinu času stál u okna a hleděl na ulici, jako kdyby něco očekával. Vůbec se nesoustředil; některé otázky mu museli zopakovat a i tak to prý vypadalo, že vůbec nechápe, na co se ho ptají. Jeho myšlenky se zjevně točily kolem jiného problému, který ho úplně pohlcoval."
„Larry!" vykřikla Valerie. „Co se snažíš naznačit? Že měl Joel něco společného s Hallidayovou vraždou?"
„To nelze vyloučit," odvětil Talbot smutně. „Ani psychologicky, ani ve světle toho, co svědkové viděli v předpokoji, kde Halliday zemřel."
„Co viděli?" zašeptala Valerie. „V novinách psali, že zemřel Joelovi v náručí."
„Je toho bohužel víc, má drahá. Četl jsem policejní hlášení. Podle očitých svědků, mezi nimiž bylo několik právníků, došlo mezi oběma muži těsně před Hallidayovou smrtí k prudké výměně názorů. Halliday držel Joela za klopy a vypadalo to, že ho z něčeho obviňuje. Při výslechu Joel vypověděl, že umírající jen něco nesouvisle blábolil. V hlášení stojí, že Joel jako svědek s policií moc nespolupracoval."
„Proboha svatého, copak nikdo nechápe, že mohl být v šoku? Víš přece, co prožil! Pohled na člověka, který mu zemřel před očima, mu jistě způsobil těžké trauma."
„Uznávám, že můžeš mít pravdu, ale všechno se musí prověřit, především Joelovo chování."
„Jak to podle nich udělal? Jaká teorie platí teď? Joel vyšel na ulici, spatřil někoho, kdo vypadal jako vrah, a najal ho, aby zabil člověka? Uznej sám, Larry, že tohle je absurdní představa."
„Otázek je samozřejmě více než odpovědí, ale to, co se stalo, není absurdní, nýbrž tragické. A my víme, že se to stalo."
„No dobře, dobře," vychrlila Valerie. „Ale proč by to dělal? Jaký zájem mohl mít na Hallidayové smrti?"
„Myslím, že motiv je jasný. Joel lidi jako Halliday určitě nesnášel. Člověk, který zůstal doma v bezpečí a odsuzoval a zesměšňoval vše, čím muži jako Joel museli projít, nadával jim do vrahů, zabijáků a přisluhovačů imperialistů a maximálně byl ochoten uznat jejich smrt jako zbytečnou oběť... Hallidayové spolu s vojenskými veliteli ztělesňovali to, co Joel na světě nejvíc nenáviděl. Jedna skupina je poslala do boje, kde strádali a umírali, druhá se jejich utrpení vysmívala. Halliday musel při snídani říct něco, po čem Joelovi, promiň mi ten výraz, ruplo v hlavě."
„A ty si myslíš, že kvůli tomu si přál Hallidayovu smrt?"
„Latentní pomstychtivost. Tak zní převládající teorie. Konsenzus, jestli chceš."
„Ne, nechci. Protože to není pravda. Nemůže být!"
„Jsou to vysoce kvalifikovaní experti v behaviorální psychologii, Val. Analyzovali všechny záznamy a svědectví a jsou přesvědčeni, že znají diagnózu. Okamžitá patologická schizofrenie vyvolaná šokem."
„Velmi působivé. Měli by si to nechat vyšít zlatou nití na čepici, protože nikam jinam to nepatří."
„Nemyslím, že bys právě ty mohla kvalifikovaně zpochybňovat..."
„Ale mohla, to víš, že mohla!" vybuchla bývalá paní Converseová. „Jenže se nikdo neobtěžoval, aby se mě zeptal! Nebo Joelova otce. Anebo jeho sestry, která náhodou také patřila k těm demonstrantům, o kterých jsi mluvil. Halliday nemohl v žádném případě Joela vyprovokovat tak, jak to ti tvoji odborníci popisují. Ani u snídaně, ani u oběda, ani u večeře!"
„To nemůžeš tvrdit tak jistě, má drahá. Ty to prostě nevíš."
„Ale vím, Larry. Protože Joel dával těmto Hallidayům, jak jsi je nazval, za pravdu! Ne že by se mu vždycky líbilo, jakým způsobem postupovali, ale byl přesvědčen, že mají pravdu!"
„Tomu nevěřím. Po tom, co prožil, to není možné."
„Tak se podívej do jiných zdrojů - tak tomu říkáš, ne? Do těch, které ti tvoji slavní velekněžové behaviorální psychologie přehlédli... Po návratu z Vietnamu pro něj na Travisově letecké základně v Kalifornii uspořádali velkolepé představení. Dostal všechno, co si mohl přát, snad kromě univerzálního klíče k pokojům všech hvězdiček v Hollywoodu. Nemám pravdu?"
„Vzpomínám si na vojenskou přehlídku na počest muže, který hrdinsky uprchl ze zajateckého tábora. Pokud vím, uvítal ho ministr zahraničí. Hned v letadle."
„Vzpomínáš si dobře, Larry. A potom? Kterých dalších přehlídek nebo slavností se zúčastnil?"

„Nevím, kam míříš."
„Odpověď zní žádných! Podívej se do záznamů. Víš, kolik dostal pozvánek? Od kolika obcí, měst, firem a organizací, které do toho tlačil Bílý dům, až se mohl potrhat? Sto? Pět set? Pět tisíc? Míň jich rozhodně nebylo, Larry. A víš, kolik pozvání přijal? Řekni, Larry, víš to? Mluvili o tom ti tvoji kazatelé?"
„Na to řeč nepřišla."
„Samozřejmě. Narušilo by to vaši teorii. Překroutilo by to fakta, což by Joel nikdy neudělal. Tak víš, kolik jich přijal? Ani jedno! Všechna pozvání odmítl! Věřil, že každý den, o který se válka protáhne, je zatracený den navíc! Kategoricky odmítl propůjčit tomu své jméno!"
„Co tím chceš říct?" zeptal se Talbot stroze.
„Halliday nebyl jeho nepřítel. Rozhodně ne v tom smyslu, který naznačuješ. Chybí tahy štětcem. Nikde je na plátně nevidím."
„Tvoje metafory jsou na mě trochu moc, Val. Vyjádři se jasně."
„Tady něco smrdí, Larry. Páchne tu něco shnilého. Tak silně, že se skoro dusím. Ale ten zápach nepochází od mého bývalého manžela, nýbrž z vás. Ze všech."
„Proti tomu se musím ohradit. Chci mu pouze pomoct, nic jiného. Doufal jsem, že to víš."
„Vím, buď klidný. Není to tvoje chyba. Sbohem, Larry."
„Jakmile něco zjistím, zavolám ti."
„Zavolej. Sbohem." Valerie zavěsila a podívala se na hodinky. Nejvyšší čas zajet na Loganovo letiště do Bostonu pro Rogera.

*****

„In Koln um zehn nach drei," ozvalo se z reproduktoru.
Converse seděl u okna a s tváří přitisknutou na sklo pozoroval města, která míjeli cestou do Kolína nad Rýnem. Vlak byl plný zhruba ze tří čtvrtin - na každém dvousedadle seděl alespoň jeden cestující a na některých i dva. Když vyjížděli z Bonnu, seděla vedle něho u okna dobře oblečená žena, ale pak na ni zavolala přítelkyně o několik řad vzadu. Žena mu něco řekla, ale když jen zavrtěl hlavou a pokrčil rameny, nakvašeně vstala a odkráčela za kamarádkou. Incident ho znervóznil. Nevyvolal pozornost? Žena navíc nechala na sedadle ležet noviny s jeho fotografií a Joel si rychle přesedl a složil výtisk tak, aby se obrázek ocitl uvnitř. Opatrně se rozhlédl a konečně si všiml, že se na něho přes uličku dívá otylý muž, zabraný do hovoru se svou postarší sousedkou. Jeho tvář mu byla vzdáleně povědomá, ale nedokázal ji zařadit. Odvrátil se k oknu a neklidně uvažoval, kde se s tím člověkem setkal.
„Wir kommen in zwei Minuten in Koln an. Bitte achten Sie auf ihr Gepack!"
Několik cestujících vstalo, upravovalo si saka a sukně a natahovalo se pro zavazadla. Vlak zastavil. Pasažéři vystoupili a místo nich do vozu nastoupili jiní. Mnozí nesli diplomatické kufříky podobné tomu, který Joel zahodil do odpadkového koše na nádraží v Bonnu. Byl by si dárek od Valerie rád ponechal, ale nemohl, musel se vzdát upomínky na lepší časy... Lepší? ptal se v duchu sám sebe. Ne, prostě jiné. Ve vztahu mezi dvěma lidmi nelze srovnávat - bud vydrží, nebo skončí. Ale proč, pokračoval v samomluvě, jsi poslal ty dokumenty právě jí? Logická odpověd - na rozdíl od jiných bude Valerie vědět, co s nimi. Na své zaměstnavatele už spoléhat nemohl, stejně jako na sestru Virginii. A na otce už vůbec ne. Otec? Celý život strávil v oblacích, doslova i přeneseně. Pevná zem představovala pro pilota zátěž, s níž se nedokázal vyrovnat. Zátěž v podobě druhých lidí, odpovědnosti k nejbližším. Joel věřil, že má otce rád mnohem víc než on jeho, ale neměl mu to za zlé. Nedokázal se přizpůsobit. Podle lékařů zemřela matka na zástavu srdce, podle Joela byla příčinou smrti skutečnost, že ji otec trestuhodně zanedbával, i když tvrdil, že ji vroucně miloval... Zbývala tedy jen Valerie.
„Entschuldigen Sie, bitte. Ist der Platz frei?" Hlas patřil muži přibližně Joelova věku. I on držel v ruce diplomatický kufřík.
Joel předpokládal - správně -, že dotaz se týká volného místa, a přikývl.
„Danke." Nově příchozí se posadil, položil si kufřík mezi nohy na zem, vytáhl z kapsy noviny a otevřel je. Na Joela se díval jeho vlastní obličej! Ztuhlý napětím se natočil k oknu, opřel si hlavu a stáhl si klobouk do čela, aby vypadal jako unavený cestující, který netouží po ničem jiném než po několika minutách

spánku. Vlak se pomalu rozjel.
„Verruckt, nicht Wahr?" prohodil jeho soused od novin.
Joel sebou škubl, zamrkal a otevřel oči pod staženým kloboukem. „Uhm."
„Traurig," dodal muž a zvedl ruku v omluvném gestu.
Converse znovu zavřel oči a opřel se tváří o chladivé sklo. Milosrdná tma za sevřenými víčky uklidňovala a Joel vzpomínal na jiné chvíle, kdy mu tma poskytovala povzbuzení a dodávala nových sil. Kolikrát si v zajateckém táboře myslel, že podlehne, že už neudrží fasádu odhodlaného rebela! Jak tehdy toužil po jediném laskavém slůvku, jediném milém pohledu! Jak málo chybělo, aby kapituloval! A pak přišla noc a konečně se mohl vyplakat. Slzy, které mu smáčely tváře, očišťovaly, a když vyschly, hněv, odhodlání a neochvějná víra v přežití se vrátily...
„Wir kommen in funf Minuten in Dusseldorf an."
Converse se s trhnutím probudil. Podle bolesti za krkem soudil, že spal dost dlouho. Jeho soused držel kufřík na kolenou, četl si nějakou zprávu a připisoval na okraj poznámky. Noviny ležely složené mezi sedadly, kompromitující fotografie zírala ke stropu vozu. Muž otevřel kufřík, schoval do něj lejstra a otočil se k Joelovi.
„Der Zug ist punktlich," poznamenal a pokýval hlavou.
Joel souhlasně přikývl a náhle si uvědomil, že tlusťoch přes uličku vstává a podává starší ženě ruku na rozloučenou, ale přitom se na ni nedívá - jeho oči se stáčely k němu! Zabořil se do sedadla a znovu zaujal pozici unaveného cestujícího; okraj klobouku se téměř dotýkal obroučeк brýlí. Kdo to je? A jestli mě zná, proč mě jenom po očku pozoruje a neosloví mě?
Kola zaskřípěla a vlak začal zpomalovat. Converse uvažoval, jestli jeho soused v Dusseldorfu vystoupí. Uložil si sice věci do kufříku a zavřel ho, ale nezdálo se, že by se chystal připojit k řadě, která se tvořila u dveří vagonu. Odpověď přišla brzy - muž vzal noviny, ale tentokrát je naštěstí složil na vnitřní straně.
Vlak zastavil a nastalo další střídání stráží. Obézní soused přes uličku doprovodil svou postarší spolucestující ke dveřím, znovu si s ní obřadně potřásl rukou a vracel se na své místo. Joel se zadíval z okna, sklopil hlavu a zavřel oči.
„Bitte, konnen wir die Platze tauschen? Dieser Herr ist ein bekannter. Ich sitze in der nachste Reihe."
„Sicher, aber er schlaft ja doch nur."
„lch wecke ihn."
Vedle Joela dosedlo těžké tělo. Podezřelý tlusťoch si vyměnil místo s jeho sousedem!
Converse se protáhl, zívl a zakryl si ústa levou rukou, zatímco pravá vklouzla pod sako a sevřela pažbu pistole. Když nebude vyhnutí, použije ji - alespoň pro zastrašení. Vlak nabíral rychlost a Joel se otočil ke svému novému sousedovi.
„Hned se mi zdálo, že jste to vy," zahlaholil nezaměnitelně americký hlas.
„My se známe?" zeptal se Joel ostražitě.
„Jasně! Už jste zapomněl?"
„Abych byl upřímný, vůbec si nepamatuju, že bychom se setkali."
„Napovím vám. Kodaň."
Joel byl rázem doma. S tímto člověkem čekal na kodaňském letišti po příletu z Paříže na zavazadlo a prohodil s ním pár slov. „Promiňte, ještě jsem se úplně neprobral."
„Nevadí. Jak jste říkal, že se jmenujete?"
„Rogers," odpověděl Joel. Před chvílí myslel na otce a to jméno mu vklouzlo samo na jazyk. „Vidím, že mluvíte německy," dodal.
„Jasně. Západní Německo je naše největší odbytiště. Můj otec se tady narodil a do smrti se nenaučil anglicky."
„Co prodáváte?"
„Oděvy..." Tlusťoch klábosil o radostech a strastech obchodního cestujícího a Joel se omezoval na souhlasné přikývnutí a občasnou otázku. Za okny míjela města a vesnice a jeho soused sypal z rukávu jeden zážitek za druhým.
„Wir kommen in ftinf Minuten in Essen an."
Stalo se to v Essenu.

Zmatek nepropukl náhle, postupně sílil, jedna vlna dunivější než druhá jako sílící příboj rozbíjející se o pobřežní skaliska. Cestující, kteří přistupovali, spolu hlasitě rozmlouvali, hlavy se otáčely, ruce šermovaly ve vzduchu, krky se natahovaly, aby uši zachytily vzrušená slova. Pak se k šumu a hluku připojilo několik tranzistorových radiopřijímačů. Jeden z nich držela v ruce dívka s plátěným batůžkem na zádech, která se posadila před Joela a obchodníka s textilem. Kolem ní se tísnil hlouček pasažérů a někdo ji požádal, aby zesílila zvuk.
„Co se stalo?" otočil se Joel k otylému sousedovi.
„Moment." Tlusťoch se se zafuněním předklonil a s ještě větší námahou vstal. „Musím si to nejdřív poslechnout."
Joel napínal sluch a snažil se proniknout prskáním a škrábáním výbojů statické elektřiny. Jeho uši náhle z nesrozumitelné kakofonie vyhmátly anglický mluvící hlas, přehlušovaný spěšným překladem německého hlasatele.
„Důkladné vyšetřování... Eine grundliche Untersuchung... nasazení všech bezpečnostních sil... die die Sicherheitsbelagschaffen... efordert... bylo nařízeno... wurde veranslasst,"
Joel zatahal souseda za rukáv. „Co je? Řekněte mi, co se stalo," naléhal.
„Ten šílenec znovu udeřil! Počkejte, opakují to. Nechte mě poslouchat."
Vzrušený hlasatel chrlil větu za větou a Joela zachvátila hrozivá předtucha. Konečně zprávy skončily; cestující si narovnávali záda a za hlasitého hovoru postávali nebo si hledali volná místa. Obchodník s oděvy se posadil a ztěžka oddechoval - ne že by na něj tak zapůsobilo, co slyšel, spíše se s každým pohybem zadýchával.
„Můžete mně, prosím vás, říct, co se stalo?" Joel jen s obtížemi nedával najevo nedočkavost a strach.
„Jo, jasně." Tlusťoch vytáhl kapesník a utřel si čelo. „Svět je plný šílenců. Sakra! Dnes člověk ani neví, s kým mluví! Kdyby bylo po mém, nechal bych každé děcko, které se narodí šilhavé nebo nemůže najít cecek, zahrabat. Už se mně z těch pomatenců zvedá žaludek."
„To je velmi poučné, ale co se stalo?"
„Jo, hned." Obchodník schoval kapesník a pak si povolil opasek. „Ten lampasák, co vedl hlavní stan v Bruselu..."
„Vrchní velitel sil NATO," řekl Joel a cítil, že hrůzná předtucha se naplnila.
„Jo, ten. Zastřelili ho. Přímo na ulici, když odcházel z restaurace ve starém městě. Prý byl v civilu."
„Kdy?"
„Před pár hodinami."
„Kdo to udělal?"
„Ten samý blázen, co oddělal velvyslance v Bonnu. Ten šílenec."
„Jak to zjistili?"
„Mají vražednou zbraň."
„Co?"
„Pistoli. Proto to neohlásili hned. Počkali, až z Washingtonu dojde ověření otisků prstů. Jsou jeho. Počítají, že balistická zkouška prokáže, že je to stejná zbraň, kterou byl zastřelen ten... Jak se jmenoval?"
„Peregrine," zašeptal Joel. Věděl, že se před okamžikem mýlil. Zlé tušení se ještě nenaplnilo, další špatné zprávy budou zakrátko následovat. „Jak se k té zbrani dostali?"
„Lampasák měl s sebou tělesného strážce a ten toho hajzla postřelil. Trefil ho do levé paže. Nad loket. Šílenec se chytil za ránu a při tom pustil pistoli. Upozornili všechny lékařské ordinace a nemocnice. Taky zesílili kontroly na hranicích. Každý chlap s americkým pasem musí vyhrnout rukáv a každý, kdo se jen trochu podobá popisu, skončí s náramky na rukou."
„Berou to pečlivě." Joel nevěděl, co jiného říct, a cítil, jak ho bolí průstřel.
„Ale jedno tomu parchantovi musím uznat." Tlusťoch zafuněl a pokýval hlavou. „Přinutil je zvednout zadky od Severního moře ke Středomoří. Prý ho viděli v letadle v Antverpách, Rotterdamu i tady v Dusseldorfu. Odsud jste v Bruselu za čtyřicet minut. Mám v Mnichově kamaráda, který třikrát do týdne obědvá v Benátkách. V Evropě je to všude kousek, víte? Člověk na to občas zapomíná."
„Ano, já vím. Krátké lety... Co ještě říkali?"

„Prý teď míří do Paříže nebo do Londýna. Někdo dokonce tvrdí, že utekl do Moskvy. Hlídají všechna soukromá letiště. Domnívají se, že může mít pomocníky. To musí být pěkná parta psychopatů, to vám teda povím. Někteří ho srovnávají s Carlosem, s tím, co se mu říká Šakal. Bojí se, že se s ním Converse možná spojí a že dojde k dalším vraždám."
Joel ztuhl - poprvé uslyšel své jméno od cizího člověka, který ho prostě a jednoduše označil za psychopatického zabijáka, vraha, kterého pronásleduje policie celé západní Evropy a žene ho do pasti na hlídaných hranicích a letištích. Generálové Akvitánie odvedli dokonalou práci. Nevynechali žádný detail. Otisky prstů, prostřelená paže! Ale co načasování? Jak mohli tak riskovat? Jak věděli, že někde nepožádal o dočasné útočiště? Třeba na velvyslanectví?
Odpověď, která ho vzápětí napadla, ho donutila zatnout nehty do zápěstí aby potlačil paniku. Rozhovor s Mattilonem! Jak snadno mu Sureté mohla napíchnout telefon a jak rychle by informátoři Akvitánie předali zprávu na patřičné místo! Ach, bože můj! Že nás to ani jednoho nenapadlo! Akvitánie ví přesně, kde jsem. A ví také, že nemám šanci uniknout. Jak to řekl ten tlusťoch? V Evropě je všude kousek. Člověk si může odskočit z Mnichova na oběd do Benátek a pohodlně stihne jednání o půl čtvrté. A jiný člověk může zabít velitele NATO v Bruselu a o hodinu později sedět ve vlaku v Dusseldorfu. Vzdálenosti se měří na půlhodiny. Z místa činu v Bruselu se za „pár hodin" dají překročit několikeré hranice a dostat se do širokého okruhu měst. Jsou lovci i v tomto vlaku? Možná, ale nemohli vědět, kterým konkrétním spojem pojede. Snadnější by bylo, kdyby si na něho počkali v Emmerichu. Musí přemýšlet a především nesmí zůstat sedět.
Converse vstal. „Promiňte, potřebuju na toaletu."
„Jste šťastný chlap," zafuněl tlouštík a potáhl si kalhoty, když odsunul sloní nohy z úzké mezery. „Já se do těch ajnclíků sotva vlezu. Pokaždé se jdu vyčurat, ještě než nastoupím do vlaku, a..."
Joel procházel uličkou, ale pak mu něco blesklo hlavou. Zastavil se, několikrát polkl a nejistě uvažoval, jestli jít dál, nebo se vrátit. Nechal na sedadle složené noviny. Jestli je někdo otočí, uvidí jeho fotografii. Ale ne, musí pokračovat. Návratem by na sebe zbytečně upozornil. Nemířil však na toaletu, jeho cílem byla chodbička mezi vagony. Občas jí někdo projde z vozu do vozu, když ve vlaku hledá známého. Vždycky se vyplatí prohlédnout si únikovou cestu.
Stál na kymácející se plošině a studoval dvoudílné kovové dveře. Konstrukce spojovací chodby mezi vagony umožňovala volný výstup a jeho mechanismus byl Joelovi brzy jasný. Nejdřív se otevře horní polovina, a teprve potom lze odemknout spodní, pod níž se skrývají schůdky. Víc vědět nepotřeboval.
Vrátil se na své místo. Jeho krajan seděl se zavřenýma očima a pootevřenými ústy pohodlně rozvalený a sípavě oddechoval. Joel s povděkem kvitoval, že noviny zůstaly ležet na svém místě netknuté. Opatrně překročil silné nohy a posadil se. Když se rozhlížel po vagonu, všiml si malé schránky nad sedadlem před sebou. Ležela v ní hromádka zažloutlých lístků a Joel usoudil, že to bude jízdní řád místních spojů, který pravidelní cestující pochopitelně nepotřebovali. Vstal, několika úklonami se omluvil dívce, která teď naladila svůj tranzistoráček na hudební stanici, a natáhl se pro leták.
Oberhausen... Dinslaken... Voerde... Wesel... Emmerich...
Wesel. Poslední zastávka před Emmerichem. Neměl ponětí, kolik kilometrů obě stanice dělí, ale neměl na vybranou. Ve Weselu musí vystoupit. Ne s ostatními pasažéry, sám. Ve Weselu musí zmizet.
Cítil, jak vlak lehce snižuje rychlost. Instinkt pilota mu napověděl, že zahajuje poslední fázi přistání. Vstal a opatrně manévroval mezi nataženýma nohama svého souseda, jehož náhlé zachrápání ho tak vylekalo, že se prudce otočil a zamrkal. Uklidněn si stáhl klobouk do očí a nenápadně se rozhlédl. Zdálo se, že si ho nikdo nevšímá.
Těžkým krokem znaveného člověka prošel uličkou a zastavil se před toaletou. Pod klikou se leskl červený půlkruh. Obsazeno. Jeho předchozí manévr měl tedy reálný podklad. Roztáhl těžké spojovací dveře a prošel po vibrující kovové plošině nad spřáhlem mezi vagony k protějším. I ty otevřel, ale místo aby postoupil do dalšího vozu, přikrčil se a vrátil se na plošinu. Opřel se o stěnu vagonu a opatrně nahlédl poškrabaným sklem do posledního vozu soupravy. Když se ohlédl, viděl do chodbičky, kterou před chvílí prošel. Napjatě pozoroval, jestli se někdo nezajímá o jeho prázdné sedadlo, ale nic podezřelého neviděl.
„Wir kommen in..." Kovový klapot kol na výhybce rozléhající se uzavřenou plošinou přehlušil zbytek

hlášení, ale Joel věděl, že se blíží rozhodující okamžik. Vyrazí, až vlak dostatečně zpomalí, ulička mezi sedadly se zaplní vystupujícími, kteří utvoří fronty v obou sousedních vagonech.
„Wir kommen in drei Minuten in Wesel an." Několik pasažérů v obou vozech vstalo a se zavazadly v rukou zamířilo k východům. Zpomalený rachot kol na spojích oznamoval, že se blíží přistání. Teď!
Joel stiskl kliku horní poloviny výstupních dveří a přitáhl ji k sobě. Závan větru mu rozcuchal vlasy a kola mu zabubnovala do uší s ohlušujícím duněním. Nahmatal vnější rukojeť dolní poloviny a pevně ji sevřel, připraven otevřít ji a vyskočit, jakmile zem pod jeho nohama zpomalí svůj pádivý cval. Posledních pár vteřin. A pak do kovového klapotu zazněla ostrá, hanlivá slova a Joel strnul jako zasažený bleskem.
„Moc dobře vymyšlené, Herr Converse! Někteří vítězí, jiní prohrávají. Vy jste prohrál."
Joel se otočil. Muž, který na něj křičel v uzavřeném průchodu mezi vagony, byl onen zdvořilý pasažér s diplomatickým kufříkem, který si k němu přisedl v Kolíně a v Dusseldorfu si vyměnil místo s obézním obchodním cestujícím. Kufřík teď držel v pravé ruce a v levé svíral pistoli namířenou Joelovi na břicho.
„Jaké překvapení," utrousil Converse.
„To doufám. Sotva jsem chytil vlak. Proběhl jsem tři vagony jako blázen, než jsem vás našel - ale pořád ne takový blázen, jako jste vy."
„Co bude dál? Vystřelíte a zbavíte svět toho většího blázna?"
„Tak jednoduché to nebude, pilote."
„Pilote?"
„Na jménech nezáleží, ale já jsem plukovník německého letectva. Piloti by se měli zabíjet jenom ve vzduchu, ne na pevné zemi."
„Teď jste mě uklidnil."
„Taky jsem přeháněl. Stačí jediný podezřelý pohyb a ze mě bude hrdina, který zahnal do kouta šíleného vraha a zneškodnil ho, než mohl spáchat další zločin."
Joel se po milimetrech posunul, až se zády opřel o kovové dveře zadního vozu. Mozek mu pracoval zcela automaticky. Hrozí mu smrt. Buď okamžitě, nebo během několika hodin. „Předpokládám, že pro mě máte připraven nějaký program, nebo se snad mýlím?" zeptal se a pozvedl levou ruku v nevinném tázavém gestu.
„Samozřejmě, pilote. Ve Weselu spolu vystoupíme a najdeme telefon. Celou dobu vám budu mířit na srdce. Potom pro nás přijede auto a odjedeme..."
Pravým loktem skrytým za tělem Joel udeřil do dveří a Němec se k nim ohlédl. Teď!
Joel se vrhl po zbrani. Oběma rukama sevřel tmavou hlaveň a současně vrazil vší silou koleno nepříteli do rozkroku. Německý pilot zasténal a zavrávoral. Joel ho popadl za vlasy a udeřil mu hlavou prudce o vyčnívající rukojeť spojovacích dveří.
Bylo po všem. Ten skelný pohled Joel dobře znal. Další předsunutá hlídka mrtvá, ale tento muž nebyl neuvědomělý vojín severovietnamské komunistické vlády, nýbrž důstojník Akvitánie.
V skle za dveřmi se objevila vyděšená ženská tvář, ústa otevřená v hysterickém výkřiku.
„Dies ist Wesel..."
Vlak zpomalil a za dveřmi se vynořovaly další rozrušené obličeje, dav zvědavců bránil ostatním cestujícím v přístupu k východu.
Joel škubl klikou spodního panelu a prudce ho přirazil k přepážce. Pod schůdky pomalu ubíhal hrubý štěrk, za náspem asfaltová silnice. Zhluboka se nadechl a skočil. Ve vzduchu se přikrčil, aby zmírnil náraz; v příštím zlomku vteřiny dopadl na tvrdou zem a překulil se jako parašutista. Pak ještě jednou, podruhé...

23 KAPITOLA

Narazil na kámen a svalil se mezi kopřivy do trnitého křoví, které mu poškrábalo ruce a obličej. Tělo měl samou podlitinu, rána v levé paži bodavě pulzovala a cítil, jak obvaz vlhne krví. Nemohl si však dovolit zabývat se bolestí a svým tělesným stavem. Musí zmizet; za několik minut se okolí začne hemžit lovci, kteří se vrhnou po stopě vraha vysokého důstojníka letectva Spolkové republiky. Nevyžadovalo žádnou

zvláštní fantazii, aby si dokázal představit, co bude následovat. Policie vyslechne cestující - včetně prodejce oděvů -a náhle se v něčích rukou objeví noviny a někdo si spojí fotografii s jeho obličejem. Šílený zabiják, kterého naposled viděli v centru Bruselu a který prchá do Paříže, Londýna nebo Moskvy, nasedl do vlaku v Bonnu, projel Kolínem, Essenem a Dusseldorfem a ve Weselu znovu vraždil.
Ozvalo se táhlé zatroubení a Joel zvedl hlavu. Z několik set metrů vzdáleného nádraží vyjížděl vlak směřující na jih. Klobouk! Ležel v trávě asi v polovině náspu. Joel se vymotal z křoviska, namáhavě se postavil a vrávoravě se rozběhl po náspu, nevšímaje si varování mozku, že není schopen ani chůze. Popadl klobouk a vzdaloval se od stanice. Když vlak projel, přeběhl koleje na druhou stranu náspu a zadíval se na opuštěnou skladištní budovu s rozbitými okny. Může mu poskytnout útočiště, ale jen na malou chvíli - příliš nápadný úkryt. Za deset patnáct minut ho obklíčí muži s pistolemi a obsadí každé dveře, každé okno.
Zoufale vzpomínal. Jak vyklouzl dříve? Jak unikl severovietnamským hlídkám? Pozorovatelna! Musí vyhledat místo, odkud uvidí pronásledovatele a sám zůstane nespatřen. Jenže tehdy rostly všude okolo vysoké stromy a on byl mladší a silnější; mohl se na ně vyšplhat, schovat se za zelenou oponou hustého listí a mohutných větví. Nic podobného kolem trati neviděl... nebo snad přece? Vpravo od skladiště vyrostla skládka, tuny hlíny a odpadků vytvořily dva pahorky. Jediná možnost.
S protestujícími svaly i plícemi a spalující bolestí ve zraněné paži klopýtavé doběhl k poslední pyramidě a po odvráceném svahu začal šplhat vzhůru. Nohy mu klouzaly po měkké hlíně a bořil se mezi vrstvy suti, starého papíru, hader a nejrůznějších zbytkových produktů lidské civilizace. Nepříjemný zápach mu kupodivu dovoloval zapomenout na bolest. Pomáhal si rukama a pomalu se blížil k vrcholku. V případě nutnosti se do té smrduté masy zahrabe. Boj o přežití se neřídí žádnými pravidly, a jestli zakutání do páchnoucí hromady zabrání tomu, aby mu sprška kulek provrtala tělo, budiž. Nebude přece ohrnovat nos.
Těsně pod okrajem se položil na břicho. Po tvářích mu stékal pot a štípal v čerstvých škrábancích, nohy a ruce mu ztěžkly vyčerpáním a bolestí a trhaně dýchal. Opatrně vyhlédl k opuštěnému skladišti a pak k nádražní budově. Vlak očividně přerušil jízdu a nástupiště se hemžilo rozrušenými lidmi. Několik mužů vykřikovalo zmatené povely a snažilo se oddělit cestující z posledních dvou vozů a každého, kdo mohl něco vidět, od ostatních. Na parkovišti za stanicí již stál pruhovaný policejní hlídkový vůz s blikajícím majáčkem na střeše. Vzápětí vedle něj zabrzdila sanitka s vyjící sirénou. Vyskočili z ní dva zdravotníci, popadli nosítka a podle pokynů jednoho z policistů vyběhli po schodech a zmizeli uvnitř.
Asi za minutu přijela další hlídka a zaparkovala za sanitkou. Dva uniformovaní policisté se na schodech připojili k třetímu, z budovy vyšli dva civilisté, muž a žena. Pětice se krátce poradila a oba strážníci se vrátili ke svému autu. Řidič vycouval a rozjel se na plný plyn směrem ke skládce. Na kraji parkoviště strážci zákona vystoupili, s pistolemi v rukou přeběhli koleje a zmizeli za náspem. Vrátí se, pomyslel si Joel. Prohledají skladiště, možná si přivolají pomoc, ale dříve či později se zaměří na obrovské kupy odpadků.
Ohlédl se za sebe. Polní cesta s vyjetými hlubokými kolejemi po těžkých nákladních autech vedla k bráně v pletivovém plotu, zajištěné řetězem a visacím zámkem. Kdyby se pokusil uniknout po cestě a přelézt plot, jistě by ho spatřili. Ne, musí zůstat tady, v páchnoucí hromadě.
Jeho horečné úvahy přerušila další siréna. Na parkoviště se vřítil třetí hlídkový vůz, ale nezastavil u sanitky v těsné blízkosti nádraží a pokračoval k pruhovanému autu u trati. Policisté u skladiště si skutečně přivolali pomoc a Joela se zmocnilo zoufalství, když si uvědomil, že se dívá na své katy... Nebo je jenom jeden? Otočil se řidič k někomu vzadu? Ne, jenom si rozepínal bezpečnostní pás.
Šedovlasý muž v uniformě vystoupil, rozhlédl se a spěšně zamířil k náspu. Vyběhl ke kolejím, zastavil se a něco zavolal na své kolegy. Converse neměl ponětí, co říká, ale ta scéna mu připadala poněkud neobvyklá. A to už se oba strážníci vynořili na náspu a schovávali zbraně do pouzder. Starší policista, očividně nadřízený důstojník, jim horlivě udílel rozkazy a mával přitom rukou směrem za skládku.
Mladší muži sprintovali ke svému vozu a důstojník je klidným krokem následoval. Strážníci doslova skočili do auta, zabouchli dveře a s kvílejícími pneumatikami vyrazili z parkoviště. Jejich nadřízený se zastavil, opřel se o střechu vedle majáčku a nevypadalo to, že by chtěl nastoupit. Joelovi se zdálo, že něco říká, alespoň se mu pohybovaly rty. A pak se otevřely zadní dveře a vystoupili dva muži. Jednoho z

nich Joel dobře znal - jeho pistoli měl v kapse. Leifhelmův šofér měl zavázané čelo a kořen nosu přelepený náplastí. Vytasil pistoli a hlasem přeskakujícím vztekem a ponížením vyštěkl několik rozkazů na svého společníka.

*****

Petr Stone slíbil mladému námořnímu a o něco staršímu armádnímu důstojníkovi, že se s nimi ráno spojí, a opustil washingtonský hotel. Děti, pomyslel si. Idealističtí amatéři jsou vždycky nejhorší, protože jejich poctivosti se vyrovná pouze vrcholná nepraktičnost jejich činů. Jejich dětinské opovržení podvodem a lstí se neslučuje s faktem, že ke zničení šílenců je často zapotřebí více nenávisti, prodejnosti a klamu, než si dokážou představit.
Stone nastoupil do taxíku - svůj vůz nechal v hotelovém podzemním parkovišti - a udal řidiči adresu činžovního domu na Nebraska Avenue. Krásný byt ovšem nepatřil jemu, nýbrž albánskému diplomatickému zástupci u Organizace spojených národů, který bydlel v New Yorku a do hlavního města Unie zavítal poměrně zřídka. Bývalý zpravodajský důstojník si na něm před několika lety dal záležet a zverboval ho ke spolupráci. Využil přitom nejen apelu na velvyslancovo svědomí, ale i jeho fotografií ve společnosti velmi podivných ženštin - žebraček starých přes šedesát i sedmdesát let, které sebral na ulici, omámil je a pak s nimi prováděl nechutné sadistické perverznosti. Ale Stoneovu mysl teď nezaujímal muž, díky kterému si užíval přepychového bydlení, ale ty děti v uniformách.
Kristepane! Samozřejmě mají pravdu, cit je dovedl přímo k jádru věci, ale nechápou, že jestliže se postaví Delavaneovi a jeho lidem, musí počítat s nejbrutálnější válkou ve stínech, protože tito muži jinak bojovat neumějí. Poctivost a cit pro spravedlnost se musí spojit
s odhodláním sestoupit v případě nutnosti do temných stok a nečekat žádnou milost nebo slitování, protože jim je nikdo nenabídne. Píše se předposlední dekáda dvacátého století a generálům jde o všechno. Paranoia způsobená zklamáním a frustrací dosáhla vrcholu.
Dlouhá léta Stone sledoval, jak se „to" blíží, a často měl chuť zatleskat a zaprodat zbytek vlastní duše. Akce byly odvolávány za cenu ztráty lidských životů pouze kvůli byrokratickým omezením a zádrhelům, jež měly kořeny v zákonech a ústavě, kterou otcové zakladatelé psali v době, kdy nemohli mít tušení o komunismu a jeho rozpínavosti. Šílení Marcusové této části planety měli v mnoha ohledech pravdu. I v CIA byli před lety mnozí - a rozhodně se o nich nedalo tvrdit, že to nemají v hlavě v pořádku -, kteří vehementně prosazovali bombardování nukleárních zařízení v Taškentu a Celinogradu, v Čeng-tu a Šen-jangu. Nedovolme jim začít! My jsme odpovědní, oni ne!
Kdo ví? Byl by na tom dnes svět lépe?
A pak se Stone ráno probudil a ta část duše, kterou nezaprodal, mu řekla, že tohle přece udělat nemohou. Musí existovat jiná cesta, taková, která nebude poznamenána konfrontací a masakrem milionů. Stále se této alternativy držel, ale nemohl pustit ze zřetele řešení navrhovaná Delavanem. Kam generálové míří?
Věděl, kam míří on, kam míří už několik let. Z tohoto důvodu se k těm dětem připojil, k jejich ryzí poctivosti, k jejich oprávněnému pobouření. Možné následky již několikrát viděl na vlastní oči a věděl, že Delavaneův režim by nadělal z lidí poslušné roboty. To už raději zemřít.
Stone odemkl dveře bytu, vstoupil, zavřel za sebou, svlékl si sako a nalil si jedinou skleničku, kterou si pro dnešní večer povolí. Posadil se do koženého křesla vedle telefonu, postavil sklenku na stolek, zvedl sluchátko a vytočil sedmimístné číslo, pak stiskl ještě tři tlačítka a nakonec jedno. Ozval se nový oznamovací tón, mnohem tišší než původní, a Stone vytočil další číslo. Všechno jak má být. Hovor bude přesměrován přes šifrovaný a rušený diplomatický kabel, položený na dně průlivu jižně od Newfoundlandu. Na Dzeržinského náměstí budou mít zamotanou hlavu - kabel patřil KGB a Petr Stone za tuto službu zaplatil šesti kompromitujícími negativy. Po pěti zazvoněních se ozval mužský hlas v hlavním městě Švýcarska.
„Allo?"
„Tady tvůj starý přítel z Bahrajnu, prodavač ve stánku v Lisabonu a ten, kdo nakupoval v Dardanelách. Musím zazpívat Dixie?"

„Nóó," protáhl hlas v Bernu a i v té jedné slabice zazněl nefalšovaný jižanský přízvuk, francouzská výslovnost ta tam. „To už je pěkně dávno, pane."
„Ano, pane."
„Slyšel jsem, že jsi upadl v nemilost."
„Nemají mě rádi a nevěří mi, ale někteří si mě pořád cení a váží," odpověděl Stone. „Upřesním. Oficiálně se mnou Agentura nechce mít nic společného, ale bokem dostávám celkem slušný peníz za konzultační služby. Nebyl jsem bohužel tak prozíravý jako ty a neuložil jsem si žádné dědictví od bezejmenného strýčka do švýcarské banky."
„Slyšel jsem také, že jsi měl menší problém s pitím."
„Spíš velký, ale vyřešil se. Já jsem zase slyšel, že se také zabýváš poradenstvím."
„Jen na zkrácený úvazek a pouze s klienty, kteří splňují kritéria kladená na bezejmenné strýčky. Tak zní dohoda a já se jí držím."
„Myslíš, že ta kritéria splním? Dávám ti své slovo, že pracuju se správnými lidmi. Jsou mladí a jde jim o dobrou věc a nemají v hlavě jedinou zlou myšlenku, což za daných okolností není to nejlepší doporučení. Nic podstatného však říct nemohu - v tvém, mém i jejich zájmu. Bude to stačit?"
„Pokud se konzultace nebude odehrávat ve vnějším prostoru, pak to více než stačí a ty to dobře víš. Zachránil jsi Johnnymu Rebovi krk, a ne jednou, hned třikrát. V Dardanelách a Lisabonu jsi mě vytáhl z průšvihu, než dorazili chlapi s pistolemi, a v Bahrajnu jsi přepsal hlášení, které se týkalo chybějících fondů na nepředvídané výdaje, což mi s největší pravděpodobností ušetřilo pětiletý pobyt za mřížemi."
„Byl jsi příliš cenný, než aby tě člověk ztratil kvůli takové lapálii. Kromě toho jsi zdaleka nebyl sám, pouze ses nechal chytit - tedy téměř."
„To je jedno, Johnny Reb je tvým dlužníkem. O co jde?"
Stone sáhl pro sklenku, napil se a pak pečlivě odvažoval slova. „O nezvěstného korvetního kapitána. Problém se týká námořnictva, konkrétně SAND PAC, a lidé, s kterými pracuju, by ho rádi vyřešili, ovšem nenápadně, v této fázi bez zásahu Washingtonu."
„Což je součást toho, co mně nemůžeš říct," konstatoval Jižan. „Oukej. SAND PAC, to znamená San Diego a spousta vody až po datovou hranice, ano?"
„Ano, ale voda je irelevantní. Je to náčelník právního oddělení základny - v této chvíli možná bývalý náčelník. Ale jestli žije, je blíž k tobě než ke mně. Jenže když já sednu do letadla, můj pas rozbliká všechny počítače, a to nemůžu připustit."
„Což je rovněž součást toho, co mně nemůžeš říct."
„Přesně tak."
„Co mně teda říct můžeš?"
„Znáš ambasádu v Bonnu?"
„Vím, že mají průšvih. Stejně jako bezpečnostní jednotky v Bruselu. Ten psychouš za sebou nechává pěknou paseku. Co je s Bonnem?"
„Všechno spolu souvisí. Našeho korvetního kapitána naposled viděli v Bonnu."
„Má něco společného s tím Conversem?"
Stone zaváhal. „Nejspíš si dokážeš doplnit víc mezer, než by nám všem bylo zdrávo, ale základní kostra scénáře vypadá následovně. Našeho kapitána velmi znepokojila vražda jeho švagra a současně nejlepšího přítele, k níž nedávno došlo v Ženevě..."
„Odsud co by kamenem dohodil," skočil Stoneovi do řeči vyhnanec v Bernu. „Americký právník, jehož odchod z tohoto světa zařídil právě ten Converse. Tak jsem to alespoň slyšel."
„Totéž si myslel náš kapitán. Jak a od koho ty informace získal, nikdo neví, ale zdá se, že zjistil, že Converse míří do Bonnu. Vzal si dovolenou a vydal se za ním."
„Chvályhodné, ale hloupé," poznamenal Jižan. „Jednočlenné mstící komando?"
„To ne. Po dosazení známých skutečností do jednoduchého vzorce dojdeme k závěru, že kapitán zašel na ambasádu - nebo se alespoň setkal s někým z ambasády - a objasnil důvod, proč přijel do Německa. Možná je chtěl varovat, těžko říct. Zbytek už mluví sám za sebe. Converse udeřil a náš kapitán zmizel. Potřebujeme zjistit, jestli žije, nebo je mrtvý."
Ted se odmlčel Jižan, ale jeho dech bylo ve sluchátku stále zřetelně slyšet. „Poslyš, Bráško Králíku, co

kdybychom tu kostru trochu obalili masem?"
„Právě se k tomu chystám, generále Lee."
„Budu ti vděčný, Yankee."
„Také to spolu souvisí. Kdybys byl korvetním kapitánem vojenského námořnictva Spojených států a potřeboval na velvyslanectví
v Bonnu kontaktovat někoho, kdo by ti věnoval pozornost, jaká přísluší tvé hodnosti, na koho by ses obrátil?"
„Na vojenského charge d'affaires, koho jiného?"
„To je náš člověk, Strýčku Remusi. Kromě jiného je to sprostý lhář, ale tady skutečně nemůžu zacházet do podrobností. Domníváme se, že s ním kapitán mluvil, ale charge d'affaires ho odbyl jako bezvýznamný případ a asi mu odmítl domluvit schůzku s velvyslancem. Když potom Peregrine zemřel, chtěl si zachránit zadek a kariéru... Inu, lidi dělají různé věci."
„To co naznačuješ, je velmi podivné, a to používám mírný výraz."
„Přesto neustoupím," zdůraznil civilista.
„Oukej. Jak se jmenuje?"
„Washburn. Je to..."
„Norman Washburn? Major Norman Anthony Washburn třetí, pátý nebo šestý?"
„To je on."
„Nemusíš ustupovat. Odešel jsi z terénu příliš brzo. Washburn sloužil v Bejrútu, potom v Aténách a v Madridu a všude Firmě jenom přidával práci. Za dobrou hodnotící zprávu by byl ochoten vyvléct svou matku z jejího apartmánu na Páté Avenue a přibít ji na vrata. V pětačtyřiceti chce zasednout ve spojeném výboru náčelníků štábů."
„V pětačtyřiceti?"
„Několik let už jsem mimo, ale nemůže mu být víc než takových sedmatřicet. Slyšel jsem, že z něho chtějí udělat podplukovníka a do dvou let brigádního generála. Všichni ho přímo milují!"
„Je to lhář," zopakoval civilista ve spoře osvětleném bytě na Nebraska Avenue.
„Jasně," souhlasil muž v Bernu, „ale v životě bych do něho neřekl, že se nechá načapat. Ten musel mačkat koňské lejno, až z něho tekl olej, aby něco takového udělal."
„Přesto neustoupím." Civilista se napil bourbonu.
„Což znamená, že něco víš."
„Souhlas."
„A taky o tom nemůžeš mluvit."
„Znovu souhlas."
„Jsi si jistý?"
„Omyl je vyloučen. Ten chlap ví, kde je náš kapitán - pokud žije."
„Matko boží, o co vám Seveřanům zase jde?"
„Proklepneš ho? Hned zítra?"
„S radostí, Yankee. Jak to chceš?"
„V šedé zóně. Jenom co řekne pod jehlou - to je důležité. Musí se probudit a myslet si, že snědl zkažené maso."
„Ženské?"
„Těžko říct. Tohle asi budeš vědět líp než já. Riskoval by svou pověst?"
„Se dvěma nebo třemi slečnami, které mám v Bonnu, by jezuita riskoval naději na papežskou mitru, kamaráde. Jméno toho kapitána, prosím?"
„Fitzpatrick. Korvetní kapitán Connal Fitzpatrick... A Strýčku Remusi, všechno, co uslyšíš pod jehlou, dáš jen mně, nikomu jinému. Nikomu."
„Což je poslední část toho, co mně nemůžeš říct, že?"
„Souhlas."
„Už mám klapky na očích. Jediný cíl. Žádná zbytečná zvědavost, pouze magnetofon v hlavě nebo v ruce."
Stone se krátce zamyslel. „To není špatný nápad," zašeptal váhavě. „Samozřejmě mini mikro."

„Přirozeně. Tyhle věcičky jsou tak malé, že se dají ukrýt na nejnemožnějších místech. Kde tě seženu? Mám otrávené bodliny."
„Ach jo. Směrovka osm-nula-čtyři." Bývalý agent CIA dal Vyhnanci v Bernu telefonní číslo do Charlotte v Severní Karolíně. „Ohlásí se žena. Řekni jí, že jsi členem Tatianiny rodiny, a nechej číslo, na kterém tě zastihnu."
Po stručném rozloučení Petr Stone zavěsil, vstal z křesla, odnesl si sklenku k oknu a zadíval se do klidné teplé washingtonské noci, v níž se schylovalo k letní bouřce. Mohlo by zapršet, pomyslel si, ulice by se pročistily.
Někdejší tajný agent zalitoval, že z nebes nemůže spadnout balzám, který by mu očistil ruce a tu část duše, kterou nenabídl v aukci - nebo na katastrofálně dlouhé období neutopil v láhvi s bourbonem. Možná právě teď zatloukl další hřebík do Converseovy rakve. Posílil jeho obraz psychopatického zabijáka dalšími důkazy a namočil i nevinného Fitzpatricka, ale potřeboval záminku, aby se mohl odvolat na starý dluh a prověřit si charge d'affaires Washburna, aniž musel zmínit jméno George Marcus Delavane. I kdyby Johnnyho Reba chytili - a s tím musel počítat každý, kdo se pohyboval ve světě šedých až černých operací -, nemohl by prozradit nic o podezření na mezinárodní spiknutí generálů. Nejvíce ovšem civilistu ve vztahu k Washburnovi překvapil samotný Converse. Jestliže má volnost pohybu a nedrží ho někde pod zámkem, musel se o majorově lži, která ho usvědčovala z vraždy, dozvědět. A pokud ano, proč s tím něco nedělá? Vždyť je právník! Washburnova lež představuje nejslabší článek řetězu, který lze rozbít s minimálním úsilím - ten chlap lže, protože v době, kdy tvrdí, že jsem zabil velvyslance, byl jsem tam a tam. Stone se střídmě napil a uvědomil si marnost takových úvah. Converse se nebrání, protože nemůže. Buď past už sklapla, nebo do ní zakrátko spadne a generálové předhodí veřejnosti lidskou oběť. Pro něj už nemůže nikdo nic udělat. Je mrtvý, obět v nejvlastnějším smyslu toho slova - zrazen svými.
Stone se vrátil ke křeslu, posadil se, povolil kravatu a vyzul boty. Už dávno se naučil omezovat ztráty v poli na minimum. Jistě, někdy bylo nutné obětovat pěšáky nebo nastrčené figurky; tehdy použil statistický přístup a ponechal věcem volný průchod. Raději se smířit s odpisem jednoho člověka, než ztratit bitvu nebo dokonce válku. A ještě lepší bylo využít této ztráty k dosažení důležitého postupného cíle, posunout se významným způsobem kupředu. Právě o to se teď pokoušel - s mrtvým Conversem, Johnnym Rebem v Bernu a lhářem jménem Norman Anthony Washburn.
Ach, kristepane! Už si zase hraje na boha, s plány a diagramy, plusy a minusy hodnoty lidského života. Jenže tento cíl stál za víc, než si dosud uměl představit. Delavanea a jeho legie je nutno za každou cenu zastavit, jenže ve Washingtonu je nezastaví. Tady číhá příliš mnoho všetečných očí a uší, mužů v temných zákoutích, kteří věří mýtu, mužů, kterým nic jiného nezůstalo. V tom mají děti pravdu. A dnes nebudou na podlaze ležet prázdné láhve od whisky, ráno se neprobere s bolavou hlavou plnou nejasných vzpomínek na předchozí noc. Navzdory věku byl připraven a ve formě.
Podivné, pomyslel si civilista. Kolik uplynulo let, co jsem naposled použil jméno Tatiana?

*****

Joel Converse pozoroval z temene pyramidy odpadků, jak se Leifhelmův šofér a jeho společník blíží k opuštěnému skladišti. Postupovali zkušeně - jeden vždycky kryl druhého, když přebíhal od plechového sudu ke skalisku či jinému vhodnému úkrytu. Rozdělili si dveře - obojí vyvrácené ze závěsů - a doběhli k nim téměř současně. Řidič máchl rukou s pistolí a oba muži zmizeli v budově.
Joel se ohlédl za sebe. Od plotu ho dělilo dvě stě metrů. Stihl by sklouznout na zem, doběhnout k pletivu a přelézt na druhou stranu dřív, než kati vyjdou ze skladiště? Proč ne? Mohl by to zkusit! Vzepřel se na rukou, dlaně se mu přitom zabořily do měkkého podkladu, otočil se a opatrně klouzal po svahu.
Nejprve se ozvalo tlumené praskání a rachot, hned nato výkřik. Joel zabrzdil a vrátil se několik metrů nahoru. Leifhelmův řidič právě vyběhl ze dveří a s pistolí připravenou k palbě se kolem rohu řítil k otvoru, kudy do skladiště vešel jeho společník. Opatrně nahlédl dovnitř, znechuceně si odplivl a zmizel v šeru. O několik vteřin později se znovu vynořil a podpíral druhého muže, který se držel za nohu a kulhal. Zřícené schodiště nebo propadlá podlaha, uvažoval Joel.

Od nádraží se rozlehlo dvojité zatroubení. Nástupiště se vyprázdnilo - cestující nasedli a vlak se chystal dohnat zpoždění. Hlídkový vůz a sanitka už odjely.
U skladiště zatím šofér vyťal zraněnému políček a vztekle ho srazil k zemi. Nešťastník pomalu vstával a z jeho gest bylo zřejmé, že prosí o slitování. Řidič se uklidnil a poslal ho na hlídku do středu trojúhelníku tvořeného skladištěm, skládkou a plotem. Počkal, až zaujme určené místo, a vrátil se do zchátralé budovy.
Uplynula půlhodina. Slunce, které klesalo k západnímu obzoru, střídavě zakrývaly mráčky a vykreslovaly na suché trávě dlouhé stíny. Řidič konečně vystoupil zpoza rohu a na chvíli se zahleděl přes koleje a k loukám a vzdáleným mokřinám za skladištěm. Pak se otočil, zadíval se na hory odpadků a na svého společníka a rozhodl se.
„Rechts uber Ihnen!" zavelel hlasitě a ukázal na druhou pyramidu.
Joel klouzal po rukou a kolenou k úpatí hromady. Asi v polovině svahu o něco zachytil. Prudce škubl rukou a chystal se zrádnou smyčku odhodit, ale v posledním okamžiku si všiml, že drží kus obyčejné elektrické šňůry. Smotal ji do klubka a pokračoval v rychlém sestupu. Půldruhého metru nad zemí se zastavil, překulil se na záda a jako vyděšený písečný krab se horečně zavrtával do měkké vrstvy odpadků. Zašlapal nohama, až si byl jistý, že nebudou vidět, nahrnul si smetí a suť na trup a obličej zakryl kusy zpřelámaného dřeva a roztrhaných hader. Obklopil ho nesnesitelný puch a cítil, jak mu po těle leze hmyz. Ale schoval se, a to bylo nejdůležitější. Pomalu začal skládat k sobě jednotlivé střípky vzpomínek a v duchu se ocitl zpátky v džungli, připraven skočit z nenápadného úkrytu na nic netušící nepřátelskou průzkumnou hlídku.
S plynoucími minutami se stíny prodlužovaly, až zalily celé okolí, když slunce kleslo za zvlněný obzor. Joel zůstával tiše ležet a jenom zatínal zuby, aby nevyskočil a nesetřásl ze sebe k zešílení odporné červy a brouky, kteří mu zalezli do kalhot a pod košili na holou kůži.
Věděl však, že se nesmí ani hnout, aby se neprozradil. Rozuzlení se blíží.
Předehru obstaral kulhající muž, který stál na úpatí hromady s pistolí v pozvednuté ruce a nerozhodně hleděl vzhůru. Pomalými úkroky opatrně obcházel pyramidu odpadků, vědom si neznámého nebezpečí, které v ní může číhat, aniž je vidí. Přešel přímo kolem Joela - ústí hlavně minulo jeho obličej ve vzdálenosti menší než jeden metr. Ještě krok a linie útoku bude volná.
Teď! Joel se vymrštil jako pardál. Ruka dopadla na zbraň a zkroutila ji k zemi. Němci poklesly nohy a předklonil se - Joelovo koleno se mu zabořilo do kořene nosu a omráčilo ho, než stačil vykřiknout. Zbraň nízkým obloukem zapadla mezi odpadky. Muž se vrávoravě potácel a pokoušel se nabrat dech, ale to už Joel znovu zaútočil. V obou dlaních svíral napjatou elektrickou šňůru a přehodil ji nepříteli kolem krku. Když nezemře, zabije mě, blesklo mu hlavou. Jako ve Vietnamu. Prostá matematika. Ne, opravil se vzápětí. Tohle je voják Akvitánie! Zabíjí na povel - poslouchá rozkazy! No, ten už nikoho o život nepřipraví.
Joel se sklonil nad zhroucenou mrtvolou a chystal se ji zahrabat, ale pak se zarazil Existuje jiná možnost - jako před dávnými lety v džungli, když zlikvidoval předsunutou hlídku. Spěšně se rozhlédl a zrak mu padl na naskládanou hráz starých železničních pražců asi třicet metrů daleko. Vypadala jako zídka. Zeď!
Converse věděl, že nebezpečně riskuje. Jestli Leifhelmův šofér skončil obhlídku první hromady a přiblíží se k druhé, uvidí ho. K vlaku do Emmerichu ho poslali ze dvou důvodů - znal soupeře osobně a navíc ho tento soupeř ponížil, když mu utekl. Svůj prohřešek napraví jedině tak, že předloží svým chlebodárcům mrtvolu. Takový člověk jistě umí zacházet se zbraněmi... na rozdíl od soupeře. Ale jaký má smysl takto uvažovat? Od Ženevy je každý krok riskantní, každý čin sázkou proti smrti, o níž netuší, odkud udeří.
Uchopil tělo v podpaždí a táhl je k uloženým pražcům. Obešel roh zdi a položil mrtvého Němce, jehož podpatky vyryly do měkké hlíny oblouk, u její paty. A pak bez dlouhého rozmýšlení udělal to, po čem horečně toužil snad hodinu. Schovaný za hrází ze sebe strhl sako a košili a vrhl se na zem. Převaloval se ze strany na stranu a cítil na kůži rozmačkaný sliz. Pak si vytřepal hmyz z vlasů; víc se momen-tálně udělat nedalo. Po čtyřech se přiblížil k hromadě a vyhlédl mezerou mezi dvěma uloženými pražci.
„Werner! Wo sind Sie?"
Výkřik ohlásil příchod Leifhelmova šoféra na scénu. Jeho postava se vynořila za vzdálenější horou odpadků a pomalu se přibližovala jeden opatrný krok za druhým. Pistole v natažené ruce opisovala

krátké oblouky a hlava se točila všemi směry - zkušený voják na hlídce v bojové linii. Converse uvažoval, jak volněji by se mu teď dýchalo, kdyby byl dobrý střelec. Bohužel nebyl. Absolvoval sice povinné školení ve střelbě z ručních zbraní jako součást pilotního výcviku, ale na osm metrů sotva trefil terč. Druhého vojáka Akvitánie musí přilákat mnohem blíž.
„Werner! Antworten Sie doch!"
Ticho.
Řidič byl očividně vylekaný. Otáčel se a vracel o několik kroků, skláněl se a pozoroval hromady suti, postupoval pozadu a patami odkopával kameny, které mu ležely v cestě. Joel věděl, co teď musí udělat, protože stejný trik už jednou použil. Odvrátit zabijákovu pozornost, přimět ho přiblížit se k místu střetnutí a spěšně ustoupit.
„Auughh..." Nechal hrdelní zakvílení doznít a pak dodal zřetelnou angličtinou: „Bože můj!" Bleskurychle se sklonil a přikrčený odběhl ke vzdálenějšímu konci dřevěné stěny, obešel kratší stranu a vyhlédl mezerou.
„Werner! Wo sind..." Němec strnule stál a hleděl k místu, odkud zazněl výkřik. A pak se náhle rozběhl s pistolí v natažené ruce jako kopím namířeným na nenáviděného protivníka - slovo pronesené v angličtině mu prozradilo, koho má před sebou. V rozběhu vyskočil na metr vysokou hráz z pražců, předklonil se a bez váhání vypálil několik ran do těla, které leželo ve stínu za dřevěnou zídkou. Každý záblesk z hlavně doprovázel pomstychtivý výkřik.
Joel se vztyčil na kolena, namířil a stiskl spoušť. Jenom jednou. Němec se zapotácel, otočil se a s krvavou dírou v hrudi spadl z hromady na zem.
„Někteří vítězí," utrousil ve vzpomínce na plukovníka z vlaku a vstal.

*****

Krčil se uprostřed bažiny a držel šaty v náručí. Po vítězném střetnutí vylezl na násep, přešel koleje a přes vlhkou pastvinu zamířil k močálu. Potřeboval vodu. Voda očišťuje, ať už v podobě únikové cesty, nebo jako prostředek k omytí a ochlazení zmučeného těla. Další ponaučení, kterého se mu dostalo kdysi dávno na druhém konci světa. Dřepěl nahý na svahu nad zarostlou hladinou a odepínal si pás s penězi. Napadlo ho, zda papírové bankovky přežily koupel, ale neměl už sílu, aby se přesvědčil.
Tolik vůle však v sobě zmobilizoval, aby pečlivě prohlédl všechny kapsy na kusech oděvu, které svlékl svým samozvaným katům. Uvažoval, co má pro něj za dané situace nějakou hodnotu a co může postrádat. Peníze? Snad jen malé bankovky; má dost vlastních. Řidičské průkazy s fotografiemi zatavené v plastu? Nemá smysl riskovat, že si je někdo začne prohlížet. Hrozivě vyhlížející vystřelovací nůž s širokou čepelí si ovšem ponechal, stejně jako laciný plynový zapalovač, osvěžovač dechu a hřeben. Zbytek tvořily osobní předměty - klíče náprsní tašky s fotografiemi... Proč se na ně dívat? Smrt je smrt a smazává fundamentální rozdíl mezi přítelem a nepřítelem. Nejvíc ho ovšem zajímaly šaty; využije jich stejně jako před lety v džungli. Tehdy si navlékl roztrhanou uniformu mrtvého severovietnamského vojáka a ta mu dvakrát zachránila život, když mu hlídka na druhém břehu řeky místo salvy zamávala. Vybral si šatstvo, které mu nejlépe sedělo, oblékl se a zbytek hodil do bažiny. Neuměl si dost dobře představit, jak asi vypadá, ale usedlého učitele v tvídovém saku, do kterého se převtělil v Bonnu, určitě nepřipomínal, a když, tak jen vzdáleně. Teď by se mohl spíše vydávat za dělníka nebo lodníka na jednom z říčních člunů, které brázdí hladinu Rýna. Měl na sobě řidičovo tmavé, hrubě tkané sako i jeho modrou plátěnou košili (z obou dírek po kulkách pečlivě vymyl krev). Kalhoty původně nosil podřízený zabiják - hnědé manšestráky lehce roztřepené u kotníků, ke kterým naštěstí dosáhly. Žádný z katů neměl pokrývku hlavy a jeho měkký klobouk zůstal kdesi mezi odpadky. Nevadí. Něco si najde, koupí nebo ukradne. Musí. Bez klobouku nebo čepice, které mu zakryjí část obličeje, by se cítil jako nahý.
Odsunul se do suché trávy, položil se na záda a hleděl do temné oblohy.

24 KAPITOLA

„No teda, ať se propadnu!" zahlaholil elegantní muž s bílou hřívou rozevlátých vlasů a téměř bílým hustým obočím, momentálně užasle nakrčeným. „Nejste vy kluk Molly Washburnové?"
„Co prosím?" vyhrkl armádní důstojník u vedlejšího stolu v jídelně bonnské restaurace Am Tulpenfeld.
„My se známe, pane?"
„Ne tak, abyste si to pamatoval, majore... Prosím, omluvte mě, že jsem vás tak přepadl." Jižan adresoval svou omluvu důstojníkovu společníkovi, plešatícímu čtyřicátníkovi, který mluvil anglicky se silným německým přízvukem, „ale Molly by mně nikdy neodpustila, kdybych jejího syna nepozdravil a nepozval ho na drink."
„Obávám se, že nevím, s kým mám tu čest," řekl Washburn zdvořile, ale bez nadšení.
„Na vašem místě bych byl taky ztracený, mladý muži. Tehdy jste sotva dorostl dlouhým kalhotám. Naposled jsem vás viděl v modrém námořnickém blejzru, když jste se vztekal jako čert nad prohraným fotbalovým zápasem. Pokud si vzpomínám, zavinilo to vaše levé křídlo. Podle mého názoru může levé křídlo vždycky za všechno."
Major a jeho spolustolovník se uznale zasmáli. „Bože můj, to už je ale doba. Tehdy jsem hrál za Dalton."
„Jako kapitán týmu, jestli mě neklame paměť."
„Nechápu, jak jste mě po tolika letech poznal."
„Minulý týden jsem zaskočil k vaší matce na návštěvu. Je na vás zatraceně pyšná. V salonu si rozestavila několik vašich fotografií. Musím uznat, že vám dělají čest."
„No jo, na pianu."
„Přesně tak. Stříbrné rámečky a sklo."
„Omlouvám se, ale zapomněl jsem vaše jméno."
„Thayer. Thomas Thayer. Ale stačí TT, jak mi říká vaše matka." Oba muži si potřásli rukama.
„Rád vás zase vidím, pane." Washburn ukázal na svého společníka. „Toto je pan Schindler. Má na starosti náš vztah s německými médii."
„Je mi ctí, pane Schindlere."
„Těší mě, Herr Thayer."
„Slíbil jsem vaší matce, že vám zavolám na ambasádu, jen co dorazím. Chystal jsem se k tomu zítra, dnes ještě bojuju s pásmovou nemocí. To je ale náhoda, co říkáte, že jsme se tady tak sešli."
„Herr Major," přerušil je Němec zdvořile. „Dva muži, kteří se znají tak dlouho, si jistě mají hodně co povídat. A protože jsme již v podstatě vyřídili, co jsme potřebovali, s vaším dovolením se odporoučím."
„Počkejte, pane Schindlere, to přece nemohu připustit," namítl Thayer.
„Ne, opravdu, to je naprosto v pořádku." Němec se usmál. „Major Washburn trval na tom, že mě dnes pozve na večeři po těch hrozných událostech, které nás tady v posledních dnech postihly - jeho mnohem víc než mě -, ale abych byl upřímný, jsem dost unavený. Navíc o hodně starší než můj přítel, a nemám proto takovou výdrž. Postel volá, Herr Thayer, a věřte, že ji rád poslechnu."
„Hele, pane Schindlere, já mám nápad. Vy padáte únavou, já po dlouhém letu také, takže co kdybychom nechali našeho mladíka tady u pití a my se odebrali do peřin?"
„Tak tohle nemohu připustit já." Němec vstal od stolu a potřásl si rukou s Jižanem i s Washbumem.
„Ráno ti zavolám, Normane."
„Dobře, Gerharte... Proč jsi neřekl, že jsi unavený?"
„Abych urazil našeho nejlepšího klienta? Měj rozum, Normane. Dobrou noc, pánové." Němec s úsměvem odešel.
„Soudím, že dnešní večer strávíme spolu, mladý muži. Přisedněte si ke mně. Ušetříme ambasádě pár dolarů."
„Děkuji." Washburn se se sklenkou v ruce posadil naproti Thayerovi. „Jak se má máti? Už jsem jí několik týdnů nevolal."
„Molly je pořád Molly, chlapče. Vypadá stejně jako před dvaceti lety. Nemám ponětí, jak to dělá."
„Ta vám to neřekne."
Oba muži se zasmáli a Jižan pozvedl skleničku k přípitku. Cinknutí ohlásilo začátek.

*****

Converse čekal ve stínu před výkladní skříní obchodu v zastrčené uličce v Emmerichu a pozoroval matně osvětlený vstup do laciného, nevábného hotýlku. Při troše štěstí bude za několik minut uvnitř v pokoji s postelí a umývadlem v rohu, a když mu bude štěstí hodně přát, poteče i teplá voda a bude si moci umýt a převázat zranění. Poslední dvě noci ho naučily, že pouze taková místa mu poskytnou útočiště. Nikdo se na nic neptal a recepční automaticky očekávali, že do přihlášky uvede falešné jméno. Ale sebekratší konverzace představovala hrozbu - jakmile otevřel ústa, každý v něm poznal Američana, který nemluví německy.
Cítil se jako hluchoněmý v labyrintu plném lidí, úplně bezmocný, tak strašně bezmocný. Vraždy v Bonnu, Bruselu a Weselu poznamenaly každého Američana mezi třiceti a padesáti stigmatem podezření, posíleného melodramatickými spekulacemi, že psychopatický zabiják pracuje v žoldu nějaké teroristické organizace - škála sahala od skupiny Baader-Meinhofová přes Organizaci pro osvobození Palestiny až po KGB a obávanou GRU. Lovci číhali po celé západní Evropě a včerejší vydání listu International Herald Tribune přineslo další „zaručené" zprávy, že vrah míří do Paříže. Důvod byl jediný - generálové Akvitánie chtěli soustředit pozornost na hlavní město Francie a ne na oblast, kde se, jak moc dobře věděli, Joel skutečně nacházel a kde ho jejich vojáci mohli zahnat do kouta a zlikvidovat.
Aby jim unikl, aby zmizel z ulic, musel se pohybovat mezi troskami společnosti, které vyvrhly stoky, a blecharny jako hotýlek přes ulici pro něj měly mnohem větší půvab než Waldorf-Astoria nebo Hilton. A z ulic musel zmizet, protože tam číhalo příliš mnoho nástrah a pastí. První noc ve Weselu si vzpomněl na setkání s Johannem a snažil se navodit podobné okolnosti. Mladí lidé jsou méně podezřívaví - příslib okamžité finanční odměny potlačil pochyby, protože uspokojil okamžité choutky a potřeby.
Podivné - první noc ve Weselu byla nejobtížnější a nejsnazší současně. Obtížná, protože neměl ponětí, co a koho hledat; snadná, protože se všechno seběhlo tak rychle, tak logicky. Zastavil se v obchůdku se smíšeným zbožím a koupil si obinadlo, gázu, leukoplast, dezinfekční prášek a placatou čepici se štítkem. Pak zašel do restaurace a na toaletě se umyl, vyčistil si ránu a pevně ji ovázal. Sotva skončil, dolehly k němu mladistvé hlasy, které prozpěvovaly známou melodii - se známými slovy.
„On Wisconsin... On Wisconsin... on to victoree... we shall..."
Skupina studentů němčiny z Wisconsinské univerzity si vyrazila na cyklistický výlet po severním Porýní. Joel počkal, až jeden z mladíků odejde k pultu pro další várku půllitrů, opatrně k němu přistoupil a stydlivě se představil jako nešťastný krajan, který se nechal zlákat prostitutkou, jejíž pasák ho zmlátil a obral o cestovní pas, ale naštěstí si nevšiml opasku s penězi. Je bohatý obchodník, který se teď potřebuje ze všeho vyspat, pročistit si hlavu a zavolat své firmě do New Yorku, ovšem naneštěstí nemluví německy. Přijal by student sto dolarů a pomohl mu?
Přijal a pomohl. Na konci ulice stál ošumělý hotel, kde se nikdo na nic nevyptával; mladý Američan zaplatil a přinesl účet s klíčem od pokoje Joelovi, který čekal venku.
Celý včerejšek strávil na cestě. Kráčel podél silnice na dohled od železniční trati a došel do Haldenu. Město bylo menší než Wesel a jediný „hotel", který nabízelo, byla ubytovna pro dělníky, velký oprýskaný barák uprostřed menších oprýskaných domků, nad jehož vchodem visela tabule s nápisem ZIMMER 20 MARK. O několik dveří dál se pod rozplihlým světlem pouliční lampy odehrávala vášnivá hádka mezi mladým mužem a starší ženou. Několik sousedů se vyložilo do oken a s lokty opřenými o parapet sledovali vítané zpestření večerní nudy. A pak Joel zaslechl hlasitá slova pronesená anglicky se silným přízvukem.
„Nenávidím to tady! Das habe ich ihm gesagt. Už tady nezůstanu, Onkel! Vrátím se do Německa. A možná se připojím k Baaderovi a Meinhofové! Das habe ich ihm gesagt."
„Narr!" zaječela žena, otočila se a vyšla po schodech. „Schweinhund!" vyštěkla, otevřela dveře, vešla do domu a prudce za sebou zabouchla.
Mladík se rozhlédl po obecenstvu v oknech a pokrčil rameny, a když několik diváků pochvalně zatleskalo, obřadně se uklonil.
Converse k němu přistoupil. Za zkoušku to stojí, pomyslel si, a oslovil ho: „Mluvíte velmi dobře anglicky."
„Proč ne?" odpověděl Němec zdaleka ne tak dobrou angličtinou, aby to odpovídalo pochvale. „Za těch

pět let jsem odnosil hromadu balíků s masem, abych se ten jazyk naučil. Prý se musím vrátit k jejímu bratrovi do Ameriky. Ani za prase! Nenávidím to tam!"
„To mě mrzí. Já jsem Američan a mám rád Němce. Kde jste byl?"
„V New Yorku. Strýc tam má obchod s masem a uzeninami. Hrůza!"
„Jak to?"
„Schwarzen und Juden. Negři tam kradou s nožem v ruce a Židi svými pokladnami. A navíc mně nadávali. Říkali mně Heinie nebo Nazi. Jeden Žid mě ošidil. Ohradil jsem se, slušně, ale on začal ječet, že jsem nácek a že na mě zavolá policajty! Kdybych na sobě měl oblek, tak si to nedovolí, ale že jsem byl obyčejný poslíček, tak si vyskakovali. Doprdele! Co já vím o válce? Akorát to, že v pětačtyřicátém bylo mému otci čtrnáct, když mu vrazili do ruky pušku! Nasrat!"
„Opravdu mě to mrzí. Nemáme ve zvyku obviňovat děti za hříchy otců. Ale pokusím se vám utrpěné příkoří vynahradit. Mám průšvih, protože jsem se zachoval jako hlupák. Zaplatím vám sto dolarů..."
Mladík, celý šťastný, mu zajistil pokoj na ubytovně. Pokoj nebyl lepší než ve Weselu, ale z kohoutku tekla teplejší voda a na toaletu v chodbě to měl blíž.
Ale dnes večer to bude jiné, pomyslel si Joel, když pozoroval spoře osvětlenou fasádu hotelu v Emmerichu, kterou čas již notně poznamenal. Dnešek by mohl rozhodnout, jestli se mu podaří překročit hranici do Holandska k Cortu Thorbeckovi a letadlu do Washingtonu. Muž, kterého získal ke spolupráci, byl o málo starší než jeho dosavadní pomocníci, námořník, jehož loď zakotvila v Bremerhavenu a který odjel do Emmerichu na povinnou návštěvu rodiny. Moc s ní nevycházel a po kázání od otce i matky se rychle vytratil do prostředí a k lidem, které měl nejraději - do hospody v zátočině na nábřeží.
Stejně jako ve Weselu přivolal námořník Joelovu pozornost anglickým zpěvem. S posledním úderem do strun se ozval potlesk a hospoda se opět naplnila tlumeným hovorem a cinkáním doplňovaných půllitrů. Za okamžik už Converse stál vedle mladíka, který si pověsil kytaru na rameno, a uvažoval, jestli opravdu umí anglicky, nebo jenom znal text písně. Počkal, až se námořník dosměje vtipu svého společníka, a oslovil ho.
„Rád bych vám koupil drink. Připomněl jste mi domov. Moc pěkná píseň."
Muž se na něho tázavě podíval a Joelovi zatrnulo, jestli vůbec ví, co mu řekl, ale pak k jeho nesmírné úlevě námořník odpověděl: „Danke. Je to dobrá písnička. Smutná, ale pěkná, jako mnohé naše. Vy jste Američan?"
„Ano. A vy mluvíte anglicky."
„Celkem jo. Číst moc neumím, ale mluvit ano. Jsem námořník v obchodním loďstvu. Často se plavíme do Bostonu, New Yorku, Baltimoru a dokonce na jih na Floridu."
„Co si dáte?"
Němec pokrčil rameny. „Ein beer."
„Proč ne whisky?"
„Ja?"
„Jistě."
„Ja."
Po chvíli už seděli u stolu a Joel vyprávěl o neexistující prostitutce a jejím fiktivním pasákovi. Mluvil pomalu - ne proto, aby mu ten člověk lépe rozuměl, ale protože mu v hlavě začal klíčit jistý plán. Hráč na kytaru byl ještě mladý, ale vrásky kolem očí a pronikavý pohled spolu s nenucenou sebejistotou napovídaly, že by se mohl vyznat nejen na moři, ale i kolem doků a přístavišť na řece, kde kvete neobvyklé podnikání, charakteristické pro tento osobitý svět.
„Měl byste zajít na policii," poradil mu námořník, když Converse skončil. „Znají všechny děvky v okolí. A nebojte se, vaše jméno se do novin nedostane." Němec se usmál. „Chceme, abyste se vraceli a utráceli další peníze."
„Nemůžu to riskovat. Nedejte se zmást tím, jak vypadám. Pracuju pro velkou firmu a jednám s důležitými lidmi tady i v Americe."
„A proto jste sám důležitý, ja." Námořník pokýval hlavou.
„Ale někdy hloupý. Ovšem kdybych se dostal do Holandska, měl bych po starostech."
„Die Niederlande? V čem je problém?"

„Vždyť vám říkám! Ukradli mi pas a ke vší smůle teď na hranicích pečlivě kontrolují všechny Američany. Však víte, kvůli tomu šílenci, který zabil velvyslance v Bonnu a velitele NATO v Bruselu."
„Ja, a dalšího chlapa předevčírem ve Weselu," dodal Němec. „Říkají, že míří do Paříže."
„To mně bohužel moc nepomůže... Podívejte, vy jistě znáte lidi na řece, muže, kteří každý den vyplouvají ve člunech do Holandska. Slíbil jsem vám sto dolarů, když mně seženete pokoj v hotelu..."
„Taky že seženu, mein Herr. Jste štědrý a já to pro vás rád udělám."
„Zaplatím vám mnohem, mnohem víc, jestli mě nějak dostanete do Holandska. Moje firma má pobočku v Amsterdamu, kam se můžu obrátit. Pomůžete mi?"
Námořník se podíval na hodinky a nakrabatil čelo. „Dnes už je moc pozdě, abych něco zařídil, a zítra ráno odjíždím prvním vlakem do Bremerhavenu. Moje loď odplouvá v patnáct nula nula."
„Přesně takovou částku jsem měl na mysli. Patnáct set."
„Marek?"
„Dolarů."
„Mám dojem, že jste větší blázen, než ten váš krajan, co zabíjí vojáky. Kdybyste znal jazyk, stálo by vás to padesátku, víc ani cent."
„Jenže ho neznám. Patnáct set dolarů pro vás, když to zařídíte."
Mladík se na Joela tvrdě zadíval a vstal. „Počkejte tady. Musím si zavolat."
„Objednejte cestou další whisky."
„Danke."
Joel čekal a těkal pohledem po lokálu.
„Zastavím se pro vás v pět ráno," prohlásil německý námořník, když postavil na stůl dvě skleničky a posadil se. „Kapitán chce dvě stě dolarů, ale nesmíte mít u sebe drogy. Jinak vás nevezme."
„Žádné drogy nemám." Joel se radostně usmál. „Pomohl jste mi a zaplatím vám, jak jsme se domluvili. Ráno v doku nebo u mola nebo jak tomu na řece říkáte."
„Naturlich."
Ano, dnešek bude opravdu jiný, uvažoval Joel, když o necelou hodinu později pozoroval průčelí hotelu. V pět ráno vyrazí na cestu do Holandska k Mattilonovu dodavateli falešných dokladů. Akvitánie jistě hlídá všechny seznamy cestujících v letadlech do Spojených států, ale Joel už dávno věděl, že hlídkám se lze vyhnout. Před lety jim unikl z hluboké temné díry v zemi zakryté ostnatým drátem a teď to zopakuje. Mladý námořník vyšel před hotel, zazubil se a zamával na Joela, aby se k němu připojil.

*****

„Proboha, co je s tebou, Normane?" vyhrkl Jižan, když se Washburn zkroutil v křeči a zkřivenými ústy zalapal po dechu.
„Já... ne... nevím." Major vytřeštil oči s nepřirozeně rozšířenými zornicemi.
Thomas Thayer vyskočil ze židle, oběhl stůl a sklonil se nad Washburnem, zatímco ostatní hosté se k nim vylekaně ohlíželi. Za okamžik již u nich stál vrchní číšník, a když viděl, že nevolnost postihla Američana, zeptal se anglicky: „Pan major je nemocný, mein Herr? Mám se zeptat, jestli je mezi hosty lékař?"
„Ne," odmítl Thayer alias Johnny Reb. „Nechci, žádného doktora, kterého neznám. Toto je syn Molly Washburnové," ukázal na vojenského charge d'affaires, který se teď s přivřenýma očima zhluboka nadechoval a hlava se mu kývala na bezvládném krku, „a já se mu postarám o nejlepší možnou péči. Znám tady jednoho specialistu. Ve svém věku už je potřebuju všude. Ale ocenil bych, kdyby mi vaši lidé pomohli s majorem k limuzíně. Odvezu ho."
„Zajisté." Vrchní luskl prsty a vzápětí přikvačili tři číšníci.
„Na ambasádu... na ambasádu," sípěl Washburn, když ho trojice zpola podpírala a zpola nesla ke dveřím.
„Neměj strach, Normane, chlapče můj," uklidňoval důstojníka Jižan, když to zaslechl. „Zavolám tam z auta a řeknu jim, aby si tě vyzvedli u Rudiho." Thayer se otočil k vrchnímu. „Víte, co si myslím? Ten mladík je k smrti vyčerpaný. Pracuje od slunka do slunka a nedopřeje si oddechu. Umíte si představit, čím v posledních dnech prošel? S tím šíleným mstitelem, co se tady potlouká a střílí lidi na potkání?

Nejdřív velvyslance a pak velkého šéfa v Bruselu! Víte, tady Mollyin hoch je charge d'affaires."
„Ano, pan major je naším častým hostem - váženým hostem."
„Inu, i ti nejváženější z nás někdy řeknou dost, k čertu se vším, a dají si do nosu."
„Obávám se, že vám nerozumím."
„Démon whisky," vysvětlil Jižan stručně.
„Ach!" Vrchní se na Johnnyho Reba zadíval jako milovník bulvárních plátků, který se právě doslechl nový drb.
„Dal si prostě o několik sklenek víc, než snesl - ale to je přísně mezi námi. První špunt vytáhl už ráno... Však to znáte." Došli ke vchodu a Thayer vytáhl peněženku. „Neměl jsem čas zajít do směnárny. Tu máte," podal vrchnímu stodolarovou bankovku. „To by mělo stačit na útratu i tady chlapcům," ukázal na číšníky, kteří vymanévrovali Washburna ze dveří. „A tady je další stovka pro vás - za to, že nebudete moc mluvit. Verstehen?"
„Zajisté, mein Herr." Němec schoval obě bankovky do kapsy a s úsměvem přikývl. „Neřeknu nikomu ani slovo."
„No, tak daleko bych nezacházel," poznamenal Jižan. „Možná by neuškodilo, kdyby Mollyin chlapec pochopil, že se svět nezboří, když se lidi dozví, že si dal skleničku nebo dvě nad plán. Potřebuje se uvolnit a tohle mu pomůže."
Johnny Reb došel k limuzíně a radil číšníkům, jak majora Normana Anthonyho Washburna uložit na zadní sedadlo - položit na záda, skrčit nohy. Pak dal každému dvacet dolarů a propustil je. Nasedl dozadu a stiskl tlačítko, aby ho slyšeli dva muži na předních sedadlech za skleněnou přepážkou.
„Sklopím sedačky, ať máme místo. Je mimo, takže se k nám můžeš připojit, medicinmane. A ty, Klausi, nás zatím odvez někam na venkov, ať se můžeme pokochat vaší krásnou krajinou."
Když o několik minut později limuzína odbočila na vedlejší silnici a vyjela z města, lékař již rozepnul majorovi opasek, spustil mu kalhoty a přetočil ho na břicho. Špičkami prstů nahmatal vhodné místo v oblasti bederní páteře a natáhl ruku s injekční stříkačkou. „Můžeme?" zeptal se snědý Palestinec skloněný nad bezvědomým Washburnem.
„Jdeme na věc, čaroději," odpověděl Johnny Reb s miniaturním magnetofonem v ruce. „Někam, kde to aspoň týden nenajde, jestli vůbec. A pošli ho až do nebe, Arabe. Chci, aby létal!"
Palestinský lékař vpíchl majorovi do zad dlouhou jehlu a palcem pomalu tiskl píst stříkačky. „Půjde to rychle," varoval Jižana. „Dávám mu silnou dávku a už jsem zažil, že pacient začal zpívat, ještě než se vyšetřovatel připravil."
„Jsem připraven."
„Jdi hned k věci. Přímé otázky, aby se rovnou soustředil na to, o co ti jde."
„Jo, jasně. Tohle je hnusný mizera, kamaráde. Lhář, ale malá ryba. Nic společného se žralokem, který se utrhl z háku." Reb popadl Washburna za rameno a beze všech okolků ho obrátil na záda. „Tak, Mollyin synáčku, teď si my dva spolu promluvíme. Jak je možné, že jsi měl tu drzost a začal si něco s důstojníkem námořnictva Spojených států? Fitzpatrick. Connal Fitzpatrick, chlapče! Fitzpatrick, Fitzpatrick, Fitzpatrick! No tak, děťátko, mluv. Taťka poslouchá. Mluv, protože nemáš nikoho než svého tátu! Ostatní jsou pryč! Navezli tě do toho a vykašlali se na tebe! Donutili tě ke lži! Všichni to víme! Ale taťka to napraví. Taťka to vyžehlí a pomůže ti! Pomůže ti až nahoru! Spojený výbor náčelníků štábů! Taťka je tvůj žebřík, chlapče. Tak lez! Vzhůru! Kam jste Fitzpatricka strčili? Fitzpatrick, Fitzpatrick!"
Washburn se zatřásl a ústa, z nichž vytékal pramínek slin, zašeptala: „Scharhorn. Ostrov Scharhorn... Helgolandská zátoka."

*****

Caleb Dowling byl nejen vzteklý, ale i zmatený. Navzdory těžkým pochybám se rozhodl, že to takhle nenechá. Příliš mnoho věcí nehrálo a nedávalo smysl - včetně skutečnosti, že se mu za celé tři dny nepodařilo domluvit schůzku s úřadujícím velvyslancem. Atašé, který měl na starosti diplomatův program, se stále vymlouval, že po vraždě Waltera Peregrinea má pan velvyslanec moc práce, aby se zdržoval

rozhovorem s nějakým hercem. Možná za týden... Jednali s ním prostě jako se známou, ale nedůležitou personou a jeho motivy
i inteligenci nahlas zpochybnili uspěchaní úředníci - nebo někdo jiný.
Proto teď Dowling seděl u zadního stolku v potemnělém baru hotelu Konigshof. Zjistil si, že Peregrineova sekretářka se jmenuje Enid
Heathleyová, a poslal kaskadéra Moose Rosenberga na velvyslanectví se zalepenou obálkou, která údajně obsahovala dopis od blízkého přítele slečny Heathleyové ze Států. Rosenberg dostal příkaz odevzdat obálku osobně - vzhledem k jeho proporcím se nikdo v recepci neodvážil něco namítat a slečna Heathleyová si pro dopis skutečně přišla. Vzkaz byl stručný a k věci.

*****
Vážená slečno Heathleyová,
podle mého přesvědčení je nanejvýš důležité, abychom se co nejdříve sešli. Očekávám Vás dnes večer v 7.30 v baru hotelu Konigshof. Jestli Vám to vyhovuje, prosím, abyste se ke mně připojila na skleničku. Naléhavě Vás však žádám, abyste o našem setkání s nikým nemluvila. Prosím Vás, opravdu s nikým.

S pozdravem
C. Dowling
*****

Deset minut po půl osmé se do nedočkavosti stále silněji mísila úzkost. V posledních letech si herec zvykl, že lidé přicházeli na schůzky a rozhovory s ním včas; jedna z drobných výhod, jimž se televizní hvězdy těší. Sekretářka mohla mít několik důvodů, proč setkání odmítnout. Věděla, že se Dowling a Peregrine svým způsobem spřátelili, a jsou herci a herci - někteří se snaží získat publicitu za každou cenu. Doufal, že...
Tady je! Do baru vešla žena středního věku a zamžourala do šera. Přistoupil k ní vrchní a za okamžik ji odvedl k Dowlingovu stolu.
„Děkuji vám, že jste přišla." Caleb vstal a počkal, až se Enid Heathleyová posadí. „Neobtěžoval bych vás, kdybych nevěřil, že je to skutečně důležité," dodal a sedl si.
„To jsem si z vašeho vzkazu domyslela," odvětila příjemná žena s lehce prokvetlými vlasy a velmi inteligentním pohledem v jasných očích. Objednali si koktejly a čekání na nápoje uběhlo při nezávazném společenském rozhovoru.
„Dokážu si představit, jak to pro vás muselo být zlé,"
„Nebylo to lehké," souhlasila slečna Heathleyová. „Pracovala jsem u pana Peregrinea jako sekretářka téměř dvacet let. Říkal, že jsme sehraný tým, a s Janou - paní Peregrineovou - jsme blízké přítelkyně. Teď bych měla být s ní, ale řekla jsem jí, že musím ještě něco vyřídit v kanceláři."
„Jak to prožívá?"
„Je samozřejmě v šoku. Ale zvládne to. Je silná. Walter chtěl mít kolem sebe silné ženy. Věřil, že mají svou cenu a neměly by nechávat své schopnosti ladem."
„Jeho způsob uvažování se mi líbí, slečno Heathleyová."
Číšník před ně postavil vysoké sklenky a odešel a sekretářka se na Caleba zpytavé zadívala. „Promiňte mi mou upřímnost, pane Dowlingu. Musím se přiznat, že nepatřím mezi nadšené obdivovatele vašeho seriálu, i když jsem několik dílů pochopitelně viděla." Žena se usmála. „Jste úplně jiný než v televizi."
„Protože jsem někdo jiný, slečno Heathleyová," odvětil bývalý univerzitní profesor vážně a zadíval se jí zpříma do očí. „Předpokládám, že se svou postavou sdílím jisté charakteristické rysy, protože jsem fyzický nástroj, přes nějž se filtruje její fikce, ale tím veškerá podobnost končí."
„Chápu. Vyjádřil jste se velmi srozumitelně."
„Dobře jsem si tu větu nacvičil. Ale nepozval jsem vás sem, abych vám vykládal teorii herectví. To není právě zábavné téma."
„A proč jste mě tedy pozval?"
„Protože nevím, na koho jiného se obrátit. Tedy vím, ale nemůžu se k němu dostat."

„Kdo je to?"
„Úřadující velvyslanec. Ten, který přiletěl z Washingtonu."
„Vězí až po uši..."
„Měl by to vědět," přerušil ji Dowling. „Někdo by ho měl varovat."
„Varovat?" Žena vykulila oči. „Někdo mu ukládá o život? Další vražda... Ten šílenec Converse?"
„Slečno Heathleyová," začal herec tiše naléhavým tónem. „To, co vám řeknu, vás určitě překvapí a možná i urazí, ale jak říkám, nevím, na koho jiného se obrátit. Zato však vím, na koho se neobracet."
„O čem to mluvíte?"
„Nevěřím, že Converse je šílenec, stejně jako nevěřím, že zabil Waltera Peregrinea."
„Cože? To nemyslíte vážně! Přece jste slyšel, co o něm říkají, jak je duševně vyšinutý. Byl poslední, s kým viděli pana Peregrinea živého. Major Washburn to potvrdil."
„Major Washburn patří k lidem, na které bych se raději neobracel."
„Je pokládán za jednoho z nejlepších důstojníků armády Spojených států," namítla sekretářka.
„V tom případě má jako důstojník velmi podivnou představu o plnění rozkazů svých nadřízených. Minulý týden jsem pana velvyslance doprovázel na schůzku s jistým mužem. Ten člověk utekl a Walter řekl majorovi, aby ho zastavil. Jenže Washburn se ho pokusil zabít!"
„Aha, teď už chápu," procedila Enid Heathleyová nepřátelsky. „To jste vy, kdo tehdy v noci domlouval schůzku s Conversem. Ano, už si vzpomínám! Pan Peregrine mně to řekl. O co jde, pane Dowlingu? Hollywoodský herec, který chrání svůj image? Bojíte se, že vás budou spojovat s tragédií, že vám ji budou klást za vinu? Že přijdete o popularitu a s ní i o honoráře? Tento rozhovor je nechutný a nebudu v něm pokračovat." Žena odsunula židli a chystala se k odchodu.
„Walter Peregrine byl muž, který držel slovo, slečno Heathleyová," řekl Caleb a stále hleděl sekretářce do očí. „Myslím, že v tom se mnou budete souhlasit."
„No a?"
„Něco mi slíbil. Řekl, že kdyby ho ten Converse znovu kontaktoval a chtěl se s ním sejít, půjdu s ním. Já, slečno Heathleyová, nikoli major Washburn. Ten výslovně ne! Jeho chování tehdy v noci pana velvyslance znepokojilo stejně jako mě."
Žena středního věku zůstala sedět a ustaraně přimhouřila oči. „Druhý den ráno byl skutečně rozrušený," zašeptala.
„Přesnější výraz by byl ‚zatraceně vzteklý'. Muž, který utekl, nebyl Converse - a také nebyl šílený. Mluvil smrtelně vážně a jako člověk zvyklý na autoritu. Na velvyslanectví probíhá utajované vyšetřování. Peregrine o něm nevěděl, ale chtěl se dopátrat pravdy. Zmínil se, že zavolá do Washingtonu šifrovaným telefonem. Nejsem technický typ, ale soudím, že takové zařízení používá někdo, kdo se bojí, že jeho hovory jsou odposlouchávány."
„Opravdu šifrovaný telefon použil. Řekl vám o tom?"
„Ano, řekl. A ještě něco, slečno Heathleyová. Jak jste správně konstatovala, skutečně nesu svůj podíl viny. Nebýt mě, velvyslanec Peregrine by o Converseovi vůbec nevěděl. Věřte mi, že z toho nemám dobrý pocit. Ale nepřipadá vám divné, že navzdory tomu, že to nebylo žádné tajemství - věděla jste o tom vy i Washburn -, se mě od Walterovy smrti nikdo na nic nezeptal?"
„Nikdo?" zeptala se sekretářka nevěřícně. „To není možné! Sama jsem vás uvedla ve svém hlášení."
„Komu jste ho předala?"
„No, o všechno se staral Norman..." Enid Heathleyová se odmlčela.
„Washburn?"
„Ano."
„Mluvila jste s někým jiným? Vyslýchal vás někdo?"
„Samozřejmě. Inspektor místní policie. Myslim, že jsem se mu o vás zmínila... Ne, vím to naprosto jistě."
„Byl u toho ještě někdo jiný?"
„Ano," odpověděla sekretářka zavražděného velvyslance. „Norman," dodala šeptem.
„Podivné policejní vyšetřování, nemyslíte?" Caleb Dowling se lehce předklonil. „Dovolte, abych zdůraznil, co jste před okamžikem sama řekla, slečno Heathleyová. Hollywoodský herec, který se bojí o svou popularitu. Logická otázka - kdybyste někdy viděla seznam nezaměstnaných herců v Los Angeles,

pochopila byste, jak moc logická. Nemyslíte, že jiní lidé zastávají stejný názor? Nebyl jsem vyslýchán, protože určití lidé tady v Bonnu se domnívají, že se klepu v botách Papá Ratcheta strachem o svou tak pozdě získanou popularitu a o své honoráře. Tato úvaha představuje mou nejlepší ochranu. Nezabijete někoho jako Papá Ratchet, pokud na svou hlavu nechcete při nejmenším podezření přivolat hněv hysterického davu."
„Ale vy nemlčíte."
„Ale také nekřičím nahlas," upřesnil herec. „Ovšem ne z důvodů, které jsem popsal. Sám nejlépe vím, že něco Walterovi Peregrineovi dlužím. Jenže tento dluh nesplatím, když muže, o jehož nevinně jsem pevně přesvědčen, pověsí za jeho vraždu. Ale tady má jistota končí. Jsem zmatený a nevím, jak dál."
Žena se zamračila, ale neuhnula pohledem. „Teď odejdu, ale byla bych ráda, kdybyste tady chvíli zůstal. Někam si zavolám. Myslím, že byste se s tím člověkem měl sejít. Věřím, že potom pochopíte. Spojí se s vámi. Poslechněte ho, udělejte, co vám řekne."
„Můžu mu věřit?"
Enid Heathleyová přikývla. „Walter Peregrine mu věřil. A neměl ho rád."
„Tomu se říká důvěra," uznal herec.

*****

Číšník ho diskrétně odvolal k telefonu a Caleb Dowling si zapsal adresu. Hotelový vrátný mu přivolal taxi a o deset minut později herec vystoupil před honosným viktoriánským domem na předměstí Bonnu. Pomalu došel ke dveřím a stiskl tlačítko zvonku.
Za další dvě minuty byl uveden do rozlehlé místnosti, která snad kdysi sloužila jako knihovna, ale dnes měla na stěnách rozvěšené podrobné mapy západního i východního Německa. Za stolem se vztyčil muž v brýlích a formálně se uklonil.
„Pan Dowling?"
„Ano."
„Děkuji, že jste přišel, pane. Mé jméno není důležité. Můžete mě oslovovat třeba Georgi."
„Dobře, Georgi."
„Pro vaši informaci vám ovšem musím důvěrně sdělit - a zdůrazňuji slůvko důvěrně -, že jsem rezidentem Ústřední zpravodajské služby tady v Bonnu."
„Dobře, Georgi."
„Co děláte, pane Dowlingu? Kde pracujete?"
„Čao, bejby," ušklíbl se herec a potřásl hlavou.

25 KAPITOLA

Na východním obzoru se objevily první paprsky svítání a vylouply z šera přivázané říční čluny, které se pohupovaly u přístaviště a napínaly lana v tiché symfonii vrzání a skřípotu. Joel kráčel vedle námořníka s pravou paží ohnutou v lokti. Instinktivně zvedl pravici k obličeji a pohladil rašící plnovous. Od odjezdu z Bonnu se neholil a za čtyři dny už porost na jeho bradě nepřipomínal zanedbané strniště. Zítra si už začne vousy přistřihovat a jejich tvar ho ještě více vzdálí fotografii v novinách.
A zítra se také bude muset definitivně rozmyslet, jestli má zavolat Valerii do Cape Ann. Ve skutečnosti se ale již rozhodl a odpověď zněla záporně. Vzkaz, který ji poslal, byl dostatečně srozumitelný a nemohl riskovat pravděpodobnou možnost, že jí Akvitánie odposlouchává telefon. Na druhé straně celým srdcem toužil uslyšet znovu její hlas, slyšet podporu, kterou v něm určitě najde. Ale ne. Nesmí ji namočit. Vyloučeno!
„Je to poslední člun vpravo," řekl námořník a zvolnil. „Dal jsem své slovo, a proto se vás musím znovu zeptat, jestli u sebe nemáte drogy."
„Žádné drogy," ujistil ho Converse.
„Možná vás bude chtít prohledat."

„To nemůžu připustit." Joel pomyslel na opasek s penězi. Majitel lodi ho mohl snadno pokládat za pomůcku pro pašování drog, ale při bližším ohledání by zjistil, že ukrývá mnohem větší majetek. Takový, pro který by byl každý poříční podloudník schopen vraždit.
„Asi bude chtít vědět, proč odmítáte. Drogy jsou špatná věc. A jsou za ně dlouhé tresty vězení."
„Vysvětlím mu to soukromě," opáčil Joel a znovu se zamyslel. Ano, vysvětlí to kapitánovi s pistolí v jedné ruce a pěti sty dolary v druhé. „Věřte mi, žádné drogy u sebe nemám."
„Můj člun to není."
„Ale domluvil jste to a víte o mně dost, abyste mi mohl uškodit. Tu máte." Joel měl peníze připravené v levé kapse. „Slíbil jsem vám patnáct set dolarů. Přepočítejte si je."
„Proč bych to dělal? Stačí jediný výkřik a nikam se nedostanete. Jste příliš vyděšený, abyste to riskoval."
„A vy jste zase rozený právník."
„Pojďte, odvedu vás ke kapitánovi. Řekne vám, kde máte vystoupit. A buďte opatrný, mein Herr. Dejte si pozor na lodníky na palubě. Jistě si domyslí, že u sebe máte spoustu peněz."
„Proto nechci, aby mě někdo prohledával," přiznal Converse.
„Já vím. Udělám pro vás, co bude v mých silách."
Námořníkovy síly očividně nestačily. Kapitán otřesně špinavého říčního člunu, nevysoký podsaditý chlapík se zkaženými zuby v páchnoucích ústech, vzal Joela do kormidelní budky a tam mu lámanou, ale srozumitelnou angličtinou důrazně přikázal, aby svlékl sako.
„Vysvětlil jsem svému příteli na nábřeží, že to nemohu udělat."
„Dvě stě dolarů," zabručel kapitán.
Joel sáhl do kapsy pro peníze a krátce sjel pohledem k okénku ke schůdkům na levoboku, po nichž právě na palubu nastupovali dva lodníci. Ke kormidelní budce se nedívali, a i kdyby, v šeru by ho neviděli.
Úder přišel zcela nečekaně. Joel prudce vydechl, zlomil se v pase a sevřel si žaludek. Němec před ním si s bolestivým úšklebkem mnul poraněnou pěst, která se zarazila o opasek s penězi. Joel vrávoravě ustoupil, až narazil zády na stěnu kabiny. Přidřepl, sáhl do náprsní kapsy, vytáhl pistoli a namířil kapitánovi na mohutný hrudník.
„To bylo sprosté," ucedil mezi dvěma trhanými nádechy, levou ruku stále přitisknutou k břichu. „Tak, ty parchante. Teď ty! Kabát dolů!"
„Was...?"
„Slyšel jsi. Sundej kabát, obrať ho vzhůru nohama a vytřepej kapsy!"
Němec pomalu a neochotně svlékal krátký námořnický kabát a několikrát sjel očima ke dveřím kormidelní budky. „Hledám jenom drogy."
„Žádné u sebe nemám. A kdybych je měl, ten, co mně je prodal, by určitě věděl o lepším způsobu, jak se dostat přes řeku, než v této smradlavé kocábce. Obraťte ten zatracený kabát! Tak, a teď zatřepat!"
Kapitán podržel kabát za spodní okraj a zvedl ho. Na dřevěnou podlahu dopadl s tupým žuchnutím ošklivý revolver s krátkou hlavní, následován zavíracím nožem s dlouhou střenkou zasazenou v ploché kostěné rukojeti. Při dopadu ostří vyskočilo.
„Jsme na řece," poznamenal Němec bez dalšího vysvětlování.
„A já ji chci překročit bez zbytečných problémů," poznamenal Converse. „Pro člověka tak nervózního, jako jsem já," dodal, „by bylo velkým problémem, kdyby těmito dveřmi někdo vstoupil. Při svém duševním stavu bych se nedivil, kdybych vystřelil a zabil vás i toho druhého. Nejsem tak silný jako vy, kapitáne, ale mám strach, a proto jsem mnohem nebezpečnější. Rozumíte tomu?"
„Ja. Neublížím vám. Jde mi jen o drogy."
„Už jste mně ublížil," opravil ho Joel. „A to mě děsí."
„Nein. Bitte...prosím."
„Kdy vyplouváte?"
„Až řeknu."
„Kolik mužů máte v posádce?"
„Jenom jednoho."
„Lháři!" vyštěkl Joel ostře a pozvedl zbraň.

„Zwei. Dva muže... jenom dneska. Máme v Eltenu nakládat těžké bedny. Přísahám, normálně mám jenom jednoho muže. Víc jich nezaplatím."
„Nastartujte motor," rozkázal Joel. „Nebo motory. Čluny, které znám, jsou mnohem menší. Chris crafty a bertramy."
„Was?"
„Nastartovat!"
„Die Mannschaft... Posádka. Musím vydat... Befehle."
„Počkat!" Aniž ústí hlavně na zlomek vteřiny přestalo mířit kapitánovi na hrudník, Joel přistoupil k okénku se silným sklem a skrytý ve stínu vyhlédl na palubu. Na přídi i na zádi držela silná lana přivázaná k mohutným kůlům loď u mola. Oba lodníci seděli na palubním poklopu, kouřili a pili pivo z plechovek.
„Dobrá." Converse mávl pistolí s hranou sebejistotou - tušil, že na vzdálenost větší než tři metry by sotva něco zasáhl. „Otevřete dveře a vydejte rozkazy. Ale jestli kterýkoliv z těch chlapů dole udělá něco jiného, než že odváže lano, zabiju vás. Rozumíte?"
„Rozumím všemu, ale vy pořád nechcete rozumět. Chtěl jsem vás prohledat kvůli drogám. Policajti nejdou po velkých rybách, jenom po nás malých z říčních člunů, aby vypadali dobře. Neublížil bych vám, mein Herr. Jenom jsem se chtěl chránit. Věřím tomu, co mně řekl můj Neffe... synovec, ale musím být opatrný a pojistit se."
„Váš synovec?"
„Ten námořník z Bremerhavenu. Jak si myslíte, že dostal tu práci? Bože, mein Bruder prodává květiny! Obchod patří jeho ženě. Kdysi se plavil po mořích jako já, ale dnes je z něho Blumenhändler!"
„Bohu přísahám, že vám nerozumím ani slovo," utrousil Joel a lehce sklonil zbraň.
„Pomůže, když vám řeknu, že mně nabídl polovinu z těch patnácti stovek, co jste mu zaplatil?"
„Vůbec ne. Co jste zač? Konsorcium zlodějů?"
„Nein. Nic jsem si nevzal. Řekl jsem mu, ať si koupí novou kytaru."
Converse si povzdechl. „Žádné drogy nemám. Věříte mi?"
„Ja. Vy jste akorát blázen, jak mně řekl. Bohatí blázni musí zaplatit víc. Nemůžou si dovolit přiznat, že jsou blázni. Chudákům na tom nesejde."
„To je součást rodinného folklóru?"
„Was?"
„Nic. Zapomeňte na to. Vydejte rozkazy, ať odsud vypadneme."
„Ja. Dívejte se z okna, prosím. Nerad bych, abyste dostal ještě větší strach. Máte pravdu, vyděšený chlap je nebezpečný."
Joel se opřel o stěnu vedle okna a pozoroval, jak lodníci za zvuků startovaných motorů odvazují lana. Jaký protiklad, pomyslel si trpce. Muži, kteří na něho ve vzteku agresivně zaútočí, nemusí být vždycky jeho nepřátelé, zatímco naoko příjemní lidé s uhlazeným chováním ho chtějí zabít. Ocitl se ve světě, který neznal a nechápal, ve světě na hony vzdáleném soudním a zasedacím síním. V zajateckém táboře ani v džungli před mnoha lety se s ničím podobným nesetkal. V posledních čtyřech dnech však dospěl k poznání, že pro něj neexistuje žádná zřetelně narýsovaná hranice. Ocitl se v tajemném bludišti stínů, kde se absolutně nevyznal. Hleděl z okénka na spirálovité kotouče mlhy, které se v chomáčích zvedaly k rannímu slunci, a na okamžik ulevil své rozbolavělé mysli...
„Pět, možná šest minut, mein Herr," vytrhl ho ze zamyšlení kapitán a stočil kormidelní kolo doleva.
Joel zamrkal a pomalu opustil klidnou oázu, do níž se jeho duše ponořila - netušil, na jak dlouho. „Co mám dělat?"
„Co nejmíň," odpověděl Němec. „Vystoupíte na nábřeží, jako kdybyste po něm chodil každé ráno, a kolem loděnice vyjdete na ulici. Ocitnete se v jižní části města Gendringen. Budete v Holandsku a nikdy jsme se neviděli."
„Chápu, ale jak?"
„Vidíte? Bootshafen." Kapitán ukázal na řadu doků s jeřáby na protějším břehu řeky.
„Myslíte loděnice? Marina?"
„Ja. Marina. Mám prázdnou druhou nádrž. Tri sta metrů od břehu zastavím motor a vpluju dovnitř. Pohádám se s Holanďanem o cenu, ale zaplatím, protože je levnější. Vyjdete s mým lodníkem, zapálíte si

cigaretu, vysmějete se hloupému kapitánovi - a můžete jít."
„Jenom tak?"
„Ja."
„Je to moc snadné."
„Ja. Nikdo netvrdil, že to bude těžké. Ale mějte oči otevřené."
„Proč. Policie?"
„Nein." Kapitán pokrčil rameny. „Kdyby tam byla policie, přijde na člun. Zůstal byste na palubě."
„Tak na koho si mám dávat pozor?"
„Na gaunery. Gesindel. Každé ráno chodí do doků shánět práci. Většinou jsou ještě opilí. Dejte si na ně bacha. Budou si myslet, že máte drogy nebo peníze. Rozbijou vám hlavu a okradou vás."
„Váš synovec mě varoval, že si mám dávat pozor na lidi na vašem člunu."
„Jenom na toho nového. To je grázl. Chlastá pivo, až se s ním málem udáví, protože si myslí, že si tak pročistí hlavu. Ten druhý je v pořádku. Silné svaly, slabá hlava. Nikdo ho nechce, ale mně je ho líto, a tak ho zaměstnávám. Verstehen Sie?"
„Asi ano. Vy jste celkem fajn chlap, kapitáne."
„Kdysi jsem se plavil po oceánu, ne po smrduté řece. V patnácti letech jsme s bratrem nastoupili na loď. V třiadvaceti jsem byl Obermaat, poddůstojník. Slušný výdělek, příjemný život... Byl jsem šťastný."
Němec se odmlčel, ubral plyn, stočil kormidlo k pravoboku a nechal člun dojet setrvačností. „Proč kolem toho mluvit? Už je to dávno," dodal smutně.
„Co se stalo?"
„Nic pro vás, Amerikaner." Kapitán zlostně posunul ovládací páku a motor zakašlal.
„Zajímá mě to."
„Warum? Proč?"
„Nevím. Možná chci chvíli myslet na něco jiného než na své problémy," vysvětlil Joel upřímně.
Němec se na něho po očku zadíval. „Zajímá vás to? No dobře. Už se nikdy neuvidíme... Ukradl jsem peníze. Moc peněz. Agentům společnosti trvalo skoro rok, než mě chytili. Ale chytili mě. Už je to dávno. Už žádný oceán, jenom řeka."
„Ale říkal jste, že jste slušně vydělával. Proč jste kradl?"
„Proč lidé kradou, mein Herr?"
„Potřebují peníze. Nebo chtějí to, na co jinak nemají. Anebo jsou v jádru nepoctiví, což podle mě není váš případ."
„Ach, musíte dál do historie. Adam ukradl jablko."
„Nenazval bych to zrovna krádeží... Myslíte ženu?"
„Už je to dávno, mein Herr. Čekala dítě a nechtěla muže, který je pořád na moři. Chtěla něco víc."
Kapitán se pousmál a v očích mu zajiskřilo. „Chtěla květinářství."
Joel na okamžik zapomněl na bolest a od srdce se zasmál. „Vy jste opravdu fajn chlap, kapitáne!"
„Už se nikdy neuvidíme."
„Takže váš synovec je vlastně..."
„Už se nikdy neuvidíme," zopakoval kapitán a s hlasitým smíchem dovedně zakormidloval do vjezdu holandské loděnice.

*****

Converse se opíral o pilíř nad úvazníkem se zapálenou cigaretou v ruce a se štítkem čepice staženým hluboko do čela bedlivě pozoroval molo, nábřeží a loděnici. Dělníci se starali jen o svou práci a lodníci se věnovali svým člunům. Kapitán se hádal se správcem čerpací stanice, jeho slabomyslný pomocník se tupě usmíval několik kroků od budky a „grázl" se oháněl drátěným kartáčem u zábradlí.
Joel se odstrčil od pilíře. Nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost; sklíčenost každodenní rutiny časného rána potlačila zájem o bezvýznamné a neznámé.
Nenuceným, ledabylým krokem, ale s pozorným zájmem v očích se vydal po molu k loděnici, kde v suchém doku opravovali několik plavidel. Za posledním z nich, asi sto metrů daleko, se tyčil vysoký plot

a v něm otevřená brána. Vlevo od ní seděl uniformovaný strážný, popíjel kávu a četl noviny, nakloněnou židli opřenou o pletivo. Když ho Joel spatřil, zastavil se a zatajil dech, varován vnitřním hlasem - možná zbytečně, protože muži proudili bránou sem a tam, ale hlídač jim věnoval sotva víc než zběžný pohled, aby opět sklopil zrak k bulvárnímu plátku, který držel na klíně.
Converse se otočil, aby se naposled ohlédl na řeku, a všiml si, že kapitán běží po molu k nábřeží a divoce gestikuluje - oběma rukama jako by před sebou krátkými pohyby něco odtlačoval ve snaze varovat svého tajného pasažéra. Pak z plných plic něco zakřičel; muži na molu se odvrátili; očividně se nechtěli do ničeho zaplést. V časných ranních hodinách toho u řeky již viděli a zažili příliš mnoho a často se ohánění lodními háky ve srozumitelném jazyku lidí na vodě.
„Lauf! Utíkej! Zmizí!"
Joei se nechápavě rozhlédl a pak je spatřil. Dva, ne, tři statní, urostlí muži běželi od loděnice, pohledy skelných očí upřené na něho. První zavrávoral a ocitl se na dosah kapitánovi. Němec ho popadl za rameno a na okamžik ho zastavil, ale to už k němu zbylí dva přiskočili a zabořili mu pěsti do krku a do zad - dravá zvířata nasála pach kořisti, která jim může zajistit jídlo a hlavně pití na několik dní.
Converse se sklonil a vrhl se na břicho pod řadu lodních trupů zdvižených v suchém doku. Udeřil se do hlavy a cítil, že mu po čele stéká krev, ale plazil se rychle na druhou stranu. Ohlédl se po třech párech klusajících nohou, které se podle zvuku přibližovaly, ale to už se vynořil na volném prostranství. Napřímil se a vyrazil plnou rychlostí k bráně. V běhu si vytáhl košili z kalhot, utrhl spodní okraj a přiložil si plátno k tržné ráně na hlavě. Zvolnil do rychlé chůze a prošel kolem strážného na ulici. Znovu se ohlédl. Trojice pronásledovatelů se zastavila a k Joelovi doléhaly zvuky opilecké hádky. Dva povaleči nahlíželi pod čluny a třetí v tom okamžiku Joela uviděl. Křikl na ostatní a rozběhl se za ním. Converse znovu vyrazil sprintem, a když proběhl kolem dvou nároží, věděl, že nepřátele setřásl - šelmy další štvanici vzdaly.
Byl v Holandsku. Nedostalo se mu právě vřelého uvítání, ale ten-to důležitý krok ho přiblížil Amsterdamu. Netušil však, kde je, věděl jen, že město se jmenuje Lobith. Potřeboval se zastavit, nabrat dech a rozmyslet si další postup. Vklouzl do temného výklenku před vstupem do obchodu; prosklené dveře mu posloužily jako zrcadlo. Vypadal dost otřesně. Mysli, zatraceně, uvažuj!
Mattilon mu poradil, že se musí dostat do Arnhemu a odtud vla-kem do Amsterdamu, to si zapamatoval. A kapitán mu na člunu řekl, že v Lobithu sice není nádraží, ale do Arnhemu jezdí autobus. První postupný cíl byl tedy jasný - nádraží v Arnhemu, kde se nejdřív na toaletě umyje a uvede do civilizovaného stavu. Prohlídka haly mu pak napoví, zda se může odvážit vmísit se mezi ostatní cestující. Mysl mu těkala od jednoho problému k druhému. Profesorské brýle dávno
ztratil, nejspíš při divokých událostech ve Weselu - pořídí si nové s tmavými skly. S poškrabaným obličejem toho moc nesvede, ale voda a mýdlo dokážou někdy zázraky. A na nádraží nebo v blízkém okolí bude jistě prodejna, kde bude moci doplnit garderobu a nahradit potrhané svršky. A pak potřebuje mapu. K čertu, je přece pilot! Dokáže se přesunout z bodu A do bodu B. A musí to udělat rychle. V Amsterdamu vyhledá Thorbecka, zavolá Nathanu Simonovi... Tolik práce, tolik úkolů!
Ale mozek mu znovu fungoval. Vyšel z průchodu a uvažoval o paralelách s minulými útěky ve vietnamské džungli. Věděl, že každý uplynulý den přivádí generály Akvitánie blíže k cíli. Musí si s nimi vyměnit roli - z pronásledovaného se stane lovec. Delavaneovi pomahači přesvědčili svět, že Joel Converse je psychopatický zabiják, kterého je třeba najít, polapit a zabít a potom předvést jako další důkaz, že jimi navrhované řešení je jediné správné. Akvitánii je nutno demaskovat a zničit, než bude pozdě.
Odpočítávání již začalo, velitelé nezadržitelně nastupují na předem určené pozice a konsolidují své jednotky.
Pohyb! zavelel Converse v duchu a přidal do kroku.

*****

Seděl v posledním vagonu soupravy, stále ostražitý, ale spokojený s dosavadními výsledky. Postupoval opatrně, ale neztrácel čas a soustředil se na možné náznaky odhalení a pronásledování - muž či žena, které spatřil víckrát za sebou v krátkém časovém intervalu, zřízenec, jenž ho zdržel přílišnou ochotou, která neodpovídala denní době ani hustotě provozu. To byly jeho přístroje, jeho řídicí signály; při prvním

náznaku nebezpečí by odvolal start, vyšel z nádraží a ztratil se v ulicích. Neseděl sice v letadle, ale dosud nikdy se nepohyboval s tak pozornou precizností.
Mluvíme anglicky, přečetl si nad novinovým stánkem na nároží v Lobithu. Zeptal se, kudy se dostane k autobusu do Arnhemu, a mapu s novinami, které si koupil, držel u obličeje. Prodavač byl příliš zaneprázdněný zákazníky čekajícími ve frontě a rychle vychrlil instrukce - důležitější než slova byly pohyby nataženého ukazováku. Autobusovou zastávku našel Joel o čtyři ulice dál. Posadil se do přeplněného vozidla, zabořil hlavu do holandských novin, které si nemohl přečíst, a o čtyřicet minut později vystoupil u nádraží v Arnhemu.
První položkou kontrolního seznamu byla návštěva toalety. U nejvzdálenějšího umývadla si pečlivě omyl obličej a vykartáčoval šaty.
Pak se podíval do zrcadla. Stále nevábný pohled, ale už vypadal spíše jako zraněný než zmlácený člověk, a v tom spatřoval důležitý rozdíl. Pokračoval dál podle seznamu.
V nádražní směnárně vyměnil zbylé marky a pět set dolarů za holandské guldeny a v lékárně o několik dveří dál si koupil tmavé sluneční brýle s širokými obroučkami. Když si stoupl do řady před pokladnou a přiložil ruku k modřině na tváři, padl mu zrak na krámek s kosmetikou na protější straně haly a pohled vyvolal jistou vzpomínku. Vystoupil z řady a zamířil k výloze s krémy a parfémy, šampony a laky na vlasy.
Krátce po svatbě postihla Valerii nehoda, která se obvykle dostaví v ten nejméně vhodný okamžik - uklouzla na koberečku v předsíni a při pádu se uhodila o hranu stolku do obličeje. Bylo sedm večer a na oku jí naskočil nádherný monokl, který se v pravidelném oválu táhl od levého spánku k nosu. Druhý den ráno měla vést dvoujazyčnou prezentaci pro stuttgartského klienta své agentury. Poslala Joela do dragstóru pro lahvičku tekutého mejkapu, který zakryl modřinu tak úspěšně, že ji rozeznal jen z největší blízkosti.
„Nechci, aby si lidi mysleli, že mě můj nový manžel zmlátil za to, že jsem nevyplnila jeho nejdivočejší sexuální fantazie."
„Kterou jsi vynechala?"
Poznal lahvičku, vybral si tmavší odstín a vrátil se do řady před pokladnou.
Druhý výlet na toaletu - už s jízdenkou v kapse - se bohatě vyplatil. Pozorně nanesl kosmetický přípravek a modřiny i šrámy vybledly. Pokud se někdo nenakloní těsně k němu, ničeho si nevšimne, a Converse si spokojeně poblahopřál, než zaškrtl další položku na kontrolním seznamu úkolů.
Ten ho nakonec dovedl tam, kde teď seděl, tedy do posledního vozu osobního výletního vlaku z Arnhemu do Amsterdamu. Vyšel na nástupiště připraven dát se okamžitě na útěk při prvním náznaku nebezpečí. Místo pronásledovatelů, kteří ho upřeně pozorují, viděl hlouček mužů a žen, dvojice přibližně jeho věku, v družném hovoru plném smíchu, přátelé, kteří se chystají na krátkou letní dovolenou, při níž vymění řeku za moře. Muži nesli v rukou odřené kufříky, většinou svázané provazy, ženy držely na předloktí proutěné košíky. Zavazadla i oděv prozrazovaly příslušníky pracující třídy - továrny pro muže, domácnost a děti nebo méně náročná úřednická místa pro ženy -, což dokonale odpovídalo Joelovu současnému vzhledu. Kráčel těsně za nimi, polohlasně se připojil k jejich smíchu a nastoupil do vagonu, jako kdyby ke skupině patřil. Posadil se na sedadlo přes uličku od podsaditého muže a ženy štíhlé jako proutek, která se pyšnila neuvěřitelně bujným poprsím. Joel od ní nedokázal odtrhnout zrak, ale když se na něho její manžel podíval, vůbec nedal najevo pohoršení; přátelsky se usmál a pozvedl k ústům láhev piva.
Vlak stavěl každých pár kilometrů. Ve stanicích přistupovali další cestující s kufry a košíky a s širokými úsměvy se připojovali k výletníkům. Jedna skupina spustila veselou lidovou píseň a Joelův hlouček to považoval za výzvu k pěveckému souboji, který po krátkém přehlušování skončil salvou smíchu. Hluk narůstal, dospělí se chovali jako rozjíveně děti cestou na letní tábor.
Z reproduktoru zněly názvy měst, vlak krátce zastavoval a zase se rozjížděl a Joel seděl stále na svém místě, skromný a nenápadný. Občas pozvedl zrak ke své skupině, a když to považoval za vhodné, pokýval hlavou nebo se tiše zasmál, ale jinak vypadal jako poněkud omezený člověk, který užasle a současně zmateně hledí do mapy. Zdání klamalo, ukládal si do paměti ulice a kanály Amsterdamu -v domě na rohu Utrechstraat a Kerkstraat žije muž, s kterým se musí spojit, člen Tatianiny rodiny, který mu

umožní odlet do Washingtonu. Musí ho přimět, aby opustil svou operační základnu a sešel se s ním někde mimo dohled slídivých očí špiclů Akvitánie. Zaplatí si anglicky mluvícího prostředníka, který zavolá Thorbeckovi a vhodně zvolenými slovy, aniž ovšem zmíní Tatianu nebo pařížský zdroj informací, ho přesvědčí k odchodu z bytu. Stejně jako před lety ve Vietnamu se pomalu blíží k vlastním jednotkám, vždyť jen sedm hodin letu ho dělí od Washingtonu, od složky s neuvěřitelnými informacemi a od Nathana Simona, který mu zajistí pomoc a ochranu do chvíle, než odhalí vojáky Akvitánie. Takto si to muž, kterého v Connecticutu znal jako Averyho Fowlera a který mu jako Preston Halliday v Ženevě radil, aby válečníky pronásledoval zákonnou cestou a zesměšnil je, jistě nepředstavoval, ale při zoufalém nedostatku času si Joel nemohl dovolit spřádat složitou pavučinu obvinění a důkazů.

*****

Vlak s několika prudkými trhnutími zpomaloval. Otřesy vozu vyprovokovaly cestující v posledním voze k výbuchům smíchu a hlasitým odsudkům na adresu neschopného strojvůdce.
„Amstel!" zvolal průvodčí, který otevřel spojovací dveře mezi vagony. „Amsterdam! Amst..." Dál se nedostal a spěšně za sebou zase zavřel, když mu vyletěla v ústrety kanonáda zmačkaných novin.
Letní tábor v Holandsku.
Vlak zastavil ve stanici a parta dalších hrudníků a ňader v tričkách ohlásila vesele svůj příchod. Pět nebo šest lidí z Joelovy skupiny povstalo a radostně se vítalo s novými cestujícími. Vzduchem zavířily podávané láhve a plechovky, od stěn úzkého vagonu se odrážel hlasitý smích a přehlušil pískání průvodčích. Těla padala na těla, přátelé se objímali a plácali po zádech i po prsou.
Za nově příchozími se na nejistých nohou kolébalo nelogicky logické završení mladického dovádění, které se odehrávalo před Joelovýma očima. Stará, tlustá a zjevně opilá žena se tlačila uličkou, rozevláté neupravené šaty v souladu s velkým odraným plátěným pytlem, který svírala v levé ruce; pravou se opírala o opěradla sedaček, aby se v kymácejícím voze udržela na nohou. S připitomělým úsměvem přijala nabízenou láhev piva, zatímco další jí vklouzla do pytle, následovaná obloženými chleby zabalenými ve voskovaném papíru. Opět se rozeznělo hlasité vítání. Dva muži se stařeně uklonili po pás jako před královnou, jiný ji bujaře poplácal po zádech. Rituál pokračoval dalších pět minut, nová mechanická hračka dětí cestujících na letní tábor. Žena se napila a spustila nemotorný tanec, obohacený o lascivní gesta k mužům i ženám. Vyplazeným jazykem kroužila v otevřených ústech, mávala potrhaným šálem kolem sebe jako nějaká strašidelná Šeherezáda a přijímala věcné i finanční dary, kterými ji veselí výletníci zahrnuli. Holanďané jsou štědrý národ, pomyslel si Joel, dokážou se postarat o člověka, který měl v životě méně štěstí než oni. Žena se k němu přiblížila s vakem v natažené ruce; Converse sáhl do kapsy pro několik mincí a hodil je do pytle.
„Goedemorgen." Stařena zavrávorala. „Dank u wel, beste man, erg, vriedenjilk van u."
Joel přikývla a vrátil se ke své mapě, ale žena se neměla k odchodu.
„Uw hoofd! Ach, heb je een ongeluk gehad, jongen?"
Converse znovu přikývl, sáhl do kapsy a podal opilé ženštině bankovku. Pak ukázal na mapu a mávnutím ruky ji odehnal. Vagon se otřásal nadšeným sborovým zpěvem.
„Speekt u Engels?" zvolala žena skloněná nad Joelem.
Converse pokrčil rameny, zabořil se do opěradla a sklonil zrak k mapě.
„Myslím, že mluvíte," Stařenin ochraptělý hlas zněl náhle zřetelně a vůbec ne opile. Také se už neopírala, aby udržela rovnováhu; pravá ruka vklouzla do pytle s vyžebranými dary. „Hledáme vás ve všech vlacích. Každý den. Ani hnout! Držím v ruce pistoli s nasazeným tlumičem. V tom kraválu nikdo výstřel neuslyší, ani ten chlap vedle vás, který může nechat oči na vnadách té prsatice a chce se připojit k oslavě. Myslím, že mu to umožníme. Máme vás, mijnheer Converse."
Žádný letní tábor! Vlak do Amsterdamu vezl smrt.

26 KAPITOLA

„Mag ik u everlastig vallen?" Stařena se opět nejistě kolébala, když hlasitě oslovila cestujícího, který seděl vedle Joela. Muž odtrhl zrak od veselé podívané v uličce a zvedl oči k opilé žebračce. Zopakovala otázku a neupravené šedivé vlasy jí poletovaly kolem čela, když pohodila hlavou k přední části vozu.
„Zou ik op uw plaats mogen zitten?"
„Mij best!" Cestující s úsměvem vstal a Joel instinktivně odsunul nohy, aby ho nechal projít k jedinému volnému sedadlu za dvojicí tancující v uličce.
„Posuňte se," zavelela žena důrazně.
Teď nebo nikdy, pomyslel si Converse. Zvedl se a pak prudce sáhl babizně do pytle. Nahmatal tučné zápěstí a tvrdý kov, sevřel, škubl a strhl žebračku na sedadlo u okna. Ozvalo se ostré plesknutí a kulka se zavrtala do čalounění sedačky. Stařena se bránila jako šílená; takovou sílu u ní Joel rozhodně nečekal. Sápala se mu po obličeji, dokud jí nezkroutil paži nad hlavu a za záda, zatímco jejich ruce v plátěném vaku stále bojovaly o zbraň. Obličej zkřivený urputným odhodláním jasně naznačoval, že se nevzdá.
Dopolední hýření v železničním voze dosáhlo vrcholu; kakofonie různorodých melodií se nesla nad burácením smíchu a nikdo si ani v nejmenším nevšímal divokého souboje na život a na smrt, který se odehrával na úzké sedačce. V panice a zápalu boje Joel náhle vycítil, že vlak neznatelně zpomaluje - instinkt pilota ho opět upozornil na blížící se přistání. Ohnal se loktem a udeřil stařenu do prsou ve snaze vykroutit jí pistoli z ruky. Nepovolila ani o milimetr, vzepřená o sedadlo, silné nohy roztažené jako mohutné pylony, zkroucené obézní tělo uvěznilo Joelovu paži v ochromujícím sevření.
„Pusťte," zasyčel chraplavě. „Neublížím vám. Nechci vás zabít. Jestli vám někdo zaplatil, dám vám dvakrát tolik."
„Ne! Utopili by mě v kanálu! Nemůžete utéct, mijnheer. V Amsterdamu na vás čekají, čekají na tento vlak!" Žena sebou zacloumala, uvolnila si levou paži, ohnala se a zaryla mu nehty do vousů. Joel ji chytil za zápěstí, zkroutil jí ruku a znehybnil ji, ale její pravička silou stárnoucí lvice stále svírala pažbu pistole.
„Lžete!" sykl Converse. „Nikdo nemůže vědět, že jedu tímto vlakem! Vy sama jste nastoupila před dvaceti minutami!"
„Mýlíte se, Američane! Jedu už z Anthemu. Nastoupila jsem do prvního vagonu a postupovala dozadu. Našla jsem vás v Utrechtu a oznámila to..."
„Lžete!"
„Však uvidíte."
„Kdo vás najal?"
„Muži."
„Kdo?"
„Uvidíte."
„Zatraceně! Vy k nim přece nemůžete patřit!"
„Platí! Platí po celé trati. V přístavech, na letištích. Říkají, že mluvíte jenom anglicky."
„A co ještě říkají?"
„To vám nepovím. Jste v pasti. Vy mě pusťte. Bude to tak jednodušší."
„Ano? Rychlá kulka do hlavy místo věznice v Hanoji?"
„Ať už vás čeká cokoliv, kulka by mohla být lepší. Jste příliš mladý, abyste si to uměl představit. Nezažil jste okupaci."
„A vy jste příliš stará, abyste byla tak zatraceně silná. To vám musím přiznat."
Vlak citelně zpomalil; opilý dav ve voze zajásal a cestující se natahovali pro zavazadla. Muž, který původně seděl vedle Joela, sundal z police nad sedadlem svůj kufr a břichem se mu opřel o rameno. Converse se snažil vzbudit dojem, že s opilou žebračkou o čemsi vážně rozmlouvá; muž s kufrem v ruce se s úsměvem odvrátil.
Tělnatá ženština se předklonila a zakousla se Joelovi do paže nad loktem těsně vedle průstřelu. Sevřela čelisti; zažloutlé zuby pronikly do masa, z rány vytryskla krev a stékala jí po bradě.
Converse bolestí ucukl a pustil její ruku ve vaku. Zvuk tlumeného výstřelu zcela zanikl ve vřavě a kulka se zaryla do podlahy několik centimetrů od Joelovy boty. Popadl neviditelnou hlaveň a ze všech sil se snažil vykroutit pistoli z ženina sevření. Znovu stiskla spoušť...

Zhroutila se na sedadle a vytřeštila oči, které zůstaly otevřené i v okamžiku, kdy jí hlava bezvládně narazila na okno. Na tenké látce šatů na hrudi se rychle šířila krvavá skvrna. Byla mrtvá. Joel, celý roztřesený, musel polykat vzduch, aby se nepozvracel, ale věděl, že
nemá cenu dělat si výčitky. Ta žena ho chtěla zabít a na několik minut vzdáleném nádraží na něho čekají vojáci Akvitánie.
Vykroutil pistoli ze ztuhlých prstů ve vaku a rychle ji zasunul za opasek pod hrubě tkanou látku saka. Upravil mrtvé šál na hrudi, aby zamaskoval krvácející průstřel, a prameny rozcuchaných šedých vlasů zakryl nevidoucí otevřené oči. Zkušenosti ze zajateckého tábora ho naučily, že nemá smysl pokoušet se je zavřít; víčka často nereagovala a zbytečně by na sebe mohl upozornit. Nakonec vylovil z pytle plechovku piva, otevřel ji a položil mrtvé do klína.
„Amsterdam! De volgende halte is Amsterdam-Cenraal!"
Výletníci se za hlasitého povyku začali stavět do řady u dveří vagonu. Proboha, co teď? Joel horečně uvažoval. Žena řekla, že oznámila, že ho našla. Neměla čas někam zatelefonovat; to znamená, že předala ústní zprávu někomu, kdo ji zavolal mužům do Amsterdamu. Nejspíš své kolegyni žebračce na nádraží v Utrechtu. Sdělení proto muselo být stručné, jenom telefonní číslo a doba příjezdu vlaku. Vojáci Akvitánie si na nádraží prohlédnou každého cestujícího a porovnají jeho podobu s fotografií v novinách. Tady je jeho šance, protože se sám sobě nepodobá. A také nezná jinou řeč než angličtinu, jak bylo mnohokrát zdůrazněno.
Mysli!
„Ze is dronken!" zahlaholil podsaditý manžel štíhlé krásky s monumentálním poprsím a ukázal na mrtvou. Oba se zasmáli a Joel nepotřeboval tlumočníka, aby porozuměl. Domnívají se, že opilá stařena usnula. Přikývl, pokrčil rameny a široce se usmál. Našel cestu z amsterdamského nádraží.
Věděl totiž, že existuje univerzální řeč, jakou člověk používá, když hladina hluku dosáhne takové úrovně, že nic neslyší a sám není slyšet. A nejen tehdy. Používá ji i v situacích, kdy se nudí na večírku, když sleduje v televizi fotbalový zápas komentovaný šaškem, který si myslí, že hře rozumí lépe než hráči a trenéři dohromady, nebo když uvízne někde obklopen „vynikajícími lidmi", jejichž egoismus dalece převyšuje jejich schopnosti i lidskost. Za podobných okolností se člověk usmívá, přikyvuje, občas položí druhému ruku na rameno v přátelském gestu - ale nic neříká.
A tohle všechno Joel dělal, když vystoupil z vlaku s urostlým mužem a jeho vnadami bohatě obdařenou manželkou. Hrál svou roli jako někdo, kdo chápe, že hranici mezi smrtí a přežitím tvoří určitý druh ovládaného bláznovství. Sundal si tmavé brýle, čepici posunul do čela a položil manželovi ruku na rameno. Kráčeli po nástupišti,
podsaditý chlapík se za řeči bouřlivě smál a Joel přikyvoval, plácal ho po zádech a vyplňoval vlastním smíchem krátké přestávky v monologu svého společníka. Dvojice byla opilá a nikdo si tudíž nevšiml jisté nekonzistence jeho replik. Vypadal jako slušný, příjemný člověk a na ničem jiném nezáleželo.
Za chůze Converse neustále těkal očima po nástupišti a jeho pozornost upoutal muž v zástupu lidí čekajících za klenutým průchodem do nádražní haly. Neměl totiž v obličeji výraz více či méně radostného očekávání, tvářil se vážně, upjatě, prohlížel si cestující ne proto, aby se s někým přivítal, ale aby odhalil nepřítele. A pak ho Joel poznal a věděl, kde už ho viděl - kráčel po lesní stezce spolu s jiným strážným nedaleko kamenného domku na pozemku Leifhelmova sídla nad Rýnem.
Jak se blížili k průchodu do haly, Joel s čepicí stále staženou do čela se smál hlasitěji, plácání po ramenou nabylo na síle a horní polovina těla se pohybovala v přesně vykalkulovaných gestech. Několik přikývnutí, pokrčení ramen, odmítavé zavrtění hlavou a nakrčení obočí doprovázel neustálý pohyb rtů jako při živé konverzaci. Zpod přivřených víček zaznamenal, že na něj Leifhelmův muž upřeně hledí, ale pak se podíval jinam. Prošli pod obloukem a vtom Joel koutkem oka zahlédl prudké trhnutí hlavy, mužská postava si začala zástupem čekajících klestit cestu do haly. Converse se otočil, ohlédl se přes Holanďanovo rameno - a jeho oči se střetly s pohledem Leifhelmova strážného. V okamžiku poznání Němec zpanikařil; škubl sebou a odvrátil se k nástupišti. Zdálo se, že otevřel ústa k výkřiku, ale pak si to rozmyslel, sáhl pod sako a vyrazil do haly.
Joel se odpojil od dvojice a rozběhl se mezi lidmi ke schodišti, které vedlo k řadě vstupních dveří, jimiž do haly pronikal sluneční svit. V běhu se dvakrát ohlédl. Poprvé svého pronásledovatele nespatřil,

podruhé ano. Leifhelmův strážný hulákal povely přes celou halu, vypínal se na špičky, aby viděl a byl viděn, mával rukama a ukazoval k východu z nádraží. Converse ještě zrychlil a prodíral se davem ke schodům. Svižně po nich vyběhl, ale snažil se, aby se moc neodlišoval od ostatních spěchajících cestujících.
Vyběhl na sluncem ozářenou ulici před nádražím a zmateně se rozhlédl. Pod ním se za přístavištěm leskla hladina kanálu, kterou brázdily prosklené vyhlídkové čluny. Stál na nábřeží. Všude plno lidí, mnozí nastupovali pod pozorným dohledem posádek v modrobílých uniformách do lodí. Joel si uvědomil, že hlavní amsterdamské nádraží je postaveno na ostrově nedaleko městského centra - proto se jmenuje Centrální -, a vzpomínal na mapu, jejíž obraz si uložil do paměti. Od nádraží vedou dvě, ne, tři ulice k dalším ulicím, domům, náměstím... Není čas! Ocitl se na otevřeném prostranství a tyto vzdálené ulice mu poslouží jako hustý porost, jeskyně a strže, v nichž se ukryje před nepřáteli. Rozběhl se po širokém, vodou lemovaném bulváru k rušné křižovatce, která kypěla hustým provozem automobilů, tramvají a autobusů, mezi nimiž se proplétaly zástupy chodců. Otevřenými dveřmi nastupovali do tramvaje poslední dva opozdilci. Joel k nim dosprintoval, zastavil se, krátce se rozhlédl a mezi zavíranými křídly dveří proklouzl dovnitř.
Rychle postoupil do zadní části vozu k volnému sedadlu v poslední řadě a posadil se. Ztěžka oddechoval a z čela mu stékal pot. Uvědomil si, jak je vyčerpaný, jak hlasitě mu buší srdce a jak mu únava zamlžuje zrak i myšlenky. Bolest a strach se spojily do jisté formy hysterie. V chodu ho udržoval jen pud sebezáchovy a nenávist k Akvitánii. Bolest? Cítil, jak mu škube ve zraněné paži.
Tramvaj se rozjela. Joel se otočil k zadnímu oknu a spatřil, co si přál. Leifhelmův strážný běžel přes křižovatku a od hráze na nábřeží k němu doběhl další muž. Následovala prudká výměna názorů, do níž se za okamžik zapojil třetí hlídač, který se vynořil bůhví odkud, prostě tam najednou stál. Po krátké poradě, při níž hrál prim Leifhelmův člověk, který ukazoval rukama a štěkal rozkazy, se jeden z mužů rozběhl ulicí a nahlížel do taxíků, jež uvízly v dopravní zácpě. Druhý zůstal na chodníku, pomalu procházel kolem stolků pouliční kavárny a pak zašel dovnitř. Leifhelmův strážný vběhl mezi auta do křižovatky a vracel se k nádraží. Z obchodu na nároží vyšla neznámá žena a připojila se k němu.
Na tramvaj, první jeskyni, v níž uprchlík našel útočiště, žádný z pronásledovatelů nepomyslel. Joel se opřel a sbíral myšlenky. Věděl, že ho nečeká nic příjemného. Akvitánie jistě pronikla do celého Amsterdamu, prohledá ho a rozebere na kousky, dokud neobjeví prchající kořist. Existuje alespoň vzdálená možnost, jak se spojit s Thorbeckem, nebo si jen něco nalhával, když čerpal povzbuzení z minulosti, kdy často vedly k úspěchu jen náhoda či přehnaně arogantní opovážlivost? Ne, teď o tom chvíli nesmí přemýšlet. Ulehne v jeskyni, odpočine si a bude doufat, že mu případný spánek nenaruší noční můry. Podíval se z okna na tabulku, na níž stálo Damrak.

*****

Zůstal v tramvaji déle než hodinu. Pohled na živé ulice, nádhernou architekturu minulých staletí a nekonečné kanály ho uklidňoval.
Kousnutí staré ženy stále bolelo, ale už snesitelně, a Joel se soustředil na další kroky.
Hotely nepřipadaly v úvahu. Pěšáci Akvitánie je jistě mají pod dohledem a nabízejí vysokou odměnu za informaci o každém Američanovi, který odpovídá jeho popisu - a ten teď mají k dispozici. Thorbecka sledují, odposlouchávají mu telefon, prověřují každý jeho krok, každé slovo. Na velvyslanectví určitě působí další vojenský charge d'affaires nebo jeho ekvivalent, připravený zasáhnout, kdyby se vyděšený americký občan, neprávem obviněný z několikanásobné vraždy, dožadoval ochrany. Pokud je jeho analýza správná, zbývá mu jediné východisko - Nathan Simon.
Nathan Rozumný, jak ho kdysi Joel nazval, jenom aby si vyslechl výtku, že i když není Žid, mohl by při své inteligenci přijít s něčím originálnějším. O zákonech a právu se od něj dozvěděl více, než od kohokoliv jiného, ale vždy mezi nimi zela propast. Jako kdyby si Simon přes zjevnou náklonnost, kterou k mladšímu partnerovi cítil, nepřál, aby se příliš sblížili. Converse se domníval, že jeho pohnutky chápe. Otázka loajality. Simon měl dva syny, kteří se podle jeho opatrného vyjádření „věnovali samostatnému podnikání v Kalifornii a na Floridě". Jeden prodával pojistky v Santa Barbaře, druhý vedl restauraci v

Key Westu. Nathanovy myšlenkové pochody se někdy ubíraly klikatými cestami a náznaku, jak těžké je se v něm vyznat, se Joelovi dostalo jistého večera, kdy ho Simon po obzvlášť náročném jednání pozval na drink do Jedenadvacítky.
„Líbí se mi váš otec, Converse. Mám Rogera opravdu rád. Právníka pochopitelně prakticky k ničemu nepotřebuje, ale je to výborný člověk."
„Právníka nepotřebuje vůbec k ničemu a snažil jsem se mu zabránit, aby se na nás obracel, ale marně."
„To jste neměl. Šlo o gesto, které si přál udělat. Dát trochu práce firmě, kde působí jeho syn."
„Zbytečnou poslední vůli, za kterou jste mu velkoryse účtoval pouhých dvě stě dolarů, plus nějaké bláznivé rozdělení jeho válečných medailí různým institucím, za něž jste mu z vlasteneckých důvodů neúčtoval vůbec nic."
„Bojovali jsme na stejném bojišti."
„Kde?"
„V Evropě."
„Ale jděte, Nate. Je to můj otec a mám ho rád, ale vím také, jak dokáže být výstřední."
Tehdy večer v Jedenadvacítce Nathan Simon pevně sevřel sklenku v ruce, a když promluvil, čišelo z něj tiché pobouření velmi znepokojeného člověka. „Svého otce budete respektovat, rozumíte, Joeli? Můj přítel Roger nabídl práci firmě svého syna, protože nic jiného než toto gesto neměl, na nic jiného nepřišel. Já jsem měl svého času mnohem víc, ale nevěděl jsem, jak to nabídnout. Nezmohl jsem se na podobná gesta, jen na příkazy... Řekl, že to ještě zvládnu. Začal jsem se učit létat."
Simon mu pomůže, ale jen tehdy, když bude přesvědčen, že jeho případ stojí na pevných základech. Kdyby ovšem cítil, že spoléhá na jeho sentimentalitu nebo staré závazky a snaží se ho zmanipulovat, ucukne a stáhne se. Samozřejmě, kdyby následovalo obvinění, přispěchá jako první, aby ho mohl před soudem obhajovat. Taková byla Simonova profesionální etika. Touhle dobou mu již Valerie jistě poslala obálku se spisy o vojevůdcích, kteří stojí v čele Akvitánie. Právě takové důkazy Simon potřebuje. Joel se rozhodl. Vzhledem k pětihodinovému časovému posunu počká do pozdního odpoledne a pak Simonovi zavolá.
Joel zůstal ve voze sám; tramvaj se blížila ke konečné stanici. Na nejbližší zastávce vystoupil a přesedl do soupravy, která jela opačným směrem. Útočiště.
O stovku ulic a několik desítek překročených kanálů později vyhlédl z okna a srdce mu poskočilo nadějí při pohledu na sešlou městskou část, na povrchu snad dočista vymydlenou, ale s příslibem atraktivních bakterií pod pozlátkem. Řada obchodů s pornografií, zboží hrdě vystavené ve výkladních skříních. V oknech nad nimi se předváděly zmalované holky v provokativních pozicích, tváře znuděné, ale pánve se jim svůdně pohupovaly. Chodci na ulici je sledovali se zvědavostí nebo s koupěchtivým zájmem, jiní se v šoku odvraceli. Karnevalová atmosféra, v níž bych se mohl ztratit, napadlo Joela. Vstal a vystoupil z tramvaje.
Na druhé straně ulice se nad kanálem nacházela kavárna se stolky na chodníku. Prošel mezi nimi a vstoupil. O spánku zatím nemohl uvažovat, ale potřeboval utišit svíravý hlad; již tři dny neměl pořádné jídlo. Našel si volný stolek v zadní části místnosti, i když ho znervózňoval televizor upevněný na stěně za ním, který vytruboval do světa své odpolední stupidity. Jazyku naštěstí nerozuměl; slabá útěcha. Neředěná whisky pomohla, i když ne moc. Strach pronásledovaného tvora se vrátil a nutil ho otáčet hlavu ke vchodu; každým okamžikem očekával, že ze slunečního jasu vstoupí dveřmi do temnoty voják Akvitánie a najde ho. Zašel si na pánskou toaletu, svlékl sako, pistoli s tlumičem přehodil do náprsní kapsy a utrhl levý rukáv ko-šile. Do jednoho ze dvou umývadel napustil studenou vodu, ponořil do ní obličej a stříkal si vodu na vlasy a zátylek. Ucítil vibraci, zaslechl zvuk! Bleskurychle se vztyčil a zděšeně lapal po dechu, ruka reflexivně sáhla k saku na věšáku vlevo od výlevky. Statný čtyřicátník mu přátelsky pokynul a přistoupil k pisoáru. Joel se zadíval na otisky zubů nad loktem. Jako kdyby ho pokousal pes. Vypustil umývadlo, otočil kohoutkem s teplou vodou a papírovým ručníkem tak dlouho tiskl oblast kolem rány, až se objevila krev. Nic lepšího udělat nemohl; stejně si pomáhal před mnoha lety, když do jeho bambusové klece pronikly vodní krysy a pokousaly ho. Tehdy také zjistil, že může odporné hlodavce zastrašit. A zabít. Muž u pisoáru si konečně ulevil a zamířil ke dveřím; při odchodu se po Joelovi neklidně ohlédl.

Converse složil papírový ručník a přiložil ho na otisky zubů. Pak si oblékl sako a učesal se. Otráveně se posadil na své místo - televizor na zdi stále vyřvával.
Jídelní lístek měl čtyři jazykové verze, poslední v japonštině. Joel odolal pokušení objednat si největší a nejdražší porci masa, jakou podnik nabízel, ale instinkt pilota mu napovídal, aby na sebe neupozorňoval. Navíc se naposled pořádně vyspal před mnoha dny v kamenném domku, kde ho Leifhelm držel v zajetí, a kdyby se dosyta najedl nebo dokonce přejedl, ospalost by se ještě prohloubila. Člověk v takovém stavu nemůže usednout do stíhačky, která letí nadzvukovou rychlostí. Poručil si tedy filé z mořského jazyka s rýží - kdyby měl hlad, dá si druhou porci - a další whisky.
Ten hlas! Kristepane! Ten hlas! Halucinace! Pokouší se o něj šílenství! Slyšel hlas - ozvěnu hlasu -, který prostě slyšet nemohl!
„. ..Myslim, že je to naše národní nectnost. Jako mnoho mých krajanů mluvím pouze anglicky."
„Frau Converse..."
„Slečno... Fraulein... Myslím, že tak je to správně... Charpentierová, když dovolíte."
„Dames en heren...," vmísil se tiše, ale autoritativně třetí hlas, mluvící holandsky.
Converse lapal po vzduchu, kterého se mu zoufale nedostávalo. Sevřel si zápěstí a přimhouřil víčka tak silně, až ho zabolely všechny obličejové svaly, a odvrátil se od zdroje té strašlivé halucinace.
„Jsem v Berlíně služebně. Pracuji jako konzultantka pro new-yorskou firmu..."
„Mevrouw Converse, of juffrouw Charpentier, zoals we..."
Opravdu zešílel. Naslouchal a slyšel. Otočil se k televizoru. Je to ona! Valerie!
„Můžete se spolehnout, Fraulein Charpentier, že každé vaše slovo bude věrně přeloženo..."
„Svého bývalého manžela jsem několik let neviděla. Navzájem jsme se odcizili. Mohu jen vyjádřit zděšení, které cítí celá naše země..."
Holandský hlasatel překládal a Valerie pokračovala: „...byl vždycky duševně nevyrovnaný. Trpěl silnými depresemi, ale ani ve snu by mě nenapadlo..."
„Hij moet mentaal gestoord zijn..."
„Vůbec se nestýkáme. Překvapuje mě, že jste si zjistili, že letím do Berlína. Ale jsem vám vděčná za příležitost ‚pročistit vzduch', jak říkáme v Americe."
„Mevrouw Converse gelooft..."
„Ale když odmyslíme nešťastné události, s nimiž pochopitelně nemám naprosto nic společného, jsem velmi ráda, že jsem měla možnost navštívit vaše překrásné město. Sice jen poloviční město, ale vaše část je rozhodně krásnější. A slyšela jsem, že Bristol-Kempinsky... Promiňte, toto by v Americe považovali za skrytou reklamu. Neměla jsem hotel jmenovat."
„V naší zemi není zakázáno propagovat významné pamětihodnosti, slečno Charpentierová. Cítíte se nějak ohrožená?"
„Ne, vůbec ne. Řadu let mě již s mým bývalým manželem nic nespojuje."
Pro smilování boží! Val přijela do Evropy, aby ho našla! Posílá mu signál - signály! Mluví německy stejně dobře jako reportér, který s ní hovoří! Před šesti týdny spolu obědvali v Bostonu! Všechno, co říká, je lež a v těch lží se ukrývá kód. Jejich kód. Spoj se se mnou!

ČÁST TŘETÍ

27 KAPITOLA

Ochromený úžasem se snažil izolovat jednotlivá slova a věty a ze záplavy nepravdivých informací vyhmátl důležité sdělení. Pracuji jako konzultantka... To je ono!
„Mohl bych, prosím, mluvit se slečnou Charpentierovou? Jmenuji se Whistletoe, Bruce Whistletoe, a jsem důvěrný konzultant výrobce antiperspirantu Jarní vánek, pro který vaše agentura připravuje výtvarnou podobu reklamní kampaně. Je to naléhavé, velmi naléhavé. Vyskytl se nám tu závažný problém."

Valeriina sekretářka byla notorická povídalka, která si libovala v nejrůznějších drbech a klepech ze zákulisí, a když Joel a Valerie potřebovali volnou hodinu nebo dokonce celý den pro sebe, uchylovali se k podobným telefonátům. Účinný trik nikdy nezklamal. Když se náročný viceprezident (těch měla agentura snad dvacet) zajímal, kam se Valerie vytratila, vzrušená sekretářka ho zahrnula tirádou o naléhavém problému s jedním z velkých klientů. Každému manažerovi (do jednoho trpěli sklony k žaludečním vředům) to stačilo a Valeriina nenápadná profesionalita se postarala o zbytek. Prohlásila, že „věci" jsou pod kontrolou, a žádný účetní neriskoval kyselinový atak na své citlivé žaludeční stěny. Valerie mu naznačila, aby použil osvědčenou taktiku pro případ, že by policie odposlouchávala její telefon. Joel by to udělal v každém případě, ona mu to svým varováním jenom připomněla.
Rozhovor skončil. Poslední minutu věnoval holandský hlasatel rekapitulaci a na obrazovce se objevila Valeriina fotografie. Fotografie! To znamená, že interview nevysílali živě, ale ze záznamu! Kdy ho pořídili? Jak dlouho už je v Berlíně? Zatracená práce! Proč nerozumí ani jedinému slovu, pokud není vyřčeno anglicky? Joel se rozhlédl po kavárně a hledal telefon. Objevil ho vzadu vedle dveří na toaletu, ale neměl ponětí, jak se používá! Frustrace přerostla v paniku. A to byl jen začátek, protože náhle zaslechl své jméno.
„De Amerikaanse moodenaar Converse is advocaat en was pilot en de Vietnamorloog. Een andere advocaat Franz, een vriend van Converse..."
Joel pohlédl na obrazovku - úžas byl vystřídán šokem a pak úplným ochromením, když sledoval záběry přenosné kamery. Za dveřmi kanceláře leželo vedle psacího stolu zhroucené tělo. Vedle hlavy se rozlévala kaluž krve jako strašlivá Medusina paruka. Kristepane! René!
Jako potvrzení se v levém horním rohu obrazovky objevila Mattilonova fotografie a vzápětí vpravo vedle ní další - snímek s titulkem Amerikaanse moodenaar Joel Converse. Opět nepotřeboval překlad ani vysvětlivky. René Mattilon byl zavražděn a jako vrah byl označen on. Tak proto Akvitánie vypustila do světa zprávu, že zabiják míří do Paříže!
Joel Converse, rozsévač smrti. Jeho dar starým i novým přátelům. René Mattilon, Edward Beale... Avery Fowler. A nepřátelům, které ani neznal. Muž v hnědém plášti v suterénu pařížského hotelu, strážný na břehu Rýna, pilot ve vlaku, nezapamatovatelný obličej na úpatí pyramidy odpadků a krátce po něm šofér, s nímž se v kamenném domku s mřížemi v oknech docela spřátelil... a stará žebračka, která tak výborně sehrála svou roli v železničním voze plném rozdováděných výletníků. Smrt. Byl současně vzdáleným pozorovatelem i popravčím, vše v bezbožném jménu Akvitánie. Opravdu se vrátil. Ocitl se zpět v zajateckém táboře, v džungli, na místech, kam se už nikdy v životě nechtěl vrátit. Teď mu zbývá jen přežít a doufat, že někdo lepší než on nalezne řešení. V daném okamžiku je však smrt jeho nejbližším spojencem i nejhorším nepřítelem. Nebyl schopen převzít odpovědnost poznání; neměl na to. Toužil se vypařit do nicoty a svalit na cizí, neznámá bedra úkol, který převzal v Ženevě.
Proboha! Ten záznam v televizi. Jestli je čtyřiadvacet nebo možná jen dvanáct hodin starý, Val nedostala materiály, které jí poslal z Bonnu! Nemohla! Kdyby je měla, neodletěla by do Evropy!
Pro smilování boží, zaúpěl Joel v duchu, když dopil zbytek whisky a promnul si znavené čelo. Jestli se obálka nedostala do rukou Nathanu Simonovi, nemá smysl žádat ho o pomoc! Kdyby mu zavolal, dočkal by se jen výzvy k okamžitému návratu, a technici Akvitánie by zatím hovor vystopovali. Simon se bude vždycky řídit zákonem. Ano, za svého klienta se bude bít jako lev, ale teprve poté, kdy poslechne zákon. Takové bylo jeho náboženství, mnohem důležitější než synagoga, protože zákon se může mýlit; je lidské dílo, žádná metafyzická abstrakce. Joelovi se roztřásly ruce. Musí najít východisko!
„Vaše filé z mořského jazyka, pane."
„Prosím?"
„Vaše filé," zopakoval číšník.
„Vy mluvíte anglicky?"
„Zajisté, pane," odpověděl vychrtlý plešatý mužíček zdvořile. „Už jsme spolu mluvili, ale vy jste byl příliš rozrušený. Není divu, tahle čtvrť dokáže na muže velmi zapůsobit."
„Poslyšte," začal Joel pomalu a důrazně. „Zaplatím vám spoustu peněz, když místo mě někam zavoláte. Nemluvím... nemluvím holandsky, ani německy, ani francouzsky... jenom anglicky. Chápete?"
„Chápu, pane."

„Potřebuju zavolat do Západního Berlína."
„Žádný problém, pane."
„Uděláte to pro mě?"
„Zajisté, pane. Máte kreditní kartu?"
„Ano... Ne... Nechci ji použít."
„Přirozeně."
„Chci říct... Nerad bych, aby byl hovor někde zaznamenán. Mám hotovost."
„Chápu. Za pár minut mně končí směna, pane. Zastavím se pro vás. Zavoláme do Berlína a ústředna mně řekne, kolik hovor stál. Potom zaplatíte."
„Spolehněte se."
„A říkal jste ‚spoustu peněz', ano? Padesát guldenů?"
„Jistě."
O dvacet minut později seděl Converse za malým stolkem ve velmi malé kanceláři a číšník mu podal sluchátko. „Spojovatelka mluví anglicky, pane."
„Slečnu Charpentierovou, prosím." Joelovi se zadrhl hlas a nebyl si jistý, jestli zvládne svou reakci, až ji uslyší. Napadlo ho, jestli by neměl raději zavěsit. Přece ji nemůže do té hrůzy zatáhnout!
„Haló?"
Byla to Valerie a část jeho já zemřela, zatímco jiná ožila. Mysl mu vyvolala stovky obrazů, vzpomínek na štěstí a zlost, na lásku a nenávist. Nedokázal ze sebe vydat ani hlásku. Valerie... „Haló! Kdo je tam?"
„Ach, konečně... Promiň, mám mizerné spojení. Tady Jack Talbot z firmy... Boston Graphics. Jak se daří, Val?"
„Dobře..., Jacku. A co ty? Už jsme se pár měsíců neviděli. Pokud si dobře vzpomínám, naposled jsme spolu obědvali ve Four Seasons."
„Přesně tak. Kdy jsi přiletěla?"
„Včera večer."
„Zdržíš se dlouho?"
„Jenom jeden den. Dopoledne jsem absolvovala krizovou poradu, po obědě mě čeká další. Doufám, že se mi podaří chytit večerní let do Států. Od kdy jsi v Berlíně?"
„Nejsem v Berlíně. Viděl jsem tě v belgické televizi. Jsem... Jsem v Antverpách, ale odpoledne odjíždím do Amsterdamu. Bože, je mi tě líto kvůli tomu, co prožíváš. Koho by to kdy napadlo? Myslím s Joelem."
„Mě to napadnout mělo, Jacku. Je to strašné. Chudák, je těžce nemocný. Doufám, že ho brzy chytí. Pro dobro nás všech. Potřebuje pomoc."
„Potřebuje popravčí četu... Promiň, omlouvám se, Val."
„Raději bych o tom nemluvila."
„Dostala jsi ty návrhy, které jsem ti poslal, když jsme přišli o tu zakázku pro Gilette? Myslel jsem, že by se ti mohly líbit."
„Návrhy...? Ne, Jacku, nic jsem nedostala. Ale díky, že sis na mě vzpomněl."
Proboha! „Škoda. Asi ses nepodívala do pošty."
„Podívala, ale naposled předevčírem. To nevadí, mrknu se na ty návrhy, až se vrátím. Jak dlouho zůstaneš v Amsterdamu?"
„Zdržím se asi týden. Říkal jsem si, jestli bys před návratem do New Yorku nechtěla kontaktovat některé místní klienty agentury."
„Asi bych měla, ale honí mě čas. Uvidíme. Kdybych se rozhodla zdržet se v Evropě, najdeš mě v hotelu Amstel. Jestli ne, sejdeme se v New Yorku. Zajdeme na oběd do Lutéce a vyměníme si obchodní tajemství."
„Mám jich hodně. Oběd platíš ty. Budu se těšit."
„I já... Jacku."
Byla fantastická. A balíček z Bonnu nedostala.

*****

Bloumal ulicemi. Bál se chodit moc rychle, děsilo ho zdržet se na jednom místě. Věděl, že se musí pohybovat, dívat se kolem sebe, vyhledávat stíny a nechávat se jimi pohltit. Večer bude v Amsterdamu. Věděl to, poznal to na jejím hlase; vzkázala mu, že bude čekat v hotelu Amstel. Proč? Proč přijela do Evropy? Co tím sledovala? Náhle mu na mysli zřetelně vytanula tvář Reného Mattilona v masce smrti. Akvitánie ho zabila, protože poslal Joela do Amsterdamu. Jestli následovníci George Marcuse Delavanea vytuší, že Valerie je v Evropě proto, aby ho našla a pomohla mu, rozhodně ji neušetří.
Nesmí se s ní spojit! Nesmí! Podepsal by tím další rozsudek smrti! Její rozsudek smrti. Tolik jí toho vzal a tak málo dal. Nemůže ji připravit i o život. A přesto... Je tady Akvitánie a v boji se spiknutím generálů nehraje život jedince roli. Pokud mu Valerie může poskytnout pomoc, nemá právo ji z citových důvodů odmítat. A pravděpodobně může, protože ji nic nesvazuje. Může se vrátit, osobně předat obálku Nathanu Simonovi a říci mu, že se s Joelem setkala, mluvila s ním, věří mu. Podíval se na hodinky. Půl čtvrté odpoledne. Do osmi se setmí. Ještě pět hodin musí zůstat neviditelný a přežít. A nějak získat osobní automobil.
Zastavil se uprostřed chodníku a pozvedl zrak k extrémně unuděně a křiklavě nalíčené postarší prostitutce, vyložené v okně v prvním patře cihlového domu. Jejich pohledy se setkaly a žena se na něj unaveně usmála. Pak spojila špičku levého ukazováku a palce a několikrát píchla do kroužku pravým prostředníkem v gestu, které ponechávalo jen malý prostor fantazii.
Proč ne? pomyslel si Converse. V nejistém světě představovala skutečnost, že se za tím oknem nachází postel, jedinou jistotu.
„Recepční", pětapadesátiletý muž s růžovým obličejem stárnoucího cherubína, vysvětlil Joelovi plynnou angličtinou, že poplatky se stanovují na základě dvacetiminutových intervalů, přičemž první dva se platí předem. Jestli se host vrátí v posledních pěti minutách první etapy, bude mu druhá refundována.
Lichvářův sen, pomyslel si Converse při pohledu na několik budíků umístěných v očíslovaných čtvercích na pultu. Po schodech právě scházel prošedivělý zákazník; recepční bleskurychle popadl jeden z časoměru a posunul minutovou ručičku.
Joel v duchu převáděl americkou měnu na guldeny. Jedno „posezení" vyšlo zhruba na třicet dolarů; vzápětí držel zkoprnělý „recepční" v ruce ekvivalent tří set dolarů a Joel mířil ke schodišti.
„Vaše přítelkyně, pane?" vyhrkl za ním užaslý strážce sexuálních radovánek. „Dávná milenka?"
„Holandská sestřenice, kterou jsem roky neviděl," odpověděl Joel z prvního schodu. „Máme si hodně co povídat," dodal a se shrbenými rameny stoupal schodištěm do prvního patra.
„Slapen?" zvolala žena s nalakovanými černými vlasy a spoustou pudru na tvářích, stejně užaslá jako pasák u vchodu. „Vy chcete slapen?"
„Není to nejpřesnější překlad, ale ano, chci spát." Converse si sundal tmavé brýle a čepici a posadil se na postel. „Jsem k smrti unavený a spánek by byl vynikající, ale obávám se, že si jenom odpočinu. Vezměte si něco na čtení. Nebudu vás rušit."
„Co je to s vámi? Nelíbím se vám? Myslíte, že jsem špinavá? Na vás taky není pěkný pohled, mijnheer! Obličej samá modřina a škrábanec, zarudlé oči... Možná jste to vy, kdo tady není čistý."
„Upadl jsem. Uklidněte se. Jste docela hezká a vaše fialové oční stíny se mně moc líbí, ale opravdu si potřebuju odpočinout."
„Proč tady?"
„Nechci se vracet do hotelu. Manželka si tam přivedla milence. Je to můj šéf."
„Amerikaans!"
„Mluvíte dobře anglicky." Joel si vyzul boty a natáhl se na postel.
„Ach, začala jsem s americkými studenty. Ti jsou strašně ukecaní. Možná proto, že se stydí. V posteli nic moc, za pár vteřin jsou udělaní, ale pusa jim jede... No a potom vaši vojáci a námořníci a obchodníci. Všichni jenom mluví. A já se učím. Učím se už dvanáct let."
„Ne aby vás napadlo napsat knihu. Z těch studentů jsou dneska nejspíš duchovní, poslanci a senátoři."
Converse složil ruce za hlavu, zadíval se na strop a vychutnával si vzácné okamžiky klidu a míru. Po chvíli si začal tiše pohvizdovat známou melodii.
„Jste docela zábavný, mijnheer." Prostitutka se chraplavě zasmála, vzala z křesla čistou deku a přikryla ležícího zákazníka. „Nemluvíte pravdu, ale jste zábavný."

„Jak víte, že nemluvím pravdu?"
„Kdyby si vaše žena pořídila milence, zabil byste ho."
„Kdepak."
„V tom případě by se nestala vaší manželkou. Já znám muže, mijnheer. Máte to v očích. Možná jste dobrý člověk, ale zabil byste ho."
„Měl bych o tom uvažovat," odvětil Joel tiše.
„Spěte, jestli chcete. Zaplatil jste. Jsem tady." Žena si vzala časopis a posadila se s ním do křesla u okna.
„Jak se jmenujete?" zeptal se Converse.
„Emma."
„Vy jste dobrý člověk, Emmo."
„Ne, mijnheer, nejsem."

*****

Probudil ho jemný dotek. Joel se na posteli prudce posadil a ruka mu instinktivně sjela k pasu, aby se ujistila, že opasek s penězi zůstal
na svém místě. Spal tak hluboce, že v prvním okamžiku nevěděl, kde je. Pak vzhlédl k namalované ženě, která stála vedle postele s rukou na jeho rameni.
„Skrýváte se před lidmi, mijnheer?" zeptala se tiše.
„Cože?"
„Muži chodí po celém Liedspleinu a vyptávají se."
„Co?" Converse shodil deku z postele a položil nohy na podlahu. „Jací muži? Kde se vyptávají?"
„Het Liedsplein, tato čtvrť. Ti muži, co se vyptávají, hledají nějakého Američana."
„Proč tady?" Joelova ruka se přesunula od opasku s penězi vzhůru k pažbě pistole.
„Lidé, kteří nechtějí, aby je někdo viděl, často přicházejí právě sem."
Proč ne? uvažoval Joel. Když to napadlo mě, nepřítel na to přišel také. „Mají nějaký popis?"
„Jste to vy," odpověděla prostitutka otevřeně.
„A?" Joel se jí zadíval do očí.
„Nikdo nic neřekl."
„Nevěřím, že by náš přítel dole v recepci byl ke mně tak šlechetný. Ti muži jistě nabízejí peníze."
„Rozdávají je," opravila ho žena. „A za informace slibují další. Jeden z nich sedí u telefonu v kavárně na konci ulice. Má se mu zavolat a on pak přivolá ostatní. Náš... náš přítel dole se ptá, jestli byste nechtěl zvýšit nabídku."
„Chápu. Jako při dražbě. O kolik jde?"
„Tisíc guldenů. Jestli vás chytí, tak mnohem víc."
„Pořád mně to připadá na našeho přítele příliš šlechetné. Jistě by sbalil prachy a zavřel krám."
„Tento dům mu patří. Navíc je ten muž, co vás hledá, Němec a mluví, jako kdyby dával rozkazy. Tak to aspoň tvrdí náš přítel."
„Má pravdu. Ten chlap je voják, ale ne v německé armádě."
„Takže?"
„Nic. Zjistěte, jestli náš přítel bere americké dolary."
„Samozřejmě."
„V tom případě nabídku vyrovnám a zdvojnásobím."
Prostitutka zaváhala. „A co já, mijnheer?"
„Pro vás mám něco speciálního. Umíte řídit auto? Nebo znáte někoho, kdo umí?"
„Sama řídím. Když je venku škaredě, vozím děti do školy."
„Ach, bože... Chci říct, to je výborné."
„Samozřejmě nevypadám takto," dodala.
„Chci, abyste si někde půjčila auto a přijela s ním před vchod. Pak vystoupíte a necháte klíček v zapalování. Zvládnete to?"
„Ano, ale nic není zadarmo."

„Tři sta dolarů - osm set guldenů. Berte, nebo nechte ležet."
„Pět set - čtrnáct set. Berte, nebo nechte ležet. A peníze na pronájem auta."
Joel přikývl. Rozepnul si sako a vyhrnul košili. Když prostitutka spatřila pistoli s tlumičem na krátké hlavni, polekala se a krátce vydechla. „Není moje," vysvětloval Converse spěšně. „Je mi jedno, jestli tomu věříte, nebo ne, ale vzal jsem ji někomu, kdo mě chtěl zabít."
Žena se na něho podívala spíše zvědavě než nepřátelsky. „Ten voják, co neslouží v německé armádě, a ostatní muži, co se vyptávají, ti vás také chtějí zabít?"
„Ano." Joel uvolnil zip na kapse opasku a palcem odpočítal bankovky. Vytáhl peníze a zase přihrádku zavřel.
„Způsobil jste jim hodně zlého?"
„Zatím ne, ale doufám, že to napravím." Podal jí peníze. „Je tam dost pro vašeho přítele a zbytek je pro vás. Přivezte mi auto. A také turistickou mapu Amsterdamu, plán města, kde jsou vyznačeny důležité obchody, hotely a restaurace."
„Třeba bych vám mohla vysvětlit, jak se dostanete, kam potřebujete."
„Děkuji, ale raději ne."
„Ja," prostitutka chápavě přikývla a vzala si peníze. „Lidé, co vás hledají, jsou zlí?"
„Moc zlí."
„To oni vám tak zřídili obličej?"
„Ano."
„Jděte na policii."
„Na policii? To by nešlo. Nepochopili by."
„Také vás hledají," konstatovala.
„Kladou mi za vinu něco, co jsem neudělal."
Žena pokrčila rameny. „To není můj problém." Zamířila ke dveřím. „Řeknu, že mi to auto ukradli. Nedaleko je půjčovna. Znají mě tam. Občas tam zajdu, když se mi můj peugeot porouchá a potřebuju se vrátit domů. Ach, kinderen! Hudební škola, taneční kroužek! Za dvacet minut jsem dole. Počkejte na mě."
„Hudební škola..."
„Čemu se divíte, mijnheer? Dělám svou práci a na rozdíl od spousty lidí ji nazývám pravým jménem. Dvacet minut." Žena s nalakovanými vlasy vyšla z pokoje a zavřela za sebou.
Joel bez nadšení přistoupil k umývadlu v rohu, ale s radostí kvitoval, že se leskne čistotou. Ležel na něm dávkovač s tekutým mýdlem, vedle visela role papírových ručníků. Podíval se do zrcadla. Emma měla pravdu, nebyl na něho pěkný pohled, ale jenom zblízka. Omyl si obličej, nasadil si brýle a upravil se. Podíval se na hodinky. Půl šesté. Má dvě a půl hodiny, aby našel hotel Amstel, projel si okolí a seznámil se s každou ulicí, náměstím, semaforem, křižovatkou a kanálem. A aby našel cestu k velvyslanectví nebo konzulátu. To byla součást jeho plánu, jediná ochrana, kterou jí může nabídnout, pokud se bude řídit jeho instrukcemi. Plán zahrnoval i informace o letových řádech.
Uplynulo dvanáct minut. Joel chtěl čekat u vchodu v okamžiku, kdy poctivá prostitutka dorazí. Z okna viděl, že provoz v ulici značně zhoustl, a kdyby neměla kde zaparkovat, mávne na ni, ať vystoupí a uvolní mu místo za volantem. Vyšel z malé místnosti a zamířil ke schodišti. Za několika dveřmi se ozývaly vzdechy a výkřiky předstíraných orgasmů. Kdyby si to nahrály na kazetu, napadlo ho, stačilo by jim mačkat knoflíky magnetofonu a mohly by si číst noviny. Došel k podestě a zadíval se k recepci. Stárnoucí růžovolící majitel podniku právě telefonoval. Joel scházel se schodů se stodolarovou bankovkou v ruce - dodatečný výraz vděčnosti za záchranu života.
Když sešel do haly, nebyl si náhle jistý, zda by „recepční" místo spropitného nezasloužil spíše bambusovou klec v deltě Mekongu. Cherubín se na něho vyděšeně zadíval vykulenýma očima a z růžových tváří se vytratila krev. Roztřesenou rukou položil sluchátko, neúspěšně se pokusil o úsměv a pak pisklavě zadrmolil: „Problémy! Pořád nějaké problémy, mijnheer. Už nedokážu sestavit pořádný rozvrh. Měl bych si koupit počítač."
Ten hajzl ho zradil! Zavolal muži, který čeká v kavárně na konci ulice. „Ruce na pult!"
Rozkaz se o zlomek vteřiny opozdil, Holandan již sáhl pro zbraň. Converse se vrhl stranou a nahmatal

rukojeť pistole za opaskem. „Recepční" bez míření vystřelil a netrefil, a to už Joel narazil levým ramenem do chatrného nábytku. Pult povolil a pod ním se objevila natažená ruka s revolverem. Joel udeřil pažbou do zápěstí a revolver zazvonil o podlahu. „Ty hajzle!" zařval, popadl muže za košili a přitáhl ho k sobě. „Ty svinský hajzle! Zaplatil jsem ti!"
„Nezabíjejte mě! Prosím! Jsem ubohý chudák! Mám dluhy! Říkali, že s vámi chtějí jen mluvit! Co je na tom? Prosím vás! Nedělejte to!"
„Nestojíš mně za to, ty svině." Joel praštil cherubína pažbou do hlavy a rozběhl se ke dveřím. Provoz se téměř zastavil, autobusy, dodávky a taxíky plné turistů se jen zvolna posouvaly kupředu. Kde je Emma?
„Theodoor! Deze kerel is onmogelijk! Hij wil...!" Po schodech sbíhala ženština s rozhoupanými holými ňadry, nejdůležitější nástroj své profese zakrytý úzkým proužkem látky, a hystericky křičela. Při pohledu na Theodoora, který ležel se zakrvácenou hlavou v bezvědomí na podlaze, se na předposledním schodě zastavila a zaječela zděšením. Joel se k ní rozběhl, levou rukou jí ucpal ústa a pravou, v níž svíral pistoli, ji přirazil k zábradlí.
„Tiše!" sykl jí do ucha hlasitě. „Držte zobák!" Prudce ji otočil a strčil jí zbraň pod nos. Děvka znovu zaječela, vykopla mu kolenem do rozkroku, vrazila mu dva prsty do nosních dírek a odstrčila ho. Joel neměl na vybranou. Rozmáchl se a udeřil ji pažbou pistole do čelisti. Otevřela zmalovaná ústa a zřítila se v bezvědomí na podlahu. Nahoře se otevíraly dveře a narážely do zdi, ozývaly se zlostné, polekané i tázavé výkřiky, kterým Joel nerozuměl. Náhle zaslechl otevřeným vchodem automobilovou houkačku. Vyběhl na chodník, ruku s pistolí přitisknutou k tělu.
Emma stála uprostřed ulice; všechna parkovací místa u obrubníku
byla plná. Converse schoval zbraň pod sako za opasek a vběhl mezi
auta. Porozuměla jeho gestu a vystoupila. Joel oběhl kapotu. „Díky!"
„Je kradené." Pokrčila rameny. „Mnoho štěstí, mijnheer. Myslím,
že ho budete potřebovat."
Joel skočil za volant a očima zkušeného pilota přejel přístrojovou desku. Zařadil rychlost a rychle zkracoval mezeru, která se před ním vytvořila.
Náhle se o pravé dveře opřela mohutná postava a udeřila pěstí do okna. Converse se bleskurychle natáhl po tlačítku zámku a dveře zajistil. S plynem na podlaze a řvoucím motorem strhl vozidlo do protisměrného pruhu, naštěstí volného. Zabiják se držel levou rukou a pravou sahal po zbrani. Joel se vrátil do svého pruhu a pravým bokem se otřel o zaparkovanou dodávku. Vrah se nějakým zázrakem udržel a namířil pistoli. Joel se prudce sklonil a udeřil se hlavou o volant. Zahřměl výstřel a vzápětí se mu do čela zabodly střepy z rozbitého skla. Ale to už držel v ruce pistoli a dvakrát stiskl spoušť.
Ozvala se dvě tlumená plesknutí a v neporušené části pravého okénka náhle zely dva kulaté otvory. Muž zařval, chytil se oběma rukama za krk, odpadl a svalil se na vozovku. Converse odbočil vpravo do prázdné široké ulice. Znovu byl volný - mrtvý nemůže vozidlo identifikovat. Zaparkoval ve stínu, vylovil krabičku cigaret a než si zapálil, musel uklidnit rozklepané ruce. Nasál kouř a pak si začal vytahovat z kůže nad okem skleněné střepiny.

*****

Projížděl ulicemi jako robot - nebo spíše jako primitivní divoch, který se pohybuje s očima na stopkách, nastraženýma ušima a nozdrami nasávajícími vzduch v neznámém, nepřátelském prostředí a řídí se pudem sebezáchovy. Trasu mezi hotelem Amstel a americkým konzulátem na náměstí Museumplein již projel čtyřikrát a postranní uličky, které ho přes spletité křižovatky a kanály dovedou k cíli, znal nazpaměť. Nakonec zamířil přes most na předměstí a ujížděl podél pobřeží tak dlouho, až našel osamělou louku mezi písečnými dunami. Otočil se a vrátil se do Amsterdamu.
Půl deváté. Nebe potemnělo a Joel byl připraven. Prostudoval si plán města, který obsahoval i návod k používání telefonních automatů. Instrukce. Jako bývalému pilotovi mu instrukce byly druhou přirozeností - jejich pochopení znamenalo rozdíl mezi rozbitým letadlem a zdařilým přistáním na palubě letadlové lodi. Zaparkoval naproti hotelu a vstoupil do telefonní budky.
„Slečnu Charpentierovou, prosím."

„Dank u," řekla spojovatelka a vzápětí přešla do angličtiny. „Okamžik, prosím... Ano, slečna Charpentierová se ubytovala teprve před hodinou. Přepojím vás do jejího pokoje."
„Děkuji."
„Haló?"
Ach, bože, má promluvit? Může promluvit? Akvitánie! „Val, tady Jack Talbot. Říkal jsem si, že zkusím, jestli sis to přece jenom nerozmyslela a nezastavila se. Jak se daří, holka?"
„Kvůli tobě padám únavou, ty nemožný chlape! Zavolala jsem do New Yorku a zmínila se o našich holandských klientech. To jsem neměla dělat. Přikázali mi odletět do Amsterdamu. Zítra si budu celé dopoledne třást rukama s hromadou lidí."
„Co takhle potřást mýma?"
„Ty je máš moc studené, Jacku. Ale můžeš mě pozvat na večeři."
„S radostí, ale nejdřív od tebe potřebuju malou laskavost. Mohla bys sehnat taxi a vyzvednout mě na americkém konzulátu na Museumplein?"
„Cože... ?" Odmlku vyplnil úlek. „Co se stalo, Jacku?" zašeptala Valerie.
„Jsem prostě blbec. Dnes mi vypršela platnost pasu a večer jsem si zašel na konzulát pro dočasné prodloužení. Místo toho jsem si vyslechl nerudné kázání a pak mě odkázali na zítřek. Neudržel jsem se a řekl těm byrokratům pěkně od plic, co si o nich myslím."
„Chápu. Teď se stydíš je požádat, aby ti zavolali taxík, že?"
„Přesně tak. Kdybych to tady znal, šel bych pěšky a nějaký si našel, ale v této části města jsem nikdy nebyl."
„Trochu se upravím a pak tě vyzvednu. Řekněme za dvacet minut. Stačí?"
„Díky, jsi zlatá. Budu venku. Kdybych tam nebyl, zůstaň sedět v taxíku a chvilku počkej. Máš u mě dobrou večeři." Joel zavěsil, vyšel z budky a vrátil se k autu. Začalo čekání, které zakrátko vystřídá sledování.
O deset minut později ji spatřil; srdce se mu rozbušilo ještě rychleji a oči mu zahalila mlha. Vyšla prosklenými dveřmi z hotelu s velkou plátěnou taškou v ruce, vzpřímená a rozhodná, a dlouhými, elegantními kroky tanečnice, kterou se mohla klidně stát, sestoupila po schodech na chodník. Vrátný jí zastavil taxi; Valerie nastoupila dozadu a hned se naklonila k řidiči, aby mu oznámila, kam si přeje zavézt.
O dvacet napjatých vteřin později, když prohlédl všemi směry ulice i chodníky, Joel nastartoval a rozsvítil reflektory. Za taxíkem se sice nerozjelo žádné z aut parkujících u chodníku, ale musel si být jistý. Odbočil do vedlejší ulice a zamířil nejkratší cestou ke konzulátu. Minutu na to viděl, jak Valeriin taxík zatáčí na předpokládaném místě na most a přejíždí kanál. Zapamatoval si obrys a barvu dvou automobilů, které jely za ní, ale nesledoval je - šlápl na plyn a pokračoval rovně alternativní trasou pro případ, že by jeho samotného někdo sledoval. Za tři minuty vjel na náměstí; přímo před sebou viděl taxi, ale oba automobily zmizely. Musel se připravit na nejhorší možnost, a proto předpokládal, že Valerii odposlouchávají telefon -Mattilonův napíchli a Reného to stálo život -, ale když vojáci Akvitánie zjistí, že slečna Charpentierová jede na konzulát vyzvednout obchodního partnera, jistě je nenapadne uvažovat, že by tímto partnerem mohl být Joel Converse. Prchající šílenec se jako vrah Američanů nemůže k diplomatické misi ani přiblížit.
Taxík zabrzdil před kamenným domem s číslem devatenáct. Správná adresa, pomyslel si Joel. Držel se o půl domovního bloku pozadu a znovu se velmi pozorně rozhlížel po okolí. Projelo několik aut, ale ani jedno nezpomalilo, natož aby zastavilo. Osamělý cyklista šlapal ulicí, stařík, který se zastavil, otočil a zmizel za rohem v opačném směru. Taktický plán opravdu vyšel! Valerie sedí sama v taxíku padesát metrů daleko a od hotelu ji nikdo nesledoval. Může zahájit závěrečnou fázi přiblížení - s rukou pod sakem a pažbou pistole s nasazeným tlumičem v dlani.
Vystoupil a pomalu vyrazil po chodníku jako člověk, který zatoužil po procházce ve vlahém letním večeru. Na celém náměstí viděl asi deset chodců, většinou dvojic zavěšených do sebe. Hleděl na ně chladným, pátravým zrakem kočky, která si prohlíží nové krtince na zahradě - o osamělý taxík nikdo nezavadil ani koutkem oka. Přistoupil k zadním dveřím a krátce ťukl na okénko. Valerie je stáhla. Několik vteřin si hleděli do očí a pak si Valerie přiložila dlaň k ústům, aby potlačila výkřik. „Proboha," zašeptala.

„Zaplať a vrať se asi padesát metrů k tomu šedému autu. Poznávací značka končí na jedna-tři-šest. Za pár minut se k tobě připojím." Cvrnkl prsty o štítek čepice, jako kdyby právě odpověděl na otázku bezradného turisty a pokračoval po chodníku. Deset metrů od taxíku došel na konec bloku, otočil se a vydal se na druhou stranu náměstí s hlavou otočenou, jako kdyby sledoval provoz, aby ho nepřejela přijíždějící dodávka, ale ve skutečnosti napjatě pozoroval osamělou ženu, která kráčela k zaparkovanému šedému automobilu. Skrytý ve stínu domovního průčelí propátrával temné výklenky podél protějšího chodníku. Nikde nikdo. Potlačil šílenou touhu rozběhnout se a pomalu kráčel podél řady domů, až se ocitl naproti svému autu. Zastavil se, vložil do úst cigaretu a se zápalkou schovanou v kornoutu z dlaní se naposled rozhlédl po okolí. Nic podezřelého neviděl. Po dvou tazích cigaretu zahodil a už se nedokázal ovládnout. Přeběhl ulici, otevřel dveře a posadil se za volant.
Seděla vedle něho, dlouhé tmavé vlasy rámovaly krásný, milý obličej, nejasně se rýsující v matném světle pouliční lampy, napjatý, pronikavý pohled upřený do jeho očí. „Proč, Val? Proč jsi to udělala?" zeptal se tiše, ale otázka zněla jako srdcervoucí výkřik.
„Neměla jsem na vybranou," zněla stejně tichá, záhadná odpověď. „Odjeď odsud, prosím tě."

28 KAPITOLA

Několik minut jeli mlčky. Joel se soustředil na řízení. Věděl, kdy a kam odbočit, ale věděl také, že se mu chce na ni zařvat, popadnout ji za ramena, zatřást s ní, dožadovat se vysvětlení, proč to udělala, a každé odmítnout s tím, že je zatracený blázen, když tak riskovala. Měl co dělat, aby se ovládl. Proč se vrátila do jeho života? Copak neví, že roznáší smrt? Ale ze všeho nejvíce toužil sevřít ji do náruče, obejmout ji, poděkovat a říct jí, jak je mu to všechno líto...
„Víš, kam jedeš?" přerušila ticho Valerie.
„Mám to auto asi od šesti. Dostal jsem k němu plán města a celou dobu jsem jezdil kolem dokola a učil se, co jsem pokládal za nutné se naučit."
„Ano, to jsem si mohla myslet. Vždycky jsi byl metodický."
„Musel jsem," bránil se nesměle. „Sledoval jsem tě od hotelu pro případ, že by někoho jiného napadlo totéž. V autě mně taky nehrozí takové nebezpečí, jako kdybych zůstal opěšalý."
„Nechtěla jsem se tě dotknout."
Joel se po ní ohlédl; Valerie těkala očima po jeho obličeji, na němž se v rychlém sledu střídalo světlo a stín, jak projížděli pod lampami. „Promiň. V poslední době jsem trochu přecitlivělý, i když vlastně nevím proč."
„Já taky ne. Určitě to nebude tím, že tě hledá policie osmi zemí na dvou kontinentech. Prý jsi nejnebezpečnější atentátník na světě hned po tom nechvalně proslulém Carlosovi."
„Tobě snad nemusím říkat, že je to lež, obrovská lež s velmi jasným motivem - lépe řečeno účelem."
„Ne, to opravdu nemusíš, protože to vím. Ale musíš mně říct všechno ostatní. Všechno."
Znovu se na ni zadíval a snažil se očima proniknout clonou z kouřového skla, která halila její myšlenky. Kdysi to dokázal - v lásce a hněvu -, ale dnes se o to pokoušel marně. To, co cítila, ukryla kdesi hluboko v sobě; věděl nicméně, že láska to není, a právník v něm nabádal k opatrnosti. „Jak tě napadlo, že bych tě uviděl v televizi? Málem jsem tě propásl."
„Televize mě nenapadla. Spoléhala jsem na noviny. Věděla jsem, že moje fotografie bude na předních stranách po celé Evropě. Počítala jsem, že nemáš tak narušenou paměť, abys mě nepoznal, a reportéři si vždycky potrpí na adresy a hotely, protože to dodává zprávám autenticitu."
„Můžu si přečíst jenom anglické noviny."
„Vidím, že ti paměť opravdu neslouží. Absolvovala jsem s tebou celkem tři výlety do Evropy. Dvakrát do Ženevy a jednou do Paříže. Ráno jsi se nikdy nenapil kávy, dokud na stole neleželo poslední vydání Herald Tribune. A když jsme si z Ženevy odjeli do Chamonix zalyžovat, ztropil jsi číšníkovi pěkný kravál, dokud ti Tribune nesehnal. Věřila jsem, že se do novin podíváš a uvědomíš si, o co mi jde."
„Protože jsme se vzájemně odcizili, celé roky se neviděli... A samozřejmě proto, že nemluvíš německy ani francouzsky, jenom anglicky."

„Ano. Ti, kdo znají pravdu, by si domysleli, o co mi jde. Krytí. Je to ostatně běžný postup. Lidé, kteří mluví mnoha jazyky, to často tají. Rozhovor se omezí na základní fakta a ty aspoň víš, když tě chybně citují."
„Zapomněl jsem, že tohle je v podstatě tvoje práce."
„Tak docela můj nápad to nebyl. Přivedl mě na něj Roger."
„Táta?"
„Ano. Před několika dny přiletěl z Hongkongu a nějaký hladový úředník z letecké společnosti upozornil média. Když vystoupil na Kennedyho letišti, jenom zíral. Dva dny nečetl noviny, neposlouchal rádio, nedíval se na televizi. Zpanikařil a zavolal mi. Postarala jsem se, aby se novináři v Berlíně dozvěděli, že jsem na cestě."
„Co táta? Tohle nemůže zvládnout."
„Ale může. Stejně jako tvoje sestra, možná ještě líp. Ale tvůj švagr zasáhl a postaral se o ni. Zdaleka není tak špatný, jak sis o něm myslel."
„Co je s nimi? Jak se s tou hrůzou vyrovnávají?"
„Jsou zmatení, vyděšení a nic nechápou. Nechali si změnit telefonní číslo a komunikují prostřednictvím právníků. Mimochodem, stojí za tebou. Asi ti to nedošlo, ale mají tě moc rádi, přestože jsi jim k tomu moc důvodů neposkytl."
„Zdá se mi, že se vrací staré časy," poznamenal Joel tiše a vjel na most. Valerie neodpověděla a to ho překvapilo, protože se nestávalo,
aby nezareagovala na provokaci. Tohle dál nesnese. „Proč, Val?" vykřikl, až mu přeskočil hlas. „Už jsem se tě na to ptal. Musím to vědět. Proč jsi přiletěla do Evropy?"
„Promiň, zamyslela jsem se." Odvrátila pohled a hleděla před sebe. „Myslím, že to řeknu hned, dokud řídíš a já se na tebe nemusím dívat. Vypadáš otřesně. Tvůj vzhled napovídá, čím jsi asi prošel, a já se na tebe nechci dívat."
„To mě mrzí," opáčil Joel a upřímně se pokusil zmírnit dopad své-ho vzhledu. „Včera mi volali z Cosmopolitanu, že mě chtějí vyfoto-grafovat do zvláštní přílohy příštího vydání."
„Přestaň! Tohle není žádná sranda. Navíc dobře vím, že ti rozhod-ně není do smíchu."
„Omlouvám se. Ale tys mi málokdy rozuměla." „Vždycky jsem ti rozuměla, Joeli!" vybuchla Valerie, ale dál upřeně pozorovala kužely reflektorů před čelním sklem. „Přestaň ze sebe dě-lat šaška. Na to teď není vhodná chvíle, ani na tvoje rádoby vtipné poznámky. Vždycky mi bylo tak trochu líto, když jsem viděla, jak odbýváš lidi, kteří si s tebou chtěli vážně promluvit, ale ta doba už je naštěstí pryč."
„To rád slyším. Tak mluv! Proč ses do toho, k čertu, musela na-močit?"
Jejich pohledy se setkaly v hněvu a v náhlém poznání, které snad připomínalo dávno pohřbenou lásku. Valerie se odvrátila; Joel sjel z mostu a odbočil na pobřežní silnici.
„Tak dobře," začala Valerie váhavě, ale odhodlaně. „Pokusím se vyjádřit jasně a srozumitelně, ale nevím, jestli se mi to podaří, protože je to velmi komplikované... Jako manžel jsi možná nestál za nic a na-prosto ti nezáleželo na citech jiných lidí, ale rozhodně nejsi takový, jak tě popisují. Tys ty muže nezabil."
„To vím já a víš to i ty. Ale proč jsi sem přijela?"
„Protože jsem musela," odpověděla Valerie. „Když ta hrůza vy-pukla a já jsem viděla zprávy - tvoji fotku ukazovali na všech kaná-lech a popisovali tě jako úplně jiného člověka, než jsem před lety znala -, procházela jsem se celý večer po pláži a přemýšlela jsem o to-bě. Nebyly to příjemné myšlenky, zato byly upřímné... Tys mě donu-til projít mým vlastním osobním peklem, Joeli. Hnaly tě ty hrozné vě-ci z tvé minulosti a já se tě snažila pochopit, protože jsem věděla, co jsi prožil. Jenže ty ses nikdy nepokusil pochopit mě. I já jsem měla své sny, své záměry, ale vedle tvých vybledly, protože byly nedůležité... No dobře, říkala jsem si. Jednoho dne to skončí, zbaví se těch svých
nočních můr, zastaví se, podívá se na mě a řekne: ‚Hej, vždyť ty jsi ty.' Jenže noční můry zmizely, ale ty ses nezměnil."
„Přiznávám, že řeč vážené odpůrkyně nepostrádá logiku," opáčil Joel smutně. „Přesto stále nechápu."
„Potřebovala jsem tě, Joeli, jenže ty jsi na mě kašlal. Byla s tebou úžasná zábava, i když jsem věděla, že ti mnohdy vůbec není do smí-chu, a byl jsi fantastický v posteli, ale tvůj skutečný zájem se točil jenom kolem tvé osoby."

„Znovu musím uznat argumenty své učené kolegyně. A dál?" „Vzpomněla jsem si, co jsem sama sobě řekla tehdy odpoledne, když jsi odešel z našeho bytu, když se za tebou zavřely dveře. Slíbila jsem si, že kdyby mě někdy nějaký blízký člověk potřeboval tak naléhavě, jako já tehdy tebe, neodejdu. Je to snad jediný morální zá-vazek mého života. A ironií osudu jsi tím člověkem zrovna ty. Nejsi šílenec, nejsi masový vrah, ale někdo o tom chce přesvědčit celý svět. A ať je to kdokoliv, zatraceně dobře se mu to podařilo. Dokonce i tví přátelé, kteří tě znají dlouhá léta, těm smyšlenkám uvěřili. Já ne -a nemůžu tě v tom nechat samotného." „Ach, kristepane, Val..."
„Kdepak, Converse. Žádné cvrlikání a potom hup do postele. S tím je konec. Přišla jsem ti na pomoc a v Evropě ti můžu být něco platná. Mám tady kořeny, které sahají několik generací do minulosti. Podzemní kořeny v několika zemích. Možná jsou již ochablé, ale chtějí a mohou pomoci. Pro jednou potřebuješ ty mě, a to je pěkný obrat situace, kamaráde."
„Pozoruhodný obrat," souhlasil Joel. Kromě poslední poznámky nic nechápal a pátral očima ve tmě, aby nepřejel vyhlédnutou pustou louku mezi dunami. „Ještě pár minut," dodal. „Ve městě se nesmím ukázat, a hlavně mě nikdo nesmí vidět s tebou."
„S tím bych si starosti nedělala. Celou dobu na nás dávali pozor mí přátelé."
„Cože? Jací... přátelé?"
„Dávej pozor na cestu. Čekali před hotelem. Copak tys je nevi-děl?"
„Nějací lidé tam byli. Ale nikdo tě nesledoval, nejelo za tebou žád-né auto."
„To nebylo nutné. Další hlídali ulice a kanály až na náměstí před
konzulátem."
„O čem to, proboha, mluvíš?" „Stařík na kole na Museumplein."
„Toho jsem viděl! Kdo...?"
„Později." Valerie přesunula kabelu na podlaze a pohodlně si na-táhla dlouhé štíhlé nohy. „Sledují nás i teď, ale drží se z dohledu."
„Co jste zač, tajemná krásko?"
„Neteř Hermiony Geynerové, sestry své matky. Mého otce jsi sa-mozřejmě neznal; kdybys měl možnost s ním mluvit, zaplavil by tě historkami o matčiných výkonech za války, ale při zmínce o tetě by asi vyletěl z kůže. I podle Francouzů zacházela příliš daleko. Holand-ské podzemní hnutí odporu spolupracovalo s německým... Ale to ti vysvětlím později."
„Vysvětlíš mi to později! Sledují nás?"
„Ty jsi v tomhle oboru nováček. Neuvidíš je."
„Doprdele!"
„To jsou mi výrazy."
„No dobře, dobře... Co táta?"
„Překoná to. Ted bydlí u mě."
„Cape Ann?"
„Ano."
„Poslal jsem ti tam balíček. Ty ‚návrhy', o kterých jsem se zmínil v telefonu. Je tam všechno! Všechno o tom, co se stalo! Jména, motivy, cíle. Všechno!"
„Odjela jsem před třemi dny a do té doby nic nepřišlo. Ale je tam Roger..." Valerie zbledla jako stěna.
„Proboha!"
„Co je?"
„Pokoušela jsem se mu dovolat! Předevčírem, včera i dnes večer!"
„Sakra!" Ze tmy se vynořila světla restaurace u mořského zálivu. Joel mluvil rychle a vydával rozkaz, který nešlo neposlechnout. „Je mně jedno, jak to uděláš, ale okamžitě zavoláš Cape Ann! Potom se vrátíš a řekneš mi, že můj otec je v pořádku, rozumíš?"
„Ano. Udělám to, protože i já mám o něho starost." Joel zabrzdil před restaurací; věděl, že by to neměl dělat, ale ne-dbal. Valerie vyběhla z auta s otevřenou kabelkou, v ruce telefonní kartu. Jestli v tom podniku mají telefon, dostane se k němu a použije ho, nikdo jí v tom nezabrání. Joel si zapálil cigaretu, ale nepřinesla mu vytouženou úlevu. Kouř ho škrabal v krku; hleděl na světla vzdá-leného mostu a pokoušel se nemyslet, ale marně. Co to provedl? Jakmile otec poznal jeho rukopis, otevřel obálku a

hledal omluvu pro svého syna - a našel ji! Bezpochyby okamžitě zavolal Nathanu Simonovi... Právě to Joela děsilo. Valerie by z povahy materiálů po-
znala dost, aby do telefonu nic neřekla, ale Roger, jeho otec, ne. Ten určitě ve vzteku a spravedlivém rozhořčení všechno vykřičel. A jestli linku někdo odposlouchával... Kde je Val? Proč jí to trvá tak dlouho? Joel se už nedokázal ovládnout. Otevřel dveře, vyskočil z auta, oběhl kapotu a rozběhl se po štěrkem vysypaném chodníku k restau-raci. Vzápětí se zastavil. Valerie vyšla ze dveří a mávla na něho, aby se vrátil. Viděl, že jí po tvářích tečou slzy.
„Nastup do auta," vyzvala ho, když se přiblížila. „Ne! Řekni mi, co se stalo! Hned!"
„Prosím tě, Joeli, vrať se do auta. Když jsem telefonovala, po-zorovali mě dva muži. Mluvila jsem německy, ale museli pochopit, že volám do Států, a viděli, že jsem rozrušená. Myslím, že mě poznali. Musíme odsud zmizet." „Řekni mi, co se stalo!"
„V autě." Valerie pohodila hlavou, až se jí dlouhé vlasy rozevlály kolem ramenou, setřela si slzy, obešla Joela a kráčela k autu. Otevřela dveře, nastoupila a zůstala nehybně sedět.
„K čertu s tebou!" Joel se celý rozklepaný rozběhl k vozu, skočil za volant, nastartoval, přibouchl dveře, vycouval a s kvílejícími pneu-matikami, které na krajnici proklouzly, vyrazil podél pobřeží na se-ver. Neúprosně tlačil plyn k podlaze, až mu okolní krajina splynula v rozmazanou skvrnu.
„Zpomal," řekla Valerie tiše a bez důrazu. „Zbytečně na nás upo-zorníš."
V panice ji sotva vnímal, ale pochopil a sundal nohu z plynu. „Je
mrtvý, že?"
„Ano."
„Ach, proboha svatého! Co se stalo? Co ti řekli? S kým jsi mlu-vila?"
„Se sousedkou. Jméno není důležité. Vyměnili jsme si vzájemně klíče od domu. Nabídla se, že bude vybírat schránku a pohlídá to tam, než mě policie sežene. Naštěstí u mě právě zalévala kytky, když jsem volala. Zeptala jsem se, jestli v poště neleží velká obálka s ně-meckými známkami. Řekla, že ne."
„Policie? Co se stalo?"
„Víš, že bydlím na pláži. Je tam kamenné molo, asi sto metrů od domu. Krátké a dost staré."
„Tak mluv! Co se stalo?" Joel sevřel volant, až mu zbělely klouby prstů.
„Prý si včera večer vyšel na procházku. Zamířil na molo a sklouzl na mokrých kamenech. Měl na hlavě velkou podlitinu. Dnes ráno ho našli. Moře vyplavilo tělo na pláž."
„Lži! Samé lži! Odposlouchávali telefon! Slyšeli ho! Šli po něm!"
„Muj telefon? V letadle jsem na to myslela..."
„Ano, tebe to napadlo, ale tátu ne! Zabil jsem ho! Bůh mi odpusť, já ho zabil!"
„O nic víc než já, Joeli," řekla bývalá paní Converseová důrazně. Pohladila ho po rameni a zachvěla se, když viděla, jak mu z očí tečou slzy. „Měla jsem ho moc ráda. My dva jsme se rozešli, ale tvůj otec zůstal mým blízkým přítelem. Možná nejbližším, jakého jsem kdy měla."
„Říkal ti ‚Vali'." Joel se až dusil bolestí a nesnesitelným smutkem. „Ty svině! Hnusné svině!"
„Chceš, abych řídila?"
„Ne!"
„Telefon... Musím se tě na něco zeptat. Domnívala jsem se, že by policie nebo FBI nebo podobní lidé mohli získat soudní povolení..."
„Jasně, že mohli. Proto jsem taky nechtěl volat tobě, ale Natu Simonovi."
„Jenže ty nemluvíš o policii nebo FBI, ale o někom... něčem jiném."
„Ano. Nikdo je nezná, nikdo neví, kde jsou, ale jsou tady. A mo-hou si dělat, co se jim zlíbí. Ježíšikriste! I táta! To je hrůza!"
„A o tom mně teď všechno řekneš, ano?" Valerie sevřela Joelovi rameno.
„Ano. Ještě před minutou jsem byl rozhodnutý neříct ti vubec nic a poslat tě domů, abys přesvědčila Nata, že musí odletět do Evropy a setkat se se mnou, aby se na vlastní oči přesvědčil, že nejsem žád-ný šílenec. Ted už ne. Ted na to není čas. Odřezávají každou únikovou cestu. V té obálce bylo všechno, co jsem měl! Je mi to moc líto, Val, ale opravdu ti to musím říct. Omlouvám se, ale stejně jako ty nemám na vybranou."
„Nepřijela jsem proto, abych ti poskytla možnost volby."

*****

Zajeli na louku mezi dunami a Joel zastavil ve vysoké trávě. Na nebi zářil srpek měsíce a v dálce světla Amsterdamu. Vystoupili a Joel zavedl Valerii na nejtemnější místo, které našel. Držel ji za ruku a uvědomil si, že takhle spolu nešli už několik let - vzájemný dotek,
tak uklidňující, neodmyslitelně patřil k jejich soužití. Zahnal tu vzpo-mínku. Stal se rozsévačem smrti...
„Tady to bude dobré," vydechl a pustil její ruku.
„Jak myslíš." Valerie ladným pohybem usedla do měkké trávy.
„Jak se cítíš?"
„Hrozně." Joel pozvedl zrak k hvězdné obloze. „Myslel jsem to vážně. Opravdu jsem ho zabil. Tolik roků jsme se snažili, on i já, a nakonec ho zabiju. Proč jsem se z něj pokoušel udělat někoho, kým nebyl, jen proto, že jsem ho chtěl takového mít? Kdybych ho nechal na pokoji, vykládal by teď ty své směšné historky někde tisíce mil daleko... Byl by všude jinde, jenom ne v tvém domě na Cape Ann."
„Ty jsi ho přece neposadil v Hongkongu do letadla, Joeli."
„Jasně, že ne. Alespoň ne v tom smyslu, že bych mu to přikázal nebo ho o to prosil. Ale cítil povinnost vrátit se. Když umřela máma, platilo mezi námi nepsané pravidlo: ‚Měl bys konečně dospět, táto. Nechej si své výlety, ale nezůstávej dlouho mimo. Máme o tebe strach. Bud konečně trochu zodpovědný!' Sakra, byl jsem papežštější než papež a nakonec jsem ho zabil!"
„Tys ho nezabil! Jeho smrt mají na svědomí jiní! A teď mně o nich
něco řekni."
Converse nasucho polkl a utřel si slzy. „Ano, máš pravdu. Není čas na smutek... ani na chudáka tátu."
„Později bude dost času."
„Jestli bude nějaké později," opáčil Joel a zhluboka se nadechl, aby získal ztracenou sebekontrolu. „O Reném víš, že?"
„Ano. Včera jsem to četla v novinách. Udělalo se mi zle... Larry Talbot mně řekl, že ses s Mattilonem setkal v Paříži. Dokonce i René si myslel, že s tebou není něco v pořádku. A teď je mrtvý, protože se s tebou sešel. Larry z toho šílí, protože tě prý za ním poslal."
„To není důvod, proč Reného zabili. Promluvme si o Larrym. Když jsem s ním mluvil poprvé, potřeboval jsem od něho nějaké informace, ale nemohl jsem se zeptat přímo. Kvůli mně ho využívali, sledovali ho a on o tom neměl sebemenší tušení. Kdybych mu řekl pravdu, sportovec v něm by zareagoval a byli by ho odstřelili rovnou na ulici. Ale při druhém a posledním telefonátu jsem to na něho roz-balil. Utekl jsem lidem, kteří mě drželi pod zámkem, byl jsem vyčer-paný, vyděšený a nic jsem neskrýval. Řekl jsem mu všechno."
„Zmínil se mi o tom," přerušila ho Valerie. „Podle něho jsi znovu prožíval svůj útěk ze zajateckého tábora ve Vietnamu. Dokonce je na to nějaký psychiatrický termín."
Converse potřásl hlavou a ze rtů mu vyrazilo krátké posměšné uchechtnutí. „Jako kdyby nebyl na každou situaci! Přiznávám, že zde existuje jistá podobnost a sám jsem jí občas podlehl, ale to je všechno... Larry neslyšel, respektive nepochopil, co jsem mu říkal. Hledal v mých slovech potvrzení toho, co o mně hlásali jiní a čemu sám věřil. Předstíral, že je pořád ten přítel, kterého jsem znal, ale nebyl. Choval se jako právník, který přesvědčuje klienta, že je nemocný, že by se měl pro dobro všech dobrovolně přihlásit a vydat soudu. Když jsem si uvědomil, co sleduje, a došlo mi, že jsem mu prozradil, kde jsem, věděl jsem, že nebude držet jazyk za zuby, přesvědčený, že jedná správně. Chtěl jsem co nejrychleji zmizet, takže jsem s ním na oko souhlasil, pak jsem zavěsil a utekl... Měl jsem štěstí. O dvacet minut později jsem viděl, jak před hotelem zastavilo auto a vyběhli z něj dva muži, kteří mě měli zlikvidovat."
„Jsi si tím jistý?"
Joel přikývl. „Druhý den jeden z nich vypověděl do protokolu, že mě viděl na Adenauerově mostě s Walterem Peregrinem. K tomu mostu jsem se ani nepřiblížil - alespoň o tom nevím, protože nemám tušení, kde je."
„Četla jsem o tom v Timesech. Byl to armádní důstojník, zaměstnanec velvyslanectví. Jmenoval se Washburn."

„Přesně tak." Converse utrhl stéblo trávy, zkroutil je a trhal v prstech. „Dokážou fantasticky zmanipulovat sdělovací prostředky, tisk, rozhlas, televizi. Každé slovo nese punc autenticity, oficiálního potvrzení. Zabíjejí lidi stejně snadno, jako kdyby to byly jen figurky na šachovnici - včetně svých vlastních. Nezáleží jim na nikom a na ničem, jen na konečném vítězství. A je to ta největší hra v dějinách. Nejděsivější je, že v ní mohou zvítězit."
„Uvědomuješ si, co říkáš? Americký velvyslanec, nejvyšší velitel sil NATO, René, tvůj otec... ty sám. Zabijáci na velvyslanectví, zmanipulovaný tisk, lži z Washingtonu, Paříže, Bonnu, všechny oficiálně potvrzené. To, co popisuješ, je novodobý Anschluss, ďábelský politický převrat."
Joel se na ni zadíval v měsíčním svitu; lehký vánek od moře ohýbal stébla trávy. „Přesně o to jde. Plán se zrodil v hlavě jediného muže a v život ho uvádí hrstka dalších, všichni přesvědčení o své pravdě a přesvědčiví jako všichni profici ve svém oboru. Ale ve skutečnosti je to banda fanatiků, zabijáků ve jménu svaté války. Zverbovali, stále verbují, podobně smýšlející muže po celém civilizovaném světě, jiné frustrované profesionály, kteří se domnívají, že nemají jiné východisko. Chytají je na šílené teorie a sliby, přijímají... co přijímají, oni velebí a vynášejí do nebe mýtus efektivity, disciplíny a sebeobětování, protože vědí, že tudy vede cesta k moci, která jim umožní zbavit se neefektivních, nedisciplinovaných, zkorumpovaných a korumpujících. Jsou slepí, nedokážou dohlédnout za pokřivený obraz sebe samých... Jestli to chceš pokládat za shrnutí problému, klidně můžeš. Moc jsem toho v poslední době nenaspal, ale hodně jsem přemýšlel."
„Porota ještě zasedá, Joeli," řekla Valerie, pohled živých očí upřený do jeho. „Nechci shrnutí, chci slyšet všechno. Myslím, že bys měl začít od začátku, tam, kde to začalo pro tebe."
„Dobře. Začalo to v Ženevě..."
„Já to věděla," zašeptala Valerie. „Cože?"
„Nic. Pokračuj."
„V Ženevě se na mě obrátil jeden starý kamarád, kterého jsem přes dvacet let neviděl. Používal jiné jméno a to, co mně řekl, znělo přímo strašidelně. Netušil jsem, jak děsivé to ve skutečnosti je, nevěděl jsem, kolik mi toho zamlčel nebo jak dalece mě obelhal, ale faktem zůstává, že jednal naprosto správně. Byl jsem přesně ten typ člověka, kterého potřebovali. Kdo? To nevím. Do smrti nezapomenu - bez ohledu na to, jak dlouhý život mi bůh dopřeje - do smrti nezapomenu na jeho slova. ‚Vrátili se,' řekl mi tehdy v Ženevě. 'Generálové se vrátili.'"
Řekl Valerii všechno. Dovolil své mysli a svým myšlenkám volně se toulat, obsáhnout všechny detaily, na které si vzpomněl. Odpočítávání běží. Během několika dnů, nejvýše týdnů, dojde k masovému výbuchu násilí, podobnému tomu, jaký právě zažívá Severní Irsko. Akumulace. Prudká akcelerace. Ale nikdo neví, kdo a kde bude cílem. Šílenec, který všechno vymyslel, se jmenuje George Marcus Delavane, a další šílenci mu naslouchají, plní jeho rozkazy, zaujímají pozice, odkud nastoupí k uchopení moci. Všude. Skončil zmučený obavou, protože věděl, že kdyby vojáci Akvitá-nie Valerii chytili, vypáčí z ní pomocí narkotik informace, za které zaplatí životem. Také jí to na závěr řekl a celým srdcem toužil pro-lomit bariéru, která je dělila, zoufale si přál obejmout ji a vyznat se, jak se nenávidí za to, co musel udělat. Ale nepohnul se, její oči ho varovaly, aby se k ní nepřibližoval; přemýšlela, vyhodnocovala situaci sama pro sebe.
„Někdy," začala tiše, „když se ti zdály ty zlé sny nebo když jsi večer hodně pil, mluvil jsi o tom Delavaneovi ze spaní. Třásl ses
hrůzou, mhouřil jsi oči a často jsi křičel. Tys toho člověka k smrti nenáviděl a současně ses ho strašně bál."
„Má na svědomí spoustu životů, nevinných, zbytečně zmařených životů. Kluci... děti sotva dorostlé do uniformy, které netušily, že gungho znamená najít a zničit, nechat se roztrhat a vyhodit do vzduchu."
„Neexistuje přece jenom možnost, že - jak tomu říkají - přenášíš své emoce..."
„Jestli si myslíš tohle," přerušil ji Joel, „odvezu tě zpátky do hotelu. Ráno můžeš sednout na letadlo a vrátit se ke svým štětcům a barvám. Já nejsem blázen, Val. Jsem zdravý a to, co jsem ti popsal, se skutečně děje."
„Promiň. Musela jsem tu otázku položit. Ty jsi, na rozdíl ode mě, ty noci neprožil. Buď jsi sebou mlátil o postel, nebo ses tak nalil, že jsi nevěděl o světě."

„Tak často se to zase nestávalo."
„To je pravda, ale když se to stalo, vracel ses v duchu do Vietnamu. A trpěl jsi."
„Právě proto mě v Ženevě vyhledali... zverbovali."
„A ten Fowler nebo Halliday přesně věděl, která slova použít. Tvá vlastní."
„Znal je od Fitzpatricka. Ten mu je zjistil. I on věřil, že dělá správnou věc."
„Ano, já vím. Co myslíš, že se s Fitzpatrickem stalo?"
„Několik dní jsem se snažil vymyslet důvod, proč by ho měli nechat naživu, ale na žádný jsem nepřišel. Znamená pro ně ještě větší riziko než já. Vyzná se v prostředí, které oni chtějí podminovat. Ví, jak to chodí v Pentagonu, vyzná se v problematice vojenského zásobování a exportních licencí tak dobře, že by je dokázal ukřižovat s polovinou důkazů, které bych potřeboval já. Zabili ho."
„Měl jsi ho rád, že?"
„Ano. A taky jsem mu záviděl ten jeho mozek. Dokázal rychle uvažovat, byl vnímavý a měl úžasnou představivost, kterou se nebál používat."
„Připomíná mi muže, za kterého jsem byla provdaná," poznamenala Valerie šeptem.
Joel se na ni krátce podíval a pak odvrátil zrak k moři. „Jestli z téhle šlamastiky vyváznu živý, o čemž dost pochybuju, vydám se na lov. Zjistím, kdo to udělal, kdo stiskl spoušť. Nebude žádný soud, žádní svědci obžaloby nebo obhajoby, žádná porota. Jenom já a moje zbraň."
„To nerada slyším, Joeli. Vždycky jsem obdivovala tvé morální principy. Představovaly pevný bod ve vesmíru, stejně jako tvá oddanost, úcta k zákonům a právu. Věděla jsem, že za tím není pouze ješitnost a ambice. Dokázal ses podívat na zákon a hádat se s ním, jako se dítě hádá s rodiči, v nichž vidí absolutní autoritu... Mimochodem, tvůj otec si byl podle vlastních slov vědom, že on pro tebe takovou autoritou nikdy nebyl."
„To je trochu netaktní poznámka." „Promiň, sám o tom kdysi začal. Omlouvám se."
„To nic. Mluvíme spolu. Poslední roky jsme si toho moc neřekli, nemyslíš?"
„Nezdálo se mi, že bys po tom toužil." „Zásah. Zapomeň na to. Teď máme důležitější starosti."
„Ano. Nechápu jednu věc. Copak nemůžeš všechno popřít? Vždyť je to jen jejich slovo proti tvému! Totéž jsem tvrdila Larrymu. Říkají, že jsi byl tam nebo onde, že jsi udělal to nebo ono, ale ty jsi nebyl tam, kde říkají, neudělal jsi to, co říkají! Sakra, jsi přece právník! Tak vstaň a braň se!"
„Ty nechápeš, že se k soudní síni ani nepřiblížím? Ať se vynořím kdekoliv a kdykoliv, vždycky tam na mě bude někdo čekat s rozkazem zabít mě za každou cenu, i kdyby ho to mělo stát život - za daných okolností bezvýznamná oběť. Původně jsem chtěl použít ty materiály z balíčku, který jsem ti poslal. Povaha těch informací je taková, že mohly pocházet jen z vládních zdrojů, což znamená, že mám někde ve Washingtonu spojence. Vyzbrojen těmito údaji bych se mohl obrátit na lidi, které znám, které zná firma, a s Nathanovou pomocí je donutit, aby mě vyslechli a poznali, že nejsem žádný šílenec. Řekl bych jim, co jsem viděl a slyšel, co jsem zjistil. Ale bez těch materiálů mně nepomůže ani Simon. Kromě toho by trval na tom, že musíme postupovat podle zákona. Řekl by, že se musím sám přihlásit, že mně zaručí ochranu. Jenže před Akvitánii žádná ochrana neexistuje. Její lidé jsou všude. Na velvyslanectvích, na námořních a vojenských základnách, v Pentagonu, u policie, v Interpolu i na ministerstvu zahraničí. Jsou to žebračky ve vlacích a obchodní cestující s diplomatickými kufříky - nevíš, že k nim patří, ale jsou všude. A nemůžou si dovolit nechat mě naživu. Slyšel jsem jejich vyznání víry z první ruky."
„Šach," zašeptala Valerie.
„Mat," potvrdil Joel.
„Musíme tedy hledat pomoc u někoho jiného."
„Ale u koho?"
„U člověka, jehož lidé, které chceš vyhledat, vyslechnou. U člověka, který dokáže přimět tvé neznámé spojence ve Washingtonu, ty, kdo tě vyhledali v Ženevě, aby se ukázali, aby se k tobě přihlásili."
„Koho máš na mysli? Svatého Jana Křtitele?"
„Jana ne. Sama. Sama Abbotta."
„Sam? Bože můj, tehdy v noci v Paříži jsem na něho myslel! Jak jsi na něho přišla?"
„I já jsem měla hodně času na přemýšlení. V New Yorku, v letadle, včera večer, když jsem se v Berlíně sešla se svou tetou."

„S tetou?"
„K tomu se dostaneme... Bylo mi jasné, že jestli žiješ, musíš mít vážný důvod, proč se schováváš, proč nevykřičíš do světa svou nevinu, proč nepopřeš všechna ta šílená obvinění. Věděla jsem také, že kdyby tě dopadli nebo zabili, okamžitě by toho byly plné noviny, rozhlas i televize. A protože zprávu o tvé smrti média nepřinesla, usoudila jsem, že jsi naživu. Ale proč se skrýváš, proč prcháš, to jsem netušila. A pak mně to došlo. Jestli ti nevěří ani Larry Talbot, tak kdo? Ovšem když ti nevěří Larry, uvažovala jsem dál, znamená to, že ho někdo kontaktoval a přesvědčil - stejně jako lidi kolem něho, všechny tvé přátele a známé - přesvědčil ho, že opravdu jsi ten vražedný maniak, o kterém mluví celá Evropa. Nikdo s tebou nechce mít nic společného, všichni od tebe dali ruce pryč, a ty přitom někoho zoufale potřebuješ. Ne me, bože chraň. Jako bývalá manželka nemám žádnou váhu a ty potřebuješ někoho, kdo ji má. A tak jsem přemýšlela o každém, o kom ses kdy zmínil, o každém, koho jsme znali. A jedno jméno se pořád vracelo. Sam Abbott. Dnes už brigádní generál Abbott, alespoň podle půl roku staré zprávy v novinách."
„Sam. Velký člověk." Joel pokýval hlavou na souhlas. „Sestřelili ho o tři dny později než mě a pak nás spolu stěhovali z jednoho tábora do druhého. Jednou jeho cela sousedila s mou a vyťukávali jsme si vzkazy morseovkou na stěnu, dokud mě nepřemístili. Zůstal u letectva a měl k tomu pádný důvod. Věděl, že tam bude nejvíc platný."
„Myslel si o tobě jen to nejlepší," poznamenala Valerie se směsicí přesvědčení a tichého nadšení, možná i obdivu v hlase. „Říkal, že jsi pro povzbuzení morálky mezi zajatci udělal víc než všichni ostatní dohromady, že tvůj úspěšný útěk dodal každému naději."
„Přeháněl. Byl jsem rebel, který si mohl dovolit riskovat. Sam měl neskonale těžší úlohu. Taky mohl utéct, ale jako důstojník s nejvyšší hodností v táboře musel zůstat. Věděl, k jak krutým odvetným opatřením by Severovietnamci sáhli, kdyby se o útěk jenom pokusil. On držel všechny pohromadě. Já ne."
„V jeho podání to znělo jinak. Myslím, že právě kvůli Samovi jsi vždycky podceňoval manžela své sestry. Vzpomínáš, jak jsi chtěl Sama, když přiletěl do New Yorku, seznámit s Ginny? Zašli jsme si na večeři do té drahé restaurace, kterou jsme si tehdy nemohli dovolit."
„Ginny ho tak vyděsila, až mu naskočila kopřivka. Později mně řekl, že kdyby ji naverbovali do armády a svěřili jí vrchní velení, Saigon by nikdy nepadl. Nehodlal tu válku bojovat až do konce svého života."
„A ty jsi ztratil hodného a slušného švagra." Valerie se zasmála, ale její úsměv rychle uhasl a naklonila se k Joelovi. „Můžu se se Samem spojit. Najdu ho a promluvím s ním, zopakuju mu všechno, co jsi mně vylíčil. Řeknu mu, že nejsi o nic větší šílenec než já nebo on. Povím mu, že tě zmanipulovali muži, které neznáš a kteří ti lhali, aby tě přiměli učinit to, co oni nemohli nebo se báli udělat."
„To není fér," namítl Converse. „Kdyby se začali rýpat v Pentagonu a na ministerstvu zahraničí, rázem by se nahromadily fatální nehody se smrtelnými následky... Ne, měli pravdu. Muselo se začít tady a postupovat zpět k pramenům. Jiná možnost neexistovala."
„Jestli dokážeš po všem, co jsi prožil, říct tohle, máš to v hlavě v pořádku jako nikdo z nás. Sam to pochopí. Pomůže nám."
„Mohl by," řekl Joel zamyšleně a zlomil další stéblo trávy. „Bude muset postupovat velmi opatrně, mimo obvyklé kanály, ale mohl by něčeho dosáhnout. Před třemi nebo čtyřmi lety - to už jsme se rozešli - zjistil, že jsem na několik dní přijel do Washingtonu, a zavolal mi. Šli jsme na večeři a pak jsme se opili; nakonec přespal na pohovce u mě v hotelu. Kromě toho, že jsme moc pili, jsme také moc mluvili. Oba. Já o sobě - a o tobě -, Sam o své nejnovější zmařené naději."
„Není to tak dávno, takže jste si stále blízcí."
„O to nejde. Důležité je, co dělá. Mohl se potrhat snahou dostat se do programu NASA, ale odmítli ho. Řekli mu, že je nejcennější tam, kde je. Sam nemá na světě konkurenci, pokud se týká manévrů při podzvukových rychlostech. Ve všech výškách. Stačí mu podívat se na kterýkoliv letoun a okamžitě ti řekne, co dokáže."
„Tomu nerozumím."
„Promiň. Povolali ho do Washingtonu z jeho předchozího působiště jako poradce Národní bezpečnostní rady v úzké součinnosti s Ústřední zpravodajskou službou. Dostal za úkol vyhodnocovat nové sovětské a čínské stroje."

„Co?"
„Letadla, Val. Sam pracoval v Langley a v desítce tajných objektů ve Virginii a Marylandu a studoval fotografie, získané našimi agenty, záznamy z výslechů přeběhlíků, zejména pilotů, leteckých mechaniků a technického personálu. Zná lidi, s nimiž se musím spojit. Pracoval s nimi."
„Mluvíš o zpravodajských službách, že?"
„Ne pouze o institucích. Mluvím o mužích, kteří se pohybují v těch stínech na tvých obrazech. O lidech, kteří mají znalosti a schopnosti nutné k tomu, aby vyřídili parchanty, jako je Delavane a jeho kmen, vyřídili je tiše a nenápadně pomocí metod, o kterých my dva nemáme ponětí. Drogy, děvky, chlapečci. Ti se měli zapojit od začátku, ne já, ne Ženeva. Zabíjejí, když je potřeba zabít a když je smrt ospravedlnitelná nejvyššími zájmy vlasti. Bože můj, jak jsem proti nim brojil! Počestný právník planoucí spravedlivým hněvem a toužící pohnat je k zodpovědnosti! Nuže, pan Naivní se změnil - změnili ho. Viděl jsem nepřítele na vlastní oči a nejsme to my - alespoň ne my, jak nás znám. Jestli je k tomu, aby se vyléčila rakovina, na kterou nezabírá zákonná medicína, potřeba garotty, podej mi drát, kamaráde, a já si prostuduju návod k použití."
„Domnívala jsem se, že fanatiky nesnášíš."
„Taky že nesnáším."
„Sam," připomněla Valerie. „Zítra se vrátím do Států a vyhledám ho."
„Ne," namítl Joel. „Odletíš ještě dnes. Vždycky jsi nosila pas u sebe v kabelce. Ještě sis to neodvykla?"
„Jistě, že ne. Ale mám..."
„Nechci, aby ses vracela do hotelu. Musíš co nejrychleji opustit Amsterdam. Před půlnocí odlétá spoj KLM do New Yorku."
„Ale moje věci..."
„Nestojí za to riziko. Až se vrátíš domů, zavolej do hotelu. Řekni jim, že jsi musela náhle odcestovat, a dej jim číslo kreditní karty. Oni ti tvé věci pošlou."
„Myslíš to vážně, že?"
„Smrtelně vážně. Myslím, že bych ti měl ještě říct, jak to bylo s Mattilonem. René nezemřel proto, že jsme se sešli v Paříži. Tehdy se
mu nic nestalo. Před čtyřmi dny jsem mu z Bonnu zatelefonoval. Mluvili jsme spolu a on mi uvěřil. Zastřelili ho, protože mě poslal do Amsterdamu za mužem, který mě mohl dostat do letadla do Washingtonu. Tato možnost už ovšem nepřipadá v úvahu, ale na tom nezáleží. Důležitá jsi ty. Přijela jsi sem a našla mě a lidé, kteří mě hledají po celém městě, to brzy zjistí, pokud to už nevědí."
„Nikomu jsem neřekla, že mám namířeno do Amsterdamu," vmísila se Valerie. „V berlínském hotelu jsem výslovně oznámila, že se vracím přímo domů a že kdyby mě někdo sháněl, má se se mnou spojit v New Yorku."
„Měla jsi rezervovanou letenku?" „Pochopitelně. Prostě jsem si ji nevyzvedla."
„To je sice pěkné, ale nestačí to. Delavaneovi nohsledi mají obrovské možnosti. Leifhelmovi lidé kontrolují všechna letiště a celnice v Německu. Zjistí, kam jsi odletěla. Dnes večer jsme je setřásli, ale podruhé bychom už takové štěstí mít nemuseli. Podle mě na tebe teď v hotelu čeká nějaký Němec, možná přímo v tvém pokoji. Chci, aby si myslel, že se tam vrátíš, že jsi pořád v Holandsku."
„Jestli někdo takový vstoupí do mého pokoje, čeká ho velké překvapení."
„Co tím chceš říct?"
„Někdo tam opravdu čeká. Stařík s vynikající pamětí a instrukcemi, které bych raději neopakovala."
„Akce tvé tety?"
„Vidí všechno černobíle, odstíny šedi nevnímá. Tady je přítel, tady nepřítel. A každý, kdo chce ublížit dceři její sestry, patří rozhodně na nepřátelskou stranu. Ty tyhle lidi neznáš, Joeli. Žijí v minulosti a nezapomínají. Už jsou staří, dávno ne to, co bývali kdysi, ale pamatují si, jací byli a co dělali, čeho dosáhli. Dívají se na svět velmi jednoduše. Dobro a zlo, nic mezi tím. Žijí ve svých vzpomínkách. Mám-li být upřímná, trochu mě děsí. Po válce už pro ně není nic důležité, nemají vlastně pro co žít. Jsem přesvědčená, že by se nejraději do těch dnů vrátili, i s těmi hrůzami a obrovskými riziky."
„Ale co tvoje teta? Po všem, co se o mně psalo v novinách a mluvilo v televizi, jen tak souhlasila, že ti pomůže? Na nic se neptala? Stačilo jí, že jsi dcera její sestry?"

„Ach, to ne. Položila mně jednu velmi konkrétní otázku a já na ni odpověděla. To jí stačilo. Ale musím tě upozornit, že je trochu divná... vlastně velmi divná. Ale udělá, co je třeba, a všechno ostatní je vedlejší."
„Dobře... Odletíš tedy dnes v noci?"
„Ano." Valerie přikývla. „Je to rozumné a ráno budu v New Yorku užitečnější než tady. Podle toho, co jsi říkal, soudím, že záleží na každé hodině."
„Přesně tak... Obávám se, že najít Sama nebude tak jednoduché. Netuším, kde momentálně pracuje, a zpravodajské služby nebývají zrovna vstřícné k ženám, které hledají nějakého důstojníka, zejména ve vysoké hodnosti. Hrozí nejrůznější komplikace. Milenka, dítě, které pravděpodobně není jeho... Jsou opatrní."
„V tom případě se nezeptám, kde ho najdu. Řeknu, že jsem příbuzná, kterou hledá on, že hodně cestuji a že jestli mi chce zavolat, budu v příštích čtyřiadvaceti hodinách k zastižení v tom a tom hotelu. Generálovi snad takový vzkaz musí předat, ne?"
„Jistě," souhlasil Joel. „Ale jestli oznámíš své jméno, ohrozíš tím sebe i Sama."
„Vymyslím si nějakou variaci, jméno, které pozná." Valerie zamrkala a sklopila zrak. „Třeba Parquet, ale v ženském rodě. Parquetová. Podlaha, dřevo, aby to mělo něco společného s mým dívčím příjmením. Charpentier znamená ve francouzštině tesař. A přidám Virginii. Vzpomene si na Ginny a spojí si to s tebou. Virginie Parquetová. To mu dojde."
„Asi ano, ale stejně tak na to mohou přijít i jiní. Když se dnes večer neukážeš v hotelu, Leifhelm prověří letiště. Klidně na tebe mohou v New Yorku na Kennedyho čekat a ty o tom nebudeš vědět."
„Tak se přesunu na LaGuardiovo a setřesu je. Zajedu do motelu, kde spávám, když letím do Bostonu, zapíšu se, ale hned zase zmizím."
„Myslí ti to zatraceně rychle," uznal Joel.
„Vždyť říkám, mám hluboké kořeny. Slyšela jsem tolik historek... A teď, co s tebou?"
„Budu se držet z dohledu. Jsem v tom docela dobrý a můžu zaplatit za všechno, co potřebuju."
„Tvými vlastními slovy - je to sice pěkné, ale nestačí to. Čím víc peněz rozházíš, tím nápadnější stopu po sobě zanecháš. Najdou tě. I ty musíš z Amsterdamu odjet."
„No, klidně můžu překročit několikeré hranice a vrátit se do Paříže do svého starého apartmánu v hotelu George V. Uznávám, že to není právě nenápadné, ale když rozdám pořádné spropitné... Jsou to přece Francouzi."
„Nesnaž se být vtipný."
„Na vtipy nemám ani pomyšlení. Ale ocenil bych soukromou toaletu a sprchu, možná i vanu z bazaru. Pokoje, v kterých jsem v posledních dnech spal, nenajdeš ani v tom nejbizarnějším cestovním průvodci."
„Podle toho, jak zaváníš, už je to hodně dlouho, co ses naposled
sprchoval."
„Pozor na ženy, které pohoršuje manželova hygiena. To něco znamená."
„Nech toho, Joeli. Už nejsem tvoje žena... Musím mít možnost nějak se s tebou spojit."
„Moment, nech mě přemýšlet. Já také dokážu být vynalézavý. Velmi vynalézavý. Něco vymyslím. Mohl bych..."
„Už jsem to vymyslela," přerušila ho Valerie důrazně. „Před odletem ze Států jsem zatelefonovala tetě."
„Ze svého domu?"
„Ze zastrčeného hotýlku v centru New Yorku, kde jsem se zapsala pod cizím jménem."
„Ty jsi opravdu myslela na svůj telefon..."
„Ale v jiném smyslu než ty. Řekla jsem tetě, co se podle mě stalo a o co se chci pokusit. Včera večer mě v Berlíně navštívila. Přihrnula se jako velká voda a spustila litanii, co a jak udělá... No, abych to shrnula, pomůže nám. Schová tě."
„V Německu?"
„Ano. Žije na venkově. Na předměstí Osnabrucku. Je to nejbezpečnější místo, kam se můžeš uchýlit, poslední místo, kde by tě ti lidé
hledali."
„A jak se mám podle tebe do Německa vrátit? Bylo dost těžké z něho odjet! I když odmyslím Akvitánii,

pátrají po mně na všech hraničních přechodech a moje fotografie visí na každé zdi, na každém plotu."
„Mluvila jsem s Hermionou dnes odpoledne, poté, co jsi volal -z telefonní budky. Okamžitě zahájila bojovou operaci, a když jsem před pár hodinami přiletěla do Amsterdamu, čekal mě na letišti příjemný starý pán, u kterého dnes přespíš. Znáš ho, je to ten cyklista, kterého jsi viděl před konzulátem. Odvedl mě do svého domku u Lindenského kanálu, odkud jsem měla zavolat tetě. Zaručil se mi, že telefon je, jak řekl, unaangeroerd, čistý, nenapíchnutý."
„Bože můj, oni opravdu žijí ve čtyřicátých letech."
„Tolik se toho zase nezměnilo, nemyslíš?"
„Ne, asi ne. Co ti řekla?"
„Předala mi pro tebe instrukce. Zítra pozdě odpoledne, v dopravní špičce, se máš dostavit na nádraží Amsterdam Centraal a obejít informační budku. Přistoupí k tobě starší žena, pozdraví tě a řekne, že se znáte z Los Angeles. Promluv s ní a ona ti během rozhovoru předá obálku s cestovním pasem, dopisem a jízdenkou."
„Cestovní pas? Jak...?"
„Potřebovali jen tvou fotografii. Tolik jsem, když jsem odjížděla z domu na Cape Ann, věděla."
„Tys to věděla?"
„Vždyť říkám, že jsem ty příběhy poslouchala celý život. Jak pašovali Židy, cikány a sestřelené spojenecké piloty do neutrálních nebo okupovaných zemí. Falešné papíry, fotografie, hotové umění."
„A tys s sebou přivezla mou fotku?"
„Připadalo mi to logické. I Rogerovi. Nezapomeň, že on v té válce také bojoval."
„Logické... Fotografie."
„Ano. Naštěstí jsem jednu našla ve svém albu. Pamatuješ, jak ses na dovolené na Panenských ostrovech hned první den spálil tak, že jsi vypadal jako vařený rak?"
„Jistě. Donutila jsi mě vzít si k večeři kravatu a já myslel, že umřu."
„Pokusila jsem se dát ti malou lekci. Obrázek je pěkně detailní. Chtěla jsem zachytit tu spálenou kůži v celé nádheře."
„Pořád je to můj obličej, Val."
„Fotografie je osm let stará a opálení ti zjemnilo rysy. Neboj se."
„A nemusím něco vědět?"
„Kdyby tě zadrželi a podrobně vyslýchali, asi by tě zatkli a byl bys ztracen. Ale moje teta tvrdí, že to nehrozí."
„Jak si může být tak jistá?"
„Ten dopis. Jasně popisuje tvé poslání."
„Konkrétně?"
„Pouť do Bergen-Belsenu a pak do Osvětimi v Polsku. Dopis je v němčině a máš ho dát každému, kdo tě zastaví, protože mluvíš jenom anglicky."
„Ale jak může..."
„Jsi kněz," skočila mu do řeči Valerie. „Tvou cestu financuje jistá organizace v Los Angeles, která se jmenuje Koalice Židů a křesťanů za světový mír a pokání. Němec, který by si dovolil tě obtěžovat, by si musel být hodně jistý sám sebou. V té kabele mám pro tebe tmavý oblek, černý klobouk, boty a kněžský límeček. Dopis a itinerář dostaneš spolu s jízdenkou. Odjedeš Severním expresem do Hannoveru, kde přestoupíš na vlak do Celle, odkud tě ráno někdo odveze do Bergen-Belsenu. Ve skutečnosti ovšem vystoupíš už v Osnabrucku. Teta tam bude čekat na svého kněze. V té době už já budu v New Yorku shánět Sama."
Converse potřásl hlavou. „Tohle je velmi působivé, Val, ale tys mě asi neposlouchala. Leifhelmovi lidé mě viděli - právě na tom nádraží. Vědí, jak vypadám."
„Viděli bledého muže s plnovousem a domláceným obličejem.
Dnes večer se oholíš."
„A pak se přihlásím na plastickou operaci?"
„Ne. Použiješ přípravek, který jsem ti přibalila k šatům. Jmenuje se Instantní slunce. Po něm ti pokožka

ztmavne ještě víc než na fotografii, kterou budeš mít v cestovním pasu, a současně zakryje modřiny. O zbytek se postará černý klobouk a kolárek."
„Znamení," řekl Joel a dotkl se podlitin na obličeji. Kupodivu už tak nebolely. „Pamatuješ, jak sis tehdy udělala monokl na oku, když jsi uklouzla a spadla v chodbě na stůl?"
„To byla hrůza. Druhý den mě čekala důležitá prezentace. Poslala jsem tě pro mejkap."
„Stejný jsem si koupil dnes ráno. Pomohl mi."
„To jsem ráda."
Pohlédli na sebe na měsícem ozářené louce. „Je mi opravdu moc líto, Val, že jsem tě do toho musel zatáhnout. Doufám, že víš, že kdybych měl jinou možnost, neudělal bych to."
„Vím, ale na tom nezáleží. Jsem tady kvůli slibu, který jsem dala sama sobě a který jsem myslela smrtelně vážně. Kvůli tobě ne, věř mi."
„Ale ten tvůj slib jsem vyprovokoval já. A protože jsem v našem sporu stranou žalovanou, jeho platnost se touto skutečností neguje."
„S tím bys možná obstál u soudu, ale na mě to nezkoušej." Valerie natáhla nohy a odvrátila pohled. „Navíc mám ještě jeden důvod, který je snad také jasný. Všechno, co jsem se od tebe dozvěděla, mě děsí tak, že se na to bojím jen pomyslet. Ne skutečnost A a fakt B nebo kdo konspiruje s kým a proti komu. Jsem malířka, maluju krajinky a dokážu vnímat svět v perspektivě. Bojím se proto, že můžu personifikovat. Umím si představit, jak ti lidé - ta Akvitánie - mohou zvítězit, ovládnout naše životy, nadělat z nás stádo tupých, poslušných ovcí. Bože můj, vždyť my bychom je přivítali!"
„Asi mně něco uniklo."
„V tom případě jsi slepý. Nemyslím jenom na ženy, na ženy, které žijí osaměle jako já, ale na normálního, běžného občana, který chodí dnes a denně po ulicích, vydělává si na živobytí a má starosti, jak zaplatí hypotéku na dům nebo půjčku na auto, který se prostě snaží přežít. Z toho, co vidíme kolem sebe, se nám dělá špatně! Jeden den nám řeknou, že nás nepřítel v nukleární válce vymaže z povrchu země, jestli nezaplatíme vyšší daně, aby se mohly vyrobit další bomby, druhý den se dozvíme, že pitná voda je znečištěná nebo že nemáme kupovat ty a ty potraviny, protože jsou kontaminované. Ztrácejí se děti, lidé jsou zabíjeni, když si zajdou do obchodu pro litr mléka, narkomani a zloději se potulují ulicemi s noži a pistolemi a vraždí kvůli několika dolarům. Bydlím na vesnici, a přesto se po setmění neodvážím vyjít z domu. Ve městě - v každém městě - se ohlížím přes rameno i za denního světla a nevstoupím do výtahu, pokud není přeplněný. Musela jsem si vzít půjčku na vysoký úrok, ale neváhala jsem a pořídila si do domu, který mně ani nepatří, drahý poplašný systém, protože nedaleko břehu zakotvila jednou večer loď a zůstala tam přes noc. Všichni se bojíme, všichni nenávidíme násilí a přejeme si s ním skoncovat. Toužíme po někom silném, kdo by násilí zastavil, a počítám, že je nám celkem jedno, kdo to bude. Jestli ti lidé, o kterých mluvíš, zajdou ještě dál... Věř mi, oni dobře vědí, co dělají. Nastoupí a prostý člověk z ulice jim nasadí na hlavu královskou korunu a nebude k tomu potřebovat žádné volby. Jenže přes všechny argumenty, které jsem právě uvedla, mě ta představa děsí ještě víc... Proto mě teď odvezeš na letiště.
„Proč jsem tě, já blbec, opustil?" zašeptal Joel spíše pro sebe než k Valerii.
„Nech toho, Converse. Je konec. Už je to za námi."

*****

Z nejtemnějšího kouta parkoviště u amsterdamského letiště Schiphol sledoval, jak se letoun společnosti KLM rozjíždí po startovací dráze a stoupá k nočnímu nebi. Vysadil ji před terminálem v místě, kde se zdržovalo nejvíce lidí, a Valerie mu při odchodu vsunula do dlaně lístek s adresou jeho útočiště pro dnešní noc. Aby věděl, že sehnala letenku, měla vyjít prosklenými dveřmi na chodník, podívat se na hodinky a zase se vrátit do haly. Kdyby byl let obsazený, měla pokračovat po chodníku asi sto metrů daleko, kde na ni čekal v autě se zhasnutými světly. Když se vrátila do budovy letiště, pocítil Joel úlevu i smutnou prázdnotu současně.
Čekal, dokud letadlo neopsalo stoupavou zatáčku a jeho poziční světla nezmizela ve tmě.

*****

Stál nahý před zrcadlem v miniaturní koupelně v domku u Lindenského kanálu. Automobil nechal z opatrnosti o dobrých dvacet ulic dál a přišel pěšky. Příjemný stařík, kterému domek patřil, mluvil celkem obstojně anglicky, ale v zastřených očích měl nepřítomný pohled a v myšlenkách žil v jiné době a na jiném místě.
Opatrně se oholil, strávil ve sprše mnohem delší dobu, než by se na hosta slušelo, a pak si nanesl na obličej, krk a ruce tmavočervený tekutý přípravek. Za několik minut získala jeho pokožka bronzový nádech. Joel nad výsledkem žasl. Vypadal jako přirozeně opálený a podlitiny úplně zmizely. Tmavých brýlí se zbaví, zbytečně by jimi na sebe upozornil ty, kdo ho viděli nebo dostali jeho popis. Nakonec si vydrhl dlaně kartáčkem, aby odstranil poslední stopy barviva.
Ztuhl a zatajil dech, když za dveřmi zaslechl zvonek. Zastavil vodu a napjatě poslouchal, oči na pistoli, kterou odložil na úzký okenní parapet. Další zazvonění skončilo jako useknuté a ozval se mužský hlas. Stařík telefonoval. Joel si utřel ruce a oblékl si krátký župan, který ležel na posteli v útulném, vzorně uklizeném pokojíku - jeho ložnici. S pistolí v kapse vyšel z koupelny a temnou chodbou zamířil do starcovy „pracovny", místnosti plné zažloutlých časopisů, knih a novin rozložených po nábytku a otevřených v místech s nejkrvavějšími záběry, snímky a články zatržených červenou tužkou. Na stěnách visely fotografie a obrázky dávných válečných úspěchů včetně mrtvol v nejrůznějších polohách a Converse se nemohl ubránit vzpomínce na Les Étalons Blancs v Paříži - až na to, že tady místo oslavy války viděl jen ošklivost smrti. Když nic jiného, je to alespoň poctivější, pomyslel si.
„Ach, mijriheer" uvítal ho stařík a poposedl v mohutné klubovce čalouněné černou kůží, v níž se jeho drobné tělo jako by ztrácelo. „To byl Kabel," vysvětloval a pokynul k telefonu na stolku vedle křesla. „Kabel je pochopitelně krycí jméno. Jste v bezpečí, v naprostém bezpečí. Kabel opustil hotel a ohlásil úspěšně splněný úkol." Křehký osmdesátiletý Holandan se s jistou námahou vyškrábal z křesla a postavil se do pozoru jako svíčka, úzká ramena sražená dozadu, ruce podél těla - senilní stařec, který si hraje na vojáka. „Operace Osnäbruck pokračuje!" vyštěkl, jako kdyby podával hlášení velícímu důstojníkovi. „Ve shodě s předpokladem podzemní zpravodajské služby, založeném na analýze zjištěných údajů, nepřítel infiltroval oblast a byl zkompromitován!"
„Co že byl?"
„Popraven, mijnheer. Zezadu, drát kolem krku. Krev vsákne do oděvu a krk se skloní, takže nezůstanou žádné stopy po boji a nepřítel může být z místa kompromitování přemístěn."
„Kristepane!"
„Kabel je na svůj věk velmi silný." Stařík uvolnil strnulý postoj a zazubil se; průsvitná kůže na tvářích se složila do stovky drobných vrásek. „Vynesl mrtvolu z pokoje a po požárním schodišti sestoupil do uličky za hotelem. Odtud pronikl do sklepa a schoval tělo za kotel ústředního topení. Je léto, mrtvolu najdou až za několik dní - pokud ji ovšem neprozradí zápach."
Converse slyšel slova, ale soustředil se na jediné. Zkompromitovat. V té podivné řeči z minulé doby znamenalo popravu. Poprava... likvidace... vražda... atentát!
Co říkáte na zkompromitování klíčových osobností v některých vládách? Leifhelmova slova.
To by nešlo. Jeho námitka.
Neberete v úvahu časový element! Akumulace! Prudká akcelerace! Chaim Abrahms.
Pro smilování boží, zasténal Joel v duchu. Tak tohle měli generálové Akvitánie na mysli? Atentáty? To byl důvod varovných pohledů, jimiž společníci Izraelce umlčeli? Proto Abrahms tak rychle ustoupil a popřel své předchozí prohlášení?
To byl jen takový nápad... Ani nevím, jestli vůbec realizovatelný.
Akumulace, prudká akcelerace, jeden za druhým - představitelé států zabíjeni jako na běžícím pásu po celém světě. Prezidenti a předsedové vlád, viceprezidenti a ministři zahraničí, vlivní muži a ženy z úzké přijatelné části politického spektra násilně odstraněni - vlády rozvráceny, státy v chaosu. A to vše v rozmezí několika hodin! Divoká džungle v ulicích, masová hysterie, oběti a vrazi k nerozeznání -dokud nenastoupí armáda, která nastolí pořádek a nestáhne se, dokud si natrvalo nezabezpečí získanou moc.
Scéna je připravena, den D určen. Atentáty!

Musí se vrátit do Německa. Musí se dostat do Osnabrucku a počkat, až mu Valerie zavolá. Musí informovat Sama Abbotta.

29 KAPITOLA

S pouty na rukou spojenými řetězem a se zraněným pravým předloktím ovázaným špinavým obinadlem se Connal Fitzpatrick přitáhl k rámu úzkého okénka a zadíval se přes mříže na podivnou aktivitu, která se odehrávala na rozlehlém betonovém cvičišti. Že je to cvičiště, poznal hned ráno následujícího dne po svém zajetí, kdy ho spolu s ostatními vězni vyvedli z kasárenského baráku na hodinovou rozcvičku. Skutečně to kdysi byla kasárna - Fitzpatrick usoudil, že se nachází na někdejší ponorkové základně. Mezery mezi jednotlivými betonovými a ocelovými moly byly příliš úzké, aby se mezi ně vměstnaly dnešní podmořské obludy s jaderným pohonem, ale svého času tato základna německému ponorkovému loďstvu jistě dobře sloužila.
Zato nad jejím dnešním účelem by představitelům Spolkové republiky a vládám svobodného světa vstávaly vlasy hrůzou. Tady si Akvitánie zřídila svůj výcvikový tábor, zde se dolaďovala strategie, pilovala taktika, nacvičovaly jednotlivé manévry a probíhaly poslední přípravy na masivní útok, který umožní Delavaneovým velitelům vyrvat moc z rukou ochromených civilních úřadů. Vše se zredukovalo na masové zabíjení, bleskurychlé, brutální. Následný šok pak vyvolá vlnu násilí.
Za oknem se pohybovaly skupinky o čtyřech až pěti mužích, které pobíhaly mezi stovkou jiných a střídaly se v nácviku akce, z níž se Connalovi zvedal žaludek. Na okraji cvičiště stálo betonové podium asi dva metry vysoké a deset metrů široké a na něm řada figurín, strnule sedících i stojících, jejichž skleněné oči v nehybných obličejích zíraly přímo před sebe. Panáci, oblečení do mužských i ženských šatů, měli uprostřed těla instalovány neprůstřelné mřížky se zabudovaným intenzivním oranžovým světlem, v odpoledním slunci jasně viditelným, které se rozsvěcelo na povel velitele výcviku. Byl to signál, že konkrétní figurína je v daném okamžiku cílem konkrétní útočné jednotky. Zásahy byly elektronicky zaznamenávány a ohlašovány pomocí řady jiných světel, umístěných na vysoké kamenné zdi nad každým panákem. Červená oznamovala smrt, modrá pouhé zranění.
A každý den vřeštělo z amplionů pronikavé hlášení, které se lišilo v jediném údaji - číslovce, která určovala počet dnů. Zaznělo vždy v devíti jazycích. Čtyřem z nich Connal rozuměl, takže věděl, že se jednotlivé verze shodují.
Třináct dní do zahájení operace! Nejdůležitější je přesnost! Zabít a využít zmatku k úniku! Jinak hrozí smrt!
Jedenáct dní do zahájení operace! Nejdůležitější je přesnost...!
Osm dní do zahájení operace! Nejdůležitější...!
Členové vražedných týmů, sami nebo v součinnosti se svými kolegy, střídali na určené terče. Každé „zabití" bylo přivítáno hlasitým jásotem a úspěšní atentátníci se okamžitě rozptýlili v davu a splynuli s ním. Vzápětí se z přihlížejících zformovala další skupina a následovala identická scéna. Hodinu za hodinou znělo jásání davu nad přesným zásahem a ozývalo se cvakání měněných zásobníků automatických zbraní, připravených k nové akci. Zhruba každých dvacet minut museli pomocníci zcela rozstřílené figuríny nahrazovat čerstvými. Scházely jen potoky krve a davové šílenství.
Stokrát denně cloumal Connal Fitzpatrick vztekle ocelovým řetězem, stokrát se zoufale pokoušel odtrhnout od sebe prorezivělé kruhy pout, která se mu zařezávala do zkrvavených zápěstí, a stokrát za den si uvědomoval marnost svého počínání. Nemohl dělat vůbec nic! Neměl sebemenší šanci uniknout! Znal tajemství Akvitánie! Řešení záhady její strategie měl přímo před očima! Atentáty! Masové vraždy politických představitelů západních zemí - za osm dní! V těchto osmi dnech se něco stane. Fitzpatrick netušil, co to bude, ale věděl, že půjde o události tak pobuřující, že si vyžádají vystoupení státníků nejmocnějších zemí svobodného světa. Někdo musí vědět, co se za osm dní odehraje - jenže on se odsud nedostane, aby se mohl zeptat! Nebál se o svůj život, ale nevýslovně trpěl při vědomí, že nemůže udělat nic, absolutně nic!
Odvrátil se od okna, sykl bolestí a rozhlédl se po baráku plném vězňů. Třiačtyřicet mužů, kteří se snažili

uchovat si síly i zdravý rozum, ale jeden za druhým postupně odpadali. Ted vesměs strnule polehávali na holých pryčnách, jiní nepřítomně zírali z oken a jen málo jich spolu mluvilo v úzkých, uzavřených skupinkách schoulených u holých zdí. Všichni byli spoutaní jako on a všichni následkem každodenních brutálně náročných „rozcviček" a hladových přídělů jídla rychle chátrali na těle i na duchu. Pokud si vzájemně rozuměli, šeptem se domlouvali a dospěli k některým závěrům, ale důvod jejich společného zajetí každému unikal. Stali se součástí jakési strategie, kterou nikdo nechápal, a jen Connal věděl, kdo za touto strategií stojí. Několikrát se to pokoušel v nestřežených okamžicích některým spoluvězňům vysvětlit, ale narážel jen na nechápavé pohledy a nevěřícné kroucení hlavou.
Některá fakta byla jasná - at už znamenala cokoliv. Za prvé, všichni byli střední nebo vyšší důstojníci ozbrojených sil své vlasti. Za druhé, všichni byli svobodní nebo rozvedení, nikdo z nich neměl děti nebo stálou partnerku či partnera, s nimiž by musel udržovat nepřerušovanou komunikaci. A za třetí, všichni měli dovolenou v rozsahu čtyř až šesti týdnů a kromě Fitzpatricka a ještě jednoho vězně šlo ve všech případech o normální plánovanou letní dovolenou. Vzorec, ale jaký? Co znamená?
Existoval jistý náznak řešení, ale ten také nikdo nechápal. Každý druhý nebo třetí den jim žalářníci přinášeli pohlednice z nejrůznějších koutů světa, vesměs z evropských a severoamerických letovisek, a přikázali jim napsat pozdrav určeným osobám, v nichž poznávali své kolegy důstojníky ze základen nebo posádek, kde sloužili. Předepsaný text byl ve všech případech variací na téma Mám se nádherně; Škoda že tady nemůžeš být se mnou; Odjíždím... (určení místa). Kdo odmítl pozdrav a adresu na pohlednici vlastnoručně napsat, byl potrestán odnětím i té minimální dávky potravin a vyhnán na cvičiště, kde musel pod namířenými puškami běhat tak dlouho, dokud nepadl vyčerpáním.
Shodli se, že mučení hladem a námahou slouží zřejmému účelu. Do jednoho byli dokonale vycvičení, zdatní a schopní vojáci, důstojníci, kteří by se za plných duševních a fyzických sil jistě pokusili o útěk nebo by alespoň způsobili svým žalářníkům vážné problémy. Ale to bylo vše, nic jiného nechápali. Až na Connala trpěli v zajetí mezi dvaadvaceti až čtyřiatřiceti dny - při krutém režimu tvrdé tělesné námahy a brutálně hladové diety dostatečně dlouhá doba, aby zanechala katastrofální následky. Nacházeli se v koncentračním táboře na neznámém pobřeží a netušili, jakých zločinů, skutečných nebo imaginárních, se v očích svých věznitelů dopustili.
„Que pasa?" zeptal se Enrique, vězeň původem z Madridu.
„Afuera en el campo de maniobras es lo mismo," odpověděl Fitzpatrick, ukázal hlavou k oknu a pokračoval španělsky: „Zabíjejí tam vycpané panáky a myslí si, že to z nich udělá hrdiny nebo mučedníky nebo obojí dohromady."
„Jsou to blázni!" zanaříkal Španěl. „Šílenci! Co tím sledují?"
„Chtějí zlikvidovat spoustu důležitých lidí. Ode dneška za osm dní. Zabijí je při nějaké přehlídce nebo mezinárodní slavnosti. Ale co se, k čertu, má za osm dní stát? Netušíte?"
„Já jsem jenom obyčejný major. Sloužím v Zaragoze, dávám pozor na baskické separatisty, smolím hlášení a čtu své oblíbené knihy. Co já o takových věcech můžu vědět? Do Zaragozy se nedostanou, na to můžete vzít jed. Barbarský kraj, ale klidně bych vyměnil své hvězdy za desátnické prýmky, abych se tam mohl vrátit."
„Vite! Contre le mur!"
„Schnell! Gegen die Maurer!"
„Rychle! Ke zdi!"
„Fa presto! Contro il muro!"
Do baráku se vřítili čtyři strážní a v patách za nimi další, aby vězňům zkontrolovali pouta a řetězy. Tato procedura se opakovala nejméně čtyřikrát za noc a ve dne v nejvýše hodinových intervalech. Nejmenší náznak, že se některý z vězňů pokusil zeslabit nebo přetrhnout řetěz či zlomit pouta třením o beton nebo údery o kámen, měl za následek okamžitý trest. Rozsudek zněl vždy stejně. Odsouzený musel běhat nahý, nejlépe v dešti, až do úplného zhroucení. Pak byl svázán řetězem do kozelce a ponechán šestatřicet hodin na místě, kde padl, bez jídla a bez vody. Z třiačtyřiceti vězňů bylo takto odsouzeno devětadvacet nejsilnějších, mnozí i dvakrát a dokonce třikrát. Není divu, že z nás mučení vysálo všechnu sílu, pomyslel si Connal, který touto zkouškou prošel pouze jednou - zřejmě díky svému bilingvnímu osobnímu strážci, Italovi, který dokázal ocenit skutečnost, že si jeho Americano dal tu námahu a naučil se italiano. Muž

pocházel z Janova a byl to zahořklý a cynický bývalý parašutista a pravděpodobně uprchlý trestanec, který sám sebe pokládal za odpad společnosti a těšil se na slíbenou odměnu, ale jako většina jeho krajanů zjihl, když uslyšel Bella Italia, bellissima Roma. To, co Fitzpatrick věděl, zjistil právě z útržkovitých rozhovorů se svým hlídačem.

*****

„Co z toho máte?"
„Slíbili mně hromadu peněz za to, že je naučím, co umím. Bez lidí, jako jsem já, jako jsou mnozí z nás, se jim to nepodaří."
„A co se jim má podařit?"
„To ať vám řeknou sami. Já jsem tady jenom zaměstnaný."
„Učíte je zabíjet?"
„Nejen to. Učím je, jak nepozorovaně uniknout. Takový je náš život, život mnohých, co jsme tady."
„Mohli byste všechno ztratit." „Většina z nás nic nemá. Využili nás a odkopli."
„Tito lidé s vámi naloží stejně."
„Tak budeme znovu zabíjet. My jsme zkušení, signore."

*****

„Co když jejich nepřátelé tohle místo objeví?"
„Neobjeví. Nemůžou."
„Proč ne?"
„Jsme na odlehlém ostrově."
„Ale jejich nepřátelé o něm možná vědí."
„Vyloučeno. Nepřelétají nad námi žádná letadla, ke břehu se nepřiblížila žádná loď. Věděli bychom o tom."
„A nepomyslel jste na to, co tady bylo dřív?"
„Che cosa volete dire?"
„Ponorky. Mohly by ostrov obklíčit."
„V tom případě by... Jak tomu říkáte? Custode..."
„Správce?"
„Ano. Správce by celou tuto stranu ostrova vyhodil do vzduchu.
Chápete?"
„Ten custode, správce, je ten vysoký šedovlasý nakrátko ostříhaný Němec, že?"
„Dost řečí. Tady máte svou vodu."

*****

„Mám pro vás důležité informace," zašeptal Fitzpatrick, když mu strážný zkontroloval pouta a řetěz.
„Informace, které mně možná zachrání život a vám vynesou velkou odměnu."
„Jaké informace?"
„Teď na to není čas ani vhodné místo. Přijďte po setmění. Všichni jsou tak unavení, že usnou, sotva padnou na postel. Zůstanu vzhůru. Ale přijďte sám, ať se nemusíte s nikým dělit."
„Copak jsem padlý na hlavu? Mám přijít sám do baráku plného uvězněných chlapů?"
„A co vám asi můžou udělat? Jak bych vám já mohl ublížit? Počkám za dveřmi. Vyjdeme spolu před barák a vy mně jistě budete celou dobu mířit na hlavu. Nechci zemřít, proto s vámi mluvím."
„Stejně zemřete. Bůh bud milostiv vaší duši."
„Vy jste hlupák! Buffone! Mohl jste si vydělat jmění, ale místo toho skončíte s kulkou v srdci."
Ital se na Connala zpytavé zadíval a pak se ohlédl po ostatních; prohlídka pomalu končila. „Abych něco takového udělal, potřebuju vědět víc, než co jste mně zatím řekl."

„Dva z vašich strážných jsou zrádci," zašeptal Fitzpatrick.
„Che cosa?"
„Zbytek vám řeknu večer."

*****

Connal ležel ve tmě a čekal, až zvenčí zaslechne kroky. Po čele mu stékal ledový pot. Kolem něj se ozývaly zmučené vzdechy vyhladovělých a vyčerpaných mužů, ale na vlastní bolest si zakázal myslet, protože musel uvažovat o důležitějších věcech. Jestli se mu podaří skočit do vody, spoutané ruce ho zpomalí, ale nezastaví. A na druhém břehu, naproti „této strany ostrova", jistě najde pláž nebo molo, místo, kde bude moci vylézt na pevninu. Nic jiného nezbývá, musí se o to pokusit. A také se musí postarat, aby jeho italský strážný nevyvolal poplach.
Zaskřípala odsouvaná závora. Connal byl tak ponořený v myšlenkách, že vůbec nepostřehl blížící se kroky! Rychle vstal a po špičkách kráčel bez nejmenšího hluku uličkou mezi pryčnami ke dveřím. Pochopil, že strážný od něj očekává, že je odsune, a sám bude stát opodál s namířenou zbraní. Nemýlil se. Ital mu pokynul hlavní pistole, aby odstoupil, a zasunul závoru. Dalším pohybem zbraně ho poslal do stínu a kráčel za ním, až došli k rohu baráku. V šeru se před nimi rýsovalo betonové molo, o které se rozbíjely vlny příboje.
„Tak mluvte, signore. Kdo jsou ti zrádci a proč bych vám měl věřit?"
„Chci vaše slovo, že oznámíte svým nadřízeným, že jsem to byl já, kdo vás na ně upozornil. Dokud mi to neslíbíte, nic vám neřeknu."
„Mé slovo, Americano?" Ital se tiše zasmál. „Dobře, máte ho mít."
Cynický smích mu odumřel na rtech, když se vzduchem mihl řetěz, spojující náramky na Connalových zápěstích. Fitzpatrick uchopil hlaveň pistole, vykroutil ji strážnému z ruky a odhodil do trávy. Kopl Itala do rozkroku, rozehnal se zaťatými pěstmi jako beranidlem a udeřil ho do kořene nosu. Při dalším rozmachu roztáhl ruce od sebe, zasáhl hlídače řetězem na stejné místo a současně ho praštil ocelovými pouty z obou stran do spánků. A pak do něj bušil tak dlouho, až strážný vytřeštil oči a padl v bezvědomí na zem. Přikrčil se a hledal únikovou cestu.
Přímo před ním vybíhalo do moře dlouhé molo. Fitzpatrick se k němu rozběhl. Slaný vítr, který mu zchlazoval rozpálenou tvář, ho vybičoval k maximálnímu tempu. Rychleji! Rychleji! Od svobody tě dělí jen vteřiny!
Doběhl na konec mola a skočil do vody. Věděl, že v sobě najde sílu
udělat cokoliv, doplavat kamkoliv. Byl volný!
Náhle ho ze všech stran oslepily reflektory a hladinu kolem něho proťaly stovky střel. Svištěly vzduchem kolem něho, ale jako zázrakem ho žádná nezasáhla. A pak nocí zaburácel hlas z amplionu.
„Vězeň číslo čtyřicet tři! Máte obrovské štěstí, že možná ještě budeme potřebovat váš rukopis nebo váš hlas v telefonu! Jinak byste skončil jako potrava ryb v Severním moři."

30 KAPITOLA

Joel kráčel slunečným amsterdamským odpolednem k nádraží a vešel do rozlehlé haly. Tmavý oblek a černý klobouk mu dokonale padly; boty a kněžský límeček ho trochu tlačily, ale docela snesitelně. Malý kufr, který držel v ruce, mohl jako nepotřebný přívažek kdykoliv zahodit, i když tvořil vhodný doplněk jeho krytí (obsahoval náhodně vybrané kusy oděvu, které by mu s největší pravděpodobností byly malé). Jako několikrát předtím se i teď opatrně rozhlížel na všechny strany a každým okamžikem očekával, že se k němu rozběhnou muži odhodlaní zabíjet.
Nestalo se, ale i kdyby, Joel se připravil na nejhorší a sepsal snad nejkomplexnější dokument své právnické kariéry. Snažil se o co nejčitelnější rukopis a shromáždil všechna fakta i argumenty na podporu svých závěrů. Vzpomínal na detaily z materiálů, které získal od Bealea, zvažoval vlastní bolestné zkušenosti a prožitky, hodnotil je, ty, které by mohly působit příliš emotivně, zavrhoval a zbytek doladil

do celku, který odrážel chladnou objektivitu vzdělaného, zkušeného a duševně zdravého právníka. Dlouhé hodiny ležel, zíral do tmy a v duchu skládal jednotlivé bloky informací, až zapadly na nejvhodnější místo, a teprve krátce nad ránem usedl ke stolu a chopil se pera. Nakonec napsal osobní dopis, v němž rozptýlil všechny mylné představy o svém šílenství. Byl pěšák, jehož do této role vmanipulovali neznámí vyděšení muži, kteří měli k dispozici potřebné nástroje a dobře věděli, co dělají. Navzdory všemu, co se stalo, je chápal a uvědomoval si, že jiná možnost neexistovala. Dopsal teprve před hodinou a uložil papíry do obálky, kterou mu poskytl stařík, u něhož strávil noc, spolu se slibem, že jakmile Joela vyloží před nádražím, zanese zásilku na poštu. Na obálku Joel napsal adresu Nathana Simona.
„Otče Wilcriste! Jste to vy?"
Converse ucítil, jak se ho někdo dotkl na rameni, a otočil se. Pronikavý hlas patřil vyzáblé, shrbené a nejméně osmdesátileté stařeně, jejíž scvrklé tváři dominovaly pronikavé oči. Na sobě měla černý hábit jeptišky a na hlavě bílý čepec. „Ano," odpověděl Joel vylekaně a krátce se rozhlédl. „Buďte pozdravena, sestro."
„Vidím, že si na mě nepamatujete, otče!" zvolala žena anglicky s těžkým - a hlučným! - přízvukem. „Ne, nevýmlouvejte se. Vidím, že nemáte ponětí, kdo jsem."
„Možná bych si vzpomněl, sestro, ale musela byste ztišit hlas." Joel se k ní s úsměvem naklonil a šeptem dodal. „Jsme moc nápadní, madam."
„Věřící naší matky církve se spolu vždycky takto zdraví," halekala Holanďanka s poněkud skelným pohledem v očích. „Chtějí působit jako normální lidé."
„Co kdybychom si zašli kousek stranou a promluvili si tiše?" Joel uchopil ženu za loket a odváděl ji k tlačenici u vchodu. „Máte pro mě
něco?"
„Odkud jste?"
„Odkud jsem? Jak to myslíte?"
„Znáte pravidla. Musím se ujistit."
„O čem?"
„Že nejste falešný kontakt. Nepřipouštíme žádné náhradníky, žádné odchylky. Nejsme blázni, mijnheer, A teď rychle! Odkud jste? Váhání se rovná lži."
„Tak moment! Řekli vám, že se tady máte se mnou sejít; dostala jste můj popis. Co ještě chcete?"
„Vědět, odkud jste."
„Kristepane, kolik opálených kněží jste u informační budky čekala?"
„Nejsou tak vzácní, jak si myslíte. Pokud vím, mnozí plavou nebo hrají tenis. I samotný papež kdysi lyžoval v horách na sluníčku! Vidíte, že jsem dobrá katolička, když tyto věci znám."
„Dali vám můj popis! Odpovídám mu?"
„Všichni vypadáte stejně. Kněz, kterému jsem se minulý týden zpovídala, nebyl dobrý člověk. Pokáral mě, že mám na svůj věk dlouhý seznam hříchů, a pak mě vyhnal ze zpovědnice, protože prý čekají další. To rozhodně nebyl trpělivý muž boží."
„To já také nejsem."
„Všichni jste stejní."
„Prosím vás," naléhal Joel a zadíval se na silnou obálku, kterou stařena držela v rukou. Věděl, že kdyby jí ji vytrhl násilím, rozječela by se na celé nádraží. „Podívejte se, musím se dostat do Osnabrucku. To snad víte, ne?"
„Vy jste z Osnabrucku?" Falešná jeptiška si přitiskla obálku k vyschlé hrudi a ještě více se nahrbila, aby svým tělem chránila svatou relikvii.
„Ne, z Osnabrucku ne!" Joel horečně vzpomínal na Valeriina slova. Je kněz na pouti do Bergen-Belsenu... Osvětimi... a jeho cestu hradí organizace z... Los Angeles," zašeptal chraplavě.
„Ja, goed. A z které země?"
„Já se snad opravdu zblázním!"
„Cože?"
„Spojené státy americké."
„Goed. Tady máte, mijnheer." Stařena mu se sladkým úsměvem předala obálku. „Všichni musíme dělat

svou práci, ne? Bůh s vámi, můj příteli ve službě páně... Tento kostým se mně líbí. Kdysi jsem hrála v divadle, víte? Myslím, že si ho nechám. Všichni se na mě usmívají a jeden pán, který vyšel z vykřičeného domu, mně dokonce dal padesát guldenů."
Shrbená žena odcházela, ale pak se s úsměvem ohlédla a diskrétně Joelovi ukázala čtvrtlitrovou láhev whisky, kterou vylovila zpod hábitu.

*****

Mohlo to být stejné nástupiště. Joel si tím nebyl jistý, ale rozhodně cítil stejné obavy jako při svém příjezdu do Amsterdamu před čtyřiadvaceti hodinami. Přijel jako neškodně vyhlížející dělník se zarostlým bledým obličejem samá modřina a odjíždí jako hladce oholený opálený kněz na pouti, která symbolizuje pokání. Ten tam byl pohoršený právník z Ženevy, prohnaný žadatel z Paříže nebo polapený hlupák z Bonnu. Zůstal ovšem pronásledovaný člověk, a aby přežil, musí setřást lovce ze své stopy. To znamená, že je musí spatřit dříve, než uvidí oni jeho. Tuto moudrost pochopil již před osmnácti lety, kdy měl ostřejší zrak a odolnější tělo. Aby vykompenzoval věk, musí využít ostatních schopností, které si osvojil. A hlavně se musí koncentrovat, ale tak, aby působil naprosto nenuceně. Proto si také Joel všiml toho muže.
Stál opřený o betonový sloup vpředu na nástupišti a četl si jízdní řád. Converse se na něho krátce podíval, jako si prohlížel každého muže v dohledu, a o několik vteřin později mu k němu zrak zabloudil znovu. Něco mu na něm nesedělo. Jistě, každý cestující může mít spoustu důvodů, proč nesedí ve voze a čte si venku jízdní řád. Poslední cigareta před odjezdem, na někoho čeká... Ale nikdo by v šeru pod střechou nástupiště nečetl údaje napsané drobným písmem v knížečce, kterou drží v pokrčené ruce v úrovni žaludku, aniž by při tom nepřimhouřil oči. Kdyby chtěl studovat telefonní seznam v automobilu, který uvázl v dopravní zácpě v Lincolnově tunelu, také by musel vyvinout nemalé úsilí. Muž opřený o sloup žádné nevynakládal.
Joel pokračoval po nástupišti podél vlaku. Záměrně zavadil kufrem o otevřené dveře, zastavil se, otočil, omluvil se dvojici, která kráčela za ním, a zdvořile ji nechal projít. Všimli si jeho kolárku a s úsměvem poděkovali, ale Joel, aniž pohnul hlavou, zalétl pohledem k muži u sloupu. Nedíval se do jízdního řádu, ale na kněze u dveří železničního vozu! Víc Joel nepotřeboval.
Klidně, neuspěchaně nastoupil, ale sotva se ztratil hlídači z dohledu, přidal do kroku a rychle postupoval chodbičkou za neustálých omluv ostatním cestujícím. Kněžský převlek mu postup značně usnadňoval. Vyhlédl oknem přes hlavy dvou pasažérů usazených na sedadlech a s povděkem kvitoval, že věnují větší pozornost bílému límečku než jeho obličeji.
Muž u sloupu schoval jízdní řád do kapsy a něco signalizoval -krátkými gesty pravé ruky k sobě přivolával svého společníka. Za několik vteřin k němu doběhl další muž; po krátké poradě se dvojice rozdělila. První hlídač zamířil k předním dveřím vagonu, druhý nastoupil těmi, které Joel před několika vteřinami sám použil.
Našli ho. Byl v pasti.

*****

Valerie zaplatila řidiči, vystoupila z taxíku a úsměvem poděkovala vrátnému, že jí podržel dveře. Byl to už druhý hotel, do kterého v posledních dvou hodinách vešla, když si předem zajistila rezervaci, a pro případ, že by ji někdo sledoval, nechala za sebou stopu, která vedla do slepé uličky. Odjela taxíkem z Kennedyho letiště na LaGuardiovo, koupila si letenku na dopolední spoj do Bostonu a přihlásila se v motelu, obojí na jméno Charpentierová. S taxikářem se ovšem domluvila (a zaplatila mu za to), aby pro ni za půl hodiny přijel, a když zavolala do hotelu na Manhattanu a zeptala se, jestli i takto pozdě večer mají volný pokoj (měli), vyšla zadním vchodem z motelu a počkala na odvoz. V hotelu St. Regis pak zakrátko uvítali paní DePinnovou, která přiletěla v naléhavé rodinné záležitosti z Tulsy ve státě Oklahoma.
V pokoji si naladila radiopřijímač na zpravodajskou stanici -zvyk, který si osvojila v manželství s Joelem

- a vybalila si plátěnou cestovní tašku, kterou si pořídila v obchodě s celonočním provozem na amsterdamském letišti a do níž přikoupila toaletní potřeby a několik kousků letního oblečení (alespoň měla co ukázat celníkům). Svlékla se, osprchovala, přeprala spodní prádlo a vklouzla do pytlovitého trička; další zvyk z manželství - používali je místo županů.
Odolala pokušení zavolat hotelovou službu a objednat si konvici čaje; s radostí by se napila něčeho teplého, ale uznala, že ve tři ráno by tím k pokoji číslo 714 přilákala nežádoucí pozornost. Seděla v křesle, nepřítomně hleděla z okna a litovala, že přestala kouřit. Měla by se při přemýšlení čím zabývat - a přemýšlet musela. Potřebovala si samozřejmě odpočinout, ale promyšlení dalšího postupu mělo jednoznačnou přednost. Zrak jí padl na kabelku, odloženou na stole. Když už nic jiného, je alespoň bohatá. Joel trval na tom, že může riskovat a pronést celnicí mnohem větší částku než zákonem povolených pět tisíc dolarů v hotovosti. Srolovala tedy dalších dvacet pětisetdolarových bankovek a uložila je do podprsenky. Měl pravdu, nemůže používat kreditní kartu ani nic jiného, co nese její jméno. Pak se zadívala na dva telefonní seznamy na poličce nočního stolku. Vstala, přistoupila k posteli, posadila se na ni a vytáhla oba tlustospisy. Vrátila se k psacímu stolu, nalistovala modré stránky v manhattanském seznamu, na nichž byly uvedeny všechny federální instituce, a vyhledala velitelství strategického vojenského letectva, které podle adresy sídlilo na York Street v Denveru ve státě Colorado. Telefonní číslo začínalo osmičkou a dvěma nulami. I kdyby se nedovolala správně, ten, kdo zvedne sluchátko, jí jistě poradí, Zapsala si číslo na arch hotelového dopisního papíru.
Náhle ji zaujala slova z rozhlasového přijímače. Prudce otočila hlavu a zaposlouchala se.

*****

„...další podrobnosti o pátrání po americkém právníkovi Joelu Converseovi, jedné z nejtragičtějších postav posledního desetiletí. Bývalý pilot námořního letectva, který bojoval ve vietnamské válce a byl vyznamenán za statečnost, jehož dramatický útěk ze zajetí vzrušil celý národ a jehož taktická hlášení později šokovala armádu a ve svém důsledku vedla ke změně zahraniční politiky Washingtonu v oblasti jihovýchodní Asie, je stále na svobodě, stíhán ne za své minulé hrdinské činy, ale za vraždy, jichž se dopustil v posledních dnech. Podle nepotvrzených zpráv se pravděpodobně stále skrývá v Paříži. Z neoficiálních, ale dobře informovaných zdrojů v Sureté unikla informace, že otisky prstů, nalezené na místě, kde byl zastřelen francouzský právník René Mattilon, patří Converseovi. Je tedy zřejmé, že se policie nemýlila, když vycházela z předpokladu, že Converse zavraždil svého francouzského přítele. Motivem byla zřejmě pomsta za to, že Mattilon spolupracoval s Interpolem a Sureté. Pátrání se soustředuje na Paříž a okolí a naše stanice vám..."

*****

Valerie vyskočila ze židle, doběhla k radiopřijímači a vztekle mačkala knoflíky tak dlouho, až přístroj zmlkl. Stála jako zařezaná a chvěla se zlostí - a strachem. A ještě něčím, co nedokázala, co se neodvažovala přesně určit.
Lehla si na postel, zírala do stropu, na němž se míhaly odrazy světel z ulice, a naslouchala nočním zvukům velkoměsta, které jí nedovolovaly usnout. V letadle si jen po chvilkách zdřímla, aby se vzápětí probouzela jako ze zlého snu. Potřebovala spánek... a cítila, že potřebuje Joela. S myšlenkou, že je pro ni nedosažitelný, konečně usnula.
Probudilo ji řinčivé vyzvánění telefonu. Valerie odkopla přikrývku a zamžourala do oslepujícího slunce za oknem. Podívala se na hodinky a znechuceně se ušklíbla. Pár minut po sedmé. Potřásla hlavou, aby si pročistila myšlenky, a zvedla sluchátko.
„Haló?"
„Paní DePinnová?" zeptal se mužský hlas.
„Ano."
„Doufáme, že jste spokojena s ubytováním."
„Kristepane!" vybuchla Valerie. „To máte ve zvyku budit všechny hosty v sedm ráno a ptát se jich, jestli

se jim pohodlně spalo?"
„Moc se omlouvám, ale dělali jsme si o vás starosti. Jste paní DePinnová z Tulsy, že?"
„Ano."
„Hledáme vás celou noc. Přesněji od půl druhé, kdy přistálo letadlo z Amsterdamu."
„Kdo jste?" vydechla Valerie ochromená hrůzou a stiskla si zápěstí, aby nepustila sluchátko.
„Někdo, kdo vám chce pomoci, paní Converseová," řekl hlas, náhle uvolněný a přátelský. „Dala jste nám pořádně zabrat. Vzbudili jsme dobré dvě stovky žen, které se přihlásily v newyorských hotelech po druhé hodině ranní. Rozhodlo to ‚letadlo z Amsterdamu'. Vy jediná jste se mě nezeptala, o čem to, k čertu, mluvím. Věřte mi, opravdu vám chceme pomoci, paní Converseová. Jde nám o stejnou věc."
„Kdo jste?"
„Zastupujeme vládu Spojených států. Zůstaňte, kde jste. Za patnáct minut jsem u vás."
Zastupujete vládu Spojených států? Tak houby! pomyslela si Valerie, když roztřesenou rukou položila sluchátko do vidlice. Vláda Spojených států má snad méně pokoutní metody, jak se identifikovat svým občanům. Musí zmizet! Co ten časový údaj? Patnáct minut... Chtějí ji vlákat do pasti? Čekají snad dole v hale vojáci Akvitánie, až jim vběhne rovnou do náruče? Nemá na vybranou!
Popadla cestovní tašku, vběhla s ní do koupelny a naházela do ní toaletní potřeby. V několika vteřinách se oblékla a zbylé šatstvo putovalo rovněž do tašky. Z nočního stolku sebrala klíč od pokoje a spěchala ke dveřím, ale na prahu se zarazila. Bože, to číslo velitelství letectva! Vrátila se k otevřenému telefonnímu seznamu na psacím stole, vzala list dopisního papíru, na který si číslo poznamenala, a strčila ho do kabelky. Divoce se rozhlédla. Co jsem ještě zapomněla? Nic. Vyběhla do chodby a spěchala k výtahům. K zešílení! Kabina stála snad v každém patře. Muži, kteří nastupovali, měli temné kruhy pod očima, některé ženy vypadaly nevyspale. Mnozí se zjevně znali, jiní si jen pokynuli na pozdrav a hleděli si navzájem na horní část těla. Valerie pochopila - většina cestujících ve výtahu měla na prsou šatů nebo pod klopou saka plastovou jmenovku. Konference nebo firemní sešlost.
Výtah zastavil v hale, která pulzovala hlasitým hovorem a hemžila se lidmi. Valerie se mezi nimi dovedně proplétala a cestou zahlédla zlatě zarámovanou tabuli s velkými černými písmeny, která vysvětlovala panující zmatek.

VÍTÁME DISTRIBUTORY FIRMY MICMAC

Pod nápisem byl uveden seznam akcí a časový rozvrh daného dne.
„Hej, zlatíčko," zahlaholil mohutný chlapík se zarudlýma očima, který stál vedle Valerie. „Tohle by nešlo."
„Co prosím?"
„Jsme označení."
Valerie zatajila dech a hleděla na muže, který ji tak nečekaně a záhadně oslovil. Sevřela v dlani cestovní tašku, připravena udeřit ho do tváře a rozběhnout se ke skleněným dveřím východu deset metrů daleko.
„Netuším, co ode mě chcete."
„Jméno, princezno. Kde je tvůj firemní duch? Jak tě můžu pozvat na snídani, když ani nevím, jak se jmenuješ?"
„Aha... Jmenovka. Omlouvám se."
„Jaký máš region, krásko?"
„Region?" Valerie pochopila a vykouzlila líbezný úsměv. „Jsem úplně nová. Nastoupila jsem teprve včera. Řekli mi, že pro mě nechají v recepci instrukce, ale je tam tak přeplněno, že se asi vůbec nedostanu k pultu. Ale s vašimi rameny bych se tam možná probojovala dřív, než mě vyhodí."
„Drž se mě, princezno. Tyhle ramena hrály kdysi poloprofesionální fotbal." Mohutný obchodní zástupce musel být na hřišti svému týmu hodně platný; prodral se k recepčnímu pultu jako buldozer a zavrčel jako lev, který se naparuje, než se vrhne na kořist. „Hej, kámo! Tahle dáma se snaží získat tvou pozornost! Musím říkat víc, kámo?" Zazubil se na Valerii a uhodil se do prsou.
„Ne, pane... Ano, madam?" vyhrkl zmatený recepční.
Valerie se k němu naklonila, aby ji v tom hluku slyšel, položila na pult klíč od pokoje, sáhla do kabelky a vylovila padesátidolarovou bankovku. „Tohle by snad mělo za jednu noc stačit. Zbytek si nechte."

„Děkuji, madam."
„Něco bych od vás potřebovala."
„K službám, madam."
„Jmenuji se DePinnová - ale to asi víte podle klíče."
„Co si přejete, madam?"
„Přijela jsem navštívit přítelkyni, která musela podstoupit náhlou operaci. Můžete mně říct, kde je... Libanonská nemocnice?"
„Libanonská...? Tuším, že v Bronxu. Někde kolem Grand Concourse. Ale každý taxikář to bude vědět, madam."
„DePinnová."
„Ano, paní DePinnová. Ještě jednou vám děkuji."
Valerie se otočila k fotbalistovi s červenýma očima. „Omlouvám se, ale spletla jsem si hotel. Je to jiná společnost. Škoda, mohlo to být pěkné. Díky za pomoc." Obrátila se a proklouzla mezi lidmi k otáčivým skleněným dveřím.
Ulice se teprve začínala probouzet k životu. Valerie kráčela rychle po chodníku, až došla k elegantnímu obchodu se vzácnými knihami, jehož krátký průchod přede dveřmi nabízel vhodný úkryt. Příběhy, které v mládí slýchala, ji nepoučily jen o tom, že je vhodné zanechávat za sebou falešné informace, ale také o nutnosti poznat svého nepřítele. Bude-li vědět, jak vypadá, může získat rozhodující výhodu.
Před hotelem zabrzdil taxík, a ještě než úplně zastavil, otevřely se zadní dveře. Valerie viděla, jak cestující natahuje přes opěradlo ruku s penězi a nezajímá se o drobné nazpět. Vyskočil z auta a rozběhl se ke vchodu do hotelu. Byl prostovlasý, rozcuchaný a na sobě měl modré džínsy a plátěné letní sako. Nepřítel. Valerii znepokojilo jeho mládí. Sotva odrostlý chlapeckému věku, třiadvacet, nanejvýš pětadvacet let. Ale v obličeji měl tvrdý, nazlobený výraz a v očích ledový pohled. Wie ein Hitlerjunge, pomyslela si Valerie a vyšla z průchodu před knihkupectvím.
Kolem ní se mihlo velkou rychlostí auto, které mířilo k hotelu. Za okamžik Valerie uslyšela kvílení pneumatik a očekávala zvuk srážky. Otočila se, jako by to udělal každý chodec - a strnula. Patnáct metrů za ní zastavil hnědý sedan, který měl na kapotě a dveřích jasně čitelný nápis US ARMY. Vystoupil z něj uniformovaný důstojník a zadíval se na ni.
Valerie se rozběhla.

*****

Converse seděl na sedadle vedle uličky zhruba uprostřed vagonu a zpocenými dlaněmi obracel stránky útlé modlitební knížky. Našel ji v obálce spolu s cestovním pasem, průvodním dopisem vysvětlujícím účel jeho cesty a strojem popsaný list papíru s instrukcemi, které obsahovaly základní životopisné údaje o otci Williamu Wilcristovi pro případ, že by se ho někdo začal vyptávat. Na konci stránky si Joel přečetl poslední příkaz: Zapamatovat, roztrhat a spláchnout na toaletě před hraničním přechodem v Oldenzaalu. Instrukce byly komplikované, dokonce zavádějící. Stručně řečeno, dvacet minut po odjezdu ze stanice Rheine měl vstát a projít přes celý vlak do předního vozu a pak v Osnabrucku vystoupit. Kufr měl nechat v polici nad sedadlem, jako kdyby se chtěl vrátit na své místo. Detaily předpokládané pouti, včetně přesedání v Hannoveru a odvozu z Celle do Bergen-Belsenu, byly popsány zbytečně rozvláčně a obsahovaly řadu odkazů na minulé úspěchy a zásluhy organizace, která mu pomáhala. Ty Joel jenom přelétl; mnohem větší pozornost věnoval stručným odstavcům o otci Wilcristovi a po druhém přečtení je znal nazpaměť. Osmatřicet let, absolvent Fordhamovy univerzity, doktorát teologie na Katolické univerzitě ve Washingtonu, vysvěcen na kněze v kostele svatého Ignáce v New Yorku, aktivista protiválečného hnutí, současné působiště farnost Nejsvětější svátosti v Los Angeles. Ale jak řekla Valerie, kdyby ho někdo požádal, aby odrecitoval další podrobnosti, byl by ztracen.
V podstatě jsem ztracen už teď, pomyslel si Joel, když se zadíval na temeno muže, který seděl v přední části vozu. Byl to ten, který se na nástupišti v Amsterdamu připojil k hlídači, jenž čekal opřený o sloup s jízdním řádem v ruce a teď bezpochyby hledí na jeho temeno ze svého sedadla vzadu. Converse otočil další stránku a zamyslel se. Na první pohled hovořily okolnosti jednoznačně proti němu, ale při bližší

analýze narazil na jednu skutečnost a jeden faktor, které mohl využít ve svůj prospěch - věděl, kdo jsou jeho nepřátelé, a byl zoufale odhodlaný ke všemu.
Vlak vyjel z Amsterdamu na sever a pak se stočil na východ. Ještě dvě stanice a za Oldenzaalem přejedou Rýn do západního Německa. Zastavili na nádraží v Deventeru a zase se rozjeli, takže zbývalo ještě Hengelo. Když reproduktory tuto stanici ohlásily, Joel opustil sedadlo dříve, než vstali cestující, kteří chtěli vystupovat. Otočil se v uličce a vydal se dozadu. Když míjel muže, který stál u sloupu, viděl, že lovec Akvitánie hledí upřeně před sebe, tak strnulý, že se v rytmu houpání vagonu sotva pohyboval. Toto držení těla Converse dobře znal ze soudních síní a jednacích sálů - nejistý svědek, neschopný vyjednávač. Delavaneův člověk byl napjatý a nejspíš se i bál, že nesplní úkol, bál se těch, kteří ho poslali do Amsterdamu, a Joel mohl jeho strach využít.
Toaleta byla volná. Converse za sebou zamkl, vytáhl z kapsy strojopisnou stránku s instrukcemi, roztrhal ji, kousky papíru hodil do mísy a nožní pákou spláchl. Pak se otočil ke dveřím a čekal.
Z reproduktorů se ozvalo druhé hlášení a vlak zpomaloval; za tenkou přepážkou zněly šoupavé kroky pasažérů, kteří se řadili do fronty u dveří. Vlak zastavil a cestující vystoupili. Joel pootevřel dveře na centimetrovou škvírku a opatrně vyhlédl. Strnulý hlídač na svém místě neseděl. Teď.
Vyklouzl z toalety a rychle vešel do otevřené spojovací chodbičky mezi vagony, s omluvou se protáhl mezi posledními pasažéry vystupujícími z druhého vozu a pokračoval uličkou dále dozadu. Poslední dvě sedadla byla prázdná. Vklouzl mezi ně, posadil se k oknu, zakryl si rukou obličej a vyhlédl mezi prsty na nástupiště.
Lovec Akvitánie pobíhal sem a tam a byl natolik agresivní, že zastavil tři odcházející muže, kteří k němu byli otočení zády. Rychle se jim omluvil a otočil se k vlaku; každého si už prohlédl a vyčerpal všechny možnosti. Starostlivě se zamračil a nastoupil zpátky do vozu.
Po zastávce v Oldenzaalu vjel vlak na most přes Rýn. Lovec prudce otevřel dveře vagonu a nahlédl dovnitř, ale přikrčeného Joela neviděl. Hned se zase vrátil - ke svému společníkovi nebo k osamělému kufru nad prázdným sedadlem - a za chvíli zaduněly v uličce vysoké boty uniformovaných příslušníků spolkové pohraniční policie. Kontrolovali doklady a pozorně si prohlíželi všechny muže. Chovali se velmi zdvořile, ale přesto vyvolávali vzpomínku na hrůzy válečné minulosti. Joel podal jednomu z nich svůj cestovní pas spolu s dopisem psaným německy a určeným svědomí Němců. Policista smutně pokýval hlavou a otočil se k vedlejšímu sedadlu. Kontrola skončila a minuty se natáhly do čtvrthodiny. Přes prosklené spojovací dveře Joel viděl, že oba pronásledovatelé, kteří seděli několik řad za jeho původním místem, se znovu rozdělili. Jeden se vydal do přední části vlaku, druhý dozadu. Teď.
Vstal, bokem vystoupil do uličky, lehce se nahrbil a vyhlédl do šera za oknem. Bezvýznamné, nenápadné pohyby, ale zůstane stát, dokud si ho jeden z lovců nevšimne. Nečekal ani deset vteřin. Když sklonil hlavu, jako kdyby se snažil zachytit název stanice na tabuli, která se mihla za oknem, zahlédl koutkem oka postavu, stojící za spojovacími dveřmi. Napřímil se a muž za sklem se odvrátil. Viděl, co potřeboval. Teď záleželo hlavně na rychlosti.
Otočil se, prošel rachotem ve spojovací chodbě a postupoval dozadu. O dva vagony dál se ohlédl - lovec ho stále pronásledoval. Proběhl uličkou mezi sedadly třetího vozu, nedbaje udiveně nakrčených obočí cestujících, kteří snad poprvé v životě viděli utíkajícího kněze. Ovanul ho vítr a hluk tmavého průchodu mezi vagony a Joel se překvapeně zarazil. Místo dalších spojovacích dveří s prosklenou horní polovinou hleděl na panel z pevné překližky s nápisem FRACHT nad železnou klikou.
„Bad Bentheim! Nachste Station Bad Bentheim!" zachraptělo v reproduktoru.
Vlak začal zpomalovat; první ze dvou zastávek před Osnabruckem. Converse se v šeru vrátil ke spojovacím dveřím a vyhlédl přes sklo do osvětleného vagonu. Překvapilo ho, že se jeho pronásledovatel klidně posadil na volné sedadlo a otočil se po směru jízdy! Vlak již téměř stál a cestující se řadili k výstupu v přední části vozu... Vpředu!
Nad posledními dveřmi visela tabulka s nějakým nápisem, ale protože si ho Joel nemohl přečíst, minul ho bez povšimnutí. Sklopil zrak - zadní dveře vagonu neměly kliku! Pochopil, že jemu nesrozumitelný německý nápis varoval cestující, že tudy nemohou vystoupit.
Jestliže byl před chvílí v pasti, teď se ocitl v ocelové kleci, z níž není úniku, v pojízdném vězení, které se znovu rozjelo a nabíralo rychlost. Converse sáhl do kapsy pro cigaretu. Mysli!

Zarachocení? Klíč... zámek. Těžké dveře s nápisem FRACHT se otevřely a vyšel z nich obézní muž v železničářské uniformě.
„Eine Zigarette fur Sie, während ich zum Pinkeln gehe," prohodil tlusťoch s úsměvem, když procházel temnou chodbou do předního vozu. „Dann ein Whisky, ja?"
Němec se jde napít, usoudil Joel na základě jediného slova, které pochopil, a v duchu zajásal, protože i když za sebou dveře přivřel, nepřibouchl je a jemu se otevřela nová šance. Proklouzl jimi a věděl, co bude následovat, co musí následovat, sotva bezstarostný strážce přepravovaných zavazadel projde kolem lovce, který si byl svou kořistí tak jistý.
V nákladním prostoru se nacházelo šest velkých uzavřených beden a asi deset klecí se zvířaty - většinou psi a několik koček -, která se krčila v koutech, štěkala, prskala a máchala tlapami. Jediný zdroj světla nabízela holá žárovka, zavěšená pod stropem na silném dvojitém drátu za další klecí z pletiva na konci zavazadlového vozu; ta byla ovšem určena pro člověka. Converse se skrčil za nejbližší bednou, sáhl pod tmavé sako a vytasil pistoli s nasazeným perforovaným tlumičem.
Dveře se otevřely, pomalu, opatrně, milimetr po milimetru. Nejdřív se objevila hlaveň, za ní ruka svírající pažbu zbraně, a teprve potom muž, lovec, voják Akvitánie.
Joel namířil a stiskl spoušť. Dvakrát, protože při svých chabých střeleckých schopnostech chtěl mít jistotu, že alespoň jedna kulka zasáhne cíl. Paže narazila o hranu rámu; pistole vypadla zabijákovi z ruky a z prostřeleného zápěstí vytryskl proud krve.
Converse vyskočil ze svého úkrytu, strhl nepřítele k podlaze, zabořil mu koleno do hrudníku a stiskl hrdlo - stačí přitlačit a lovec bude mrtvý. Přiložil mu hlaveň ke spánku a zasyčel: „Mluvíš anglicky?"
„Ja," zachrčel Němec. „lch spreche Englisch."
„Co?"
„Mluvím... anglicky."
„Jaké jsi dostal rozkazy?"
„Sledovat vás. Jenom sledovat. Nestřílejte! Jsem jenom... Angestellte! Vůbec nic nevím!"
„Cože jsi?"
„Najali mě."
„Akvitánie!"
„Was...?"
Ten chlap nelže, usoudil Joel. Na to je příliš vyděšený. Zvedl ruku s pistolí a vrazil zajatci ústí hlavně do levého oka.
„Teď mně přesně řekneš, co ti přikázali udělat! Pravdu! Jestli budeš lhát, poznám to a vystřelím ti mozek z hlavy! Mluv!"
„Sledovat vás!"
„A dál?"
„Kdybyste vystoupil z vlaku, měli jsme zavolat na policii. A potom... Měli jsme vás zabít, než přijedou. Ale já bych to neudělal! Přísahám při Ježíši Kristu, že bych vás nezabil! Jsem věřící křesťan. Dokonce mám rád Židy! Jsem nezaměstnaný, mein Herr!"
Joel ho úderem pažby do spánku zbavil vědomí a odtáhl za bednu. Pak se posadil vedle něho a čekal. Nevěděl, jak dlouho, srdce mu bušilo příliš rychle, aby se staral o čas. Železničář se vrátil, na poněkud nejistých nohou se v oblaku alkoholických výparů odkolébal do své pletivem ohrazené kanceláře pod holou žárovkou, vytáhl z kapsy láhev, napil se, schoval ji do zásuvky, pohodlně se opřel a zavřel oči. Zvířat, podrážděných pachem krve, si nevšímal.
„Rheine! Nächste Station Rheine!"
Poslední zastávka před Osnabruckem. Němec se za chvíli probere, a jestli ho Joel vzápětí zase neumlčí, spustí poplach a železničář zatáhne za záchrannou brzdu. Kromě toho se ve vlaku pohybuje ještě jeden muž, který rovněž dostal rozkaz sledovat ho a zabít. Kdyby zůstal v zavazadlovém voze, past by sklapla. Musí ven.
Vlak zastavil a Converse se vrhl ke dveřím. Psi se vztekle rozštěkali, ale to už probíhal uličkou předposledního vagonu ke dveřím. Zapomnětlivý kněz, který spěchá za nemocným, se omlouval vystupujícím pasažérům, ale ve skutečnosti měl jedinou starost - dostat se z vlaku, než se bezvědomý

lovec probere nebo než ho někdo najde. Z druhého schodu seskočil na nástupiště, rozhlédl se a sprintoval do stínu nádražní budovy. Věděl, že se nesmí zastavit.
Byl volný. Žil. Ale od staré ženy, která čeká na svého kněze, ho dělily desítky kilometrů.

31 KAPITOLA

Valerie běžela ulicí a bála se ohlédnout, ale věděla, že musí. Armádní důstojník se hádal se svým šoférem. Když se na rohu Madison Avenue ohlédla podruhé, zamrazilo ji - voják se rychle přibližoval. Nedbala, že na semaforu pro chodce právě naskočila červená, přeběhla na druhou stranu a vysloužila si zuřivé troubení několika nervózních řidičů.
Deset metrů před ní zastavilo u protějšího obrubníku taxi. Vystoupil z něj starší muž s prošedivělými vlasy, unaveně se protáhl a čekal, až mu řidič černé pleti vrátí drobné. Valerie se vrhla mezi projíždějící automobily, doběhla k taxíku, otevřela levé zadní dveře a nasedla.
„Hej, paní, zbláznila jste se?" křikl na ni zkoprnělý černoch za volantem. „Nastupuje se zásadně z chodníku! Chcete, aby vás něco
přejelo?"
„Promiňte," vyhrkla Valerie a schoulila se na zadním sedadle, zatímco mozek vybičovaný panikou zoufale hledal východisko. Za pokus to stojí! „Honí mě manžel! Já už se nenechám bít! Bolí to! Běží za mnou! Je... je armádní důstojník."
Šedovlasý muž nechal drobné drobnými a urychleně vyklidil pole. Taxikář se otočil k Valerii a v jeho široké černé tváři se zračila zvědavost a podezření.
„Nelžete?"
„Celé ráno jsem zvracela po tom výprasku, co jsem od něho v noci schytala."
„Důstojník? V armádě?"
„Ano. Mohl byste, prosím vás, odjet?" Valerie se zabořila ještě hlouběji do sedadla. „Je tamhle na rohu. Jestli přejde ulici, uvidí
mě."
„Žádnej strach, paničko." Řidič se natáhl přes opěradlo a zatlačil oba zajišťovací kolíky na zadních dveřích. „Jo, měla jste pravdu! Řítí se přes křižovatku jako blázen. No páni, těch stužek vod metálů! A je hubenej jak tyčka. No jo, hubeňouři byli ty nejhorší svině - promiňte mi ten výraz."
„Jeďte už!"
„Klid, paničko. Zákon mluví jasně. Povinností každýho taxikáře je chránit svýho pasažéra. A já jsem sloužil jako vojín u pěchoty a na tuto příležitost čekám už dvacet let. Teď mám skutečně dobrej důvod... Teda, jestli jste mně fakt prve nelhala." Řidič, chlap jako hora, vystoupil z taxíku a Valerie polomrtvá strachem sledovala, jak obešel kapotu na chodník a zařval z plných plic.
„Hej, kapitáne! Jo, vy! Nehledáte náhodou paničku?"
„Cože?" Důstojník se rozběhl k černochovi.
„Tak, kapitáne. Bohužel vám nemůžu zasalutovat, protože uniformu mám uloženou v šatníku v podkroví - kdybych měl nějaký podkroví. Ale hlásím, že hlídka proběhla úspěšně. Přejete si vodvézt, pane? Můj džíp je vám k dispozici."
Důstojník vyrazil k taxíku, ale v půli kroku ho zastavila obrovská pěst, která se mu zaryla do žaludku. Pak mu černoch vrazil vší silou koleno do rozkroku a dílo zkázy završil direktem do úst. Valerie zalapala po dechu; kapitán s obličejem zalitým krví se skácel na chodník. Řidič oběhl zezadu svůj taxík, skočil za volant, zabouchl, zařadil rychlost a rozjel se.
„Nádhera! Netušíte, jak se mně ulevilo, madam. Tak kam to bude? Taxametr běží."
„Já... já nevím."
„Ach jo. Tak začneme od začátku. Kam chcete vodvézt?"
„Nejdřív k telefonu... Proč jste to udělal?"
„Moje věc. Vám do toho nic není."
„Vy jste se zbláznil! Mohli by vás zavřít!"

„Za co? Že jsem bránil zákazníka před napadením? Ten chlap běžel k mýmu autu a bylo jasný, vo co mu jde. Kromě toho nebyli kolem žádný policajti."
„Předpokládám, že jste bojoval ve Vietnamu," řekla Valerie po dlouhé odmlce s pohledem upřeným na velkou černou hlavu před sebou.
„Jo, dostalo se mi tý cti. Fakt krása."
„Říká vám něco jméno Delavane? Generál George Marcus Delavane. Znal jste ho? Co jste si o něm myslel?"
Taxík se náhle zakymácel, jak řidič pevně sevřel volant. Těžká noha dupla na brzdu a vůz se zastavil tak prudce, že Valerie narazila na
opěradlo předního sedadla. Mohutná hlava se k ní otočila a v černých zornicích, které sršely vztekem a nenávistí, Valerie postřehla hluboko zasunutou, ale nezaměnitelnou hrůzu, kterou tak často viděla v Joelových očích. Řidič několikrát polkl a žár v jeho pohledu se zmírnil, jak vztek ustoupil do pozadí a uvolnil místo strachu. Obrátil se zpátky k volantu a už klidným hlasem odpověděl: „Já vo generálech moc nepřemýšlel. Tak kam to bude, mladá paní? Taxametr běží."
„Já opravdu nevím... Nejdřív si musím někam zavolat. Počkáte na mě?"
„Máte peníze? Nebo vám je ten kapitán všechny sebral? Moje péče má svý hranice. Za dobrý skutky mně nikdo nezaplatí."
„Nebojte se. Peněz mám dost."
„Ukažte."
Valerie vylovila z kabelky stodolarovku. „Stačí?"
„Jo, ale todle byste dělat neměla v každým taxíku, ani když spěcháte. Jinak skončíte někde v zastrčený uličce jako studená mrtvola."
Valerie si povzdechla. „Zastavte, prosím, u nejbližšího telefonu."
Budka stála na rohu Madison Avenue a 78. ulice. Valerie vystoupila, otevřela kabelku a vytáhla z ní list hotelového dopisního papíru. Vhodila do přístroje minci a vytočila číslo, které si v noci vyhledala v seznamu.
„Velitelství strategického letectva Denver," ohlásila se telefonistka.
„Dobrý den, slečno. Mohla byste mi, prosím vás, poradit?" požádala Valerie, zatímco její oči sledovaly provoz a vyhlížely hnědý sedan s nápisem US ARMY na kapotě a dveřích. „Snažím se sehnat jednoho důstojníka. Je to můj příbuzný a..."
„Okamžik, prosím. Přepojím vás."
„Základna Denver, osobní oddělení," ohlásil se tentokrát mužský hlas. „U telefonu seržant Porter,"
„Dobrý den, seržante. Snažím se sehnat jednoho důstojníka," zopakovala Valerie. „Je to můj příbuzný, který mi u tety nechal vzkaz, že se mnou potřebuje nutně mluvit."
„Slouží v Coloradu, madam? Kde přesně?"
„Ehm... Já nevím."
„Colorado Springs? Akademie? Nebo snad Cheyenne Mountains?"
„Já ani nevím, jestli je v Coloradu." „Tak proč jste volala do Denveru?" „Našla jsem si vás v seznamu."
„Aha." Seržant se krátce odmlčel. „Ten důstojník vám nechal vzkaz, že s vámi potřebuje nutně mluvit?" zeptal se mechanicky. „Ano."
„Ale telefonní číslo nebo adresu vám nedal."
„Jestli ano, teta ji zapomněla. Víte, je už dost stará."
„Postup je takový, slečno," vysvětloval poddůstojník koženě. „Napíšete si žádost, v níž uvedete jméno a hodnost důstojníka, kterého hledáte, a zašlete ji na centrální osobní oddělení na Randolphově základně vojenského letectva v San Antoniu v Texasu. Oni vám odpoví."
„Na to nemám čas, seržante! Hodně cestuji a i teď vám volám z letiště."
„Promiňte, slečno, ale takový je předpis."
„Já nejsem slečna, seržante! A můj bratranec je generál a opravdu se mnou potřebuje mluvit! Chci vědět, kde ho najdu, a jestli mně to nemůžete říct, jistě mu můžete alespoň zavolat a říct mu, že jsem ho sháněla. Dám vám své jméno a telefonní číslo, kde mě zastihne. To je rozumný návrh, seržante, nemyslíte? Jde o naléhavou rodinnou záležitost."

„Říkáte generál, madam?"
„Ano, seržante Pottere. Generál Abbott."
„Sam Abbott? Pardon, chci říct brigádní generál Samuel Abbott?"
„Ano, seržante Pottere, to je můj bratranec."
„Jmenuji se Porter, madam."
„Promiňte, budu si to pamatovat."
„Dobře. Nevidím žádné bezpečnostní riziko, slečno - madam. Každý ví, kde generál Abbott slouží. Je to velmi populární důstojník a často o něm píšou v novinách."
„A kde tedy, seržante? Osobně mu zdůrazním, jak moc jste mi pomohl - nám oběma."
„Nellisova letecká základna v Nevadě, madam. Nedaleko Las Vegas. Generál Abbott je náčelníkem výcvikového střediska zaměřeného na nácvik pokročilých taktických manévrů, kterým procházejí všichni velitelé eskader. Je to úžasný pilot... Dáte mi, prosim, své jméno, madam?"
„Proboha! Poslední výzva pro můj let! Děkuji, seržante." Valerie zavěsila a uvažovala co dál, zatímco její oči stále sledovaly okolní ulice. Má Samovi zavolat hned, nebo raději počkat? Náhle si uvědomila, že nemá dost mincí a meziměstsky tedy volat nemůže. Musela by použít kreditní kartu a zúčtovací centrum banky by zaznamenalo, odkud a kam telefonovala. Vyšla z budky a vrátila se k taxíku.
„Jestli vám to nevadí, paní, rád bych vodsud co nejrychleji vypadl," přivítal ji řidič s tichou naléhavostí v hlase.
„Co se děje."
„Mám v autě vysílačku naladěnou na policejní kanál. Právě hlásili, že na rohu Pětapadesátý a Madisonový zmlátil černý taxikář armádního kapitána a vodjel na sever. Naštěstí si nikdo nevšiml espézetky, ale popis celkem sedí. ‚Velkej černej bastard, pěsti číslo dvanáct.' Tak vo mně ti miláčci mluvili."
„Jedeme," zavelela Valerie. „Říkám to opravdu nerada, ale nesmím se do ničeho namočit." Taxík rychle projel křižovatkou a odbočil na východ do 81. ulice. „Vznesl... můj manžel proti vám obvinění?" zeptala se starostlivě.
„Ne, v tom jsem z vobliga," odpověděl řidič. „Musel vás pořádně zřídit. Stáhl vocas mezi nohy a utekl. Bůh žehnej jeho bílýmu srdci. Tak, kam to bude?"
„Musím si to rozmyslet."
„Vaše prachy."
Potřebovala se dostat do Las Vegas, ale myšlenka na návrat na LaGuardiovo nebo Kennedyho letiště ji naplňovala pramalým nadšením. Jestli nepřítel umí jen trochu předvídat, logicky ho napadne tato místa hlídat. Řešení jí napověděla šest let stará vzpomínka. Trávili s manželem víkend u přátel v New Jersey, když Joelovi zavolal Nathan Simon a oznámil mu, že musí v neděli odletět do Los Angeles, protože mu na pondělí ráno domluvil schůzku s klientem. Potřebné dokumenty mu pošle expresní zásilkovou službou. Joel letěl z letiště v Newarku.
„Můžete mě zavézt do Newarku?"
„Můžu vás vodvézt třeba na Aljašku, madam, ale Newark?"
„Na letiště."
„Tak to jo. Jedno z nejlepších. A mně to taky vyhovuje. Mám nedaleko bráchu. Doufám, že ještě žije. Vezmu to přes Lincolnův tunel. Nevadí, když si zapnu vysílačku?"
„Vůbec ne."
Signál se ztrácel; řidič otočil knoflíkem a doladil příjem. „Incident na Pětapadesáté a Madison Avenue je negativní. Desátý okrsek odvolal pátrání, protože oběť odmítla spolupracovat a neidentifikovala se. Hlídkové vozy, máte pohov. Pomáháme jenom těm, kdo si pomůžou sami."
Řidič si hlasitě oddechl a vypnul vysílačku. „Slyšela jste to? Prej ‚incident negativní'! Todle by ve Vietnamu na těch tiskovkách, co na nich hlásili počty mrtvejch, nikdy neřekli. Voni se nikdy nepoučili."
Valerie se předklonila. „Ptala jsem se vás... na Vietnam. Na generála Delavanea. Mohl byste mi o něm něco říct?"
Trvalo dobrou minutu, než černoch odpověděl, tichým, sotva slyšitelným hlasem, který skrýval stud za porážku. „Tady mám pověšenou svou licenci, madam. Vezu vás na letiště do Newarku - za to platíte, a

to je taky všechno, co dostanete."
Zbytek cesty proběhl za ponurého mlčení v tísnivé atmosféře strachu, která vyplňovala kabinu. Po tolika letech, pomyslela si Valerie. Bože můj.
Zdržel je hustý provoz v tunelu - začínal víkend a Newyorčané houfně putovali k newjerseyským plážím. U letiště uvízli v dopravní zácpě, fronta aut před odletovým terminálem byla téměř půl kilometru dlouhá. Konečně vklouzli na volné místo u obrubníku a Valerie vystoupila. Zaplatila řidiči o sto dolarů více, než ukazoval taxametr, a poděkovala mu. „Moc jste mi pomohl. Myslím, že na vás nikdy nezapomenu."
„Jak říkám, je to moje práce. A měl jsem svý důvody."
„Jsem vám opravdu moc vděčná. Chtěla bych říct něco... Nevím, jak se vyjádřit."
„Ani to nezkoušejte. Ta zelená stačí."
„Peníze jsou málo."
„Musí stačit, dokud lidi nepřijdou na něco lepšího. Jenže toho já se nedožiju... Dejte na sebe pozor, paní. Myslím, že máte větší problémy než většina z nás. Hodně jste mi toho řekla - samozřejmě jsem už všechno zapomněl."
Valerie se otočila a vešla do letištní haly. Před přepážkami se vytvořily děsivě dlouhé fronty a nejdřív musela zjistit, do které se postavit. Trvalo jí to skoro dvacet minut a teprve za další hodinu držela v ruce letenku na spoj společnosti Air American do Las Vegas, který startoval ve 12.35. Čas do nástupu může vyplnit tím, že se pokusí ověřit, zda její akce vůbec měla nějaký smysl, nebo se jen zoufale chytala stébla naděje. Vyměnila dvacetidolarovou bankovku za dvě ruličky čtvrťáků po deseti dolarech a doufala, že to bude stačit. Vyjela eskalátorem do patra a zamířila k telefonním automatům na konci dlouhé řady nejrůznějších obchodů. Od operátorky na nevadských informacích získala číslo ústředny Nellisovy letecké základny, vytočila je a požádala telefonistku, aby ji přepojila na generála Abbotta.
„Nevím, jestli už bude na základně," řekla dívka.
„Ach." Valerie zapomněla na tříhodinový časový rozdíl.
„Okamžik. Vidím, že se zapsal. Ranní letový rozvrh..."
„Kancelář generála Abbotta."
„Mohla bych, prosím, mluvit s panem generálem? Jmenuji se Parquetová. Virginia Parquetová."
„Smím se zeptat na důvod vašeho telefonátu? Generál je velmi zaneprázdněný a za půl hodiny startuje k cvičnému letu."
„Jsem jeho sestřenice. Už jsme se dlouho neviděli, ale v rodině došlo k tragické události a musím ho informovat..."
„Ach, to je mi moc líto."
„Nemůžete mně ho dát alespoň na vteřinku? Možná si na mě nevzpomene, už je to opravdu hodně dávno, ale třeba pomůže, když mu řeknete, že za starých časů jsme spolu v New Yorku několikrát královsky povečeřeli. Je to opravdu velmi naléhavé a mně je moc líto, že nositelem špatných zpráv musím být zrovna já, ale rodina mě prostě určila a já nemohla odmítnout."
„Ano, samozřejmě. Chápu."
Čekání dovedlo Valerii k bráně pekla. Konečně se ozvalo cvaknutí a po něm známý hlas.
„Virginia... Parquetová?"
„Ano."
„Ginny - z New Yorku? Večeře v New Yorku?"
„Ano."
„Ty jsi manželka, ne sestra."
„Ano!"
„Dej mi číslo. Za deset minut ti zavolám."
„Volám z automatu."
„Zůstaň u něho. To číslo."
Valerie přečetla číslo ze štítku, zavěsila a uvažovala, co provedla. Věděla však, že nic jiného udělat nemohla. Posadila se na plastovou . lavičku vedle telefonního automatu, hleděla k eskalátoru a pozorovala ruch před obchody, u baru, u stánku s rychlým občerstvením, u dvou restaurací. Zakázala si dívat se na hodinky, a teprve když telefon zazvonil, zjistila, že uplynulo dvanáct minut.

„Ano?"
„Valerie..."
„Ano!"
„Nechtěl jsem volat z kanceláře, tam by mě pořád někdo přerušoval. Kde přesně jsi? Podle předčíslí vím, že v New Jersey."
„Na letišti v Newarku. V půl jedné odlétám do Las Vegas. Musím s tebou mluvit."
„Zkoušel jsem tě sehnat. Talbotova sekretářka mně dala tvoje číslo..."
„Kdy?"
„Před dvěma dny. Byl jsem v Mojavské poušti na manévrech a byl jsem tak vyřízený, že jsem neměl sílu pustit si rádio nebo televizi. A noviny tam nechodí. Zvedl to nějaký chlap, a když mně řekl, že nejsi doma, zavěsil jsem."
„To byl Roger, Joelův otec. Je mrtvý."
„Já vím. Říkají, že to mohla být sebevražda."
„Ne!" Valerie se nadechla. „Já jsem ho viděla, Same. Mluvila jsem s ním! Mluvila jsem s Joelem! To všechno jsou lži! Samé lži!"
„A právě o tom si musíme promluvit," řekl generál. „Zavolej mně, až přiletíš. Stejné jméno. Na letišti tě bohužel vyzvednout nemůžu, protože mě tady zná moc lidí, ale vymyslím, kde se sejdeme."
„Děkuju ti, Same." Valerii se zadrhl hlas. „Jsi jediný, koho máme."
„Máme?"
„V dané chvíli ano. Joelovi jsem zůstala jenom já."

*****

Z temného zákoutí za nádražní budovou sledoval, jak se vlak do Osnabrucku rozjíždí. Mohutná ocelová kola se opřela do kolejnic, proklouzla, ale pak postupně nabírala rychlost - a Joel každým okamžikem očekával, že ticho noci prolomí hlasitý hvizd následovaný ještě hlasitějším skřípotem brzd, vlak se zastaví a ze zavazadlového vozu se se zděšeným křikem vyřítí opilý železničář. Ale souprava v klidu odjížděla a Joel si marně lámal hlavu, co se asi stalo. Že by ten opilec usnul? Viděl ho vůbec vybíhat z vagonu? Ale další úvahy přerušil pohled na muže, který probíhal uličkou mezi sedadly předposledního vozu směrem dozadu, dvakrát se vrhl k oknu a přitiskl tvář na sklo. Pak zmizel, aby se vzápětí objevil s pistolí v ruce v náhle otevřených zadních dveřích vagonu a mžoural do stínů chabě osvětleného nástupiště.
A pak se vrah rozhodl - sevřel rukou madlo a vyskočil z rozjíždějícího se vlaku. Po dopadu se na štěrku několikrát přetočil a zůstal ležet, ale než vozy zmizely za zatáčkou, už běžel k nádražní budově, očividně rozklepaný panikou. Lovec Akvitánie se bál, že mu unikne kořist, a nesnesl představu, že nesplní rozkaz. Converse opustil svou pozorovatelnu za rohem a rozběhl se temným stínem za nádražní budovou k parkovišti. Cestující, kteří tady
vystoupili, startovali automobily nebo do nich nasedali, dvě dvojice na chodníku zabrané v družném rozhovoru zřejmě čekaly, až je někdo naloží. Za okamžik se na příjezdové silnici vynořil automobil; oba muži radostně zamávali, čtveřice nastoupila a vůz odjel. Poslední dvě auta patřila personálu stanice. Nádraží se na noc zavíralo a parkoviště osiřelo. Prázdný prostor osvětlovala jediná lampa pod střechou a její zář sotva dosahovala k vysokým stromům za rozlehlým, hrubým štěrkem vysypaným prostranstvím, které v přízračném šeru vypadaly jako neproniknutelná zeď.
Joel se držel pokud možno ve stínu a klouzal z jedné temné kapsy do druhé, až se přitiskl zády ke zdi pod klenutým obloukem na kraji budovy. Čekal, ruku s pistolí volně svěšenou podél těla, a přemítal, jestli bude muset zbraň použít, jestli vůbec dostane šanci ji použít. Uvědomoval si, že ve vlaku měl obrovské štěstí, že se nemůže rovnat profesionálním zabijákům. Před lety se mu sice podařilo přelstít nepřátele, uniknout ze zajateckého tábora a dostat se ke svým, jenže tehdy byl mnohem mladší a i okolnosti byly jiné. Ale z těchto vzpomínek mohl čerpat poučení pro současnost a taky to dělal, protože jiné vodítko neměl. Vyrazil zpod oblouku a rozběhl se k rohu budovy.
Zaburácely výstřely a o zeď těsně vedle jeho hlavy se rozpleskly kulky. Uskočil stranou, překulil se na štěrku a unikl mimo dosah světla. Další tři střely se zaryly do kamínků u jeho nohou, ale to už dosáhl

hranice porostu a skočil za nejbližší keř. Instinktivně vycítil, co má dělat. Vykřikl bolestí, zachraptěl ve smrtelné agonii - a rychle se odplazil mezi keři o dobré tři metry stranou, otočil se na kolenou ke světlu a nehybně vyčkával.
Nemýlil se. Lovce Akvitánie osudově přitahovalo místo, odkud se kořist naposled ozvala. S pistolí v napřažené ruce vyšel ze stínu za budovou a obezřetně se blížil ke skupince keřů. Joel přejížděl neslyšně dlaní po zemi, až nahmatal kámen velký jako pěst. Zvedl ho a s bušícím srdcem čekal na nejvhodnější okamžik. Lovec se přiblížil na tři metry k porostu; Joel se rozmáchl a hodil kámen vysokým obloukem do místa, kde před chvílí ležel.
Kámen žuchl mezi větve; voják Akvitánie se bleskurychle přikrčil a pálil do křoví jeden výstřel za druhým. Joel namířil, a jak se mu pomalu stávalo druhou přirozeností, dvakrát stiskl spoušť. Zabiják zavyl, chytil se za břicho a svezl se k zemi.
Converse neměl čas na myšlenky ani pocity. Vylezl z křoví a rozběhl se k padlému nepříteli, popadl ho za paže a zatáhl do porostu.
Pak poklekl vedle něho a hledal na krku tepnu, aby se přesvědčil, že je skutečně mrtvý. Byl. Další oběť války, kterou rozpoutala novodobá Akvitánie, vojenská konfederace, v jejímž čele stál George Marcus Delavane.
Nádraží i jeho okolí bylo prázdné a pusté. Kdyby zde někdo byl, jistě by slyšel výstřely a přivolal policii. Jak daleko může být do Osnabrucku? Joel vzpomínal na časové údaje, které si přečetl v jízdním řádu, ale události se seběhly tak rychle a tak brutálně, že mozek nestačil nepodstatně detaily absorbovat. Věděl jen tolik, že interval mezi stanicemi byl kratší než jedna hodina. Musí zavolat na nádraží do Osnabrucku, než tam vlak dojede. Jenže odkud?
Uvažoval, jak teď asi vypadá. Klobouk ztratil bůh suď kde a oblek měl zválený a pomačkaný, ale bílý límeček stále pevně držel na krku a dělal z něj kněze. Ano, bude kněz. A ve městě je jistě kostel, fara a v ní kolega, který snad bude umět anglicky.
Joel se rozběhl ke vzdáleným pouličním lampám a posté za posledních několik dní si slíbil, že přestane kouřit. Valerii přiměl, aby se svého zlozvyku vzdala; proč se sám neřídil vlastní radou? Protože jemu se přece nemůže nic stát! Nebo že by mu na ní záleželo víc než na sobě? Přestaň! Teď máš jiné starosti. Kde je ten zatracený kostel?
O dvě ulice dál se zvedala nízká věž malého kostelíku a zprava k němu přiléhal domek jako klícka. Fara. Joel se rozběhl ke dveřím ozdobeným vyřezávaným křížem a zaklepal. Za okamžik mu otevřel baculatý růžolící páter s několika řídkými, ale pečlivě učesanými sněhobílými vlásky na holé hlavě. „Ach, guten Tag, Herr Kollege."
„Promiňte," vyhrkl Converse udýchaně. „Jsem Američan a neznám z němčiny ani slovo. Nemluvíte náhodou anglicky?"
„Ale zajisté. Alespoň doufám. Absolvoval jsem ve vaší zemi noviciát. Návštěva zahraničního kolegy, navíc tak atraktivního mladého muže, ovšem volá po skleničce. Pojďte dál, pojďte dál." „Už nejsem tak mladý, otče," řekl Joel a vešel. Německý páter ho vratkým krokem odvedl do obývacího pokoje, jehož stěny zdobily krucifixy vykládané skleněnými imitacemi drahých kamenů a obrazy svatých, kteří měli do jednoho nepřirozeně zženštilé obličeje. „Co si dáte? Mám sherry a mešní muscatel a pro významné příležitosti portské, které schovávám pro velmi vzácné hosty... Kdo vás poslal? Ten šibalský novic z Lengerichu?"
„Potřebuju pomoc, otče."
„Bože můj, kdo ji dneska nepotřebuje? Chcete se vyzpovídat? Jestli ano, pak vás pro smilování boží prosím, abyste to odložil do zítřka. Miluji boha, našeho pána, celou svou duší a ze všech sil, a jestli jde o hříchy těla, jsou dílem satana. Ne mým, ale archanděla temnot!"
Muž byl zjevně opilý. Nohy se mu zamotaly do sutany a zřítil se k zemi. Converse k němu přiskočil, zvedl ho a uložil na židli vedle stolku s telefonem.
„Prosím, pochopte mě, otče. Nebo spíše nechápejte mě špatně. Musím se spojit s jednou ženou, která na mě čeká v Osnabrucku. Je to důležité!"
„Žena? Odstup, satane! Žena je lucifer s planoucíma očima! Myslíte
si, že jste lepší než já?"

„Kdepak, otče. Prosím vás, pomozte mi."
Joel musel ještě deset minut žadonit a přemlouvat podrouženého kněze, ale nakonec se dobrý páter uklidnil a chopil se telefonu. Představil se jako muž boží a za okamžik jeho falešný kolega uslyšel slova, která mu dovolila volněji vydechnout.
„Frau Geyner? Es tut mir Leid..." Starý kněz a ještě starší žena spolu několik minut hovořili a v posledních třiceti vteřinách duchovní jenom přikyvoval. Zavěsil a řekl Joelovi: „Čekala na vás." Zmateně potřásl hlavou. „Prý si myslela, že jste vystoupil na nákladním nádraží. .. Proč na nákladním?"
„Já vím, jak to myslela."
„Já ne. Ale zná cestu a za půl hodiny si pro vás přijede. Díky vám jsem vystřízlivěl, otče. Nechoval jsem se, doufám, neuctivě nebo hanebně, že ne?"
„Vůbec ne," ubezpečil ho Joel. „Přijal jste ve svém domě muže v nouzi."
„Víte co? Napijme se. Ale ne vína, chtělo by to něco silnějšího. Mám v ledničce americký bourbon. Jste Američan, nebo snad ne?"
„Jsem. A sklenku bourbonu si dám velmi rád."
„Výborně. Následujte mě do mé skromné kuchyně. Vidíte, jsem dobrý sluha páně. Poskytuji útěchu."
„Jistě."
„Kde jste studoval, otče?" zeptal se německý duchovní, když oběma nalil whisky.
„Na Katolické univerzitě ve Washingtonu," odpověděl Joel, spokojený sám se sebou, že si vzpomněl a dokázal tak rychle zareagovat.
„Nebesa! Také jsem tam pobýval!" zvolal prelát. „Absolvoval jsem, jak se říká, kolečko. Vzpomínáte si na... jak se jenom jmenoval..."
Ach, proboha svatého! zaúpěl v duchu Joel.

*****

Konečně dorazila Hermiona Geynerová, vysvobodila Joela a vzala ho pod svá ochranná křídla, respektive pod své velení. Drobná stařenka byla mnohem starší, než si Converse představoval, a vrásčitým obličejem mu hodně připomínala jeptišku z amsterdamského nádraží, protože mu dominovaly velké pronikavé oči srší blesky. Posadila ho do auta, zajistila dveře a zabouchla je. Pak usedla za volant a vyrazila ulicí tak zběsile, že za deset vteřin jela devadesátkou.
„Jsem vám nesmírně vděčný za všechno, co pro mě děláte," řekl Joel a zapřel se oběma nohama do podlahy.
„To nic není!" zvolala stařena hlasem nahluchlých. „Osobně jsem zachránila desítky pilotů, kteří havarovali u Bremerhavenu, Stuttgartu a Mannheimu! Naplila jsem vojákům do očí a projela zátarasy! Nikdy jsem neselhala! Ty svině na mě neměly!"
„Zachránila jste mi život a já vám chci poděkovat," řekl Joel. „Vím, že vám Valerie, vaše neteř a moje... bývalá manželka, řekla, že jsem nespáchal nic z toho, co mně kladou za vinu. Nelhala. Jsem opravdu nevinný."
„Ach, Valerie! Sladké dítě, ale velmi nespolehlivá. Zbavil jste se jí, ja?"
„Tak bych to nedefinoval," namítl Joel nesměle.
„Jak by také mohla," pokračovala Hermiona Geynerová, jako kdyby ho neslyšela. „Malířka! Všichni víme, jak jsou umělci nespolehliví. No a její otec byl Francouz! Ptám se vás, mein Herr, mohla si do života přinést větší zátěž? Franzose! Hanba Evropy. Stejně falešní jako jejich víno, kterého mají pořád plné břicho. Jsou to opilci, víte? Mají to v krvi."
„Ale tomu, co vám o mně řekla, věříte, že? Jinak byste mně přece nepomáhala, nezachránila byste mi život."
„Protože je to v našich silách, mein Herr. Víme, že to dokážeme."
Converse žasl. Hleděl na silnici, která jim v kuželech reflektorů letěla v ústrety s bolestným kvílením pneumatik v zatáčkách, a přemítal o zvratech osudu. Hermiona Geynerová byla úplně jiná, než očekával, ale to se teď dalo říci v podstatě o všem. Byla stará a tak pozdě v noci se na ní nutně projevovalo napětí, jež v posledních dvou dnech jistě prožívala. U starých unavených lidí vyplouvají na povrch

minulé předsudky. Ráno si snad budou moci pohovořit s chladnou hlavou. Ráno začne nový den a Valerie mu slíbila, že mu do Osnabrucku zavolá, aby ho informovala, jak pokročila se Samem Abbottem. Musí mu zavolat! Sam se musí dozvědět o slovech podivného jazyka, která použil stařík v Amsterdamu, slovech, která skrývala mnohem zlověstnější význam. Vraždy. Atentáty! Proboha tě prosím, Val, zavolej!
Converse sledoval mírumilovnou krajinu, kterou v rozpačitém
mlčení míjeli. Plynuly minuty.
„Jsme na místě, mein Herr!" ohlásila Hermiona Geynerová hlasitě. Smykem odbočila na příjezdovou cestu a projela pod kamennou bránou ke starému trojpodlažnímu domu, který stál nedaleko hlavní silnice a svou velikostí, širokými okny pod ozdobnými stříškami a prolamovanými štíty musel kdysi působit docela majestátně. V měsíčním světle ovšem Joel viděl, že se jeho vznešenost dávno vytratila; jako jeho majitelka byl i dům příliš starý, jeho někdejší velkolepost křehká a omšelá.
Po sešlapaném kamenné schodišti vyšli na rozlehlou terasu a zamířili ke dveřím. Hermiona Geynerová krátce zaklepala; za několik vteřin jim otevřela další stařena a s vážnou úklonou je vpustila dovnitř.
„Máte to tady krásné," začal Joel. „Chtěl bych vám..."
„Pst!" umlčela ho Hermiona Geynerová, odložila klíčky od auta
do červené lakované dřevěné misky na stolku v hale a zvedla ruku.
„Diese Richtung!"
Converse ji následoval k širokým dvoukřídlým dveřím, ale když je otevřela a vešla, zmateně se zarazil na prahu a úžasem zamrkal. Ve velkém, slabě osvětleném viktoriánském sále stála řada židlí s vysokými opěradly a na nich sedělo devět věkovitých stařen. Joel si je fascinovaně jednu po druhé prohlédl a v několika případech se setkal s nesmělým úsměvem. Jiné se však třásly věkem a slabostí a jejich tupý pohled svědčil o pokročilé senilitě, jedna měla zavřené oči a něco si pro sebe mumlala a dvě nebo tři na něho hleděly s neskrývaným
podezřením.
Ozval se křehký potlesk vyschlých žilnatých rukou, rozhýbaných se zjevným úsilím. Hermiona Geynerová ukázala na dvě volné židle v čele místnosti a naznačila Joelovi, aby se posadil. Sama usedla vedle něho a neskutečný aplaus pomalu dozněl.
„Meine Schwestern Soldaten!" zahřímala Hermiona Geynerová a povstala. „Heute Nacht..."
Mluvila asi deset minut a její proslov občas přerušil potlesk a hlasité projevy obdivu a uznání. Pak se stařena posadila, zvednutím ruky ukončila ovace a vyštěkla: „Nun Fragen!"
Jako na povel se stařeny rozhovořily. Jedna po druhé zvedaly křehké hlásky, ale některé mluvily důrazným, téměř nepřátelským tónem. A pak si Converse uvědomil, že se ženy dívají na něho! Kladou mu otázky! Jedna nebo dvě se při tom dokonce pokřižovaly, jako kdyby uprchlík, kterého zachránily, byl skutečně kněz.
„No tak, mein Herr!" vyzvala ho Hermiona Geynerová hlasitě. „Odpovězte dámám!"
„Nemůžu odpovídat na otázky, kterým nerozumím," bránil se Joel.
Bez nejmenšího náznaku nebo varování Hermiona Geynerová náhle vyskočila ze židle a vyťala mu prudký políček. „Takové úhybné manévry vám tady nepomůžou!" Znovu ho udeřila a kamenem prstenu mu prosekla kůži na tváři. „Víme, že jste rozuměl každému slovu, které zde bylo řečeno! Kdy si vy Češi a Poláci konečně uvědomíte, že nás neošálíte? Jste kolaboranti! Máme důkazy!"
Stařeny začaly hulákat jedna přes druhou, jejich vrásčité obličeje byly naplněny nenávistí. Converse vstal. Pochopil - Hermiona Geynerová a všechny ženy v místnosti jsou šílené, senilní nebo obojí. Stále žily v době násilí a bojů, která skončila před čtyřiceti lety.
Náhle se otevřely dveře na protější straně sálu a vešli dva muži. Jeden měl na sobě plášť do deště, pravou ruku v kapse a v levé držel jakýsi balíček. Druhý si přehodil přes pokrčené předloktí svrchník a ruka pod kabátem jistě držela pistoli. A pak se objevil třetí muž a Joel zavřel oči a pocítil nesnesitelnou bolest u srdce. Poslední příchozí měl ovázané čelo a ruku na pásce. Converse věděl, že tato zranění mu způsobil on - v zavazadlovém voze vlaku do Osnabrucku.
První muž k němu přistoupil a podal mu balíček. Byla to hnědá obálka bez známek a s newyorskou adresou Nathana Simona, která obsahovala memorandum, s nímž si dal v Amsterdamu tolik práce!
„Pozdrav od generála Leifhelma. Posílá vám ho jako výraz svého uznání." Ve slově „generál" zaznělo

tvrdé německé g.

32 KAPITOLA

Petr Stone sledoval, jak lékař prověřený Ústřední zpravodajskou službou dokončuje třetí a poslední steh v koutku úst armádního kapitána, který strnule seděl na židli.
„Ten můstek si musíte nechat spravit," konstatoval doktor. „Znám výborného laboranta, který to zvládne za pár hodin, a jednoho zubaře na Dvaasedmdesáté, který se postará o zbytek. Až se s nimi domluvím, zavolám vám."
„Ten parchant!" zaburácel kapitán tak hlasitě, jak mu polovina obličeje ochrnutá po lokálním anestetiku dovolila. „Byl jako tank! Podělaný černý tank! Určitě pro ni nepracoval, byl to jenom obyčejný taxikář! Proč, sakra?"
„Možná jste ho nabudil," poznamenal civilista a složil několik listů papíru popsaných poznámkami. „To se stává."
„Co se stává?" zaječel důstojník.
„Nechte toho řvaní, kapitáne. Nebo vám prasknou stehy." Lékař varovně pozvedl injekční stříkačku.
„No dobře, už mlčím," ztišil se důstojník. „Ale můžete mně říct, co v tom vašem esoterickém jazyce znamená slovo ‚nabudil'?"
„Je to dokonale srozumitelná angličtina." Stone se otočil k lékaři. „Víte, že už pro CIA nepracuju, takže mně vystavte účet."
Doktor mávl rukou. „Můžete mě pozvat na večeři. Ale laborant a zubař jsou něco jiného. Navrhuji hotovost. A vysvlečte ho z uniformy."
„Jistě."
„Ale co..." Kapitán se odmlčel, když viděl, jak civilista zvedl ruku v gestu, které mělo zcela jednoznačný význam.
Lékař uložil instrumenty do černé kožené brašny a zamířil ke dveřím, ale pak se zastavil. „Mimochodem, Stone," obrátil se k bývalému agentovi Ústřední zpravodajské služby, „díky za toho Albánce. Jeho manželka utrácí moskevské rubly jako šílená za každou potíž, pro kterou dokážu vymyslet jméno."
„Ta potíž se jmenuje její manžel. Drží si ve Washingtonu byt, o kterém ona neví, stejně jako o některých jeho sexuálních návycích."
„Tohle jí samozřejmě neřeknu."
Lékař odešel a Stone se otočil ke kapitánovi. „Před lidmi jako on nesmíte říkat nic, co není nezbytně nutné, a to platí i pro otázky. Nechtějí nic slyšet a nechtějí nic vědět."
„Omlouvám se. Jak jste to myslel, že jsem tu gorilu nabudil?"
„Opravdu nechápete? Atraktivní žena, kterou na ulici honí armádní důstojník, prsa samou stužku. Kolik vzpomínek, černých vzpomínek, mají obyčejní lidé tam venku na muže vaší sorty?"
„Sorty? Nikdy jsem se nepovažoval za příslušníka nějaké sorty, ale chápu, kam míříte... Když jsem přišel, někomu jste telefonoval, a pak ještě dvakrát. Co se děje? Zjistil jste, kam paní Converseová zmizela?"
„Ne." Stone nahlédl do poznámek a přehodil několik listů. „Můžeme ovšem předpokládat, že se vrátila do Států, aby někoho vyhledala. Někoho, komu ona a její bývalý manžel důvěřují."
„Converse má styky ve Washingtonu. Třeba hledá někoho na Kapitolu. Nebo na ministerstvu zahraničí. Možná dokonce v Bílém domě."
„Pochybuju. Kdyby někoho takového znal a myslel si, že pravda vyjde najevo dříve, než mu ustřelí hlavu, dávno by se vynořil. Nezapomínejte, že byl souzen, shledán vinným a odsouzen. Umíte si představit, že by s ním někdo ve Washingtonu nehrál přísně podle pravidel? Je poznamenaný. Jako malomocný. Potvrdilo to příliš mnoho 'spolehlivých zdrojů', které dokonce pojmenovaly diagnózu."
„A teď už asi zjistil to, co my víme už několik měsíců. Netušíme, s kým mluvíme, nemáme ponětí, kdo k nim patří."
„Nebo koho zverbovali," doplnil Stone, „koho zaměstnávají, koho vydíráním donutili, aby s nimi

spolupracoval a neprozradil obchodní tajemství." Civilista se posadil naproti armádnímu důstojníkovi.
„Ale do skládanky zapadlo několik nových kousků. Získali jsme další jména a myslím, že se nám vynořuje přesný obrys. Kdybychom dokázali vytáhnout Conversea na světlo boží a zkombinovat, co zjistil, s tím, co máme... teoreticky by to mohlo stačit."
„Cože?" Kapitán se na židlí prudce napřímil.
„Klid. Řekl jsem teoreticky a mohlo. Přihlásil jsem se o některé staré dluhy - ještě zůstalo pár lidí, kterým můžu věřit. Složili jsme celkem zajímavý obrázek."
„Proto jsme se na vás obrátili," poznamenal důstojník tiše. „Víte, jak postupovat. My ne... Co jste zjistil?"
„Tak především, slyšel jste někdy o herci Calebu Dowlingovi? Ve skutečnosti se jmenuje Calvin, ale to není důležité - snad jen pro počítače."
„Znám ho. Hraje otce rodiny v televizním seriálu Santa Fe. Nemusíte to vytroubit ze střechy do světa, ale občas se na to s manželkou díváme. Co je s ním?"
Stone se podíval na hodinky. „Za pár minut je tady."
„Opravdu? To teda zírám."
„Možná budete zírat ještě víc, až si s ním promluvíte."
„Proboha, mluvte!"
„Je to jeden z těch zlomů, které se někdy zčista jasna objeví, a my si teprve dodatečně uvědomíme, jak logicky zapadají do souvislostí. To jenom jejich načasování nebývá logické... Dowling natáčel v Bonnu další díly toho seriálu a náhodou se spřátelil s Peregrinem, americkým velvyslancem, celebritou et cetera. A také se setkal s Conversem v letadle a sehnal mu ubytování v hotelu. Ale nejdůležitější je, že tenhle Dowling zorganizoval setkání mezi Conversem a Peregrinem. Schůzka se ovšem nekonala, protože zasáhl Fitzpatrick." „A dál?"
„Když byl Peregrine zavražděn, Dowling několikrát volal na ambasádu a snažil se spojit s úřadujícím velvyslancem, ale pokaždé ho odbyli. Nakonec to nevydržel a poslal vzkaz Peregrineově sekretářce, že s ní potřebuje nutně mluvit. Sekretářka se s ním sešla a Dowling jí hodil do klína bombu. Podle všeho se s Peregrinem domluvil, že kdyby se Converse velvyslanci ozval a požádal o schůzku, zúčastní se jí i Dowling. Herec nevěří, že by Peregrine nedodržel slovo. Za druhé. Peregrine mu řekl, že na velvyslanectví něco smrdí. Mluvil o velmi podivném chování některých zaměstnanců. Jeden z incidentů Dowling viděl na vlastní oči. Prohlásil, že spousta věcí nedává smysl. Počínaje tím, že Converse na něho při rozhovoru působil jako duševně zcela zdravý a mimořádně inteligentní člověk, a konče tím, že ho po vraždě nikdo oficiálně nevyslechl, jako kdyby se úřady záměrně vyhýbaly někomu, kdo Conversea viděl mezi posledními. Podstata sdělení tkví v tom, že Dowling nevěří, že právník má s Peregrineovou smrtí něco společného. Sekretářka šla málem do kolen, ale řekla Dowlingovi, aby počkal, že se s ním někdo spojí. Zná se s rezidentem CIA v Bonnu a zavolala mu... Já také, před dvěma dny. Řekl jsem mu, že pracuju na přísně tajném vyšetřování pro ministerstvo zahraničí."
„Potvrdil vám to?"
„Ano. Pozval herce k sobě, vyslechl ho a začal se sám nenápadně rozhlížet. Postupně získává nová jména. Jedno z nich jsme už znali, ale přibudou další. Právě s ním jsem mluvil, když jste přišel. Dowling přiletěl včera. Bydlí v hotelu Pierre a měl by se dostavit v půl dvanácté."
„To je důležitý krok kupředu," pokýval kapitán uznale hlavou. „Ještě něco?"
„Dvě věci. Víte, že jsme dlouho nechápali význam smrti soudce Anstetta ani úsilí, jaké Akvitánie vynaložila, aby tu vraždu připsala na vrub mafii. Vůbec jsme netušili, proč Halliday využíval právě Anstetta. Nuže, počítačoví kouzelníci našli v armádních databázích odpověď. V říjnu 1944 soudce sloužil jako právník v Bradleyové První armádě - stejně jako Delavane, který tehdy jako velitel praporu poslal před vojenský soud jistého seržanta a obvinil ho z dezerce v průběhu bitvy. Plukovník Delavane žádal exemplární trest, kterým by zapůsobil nejen na své vojáky, ale i na Němce. Prvním chtěl dát najevo, že mají tvrdého velitele, druhým, že proti takovému bojují. Seržant byl shledán vinným a odsouzen k smrti."
„Kristepane," vydechl důstojník. „Slovikův" případ se vším všudy."
„Přesně tak. Až na to, že se o něm doslechl mladý poručík jménem Anstett a přicválal s kouřícími právnickými kolty v rukou. S využitím odborných posudků vojenských psychiatrů nejen zajistil

seržantovo osvobození a odeslání na léčení do vlasti, ale případ úplně obrátil a postavil před soud samotného Delavanea, když pomocí posudků stejných psychiatrů vážně zpochybnil jeho velitelské schopnosti. Ohrozil tak vynikající vojenskou kariéru a byl by ji úplně zničil, kdyby Delavane neměl vlivné přátele na ministerstvu války. Ti hlášení pohřbili tak dokonale, že se našlo až v šedesátých letech, když se archivní materiály a osobní spisy převedly na počítače - bylo založeno ve složce jiného Delavanea."
„Vynikající práce, pane Stone. Tím se mnohé vysvětluje."
Civilista zavrtěl hlavou. „Jenom část. Nevysvětluje to Anstettovu vraždu. A nemylte se, byla to mafie od začátku do konce - až k muži, který stiskl spoušť." Stone přetočil několik listů. „To znamená, že musela existovat nějaká spojitost, vzájemný vztah sahající hluboko do minulosti. Kouzelníci tedy znovu roztočili disky a já myslím, že to máme. Víte, kdo byl za druhé světové války Delavaneovým pobočníkem? Ale ne, nenamáhejte se, stejně byste neuhodl. Jistý kapitán Pirelli. Kapitán Mario Alberto Pirelli."
„Kristepane! Senátor Pirelli?"
„Pětinásobný senátor, který je členem toho vznešeného zákonodárného sboru už třicet let. Kovboj Mario se odrazil ze třmenů hodně vysoko - samozřejmě ho tlačili jeho kamarádi z armády a řada pokoutních právníků a pochybných sponzorů."
Kapitán tiše hvízdl a znaveně se na židli opřel. „To je pořádně těžký kalibr," povzdechl si bez nadšení. „Ale je tam. A sedí. A nemusím vám snad připomínat, že počátkem šedesátých let, v době, kdy bylo heslem ‚Hurá na Fidela!', byl častým hostem v Bílém domě a důvěrným přítelem obou chlapců Kennedyových."
„Pirelli je na Kapitolu jedním z nejvlivnějších... Panebože, pronikli i do Senátu!"
„Než zase popadnete dech, seznámím vás s poslední novinkou.
Našli jsme kapitána Fitzpatricka."
„Cože?"
„Přinejmenším víme, kde je," dodal Stone. „Otázkou zůstává, jestli ho dokážeme vysvobodit nebo jestli se o to máme vůbec pokusit."

*****

Valerie nastoupila do taxíku před McCarranovým letištěm v Las Vegas a dala řidiči adresu restaurace u mezistátní silnice číslo 93, kterou jí Sam Abbott do telefonu dvakrát zopakoval.
Taxikář se na ni s nakrčeným obočím zadíval do zpětného zrcátka. „Jste si jistá, slečno? To není restaurace, ale obyčejný motorest, jídelna pro řidiče kamionů."
„Odvezte mě tam," opáčila Valerie chladně.
„Jistě, samozřejmě, jak si přejete." Taxík se zařadil do proudu odjíždějících vozidel.
Řidič měl pravdu. Půl hektaru asfaltu, ohraničeného nízkým stavením ve tvaru L, hostilo asi deset obrovských kamionů a několik osobních automobilů, zaparkovaných v uctivé vzdálenosti od svých olbřímích bratranců. Valerie zaplatila a zamířila k jídelně, kde ji měl v jednom z boxů očekávat Sam Abbott.
Muž, kterého Valerie už sedm let neviděla, seděl ve druhé uličce vzadu, ale když se k němu blížila, zdálo se jí, že se moc nezměnil -až na stříbro, které prosvítalo hnědými vlasy na spáncích, a několik nových vrásek. Ideální model pro portrét, pomyslela si malířka. Jejich oči se setkaly a brigádní generál - oblečený ovšem v civilu - povstal, aby ji uvítal.
„Val!" Abbott ji krátce objal; zjevně k nim nechtěl připoutávat pozornost.
„Vypadáš dobře, Same." Posadila se naproti němu a tašku položila vedle sebe.
„Ty vypadáš výborně, což je vojenský ekvivalent všech dalších přívlastků." Abbott se usmál. „Často sem chodím, protože si mě tady nikdo nevšímá, a tak jsem si řekl, že je to ideální místo. Měl jsem si, já blbec, uvědomit, že když vejdeš do dveří, ty gorily začnou jíst vajíčka kávovou lžičkou a strkat si je do uší."
„Díky. Trochu povzbuzení jsem už potřebovala jako sůl."
„Měl bych se možná postarat o neprůstřelné alibi. Jestli mě někdo pozná, po základně se okamžitě začnou šířit klepy, že si generál užívá bokovku."
„Ty jsi ženatý, Same?"

„Už pět let. Pozdě, ale se vším, co k tomu patří. Krásná nevěsta a dvě nádherné dcerky."
„Blahopřeju. Doufám, že se s ní - s nimi - budu moci někdy seznámit. Ale teď ne. Teď rozhodně ne."
Abbott jí smutně pohlédl do očí. „Děkuji za pochopení."
„Tady není co chápat... Nebo možná všechno. Skutečnost, že jsi byl ochoten se se mnou po tom, co se stalo, sejít, pro nás znamená víc, než jsme měli právo očekávat. Joel i já víme, kolik toho riskuješ - před zákonem, jako generál i jako občan -, a kdyby existovala jiná možnost, nebyli bychom tě do ničeho zatáhli. Ale nikoho jiného neznáme, a až uslyšíš, co ti musím říct, pochopíš, proč už nemůžeme čekat a proč Joel souhlasil, abych tě vyhledala... Spojit se s tebou byl můj nápad, Same, a Joel by na to nepřistoupil, kdyby nebyl přesvědčen, že musí. Ne kvůli sobě. Nemyslí si, že tu hrůzu přežije."
Číšnice jim přinesla kávu a Abbott jí poděkoval. „Objednáme si později," řekl a počkal, až dívka odejde. „Uvědomuješ si, doufám, že budeš muset důvěřovat mému úsudku." „Ano, protože věřím tobě."
„Když jsem tě nemohl sehnat, obvolal jsem několik mužů, s nimiž jsem před několika lety pracoval ve Washingtonu. Mají v podobných záležitostech bohaté zkušenosti a často znají odpovědi dříve, než většina z nás vůbec položí otázku."
„A právě takové lidi Joel potřebuje!" přerušila ho Valerie naléhavě. „Musí s nimi mluvit, říct jim všechno, co ví! Teď předbíhám, Same, ale Joel tvrdí, že měli být zapojeni hned na začátku. Místo něho. Chápe, proč si někdo vybral právě jeho, a i když to zní neuvěřitelně, nemá to rozhodnutí nikomu za zlé. Ale měli to být především lidé, o kterých mluvíš."
„Teď opravdu hodně předbíháš." „Hned se vrátím."
„Moment, nech mě nejdřív dokončit. Mluvil jsem s nimi, řekl jsem jim, že nevěřím tomu, co čtu a co slyším, že to není Joel Converse, kterého znám - do jednoho mě vyzvali, abych dal ruce pryč a do ničeho se nepletl. Prý to skutečně není Joel Converse, jak ho znám. Je psychicky narušený, duševně nemocný, jiná osobnost. Důkazy jsou jednoznačné."
„Ale neodmítl jsi mě. Proč?"
„Ze dvou důvodů, První je jasný - znám Joela. Hodně jsme spolu prožili a tohle mi na něj prostě nesedělo... Ale možná jsem si to jenom nechtěl připustit. Druhý důvod zdaleka není tak subjektivní. Poznám lež, když ji slyším, když pozitivně vím, že to nemůže být pravda. A tady se mě někdo snažil nakrmit spoustou lží, jako jimi nakrmil ty, kdo je šířili." Abbott se napil, jako kdyby sám sobě přikazoval, aby ubral plyn a zvolnil - vojenský pilot se musí za každých okolností ovládat. „Mluvil jsem se třemi muži, které znám a kterým věřím, a ti prověřili své zdroje. Všichni tři mně později zavolali a všichni tři mně řekli v zásadě totéž, i když různými slovy a z různých hledisek v závislosti na svých prioritách - tak to s těmito lidmi chodí. Ale jedno slovo zaznělo ze všech tří úst a v těch dvou slabikách se skrývala největší lež. Drogy." „Joel?!"
„Podle 'spolehlivých zdrojů' z New Yorku, Ženevy a Paříže je nakupoval ve velkém a podle dalších u něj narkotika přivodila duševní poruchu, která ho vrátila do minulosti."
„To je pitomost! Šílenství!" vybuchla Valerie a Abbott jí stiskl ruku, aby se ztišila. „Promiň, Same, ale to je strašný nesmysl," zašeptala. „Ty nevíš..."
„Ale vím, Val. V táboře do Joela pětkrát nebo šestkrát napumpovali drogy, které dovezli z Hanoje, a nikdo proti nim nebojoval tak tvrdě, nikdo je nenáviděl tak silně jako on. Jediné chemikálie, které ve svém těle snese, jsou nikotin a alkohol. Několikrát jsem s ním protrpěl kolosální kocovinu, ale zatímco já jsem raboval lékárničky a hltal po hrstech aspirin a další prášky proti bolení hlavy, Joel se jich ani nedotkl."
„Když potřeboval před cestou do zahraničí očkování, musel si dát nejmíň čtyři martini, než se vypravil k doktorovi," doplnila Valerie. „Bože všemohoucí, kdo o něm může šířit takové smyšlenky?"
„Když jsem se to pokusil zjistit, bylo mně řečeno, že na tyto informace nemám právo ani já."
Bývalá paní Converseová se zadívala brigádnímu generálovi do očí. „Musíš to zjistit Same."
„Řekni mně proč, Val. Uveď mě do obrazu."
„Začalo to v Ženevě a důvod, proč Joel neodmítl, bylo jedno jméno. George Marcus Delavane."
Abbott zavřel oči a jeho obličej náhle o mnoho let zestárl.

*****

Vřeštění kočky přes zamrzlé jezero se změnilo v srdceryvný výkřik, když se invalidní vozík převrhl a muž, který z něj vypadl, bezmocně stříhal pahýly nohou vzduch a zvedal na mohutných pažích obludné torzo z podlahy.
„Adjutant! Adjutant!" řval generál George Marcus Delavane do naléhavého vyzvánění tmavočerveného telefonu na psacím stole pod mapou novodobé Akvitánie.
Do pracovny vběhl urostlý svalnatý muž v uniformě plukovníka a spěchal k nadřízenému. „Pomůžu vám, pane," zvolal a strkal k mrzákovi pojízdné křeslo.
„Nechte mě!" zaječel Delavane. „Telefon! Zvedněte ho! Řekněte, že hned přijdu!" Starý voják se pateticky plazil ke stolu.
„Okamžik, prosim," řekl plukovník do telefonu. „Pan generál hned přijde." Položil sluchátko na desku stolu a spěchal ke generálovi. „Prosím vás, pane, dovolte, abych vám pomohl."
S nenávistným pohledem v očích se poloviční muž nechal vysadit do invalidního vozíku a postrčil kola k telefonu. „Podejte mi sluchátko!" rozkázal „Palo Alto International. Jste na červené lince! Jak zní denní heslo?"
„Charing Cross," odpověděl úsečný hlas s britským přízvukem.
„Co se děje, Anglie?"
„Hlášení z Osnabrucku. Máme ho." „Zabijte ho!"

*****

Chaim Abrahms seděl v kuchyni a bubnoval prsty do stolu, oči střídavě upřené na telefon a nástěnné hodiny. Taková doba a z New Yorku pořád ani slovo! Když se konečně dočkal, vyskočil ze židle a hrábl po sluchátku. „Ano?"
„Ztratili jsme ji," znělo suché konstatování. „Co že jste?" zaburácel Abrahms.
„Odjela taxíkem na LaGuardiovo letiště a koupila si letenku na dopolední spoj do Bostonu. Pak se přihlásila v motelu, ale za pár minut z něho musela odejít, protože..."
„Kde byli naši lidé?"
„Jeden čekal v zaparkovaném autě před motelem, druhý si vzal pokoj na konci chodby. Neměli žádný důvod k podezření, že odjede. Měla lístek do Bostonu."
„Blbci! Idioti!" soptil Abrahms.
„Budou potrestáni... Naši muži v Bostonu prověřili každý let, zkontrolovali každý vlak. Neukázala se."
„A proč si myslíte, že se tam ukáže?" „Měla letenku. Jinou stopu nezanechala." „Debilové!"

*****

Valerie domluvila; nebylo co dodat. Podívala se na Sama Abbotta, který jí připadal mnohem starší než před hodinou.
„Tolik otázek," povzdechl si brigádní generál. „Tolik otázek, které bych Joelovi potřeboval položit. Průšvih je, že nemám potřebnou kvalifikaci. Ale znám někoho, kdo ji má. Promluvím si s ním a zítra dopoledne odletíme všichni tři do Washingtonu. Stejně jako dnes mám na ráno naplánovaný cvičný let, ale do deseti skončím a na zbytek dne si vezmu volno. Řeknu, že jedna z holek je nemocná, samozřejmě nic vážného. Alan už bude vědět, koho kontaktovat, komu můžeme důvěřovat."
„A můžeš důvěřovat jemu?"
„Metcalfovi? Tomu bych svěřil vlastní život."
„Joel říká, že musíš být opatrný. Varoval mě, že mohou být všude. I tam, kde by je člověk nejméně očekával."
„Někde musí být seznam. Ale kde?"
„U Delavanea? V San Francisku?"
„Těžko. To by bylo moc jednoduché a moc nebezpečné. Je to první místo, které by každého napadlo, a Delavane to jistě vzal do úvahy... A to odpočítávání? Joel si myslí, že se vztahuje k nějakým masovým

nepokojům, které propuknou v různých městech současně."
„V obrovském měřítku, větším, než si dokážeme představit. Neuvěřitelná erupce násilí, destabilizace, která se šíří jako stepní požár, živený lidmi, kteří pak mají být povoláni, aby obnovili pořádek."
Abbott zavrtěl hlavou. „To se mně nezdá. Existují přece kontrolní mechanismy, policie, jednotky Národní gardy. Mají nezávislé velení. Tohle by vyžadovalo nepředstavitelně rozsáhlou konspiraci a řetěz by se musel někde přetrhnout."
„Joei tomu věří. Říká, že ho nic jiného nenapadá a že se jim to může podařit. Je přesvědčený, že mají po celém světě skladiště plná zbraní a výbušnin, dokonce obrněná vozidla a na zastrčených letištích bojové letouny."
„Val, tohle je šílené... Promiň, to je špatný výraz. Ale tak rozsáhlá operace se prostě logisticky nedá zvládnout."
„A co krvavé demonstrace v Newarku, Wattsu nebo v Miami? Taky byly rozsáhlé."
„To je něco jiného. Tam šlo v zásadě o nepokoje vyvolané rasovými nebo ekonomickými motivy."
„Hořela města, Same. Umírali tam lidé. A pořádek přinesly až pušky. Předpokládejme, že na obou stranách bude víc zbraní, než dokážeme spočítat. Jako dnes v Severním Irsku."
„V Irsku? Masakr v Belfastu? Válka, kterou nikdo nedokáže zastavit?"
„Je to jejich válka, Same. Joel tomu říká generální zkouška!"
„Mně to připadá jako divoká spekulace."
„Abrahms prý v Bonnu doslova řekl: ‚Akumulace. Prudká akcelerace.' Joel se snažil těm slovům přijít na kloub. Leifhelmovo zdůvodnění, že jde o vydírání nebo vyhrožování, odmítl, protože to by podle něho nestačilo."
„Vydírání? Vyhrožování?" Abbott svraštil obočí. „O tom ses nezmínila."
„Asi ne, protože Joel tuto možnost zavrhl. Leifhelm se ho zeptal, co říká na zkompromitování vlivných osobností v některých vládách, a Joel odpověděl, že to by nešlo. Mluvil o samočisticím procesu a rychlé nápravě."
„Zkompromitování..." Sam Abbott se naklonil k Valerii. „Říkáš zkompromitování, Val?"
„Ano."
„Bože můj."
„O co jde?"
„O význam slov. ‚Zkompromitování' má řadu významů, stejně jako 'neutralizace' nebo ‚odstranění."
„Teď tě nechápu, Same."
„ V jistém kontextu je 'kompromitování' synonymem pro ‚zabití'. Prostě a jednoduše znamená vraždu. Úkladnou vraždu. Atentát."

*****

Valerie se ubytovala v hotelu Grand-MGM a zaplatila udivenému recepčnímu za tři dny dopředu v hotovosti, protože neměla kreditní kartu. S klíčem v ruce vyjela do devátého patra a ponořila se do nádherného přepychu, jaký člověk najde jenom v Las Vegas. Krátce postála na balkonu, aby se pokochala pohledem na západ slunce, ale hned se v myšlenkách vrátila k šílenství, které ji obklopovalo. Hned ráno zavolá Joelovi; v Osnabrucku bude kolem poledne.
Od pokojové služby si nechala přinést večeři, snědla to málo, co její žaludek dokázal pozřít, hodinu se dívala na televizi, aniž vnímala obrazovku, a pak se uložila do postele. Byla ráda, že se v Abbottovi nemýlili. Poctivý, otevřený, přímý Sam Abbott. Jestli někdo ví, co za dané situace dělat, je to Sam, a když neví, někoho najde. Poprvé za několik posledních dní pocítila Valerie částečnou úlevu, a když usnula, zlé sny se jí vyhýbaly.
Probudily ji paprsky ranního slunce, které přes vzdálené vrcholky hor nahlédlo balkonovými dveřmi do jejího pokoje. V prvním okamžiku, než se úplně probrala, se jí zdálo, že se ocitla zpátky ve svém domě na pláži, ale pak zaostřila pohled na květovaný závěs a vrátila se do reality.
Vstala z královské postele a zamířila do koupelny, ale cestou zapnula televizor, naladěný na zpravodajský kanál. Otevřela dveře koupelny - a strnula jako zasažená bleskem, v hlavě jí vybuchly

tisíce záblesků a musela se opřít, aby nespadla.
Mohla jen zoufale křičet - dokud se jí nepodlomila kolena a nesvezla se na podlahu.
Petr Stone měl ve svém newyorském bytě puštěné rádio, ale soustředil se na telefonní seznam, který ležel na stole otevřený na modrých stránkách, seznam, který původně patřil do pokoje v hotelu St. Regis, kde jednu noc přespala paní DePinnová. Sjížděl očima po
názvech federálních institucí, když vtom ho zaujal hlas rozhlasového reportéra.

*****

„Právě byla potvrzena původní zpráva o havárii stíhačky F-18 na Nellisově letecké základně v Nevadě. K nehodě došlo dnes časně ráno při cvičném letu nad pouští osmatřicet mil severně od letiště. Pilot, brigádní generál Samuel Abbott, velitel taktických operací základny, byl považován za jednoho z nejlepších pilotů vojenského letectva a za vynikajícího odborníka na taktiku vzdušných operací. Tiskový mluvčí základny prohlásil, že vyšetřování je sice teprve v počátcích, ale že podle výpovědí ostatních pilotů eskadry se letoun generála Abbotta zřítil k zemi při obtížném manévru v nízké výšce. Výbuch byl slyšet až v Las Vegas. Tiskový mluvčí pak hlasem plným emocí prohlásil, cituji: ‚Smrt generála Abbotta je tragickou ztrátou nejen pro vojenské letectvo, ale pro celou zemi.' Před několika minutami prezident..."

*****

„To je ono," obrátil se Stone k armádnímu kapitánovi. „Tam měla namířeno... Můžete vypnout ten zatracený krám? Toho Abbotta jsem znal. Před pár lety jsem s ním pracoval v Langley."
Důstojník poslušně vypnul rádio. „Víte vůbec, o čem mluvíte?" zeptal se civilisty šokovaně.
„Podívejte se." Stone ukázal na levý dolní konec stránky telefonního seznamu s číslem velitelství strategického vojenského letectva.
„To nic neznamená," namítl kapitán. „V seznamu jsou desítky jiných institucí, včetně vašich bývalých zaměstnavatelů, kteří by mu rozhodně byli prospěšnější."
„Tudy jeho cesta nevede a Converse to dobře ví."
„Nebyla to jeho cesta. Poslal manželku... bývalou."
„Tam by ji neposlal. Bylo mu jasné, že by Langley opustila jen v rakvi. Ne. Vrátila se, aby vyhledala konkrétního člověka, žádnou organizaci nebo oddělení či agenturu bez tváře a jména. Člověka, kterého oba znali a oba mu důvěřovali. Abbotta. Našla ho a řekla mu všechno, co řekl Converse jí. Abbott pak promluvil s někým jiným -a volil špatně. Do prdele!"
„Jak si můžete být tak jistý?" naléhal armádní důstojník.
„Proboha svatého, kapitáne, co po mně chcete? Nákres s vysvětlivkami? Generál Abbott byl sestřelen nad Tonkinským zálivem a padl do zajetí stejně jako Converse. Vsadím se, že kdybychom prošli počítačové záznamy, zjistili bychom, že se znali, že je Vietnamci drželi v jednom zajateckém táboře. Jsem si tím tak jistý, že se ani nehodlám přihlásit o další starý dluh. Kurva!"
„Víte," poznamenal kapitán, „ještě jsem nezažil, že byste ztratil nervy. Ledový balvan se rozpálil. Věřím vám, pane Stone."
Bývalý agent Ústřední zpravodajské služby sjel důstojníka ostrým pohledem, a když promluvil, zněl jeho hlas monotónně - a chladně. „Abbott byl dobrý člověk, na muže v uniformě dokonce výjimečný. A byl zavražděn proto, že to, co mu ta žena řekla, bylo tak závažné, tak přesvědčivé a nezvratné, že ho museli během několika hodin zkompromitovat." „Zkompromitovat?"
„Přeložte si to sám... Ano, Abbottova smrt mě rozzlobila, v tom máte pravdu, ale ještě víc mě zlobí, že nemáme tu ženu. Kromě jiného by s námi měla šanci. Bez nás nepřežije a já ji nechci mít na svědomí - na tom málu, co mně zbylo. A najít ji musíme také proto, abychom se dostali ke Converseovi."
„Ale jestli máte pravdu, bude teď v Nevadě. Nejspíš v Las Vegas." „Nepochybně v Las Vegas, ale než seženeme někoho, kdo by se po ní podíval, bude dávno sedět v letadle bůhsuď kam. Víte, kapitáne, v její kůži bych teď byl opravdu nerad. Jediná cesta, která se jí otevírala, byla neutralizována. Kam a na koho se může obrátit? Přesně jak to řekl včera Dowling o Converseovi. Našeho člověka systematicky

izolují a on se nejvíce ze všeho bojí pracovníků amerických diplomatických misí. Nikdy by nepřistoupil na schůzku s Peregrinem, protože by se bál nastražené pasti. Proto ho nemohl zavraždit. Akvitánie ho donutila neustále prchat, skrývat se." Civilista se odmlčel a dodal vážně: „Ta žena je vyřízená, kapitáne. Došla na konec zlé cesty - jejich cesty. A to může být pro nás výhoda. Jestli zpanikaří, dopustí se chyby a my ji možná najdeme. Ale budeme muset hodně riskovat. Jak pevně vám sedí hlava na krku? Už jste sepsal poslední vůli?"

*****

Valerie tiše plakala u skleněných dveří s výhledem na křiklavý bulvár v centru Las Vegas. Její slzy neplatily jen Samu Abbottovi, jeho manželce a dcerám, plakala i za sebe a Joela. Za daných okolností se za slzy nestyděla a nemohla si nic nalhávat. Neměla ponětí, jak by měl vypadat její následující krok. Za kýmkoliv by zašla, pokaždé by uslyšela stejnou odpověď: Řekněte mu, ať se přestane skrývat, a my ho vyslechneme. A v okamžiku, kdy by opustil úkryt, by Joela zabili a naplnili tak jeho proroctví. A i kdyby se jí nějakým byrokratickým zázrakem podařilo proniknout až k někomu, kdo má dostatečně velkou moc a vliv, jak silné argumenty by mohla použít? Jakými slovy by toho člověka přesvědčila?
Byla jsem za něho čtyři roky vdaná a rozešli jsme se, ale já ho znám, on ty vraždy nespáchal... Jaké důkazy? Vždyť vám říkám, že ho znám! Řekl mi o rozsáhlém vojenském spiknutí proti vládě Spojených států a západoevropských zemí. On s těmi lidmi mluvil! Připravují rozsáhlé nepokoje, povstání a politické atentáty. Vojáci, bývalí i současní, se chtějí dostat k moci, protože považují Západ za příliš slabý, aby odolal sovětskému bloku...
Kdo jí uvěří?
Řekněte mu, ať přijde za námi. My ho vyslechneme.
Nemůže! Zabili by ho! ...Vy byste ho zabili!
Zazvonil telefon a na okamžik ji úplně paralyzoval. Zírala na přístroj celá vyděšená, ale s vypětím vůle se ovládla a bojovala o ztracenou sebekontrolu. Sam Abbott je mrtvý - a řekl jí, že pokud jí někdo zavolá, bude to jen on, nikdo jiný. Bože můj, pomyslela si Valerie, našli mě, jako mě našli v New Yorku. Ale dnes už stejnou chybu nezopakují. Musí se uklidnit a přemýšlet - a vyzrát na ně. Zvonění ustalo a Valerie přistoupila k telefonu, zvedla sluchátko a stiskla nulu.
„Recepce? Tady pokoj devět set čtrnáct. Pošlete sem, prosím, bezpečnostní službu. Okamžitě."
Nesměla ztratit ani minutu a byla připravena odejít, sotva se příslušník hotelové ostrahy objeví. Pak si najde bezpečný telefon, odkud zavolá Joelovi do Osnabrucku.

*****

Plukovník Alan Metcalf, velitel vojenské kontrarozvědky na Ellisově letecké základně, vyšel z telefonní budky a rozhlédl se po nákupním středisku. Pravou rukou svíral v kapse malý revolver. Podíval se na hodinky; manželka s třemi dětmi již brzy přistanou v Los Angeles, přesednou na jiné letadlo a pozdě odpoledne už budou v Clevelandu. Všichni čtyři zůstanou u jejích rodičů, dokud se s nimi nespojí. Takto to bude lepší, pomyslel si Metcalf; netušil, co mu nejbližší budoucnost chystá.
Věděl ovšem, že brigádní generál Sam Abbott absolvoval kritický podzvukový manévr snad tisíckrát, znal v letadle každý šroubek a nikdy neusedl do stíhačky, pokud nebyla v naprostém pořádku a všechny agregáty elektronicky zkontrolovány. Připisovat havárii chybě pilota je směšné - někdo pilotovi lhal, někdo letoun sabotoval, nejspíš přerušil důležitý elektrický obvod a vyřadil i záložní. Sam zemřel, protože se jeho přítel Metcalf dopustil fatální chyby. Po téměř pětihodinovém rozhovoru s Abbottem zavolal jistému muži do Washingtonu a požádal ho, aby na odpoledne druhého dne svolal poradu s vysokými činiteli Národní bezpečnostní rady a zpravodajské služby armády a vojenského námořnictva. Téma jednání: brigádní generál Samuel Abbott předloží nové, překvapivé informace, týkající se stíhaného uprchlíka Joela Conversea.
A jestli dokázali tak rychle, tak pohotově zabít muže, jenž tyto informace měl, musí Metcalf očekávat, že se pokusí odstranit i posla těchto zpráv. Za této situace bylo tedy nanejvýš rozumné poslat Doris s dětmi

do Clevelandu. Zpravodajský důstojník má před sebou přetěžký úkol a musí splatit obrovský dluh.
Ta Converseová! Pro smilování boží, proč to udělala? Proč tak rychle utekla? Očekával pochopitelně, že nezůstane sedět na jednom místě, ale doufal, že ji zastihne ještě včas. No, nepovedlo se. Nejdřív se musel postarat o Doris a o děti, zajistit místa v letadle a zavolat jejím rodičům. Pak se rozjel - s revolverem v kapse - na letiště a prohledal Samovu kancelář, k čemuž měl jako nejvyšší představitel kontrarozvědky na základně oprávnění, a vyslechl jeho sekretářku, z níž vydoloval jméno Parquetová.
„Vyzvednu ji," řekl mu včera v noci Sam. „Bydlí v Grandu a slíbil jsem, že jí zavolám. Je opatrná, ale v New Yorku ji málem chytili. Chce slyšet hlas, který zná, a myslím, že jí to nemůžu mít za zlé."
Milá paní Opatrná, zněl Metcalfův vnitřní monolog, když nasedal do auta, právě jste udělala největší chybu svého rychle se krátícího života. Se mnou jste snad měla jakousi naději, že přežijete, ale teď, jak říkají v této části Nevady, jsou vaše vyhlídky velmi tristní.
Přesto ji budu mít na svědomí, přemítal zpravodajský důstojník, když ujížděl zkratkou k dálnici, která vede na jih. Svědomí... Metcalf uvažoval, jestli ti chladnokrevní parchanti ve Washingtonu, kteří zmanipulovali Conversea, mají nějaké kolektivní svědomí. Poslali muže do boje a pak se na něho vykašlali. Dokonce neměli ani tolik slušnosti a ohledů, aby mu dopřáli milosrdnou, rychlou smrt. Japonští důstojníci, kteří posílali na smrt piloty kamikadze, byli proti nim svatí.
Converse. Kde je?

33 KAPITOLA

Converse mlčky stál, zatímco mu Leifhelmův člověk odebral zbraň a otočil se k řadě senilních stařen, usazených ve vyrovnané řadě židlí s vysokými opěradly. Mluvil necelou minutu. Pak popadl Joela - jejich společnou trofej - za loket a přinutil ho otočit se k Hermioně Geynerové, protože byl hlavně jejím vězněm. Mystický triumfální rituál z dávné minulosti.
„Právě jsem oznámil těmto odvážným ženám z podzemního hnutí," řekl Němec s pohledem upřeným na Joela, „že se jim podařilo odhalit a zajmout nebezpečného zrádce. Paní Geynerová to potvrdí, ja, meine Dame?"
„Ja!" vyštěkla shrbená stará žena, v obličeji arogantní výraz vítěze. „Zrada!" zaječela.
„Obdrželi jsme telefonicky příslušné instrukce," pokračoval Leifhelmův voják. „Teď odjedeme, Amerikaner. Nemáte žádnou šanci, tak nedělejte zbytečné potíže, ať to odbudeme v klidu."
„Když jste to měli tak dobře zorganizované, proč ti dva chlapi ve vlaku?" zeptal se Joel. „Včetně tohoto," dodal a ukázal hlavou na muže s ovázaným čelem a rukou na pásce. Instinktivně hrál o čas -právník, který dopřává protistraně možnost samochvály.
„Měli jsme vás pod dohledem. Museli jsme se ujistit, že uděláte, co jsme očekávali. Na tom jsme se všichni shodli. Stimmt das, Frau Geyner?"
„Ja!" vybuchla Valeriina teta.
„Ten druhý je mrtvý," poznamenal Joel.
„Ztráta, s níž je nutno počítat. Čest jeho památce. Jdeme!" Němec a oba jeho společníci se uklonili stařenám a odvedli Joela dvojitými dveřmi k vchodu. Vyšli na zchátralou terasu; Leifhelmův lovec předal obálku zraněnému a udělil dvojici několik rozkazů. Oba přikývli, seběhli po schodech - zraněný se musel opírat o kamenné zábradlí -a na kruhové příjezdové cestě se dali doprava. V temné dálce u silnice viděl Joel siluetu dlouhého sedanu.
Tři strážní ho uprostřed noci vyvedli z tábora. Buď ho převážejí jinam, nebo ho vedou na popraviště v husté džungli, která umlčí jeho výkřiky. Velitel hlídky vyštěkl několik rozkazů na své dva podřízené, kteří přikývli a rozběhli se temnotou k ukořistěnému americkému džípu, jenž stál několik set metrů daleko.
Zůstali jsme sami dva, uvažoval Joel, a taková příležitost už se nebude opakovat. Jestli se má něco stát, musí se to stát hned teď. Zlehka pootočil hlavu a sklopil oči k temné skvrně pistole ve vojákově ruce...
Ruka, v níž Němec držel zbraň, se nepohnula ani o milimetr a pistole mířila Joelovi na prsa. Z věkovitého domu zazněl zpěv stařeckých hrdel a z oken otevřených do letní noci se nesly křehké hlasy, oslavující svůj úspěch vítězným chorálem. Converse zkoušel špičkou pravé nohy prkna v podlaze, a když zjistil, že

žádné není slabší než ostatní, opřel se plnou vahou do paty. Zazněl ostrý, hlasitý vrzavý zvuk, zkreslený ozvěnou. Němec se vylekaně rozhlédl.
Teď. Converse popadl hlaveň pistole, strhl ruku se zbraní stranou a vší silou ji zkroutil, až mířila muži na břicho... Výstřel částečně ztlumila látka oděvu, hluk startovaného motoru a dementní hlasy, hlasitě zpívající z otevřených oken. Němec se zhroutil na prkennou podlahu, hlava s vytřeštěnýma očima natočená v nepřirozeném úhlu, a z mrtvoly stoupal pach spálené tkaniny a potrhaných vnitřností.
Converse klesl do dřepu a otočil se k příjezdové cestě. Bál se, že uvidí, jak oba strážní běží k němu s namířenými zbraněmi, ale zatím se k terase blížila jen dvojice reflektorů.
Vykroutil z nehybné ruky pistoli a odtáhl mrtvého do stínu vpravo od schodiště. Rozhodnou nejbližší vteřiny.
Musíš se dostat k džípu. Pomůže ti. Nejbližší kontrolní stanoviště leží o pět mil dál při silnici - všiml si ho, když je vodili na práci. Ten džíp nutně potřebuješ!
Dlouhý sedan zabrzdil u paty širokého schodiště a z pravých předních dveří vystoupil muž s rukou na pásce. Converse pozoroval ukrytý za silným nosným sloupem, jak se Němec bezradně zastavil a rozhlíží se.
„Koenig!" zaznělo tiše, tázavě. „Wo ist Koenig?" Levou rukou vklouzl pod sako a začal stoupat po schodech k terase.
Joel vyskočil z úkrytu za sloupem a jako tank se řítil po kamenných stupních. Zabořil zraněnému hlaveň pistole do krku, popadl ho za pásku, neurvale ho otočil a hnal zpátky k autu. Udeřil mu hlavou o střechu, přikrčil se a otevřeným předním okénkem namířil do kabiny.
Překvapený řidič byl rychlejší než jeho kolega a už vytasil zbraň z podpažního pouzdra. Bez míření vypálil a kulka roztříštila čelní sklo. Converse palbu opětoval a vystřelil mu mozek z hlavy.
Odtáhni mrtvoly do džungle! Nenechávej je tady, tak blízko tábora! Záleží na každé minutě, na každé vteřině!
Joel vyskočil, strhl omráčeného muže stranou a otevřel přední dveře. „Teď mně pomůžeš, ty dobrý křesťane!" zasyčel při vzpomínce na zabijákovy naříkavé úpěnlivé prosby v zavazadlovém voze. „Uděláš, co ti řeknu, nebo skončíš jako tvůj kámoš, jasné? Pohyb! Jdi pro toho podělaného 'gestapáka, přines ho sem a ulož dozadu! Dělej!"
Za dvě minuty seděl zraněný Němec za volantem. Řídil se značnými obtížemi a odvážel na zadních sedadlech dvě mrtvoly. Při pohledu na to pandemonium hrůzy se Joelovi zvedal žaludek. Z vedlejšího sedadla navigoval řidiče a okem zkušeného pilota pozoroval okolní krajinu a ukládal si do paměti každou zatáčku, aby se dokázal vrátit i bez vysílačky nebo mapy, které přirozeně neměl a nemohl si je opatřit.
Dojeli ke zvlněné kamenité pastvině na úpatí většího kopce a Converse přikázal zajatci, aby odbočil ze silnice. Překodrcali několik stovek metrů po louce, až dojeli k úžlabině na okraji vysokého lesa. Sjeli dolů a řidič pod namířenou zbraní vystoupil.
Poslednímu strážnému dal šanci. Byl to mladíček, ještě dítě, v nepadnoucí uniformě, oči fanatika, ale v obličeji nechápavý výraz. Jaký podíl zaujímají lidské city a jaký komunistická indoktrinace? Podrobil chlapce - dítě - jednoduché zkoušce a přesvědčený věřící ji nesložil.
„Dobře mě poslouchejte," řekl Joel. „Ve vlaku jste mi řekl, že vás najali a že jste nechtěl zabíjet. Jste nezaměstnaný a potřebujete práci. Je to tak?"
„Ano, mein Herr! Zabít ne. Jenom jsem vás sledoval!"
„Dobrá. Teď schovám zbraň a odejdu. Vy můžete jít, kam chcete. Rozumíte?"
„lch verstehe! Ano, určitě."
Converse zastrčil pistoli za opasek a obrátil se, ale prsty stále svíraly pažbu, když začal stoupat po svahu. Zaškrábání! Uvolněný kámen! Bleskurychle se otočil, poklekl a vystřelil na muže, který se na něj vrhl. Zasáhl tělo v letu. Voják Akvitánie zaječel, ve vzduchu se převrátil a mrtvý se skulil na dno úžlabiny.
Přesvědčený věřící nesložil zkoušku.
Joel vyšplhal po svahu s obálkou adresovanou Nathanu Simonovi v ruce a přes kamenitou pastvinu došel k silnici. Pilot si pamatoval orientační body a věděl, co má dělat.

*****

Skrýval se přikrčen v hustém křoví asi třicet metrů od zchátralého domu a dvacet od příjezdové cesty, lemované z obou stran přerostlou hnědou trávou, zmírající horkem a nedostatkem vody. Nesměl usnout, protože má-li se to stát, dojde k tomu brzy. Člověk dokáže snést jen omezenou míru nejistoty a lidé v panice mají toto omezení ještě nižší. Musí se přesvědčit a nalézt odpovědi na své obavy. Slunce vystoupilo nad východní obzor a ptáci v jeho paprscích vesele švitořili. Noční klid vystřídaly myriády zvuků, ale starý dům se zahalil do ticha. Okna, z nichž se do pozdní noci ozýval zpěv dementních stařen, který přehlušil výstřely, teď byla zavřená, více tabulek popraskaných než celých. Přes pohnuté události posledních hodin měl Joel stále kolem krku kolárek, v kapse pas katolického kněze a dopis vysvětlující účel jeho pouti. Příští okamžiky mu řeknou, zda tyto doklady mají nějakou cenu.
Zaznělo burácení motoru a hned nato odbočil ze silnice ke kamenné bráně černý mercedes, projel příjezdovou cestou a zabrzdil pod terasou. Vyskočili z něj dva muži s pistolemi v rukou, krátce nahlédli do auta Hermiony Geynerové, rozhlédli se po zavřených oknech a po okolí a vyběhli po schodech ke dveřím. Klepali, pak do nich bušili pěstí a nakonec netrpělivě vzali za kliku. Zamčeno.
Zevnitř se ozvalo hrdelní podrážděné bručení, dveře se otevřely a odhalily postavu Frau Geynerové v potrhaném županu. Nepřipustila návštěvníky ke slovu a ječivým hlasem spustila kázání, jako když paní učitelka plísní žáčky, že opisovali. Pokaždé, když chtěl jeden z mužů něco říct, káravý hlas se vznesl ještě výš. Jeden z lovců Akvitánie schoval zbraň, ale druhý měl menší trpělivost - nebo větší strach. Popadl Valeriinu tetu za ramena, rozeřval se na ni a na okamžik jí zavřel ústa a donutil ji poslouchat.
Jestli však doufal, že si pomůže, změna se nekonala. Hermiona Geynerová sice poslouchala, ale když odpověděla, zněl její hlas stejně zlostně a autoritativně. Ukázala na příjezdovou cestu a očividně popisovala, čeho byla v noční tmě svědkem a jak fantastického úspěchu dosáhla. Muži si vyměnili tázavé pohledy plné obav - nezpochybňovali její slova, ale dělalo jim velké starosti, co jim neřekla, protože to nemohla vědět. Seběhli po schodech z terasy ke svému autu a řidič odstartoval tak zběsile, že černý mercedes dostal na prašném povrchu smyk a při odjezdu se za pronikavého skřípotu ohýbaného plechu bokem otřel o rozpadající se kamennou bránu. Na silnici
odbočil vlevo a zmizel za zatáčkou, zatímco Hermiona Geynerová přibouchla dveře na terasu.
Nic není bez rizika, pomyslel si Converse, když vylezl z křoví. Teď však mohl čelit nebezpečí s jistou dávkou sebevědomí. Akvitánie Hermionu Geynerovou využila na maximum a už se od ní neměla co dozvědět. Naopak, návrat k dementní stařeně by mohl ohrozit její záměry. S obálkou v ruce zaklepal na dveře domu, a když mu o deset vteřin později Valeriina teta s ječivým vřeštěním otevřela, udělal něco, co by do sebe nikdy neřekl a čím sám sebe nesmírně překvapil.
Podlehl náhlému impulzu, rozmáchl se a udeřil stařenu pěstí do brady. Velmi negalantně tak zahájil nejdelších osm hodin svého života.

*****

Nic nechápající příslušníci strážní služby hotelu Grand-MGM s velkým přemáháním odmítli nabídku, kterou Valerie zvýšila z padesáti dolarů na sto v domnění, že ekonomika Las Vegas se pohybuje v jiných dimenzích než v New Yorku a Cape Ann. Skoro hodinu projížděli ulicemi starého i nového města, než ji oba profesionálové přesvědčili, že je opravdu nikdo nesleduje, a slíbili jí, že v devátém patře umístí hlídku, aby se pokusila zadržet muže, který ji neustále obtěžuje a který se k ní dobýval do pokoje. Skutečnost, že se přesto rozhodla přestěhovat do hotelu Caesar's Palace, je očividně roztrpčila.
Valerie převzala od poslíčka své malé příruční zavazadlo, dala mu spropitné a zavřela dveře. Pak se rozběhla k telefonu na nočním stolku.

*****

„Potřebuju na toaletu," zaskuhrala Hermiona Geynerová a obráti-la plátěný pytlík s ledem, který si přidržovala u brady.
„Už zase?" Converse, který seděl na druhé straně místnosti s obálkou na klíně a pistolí v ruce, měl co

dělat, aby udržel otevřené oči.
„Jsem z vás nervózní. Uhodil jste mě."
„Vy jste se ke mně v noci zachovala mnohem hůř," opáčil Joel a vstal ze židle.
„Za toto budete viset. Zrádce! Kolik už uběhlo hodin? Myslíte si, že mě naši operativci nebudou postrádat?"
„Myslím, že vaši operativci teď nanejvýš krmí holuby v parku. Běžte. Půjdu za vámi."
Zazvonil telefon a čas se zastavil. Joel uchopil stařenu v týle a strkal ji k telefonu na starobylém stole.
„Přesně jak jsme to nacvi-čili!" varoval ji. „Dělejte!"
„Ja?" ohlásila se Hermiona Geynerová do sluchátka, Joelova hlava těsně vedle její.
„Tante! Ich bins, Valerie."
„Val!" křikl Converse a neurvale odstrčil vetchou stařenu. „To jsem já! Nevím, jestli je ten telefon čistý. Ušila na mě boudu! Využili ji, aby mě dostali! Rychle! Řekni Samovi, že jsem se mýlil, že ten odpočet znamená vraždy, atentáty po celém světě!"
„On to uhodl!" Valerii přeskočil hlas. „Je mrtvý! Zabili ho!"
„Ach, kristepane! Nemáme čas, Val! Telefon!"
„Musíme se sejít!" vykřikla bývalá paní Converseová.
„Kde? Řekni, kde?"
Odmlka trvala jen několik vteřin, ale oběma připadala jako věčnost. „Tam, kde to začalo, má lásko!" vzlykla Valerie. „Kde to začalo, ale ne tam, kde to začalo... Oblaka, lásko! Nášivka a oblaka!"
Kde to začalo. Ženeva. Ale ne Ženeva. Oblaka, nášivka. Nášivka!
„Ano, já vím!"
„Zítra! Budu tam!"
„Musím odsud vypadnout... Val... Miluji tě. Moc tě miluji!"
„Oblaka, má lásko, má jediná lásko. Ach, pro smilování boží, zůstaň naživu!"

*****

Joel právě vytrhával ze zdi telefonní šňůru, když se na něj Hermiona Geynerová vrhla s těžkým krbovým pohrabáčem s mosaznou rukojetí. Železný hák ho škrábl na tváři; popadl ji za ruku a zařval: „Nemám na tebe čas, ty bláznivá čarodějnice!" Odstrčil ji a vzal si ze stolu obálku. „Chtěla jste na záchod, ne?"
Stáli v hale a v červené lakované misce Converse našel, co doufal - klíčky od auta, které tam stařena včera v noci odložila. Dveře na toaletu se otevřely a zavřely; Joel popadl těžkou židli, přitáhl ji k nim a zaklínil horní okraj opěradla pod kliku. Valeriina teta ho slyšela a zkusila otevřít, ale židle držela - čím silněji se opírala do dveří, tím pevněji se nohy zarývaly do podlahy.
„Večer se zase sejdeme. Pošleme své nejlepší lidi! Ty nejlepší!"
„Bůh chraň Eisenhowera, až se s tebou setká," zamumlal Converse a oddechl si úlevou. Jestli jí Akvitánie neodposlouchává telefon, vysvobodí družky svou velitelku až za několik hodin. Vzal klíčky z lakované misky a s obálkou pod paží a pistolí v ruce opatrně otevřel dveře na terasu. Nikde nikdo, jen automobil Hermiony Geynerové zaparkovaný na příjezdové cestě, která pomalu prohrávala souboj s plevelem. Vyšel, zavřel za sebou, ale nechal dveře odemčené a seběhl k autu. Nastartoval. Ručička stavu paliva ukazovala, že nádrž je do poloviny plná. Stačí, aby mezi sebe a Osnabriick položil dostatečnou vzdálenost, než bude muset natankovat. Než sežene mapu, bude se řídit podle slunce a pojede na jih.

*****

Valerie se domluvila s cestovní kanceláří v hotelu a zaplatila hotově. Použila dívčí jméno své matky v nejasné naději, že se část válečných zkušeností srdnaté ženy přelije na dceru. V kapse měla letenku na večerní spoj Air France do Paříže, který odlétá z Los Angeles, kam se dostane pronajatým letadlem. K tomu ji doveze pronajatá limuzína, takže se vyhne terminálu na McCarranově letišti v Las Vegas. Dostatek peněz jí umožnil využít privilegií, které město sázek vyhrazuje pro celebrity nebo výherce v kasinu. Použití falešného jména nepředstavovalo žádný vážný problém; snadno vysvětlí úředníkům

letecké společnosti, že dává přednost anonymitě, když jejího nechvalně proslulého bývalého manžela stíhá policie po celé Evropě. Podle zákona na ní nikdo nemůže vyžadovat cestovní doklady, dokud nepřistoupí k celní a pasové kontrole na pařížském letišti. A jakmile jí projde, může se pohybovat zcela volně, protože neopustí území Francie. Právě proto ji napadlo Chamonix.
Seděla v křesle, nepřítomně hleděla z okna a vzpomínala na krásné dny v Chamonix. Odletěla s Joelem do Ženevy na jednání, které mělo trvat tři dny, a pak je čekalo pět dní na lyžařských svazích v okolí Mont Blanku - laskavost Johna Brookse, vynikajícího specialisty na mezinárodní právo firmy Talbot, Brooks a Simon, který dal přednost srazu abiturientu a nekompromisně odmítl zúčastnit se „...posezení s idioty, které náš mladý klidně zvládne sám. Namaže jim med kolem huby a vyprázdní kapsy stejně dobře jako já." Tehdy si Joel poprvé uvědomil, že opravdu stoupá tam, kam míří, ale lyžařská dovolená ho kupodivu vzrušovala ještě víc než profesní postup. Těšili se oba, protože byli dobří lyžaři.
Tehdy si sněhu v Chamonix moc neužili. Hned druhý den si Joel při ošklivém pádu vymkl kotník. Otekl mu jako konev a nepříjemně bolel. Pokřtila ho „Sir Bručoun". Ráno vyžadoval výtisk Herald Tribune, dětinsky odmítl posnídat, dokud noviny nedostane, a ještě dětinštěji si hrál na mučedníka, když jeho žena odmítla vyrazit na sjezdovku sama. Když mu řekla, že jí to opravdu nevadí, že by ji to bez něj na svahu nebavilo, obvinil ji, že ze sebe dělá svatou. Vystačí si bez ní - alespoň si něco přečte, právnické spisy, kterým by jako umělkyně stejně nerozuměla.
Choval se jako malý kluk, vzpomínala Valerie se smutným úsměvem. Ale noci byly jiné, on byl jiný. Znovu se stal jejím milencem, silný, velkorysý lev a pokorný, citlivý beránek současně. Milovali se celé hodiny za měsíčního svitu za oknem a vyčerpaně usínali - společně - až s prvními slunečními paprsky.
Poslední den před návratem do Ženevy k nočnímu letu do New Yorku mu přichystala překvapení. Místo aby využila posledních hodin na lyžích, sešla do hotelové haly a koupila mu svetr, na jehož rukáv přišila nášivku s nápisem Sjezdař - Chamonix. Předala mu ho, zatímco za dveřmi čekal nosič s invalidním vozíkem. Odtlačil Joela ke stanici kabinové lanovky v centru města a společně vyjeli na vrchol Aiguille du Midi ve výšce téměř čtyř tisíc metrů - přes oblaka na střechu světa. Nádherný výhled z vrcholové stanice bral dech a Joel se k ní obrátil s tím svým pošetilým a směšným pohledem v očích, který popíral všechno, čím byl, všechno zlé, co prožil - jeho způsob, jak jí poděkovat.
„Konec dívání," řekl jí tehdy. „Už jsme si té scenérie užili dost. Svlékni se, taková zima zase není."
Seděli na vyhlídkové terase, pili horkou kávu a drželi se za ruce a Valerie musela zadržovat slzy, které jí láska vehnala do očí.
I teď cítila, jak se jí derou zpod víček, ale věděla, že není vhodná doba pro sentimentální vzpomínky - potřebuje každou jasnou myšlenku, která se jí v hlavě vylíhne. Musí se dostat na druhý konec světa a vyhnout se bůhvíkolika lidem, kteří ji hledají.
Řekl jí, že ji miluje - moc ji miluje. Byla to láska, nebo potřeba... podpory? Odpověděla slovy má lásko... ne, bylo v tom víc. Řekla má jediná lásko. Odpověď zrozená ze zoufalství?

*****

Nejhorší je, že to nevím, pomyslel si Converse, když sledoval ukazatele směru na křižovatce, osvětlené dálkovými reflektory. Seděl za volantem už sedm hodin a orientoval se podle mapy, kterou si koupil u čerpací stanice v Hagenu. Podle ní ho i po sedmi hodinách dělil od cíle ještě velký kus cesty. Důvod ležel v nejistotě - v prvních hodinách po odjezdu z Osnabrucku nevěděl, jestli vůz Hermiony Geynerové hledá policie, nebo ne, a protože se ze strachu vyhýbal dálnicím, dost se zdržel. Ale neodvážil se rychlostní komunikace použít v obavě, že vojáci Akvitánie vyslechli jeho telefonický rozhovor s Valerií a přiřítili se ke starému domu. Teď už byly klikaté okresní silnice nutností. Hermiona Geynerová a její parta bláznivých starých lidí již určitě na policii ohlásili krádež auta. Joel netušil, co policii namluvili, aby ji přesvědčili, že Hermiona Geynerová je poškozenou stranou, ale ukradený automobil je ukradený automobil, ať už za volantem sedí svatý František z Asissi nebo Jack Rozparovač. Kdepak, musí se držet vedlejších cest.
K rozhodnutí použít hraniční přechod v Kehlu dospěl na základě vzpomínky na mimořádně náročné a únavné jednání, na které ho před několika lety vyslal John Brooks. Probíhalo ve Štrasburku na druhé

straně říční hranice a Joela neustálé tahanice o přesný překlad každého slova, při kterých se ovšem nedospělo k ničemu podstatnému, tak nudily, že často odcházel do města na procházku nebo se projížděl po okolí, oslněn krásou venkovské krajiny. Několikrát si také vyjel na vyhlídkovou plavbu po Rýnu a dobře si pamatoval na převozní čluny, které pendlovaly mezi německým a francouzským břehem. A hlavně si pamatoval davy lidí ve štrasburských ulicích - jeho útočiště, zejména teď.
Ještě tři nebo čtyři hodiny jízdy, ale bude muset někde zastavit a vyspat se. Vyčerpáním sotva udržel otevřené oči; už zapomněl, kdy se naposled alespoň trochu vyspal. Ale čeká ho Chamonix a Valerie. Řekl, že ji miluje, opravdu to řekl. Vyslovil to po mnoha letech a cítil nesmírnou úlevu - a její odpověd zněla naprosto neuvěřitelně. Má lásko, má jediná lásko. Myslela to vážně? Nebo ho chtěla pouze podpořit, emoce umělkyně převážily nad zdravým rozumem a smutnými zkušenostmi?
Akvitánie! Všechny ostatní myšlenky musíš zapudit a dostat se do Francie.

*****

Let přes pól do Francie proběhl v klidu a bez rušivých událostí. Měsícem osvětlená ledová krajina na severní čepici zeměkoule působila přímo hypnoticky mírumilovně, nekonečná rozloha studených plání zaháněla znepokojivé myšlenky. Ale veškerá pohoda v Paříži skončila.
„Přijela jste do Francie pracovně, nebo na dovolenou?" zeptal se úředník pasové kontroly a vyťukal její jméno do počítače.
„Les deux."
„Vous parlez francais?"
„Je le préfere. Mes parents étaient de Paris," vysvětlila a pokračovala francouzsky: „Jsem malířka a vyjednávám s několika galeriemi. Přirozeně, když už jsem tady, ráda bych si zajela..." Valerie se odmlčela, když viděla, jak úředník zvedl zrak od obrazovky a pátravě si ji prohlíží. „Není něco v pořádku?" zeptala se.
„Nic důležitého, madam," uklidňoval ji úředník. „Nedělejte si starosti." Pak zvedl telefon a chvíli do něj mluvil, tak tiše, že Valerie v šumu letištní haly nerozeznala jednotlivá slova. „Někdo s vámi chce mluvit."
„Ale to mně dělá velké starosti," ohradila se Valerie, náhle vyděšená. „Necestuji pod svým jménem a mám k tomu velmi dobré důvody, jak vám ostatně ta vaše mašinka už asi prozradila, a odmítám nechat se vyslýchat nebo ponižovat dotěrnými novináři. Všechno, co jsem chtěla říct, jsem už řekla. Zavolejte, prosím, mým jménem na americké velvyslanectví."
„To nebude třeba, madam." Úředník zavěsil. „Nejde o výslech a o vašem příletu do Francie se média nedozvědí, pokud jim to sama neřeknete. A v této mašince není nic než vaše jméno - a požadavek."
Z kanceláře vyšel další uniformovaný úředník, spěšně vstoupil do ohrazeného prostoru a zdvořile se uklonil. „Pojďte laskavě se mnou, madam," požádal anglicky, a když si všiml Valeriina ustrašeného výrazu, dodal, aby předešel námitkám: „Můžete samozřejmě odmítnout, protože nejde o nic oficiálního, pouze o laskavost mezi starými přáteli."
„Kdo jste?"
„Vrchní inspektor pasové kontroly, madam."
„A kdo se mnou chce mluvit?"
„Je na něm, aby se vám představil. Jeho jméno není na požadavku uvedeno. Byl jsem však požádán, abych vám sdělil jiné jméno. Mattilon. I on prý byl vaším přítelem a ten člověk si ho velmi vážil."
„Mattilon?"
„Jestli laskavě počkáte v mé kanceláři, osobně se postarám o vaše
zavazadla."
„Mé zavazadlo je tady." Valerie, v myšlenkách u neznámého muže, který se zaštítil Reného jménem, pozvedla cestovní tašku. „Souhlasím, ale žádám, aby byl nablízku policista, který do vaší kanceláře uvidí přes sklo."
„Pourqoui? Proč, madam?
„Securite," odpověděla Valerie.
„To nebude nutné," řekl uniformovaný úředník francouzsky.

„Přesto na tom trvám."
„D'accord."
Valerie si vyslechla vysvětlení, že muž, který s ní chce mluvit, právě vyjel z centra Paříže a že na De Gaulleovo letiště dorazí asi za pětatřicet minut. Zatím si může vypít kávu a skleničku calvadosu.
Muž pozdně středního věku oblečený v pomačkaném obleku, jako kdyby mu už nezáleželo na vlastním vzhledu, prošel dveřmi, tvář zbrázděnou starostlivými vráskami, a když promluvil, zněl jeho hlas unaveně, nicméně naléhavě.
„Zdržím vás jen několik minut, madam. Jistě si toho potřebujete hodně zařídit."
„Jak jsem již vysvětlila," řekla Valerie s tvrdým výrazem v očích, „přijela jsem do Paříže na jednání s několika galeriemi..."
„Do toho mně nic není," přerušil ji Francouz a zvedl ruce. „Promiňte, ale nemusíte mi nic vysvětlovat. Nemusíte vůbec nic říkat, pokud si to sama nebude přát - až mě vyslechnete."
„Proč jste se odvolal na Mattilona?"
„Abych se vám představil. Vím, že jste byli přátelé. Mohu se vrátit ještě před pana Mattilona?"
„Vraťte se, kam chcete."
„Jmenuji se Prudhomme a pracuji pro Sureté. Před několika týdny zemřel v pařížské nemocnici člověk. Údajně ho zabil váš bývalý manžel monsieur Converse."
„Vím o tom."
„Monsieur Converse ho zabít nemohl," konstatoval Francouz klidně, posadil se a zapálil si cigaretu. „Nemusíte se bát, madam, tato kancelář není napíchnutá - odposlouchávaná. Znám se s vrchním inspektorem z hnutí odporu."
„Ten člověk zemřel po brutální rvačce s mým bývalým manželem," řekla Valerie opatrně. „Četla jsem to v novinách a slyšela v rádiu. A vy mi teď tvrdíte, že to bylo jinak?"
„Ten člověk v nemocnici nezemřel, byl zavražděn. Mezi čtvrt a tři čtvrtě na tři v noci. Bylo prokázáno, že v té době seděl váš manžel v letadle z Kodaně do Hamburku."
„Vy to víte?"
„Neoficiálně, madam. Mě z případu odvolali a pověřili mě údajně důležitějšími záležitostmi a vyšetřování svěřili muži s mizivými policejními zkušenostmi bývalého důstojníka cizinecké legie. Začal jsem klást otázky. Nebudu vás zatěžovat detaily. Ten člověk zemřel na selhání plic, které nevzniklo v důsledku zranění, jež utrpěl při střetnutí s vaším manželem. Byl zardoušen, ale tato skutečnost ve zprávě uvedena není. Někdo ji záměrně zatajil."
Valerie ovládla překvapení a zcela klidně se zeptala: „A co Mattilon? Můj přítel Mattilon?"
„Otisky prstů," odpověděl Prudhomme znaveně. „Náhle se objevily - dvanáct hodin poté, co místo činu ohledali policejní technici, kteří jsou vynikající odborníci. A ještě téhož dne vražda ve Weselu v západním Německu. Svědci popsali pachatele a popis dokonale sedí na vašeho manžela - stejně jako v případě mrtvé ženy, nalezené s pistolí v klíně ve vlaku do Amsterdamu. Má snad pan Converse křídla? Létá si přes hranice sem a tam? Asi těžko."
„Co se mi snažíte naznačit, monsieur Prudhomme?" Muž ze Sureté hluboce zatáhl z cigarety. Pak vytrhl ze zápisníku list papíru a na okraji stolu na něj něco napsal. „Nemohu si být stoprocentně jistý, protože případ oficiálně nevyšetřuju a nemám přístup ke všem informacím, ale pokud váš bývalý manžel nemohl způsobit smrt toho člověka v pařížské nemocnici a zastřelit vašeho - a svého - přítele Mattilona, kolik dalších lidí nezabil, včetně amerického velvyslance v Bonnu a velitele sil NATO v Bruselu? A co je to za lidi, kteří se mohou odvolávat na vládní zdroje a potvrdit to či ono, zařídit odvolání vysokého policejního důstojníka z vyšetřování případu, změnit patologovu zprávu o pitvě a falšovat tím důkazy? To jsou skutečnosti, které nechápu, madam, ale jsem si jistý, že někdo nechce, abych je pochopil. A proto vám dávám toto telefonní číslo. Není do mé kanceláře, ale ke mně domů. Manželka bude vědět, kde mě zastihnout. Zapamatujte si, prosím, že v naléhavém případě stačí říct, že jste členem Tatianiny rodiny."

*****

Stone seděl za psacím stolem a v ruce držel nerozlučné telefonní sluchátko. Byl sám, a tak ho při

rozhovoru s ženou, kterou před mnoha lety, když ještě pracoval v terénu, velmi miloval, nikdo nerušil. Ona z té „strašlivé hry", jak tomu říkala, vystoupila, on ne. Jejich láska nebyla dost silná.
Spojení bylo z Charlotte v Severní Karolíně přesměrováno do Cuxhavenu v západním Německu k telefonu, o němž civilista věděl, že bude sterilní - tato jistota byla jednou z radostí, které přinášela spolupráce s Johnnym Rebem.
„Bobíkova smažená kuřata," zněl pozdrav na lince. „Dodávka je
připravena."
„Rozumím. Tady Stone."
„Bože, Tatianino spojení!" zvolal Jižan. „Jednoho dne mně musíš o té své fascinující rodince povyprávět, Bráško Králíku."
„Jednoho dne."
„Pokud si dobře vzpomínám, zaslechl jsem to jméno někdy koncem šedesátých let, ale netušil jsem, co znamená."
„Můžeš věřit každému, kdo je použije."
„Proč bych měl?"
„Protože ty, kdo je znají, poctili svou důvěrou nejpřísnější soudci na světě."
„Kdo to asi je?"
„Nepřátelé, pane Rebele."
„Tomu podobenství nerozumím, pane Yankee."
„Až jindy, Johnny, dnes ne. Co máš?"
„Teda musím ti říct, že tak zatraceně podivný ostrov jsem v životě neviděl. Leží sotva dvacet mil od ústí Labe v Helgolandské zátoce v Severním moři."
„Scharhorn," konstatoval civilista. „Zásah do černého."
„Našel jsem ho snadno. Ten ostrov zná kdekdo, ale všichni se drží stranou jihozápadního pobřeží. Za druhé světové války tam Němci měli ponorkovou základnu, tak dokonale utajenou, že o ní nevědělo ani nejvyšší velitelství wehrmachtu, tím méně Spojenci. Pořád tam stojí staré železobetonové konstrukce, údajně zcela opuštěné - kromě několika hlídačů, kteří, jak jsem se dozvěděl, by tě nevytáhli z vody, kdyby se tvůj člun rozbil o molo." Johnny Reb se krátce zamyslel a pak tiše pokračoval: „Na té staré základně je spousta lidí, ne jenom pár hlídačů, a můžeš vsadit svůj severanský krk, že ten tvůj korvetní kapitán je mezi nimi. A každý den ve dvě ráno se tam vztyčí ta nejvyšší anténa východně od Houstonu. Vypadá jako bionická kukuřice, ale na vrcholku nemá klas, nýbrž diskovitý květ pro satelitní spojení. .. Mám zorganizovat přepadové komando? Můžu to zařídit, dneska je v Evropě velká nezaměstnanost. A náklady by byly minimální, protože čím víc o věci přemýšlím, tím více si vážím toho, že jsi mě vytáhl z Dardanel dříve, než dorazili pistolníci. To bylo pro mě mnohem důležitější než ty zpronevěřené fondy v Bahrajnu."
„Díky, ale zatím ne. Kdybyste se pro něho vypravili, odkryli bychom předčasně karty."
„Jak dlouho můžeš čekat? Nezapomeň, že mám na pásku toho hajzlíka Washburna."
„Kolik sis toho složil dohromady?"
„Víc, než ten můj starý mozek dokáže absorbovat. Ale ne že by mě to překvapilo. K něčemu podobnému se schyluje už hodně dlouho, nemyslíš? Orli věří, že nakonec toho vrabce přece jen uloví, že? Protože z nás všech udělají vrabce. Víš, Stone, neměl bych to říkat, protože jsi ve svém věku změkl víc než já, ale jestli se jim to podaří, většina lidí zůstane klidně ležet v kanafasu nebo se vypraví na ryby a mávnou rukou - ať to ti velcí tatťkové v uniformách vyřeší, ať vyženou ozbrojené lupiče a povaleče z ulic a parků, ať ukážou Rusákům a těm naftovým šejkům v županech, že už si nenecháme srát na hlavu. Předveďme Ježíšovi, že jsme jeho nejvěrnější a nejmocnější následovníci. Vojáci k tomu mají kuráž i potřebné nástroje, tak co si budu lámat hlavu, řekne si každý Joe nebo Jack. Jestli se pro mě něco změní, tak jedině k lepšímu."
„K lepšímu ne," odvětil Stone ledově. „Z Joea nebo Jacka se stanou roboti. Z nás všech se stanou roboti, pokud ovšem přežijeme. Copak to nechápeš?"
„Ale ano, chápu," odpověděl Johnny Reb. „Chápu, starý kamaráde, možná líp než ty... Zapomeň na to. Máš mě na palubě. Ale co, při pekelném ohni, hodláte udělat s tím Conversem? Počítám, že už ho

neuvidíte."
„Musíme! Domníváme se, že on zná odpovědi, odpovědi z první ruky, které nám poskytnou potřebné důkazy."
„Podle mého názoru je mrtvý." Jižan si povzdechl. „Možná ještě ne, ale jakmile ho najdou..."
„Musíme ho najít dřív než oni! Můžeš nám v tom pomoct?"
„Začal jsem hned té noci, kdy jsme zapíchli jehlu do majora Normana Anthonyho Washburna čtvrtého, pátého nebo šestého - už se v těch číslovkách nevyznám. Vy máte své počítače - tedy ty, ke kterým máte přístup - a já zase ulice, kde se prodávají věci, které by se tam rozhodně neměly prodávat. Výsledek zatím veškerý žádný."
„Snaž se něco zjistit, protože se nám zoufale nedostává času. A Johnny, máš stejný pocit, co já, pokud se týká toho ostrova? Myslím Scharhorn."
„Jako v Appomattoxu. Hluboko v žaludku cítím žluč, Bráško Králíku, a proto se tady na pár dní zavrtám. Narazili jsme na hnízdo sršňů, chlapče, cítím to v kostech."

34 KAPITOLA

Converse položil mapu a nacpanou obálku do trávy a začal olamovat větve smrčků na okraji lesa, aby jimi zakryl auto Hermiony Geynerové. Každé škubnutí, každé prasknutí dřeva mu vyslalo do znavených svalů záblesk bolesti. Nakonec natrhal plné hrsti trávy, naházel je na kostru z větví a prohlédl si výsledek, který v měsíčním světle vypadal jako vysoká hromada sena. Zvedl mapu a obálku a vydal se ke dvě stě metrů vzdálené silnici. Podle mapy se nacházel nedaleko Appaneweieru, asi patnáct kilometrů od hraničního přechodu v Kehlu, který leží na břehu Rýna naproti Štrasburku.
Kráčel po asfaltu a před každým přijíždějícím autem se schovával do trávy. Naštěstí ho pokaždé varovala světla reflektorů. Když ušel osm nebo deset kilometrů, věděl, že už nemůže dál.
V džungli odpočíval, protože věděl, že odpočinek je stejně účinná zbraň jako pistole nebo puška, že ostré oči a mozek jsou mnohem nebezpečnější než deset ocelových zbraní zavěšených na těle.
Našel si úzkou rokli u potoka, kamennou pevnost, svalil se do trávy a okamžitě usnul.

*****

Valerie vyšla z letiště zavěšená do muže ze Sureté. Přijala lístek s telefonním číslem, ale k ničemu se nezavázala. U stanoviště taxíků se Prudhomme zastavil.
„Řeknu vám to zcela otevřeně, madam. Můžete si vzít taxi a já se s vámi rozloučím, nebo mně můžete dovolit, abych vás odvezl, kam budete chtít, a já poznám, jestli vás někdo sleduje."
„Opravdu byste to poznal?"
„Po dvaatřiceti letech se i naprostý hlupák něco naučí. Moje žena říká, že si nemůže dovolit milence, protože jsem až po uši prolezlý policejními praktikami."
„Přijímám vaše pozvání," usmála se Valerie. „Jsem strašně unavená. Nějaký malý hotel... Třeba Le Pont Royal, tam to znám."
„Vynikající volba, ale můžu vás ubezpečit, že moje žena by se na nic neptala a ráda by vás..."
„Musím zůstat pánem svého času, monsieur," přerušila ho Valerie a nasedla do auta.
„D'accord."
„Proč to děláte?" zeptala se, když Prudhomme usedl za volant. „Můj manžel byl právník - je právník," opravila se rychle, „a vaše zákony nemůžou být zase tak rozdílné. Dopouštíte se spoluviny."
„Mám jediné přání - zavolejte mi a řekněte, že jste z Tatianiny rodiny. To je mé riziko i má odměna."

*****

Converse se podíval na hodinky. Deset minut před šestou už slunce proniklo do jeho rokle hlídané kamennou hradbou. V nedalekém potoku vykonal tělesnou potřebu - po proudu - a pak ponořil obličej

do vody - proti proudu. Musí si pospíšit, k hranicím to má ještě dobrých pět kilometrů, jestli ne víc.
V Kehlu si koupil holicí strojek na jedno použití - kněz by asi dbal na svůj vzhled i při namáhavém cestování. Oholil se na toaletě u přístaviště, koupil si lístek a přeplavil se na druhý břeh Rýna do Štrasburku. Celníci se k jeho límečku a cestovnímu pasu - i jeho ošuntělému vzezření, které pokládali za důsledek slibu chudoby - chovali tak uctivě, že Joel cítil povinnost požehnat jim i s jejich rodinami.
Jakmile se ocitl na rušné ulici, věděl, že ze všeho nejdřív si musí najít hotelový pokoj, osprchovat ze sebe dva dny strachu a násilí a nechat si vyčistit šaty, případně pořídit nové. Drahá lákadla Chamonix chudí duchovní nenavštěvují, ale normálně oblečený kněz bude přijatelný a dokonce žádoucí. A knězem také zůstanu, rozhodl se, protože lovci Akvitánie usoudí, že se svého převleku jako poslední známé masky zbavím. Nuže, mýlíte se, pánové. Francie se duchovními hemží a být jedním z nich má své výhody.
Ubytoval se v hotelu Sufite, a aniž by si musel moc vymýšlet, řekl recepčnímu, že má za sebou náročnou a velmi namáhavou třídenní cestu. Byl by úředník tak laskav a obstaral pro něj několik životně důležitých maličkostí. Patří k velmi bohaté farnosti v Los Angeles a... Zbytek zařídila stodolarová bankovka. Během hodiny mu poslíček přinesl vyčištěný a vyžehlený oblek a dokonale nablýskané boty, z nichž zmizelo veškeré bláto a prach. Dodávku doplnily dvě bílé košile s kněžským límečkem z obchodu, který se „bohužel nachází až na Kellermanově nábřeží, což je od hotelu dost daleko." Taková námaha ovšem vyžadovala další promazání koleček, což spolu s dodatečným příplatkem za rychlé vyřízení představovalo sen každého hotelového zaměstnance. Opálený kněz s vybledlými podlitinami v obličeji a podivnými nároky na rychlost musel opravdu patřit k „bohaté farnosti". Investice se vyplatila. V hotelu se zapsal o půl osmé a pět minut před desátou byl připraven vyrazit na poslední etapu cesty do Chamonix.
Nemohl riskovat letadlo nebo železnici - na letiště a vlaky neměl nejpříjemnější vzpomínky a Akvitánie je má jistě pod dohledem. A také dříve či později najdou auto Hermiony Geynerové a odhadnou jeho směr, možná i cíl, a Akvitánie vyhlásí poplach pro celou příhraniční oblast. Nejbezpečnější tedy bude pokračovat po silnici. Stačil jeden telefonát a úslužný recepční obstaral mladistvému prelátovi automobil z půjčovny, mapu a instrukce na cestu do tři sta osmdesát kilometrů vzdálené Ženevy.
Do ní samozřejmě neodbočí; bude pokračovat po silnici podél státní hranice další hodinu do Chamonix. Celkový čas odhadl na pět až šest hodin a v půl páté odpoledne, nejpozději v pět, tedy může dorazit k úpatí majestátní Aiguille du Midi.

*****

Valerie vstala a oblékla se, jakmile první paprsky slunce vylouply ze tmy za okny nejasné obrysy pařížských budov na bulváru Raspail. Nespala a ani se o spánek nepokoušela. Ležela a přemítala o podivném Francouzi ze Súreté, který nemohl mluvit oficiálně. Bojovala s pokušením svěřit mu pravdu, ale věděla, že to neudělá, zatím ne a možná vůbec, protože se bála nastražené pasti. Ale jeho prosba zněla upřímně. Zavolejte mi a řekněte, že jste z Tatianiny rodiny. To je mé riziko i má odměna.
Joel by věděl, jak se zachovat. Jestli ten člověk není návnada, kterou nastražila Akvitánie, pak se v její strategii objevila trhlina, o níž generálové nemají tušení. Doufala, že je tomu tak, ale důvěřovat někomu v této fázi nesměla.
Za letu si prostudovala domácí letové řády, jimiž společnost Air France své cestující vybavuje, a věděla, jak se do Chamonix dostane. Air Touraine vypravuje denně čtyři spoje do Annecy, nejbližšího letiště od oblasti Chamonix-Mont Blanc. Doufala, že si ještě večer zarezervuje letenku na spoj v sedm ráno, ale Prudhommeův zásah jí narušil plány, a i když zavolala přepážku Air Touraine časně ráno, dozvěděla se, že let je plně obsazený, a dostala jen čekačku na spoj v jedenáct - vrcholí léto a nejvyšší hora Evropy je významná turistická atrakce. Ale raději počká na letišti. Joel jí kladl na srdce, aby vyhledávala místa s velkou koncentrací lidí.
Otevřenou kabinou výtahu s mosaznou mříží sjela do haly, zaplatila účet a požádala recepčního, aby jí zavolal taxi. O několik minut později vyšla před hotel; taxikář ji uvítal ospalým pohledem přes okno a vůbec se neobtěžoval vystoupit, natož jí přidržet dveře. „Orly, s'il vous plait."
Řidič zařadil rychlost, otočil se do protisměru a zamířil po bulváru Raspail k letišti. U nejbližší křižovatky zpomalil, i když vypadala opuštěně. Nebyla.

Těsně za nimi se ozvalo hvízdání pneumatik, pak náraz plechu o plech a řinčení rozbitého skla. Vylekaný řidič dupl na brzdy a zaklel; taxi se smykem zarazilo o obrubník. Náraz odhodil Valerii na přední opěradlo a odřela si koleno o podlahu. Neohrabaně se zvedala, zatímco šofér vyskočil z auta a spustil příval nadávek na muže, který do něj zezadu lehce narazil, postrčen dalším automobilem.
Náhle se otevřely pravé zadní dveře a nad Valerií se vynořila Prudhommeova vráscitá, znavená tvář, na čele tenký pramínek krve. „Jděte, madam," vyzval ji tiše, ale velmi naléhavě. „Teď už vás nebude nikdo sledovat."
„Vy...? Vy jste mě celou noc hlídal! Čekal jste na mě! To vy jste způsobil tu srážku, že?"
„Na vysvětlování není čas. Nechám toho řidiče zatknout - až sepíšeme protokol a něco mu nasadím do auta. A vy zatím spěchejte, kam máte namířeno, než ostatní zjistí, co se stalo."
„Jak jste říkal to jméno?" vyhrkla Valerie. „Tatiana?"
„Ano."
„Díky!"
„Bonjour. Bonne chance." Muž ze Súreté zabouchl dveře a vrátil se ke dvěma Francouzům, kteří na sebe za taxíkem zuřivě křičeli.

*****

Dvacet minut po třetí míjel Converse silniční ukazatel, který oznamoval, že do Saint Julien en Genevoise zbývá patnáct kilometrů. Objel jižní cíp švýcarské hranice a u Annemasse najel na dálnici. Za hodinu bude v Chamonix. Podařilo se! jásal v duchu. Sešlápl plyn a silný motor poslušně zareagoval. Buď tam, Val! Proboha tě prosím, bud tam!

*****

Valerie se podívala na hodinky a chtělo se jí zoufale křičet - pocit, který zažívala od půl sedmé ráno, kdy dojela na pařížské letiště Orly.
Teď bylo čtvrt na pět odpoledne a celý den prožívala jednu krizi za druhou - od srážky na bulváru Raspail, kdy se jako zázrakem objevil Prudhomme a řekl jí, že ji sledovali, až po opožděné přistání v Annecy. Nervy měla napjaté k prasknutí, ale věděla, že se musí především ovládat, aby na sebe neupozornila, jak už to jednou udělala.
Let v sedm ráno byl vyprodaný, ale doufala, že v jedenáct odletí. Ale ani na tento spoj se nedostala, protože všechna sedadla byla obsazena. Protestovala tak hlasitě a zlostně, že se po ní lidé ve frontě začali otáčet. Ztišila se a nabídla úplatek, který zase podráždil úředníka za přepážkou - ne snad proto, že by urazila jeho morální zásady, byl prostě zklamaný, že jí nemůže vyhovět a peníze přijmout. Takto se do Chamonix živá nedostanu, pomyslela si Valerie a pokorně přijala letenku na spoj v jednu odpoledne.
Kvůli poruše dveří přistáli v Annecy s více než půlhodinovým zpožděním až krátce po třetí, a když vyšla na stanoviště taxíků, musela se zařadit na konec dlouhé fronty. Už už si začínala zoufat, když jí zrak padl na několik opodál stojících limuzín, jejichž řidiči se opírali o nablýskané kapoty a kouřili nebo se šťourali v zubech. Vystoupila z řady, otevřela kabelku, vylovila peněženku a zamířila k nim.
Poslední dávku frustrace si musela prožít, když šofér zastavil, protože kvůli dopravnímu omezení byl vjezd do centra Chamonix momentálně zakázán. Valerie vystoupila a rychlým krokem se vydala ke stanici lanovky. Tam nahoře nad mraky je Joel. Její Joel! Už se neovládla, nervy bičované celý den povolily a Valerie se rozběhla, co jí síly stačily. Buď tam, můj drahý! A bud živý, má lásko! Má jediná lásko!

*****

Deset minut před pátou Joel s naříkajícími pneumatikami zabrzdil na parkovišti. Nepočítal se zdržením, způsobeným stavební uzávěrou na nově budovaném dálničním mostě přes údolí, a oproti původnímu plánu se značně opozdil. Svaly na pravé noze měl strnulé křečí, jak využíval každé mezery v řadě aut,

která stoupala hlemýždím tempem proti proudu Arvy, a šlapal na plyn, aby získal několik metrů navíc. Ale konečně dorazil do cíle. Byl v Chamonix! Rozběhl se ke stanici lanovky. Lapal po dechu, polykal průzračný vzduch horských velikánů a nedbal na bolest. Prosím tě, Val, bud tam! Miluji tě... Potřebuju tě! Buď tam!

*****

Stála v šikmých paprscích slunce na vyhlídkové terase u horní stanice lanovky a hleděla na mlžnou oponu, která oddělovala vrchol hory od zbytku světa. V chladném horském vánku se chvěla zimou, ale své místo by neopustila ani za nic. Opřela se o zábradlí vedle upevněného dalekohledu, jímž turisté mohou za několik franků obdivovat alpské panorama, a pomalu podléhala zoufalství. Nezvládl to. Už nepřijede. Je mrtvý.
Z oblaků se vynořila poslední kabina toho dne, aby odvezla obsluhu restaurace a několik opožděných turistů. Jakmile slunce klesne za žulové velikány na západě, lanovka končí provoz. Joeli, můj drahý, prosila jsem tě, abys zůstal naživu. Poslechni mě, má lásko, má jediná lásko!
Kabina překonala závěrečné metry téměř svislého stoupání a zmizela ve stanici. Zdálo se jí, že je prázdná! Je mrtvý!
A pak vyšel na terasu vysoký štíhlý muž s kněžským límečkem kolem krku a rozhlédl se. Valerie se k němu rozběhla a on k ní. Objali se tak, jak se v manželství nikdy neobjali.
„Miluju tě," zašeptal. „Bože, jak já tě miluju."
Odtáhla se, položila mu ruce na ramena a mezi vzlyky vydechla: „Žiješ! Jsi tady! Poslechl jsi mě."
„Musel jsem," odpověděl prostě.

35 KAPITOLA

Spali v obětí nazí, těla propletená. Na chvíli zapomněli na svět tam venku, na svět, kterému se ráno budou muset postavit. Ale potřebovali něco jen sami pro sebe, dávat a přijímat, pouze oni dva, vzácné hodiny soukromí, šeptem nalézané pochopení, co a proč ztratili, a ujištění, že už si to nenechají vzít.
Ale ráno se neodbytně hlásilo o svá práva, a byť by proti tomu sebevíc protestovali, věděli, že svět, jak ho znali, nepočká. Protože tady byl ještě jeden svět, jak si ho představovali generálové Akvitánie. Objednali si kontinentální snídani a konvici kávy navíc.
Zatímco se Valerie česala, Joel přistoupil k oknu a vyhlédl na probouzející se město. Uvažoval, jaké měli včera štěstí, když v Chamonix přeplněném turisty sehnali ubytování. V prvním hotelu, který zkusili, narazili na plnou halu neuspokojených žadatelů o pokoj („Proboha, sundej si ten kolárek," vyzvala ho Valerie šeptem), a stejně pochodili ve dvou dalších. Teprve v Croix Blanche jim udýchaný recepční sdělil radostnou novinu, že nějací hosté právě zrušili rezervaci.
„Později zajdu ven a koupím ti nějaké šaty." Valerie se mu zezadu opřela hlavou o rameno.
„Tohle mi chybělo." Joel se otočil a objal ji. „Ty jsi mi chyběla. Hrozně jsi mi chyběla."
„Našli jsme se, lásko moje, a na ničem jiném nezáleží." Vyrušilo je zdvořilé zaklepání na dveře. „To bude káva. Běž do koupelny a půjč si můj zubní kartáček."
Seděli naproti sobě u mramorového stolku u okna a oba věděli, že přišel čas. Joel položil vedle šálku list hotelového dopisního papíru a propisovačku.
„Pořád mně nejde do hlavy, co udělala moje teta," řekla Valerie náhle. „Jak jsem mohla být tak pitomá! Jak je možné, že mě to nenapadlo?"
„Tuto otázku jsem si položil mockrát." Joel se něžně usmál. „Myslím o tobě."
„Divím se, žes mě včera nevyhodil z lanovky."
„To mě napadlo jen dvakrát."
„Bože, jak jsem mohla být tak blbá!"
„Ne, byla jsi zoufalá," opravil ji Joel. „Stejně jako tvoje teta. Tys zoufale hledala pomoc, ona se zoufale pokoušela vrátit do jediného období života, které pro ni mělo smysl. Používala slova, která jsi v mládí

slyšela snad tisíckrát. Uvěřilas jí, jako bych jí na tvém místě uvěřil i já."
„Tvá velkorysost mě ničí, lásko. Přestaň. Už je ráno."
„Řekni mi o Samu Abbottovi," vyzval ji.
„Počkej. Nejdřív ti musím říct, že asi nejsme sami. Jeden inspektor Súreté v Paříži, jmenuje se Prudhomme, ví, že jsi nezabil Reného a že jsi nemohl zabít toho šoféra v hotelu."
Joel se k Valerii překvapeně naklonil. „Ale já jsem toho člověka opravdu zabil. Bůh je mi svědkem, že jsem to nechtěl udělat - myslel jsem, že sahá pro zbraň, ne pro vysílačku -, ale udeřil jsem mu hlavou o zeď. Zemřel na krvácení do mozku."
„Ne. V nemocnici ho někdo zavraždil. Udusili ho. Prudhomme mně řekl, že příčina smrti neměla s jeho zraněním nic společného. A taky řekl, že když jsi nezabil toho šoféra a Reného, kolik dalších lidí jsi nezabil? Je přesvědčený, že na tebe někdo ušil hroznou boudu, ale nechápe proč. Stejně tak nechápe, proč někdo zatajuje a falšuje důkazy, nebo je naopak nachází tam, kde před několika hodinami nebyly - v tomto případě tvé otisky prstů v Mattilonově kanceláři. Chce nám pomoct a dal mi telefonní číslo, kde ho můžeme zastihnout."
„Můžeme mu věřit?" zeptal se Joel a zapsal si poznámku.
„Myslím, že ano. Dnes ráno udělal něco pozoruhodného, ale k tomu se ještě dostanu."
„Ten řidič v Paříži," řekl Joel tiše. „Bertholdierův nohsled. Tam začala štvanice. Tehdy někoho napadlo, že se naskytla příležitost, kterou by bylo škoda nevyužít. ‚Vypalte mu cejch vraha, třeba se to v budoucnu bude hodit. Za cenu jednoho lidského života to stojí.' Kristepane!" Joel si zapálil cigaretu.
„Vraťme se k Samovi."
Začala telefonátem, který ji vyděsil v newyorském hotelu, prostovlasým mladíkem, který běžel po schodech, a důstojníkem, který ji pronásledoval ulicemi.
„Je to divné," přerušil ji Joel, „Ale mám pocit, že ten telefonát, ti dva muži... byli na naší straně."
„Cože? To nemyslíš vážně! První vypadal jako příslušník Hitlerovy mládeže a druhý měl na sobě uniformu!"
„Většina lidí v uniformě by byla první, kdo by generály Akvitánie vysadili ve člunu uprostřed tajfunu. Fitzpatrick říkal, že materiály, které mně dal Beale, pocházejí z hlubin tajných vládních trezorů, z nejvyšších vojenských kruhů. Je docela dobře možné, že moji tajemní partneři ve Washingtonu začínají vylézat ze svých stok na denní světlo... Promiň, pokračuj."
Vylíčila mu setkání s Abbottem, ženatým Abbottem, otcem dvou dcer. Joel natahoval všechny své antény, kroužil jimi a lovil z éteru slova, náznaky skrytého významu, zoufale se snažil vydolovat nějakou důležitou informaci, stopu, vodítko, cokoliv, od čeho by se mohl odrazit. A pak zvedl ruku několik centimetrů nad desku stolu a naznačil Valerii, aby přestala.
„Říkáš, že jste do Washingtonu měli odletět tři?"
„Ano."
„Ty, Sam a někdo třetí, na koho se Sam chtěl obrátit, promluvit s ním, muž, který měl vědět, co dál?"
„Ano. Muž, který ho zabil nebo nechal zabít. Byl jediný, s kým Sam mluvil."
„Ale přece ti řekl, že mu věří. Že by mu svěřil vlastní život."
„Spletl se," konstatovala Valerie.
„Možná ne. Sam měl na lidi neomylný odhad a své přátele si vybíral velmi pečlivě. Moc jich neměl, protože věděl, jak je kvůli svému postavení zranitelný."
„Jenže s nikým jiným nemluvil..."
„To jistě ne. Ovšem ten druhý muž s někým mluvit musel. O krizových poradách ve Washingtonu něco vím - a přesně tohle měl Sam na mysli, když řekl, že tam poletíte. Zorganizovat takovou poradu není jen tak, někdo musí použít silné argumenty a oslovit ty správné lidi, aby si proklestil cestičku byrokratickou džunglí. Samovo jméno jistě posloužilo jako páka, protože měl hodnost a postavení, a nejspíš i moje, tvoje nebo dokonce Delavaneovo, a každé z nich by samo o sobě stačilo." Converse vzal do ruky pero.
„Jak se ten člověk jmenoval?"
„Ach, bože." Valerie zavřela oči a promnula si čelo, jak usilovně vzpomínala. „Alan, Alan... Alan Metzger? Metland?"
„Měl nějakou hodnost?"

„Ne, Metcalf! Už vím. Alan Metcalf."
Joel si zapsal jméno. „Dobře. A teď Paříž. Ten inspektor ze Sureté."
Začala podivným chováním pasových úředníků, které vedlo k ještě podivnějšímu setkání s vrásčitým, unaveným Prudhommem ve
zmačkaném obleku, opakovala jeho překvapující odhalení a vzpomínala na každý detail jejich rozhovoru na letišti. V tom okamžiku Joel otevřel překvapením ústa a podruhé zvedl ruku, aby ji umlčel.
„Tatianina rodina?" zeptal se jako člověk, který nevěří svým uším. „Víš to jistě?"
„Naprosto. Včera jsem se ho na to ještě jednou zeptala."
„Včera? Tehdy, když udělal tu pozoruhodnou věc, o které jsi mluvila?"
„Celou noc hlídal před hotelem ve svém autě, a když jsem krátce po svítání odjížděla taxíkem, napálil to do auta za námi, do auta, které mě sledovalo! Řekl mi, abych rychle utekla. Tehdy jsem ho požádala, aby mi to jméno zopakoval. Určitě řekl Tatiana."
„Tohle bylo heslo, které mi dal René, když mě poslal za Thorbeckem do Amsterdamu. Měl jsem říct, že jsem členem Tatianiny rodiny."
„Co to znamená?"
„René nešel do detailů, ale něco jsem pochopil. Zdá se, že jde o vyjádření absolutní důvěry, prověření, které tě opravňuje k přístupu k informacím, k nimž se nedostane devětadevadesát procent lidí, kteří je chtějí."
„To nechápu."
„Zní to šíleně, ale podle Mattilona každému, kdo patří k Tatianě, věří ti nejpodezřívavější lidé na světě, kteří si nemohou dovolit sebemenší chybu."
„Kdo?"
„Rusové. Mocné špičky z Kremlu, kteří posílají z Moskvy peníze západním makléřům, aby je ve svobodném světě investovali."
„Máš pravdu, zní to šíleně."
„Ale funguje to, nevidíš? Slušní, poctiví lidé, kteří se z nějakého důvodu ocitli ve světě, který možná nenávidí, si mezi sebou vymysleli heslo a kdo se jím prohlásí, toho poctí svou důvěrou. Vsadil bych se, že okruh zasvěcených je zatraceně omezený. René, tento Prudhomme, oba zapadají do obrazu. A pro nás je to klíč - můžeme jim věřit."
„Mluvíš před soudem, že?" Bývalá i současná paní Converseová se natáhla přes stůl a vzala Joela za ruku.
„Nevím, jak jinak postupovat. Fakta, jména, strategie. Někde musí existovat trhlina a tu je třeba objevit. Rychle. Dřív, než bude pozdě."
„Začala bych s Prudhommem," řekla Valerie.
„Zavoláme mu, ale později. Postupujme po pořádku. Mají tady někde druhý telefon? Jistá... exmanželka mě včera večer tak zaneprázdnila, že jsem si toho nevšiml."
„Jistá exmanželka je pravděpodobně těhotná."
„No není to nádhera?"
„Uklidni se, chlapče. Ano, druhý telefon je v koupelně."
„Chci, abys zavolala tomu Metcalfovi do Las Vegas. Číslo ti dají na informacích. Budu poslouchat na paralelní lince."
„Co mu mám říct?"
„Jaké jméno jste se Samem používali?"
„To, které jsem ti řekla. Parquetová."
„Představ se tak, ale nic víc neříkej. Nechej ho udělat první tah. Jestli bude špatný, poznám to a zavěsím. Uslyšíš cvaknutí a také zavěsíš."
„Co když nebude doma? Co když to zvedne manželka nebo přítelkyně nebo dítě?"
„Nechej jméno a řekni, ze zavoláš za hodinu."

*****

Civilista seděl na pohovce s nohama nataženýma na stole. Společnost mu dělali armádní kapitán, jenž odložil uniformu, a mladý námořní podporučík, rovněž v civilu, kteří se usadili naproti němu do křesel.
„Jsme tedy dohodnutí," prohlásil Stone. „Zkusíme toho Metcalfa a budeme se tiše modlit. Jestli jsem se spletli... jestli jsem se já spletl, vystopují nás - a nic si nenamlouvejte, pánové, viděli vás tady a dokázali by vás identifikovat. Ale jak říkám, někdy nastane okamžik, kdy člověk musí podstoupit riziko, kterému by se za jiných okolností velkou oklikou vyhnul. Ocitli jste se na nebezpečném území a můžete jen doufat, že ho zase rychle opustíte. Nemůžu vám slíbit, že se vám to podaří. Tento telefon je přesměrovaný přes jinou linku, hotel na druhém konci města, takže pátrání se zdrží, ale jenom zdrží, nezastaví. Budou muset prověřit všechny pokojové přípojky, ale až skončí...? Každý telekomunikační mechanik toho broučka v ústředně snadno najde."
„Kolik času tím získáme?" zeptal se armádní důstojník.
„Je to jeden z největších hotelů v New Yorku," odpověděl civilista. „Čtyřiadvacet až šestatřicet hodin."
„Jdeme na věc!" vyhrkl námořní důstojník.
„Ach, bože můj." Kapitán si prohrábl vlasy. „Ale ano, samozřejmě, zkusme ho, i když mně pořád není jasné, proč právě Metcalf."
„Zapadá do vzorce. Byla to rutinní informace a nebyl problém ji získat. Jako každý vysoký důstojník musel i Abbott zaznamenávat svůj denní rozvrh a byl velmi pečlivý. Často s Metcalfem obědval a rodiny se scházely u večeře doma u jednoho nebo druhého. Myslím, že tomu člověku důvěřoval a že se logicky obrátil na dlouholetého zpravodajského důstojníka. A ještě jedna věc je spojuje - navzájem i s Conversem. Všichni tři byli váleční zajatci ve Vietnamu."
„Jdeme na věc!" vykřikl mladý podporučík.
„Ježíšikriste," zasténal kapitán, „Nemůžeš si pro změnu vymyslet něco jiného?"

*****

„Záznamník!" zavolala Valerie a přikryla rukou mikrofon.
Joel vyšel z koupelny. „Hodinu," zašeptal.
„Tady je Parquetová," řekla Valerie do telefonu. „Zavolám za hodinu," a zavěsila.
„A pak každou další," zamumlal Converse s pohledem upřeným na telefon. „Tohle se mi nelíbí. V Nevadě je jedna hodina v noci, a jestli má manželku nebo děti, někdo by to zvedl."
„Sam mluvil jen o své ženě a dětech, ne o Metcalfových."
„Neměl k tomu žádný důvod."
„Může to mít deset vysvětlení, Joeli."
„Doufám, že ne to, na které pořád myslím."
„Dovol mi zavolat tomu Prudhommeovi," naléhala Valerie. „Využijme Tatianinu rodinu."
„Ještě ne."
„Proč ne?"
„Potřebujeme něco..." Náhle mu padl zrak na silnou obálku s adresou Nathana Simona, na které ležel jeho falešný cestovní pas amerického kněze. „Bože můj," zašeptal. „Možná to máme. Celou dobu to tady leží, ale já to neviděl."
Valerie sledovala směr jeho pohledu. „Myslíš analýzu, kterou jsi sepsal pro Nathana?"
„Ano. Nazval jsem to nejkomplexnější dokument své právnické kariéry, ale s právem má málo společného, protože se o zákonu zmiňuje jen okrajově, abstraktně, bez důkazů, které by podepřely obvinění. Mluví se tam o zvrácených ambicích mocných mužů, kteří chtějí změnit zákony, svrhnout vlády a nahradit je vojenským režimem, a to vše ve jménu ochrany zákona a udržení pořádku. A jestli 'zkompromitovat' znamená ‚zabít', jestli opravdu mají na mysli vlnu
politických atentátů, může jim to vyjít. Sami je povoláme, aby chránili zákon a obnovili pořádek."
„Jak to myslíš, Joeli?"
„Vystavím případ. Budu se držet toho, co umím. Je to jediná možná cesta. Vypracuju obžalobu - od premisy k závěru, opřeném o svědectví, místopřísežná prohlášení... Začnu u sebe a skončím předběžným výslechem obžalovaných."

„O čem to, proboha, mluvíš?"
„O právu. O zákonu, paní Converseová." Joel zvedl obálku. „O tom, co má zákon znamenat. Většinu toho, co je tady, můžu použít - jen v trochu jiné formě. Budu pochopitelně potřebovat další podpůrná svědectví a výpovědi, čím rozmanitější a diverzifikovanější, tím lepší. A tehdy zavoláme Prudhommeovi a připojíme se k Tatianině rodině. A taky se nám, doufám, podaří sehnat toho Samova přítele. Metcalfa. Zatraceně, to by v tom byl čert, aby nám něčím nepřispěl... A nakonec si promluvím přímo s obžalovanými. Především s Leifhelmem, možná s Abrahmsem, a třeba i se samotným Delavanem."
„Tys zešílel!" vyjekla Valerie zděšeně.
„Kdepak. Jistě, budu potřebovat pomoc, to vím. Ale mám dost peněz, abych si koupil komando žoldáků, a jakmile Prudhomme pochopí, věřím, že už bude vědět, kde je hledat. Čeká nás spousta práce. Všichni soudci si potrpí na čitelný rukopis."
„Pro smilování boží, Joeli, mluv anglicky."
„Vy jste nenapravitelný romantik, paní Converseová," škádlil ji Joel a přistoupil k ní. „To vás na umělecké škole kromě krajinek nic nenaučili?"
„Ty jsi nemožný."
„Potřebujeme stenografku, Val. Nejraději sekretářku s praxí v advokátní kanceláři. Zkus nějakou najít. Někoho, kdo bude ochotný zůstat tady celý den a v případě nutnosti i přes noc. Nabídni trojnásobek běžné hodinové sazby, ale sežeň ji."
„Předpokládejme, že ji najdu. Ale co jí, proboha, řekneš?" Joel se zamyslel a se svraštělým čelem přešel k oknu. „Román," řekl nakonec. „Píšeme román. Politický thriller. Prvních třicet stránek se odehrává u soudu."
„A vystupují před ním skuteční lidé, muži, jejichž jména každý zná?"
„Je to nový autorský postup, ale pořád pouhá fikce, nic jiného."

*****

V New Yorku svítalo a Petr Stone znovu osaměl; námořní pod poručík a armádní kapitán se vrátili do svých kanceláří ve Washingtonu. Takhle je to lepší, přemítal. Pomoci mu nemohli a čím méně se tady budou motat, tím méně lidí je uvidí a tím snadněji uniknou odhalení, kdyby sekera náhodou udeřila. A Stone věděl, že udeřit může. Bylo mu to stejně jasné jako skutečnost, že Alan Metcalf je struna, kterou potřebují, aby zahájili koncert. Ale ukáže se někdy? uvažoval bývalý operační agent a rezident Ústřední zpravodajské služby. Podle zpráv z Nellisovy letecké základny zmizel, vypařil se z povrchu zemského a dokonale za sebou zametl všechny stopy - k malé radosti komise, která vyšetřovala havárii brigádního generála Samuela Abbotta.
Ale Stone ho chápal. Plukovník Metcalf teď věděl totéž co on - co oni -, a jestli je ve své profesi jenom trochu dobrý, rozhodně nebude hrát podle žádných psaných pravidel. Tedy pokud vůbec žije. Bývalý agent také ledacos věděl o telefonních záznamnících a o tom, jaká kouzla s nimi zpravodajci dokážou. Zařízení bylo adaptabilní a velmi sofistikované, dar amerického daňového poplatníka, a když uvážíme to neuvěřitelné plýtvání státními prostředky, tak jedna z jeho rozumných investic. Metcalf to sehraje správně - jestli žije a jestli je dobrý. Pomocí dálkového ovládání svůj záznamník naprogramuje, vyslechne si, co potřebuje slyšet, vymaže, co bude chtít vymazat, a pravděpodobně zanechá informaci, zašifrovanou a pro nezasvěceného nepochopitelnou. A také připraví bezpečnostní kód, který se bude každý den měnit, a pokud ho někdo nevloží správně, desetivteřinový záblesk mikrovln pásku roztaví. Všechno standardní postup. Jestli žije. Jestli je dobrý.
Stone spoléhal na obojí - že plukovník žije a že je dobrý. Jinak by nemělo smysl lámat si hlavu a mohl by si lehnout do kanafasu Johnnyho Reba nebo ‚jít na ryby' a stát se robotem. A proto před hodinou nechal Metcalfovi na záznamníku vzkaz. Použil jméno, které Converseova bývalá manželka určitě mrtvému Samuelu Abbottovi sdělila. Marcus Aurelius stoupá na vrchol. Prosím o odpověď a vymazání. K tomu Stone připojil telefonní číslo do svého bytu. Kdyby ho někdo odposlouchával, trasovací signál ho dovede do hotelu Hilton na Dvaapadesáté ulici.
Kromě Metcalfa existoval na světě jediný člověk, s kterým si teď Stone přál promluvit, ale byl „na

dovolené a není možné se s ním spojit". Zjevná lež, ale kdyby ji Stone chtěl zpochybnit, musel by říct více, než by chtěl. Tento člověk byl Derek Belamy, náčelník oddělení tajných operací britské MI6 a jeden z mála skutečně blízkých přátel, které Petr za léta působení v Ústřední zpravodajské službě měl. Belamy byl tak dobrý přítel, že Petrovi, který v té době působil jako rezident CIA v Londýně, na rovinu řekl, aby přestal s pitím, než ho whisky přemůže a přibije na alkoholický kříž.
Znám jednoho doktora, naléhal Angličan, který ti vystaví neschopenku na cokoliv. Mám malý domek na venkově v Kentu. Odvezu tě tam, kamaráde, a dáš se zase do pořádku.
Stone odmítl a bylo to nejtragičtější rozhodnutí jeho života. Následovala noční můra notorického opilce, kterou Belamy předvídal.
Ale Derekova starost o přítele nebyla důvodem, proč s ním teď Petr chtěl mluvit. Tím důvodem byla Belamyho dokonalá profesionalita, brilantní inteligence, bystrá vnímavost za maskou příjemného, ničím výjimečného zevnějšku. A také skutečnost, že Derek Belamy držel prst na tepu Evropy. Ten by vyčmuchal Delavaneovu operaci na základě hrstky základních fakt. A možná už jde po stopě, pomyslel si Petr s oživenou nadějí, protože teď je určitě v Irsku. Dříve či později - raději dříve - se mu Belamy na jeho vzkaz ozve, a až to udělá, Stone mu detailně popíše dodávku zbrojního materiálu z vojenského skladu v Beloitu ve státě Wisconsin. Derek Belamy lidi jako Delavane a spol. z celé duše nenávidí. V svém starém příteli získá pro boj proti generálům mocného spojence.
Zazvonil telefon. Metcalf? Civilista ho nechal prozvonit ještě jednou a zvedl sluchátko.
„Ano?"
„Aurelius?"
„Tušil jsem, že se ozvete, plukovníku?"
„Kdo, sakra, jste?"
„Jmenuju se Stone a stojím na stejné straně barikády jako vy, alespoň doufám. Ale protože vy nosíte uniformu a já ne, potřebuju získat trochu jistoty, že vám můžu věřit. Dokážete to pochopit?"
„Vy jste jeden z těch parchantů ve Washingtonu, kteří ho poslali naslepo do...!"
„Přihořívá, plukovníku. Zapojil jsem se sice později, ale máte pravdu, jsem jeden z těch parchantů. Co se stalo generálu Abbottovi?"
„Byl zavražděn, vy svině!" Plukovník se nadechl. „Doufám, že ten telefon je čistý."
„Minimálně čtyřiadvacet hodin. Potom všichni zmizíme, tak jako jste zmizel vy."
„Žádné výčitky? Žádné svědomí? Uvědomujete si, co jste udělali?"
„Na tohle teď není čas, plukovníku. Možná později, jestli pro nás bude nějaké později... Nechte toho, vojáku! Já už si to všechno prožil! Kde a kdy se sejdeme? Kde vlastně jste?"
„Dobře, dobře, uklidněte se," řekl zjevně unavený námořní důstojník. „Dnes jsem vystřídal deset letadel. Jsem... Kde sakra jsem? Knoxville v Tennessee. Za dvacet minut mně startuje letadlo do Washingtonu."
„Proč Washington?"
„Proč myslíte? Hvízdnu na píšťalku a sestřelím tu podělanou věc ze vzduchu! Co jiného?"
„Na to zapomeňte, jinak jste mrtvý muž. Ale to už vám touhle dobou mělo dojít. Na základě Abbottových informací jste podnikl jisté kroky, nemám pravdu?"
„Ano."
„A jeho sestřelili ze vzduchu, je to tak?"
„Doprdele! Takto o něm mluvit nebudete!"
„Takže by vám mělo být jasné, že jsou neviditelní, že netušíte, kde je hledat. Ale stačí slovo do nesprávných uší a oni si najdou vás."
„To vím!" vybuchl Metcalf. „Ale pohybuju se ve zpravodajském světě dvacet let! Přece musí být někdo, komu můžu věřit!"
„Promluvme si o tom, plukovníku. Škrtněte Washington a přileťte do New Yorku. Už jsem vám rezervoval pokoj v Algonquinu."
„Na jaké jméno?"
„Marcus. Co jiného?"
„Beru, ale když už jsme v tom tak hluboko, měl bych vám něco říct. Ta žena se mě od jedné hodiny v noci snaží sehnat."

„Converseova žena?"
„Ano."
„Potřebujeme ji. A hlavně potřebujeme jeho!'"
„Přeprogramuju záznamník. Algonquin?"
„Přesně tak."
„Converse je z New Yorku, že? Myslím pravý Newyorčan."
„Nevím sice, co tím chcete říct, ale odpověd zní ano. Bydlí tady bůhvíkolik roků."
„Doufám, že mu to myslí - že jim to oběma myslí."
„Kdyby jim to nemyslelo zatraceně dobře, byli by oba dávno mrtví, plukovníku."
„Uvidíme se za pár hodin, Stone."
Civilista rozklepanou rukou zavěsil a zrak mu zabloudil k láhvi bourbonu na prádelníku. Ne! Slíbil sám sobě, že nebude pít! Přistoupil k posteli, na níž ležel otevřený kufřík - zející ústa, která čekají, až je někdo naplní. Naplnil je a láhev nechal stát na prádelníku. Pak vyšel na chodbu a zamířil k výtahu.

*****

Já, nížepodepsaný Joel Harrison Converse, právník, člen advokátní komory státu New York, zaměstnaný u firmy Talbot, Brooks a Simon, Pátá Avenue 666, New York, jsem dne 9. srpna tohoto roku přijel do Ženevy ve Švýcarsku, abych jménem našeho klienta dokončil závěrečné práce na smlouvě o zamýšleném obchodním spojení, které budu v dalším textu označovat termínem „fúze CommTech-Bern". Dne 10. srpna přibližně v osm hodin ráno mě kontaktoval hlavní právní zástupce bernské skupiny, pan Avery Preston Halliday, Američan ze San Franciska. Protože byl k jednání přizván teprve nedávno, souhlasil jsem se schůzkou, abychom společně dořešili zbývající sporné body a vyjasnili si naše stanoviska. Když jsem dorazil na místo schůzky v kavárně na Quai du Mont Blanc, poznal jsem v panu Hallidayovi svého bývalého spolužáka z Taftovy střední školy ve Watertownu, stát Connecticut, a blízkého přítele, kterého jsem ovšem znal pod jménem Avery P. Fowler. Pan Halliday mně vysvětlil, že si změnil příjmení, když jeho otec zemřel a matka se znovu provdala. Vysvětlení bylo pro mne přijatelné, ale jeho okolnosti ne, protože pan Halliday měl spoustu času a příležitostí odhalit mně svou totožnost -totožnost, která mně byla známa - dříve, ale neučinil tak. Měl k tomu svůj důvod. Onoho rána dne 10. srpna tohoto roku si pan Halliday domluvil s nížepodepsaným důvěrnou schůzku, která se v žádném směru netýkala fúze CommTech-Bern. Tato schůzka byla hlavním důvodem jeho příjezdu do Ženevy. Bylo to první z mnoha znepokojivých odhalení...

*****

Jestli měla naprosto dokonalá britská stenografka nějaký zájem o text, který na psacím stroji po částech přepisovala z těsnopisného diktovaného záznamu, nedala to v nejmenším najevo. S našpulenými úzkými rty a šedivými vlasy svázanými do přísného drdolu se pohybovala jako stroj a vykonávala všechny úkony zcela mechanicky a bezmyšlenkovitě. Valeriino opatrné vysvětlení, že její manžel je americký romanopisec, kterého zaujaly nejnovější evropské události, se setkalo s lhostejným pohledem a doplňující informací, že sekretářka se nikdy nedívá na televizi a noviny čte jen vzácně. Je členkou Francouzsko-italské alpské společnosti, která věnuje veškerý svůj čas a úsilí ochraně přírody devastované člověkem - pokud si nevydělává na živobytí, aby mohla zůstat ve svých milovaných horách. Automat, který vkládá jen svůj čas, a Valerie věřila, že by netušila, co píše, i kdyby ji diktovala knihu Genesis.
Na Metcalfovo číslo do Las Vegas volali v hodinových intervalech už sedmkrát, ale pokaždé se ozval jen záznamník a pomalu byl čas na osmý pokus.
„Jestli ho ani teď nezastihneme," řekl Joel zachmuřeně do klapotu psacího stroje na druhé straně pokoje, „zavoláš Prudhommeovi. Chtěl jsem sice nejdřív mluvit s Metcalfem, ale je docela dobře možné... Že to prostě nebude možné."
„Jaký je v tom rozdíl? Potřebuješ pomoc, potřebuješ ji rychle a Prudhomme ti ji nabízí."

„Rozdíl spočívá v tom, že od tebe celkem vím, co je Prudhomme zač a co od něho můžeme očekávat. Zato o Metcalfovi nevím zhola nic - kromě toho, že si ho Sam vážil a důvěřoval mu... Zkus ho." Joel se otočil a zamířil do koupelny a Valerie vytočila číslo do Las Vegas v Nevadě.
„Volající C, zpráva přijata. Prosím, identifikujte se dvakrát po sobě a pak pomalu počítejte do deseti. Nezavěšujte."
Joel položil sluchátko na vanu, vyběhl do pokoje a zvedl ruku. Pak popadl papír a tužku, napsal na papír KLIDNĚ POKRAČUJ, VPS a ukázal ho Valerii.
„Tady Parquetová... Tady Parquetová. Jedna... dvě... tři., čtyři..." Joel se vrátil do koupelny a zvedl sluchátko. „Osm... devět... deset."
Ticho, dvojité cvaknutí a znovu ten kovový hlas. „Děkuji, potvrzeno. Toto je druhá kazeta a bude po přehrání zničena. Pozorně poslouchejte. Existuje ostrov a na něm místo, které je známé svými kmenovými bojovníky. Král sedí na trůnu. Konec. Pálíme."
Joel zavěsil a hleděl na sotva čitelná slova, která načmáral mýdlem na zrcadlo nad umývadlem. Dveře se otevřely a vešla Valerie s listem hotelového dopisního papíru v ruce a podala ho Joelovi. „Zapsala jsem to."
„Já taky, ale tvoje verze je lepší. Kristepane, hádanka! Podělaná slovní hříčka!"
„O nic lepší než ta tvoje. Co mělo znamenat to VPS?"
„Vyhodnocovač psychického stresu," odpověděl Converse, opřel se o dveře a přečetl si Metcalfovo sdělení. Pak zvedl oči k Valerii.
„Hlasový skener, který se připojí na telefon nebo záznamník a má ti říct, jestli osoba, s kterou mluvíš, lže, nebo mluví pravdu. Larry Talbot si s podobnou věcičkou kdysi hrál, ale rychle ji zahodil, protože mu lhali absolutně všichni, včetně jeho dvaadevadesátileté matky." „Funguje to?"
„Odborníci tvrdí, že VPS je spolehlivější než detektor lží. Možná mají pravdu, ale musíš vědět, jak přístroj používat a jak jeho signály interpretovat. V tvém případě fungoval. Porovnal tvůj hlas s předchozími záznamy. To znamená, že Metcalf má přístup k nejdokonalejší technologii. Skener pustil druhou pásku. A všechno to ovládal dálkově z jiného telefonu, protože jinak by se ohlásil sám, jakmile tě přístroj prověřil."
„Ale proč ta hádanka, když si mě prověřil? Proč ostrov a kmenoví bojovníci?"
„Protože každá taková mašinka se dá obelstít. Proto je jejich použití jako důkazu u soudu nepřípustné. Metcalf byl ochoten riskovat, ale jen do určité hranice. Také se musí skrývat." Converse se vrátil k popsanému papíru.
„Ostrov," četla Valerie tiše mýdlový nápis na zrcadle. „Kmeny... Karibské kmeny. Žijí na Antilách, na Jamajce... Kmenoví bojovníci..."
Joel vzhlédl od papíru. „Myslíš nějaký známý, hodně inzerovaný ostrov v Karibském moři? Král je vládce... Císař. To znamená Delavane. Šílený Marcus, ale ne Aurelius. Tak vzpomínej. Televizní reklama, smějící se domorodci, kteří pak počítají dolary... Který ostrov?"
„To se mi nezdá, Joeli," řekla Valerie zamyšleně. „Připadá mi to moc abstraktní. Bloky, geometrické tvary bez bližšího určení... takto se obraz neskládá."
„O čem to, proboha svatého, mluvíš?"
„Je to příliš široké, Joeli. Museli bychom vybírat z mnoha míst, o kterých nic nevíme. Musí to být něco tobě nebo mně bližšího, známějšího, něco, co dokážeme identifikovat. Jako Bruegel nebo Vermeer, které poznáš podle typických detailů."
„Co to je za lidi? Zubaři?"
Valerie mu vzala papír z ruky. „Manhattan je taky ostrov," uvažovala nahlas a usilovným přemýšlením nakrčila čelo.
„Jestli tam žijí nějací kmenoví bojovníci, tak asi v té části, kterou neznám."
„Moment. Kmenoví bojovníci... Indiáni."
„To je ono! Indiáni! Rudí bojovníci! Algonquinové! Hotel Algonquin!
„Ale král na trůnu...?"
„To je podpis. Jméno. Marcus Aurelius. Ale Aurelius se nikdo nejmenuje. Jdi vedle, zavolej do Algonquinu a chtěj pana Marcuse. Hned zjistíme, na čem jsme."

Nekonečné čekání bylo nesnesitelné. Converse se zadíval do zrcadla na své čelo orosené potem, který ho štípal v očích, ale ještě výmluvnější byl nekontrolovatelný třes rukou a trhaný dech. Konečně se ohlásila hotelová ústředna a Valerie požádala o přepojení do pokoje pana Marcuse. Když se po krátkém mlčení spojovatelka znovu ozvala, Joel měl sto chutí udeřit sluchátkem do zrcadla a rozbít ho na tisíc kousků.
„Máme tady přihlášené dva Marcusy, madam. S kterým z nich chcete mluvit?"
„Teda jestli tohle není den blbec!" zaláteřila Valerie do telefonu a připravila Joelovi nečekaný šok. „Můj šéf, ten šašek počmáraný, mně řekl, ať okamžitě zavolám panu Marcusovi do Algonquinu a sdělím mu místo a čas schůzky. A teď si ten pacholek klidně zmizí a já se mám starat... Omlouvám se, že si vylévám zlost, ale..."
„To je v pořádku, zlato, taky tady máme pár podobných."
„Třeba bys mně mohla pomoct. Který Marcus je který? Možná mně něco řekne křestní jméno nebo název firmy."
„Jasně. Moment, hned si to vyťukám. My pracující holky musíme držet při sobě, ne? Tak tady to máme. Marcus Myron, Cukrářské umělecké repliky, Los Angeles. A Marcus Petr... Tady ti moc nepomůžu, zlato. Mám tady jenom Georgetown, Washington, D. C."
„To je on! Petr. Už jsem si vzpomněla."
„Rádo se stalo, zlato. Zvoní."

*****

Stone doplnil dvě poslední slova do minikřížovky v novinách složených na klíně a podíval se na hodinky. Devět minut úlevy. Škoda že mu to netrvalo déle. Jednou z drobných radostí londýnského rezidenta CIA bývala křížovka v deníku The Times. Pokaždé mohl počítat s půlhodinou, kdy zapomněl na problémy při hledání slov a významů.
Zazvonil telefon. Stone škubl hlavou; náhle mu vyschlo v krku a zrychlil se tep. Nikdo neví, že se ubytoval v Algonquinu pod jménem Marcus. Nikdo... Jenom jeden člověk, ale ten teď sedí deset kilometrů nad zemí v letadle z Knoxvillu v Tennessee. Co se stalo? Že by se v Metcalfovi zmýlil? Nepatří ten rozzlobený mravokárce z kontrarozvědky vojenského letectva nakonec taky k Akvitánii? Zklamaly ho instinkty, vypilované desítkami let hledání jehly v kupce sena, protože tak zoufale toužil objevit únik z ocelové sítě, která se na něho snesla? Vstal, plný obav přistoupil k nočnímu stolku a váhavě zvedl neodbytné sluchátko.
„Ano?"
„Alan Metcalf?" zeptal se tichý, ale pevný ženský hlas.
„Kdo?" Stonea to jméno tak vyvedlo z konceptu, že se sotva dokázal soustředit a vyplodit kloudnou myšlenku.
„Promiňte, to bude omyl. Přepojili mě do jiného pokoje."
„Moment! Počkejte! Nezavěšujte! Metcalf je na cestě sem!"
„Je mi líto..."
„Prosím vás! Ach, kristepane, snažně vás prosím! Byl jsem unavený. Ospalý! Nespali jsme celý den a noc... Metcalf! Mluvil jsem s ním, jsou to dvě hodiny. Řekl mně, že přeprogramuje svůj záznamník, že se s ním někdo od jedné v noci snaží spojit. Musel zmizet. Zemřel jeho přítel. Pilot. Nebyla to nehoda! Chápete, co vám chci říct?"
„Proč bych s vámi měla mluvit?" zeptala se žena. „Abyste mohl zjistit, odkud volám?"
„Tak poslouchejte." Stone se už naprosto ovládal. „I kdybych chtěl - jako že nechci - zjistit, odkud voláte, nebylo by to tak snadné. Tohle je hotel a potřeboval bych tři muže na kmenových linkách a dalšího v ústředně. A i tak by jim trvalo nejméně čtyři minuty, než by izolovali konkrétní drát a vyslali trasovací signál, který by nám, pro vaši informaci, poskytl jen oblast, nikoliv konkrétní přístroj. A kdybyste volala ze zámoří, museli bychom mít svého člověka v příslušném telefonním uzlu, aby nám oblast omezil na poloměr dvaceti mil, ale to byste musela zůstat na lince minimálně osm minut... Pro smilování boží, dejte mně alespoň dvě!"

„Mluvte. Ale rychle."
„Vyslovím určitý předpoklad. Možná bych neměl, ale vy jste mimořádně inteligentní žena, paní DePinnová, a pochopíte."
„DePinnová?"
„Ano. Nechala jste v hotelu telefonní seznam otevřený na modrých stránkách. Když došlo k té nehodě v Nevadě, souvislost s jistou federální instituci ze seznamu byla zcela jasná. Před dvěma hodinami jsem si ověřil, že jsem se nemýlil. Metcalf mi odpověděl na můj vzkaz. Volal z automatu na letišti. Měl dlouhý rozhovor s pilotem, s generálem. Připojí se k nám... Utekla jste před lidmi, kteří vám chtěli pomoct, paní DePinnová. Ale to teď nevadí, protože se domnívám, že muž, kterého hledáme, poslouchá na paralelní lince."
„Se mnou tady nikdo není."
„Prosím, nepřerušujte mě, musím využít každou vteřinu." Stone nečekaně zesílil hlas. „Leifhelm, Bertholdier, Van Headmer, Abrahms! A pátý muž, jehož totožnost se nám nepodařilo odhalit, Angličan zakonspirovaný tak hluboko, že Burgess, Maclean a Blunt vedle něj vypadají jako neschopní amatéři. Nevíme, kdo to je, ale je tam a používá sklady v Irsku a příbřežní nákladní lodi a zastrčená letiště k dopravě odcizených a zmanipulovaných vojenských zásilek. Ty složky s materiály pocházejí od nás, pane Converse! To my jsme vám je poslali! Jste právník, takže dobře víte, že jestli nás někdo poslouchá, vyslovením vašeho jména se vystavuju obvinění ze závažného trestného činu, pokud rovnou nepáchám sebevraždu. A zajdu ještě dál. Poslali jsme za vámi Prestona Hallidaye, aby vás v Ženevě zverboval. Chtěli jsme, abyste zvenčí vystavěl případ, připravil obžalobu, abychom tu záležitost zlikvidovali bez vážnějších dopadů, prostě abychom ty šílené idioty vrátili zpátky do reality. Jenže oni se dostali mnohem dál, než jsme předpokládali. Všichni jsme se mýlili - až na Bealea na Mykonosu. Měl pravdu, a proto také zemřel. Mimochodem, Beale byl ten ‚muž ze San Franciska'. Těch pět set tisíc dolarů bylo od něj. Pocházel z bohaté rodiny, která mu kromě jiného odkázala i svědomí. Vzpomeňte si na Mykonos! Vzpomeňte si, co vám o sobě řekl. Oslavovaný voják, pak vědec, vysokoškolský profesor, a nakonec vrah z donucení... Řekl, že jste ho několikrát nachytal, že vám prozradil věci, které nechtěl. Řekl, že jste vynikající právník, že jsme zvolili dobře. Preston Halliday byl na Berkeley jeho student, a když to před půl druhým rokem začalo, poté co si Halliday uvědomil, kam Delavane míří a k čemu ho zneužívá, zašel za Bealem, který se v té době chystal do důchodu. Zbytek si snad domyslíte sám."
Přerušil ho ženský hlas: „Řekněte, co chci slyšet. Řekněte to!" „Samozřejmě to řeknu. Converse nezabil Peregrinea, stejně jako nezabil velitele NATO. Oba určil k popravě Delavane, George Marcus Delavane, protože oba muži by jeho a jemu podobné bez váhání rozdrtili. A oba také představovali vhodný, velmi vhodný cíl. O těch ostatních nic nevím - netuším, co jste prožil -, ale podařilo se nám v Bad Godesbergu zlomit jednoho lháře, majora z velvyslanectví, podle jehož svědectví jste byl, pane Converse, na Adenauerově mostě! On o tom neví, ale opravdu jsme ho zlomili - a něco jsme zjistili. Domníváme se, že víme, kde je kapitán Fitzpatrick. Domníváme se že žije!"
Hlas, který Stonea přerušil tentokrát, byl mužský. „Vy parchanti " řekl Joel Converse.
„Díky bohu," vydechl civilista a posadil se na postel. „Teď si můžeme promluvit. Musíme si promluvit. Řekněte mně všechno, co můžete. Tento telefon je čistý."
O dvacet minut později Petr Stone rozklepanou rukou zavěsil.

36 KAPITOLA

Generál Jacques Louis Bertholdier přerušil prudké pohyby pánve, vyklouzl ze sténající černovlásky pod sebou, překulil se a hrábl po telefonu.
„Ano?" zařval vztekle, ale potom beze slova poslouchal, tvář mu zpopelavěla a erekce odezněla. „Kde se to stalo?" zašeptal a hlas se mu zachvěl obavami. „Bulvár Raspail? A obvinění? ... Drogy? Nesmysl!"
Se sluchátkem u ucha generál přehodil nohy přes okraj postele a soustředěně poslouchal. Nahá žena se vztyčila na kolena, naklonila se k němu a přitiskla se mu ňadry na záda. Otevřenými ústy mu žmoulala ucho a pak ho lehce kousla do boltce.

Bertholdier se po ní surově ohnal a udeřil ji sluchátkem do obličeje. Žena se svalila na postel a z dolního rtu jí vytryskla krev.
„Zopakujte to, prosím," požádal do telefonu. „Takže je to jasné, ne? Ten člověk nesmí být dále vyslýchán. Vždycky je třeba brát ohled na širší strategii, v poli je nutno počítat i se ztrátami. Bohužel, čeká vás ještě jednou nemocnice. Jste vynikající důstojník a věřím, že svůj úkol opět splníte. Ztráta legie pro nás byla obrovským přínosem.... Cože? Říkáte, že ho zatkl Prudhomme?" Bertholdier se zamyslel a pak udělil rozkaz: „To bude váš druhý úkol, který splníte, než dnešní den skončí. Ten tvrdohlavý byrokrat ze Sureté by si nedal pokoj. Až budou oba mrtví, zavolejte mi. Od toho okamžiku se můžete považovat za pobočníka generála Bertholdiera."
Generál zavěsil a otočil se k tmavovlásce, která si utírala rozbité rty cípem přikrývky, v očích směsici zlosti, ponížení a strachu. „Omlouvám se, má drahá," řekl zdvořile, „ale teď musíš odejít. Potřebuju si vyřídit několik telefonů."
„Už se nevrátím!" vykřikla dívka vzdorovitě.
„Ale vrátíš," opáčil legendární francouzský vojevůdce a vstal, nahé tělo vzpřímené a pevné. „Když tě o to požádám."

*****

Erich Leifhelm vešel rázně do své pracovny a přistoupil rovnou k masivnímu psacímu stolu. Převzal od bíle oděného sloužícího sluchátko a pokynem hlavy ho propustil. Jakmile se zavřely dveře, promluvil: „Co je?"
„Našli jsme auto té Geynerové, Herr General."
„Kde?"
„Appenwier."
„A to je sakra co?"
„Město asi patnáct kilometrů od Kehlu. V Alsasku."
„Štrasburk! Přešel hranice do Francie! Převlečený za kněze!"
„Nechápu, Herr..."
„Nenapadlo nás...! Nevadí! Koho máte v tom sektoru?"
„Jenom jednoho muže, mein Herr. Pracuje u policie."
„Řekněte mu, ať si najme posilu. Pošlete do Štrasburku další lidi! Hledejte kněze!"

*****

„Vypadni odsud!" zaburácel Chaim Abrahms, když jeho manželka vešla do kuchyně. „Tady teď pro tebe není místo!"
„Zákony předků mluví jinak, můj manželi, který nejsi mým manželem," řekla křehká žena oděná v černém. Laskavý, mírný obličej rámovaly jemné bílé vlasy a hnědé oči působily jako temná, hluboko ponořená zrcadla. „Chceš snad popřít bibli, kterou se tak pohotově oháníš, když se ti to hodí? Všechno není jen bouře válek a pomsta. Mám ti to přečíst?"
„Nic nečti! Nic neříkej! Toto jsou záležitosti mužů!"
„Mužů, kteří zabíjejí? Mužů, kteří používají primitivní zuřivé divošství proroků, aby ospravedlnili prolévání dětské krve? Krve mého syna? Uvažuju, co by asi řekly matky v Masadě, kdyby směly promluvit od srdce... Nuže, teď promluvím já, generále! Už nikoho nezabiješ. Nedovolím ti používat tento dům, abys tady plánoval své strategie smrti, abys odsud řídil své armády smrti. Pořád jen ty tvoje posvátné taktiky a strategie, Chaime! Tvoje posvátná pomsta!"
Abrahms pomalu vstal ze židle. „O čem to mluvíš?"
„Myslíš, že jsem tě neslyšela? Telefony uprostřed noci, hovory s muži, kteří mluví stejným jazykem jako ty, kteří tak lehce hovoří o smrti a zabíjení..."
„Tys poslouchala?"
„Několikrát. Funěl jsi tak hlasitě, že jsi nic neslyšel - kromě svého hlasu, kromě svých rozkazů k dalšímu

zabíjení. Ale to, k čemu se chystáš, se bude muset obejít bez tebe. Pro tebe už zabíjení skončilo. Ztratilo smysl už před lety, ale ty ses nedokázal zastavit. Vymýšlel sis další důvody, až jsi úplně ztratil rozum."
Sabrova manželka vyprostila ruku ze záhybů černých šatů. Držela v ní Abrahmsovu služební pistoli. Voják nevěřícně sáhl na pouzdro u opasku, zamrkal, skočil na manželku a přirazil ženu, po jejímž boku prožil osmatřicet let, ke stěně. Popadl ji za ruku a otočil ji. Bránila se, nechtěla se poddat. Vjela mu rukou do obličeje a škrábla ho, zatímco se ji snažil odzbrojit.
Kuchyní zahřměl výstřel a žena, která mu porodila tři dcery a pak konečně i vytouženého syna, klesla na podlahu u jeho nohou. Chaim Abrahms v hrůze sklopil zrak. Hnědé oči doširoka otevřené, ústa němá, černé šaty nasáklé krví, v hrudníku obrovská díra.
Zazvonil telefon. Abrahms k němu přiskočil a zaječel do sluchátka: „Dětem Abrahamovým nebude upíráno právo na vlast! Přijde krveprolití a my získáme zemi, zaslíbenou nám Hospodinem! Judea a Samaří jsou naše!"
„Zmlkni!" zahřměl hlas na druhém konci linky. „Mlč, Žide!"
„Kdo mě nazývá Židem, nazývá mě spravedlivým!" hulákal Abrahms do sluchátka a z očí upřených na mrtvou manželku se mu po tvářích kutálely slzy. „Obětoval jsem Abrahamovi! Nikdy ode mě nemůže žádat víc!"
„Já žádám víc," zavřeštěla divoká kočka. „Já vždycky žádám víc!" „Marcusi?" zašeptal sabra, zavřel oči a náhlou slabostí se musel opřít o zeď. „Jsi to ty? Můj vůdce... mé svědomí? Jsi to ty?"
„Jsem to já, Chaime, příteli. Nesmíme ztrácet čas. Jednotky jsou na místě?"
„Ano. Scharhorn. Dvanáct jednotek, dokonale vycvičených a připravených. Připravených obětovat život."
„To jsem chtěl slyšet," řekl George Marcus Delavane. „Čekají na tvůj rozkaz, velký generále." Abrahms se zadrhl a pak se rozplakal.
„Co je, Chaime? Seber se, příteli." „Je mrtvá. Moje žena mně leží mrtvá u nohou."
„Proboha! Co se stalo?"
„Poslouchala... slyšela nás. Chtěla mě zabít. A teď je mrtvá."
„To je strašná, hrozná ztráta, drahý příteli. Přijmi mou upřímnou soustrast. Snad tě v tvém hoři utěší."
„Děkuji ti, Marcusi."
„Doufám, že víš, co musíš udělat, Chaime."
„Ano, Marcusi, vím."

*****

Zaklepání na dveře. Stone vstal a vzal si ze stolku pistoli. Za dlouhá léta práce v terénu vystřelil pouze jednou, když se bránil opilému informátorovi KGB, který ho napadl s nožem v ruce v jednom istanbulském baru. Jediný incident mu stačil; Stone neměl rád zbraně.
„Ano?" zeptal se, pistoli připravenou k palbě.
„Aurelius," odpověděl hlas za dveřmi.
Stone otevřel a přivítal návštěvníka. „Metcalf?"
„Ano. Stone?"
„Pojďte dál. A to heslo bychom měli změnit."
„Co třeba Akvitánie?" Zpravodajský důstojník vešel do pokoje.
„Raději ne."
„Samozřejmě. Máte kávu?"
„Nějakou seženu. Vypadáte unaveně."
„Na havajské pláži jsem vypadal líp," uznal štíhlý svalnatý příslušník vojenského letectva s úzkým obličejem, řidnoucími nakrátko ostříhanými hnědými vlasy a s temnými kruhy pod očima, které vyzařovaly klidnou autoritu. Na sobě měl světlé plátěné kalhoty a bílé letní sako. „Včera v devět ráno jsem vyjel z Las Vegas na jih do Halloranu a tam jsem zahájil sérii přeletů z jednoho konce země na druhý, kterou nedokáže vysledovat žádný počítač. Skákal jsem z letadla na letadlo a použil jsem více jmen, než kolik dokážu spočítat."

„Jste vyděšený," poznamenal civilista.
„Jestli vy nejste, mluvím s nesprávným člověkem."
„Vyděšený je slabé slovo, plukovníku. Jsem ochromený hrůzou." Stone přistoupil k telefonu, objednal kávu, a než zavěsil, otočil se k Metcalfovi. „Chcete něco k pití?"
„Rád. Kanadskou whisky s ledem, prosím."
„Závidím vám." Civilista dokončil objednávku a oba muži se posadili. Několik okamžiků narušoval ticho jen provoz z ulice. Měřili se pohledy a žádný z nich nezakrýval, že toho druhého mlčky hodnotí.
„Víte, kdo a čím jsem," prolomil ticho plukovník. „Kdo jste vy? A co?"
„CIA. Devětadvacet let. Rezident v Londýně, Aténách, Istanbulu i dále na východ a na sever. Kdysi Angletonův nadšený obdivovatel a koordinátor tajných operací, dokud mě nevyhodili. Stačí?"
„Ano."
„S tím svým záznamníkem jste to provedl dobře. Volala paní Converseová."
Metcalf vzrušeně poposedl. „A?"
„V první chvíli to bylo o vlásek; nebyl jsem v nejlepší formě. No ale nakonec jsem ho dostal na linku. Přesněji řečeno, nakonec promluvil, protože celou dobu poslouchal."
„Ta vaše druhá nejlepší forma musí být zatraceně dobrá."
„Nechtěl nic než slyšet pravdu. Nebylo to těžké."
„Kde je? Kde jsou?"
„V Alpách. Víc neřekl."
„Sakra!"
„Zatím," dodal civilista. „Nejdřív ode mě něco chce."
„Co?"
„Místopřísežné prohlášení. Písemné svědectví."
„Cože?"
„Slyšel jste. Místopřísežná prohlášení ode mě a od lidí, s kterými pracuju - pro které pracuju. Máme sepsat všechno, co víme a co jsme podnikli."
„Chce vás dostat na šibenici. Nemůžu říct, že bych mu to měl za zlé."
„To je jen část pravdy a taky mu to nemám za zlé. Ale tvrdí, že tato část je podružná, a já mu věřím. Chce Akvitánii. Chce Delavanea a jeho bandu šílených maniaků. Chce je zastavit, než nám ta hrůza vybuchne pod rukama... Než začne masové zabíjení."
„Sam Abbott dospěl ke stejnému závěru. Zabíjení, politické vraždy a atentáty po celé Evropě i tady u nás. Nejkratší a nejjistější cesta k mezinárodnímu chaosu."
„To mu řekla ta žena?"
„Ne, domyslel si to sám na základě informací, které Converse předal jí. On totiž některá klíčová slova nepochopil."
„Už je chápe," poznamenal civilista. „Řekl jsem, že jsem ochromený hrůzou? Existuje silnější fráze?"
„Nevím, ale platí pro nás pro oba, protože oba víme, jak to může být snadné. Proti nám nestojí radikálové s vygumovanými mozky a dokonce ani ti vaši teroristé. S nimi máme třicet let zkušeností a devadesát procent jich je podchycených v počítačových databázích. Ne, proti nám stojí nejtvrdší profesionálové, ostřílení vojáci, naši i z řad spojenců. A také mají desítky let zkušeností. Jsou rozlezlí v Pentagonu, v kasárnách, námořních základnách - a na letecké základně Nellis v Nevadě! Ale kde a kdo to je? Člověk otevře ústa a neví, s kým mluví, kdo ho na místě sejme nebo mu naprogramuje letadlo, aby se rozpadlo ve vzduchu. Jak můžeme zastavit někoho, koho nevidíme?"
„Možná způsobem, který navrhuje Converse."
„Papírem? Písemným svědectvím?"
„Třeba. Od vás ho chce mimochodem taky. Máte popsat vaše setkání s Abbottem, včetně vašeho hodnocení jeho duševního stavu a intelektových schopností. To znamená, že musíte zůstat přes noc. Před půlhodinou jsem rezervoval tři pokoje - řekl jsem recepci, že jména dodám později."
„Mohl byste laskavě odpovědět na mou otázku? K čemu nám budou ta písemná svědectví dobrá? Proti nám stojí armáda! Netušíme, jak velká a kde všude zaujala postavení, ale je to armáda! Přinejmenším několik pluků, tady i v Evropě. Ostřílení profesionálové vycvičení k tomu, aby poslouchali rozkazy a aby

těm rozkazům věřili -i těm, kdo je vydávají. Písemná svědectví, místopřísežná prohlášení! Kristepane! Nějaké bláznivé právnické kotrmelce, kterým nikdo nerozumí a které k ničemu nebudou? Můžeme si dovolit ztrácet s nimi čas?"
„Neříkáte nic, co by nenapadlo i mě, plukovníku. Ale na druhou stranu, já nejsem právník a vy také ne - na rozdíl od Conversea. Mluvil jsem s ním dost dlouho. Vybral si jedinou cestu, kterou zná. Cestu práva. Možná vám to připadne divné, ale právě proto jsme ho angažovali."
„Odpovězte mi, Stone," naléhal Metcalf.
„Ochrana," řekl civilista. „Converse chce zajistit okamžitou ochranu ústavních činitelů. A chce docílit toho, že nás budou brát vážně. Přestanou v nás vidět psychopaty, duševně narušené nebo mentálně postižené jedince - tak to řekl."
„Nádhera! A co to má, ve jménu božím, znamenat? Jak toho chce dosáhnout?"
„Pomocí formálních právnických dokumentů. Zodpovědní muži vypovídají pod přísahou o tom, co je jim známo. Prostřednictvím soudu, plukovníku. Podle Conversea jakéhokoliv soudu, jediného soudce. Na základě místopřísežných prohlášení se pošle podání libovolnému soudu, oficiální žádost o poskytnutí utajené ochrany."
„Utajené?"
„Ano. Bude se postupovat v absolutním utajení. Žádný tisk, žádné zveřejňování informací. Prostě soudní příkaz vydaný institucím, které jsou nejlépe způsobilé tento příkaz vykonat. V tomto případě příkaz všem složkám tajné služby, aby poskytly mimořádnou ochranu všem ústavním činitelům."
„Mimořádnou... Komu?"
„Prezidentovi Spojených států, viceprezidentovi, předsedům obou komor Kongresu, ministrovi obrany, zahraničí a tak dále. Zákon, plukovníku. Zákon může tohle všechno zajistit - také Converseova slova."
„Kristepane!"
Ozvalo se zaklepání, ale tentokrát zakryl Stone pistoli složenými novinami. Vstal, přešel ke dveřím a otevřel číšníkovi, který vtlačil do pokoje servírovací stolek s konvicí, dvěma šálky, lahví kanadské whisky, kbelíkem ledu a skleničkami. Podepsal účet a obsluha odešla. „Napřed kávu, nebo drink?" zeptal se Stone. „Bože můj, drink! Prosím!"
„Závidím vám."
„Nepřipojíte se?"
„Bohužel. Možná večer a jenom jednu sklenku. Žijete v Las Vegas, takže jistě chápete. Bojuju s osudem a snažím se ho porazit. Říkal jsem vám, že mě vyhodili." Civilista podal vojákovi sklenku a posadil se.
„Osud porazit nemůžete, to snad víte."
„Už se mně to několikrát podařilo."
„Soudy." Metcalf potřásl hlavou. „Jeden soud. Zastírací manévr. Používá zákon, aby obešel vládní instituce, důležité osobnosti, na které se měl obrátit v první řadě, ale kterým nemůže důvěřovat. Myslíte, že mu něco takového může vyjít?"
„Získá tím čas. Možná několik dní. Těžko říct. Utajení je časově omezené. Zákon následně vyžaduje úplné odkrytí. Ale nejdůležitější je, že toto opatření legálně zesílí bezpečnostní opatření, ochranu potenciálních cílů, a tím, doufejme, naruší plány Akvitánie, donutí generály přeskupit síly a přepracovat taktiku. Další získaný čas."
„Ale to platí jenom tady ve Státech." „Ano. Proto chce Converse získat čas."
„K čemu?"
„To mně neřekl. A já nejsem v pozici, abych se mohl něčeho dožadovat."
„Chápu." Plukovník pozvedl sklenku ke rtům. „Říkal jste tři pokoje. Kdo jsou ti ostatní?"
„Setkáte se s nimi. Asi se vám nebudou líbit. Jsou to dva kluci, co do toho spadli spolu s několika dalšími, které neznám. Když je Halliday zkontaktoval - nebo jednoho z nich -, sehnali informace, které jsme předali Converseovi. Jsou mladí, ale odvážní a myslí jim to, plukovníku. Kdybych měl syna, chtěl bych, aby byl jako oni."
„Já syna mám a očekávám, že takový bude," řekl Metcalf. „Jinak bych žil nadarmo. Jaký je další postup?"

Stone se na židli napřímil a promluvil strojově monotónním hlasem - opakoval příkazy a instrukce, které sám nevymyslel a které se mu očividně moc nezamlouvaly. „Dnes odpoledne přesně ve tři mám zavolat jistému právníkovi. Jmenuje se Simon, Nathan Simon, a je to starší partner firmy, kde Converse pracuje. Do té doby by se s ním měla spojit Converseova manželka, vyřídit mu, že má očekávat můj telefonát, a požádat ho, aby udělal, co mu řeknu - podle všeho věří, že mě ten Simon poslechne. Krátce řečeno, Simon přijde za námi sem do hotelu spolu se stenografkou, která zaznamená naše výpovědi a zapíše si naše nacionále. Jména, hodnosti, zaměstnání, postavení. Zdrží se tak dlouho, jak bude potřeba."
„Měl jste v tom telefonu pravdu," poznamenal voják. „Jsme mrtví."
„Totéž jsem řekl Converseovi a on se mě zeptal, jak se cítím. Pochopitelně, sám ten pocit zažil na vlastní kůži." „Chce vás všechny ukřižovat."
„Ale vás ne. Potřebuje vaše svědectví a zprostředkovaně i Abbottovo, ale netrvá na něm. Chápe, že po vás nemůže chtít, abyste se namočil."
„Namočil jsem se v okamžiku, kdy spadlo Samovo letadlo. A ještě jeden důvod. Jestli Delavanea nezastavíme, jaká budoucnost asi čeká lidi, jako jsme my? Converse vám neřekl, co udělá?"
„Ne ve smyslu toho, co nazývá odpočítávání, ale mluvil o zítřku. Zítra nám pošle vlastní místopřísežné prohlášení a ještě jedno od muže ze Súreté, který má informace, jež dokazují, že většina oficiálních sdělení z Paříže je snůška lží." Stone se nadechl. „Ještě nejsme mrtví, plukovníku. Converse prohlásil, že Nathan Simon je nejlepší právník, jakého si můžeme přát - pokud nám uvěří."
„Co za této situace zmůže nějaký právník?"
„Položil jsem Converseovi stejnou otázku a dostal jsem poněkud zvláštní odpověď. Řekl, že může použít zákon, protože zákon nejsou lidé, je to zákon."
„To přesahuje moje chápání," odsekl Metcalf podrážděně. „Ne ve filozofickém smyslu, ale v tom, jak nám to může tady a teď pomoct...
Ale co, k čertu, vždyť na tom nezáleží! Na nás nezáleží! Jakmile promluví zbraně a ve Washingtonu a Londýně, v Paříži a Bonnu padnou první mrtví, mají v rukou moc, po které touží, a my jim ji už nikdy nevezmeme. Vím to, protože se dlouhé roky dívám kolem sebe a vidím, kolik lidí by si přálo, aby už někdo konečně zametl a udělal pořádek. Zastavil zločinnost, dal přes držku Sovětům. Bůh mi odpusť, ale byly chvíle, kdy jsem uvažoval stejně."
„Já taky," řekl civilista tiše.
„Mýlili jsme se."
„Já vím. Proto jsem tady."
Metcalf se napil a pak si přidržel studenou sklenku u rozpálené tváře. „Pořád musím myslet na to, co mně řekl Sam. Neustále opakoval, že Akvitánie někde musí mít seznam svých členů. Vyloučil všechna zřejmá místa. Žádný trezor, žádné papíry. Počítačová databáze přístupná přes elektronické heslo. Ukrytá na místě, kde by ji nikdo nehledal, na místě, které nemá žádnou spojitost s vůdci Akvitánie. Na pilota měl fantastickou představivost. Možná právě proto byl tak dobrý ve vymýšlení leteckých manévrů. Přiblížit se k nepříteli od slunce, aby vás neviděl, vynořit se těsně nad horizontem, aby vás nezachytily radary. Znal a uměl naprosto všechno. Génius taktiky vzdušných soubojů."
Stone, soustředěně předkloněný, hltal každé slovo, a když Metcalf domluvil, sotva slyšitelně zašeptal: „Scharhorn. Musí to být Scharhorn."

*****

Dvoumotorový letoun zakroužil nad soukromým letištěm v Saint Gervais asi dvacet kilometrů východně od Chamonix, a když začal klesat na přistávací dráhu, vyznačenou oranžovými výstražnými světly, inspektor Prudhomme usazený v kabině si zkontroloval bezpečnostní pás.
Mon Dieu, to byl ale den! pomyslel si muž ze Sureté a v odražené záři přístrojů na palubní desce se zahleděl na svou pravou ruku. Temné podlitiny na prstech alespoň nebyly tak nápadné, jako když měl ještě před několika hodinami celou ruku zalitou krví. Neuvěřitelné! Kat, který dostal za úkol zprovodit ho ze světa, se ani nenamáhal zakrýt svůj úmysl, tak byl arogantní. Není divu, vychovala ho cizinecká legie. Oznámil mu rozsudek smrti hned v autě, když zastavili na vzdáleném konci parkoviště u Boloňského

lesíka! Bývalý legionář mu zavolal do kanceláře, ale Prudhomme s tím tak trochu počítal, a tak nebyl ani moc překvapený a mohl se připravit. Nájemný vrah požádal svého nedávného nadřízeného, aby se s ním sešel v autě u Boloňského lesíka. Prý pro něho má závažné informace.
Ale místo informací přišlo fundamentální odhalení a arogantní otázky.
Proč jste to dnes ráno udělal?
Co? Oholil se? Posnídal? Políbil ženu? O čem to mluvíte?
Víte, o čem mluvím. Ten muž brzo ráno na bulváru Raspail! Narazil jste mu do auta a zastavil ho. Pak jste mu podstrčil drogy a zatkl ho! Neoprávněně!
Nelíbilo se mi, co dělal. O nic víc než tento rozhovor. Prudhomme se pootočil a poněkud nemotorně sáhl levou rukou po klice. Pravá měla jinou práci.
Stůjte! okřikl ho bývalý podřízený a popadl ho za rameno. Chránil jste tu ženskou!
Přečtěte si mé hlášení. A teď mě nechte odejít.
Nechám vás odejít, ale do pekla! Zabiju vás, vy hnusný slídile! Pitomý byrokrate!
Bývalý podřízený sáhl do podpažního pouzdra pro zbraň, ale fatálně se opozdil. Prudhomme dvakrát stiskl spoušť drobné, nenápadné pistole, kterou držel v pravé ruce pod kabátem. Měla bohužel malou ráži a někdejší poručík cizinecké legie byl chlap jako hora; v posledním vypětí sil se v omezeném prostoru kabiny automobilu vrhl na inspektora. Veterán hnutí odporu ovšem nezapomněl nic, co se za války naučil, a pro všechny případy si přinesl škrticí smyčku -drát s oky na obou koncích pro snadnější uchopení, ukrytý pod límcem kabátu. Přehodil ji zraněnému přes hlavu, zkřížil ruce a škubl. Ostrý drát se zařízl přes kůži do masa...
„Přistáváme, pane inspektore," přerušil mu vzpomínky pilot. „Svatá bohorodičko, tohle mně nikdo neuvěří! Teda ne že bych si pouštěl pusu na špacír, to rozhodně ne. Přísahám na hrob své matky!"
„Ta touhle dobou pije brandy na Montmartru," poznamenal Prudhomme suše. „Mlčte a můžete dalších šest měsíců pašovat ten svůj směšný tabák z Malty."
„Nic jiného! Nikdy nic jiného, pane inspektore. Mám děti."
„To vám slouží ke cti. Ale jen šest měsíců. Potom toho necháte, jasné?"
„Přísahám na hrob svého otce!"
„Ten se má až moc k světu. Sedí ve vězení. Za dva měsíce ho pustí. Řekněte mu, ať ty svoje tiskařské lisy rozbije a vyhodí.
Panebože, vládní dluhopisy." Prudhomme znechuceně zavrtěl hlavou.

*****

Joel a Valerie tiše poslouchali vyprávění francouzského inspektora. Domluvil a nebylo co dodat. Zneužití Interpolu, zmanipulováni policie, korupce v Sureté, oficiální prohlášení státních institucí založená na podvržených lžích. Proč?
„Řeknu vám to, protože potřebuju vaši pomoc." Converse vstal a přistoupil ke stolu, kde na zelené podložce ležela strojopisná verze jeho místopřísežné prohlášení. „Přečtěte si to raději sám, ale bohužel musíte zůstat tady. Ráno nechám udělat kopie, ale do té doby nechci, aby tyto stránky opustily tuto místnost. Mimochodem, Val vám zajistila jednolůžkový pokoj. Neptejte se mě, jak to dokázala. Počítám, že recepční bude mít zítra kompletně obměněný šatník, možná i nový dům."
„Merci, madame."
„Je rezervovaný na jméno French. Arthur French."
„Ale to je anglické jméno. Budu muset podepsat přihlášku. Budu muset mluvit! Každý pozná, že jsem Francouz."
„Nemusíte nic podepisovat a nic říkat," uklidnila inspektora Valerie, zvedla z nočního stolku klíč a podala mu ho. „Pokoj je zaplacený na tři dny dopředu. Potom - a jestli nám pomůžete, tak ještě dříve -už budeme někde úplně jinde."
„Je toho asi čtyřicet stran," řekl Joel a podal papíry Prudhommeovi. „Budete potřebovat alespoň hodinu. My si zatím skočíme dolů něco pojíst a necháme vás o samotě."
„Bien. Chci se toho dozvědět co nejvíc."

„Ale teď vám také hrozí nebezpečí," poznamenal Converse. „Brzy najdou mrtvolu a rozběhne se pátrání."
„Možná ji už mají," souhlasil Prudhomme. „Nechal jsem ji v autě. Ale Súreté neobjeví žádnou stopu, která by vedla ke mně."
„A co otisky prstů? V době činu jste nebyl ve své kanceláři."
„Další starý dobrý zvyk z války." Inspektor vylovil z kapsy tenké gumové rukavice, jaké používají lékaři při operacích. „Za okupace rozeslali Němci naše otisky prstů po celé zemi. Nemělo smysl riskovat popravu. A moje nepřítomnost na pracovišti? Oznámil jsem, že odjíždím na několik dní do Calais vyšetřovat případ pašování. Díky odslouženým rokům mám pružnou náplň práce."
„Ale to mluvíme o Sureté, ne o těch druhých. O těch, k nimž patřil ten váš legionář."
„To je mi jasné, monsieur. Musím být opatrný. Nebojte se, nebude to poprvé."
„Užijte si veselé čtení." Joel pokynul Valerii a zamířil ke dveřím. „Kdybyste něco potřeboval, zavolejte do recepce."
„Bon appétit," popřál jim Prudhomme.

*****

Chaim Abrahms pozvedl tuhnoucí zápěstí mrtvé manželky - bílé prsty stále pevně svíraly pažbu armádní pistole - a natočil ruku tak, aby hlaveň mířila do krvavé propasti na hrudi.
Hnědé oči zůstávaly otevřené a vysílaly k němu strašlivé obvinění!
„Co ode mě chceš!" zaječel. „Viděl jsem mrtvé! Žil jsem s mrtvými! Dej mi pokoj, ženská! Tys nikdy nepochopila!"
Ale chápala. Řadu let. Vařila maso, pouštní kuřata a králíky nachytané v močálech, a krmila bojovníky Irgunu a Hagany. Tehdy smrt nezpochybňovala. Bojovali za naději, prostou naději, která byla začátkem naplnění snu. Tato země byla jejich. Podle práva, podle bible, podle logiky jejich! Bojovali a zvítězili! Dva tisíce let zavrhovaní psanci, špinění, poplivávaní synové Izraele, až je nakonec nahnali do plynových komor a spálili, aby je kompletně vyhladili z povrchu země. Ale přežili. Teď jsou kmeny Izraele silné! Jsou dobyvatelé, ne ti utlačovaní!
„Za to jsme bojovali! Za to jsme se modlili! Proč mě urážíš svým pohledem?" Chaim Abrahms zařval jako raněné zvíře a položil čelo na mrtvou tvář své ženy.
Hitabdut je snad nejohavnější zločin proti zákonům talmudu. Sebevražda se příčí přáním všemocného Hospodina, který stvořil člověka k obrazu svému. Žid, který dobrovolně vztáhne ruku na svůj život, nesmí být pochován na židovském hřbitově. A takový osud teď čeká manželku Chaima Abrahmse, nejzbožnější lidskou bytost, jakou poznal.
„Musím to udělat!" zvolal zoufale a pozvedl oči k nebi v úpěnlivé prosbě. „Pro dobro nás všech. Dokážeš to pochopit?"

Prudhomme si nalil šálek kávy a vrátil se do křesla. Valerie seděla naproti němu, Joel stál u okna a poslouchal.
„Nenapadá mě žádná další otázka," řekl Francouz, jemuž se za poslední hodinu znatelně prohloubily vrásky v obličeji. „Možná je to tím, že jsem stále ještě příliš šokovaný, abych dokázal myslet. Říct, že je to neuvěřitelné, by zdaleka nevystihovalo situaci a navíc by to nebyla pravda. Je to až moc uvěřitelné. Svět je tak vyděšený, že hlasitě volá po stabilitě, a netouží po ničem jiném než po ochraně před tím, co se na nás valí z ulic, z nebe, odevšad - především od nás samých. Věřím, že strach dospěl tak daleko, že by se lidé ochotně smířili i s brutálním silovým řešením. Bez ohledu na cenu, kterou by za absolutní ovládnutí museli zaplatit."
„Klíčové slovo je ‚absolutní'," souhlasil Joel. „Absolutní moc nad životem a smrtí, absolutní podrobení si celých národů. Konfederace vojenských režimů, které se vzájemně podporují a mění zákony ve jménu klidu a stability - dokud někoho neprohlásí za narušitele klidu a stability a neumlčí ho. A kdyby jich někde nesouhlasilo víc a zase propukl chaos, stabilita znovu zvítězí. Akvitánie zvítězí. Nepotřebují nic než prvotní vlnu teroru, příbojovou vlnu násilí, zmatku a zabíjení. Říkají tomu ‚Zkompromitování klíčových osobností v některých vládách. Akumulace. Prudká akcelerace.' Chaos. Vraždy vlivných osobností,

pouliční bouře, povstání - a pak nastoupí generálové se svými veliteli. Tak vypadá scénář. Vím to z jejich vlastních úst. Opakuju jejich slova."
„Slova, pane Converse. To je další problém. Pouhá slova, která můžete předat jen přísně omezenému okruhu lidí. Kdyby se donesla k nepravým uším, mohl byste ten odpočet, o kterém mluvíte, urychlit, a odstartovat nový holocaust vlastní rukou."
„Odpočet opravdu probíhá, o tom si nedělejte iluze. Ale jedna možnost existuje," pokračoval Joel. „Ta jejich ‚akumulace' a ‚prudká akcelerace' se dá použít i jiným způsobem. Ano, máte pravdu, jsou to jen slova. Ale akumulovaná slova, akcelerovaná slova. Zatím se musím pořád skrývat. Neexistuje soud, vládní instituce nebo policejní sbor, které by mně v této chvíli zaručily ochranu. Kdybych vystrčil nos, lovci Akvitánie by mě okamžitě zlikvidovali. A kdybych byl mrtvý, smetli by všechny mé argumenty ze stolu jako blouznění šíleného psychopata. Chápejte mě dobře. Nechci zemřít, ale moje smrt je sama o sobě bezvýznamná. Důležité je, že se mnou by odešla do hrobu i pravda, protože já jsem jediný, kdo osobně mluvil se čtyřmi Delavaneovými zástupci tady v Evropě. A možná i s pátým, s Angličanem."
„A tato prohlášení, výpovědi, o kterých mluvíte, mohou něco změnit?"
„Mohou pohnout věci kupředu. Třeba to postačí."
„Proč myslíte?"
„Protože tam venku je reálný, složitý, ale pragmatický svět, do kterého musíme co nejrychleji proniknout a spojit se s těmi, kterým můžeme věřit a kteří mohou něco udělat. A to rychle. Něco podobného jsem měl na mysli před několika týdny, ale vzal jsem to za špatný konec. Chtěl jsem předat všechny získané informace někomu, koho znám. Nathanu Simonovi, nejlepšímu právníkovi, jakého jsem kdy potkal. Všechno jsem sepsal, dokonce dvakrát. Jenže jsem si neuvědomil, že mu tím svazuju ruce a možná ho i posílám na smrt." Joel odstoupil od okna, právník při závěrečné řeči před soudem. „Za kým by mohl jít beze mě? Bez přítomnosti člověka, který je očividně duševně zcela zdravý a při smyslech, pouze s jeho slovy, slovy psychopatického zabijáka'? A kdybych se přihlásil, jak by po mně po právu vyžadoval, byli bychom oba mrtví. A potom mi Val řekla o muži, který jí telefonoval do hotelu v New Yorku, a o druhém, který ji honil na ulici, a já jsem dospěl ke správnému závěru. To nebyly metody lidí, kteří vás chtějí zabít, ti neohlašují takto veřejně svou přítomnost. Byli to ti muži z Washingtonu, kteří mě vyslali do boje a kteří se mě teď pokoušeli kontaktovat. Potom mně popsala své setkání se Samem Abbottem, který se zmínil o svém příteli Metcalfovi. Důvěřoval mu a pokládal ho za natolik důležitého, aby se mu se vším svěřil... A nakonec jste se v Paříži objevil vy. Nabídl jste pomoc a uvedl jste stejné heslo jako René Mattilon - Tatianina rodina, Tatiana, jméno, které znamená důvěru i mezi žraloky."
„Máte pravdu, pane Converse."
„A v tom okamžiku jsem pochopil," pokračoval Joel. „Kdyby se mi podařilo navázat spojení s vámi se všemi, měli bychom ještě naději. Vy znáte pravdu. Někteří z vás celou, jiní - jako vy - pouhé zlomky, ale všichni chápete dosah možné katastrofy. Víte, že generálové Akvitánie jsou skuteční lidé z masa a kostí, chápete, čeho chtějí dosáhnout, a víte, že už začali. I vy, pane Prudhomme. Jak jste to řekl? Zneužití Interpolu, zmanipulováni policie, korupce v Sureté, oficiální prohlášení založená na lžích? A teď přidejte mrtvé. Anstett v New Yorku, Peregrine, velitel NATO, Mattilon, Beale, Sam Abbott... Connal Fitzpatrick, ten jediný s malým otazníkem, a bůhvíkolik dalších. Všichni po smrti. Generálové už mašírují - a zabíjejí. Kdyby se mi podařilo vás všechny přesvědčit, abyste sepsali místopřísežná prohlášení nebo pořídili ověřené výpovědi, a pak předal tyto materiály Nathanu Simonovi, poskytl bych mu munici, kterou potřebuje. Nakrmil jsem Stonea v New Yorku právnickou latinou, která sice částečně platí, ale většinou ne, nicméně odvede svou práci a donutí k tomu i ostatní, protože nemá na vybranou. Důležité - jediné, na čem záleží - je předat tyto materiály Simonovi. Jakmile získá písemné, podepsané dokumenty, v nichž muži různé profese a různé odbornosti popisují sled událostí a jejich hodnocení, má případ. Věřte mi, bude s těmi papíry zacházet jako s plány neutronové bomby. Zítra všechno dostane a spojí se s těmi správnými lidmi, i kdyby měl napochodovat do Oválné pracovny - což by klidně mohl, ale možná to neudělá." Joel se odmlčel a pokynul k hromádce se strojopisnými stránkami, která ležela vedle francouzského policisty. „Zařídil jsem, že to zítra odletí do New Yorku. Rád bych k tomu přibalil i vaši výpověď."
„Samozřejmě ji dostanete. Ale můžete svému poslovi věřit?"

„Je to žena. I kdyby celý svět kolem ní vyletěl do povětří, pořád by seděla ve svém domku v horách a možná by si toho ani nevšimla. A i kdyby, nejspíš by jí to bylo jedno. Jak jste na tom s angličtinou?"
„Snad dobře. Mluvíme spolu již několik hodin."
„Myslím psanou angličtinu. Ušetřili bychom spoustu času, kdybyste to sepsal přes noc."
„Když bude třeba, pomůžu," vmísila se Valerie. „A kdybyste si nebyl jistý, napište to francouzsky."
„Merci. Přes noc?"
„Sekretářka přijde hned ráno a přepíše rukopis," vysvětlil Converse. „Ona je také náš posel. Odpoledne odlétá z Ženevy do New Yorku."
„Jak jste ji získali? Nic nenamítala?"
„Přistoupila na nabídku velmi štědrého sponzorského daru ekologické organizaci, které podřizuje celý svůj život."
„Jak příhodné," poznamenal Francouz.
„To ještě není všechno." Joel se posadil na opěradlo Valeriina křesla. „Teď znáte pravdu. Kromě toho, že musim doručit všechny materiály Nathanu Simonovi, musím zařídit ještě jednu věc. Mám u sebe spoustu peněz a jeden bankéř na Mykonosu může potvrdit, že mám přístup k dalším kontům - ale to už jste si ostatně přečetl. Nemám ovšem čas. Kdybych ho měl, sehnal bych si lidi a vybavení sám, ale takto vás musím požádat o pomoc. Potřebuju vaše zdroje."
„K čemu, monsieur?"
„Abych získal další výpovědi. Poslední svědectví. Chci unést tři muže."

37 KAPITOLA

Já, nížepodepsaný Petr Charles Stone, věk 58, trvalý pobyt Washington, D. C, jsem byl devětadvacet let zaměstnancem Ústřední zpravodajské služby. Během této doby jsem pracoval jako tajný agent, jako šéf rezidentury v různých evropských zemích a nakonec jako náměstek ředitele pro tajné operace v Langley. Můj služební záznam je uložen v archivu Ústřední zpravodajské služby a je přístupný za předpokladu splnění zákonem stanovených požadavků, jimiž se tyto procedury řídí. Po odchodu ze CIA jsem pracoval jako konzultant a analytik pro různé bezpečnostní organizace.
Dne 15. května loňského roku mě kontaktoval kapitán Howard Packard, příslušník armády Spojených států, a požádal mě o schůzku, na níž se mnou chtěl prodiskutovat jistou důvěrnou záležitost. Pozval jsem ho do svého bytu a kapitán Packard hned v úvodu prohlásil, že hovoří jménem malé skupiny příslušníků ozbrojených sil a pracovníků ministerstva zahraničních věcí, jejichž počet a totožnost mně neprozradí. Dále prohlásil, že tato skupina osob potřebuje odbornou pomoc zkušeného zpravodajského důstojníka, který ovšem už není permanentně svázán s žádnou složkou zpravodajské komunity. Uvedl, že má k dispozici jistou finanční částku, která by podle jeho názoru měla být adekvátní, a doufá, že budu mít zájem. Měl bych na tomto místě uvést, že než se na mě kapitán Packard obrátil, on a jeho společníci si důkladně prověřili mou profesní i osobní minulost - včetně mých problémů s alkoholem...

*****

Já, nížepodepsaný kapitán Howard N. M. I. Packard, příslušník armády Spojených států, služební číslo 507538, věk 31, trvalý pobyt Oxon Hill, Maryland, pracuji v sekci číslo 27 oddělení kontroly vývozu zbrojních technologií, Pentagon, Arlington, Virginia. V prosinci loňského roku mě pan A. Preston Halliday, právník ze San Franciska, s kterým jsem se spřátelil v důsledku jeho častých služebních kontaktů s naším oddělením, na něž se v zastoupení svých klientů obracel (všechny jeho žádosti byly vyřízeny kladně a nevzbuzují sebemenší stín podezření z korupce), pozval na večeři v malé restauraci v Clintonu, přibližně deset mil od mého domu. Omluvil se, že nepozval i mou manželku, a vysvětlil, že to, co mně musí sdělit, by ji zbytečně rozrušilo, stejně jako to znepokojí mě, ale v tomto případě je náplní mé práce být znepokojený. Dodal, že naše schůzka nemůže být pokládána za konflikt zájmů, protože v dané chvíli neprobíhá žádné jednání mezi některým z jeho klientů a mým pracovištěm. Začal tím, že je

třeba vyšetřit jisté nesrovnalosti a zastavit...

*****

Já, nížepodepsaný podporučík William Michael Landis, příslušník vojenského námořnictva Spojených států, svobodný, věk 28, trvalý pobyt Somerset Garden Apartments, Vienna, Virginia, pracuji jako programátor v divizi materiálového a zbrojního zásobování vojenského námořnictva, Pentagon, Arlington, Virginia. Jako absolvent doktorského studia v oboru počítačových technologií na Elektrotechnické fakultě Michiganské státní univerzity jsem v podstatě zodpovědný za veškeré softwarové práce v divizi a po povýšení na poručíka (během následujících šedesáti dnů) se stanu faktickým velitelem programátorského úseku...
Asi se nevyjadřuju dost přesně, pane.
Pokračujte mladý muži.
Uvádím tyto skutečnosti, aby bylo zřejmé, že mám k dispozici nejen dokonalé technické vybavení, ale i prioritní přístupové kódy, které mně umožňují nahlížet do přísně tajných databází a získávat z nich velmi citlivé informace.
Jistého nedělního dopoledne v únoru loňského roku mě navštívil kapitán Howard Packard, příslušník armády Spojených států, spolu s třemi dalšími muži. Dva z nich byli zaměstnanci odboru pro kontrolu zbrojení ministerstva zahraničí, třetí důstojník námořní pěchoty, kterého jsem znal z obojživelné sekce divize materiálového a zbrojního zásobování. Oznámili mně, že jsou velmi znepokojeni některými přesuny zbraní a nejdokonalejších vojenských technologií, které podle jejich názoru odporují předpisům a omezením, stanoveným ministerstvy zahraničí a obrany. Poskytli mně údaje, které se týkaly devíti obdobných případů, a požádali mě, abych je tajně prověřil. Naléhali přitom, že musím náš rozhovor považovat za přísně důvěrný.
Druhý den odpoledne jsem pomocí svých přístupových kódů pronikl do maximálně zabezpečených počítačů a vložil do nich data týkající se oněch devíti transferů. Potvrdila se identifikační čísla jednotlivých případů, která se nikdy nemění, aby se zabránilo duplicitě, ale všechny ostatní informace byly smazány. Podle identifikačních čísel se mně nicméně podařilo vysledovat šest z devíti transferů k firmě Palo Alto International, jejímž majitelem je armádní generál ve výslužbě George Marcus Delavane...
Tak jsem se k tomu dostal, pane.
Kdo byli ti tři další muži?
Nikomu by neprospělo, kdybych vám sdělil jejích jména. Nechci, aby jejich rodiny ještě více trpěly.
Nerozumím vám... možná ani nechci rozumět.
Jsou mrtví, pane. Moc se vyptávali a zaplatili za to životem. Dva zahynuli při údajné automobilové nehodě - narazil do nich nákladák na odlehlé silnici, kudy se nikdy domů nevraceli -, třetího zastřelil šílený střelec, který si ho náhodně vyhlédl v parku, kam si chodil každé ráno zaběhat. Běhává tam spousta lidí, ale vrah si vybral zrovna jeho.

*****

Jako důstojník v hodnosti kapitána, který má bezpečnostní prověrku pro přístup ke skutečnostem podléhajícím nejvyššímu stupni utajení, jsem měl možnost zřídit sterilní telefon (to znamená linku, která je soustavně elektronicky kontrolována na výskyt odposlouchávacího zařízení), aby se se mnou mohl pan Halliday spojit v kteroukoliv denní či noční hodinu bez obav, že náš rozhovor vyslechne někdo nepovolaný. V součinnosti s panem Stonem a podporučíkem Landisem a za pomocí zdrojů, k nimž jsme měli přístup, jsme shromáždili osobní údaje o mužích, jejichž jména nám předal pan Halliday. Konkrétně se jednalo o generály Bertholdiera, Leifhelma, Abrahmse a Van Headmera, vesměs známé osobnosti z nedávné minulosti. S využitím finančních prostředků, které nám poskytl doktor Edward Beale, jsme si zajistili služby soukromých pátracích služeb v Paříži, Bonnu, Tel Avivu a Johannesburgu a mohli tak tyto materiály doplnit o nejnovější poznatky o předmětných osobách.
Do dnešního dne jsme identifikovali devadesát sedm případů exportu a transferu zbraní a zbrojních

technologií, kdy byla z počítačových databází vymazána veškerá data. Celkový finanční objem těchto zásilek přesahuje částku 45 milionů amerických dolarů. Většinu lze vysledovat ke společnosti Palo Alto International, ale vzhledem k nedostatku dalších údajů nemůžeme určit příjemce těchto dodávek...

*****

Roky zkušeností získaných při řízení tajných operací Ústřední zpravodajské služby mě naučily, že větší oblasti odpovídají vyšší počty a že místa s největší koncentrací aktivity jsou vždy nejpečlivěji - a nejbezohledněji - střežena. Nic nového pod sluncem, ale často se přehlíží převrácená aplikace tohoto poznatku. A protože Washington sloužil jako „zúčtovací banka" ilegálních obchodů s americkými zbraněmi a vojenským materiálem v hodnotě několika desítek milionů dolarů, museli jsme předpokládat, že bychom ve federálních institucích a na ministerstvech, jež mají vztah k firmě Palo Alto International, narazili na spoustu překážek a bezpečnostních pojistek, na řadu Delavaneových informátorů, uvědomělých i neuvědomělých (to znamená ideově spřízněných nebo pracujících za peníze či z donucení). Kapitán Packard tento můj názor potvrdil, když mně, aniž by zacházel do podrobností, vyprávěl o smrtelných nehodách, které nedávno postihly tři muže, kteří pátrali po údajích vymazaných z počítačů. Bylo jasné, že jsme se z oblasti ideologických extremistů dostali do sféry fanatických zabijáků. Dospěl jsem tedy k rozhodnutí - a tímto prohlášením za ně přebírám plnou odpovědnost -, že potřebných výsledků dosáhneme bezpečněji a rychleji, když vyšleme svého člověka do vnějších sektorů Delavaneových operací a vybavíme ho dostatkem informací, aby dokázal vysledovat spojení zpět k Palo Alto International. Vzhledem k povaze ilegálních vývozů zbrojních technologií není teritorium na straně příjemce pro pátrání tak neproniknutelně uzavřené. Jako vhodný odrazový můstek se přímo nabízelo začít s muži, jejichž jména pan Halliday našel v Delavaneových poznámkách. Neznal jsem žádného člověka, který by měl vlastnosti a schopnosti potřebné pro splnění tohoto úkolu...

*****

Dne 10. července mně pan Halliday zavolal na zabezpečené lince, kterou jsem pro něho zřídil, a informoval mě, že našel vhodného kandidáta pro splnění úkolu, který načrtl pan Stone. Byl to právník, který se specializuje na oblast mezinárodního obchodního práva. Pan Halliday ho poznal na střední škole. Jako bývalý válečný zajatec by mohl mít vhodnou motivaci, aby se zapojil do boje proti lidem jako generál Delavane. Jmenoval se Joel Converse...

*****

Já, nížepodepsaný Alan Bruce Metcalf, věk 48, plukovník vojenského letectva Spojených států, pracuji jako velitel vojenské kontrarozvědky na Ellisově letecké základně, Clark County, Nevada. Před šestatřiceti hodinami (vztaženo k okamžiku, kdy diktuji toto prohlášení), konkrétně 25. srpna tohoto roku přibližně ve čtyři hodiny odpoledne, mě telefonicky vyhledal brigádní generál Samuel Abbott, velitel taktických operací na Ellisově letecké základně, a požádal mě o naléhavou schůzku, na které mně chce sdělit nové a mimořádně důležité informace o nedávných vraždách nejvyššího velitele sil NATO v Evropě a amerického velvyslance ve Spolkové republice Německo. Trval na tom, abychom se co nejrychleji sešli, ale v civilu a mimo území základny, a navrhl budovu univerzitní knihovny v Las Vegas. Setkali jsme se přibližně v půl šesté a náš rozhovor se protáhl na pět hodin. Pokusím se být co nejpřesnější, a to znamená, že budu velmi přesný, protože mám tento rozhovor čerstvě v paměti, navíc nesmazatelně vyrytý po tragické smrti generála Abbotta, dlouholetého důvěrného přítele, kterého jsem nesmírně obdivoval... Výše uvedené skutečnosti jsou souhrnem informací, které generálu Abbottovi předala (bývalá) paní Converseová a které generál následně sdělil mně, a současně souhrnem kroků, které jsem podnikl, abych zorganizoval krizovou schůzku s nejvyššími představiteli zpravodajských služeb ve Washingtonu. Generál Abbott těmto informacím věřil, protože muže, jehož se týkaly, osobně znal. Brigádní generál Samuel Abbott byl mimořádně inteligentní, zkušený a uvážlivý člověk, který se ve svém úsudku nikdy

nenechal ovlivnit předsudky. Podle mého názoru byl úkladně zavražděn, protože získal ‚nové a mimořádně důležité informace' o Joelu Converseovi, muži, kterého poznal v zajateckém táboře ve Vietnamu.

*****

Nathan Simon, vysoký statný muž, se opřel na židli, sundal si z unaveného obličeje brýle s obroučkou z želvoviny a zatahal se za krátkou bradku, která zakrývala jizvu po šrapnelu, památku na dávné zranění u Anzia. Měl husté obočí barvy soli a pepře nad oříškově hnědýma očima a ostrý rovný nos. Kromě něj byl v místnosti jen Petr Stone. Stenografku poslali domů, vyčerpaný Alan Metcalf se uchýlil do svého pokoje a další dva důstojníci, Landis a Packard, dali přednost návratu do Washingtonu - každý jiným letadlem.
„Opravdu nebyl nikdo jiný, pane Stone?" zeptal se Simon hlubokým, mírným hlasem, mnohem mírnějším, než byl v daném okamžiku pohled jeho očí.
„Nikdo, koho bych znal, pane Simone," odpověděl někdejší agent Ústřední zpravodajské služby.
„Všichni, u nichž bych se mohl
přihlásit, jak se říká u nás, o starý dluh, se pohybují na nízké úrovni. Mají sice přístup na vyšší úroveň, ale pouze ve smyslu vybavení, ne rozhodování. Nezapomínejte také, že hned na samém začátku byli tři muži zavražděni."
„Ano, já vím."
„Můžete udělat to, co říkal pan Converse? Dokážete pohnout horou a zajistit ochranu prezidentovi a dalším ústavním činitelům?"
„To vám řekl?"
„Ano. Proto jsem s tímhle vším souhlasil."
„Měl své důvody. A já musím přemýšlet."
„Teď není čas na přemýšlení!" vyjel Stone. „Musíme jednat! Dřív, než bude pozdě!"
„Samozřejmě. Ale také se nesmíme dopustit chyby, souhlasíte?" „Converse řekl, že máte přístup k mocným lidem ve Washingtonu. Že se na ně určitě obrátíte."
„Ale vy sám jste před chvíli řekl, že nevíme, komu můžeme věřit, nemám pravdu?"
„Kristepane!"
„Roztomilý a velmi nápaditý prorok." Simon se podíval na hodinky, posbíral papíry a vstal od stolu. „Je půl třetí ráno, pane Stone, a toto znavené tělo už vyčerpalo všechny rezervy. Během dne se s vámi spojím. Nezkoušejte mi volat. Počkejte, až se vám ozvu."
„Spojíte se se mnou? Converseův balíček už je na cestě. Vyzvednu si ho na Kennedyho letišti u letadla z Ženevy, které přistane odpoledne ve tři čtvrtě na tři. Chce, abych vám ho okamžitě předal."
„Budete na letišti?" zeptal se Simon.
„Ano. Počkám tam na kurýra. Do hotelu se vrátím mezi čtvrtou a půl pátou. Záleží samozřejmě na provozu a na tom, jestli let nebude
opožděný."
„Ne, to nedělejte, pane Stone. Zůstaňte na letišti. Pochopitelně chci mít materiály od Joela v ruce co nejrychleji. A stejně jako přiletí kurýr z Ženevy, můžete si i vy zahrát na kurýra z New Yorku."
„Kam zamíříte? Do Washingtonu?"
„Možná. A možná taky ne. V dané chvíli mířím domů, abych mohl přemýšlet. Kromě toho bych se rád vyspal, ale pochybuju, že se mně to podaří. Dejte mi nějaké jméno, abych vás mohl na letišti vyvolat."

*****

Johnny Reb seděl přikrčený v malém člunu. Motor bublal naprázdno do černé tmy a o nízký trup pleskaly drobné vlnky. Na sobě měl černé kalhoty, černý rolák a černou pletenou kuklu a právě dosáhl hranice, kam až se odvážil přiblížit k jihozápadnímu pobřeží ostrova Scharhorn. Hned první noc si všiml sítě bójek, které vysílaly těsně nad hladinou úzké, okem téměř nepostřehnutelné paprsky zeleného světla

- výstražné zařízení, které stráže na bývalé ponorkové základně upozorní na každou blížící se loď - a tvořily neproniknutelnou bariéru. Tohle byla třetí noc, kterou trávil na hlídce, a začínal věřit, že ho rušení nezklamalo.
Vždycky věř instinktům, dralo se mu na jazyk. Věř svému žaludku, věř žluči, která ti stoupá do krku. Ztroskotanci jeho profese pokaždé vycítí, když se má něco stát. Částečně je to dáno všudypřítomným strachem, částečně potřebou a touhou doplnit bankovní konto. Teď se na obzoru nerýsoval žádný profit, ale potřeba a touha zůstaly - splatit čestný dluh příteli a vyrovnat účet s lidmi jako Delavane, Washburn a ten německý, francouzský a židovský sumec, kteří by nenávratně narušili poklidné stojaté vody rybníčku jeho pohodlného života na vysoké noze. O Jihoafričanovi toho moc nevěděl, až na to, že by rasisté měli co nejdřív zmoudřet, jinak jim ujede vlak. Osobně proti barevným nic neměl, jeho současná přítelkyně byla černá zpěvačka z Tallahassee, která se musela uchýlit do Švýcarska kvůli drobným problémům s kokainem.
Ale ti ostatní? Smrduté, odporné ryby! Ty musí z rybníku! Johnny Reb byl odhodlaný vypudit je za každou cenu.
A už je to tady! Johnny zaostřil infračervený dalekohled na železobetonové konstrukce ponorkové základny. U jednoho z doků stála přes dvacet metrů dlouhá motorová loď, zatímco na molo vyběhl houf mužů. Nastoupili do dvojřadu a připravovali se k nalodění. Šedesát, osmdesát... Téměř stovka! Šílenství! Tmavé obleky, letní saka, kravaty. Mnozí v klobouku. Většina s kufry v ruce. Dokonce diplomatické kufříky! Vypadali jako shromáždění bankéřů. Nebo spíše, pomyslel si Rebel, když přejížděl dalekohledem po zástupu, jako více či méně úspěšní podnikatelé a manažeři, nic zvláštního. Podobné postavy vidíte každý den na nástupištích příměstských vlaků, na letištích, stanovištích taxíků. Na temném pozadí hrozivých obrysů válečné námořní základny ovšem jejich kolektivní zjev vykreslil v Johnnyho představivosti velmi pochmurný obraz. Tito muži snadno splynou s okolím, nenápadní, neškodní. Ale odjíždějí v žoldu spiknutí generálů, připravení splnit rozkazy.
To je ono! pomyslel si Rebel a odložil dalekohled. Úderné týmy. Vražedná komanda. Instinkty nelhaly. Žluč nevystoupila do krku bezdůvodně, její odporná chuť varuje ty, jež dušičky obdařily darem přežití. Johnny opatrně přidal plyn a stočil rukojetí motor doprava. Loďka opsala široký oblouk a bývalý zpravodajský agent se vracel na své kotviště v Cuxhavenu, přičemž každých padesát metrů o něco zrychlil.
O pětadvacet minut později přirazil ke břehu, přivázal člun, vzal malý nepromokavý kufřík a s jistými obtížemi vyšplhal na molo. Musel si pospíšit, ale opatrně, velmi opatrně. Věděl přibližně, kde velká loď přistane, protože viděl, odkud k ostrovu vyplula. Ale ke kterému doku přirazí, pozná, teprve až se se svým lidským nákladem přiblíží k přístavu, a pak mu zůstane jen pár minut, aby prozkoumal okolí a zaujal vhodnou pozici. S kufříkem v ruce spěchal k betonovému nábřeží, zatočil doleva a mezi stíny rychle kráčel k místu, kde motorová loď před několika hodinami kotvila. Obešel rozlehlé skladiště a ocitl se na volném prostranství, odkud vybíhalo jako zuby obrovského hřebenu do moře pět přístavních hrází dlouhých asi šedesát metrů, kotviště pro malá a středně velká plavidla, několik rybářských traulerů a dvě letité vyhlídkové lodi, které už měly své období slávy dávno za sebou. Čtvrté molo zelo prázdnotou a podle hořké chuti v ústech Rebel poznal, že našel místo, kde výsadek Akvitánie přistane. Zamířil přes betonovou plochu vyhledat vhodnou pozorovatelnu.
„Halt! Stehen bleiben!" zazněl hrdelní rozkaz a z temnoty za trupem trauleru u třetího mola se vynořila mužská postava. „Was machen Sie hier? Wer sind Sie?"
Johnny Reb věděl, kdy využít svůj věk. Nahrbil ramena, lehce se předklonil a vysunul hlavu. „Passen Sie auf diese alten Kästen auf?" zeptal se muže, zda hlídá ty staré kocábky, a pokračoval německy: „Jsem rybář na jedné z těch vykopávek a odpoledne jsem tady ztratil peněženku. Je snad zločin vrátit se a podívat se po ní?"
„Vraťte se později, starochu. Teď ji tady hledat nesmíte."
„Eh? Co?" Rebel zvedl pravou ruku k uchu a složil ji do kornoutu ve srozumitelném gestu nedoslýchavých; současně otočil palcem prsten nasazený na prostředníku kamenem do dlaně a stiskl miniaturní západku. „Moje uši už nejsou, co bývaly, pane hlídač. Co jste říkal?"
Muž se ohlédl na moře, odkud se rychle blížil hukot silných motorů, a přistoupil k Johnnymu. „Vypadněte

odsud," zahulákal mu do ucha. „Hned!"
„Nebesa, to je Hans!"
„Kdo?"
„Hansi! Rád tě vidím, kamaráde!" Rebel položil Němci ruce na ramena v předehře k přátelskému obětí - a zabodl mu jehlu, která vyskočila z prstenu, hluboko do krku.
„Sundej ze mě ty svoje špinavé pracky, ty starý smraďochu!" vztekal se hlídač. „Nejmenuju se Hans a nikdy jsem tě neviděl. Vypadni odsud, nebo ti vpálím... kulku... do... hlavy!" Němec sáhl pod sako, ale než mohl vytasit zbraň, svalil se na beton.
„Vy mladí cucáci byste měli prokazovat větší úctu stáří," ušklíbl se Rebel, když táhl bezvládné tělo na třetí molo do stínu mezi zakotvenými plavidly. „Protože nevíte, jaké finty máme v zásobě. Vaši tátové jo, ale vy mladí hajzlíci nejste k ničemu. A já chci vaše fotry, ty vymývače mozků!"
Rebel vylezl na rybářský trauler a přeběhl palubu k zábradlí. Motorová loď mířila přímo ke čtvrtému molu. Otevřel vodotěsný kufřík a prohlédl si pracovní nástroje své profese, upevněné v patentních úchytech. Uvolnil fotoaparát a dlouhý teleobjektiv značky Zeiss Icon, nejlepší přístroj svého druhu na trhu, vyvinutý pracovitými německými optiky za druhé světové války pro noční snímkování spojeneckých vojenských objektů. Nasadil objektiv do kamery a krátce stiskl spoušť. Motorek zapředl a Johnny spokojeně přikývl. Baterie měly dostatečnou kapacitu, ale to ostatně věděl. Nehrál tu smrtelně nebezpečnou hru tak dlouho proto, aby se teď dopustil tak školácké chyby.
Loď přirazila k molu jako obrovská černá velryba, zabijácká kosatka. Vyskočili dva muži a upevnili lana k úvazníkům. Cestující vystupovali a Johnny Reb cvakal jeden snímek za druhým.

*****

„Medojedko, tady Tatiana. Potřebuju mluvit se svým hochem." „Hotel Algonquin, New York City," odpověděl klidný ženský hlas. „Diktuji. Předčíslí dva-jedna-dva, číslo osm-čtyři-nula, šest-osm-nula-nula. Pan Petr Marcus."
„Lstivý parchant, že?" uchechtl se Johnny Reb. „Pardon, omlouvám se za to slovo, madam."
„Už jsem ho slyšela, Rebele. Tady je Anna."
„Bože, maličká, proč jsi to neřekla hned! Jak se daří, zlato?"
„Na senilní důchodkyni to docela ujde, Johnny. Jsem ze hry, jak víš. Tohle je jenom pomoc starému kamarádovi."
„Starému kamarádovi? Jsi férová holka. Kdyby to nebyl Petříček, já už bych ti dokázal pořádně zahrát!"
„Mohls to zkusit, Johnny. Neměl mě ve svých kartách. V těch svých zatracených důležitých kartách. Byl jsi jeden z nejlepších. Zakopaný trochu hlouběji než ostatní, ale fajn chlap. Jak ti to říkali? Gentleman Johnny Reb?"
„To víš, vždycky jsem dbal na svůj vzhled. Poslyš, zlato, co kdybych ti jednoho krásného dne zavolal? Tedy jestli vyváznu z této kaše živý."
„Nevím, co je to za kaši, Rebele, zato vím, že máš moje číslo."
„Dodalas mně odvahy, děvče!"
„Už jsme trochu zestárli, Johnny. Ale to ty stejně nikdy nepochopíš."
„Nikdy, zlato. Máš pravdu."
„Dej na sebe pozor, Johnny. Byla by škoda tě ztratit."

*****

Spojovatelka v ústředně hotelu Algonquin byla neoblomná. „Říkám vám, pane, že pan Marcus není ve svém pokoji. Je mi líto, ale neohlásil se, ani když jsme ho vyvolávali."
„Ještě zavolám," řekl Johnny Reb.

*****

„Bohužel, pane. Pan Marcus se ještě neukázal."

*****

„Ano, já vím, pane. Mluvili jsme spolu před několika hodinami. Zkoušela jsem opakovaně jeho pokoj, a když se stále nehlásil, zavolala jsem do recepce. Pan Marcus se ještě neodhlásil, takže se dříve nebo později objeví. Nechcete mu nechat vzkaz?"
„Asi budu muset. Pište si, prosím. ‚Zůstaň, dokud nezavolám, nebo se se mnou spoj. Naléhavé. Podpis: Tatiana.' Píše se to T-A-T-I..."
„Děkuji, pane."
Johnny Reb ve svém přechodném bytě v Cuxhavenu odložil sluchátko do vidlice. V ústech cítil odpornou pachuť.

*****

Erich Leifhelm uspořádal pro své hosty oběd v restauraci Ambassador v osmnáctém patře hotelu Steigenberger v Bonnu. Prostorná elegantní jídelna nabízela nádherný výhled na město, řeku a okolní hory a od stolu, kde seděli, si ho mohli bohatě vychutnat. Za okny zářilo vlahé letní odpoledne; krajina okolo Rýna se skvěla v majestátní nádheře a nabízela své přírodní krásy šťastlivcům, kteří si mohli dovolit pozorovat je z této perspektivy. Nikdo se neubránil dojetí a úžasu.
„Toho pohledu se nikdy nenasytím," poznamenal někdejší Hitlerův nejmladší polní maršál k trojici mužů u svého stolu a pyšným gestem ukázal na široké okno za sebou. „Chtěl jsem vám ho ukázat, než se vrátíte do Buenos Aires, které, jak rád uznávám, také patří mezi nejkrásnější města na světě."
Ke stolu uctivě přistoupil vrchní a uklonil se Leifhelmovi. „Omlouvám se, ale máte telefon, Herr General."
„Můj tajemník obědvá u stolu padesát pět," řekl Leifhelm nenuceně, i když cítil, jak se mu zrychluje tep. Že by zpráva o knězi ve Štrasburku? „Jistě to vyřídí místo mě."
„Pán, který volá, si výslovně žádá vás osobně. Mám vám vyřídit, že volá z Kalifornie."
„Aha. No dobře." Leifhelm vstal a omluvil se hostům. „Práce dožene člověka všude. Omluvte mě, pánové. Za okamžik se vrátím. Ještě víno, prosím," obrátil se k vrchnímu.
Šéf restaurace přikývl. „Nechal jsem vám hovor přepojit do své kanceláře v hale, Herr General."
„Výborně. Děkuji."
Když Erich Leifhelm procházel kolem stolu číslo padesát pět vedle vstupu do sálu, nenápadně zavrtěl hlavou. Osamělý host potvrdil rozkaz přikývnutím; generál jeho služby nepotřebuje a může se věnovat své porci. Netušil, že jeho zaměstnavatel, vynikající stratég a taktik, se právě dopustil nejosudnější chyby své dlouholeté vojenské a politické kariéry.
V hale stáli dva muži. Jeden se právě díval na hodinky, druhý působil otráveně. Podle drahých, na zakázku šitých obleků vypadali jako běžní hosté nóbl restaurace a zjevně čekali na společníky, kteří se opozdili k obědu - s největší pravděpodobností manželky -, protože jinak by se nechali uvést ke stolu. Za prosklenými dveřmi v chodbě stál třetí muž v údržbářské kombinéze, a sledoval dvojici v hale. Leifhelm poděkoval vrchnímu, který mu podržel dveře, vpustil ho do své skromně vybavené kanceláře, zavřel za ním a vrátil se do jídelny. Sotva zmizel z dohledu, oba muži v drahých oblecích přiskočili ke dveřím a vešli za generálem, který právě zvedal sluchátko.
„Was geht hier vor? Wer sind..."
První vetřelec skočil ke stolu, silnýma rukama sevřel stárnoucímu generálovi hlavu jako ve svěráku a přitiskl mu dlaň na ústa. Druhý vylovil z kapsy injekční stříkačku, stáhl z jehly plastový kryt, strhl Leifhelmovi sako, odtáhl límec košile a vbodl mu jehlu do krku nad
klíční kostí. Stiskl píst, vytáhl prázdnou stříkačku a okamžitě promasíroval místo vpichu. Pak mu upravil košili a natáhl sako.
„Ještě asi pět minut se bude moci pohybovat," řekl lékař německy. „Ale nedokáže promluvit ani uvažovat. Motorická kontrola je čistě mechanická, takže ho musíte podpírat."
„A po pěti minutách?" zeptal se muž, který držel Leifhelmovi hlavu.

„Zkolabuje a s největší pravděpodobností se pozvrací."
„No nazdar! Tak pohyb! Podržte ho, já se podívám za dveře! Když bude čistý vzduch, jednou klepnu."
O několik vteřin později se ozvalo ťuknutí. Lékař objal generála v podpaždí, pevně ho přidržel a vyvedl z kanceláře. Druhý muž se k němu připojil a spěchali k proskleným dveřím do chodby. „Tudy!" zavelel montér v kombinéze a zamířil doprava. „Rychle!" pobízel lékař.
Někteří z hostů, kteří mířili do restaurace, legendárního vojáka poznali a teď němě zírali na smrtelně bledý obličej orosený potem a na chvějící se rty, které jako by chtěly něco říct. Nebo vykřiknout.
„Pan generál se právě dozvěděl strašnou zprávu," vysvětlil lékař polohlasně a s nádechem posvátné bázně dodal: „Hrůza, prostě hrůza."
Za okamžik vešli do zablokovaného služebního výtahu. O zadní stěnu kabiny se opírala skládací nosítka. Muž v kombinéze vytáhl z kapsy klíč, vsunul ho do zámku a otočil, čímž uvolnil ovládací panel. Pak stiskl tlačítko pro přímou jízdu do suterénu. Druzí dva rozložili nosítka, položili na ně Leifhelma a přikryli ho plachtou - celého, i s hlavou.
„Nahoře už to určitě vědí," strachoval se dobře oblečený únosce. „Jeho gorily nejsou nikdy daleko a začnou nás pronásledovat."
„Sanitka stojí hned u výtahu," uklidnil ho údržbář. „A letadlo čeká na dráze s nahozenými motory."
Kdysi oslavovaný polní maršál třetí říše pod bílou plachtou dá-vivě zvracel.

*****

Jacques Louis Bertholdier vešel do apartmánu na bulváru Montaigne, svlékl si sako a položil ho na křeslo. Nalil si vodku, z nádobky z tepaného stříbra přidal dvě kostky ledu, se sklenkou v ruce přistoupil k oknu za elegantně čalouněnou pohovkou a zadíval se na bulvár lemovaný stromy. Pastorální scéna uprostřed velkoměsta, esence Paříže, kterou miloval. Proto si pořídil tento přepychový byt, proto si sem pozval svou nejexkluzivnější milenku. Bože, jak ji teď potřeboval!
Legionář postřelený a uškrcený ve vlastním autě na parkovišti u Boloňského lesíku! Žádné otisky prstů! A ten všivý byrokrat Prudhomme nedosažitelný kdesi v Calais! Legenda francouzské armády potřebovala hodinku klidu - a uvolnění.
„Eliso, kde jsi? Pojď sem, Egypťanko! Doufám, že ses oblékla, jak jsem ti přikázal. Černé Givenchy a pod tím absolutně nic." "
„Už jdu, mon général," ozvalo se z ložnice váhavě.
Bertholdier se pousmál a vrátil se k pohovce. Těšil se na pětadvacetiletou nymfu, která milovala peníze a rychlá auta stejně jako sex. Byl příliš unavený a neklidný, aby se zdržoval se svlékáním, měl příliš napjaté nervy, aby se obtěžoval zbytečným nesmyslem prodlužované předehry. Toužil jen po uvolnění - bez námahy.
Cvaknutí kliky ho vytrhlo z myšlenek. Ve dveřích se objevila dívka v černém krajkovém negližé, které končilo nad boky pohupujícími se ve smyslné vyzývavostí a Zvýrazňovalo plná ňadra. Měla havraní vlasy, v nádherně souměrném obličeji výraz očekávání, v široce otevřených očích trochu zastřený pohled. Asi kouřila marihuanu, pomyslel si Bertholdier, posadil se a stáhl si zip na kalhotách.
„Pojď sem, královno Nilu. Posaď se vedle mě. Dnes mám hrozný den a ještě mu není konec. Řidič přijede za dvě hodiny a do té doby chci jen odpočívat a uvolnit se. Pojď, Egypťanko, udělej mi to."
Bertholdier ji popadl za hlavu a přitáhl si ji do klína. „Dělej..."
Oslnivý záblesk naplnil pokoj. Dívka sebou škubla a uskočila; z ložnice vyšli dva muži. První schoval do kapsy miniaturní fotoaparát a jeho společník, podsaditý pořízek středního věku, pomalu přistoupil s pistolí v ruce k legendě Francie.
„Obdivuju váš vkus, generále," utrousil stroze. „Už si na mě asi nepamatujete. V Alžírsku jste mě poslal před vojenský soud, protože jsem uhodil důstojníka. Strávil jsem šestatřicet měsíců ve vlhké špinavé kobce za to, že jsem dal facku nafintěnému hejskovi z Paříže, který buzeroval a ponižoval mé muže, až jsem se na to nemohl dívat. Tři roky za to, že jsem se staral o své lidi."
„Seržant LeFevre," řekl Bertholdier autoritativně, povytáhl si kalhoty a zatáhl zip. „Já nezapomínám. Napadením důstojníka jste se dopustil velezrady. Měl jsem vás nechat zastřelit."

„Za ty tři roky jsem si mockrát říkal, že bych dal přednost popravčí četě. Ale nejsem tady, abych s vámi diskutoval o Alžírsku, i když právě tam jsem poznal, že jste všichni šílenci. Půjdete se mnou, generále. Za pár dní se bez úhony vrátíte do Paříže."
„Směšné!" vyštěkl Bertholdier. Myslíte si, že mám strach z té vaší pistolky?"
„Jistěže ne. Tu mám na ochranu před posledním gestem slavného vojáka. Znám vás natolik, abych věděl, že vás tato hrozba k ničemu nedonutí. Ale mám pádnější argumenty, které vás přesvědčí." Seržant vytáhl z kapsy druhou, podivně vyhlížející pistoli. „Tato zbraň nestřílí kulky, ale šipky se sérem, které v minutě přivodí infarkt. Původně jsem vám chtěl pohrozit, že zaplavíme celý svět fotografiemi, které prokážou, že velký generál zemřel při tom, co uměl nejlépe. Ale od dveří jsme měli vynikající úhel a záběr se povedl. Stačí dobrý retušér. Váš obličej pochopitelně zachováme, i s tím chlípným výrazem, ale místo dívky vám ho bude kouřit chlapec... Kdysi jsem slyšel pověsti o vašich výstřelcích a o narychlo zorganizovaném manželství, které nikdo nechápal. Že by tohle bylo tajemství, před nímž Le Grand Timon celý život utíkal? Hrozba, kterou de Gaulle ovládal svého populárního, ale příliš ambiciózního a vzpurného plukovníka? Že by muž, který si brousil zuby na nástupnictví, měl tak neukojitelné choutky, že mu nezáleželo na pohlaví, a když neměl po ruce ženskou, sáhl i po chlapečcích? V kasárnách se šeptalo o mladých poručících a kapitánech, o znásilněních ve vaší kanceláři, kterým se ohleduplně říkalo výslechy..."
„Dost!" zařval Bertholdier a vyskočil z pohovky. „Další debata je zbytečná. Bez ohledu na to, jak falešné a směšné je to vaše hnusné obvinění, nepřipustím, aby se mé jméno vláčelo bahnem! Dejte mi ten film!"
„Můj bože, tak je to přece pravda," vydechl bývalý seržant.
„Ten film!" naléhal generál. „Dejte mi ho!"
„Dostanete ho," řekl LeFevre. „Ale až v letadle."

*****

Chaim Abrahms vyšel se sklopenou hlavou ze synagogy na Ben Jehudově ulici v Tel Avivu. Smutný dav čekající venku se rozestoupil a vytvořil uličku, lemovanou z obou stran zarmoucenými následovníky a obdivovateli. Ženy i muži plakali a nestyděli se za své slzy, soucítili s žalem velkého muže a vlastence, nejpřednějšího vojáka Izraele, s trápením, které mu jeho manželka způsobila. Hitabdut, neslo se šeptem od úst k ústům. Sebevražda. Rabíni se nenechali obměkčit; mrzké hříchy opovrženíhodné ženy dopadly na hlavu syna sabrů, nelítostného dítěte Abrahámova, biblického válečníka, který miloval zemi i talmud se stejnou vášní. Rabíni odmítli pohřbít ženu ve svaté půdě, musí zůstat za branami beht Hakvahroth, její duše bude bojovat s nesmiřitelným hněvem všemocného Hospodina; bolest z tohoto vědomí se stane pro muže, který zůstal, nesnesitelným břemenem.
Prý spáchala ten bezbožný čin, aby se mu pomstila. Ona měla dcery, on byl otcem syna. Syna, který padl na otcově bitevním poli. Kdo mohl truchlit víc než zdrcený otec? A teď mu žena, s níž sdílel život, připravila další utrpení tím, že se provinila nejodpornějším hříchem proti přikázáním víry. Taková hanba! Ach, Chaime, náš bratře, otče, synu a vůdce, pláčeme s tebou! Řekni nám, co máme dělat, a my to uděláme. Jsi náš král! Král Izraele. Vládce Judey a Samaří. Ukaž nám cestu a my tě budeme následovat, ó králi!
„Ve smrti pro něj udělala víc, než kdy mohla zaživa," poznamenal muž, který se držel stranou zástupu.
„Co myslíš, že se ve skutečnosti stalo?" zeptal se jeho společník.
„Nehoda. Nebo něco mnohem horšího. Často chodila do našeho chrámu, a proto vím, že sebevražda nepřipadá v úvahu. Na hitabdut by nikdy ani nepomyslela... Musíme si na něho dávat pozor, než ho tito blázni a tisíce jim podobných prohlásí za vládce Středomoří a on nás dovede do záhuby."
Armádní automobil s modrobílými vlaječkami na blatnících se opatrně propletl davem na ulici a zastavil u obrubníku před synagogou. Abrahms, jenž nesl bolestnou ztrátu jako přetěžký smuteční plášť, který unesou jen jeho silná široká ramena, skláněl hlavu k zástupům a natahoval k nim ruce a pomalu došel k autu.
„Váš vůz, pane generále." Mladý voják mu otevřel dveře.
„Děkuji, synu," řekla legenda Izraele. Abrahms se vsoukal do auta, zabořil se do zadního sedadla a

zmučeně zavřel oči, aby neviděl uslzené obličeje, které se tiskly k oknům. Počkal, až se dveře zabouchly, a pak - stále se zavřeným očima - zlostně vyštěkl: „Odvezte mě odsud! Zavezte mě do mého domu. Nalijeme si whisky a zapomeneme na tyhle sračky! Ti posraní rabíni! Pitomí pámbíčkáři se svým svatým kázáním! Kde vzali tu drzost, aby si mysleli, že mě můžou poučovat? V příští válce je naženu do první linie! Tam si můžou kázat, až jim budou šrapnely bouchat u prdele!"
Muži na předních sedadlech nepromluvili. Davy zůstaly vzadu a automobil nabral rychlost. Abrahms otevřel oči, odsunul široká záda od opěradla, protáhl si mohutné tělo a zaujal pohodlnější polohu. Teprve potom pomalu zvedl oči ke svým společníkům, jako by si byl
vědom, že je jeho výbuch uvedl do rozpaků - a překvapeně trhl
hlavou.
„Kdo jste?" vyhrkl generál. „Vy nejste moji lidé!"
„Ti se proberou asi za hodinu," řekl muž na sedadle vedle řidiče
a otočil se k Abrahmsovi. „Dobré odpoledne, generále."
„Ty!"
„Ano, já, Chaime. Tvoji zabijáci mně nezabránili vypovídat před libanonským soudem a nic na světě by mně nezabránilo v tom, co dělám teď. Řekl jsem všechno. Mluvil jsem o znásilněných ženách, o zmasakrovaných dětech, o starcích, kteří k tobě spínali ruce a prosili o život, zatímco ty ses jim smál do očí. Ty si říkáš Žid? Jsi kanálová krysa, Abrahmsi, která si nezaslouží žít. Ale za několik dní se do Tel Avivu vrátíš."

*****

Letadla postupně přistávala na soukromém letišti v Saint Gervais nedaleko Chamonix. Vrtulové stroje z Paříže a Bonnu se přiblížily v malé výšce, trysková stíhačka z Izraele slétla z deseti kilometrů jako kámen. A když letoun dojel na konec dráhy, pokaždé na něj čekal stejný tmavomodrý sedan, aby „hosta" a jeho eskortu odvezl k horské chatě uprostřed lesa asi pětadvacet kilometrů daleko.
Přílety byly přesně načasovány, aby žádný z návštěvníků nevěděl o přítomnosti ostatních. A každého z otřesených hostů uvítal Joel Converse totožnými slovy.
„Chci vám oplatit vaši pohostinnost, kterou jste mi nabídli v Bonnu. Můžete se těšit na lepší ubytování, než jakého se dostalo mně, ale obávám se, že pokrmy nedosáhnou vaší úrovně. Jedno však vím jistě - váš odchod zdaleka nebude tak dramatický jako můj."
Což se ovšem rozhodně nedá říct o vašem pobytu, dodal pokaždé v duchu.

38 KAPITOLA

Temnou oblohu nad stromy v Central Parku prosvětlily první paprsky svítání. Nathan Simon pozoroval příchod nového dne oknem své pracovny pohodlně usazený ve vysokém měkkém koženém křesle, které v poslední době používal častěji k dřímání než přemýšlení, ale teď neměl na spánek ani pomyšlení. Namáhal mozek na samou hranici únosnosti a analyzoval jednotlivé varianty a rizika s nimi spojená. Zvolit špatnou by znamenalo vyvolat poplach a generálové by okamžitě přistoupili k protiakci. A jakmile by se události dostaly do pohybu, nic už jim nezabrání převzít moc. Jistě, mohou začít bez vnějšího popudu v průběhu nejbližších hodin, ale Simon o tom pochyboval. Generálové nejsou blázni; každý chaos musí mít svůj viditelný počátek, iniciační zdroj, který vysvětlí následný výbuch násilí. Když nic jiného, musí vzniknout zmatek, který umožní jednotlivým hráčům nepozorovaně zaujmout pozice. Abstraktní úvahy? Ano, ale myšlenka vojenského řízení států se zrodila už v říši faraonů, přinesla své rané ovoce ve starověké Spartě, využili ji císařové Svaté říše římské, zdokonalili středověcí panovníci a k naprosté dokonalosti dovedly totalitní režimy v Sovětském svazu a Německu dvacátého století. Nepokoje předcházejí vlně násilí a ta zase předchází převzetí moci - viz bolševická revoluce v Rusku.
A v tom spočívá slabina strategie generálů. Nejdříve musí vzniknout nepokoje, teprve pak může propuknout násilí. Aby bylo možné vybičovat davy k masovému šílenství, je třeba napřed tyto davy

shromáždit. To bude znamení, předehra k tragédii. Ale kde? Kdy? A co proti tomu může udělat, jaké kroky podniknout, aby okamžitě nevzbudily pozornost Delavaneových informátorů? Je Joelův zaměstnavatel a přítel, takže musí předpokládat, že ho generálové mají pod dohledem.
Petra Stonea sice ponechal v nejistotě, ale přesně věděl, na koho se musí obrátit. Nebyl to jeden muž, ale hned tři. Prezident Spojených
států, předseda Sněmovny reprezentantů a generální prokurátor, hlavy výkonné a soudní moci a nejvyšší strážce dodržování zákonů v zemi, a raději všichni tři najednou než jednotlivě. Ale k takovým lidem člověk nemůže jen tak nakráčet do kanceláře nebo zvednout telefon a domluvit si schůzku - i když si Stone myslí, že to Simon může udělat. Audience se řídí přísnými předpisy a je nutno překonat řadu byrokratických i bezpečnostních překážek. A jakmile by začal čeřit vodu, Delavane se o tom dozví v několika hodinách, ne-li minutách.
Na rozdíl od Joelových chvástavých a vysoce pochybných tvrzení, jimiž Stonea zahrnul, není snadné proniknout k vysoce postaveným osobnostem - stejně jako nemůže libovolný soud, jediný soudce, vydat záhadný příkaz a zajistit tak mimořádnou ochranu ústavním činitelům, aniž by informoval celý bezpečnostní aparát země o důvodech takového opatření. Absurdní! Takto lze snad ochránit svědka při nebo po procesu, ale stejnou proceduru může těžko aplikovat na Bílý dům, Kapitol nebo ministerstvo spravedlnosti. Joel prostě vzal zasunuté zákonné ustanovení, nafoukl je mimo oblast pravděpodobnosti a vyslal na oběžnou dráhu - z pochopitelných důvodů. Stone a jeho společníci sepsali svá místopřísežná prohlášení.
Ale Converseovo přehánění přesto skrývá logické jádro, uvažoval Simon dál. Nabízí způsob, jak tyto muže kontaktovat, ovšem ne ve smyslu, který měl Joel na mysli. Libovolný soud, jediný soudce... Ano, ale ne libovolný, nýbrž zcela konkrétní soud. Nejvyšší soud, soudce tohoto soudu. Nikoliv žádost vznesená nějakým Nathanem Simonem, kterého by bylo nutno nejdřív složitě prověřit, ale naléhavé sdělení ctihodného člena nejvyšší soudní instance v zemi. Toho si nikdo nedovolí odmítnout, když prohlásí, že záležitost se týká pouze jeho a prezidenta. Své vztahy s nejvyšším soudem si prezidenti hlídají mnohem úzkostlivěji než vztahy s Kongresem a mají pro to dobré důvody. Parlament je jenom politické kolbiště, kdežto soudy váží morálku vládců. A Nathan přesně věděl, komu může zavolat a koho může navštívit. Nejvyšší soud ještě nezasedá, do října schází celý měsíc. Pětasedmdesátiletý soudce nejspíš odpočívá ve svém venkovském sídle v Nové Anglii, ale jeho telefonní číslo má Simon v zásuvce psacího stolu.
Zamrkal a zvedl ruku k čelu, aby zastínil oči před krvavými paprsky nového slunce, které krátce vykouklo škvírkou v geometrickém bludišti ze skla a oceli na druhé straně parku, aby se vzápětí schovalo za vzdálenou výškovou budovu. A v tomto okamžiku slepoty
Nathan Simon náhle pochopil. Už znal odpověď na otázku, kde a kdy dojde k nepokojům, k předehře výbuchu násilí. Protiválečné demonstrace naplánované v celém svobodném světě! Na Středním východě, v západní Evropě, Kanadě a Spojených státech! Koordinované protesty proti atomovým zbraním mají trvat celý týden. Miliony znepokojených, vyděšených lidí se uchopí za ruce a vytvoří nekonečný řetěz, který zastaví dopravu ve všech velkých městech. V parcích a na náměstích před vládními budovami se sejdou statisícové manifestace. Politici a státníci, kteří na podobné vzedmutí vášní vždy citlivě reagují, slíbili, že vystoupí před demonstranty na táborech lidu v Paříži a Bonnu, Londýně a Madridu, v Římě a Bruselu, v Torontu, Ottavě, Washingtonu a New Yorku... všude davy, nekonečné davy odsuzující nedostatečný pokrok odzbrojovacích jednání, který politici jako obvykle svedou na proradného a zlého nepřítele, aby nemuseli přiznat vlastní neschopnost. Znepokojení, vyděšení lidé...
A samozřejmě o sobě dají vědět i zastánci tvrdé ruky. Nikdo neočekává, že by se tak gigantické manifestace obešly bez incidentů... Ale kam až mohou relativně drobné, lokální šarvátky eskalovat, když dosáhnou masových rozměrů? Co když se zfanatizovaní anonymně financovaní teroristé rozhodnou využít příležitost a důrazně sdělí světu své poselství nenávisti, které nemá nic společného s celkem oprávněnými protesty? Co když se v davu rozptýlí provokatéři? Kolik pobídek potřebuje dav, aby zareagoval na násilí výbuchem vražedného šílenství?
Předehra.
Demonstrace měly začít za tři dny.

*****

Petr Stone kráčel po široké pěšině k jezeru a velký dřevěný dům se strmou štítovou střechou nechal za zády. Slunce nad jižní částí státu New Hampshire - Stone věděl jen tolik, že venkovská rezidence se nachází dvacet minut jízdy autem od letiště - klesalo k západnímu obzoru. Končil den plný překvapení, ale bývalý agent Ústřední zpravodajské služby tušil, že jim zdaleka není konec. Před deseti hodinami zavolal ze svého pokoje v Algonquinu přepážku společnosti Swissair a dozvěděl se, že letadlo z Ženevy přistane díky příznivému větru o třicet minut dříve, než určoval letový řád. Na rozdíl od druhého překvapení bylo to první celkem bezvýznamné. Dojel na Kennedyho letiště krátce před druhou a za několik minut žádal rozhlas v hale, aby se „pan Lackland" - jméno, které dal Nathanu Simonovi - dostavil k telefonu u informací.
„Odletíte s Pilgrim Airlines do Manchesteru v New Hampshire," oznámil mu právník. „Máte rezervaci na jméno Lackland na let ve tři patnáct. Stihnete to?"
„Snadno. Letadlo z Ženevy přistane o půl hodiny dříve. Musím na LaGuardiovo, že?"
„Ano. V Manchesteru na vás počká muž s nápadně rusými vlasy. Dal jsem mu váš popis. Uvidíme se kolem půl šesté."
Manchester, New Hampshire? Stone si byl tak jistý, že ho Simon požádá, aby přiletěl do Washingtonu, že se ani neobtěžoval strčit do kapsy zubní kartáček. To bylo překvapení číslo dvě.
Překvapení číslo tři mu připravil kurýr ze Ženevy. Škrobeně upjatá vyzáblá Angličanka s obličejem vytesaným z žuly a nejméně komunikativním párem očí, jaké viděl mimo Dzeržinského náměstí. Podle domluvy držela v levé ruce poslední číslo magazínu The Economist a setkala se s ním před salonkem Swissairu. Když si pečlivě prostudovala zadní stranu jeho značně ošoupaného a dávno neplatného služebního průkazu, předala mu diplomatický kufřík a hluboce dotčeným hlasem uraženého občana Spojeného království přednesla rozhořčené prohlášení.
„Nesnáším New York. Nikdy jsem ho neměla ráda. A letadel se přímo děsím. Ale všichni byli na mě hodní. Nejlepší je mít to co nejrychleji za sebou. Odlétám příštím letadlem zpátky do Ženevy. Chybí mně moje hory. Potřebují mě a já snažím je chránit."
S touto irelevantní informací se tupě usmála, otočila se a zamířila k eskalátoru. Stone se díval na její toporný krok a v hlavě se mu začalo rozsvěcet. Ta žena byla opilá! Bála se letadel a alkohol jí dodal odvahu. Converse má podivnou představu o kurýrech, pomyslel si, ale vzápětí svůj názor opravil. Kdo by mohl být méně podezřelý?
Čtvrté překvapení ho čekalo na manchesterském letišti. Temperamentní zrzek středního věku se s ním přivítal jako s dávno ztraceným příslušníkem studentského bratrstva z nějaké středozápadní univerzity třicátých let, kde tyto spolky vytvářely svazky pevnější než pokrevní rodinná pouta. Stone byl donucen nejen k nadšenému soudružskému obětí, ale i k obavám, že k sobě přivolávají nežádoucí pozornost. Jenže na parkovišti ho zrzek nečekaně - a surově - přirazil na kapotu auta, zavrtal mu pistoli do týla a volnou rukou ho prohledal.
„Co si sakra myslíš?" protestoval někdejší londýnský rezident CIA. „Že jsem blbec, který poleze do detektoru kovů na letišti s bouchačkou v kapse?"
„Musíme se ujistit, špione. S vámi sráči už jsem měl co do činění. Myslíte si, že jste něco jiného. Já byl u federálů."
„Což hodně vysvětluje," utrousil Stone a myslel to vážně.
„Řídíš."
„To byl rozkaz, nebo otázka?"
„Rozkaz," odsekl zrzek. „Všichni špioni řídí."
Páté překvapení přišlo v autě, když Stone podle instrukcí rusovlasého muže, který schoval zbraň do podpažního pouzdra, odbočoval tu vlevo, hned zase vpravo.
„Promiňte mi ten tyátr," omlouval se zrzek hlasem, v němž už neznělo nepřátelství jako na parkovišti, ale měl stejně daleko i k hranému kamarádství na letišti. „Opatrnost matka přežití. Chtěl jsem vás vytočit, abych poznal, za co stojíte. Chápete? A u FBI jsem nikdy nepracoval. Mám ty šašky rád jako osinu v

zadku. Dělají ze sebe mistry světa. Já sloužil jako polda v Clevelandu. Jak se cítíte?"
„O něco líp," uznal Stone. „Kam jedeme?"
„Promiňte, kamaráde, nemohu sloužit. Když bude chtít, abyste to věděl, řekne vám to."
Stone se ani nezeptal kdo a ujížděl serpentinami mezi zalesněnými kopci vstříc překvapení číslo šest, které se skrývalo v dřevěném stavení ve tvaru obráceného písmene V, rozkročeném na břehu jezera, dvě zužující se poschodí s výhledem na hluboké lesy a třpytivou vodní hladinu. Po kamenných schodech před vchodem sešel Nathan Simon.
„Máte to?" zeptal se místo pozdravu.
„Tady." Stone podal právníkovi kufřík. „Kde jsem? Kdo tady bydlí?"
„Tuto rezidenci nenajdete v žádném adresáři. Pokud bude všechno v pořádku, pozveme vás dovnitř. Dole u loděnice je domek pro hosty. Nechcete se po dlouhé cestě osvěžit? Kdybychom něco potřebovali, zavoláme vás. Telefon je napojený na separátní linku, takže stačí zvednout sluchátko."
A tak teď Petr Stone kráčel širokou prašnou pěšinou k loděnici na břehu jezera a cítil na sobě pohledy hlídek. Překvapení číslo sedm: Netuší, kde je, a Simon mu to neřekne, pokud nebude „všechno v pořádku", ať už to znamená cokoliv.
Domek pro hosty měl tři pokoje a vedly z něj dveře přímo do loděnice, kde kotvil štíhlý motorový člun a starý katamaran, který vypadal spíš jako vor se dvěma plátěnými sedačkami a rybářským náčiním. Stone se rozhlížel po nějakých náznacích, které by mu prozradily totožnost majitele, ale žádné nenašel. Ani jména plavidel mu nic nenapověděla, i když nepostrádala špetku humoru. Těžkopádná plachetnice se jmenovala Jestřáb, zatímco agresivně vyhlížející motorový člun Holubice.
Bývalý zpravodajský důstojník, který se téměř tři desetiletí pohyboval v temném světě přísně tajných operací, seděl na kryté verandě a zamyšleně se díval na poklidnou hladinu jezera a zvlněnou zelenou pahorkatinu, která je obklopovala. Občasný trylek potáplic jen podtrhoval dojem klidu a míru uprostřed lesnaté krajiny, která se zvolna nořila do šera. Ale Stone cítil, jak ho pálí vnitřnosti, a vzpomínal, co říkával Johnny Reb, když spolu pracovali v terénu: „Věř svému žaludku, Bráško Králíku. Věř žluči, která ti stoupá do krku. Ty nikdy nelžou." Uvažoval, co teď Rebel asi dělá a co zjistil.
Zazvonil telefon a Stone leknutím málem spadl z lavičky - přístroj byl totiž napojen na neuvěřitelně pronikavý elektrický zvonek na verandě, který mu Zařinčel nad hlavou. Vyskočil, proběhl dveřmi do místnosti a zvedl sluchátko.
„Přijďte, prosím, do domu," řekl Nathan Simon a dodal: „Jestli jste seděl venku na verandě, tak se omlouvám, že jsem vás dopředu nevaroval před tím zatraceným zvonkem."
„Omluvu přijímám. Seděl jsem tam."
„Je to pro hosty, kteří si chtějí vyjet na jezero, ale očekávají hovor." „Vyplašil jste potáplice. Už běžím."
Stone se vrátil pěšinou k domu. Právník stál u síťových dveří nad cihlovými schody, kudy se vcházelo do zadního traktu domu, a když po nich Petr stoupal, v duchu se připravoval na překvapení číslo osm.
Soudce nejvyššího soudu Andrew Willfleet seděl ve své knihovně za masivním psacím stolem a právě si odhrnoval z čela neposlušný pramen prořídlých bělostných vlasů. Před ním ležely rozložené papíry, které poslal Joel Converse, a stolní lampa po soudcově levé ruce na ně vrhala ostré světlo. Chvíli trvalo, než zvedl hlavu, a když si sundal brýle s ocelovými obroučkami, nedívaly se jeho oči zrovna laskavě, spíše odmítavě. Přesto Stone považoval osmé překvapení za nejpříjemnější ze všech.
„Četl jste to?" zeptal se soudce Willfleet, aniž mu nabídl ruku
nebo židli.
„Ano, pane," odpověděl Stone. „V letadle. Je to v zásadě totéž, co mně řekl do telefonu, samozřejmě mnohem detailnější. Svědectví toho Francouze je bonus navíc. Říká nám, jak operují a čeho jsou schopní."
„A co jste si, k čertu, představoval, že s tím uděláte?" vyjel starý soudce nejvyššího soudu a mávl rukou ke složkám s ostatními výpověďmi. „Chtěli jste požádat soudy po celé Evropě, jestli by nebyly tak laskavé a nevydaly příkaz k omezení a prošetření aktivit všech důstojníků od jisté hodnosti výše na základě ničím nepotvrzeného podezření, že patří k jakémusi vybájenému spiknutí?"
„Já nejsem právník, pane, a nikdy by mě nenapadlo uvažovat o soudech. Ale domníval jsem se, že s Converseovým svědectvím a ostatními materiály v rukou bychom měli dost argumentů, abychom se mohli

obrátit na správné lidi na nejvyšších místech, kteří by mohli něco udělat. Pan Converse si očividně myslel totéž, když zapojil pana Simona, a když dovolíte, Vaše Ctihodnosti, asi uvažoval správně, protože vy ta prohlášení teď čtete."
„To nestačí," namítl Willfleet. „Vám snad nemusím vysvětlovat, pane bývalý agente CIA, že potřebujete jména! Mnohem více jmen než pouhých pět generálů, z nichž tři jsou ve výslužbě a jeden, údajný iniciátor, prodělal před několika měsíci operaci, při níž mu amputovali obě nohy v kyčlích."
„Delavane?" zeptal se Simon a odstoupil od okna.
„Přesně tak," potvrdil Willfleet. „Dojemné, co? Beznohý mrzák, to není zrovna působivá hrozba, nebo snad ano?"
„Tělesné zmrzačení by ho mohlo dohnat do duševního stavu, kdy naopak může být velmi nebezpečný."
„To nepopírám, Nate. Jenom se dívám tady na tu sbírku kuriozit. Hotové panoptikum. Abrahms? Každý Izraelec hodný špetky košer soli potvrdí, že je to bombastický horkokrevný náfuka, možná vynikající voják, jenže s hodně pomotanými kolečky v hlavě. Kromě toho se zajímá pouze a výhradně o Judeu a Samaří. Van Headmer? Smutný pozůstatek devatenáctého století, který se možná umí slušně ohánět katovskou oprátkou, ale mimo hranice Jihoafrické republiky neznamená jeho hlas víc než upšouknutí blechy."
„Vaše Ctihodnosti," promluvil Stone mnohem rozhodnějším tónem než před chvílí. „Naznačujete snad, že jsme se mýlili? Protože jestli ano, máme další jména - a nemyslím tím jenom nějakého atašé z velvyslanectví v Bonnu. Jména mužů, kteří byli zavražděni, protože se pokusili nalézt odpovědi na znepokojivé otázky."
„Vy jste mě neposlouchal!" odsekl Willfleet. „Právě jsem řekl Natovi, že nic nepopírám. Jak bych mohl? Pětačtyřicet milionů v nezjistitelných, ilegálních exportních zásilkách! Aparát, který libovolně manipuluje sdělovací prostředky tady i v Evropě, který dokáže
zkorumpovat státní instituce, a jak říká tady Nat, stvořit psychopatického zabijáka? Kdepak, pane, netvrdím, že se mýlíte. Ale radím vám, abyste začal dělat to, v čem se vyznáte, a udělal to zatraceně rychle. Přitáhněte sem toho Washburna a každého, o kom víte v Bonnu, vyberte vzorek z těch lidí na ministerstvu zahraničí a v Pentagonu a napumpujte je sérem pravdy nebo jak tomu říkáte, použijte každý prostředek a dostaňte z nich další jména! A jestli se někde slovem zmíníte, že jsem vám navrhl, abyste tak flagrantním způsobem porušil naše nejposvátnější lidská práva, nechám vás ukřižovat a prohlásím, že jste měl v hlavě místo mozku sračky. Promluvte si tady s Natem. A nehleďte na mě. Na delikátní jemnůstky už nemáte čas, pane."
„Ale nemáme ani potřebné zdroje," namítl Stone. „Jak jsem vysvětlil panu Simonovi, mohu se obrátit na několik starých kamarádů a požádat je o informace, ale nic z toho, co navrhujete... Pardon, co nenavrhujete. Na to prostě nemám ani prostředky, ani vybavení, ani dostatečné páky. Dokonce už ani nepracuju pro vládu."
„V tom vám mohu pomoci," poznamenal Willfleet. „Dostanete všechno, co budete potřebovat."
„Je tady ještě jeden problém," pokračoval Stone. „Bez ohledu na to, jak opatrně budeme postupovat, určitě vyvoláme poplach. Ti lidé nejsou neuvažující, tupí extremisté, ale fanatičtí věřící přesvědčení o své pravdě. Jsou organizovaní, mají připravené pozice, i ústupové, a přesně vědí, co dělají. Je to největší vojenská operace v dějinách. Operace Akvitánie. Logický sled, kdy jedna událost navazuje na druhou, dokud nás všechny nedonutí, abychom se smířili s nevyhnutelným - tedy s nimi. Protože alternativou je jen chaos, pokračování násilí a zabíjení."
„Hezký projev, pane. A co tedy chcete udělat? Nic?"
„To zajisté ne. Možná jsem se mýlil, ale skutečně jsem Converseovi věřil, když řekl, že s naším svědectvím, se všemi důkazy, které jsme mu poskytli, se může pan Simon obrátit na ty, kdo jsou pro nás nedosažitelní. A proč bych mu neměl věřit? To, co navrhoval, byla jen úprava mého vlastního postupu - bez pana Simona, ale s Conversem. Jenom by mně to trvalo déle. Museli bychom samozřejmě používat mnohem přísnější preventivní opatření, ale podařit se to mohlo. Spojili bychom se s těmi správnými lidmi a zahájili protiútok."
„Koho jste měl na mysli?" zeptal se Willfleet ostře.
„Samozřejmě především prezidenta. A protože problém se týká dalších zemí, tak i ministra zahraničí. Pak

bychom okamžitě zahájili
co nejpřísněji utajený prověřovací proces - pochopitelně s využitím chemikálií, o kterých jste nemluvil. Nakonec bychom získali početnou skupinu mužů a žen, o kterých by bylo nade vší pochybnost prokázáno, že k Akvitánii nepatří. Vytvořili bychom operační buňky, základny doma i v zahraničí. Mimochodem, existuje člověk, který by nám mohl obrovsky pomoct. Jmenuje se Belamy a pracuje pro britskou MI6. Dělal jsem s ním a vím, že je nejlepší - zná ty nejlepší -a už podobné věci zažil. A jakmile zřídíme tajné operační základny, můžeme se zmocnit Washburna a minimálně dvou dalších z ambasády v Bonnu, které známe podle popisu. Prudhomme nám dodá jména lidí ze Sureté, kteří našli důkazy proti Converseovi tam, kde žádné být nemohly. A jak víte z mého prohlášení, máme pod dohledem ostrov Scharhorn, o kterém se domníváme, že slouží jako nervové nebo přinejmenším komunikační centrum Akvitánie. S vhodným vybavením bychom je mohli napíchnout a odposlouchávat. Základním prostředkem jsou samozřejmě informace, co nejvíc informací. Když poznáte strategii nepřítele, můžete vymyslet protistrategii, aniž ho vyplašíte." Stone se odmlčel a zadíval se na oba staré muže. „Pane soudce, pane Simone, pracoval jsem jako rezident Ústřední zpravodajské služby v pěti nejdůležitějších hlavních městech Evropy a vím, že se to může podařit."
„Nepochybuji o vás," řekl Simon. „Kolik času byste k tomu potřeboval?"
„Jestli mně pan soudce Willfleet skutečně zajistí zdroje, které potřebuju, a spolupráci lidí, které si vyberu, pak s Derekem Belamym připravíme krizovou strategii a během osmi až deseti dnů ji můžeme spustit."
Nathan Simon se podíval na soudce nejvyššího soudu Willfleeta a pak zpátky na Stonea. „Jenže my nemáme osm nebo deset dní. Máme tři - teď už necelé tři."
Petr Stone hleděl na vysokého statného právníka se smutnýma pronikavýma očima a citil, jak mu z obličeje odtéká krev.

*****

Zavřeštění divoké kočky přes jezero ztlumil vztek. Generál George Marcus Delavane pomalu položil sluchátko červeného telefonu. Seděl připoutaný v pase v kolečkovém křesle, trhaně oddechoval a žíly na býčím krku mu naběhly jako provazy. Složil silné ruce, propletl prsty a stiskl je tak silně, až mu zbělela kůže. Pak pozvedl mohutnou hlavu a přimhouřenýma očima sršícími ledové blesky se zadí-val na uniformovaného pobočníka.
„Zmizeli," řekl se zřetelným sebeovládáním. „Leifhelma unesli z restaurace v Bonnu. Venku čekala ambulance, která rychle odjela neznámo kam. Abrahmsovy tělesné strážce někdo uspal. Jejich místa zaujali jiní. Vyzvedli ho před synagogou a odvezli jeho vlastním autem. Bertholdier nevyšel ze svého bytu na bulváru Montaigne, když ho jeho řidič přišel diskrétně upozornit, že už je pozdě. Jeho ženskou našli svázanou na posteli. Nahou. Přes prsa měla rtěnkou napsáno kurva. Řekla, že do pokoje vtrhli dva chlapi s pistolemi a odvedli ho. Prý mluvili o letadle."
„A co Van Headmer?" zeptal se pobočník.
„Nic. Náš šarmantní a blaženě nevědomý Jihoafričan večeří ve vojenském klubu v Johannesburgu a říká, že se o sebe postará. Tvrdí, že je ‚mimo orbit', moc daleko, aby na něho někdo dosáhl."
„Co myslíte, že se stalo, pane generále?"
„Co se stalo? Stal se ten Converse! Vyrobili jsme si nejnebezpečnějšího nepřítele, plukovníku! A nemůžu říct, že by nás nikdo nevaroval. Chaim to tvrdil od začátku a náš člověk z Mossadu to řekl naprosto jasně. Severovietnamci stvořili netvora a my jsme vytvořili monstrum. Měli jsme ho odstranit hned v Paříži, a když ne tam, tak určitě v Bonnu."
„Tehdy jste k tomu rozkaz vydat nemohl." Pobočník zavrtěl hlavou. „Musel jste zjistit, co ví a jaké cíle sleduje, a kdyby se to nepodařilo, izolovat ho a udělat z něj psance, kterého se nikdo nedotkne ani klackem, nikdo mu nepřijde na pomoc. Byla to rozumná strategie, pane generále, a pořád zůstává rozumná. Nikdo mu nepomohl a teď už by bylo stejně pozdě."
Generál pochválil plukovníka pohledem rozšířených očí. „Jste nejlepší adjutant, jakého jsem kdy měl, Paule. Dokážete svému nadřízenému taktně připomenout, že bez ohledu na momentální ztráty bylo jeho rozhodnutí založeno na rozumných předpokladech, které stále platí."

„Nesouhlasil jsem s vámi, když jsem to pokládal za nezbytné, pane generále. Naučil jsem se to od vás, stejně jako všechno, co dnes znám a umím. A v této chvíli se nemýlím, když říkám, že jste měl od začátku pravdu."
„Ano, měl - a mám. Ted už na ničem nezáleží. Události se daly do pohybu a nic je nezastaví. Converse, náš odvážný a schopný nepřítel, nám nemůže ublížit. Tím, že jsme ho donutili se skrývat, jsme ho zdrželi, a teď už je pozdě, už nám nemůže uškodit. Kromě toho muži, kterých se zmocnil, představovali jen symboly. Posloužili jako magnet, který přitáhl jiné. To je ta největší krása křišťálově čisté strategie, plukovníku. Jakmile se spustí, valí se jako mořská vlna, kterou nedokáže zastavit žádná překážka. Síla, která ji žene, je neviditelná, ale neodolatelná. Události nadiktují jediné přijatelné řešení. Takový je můj odkaz budoucnosti, plukovníku."

*****

Vysvětlení zabralo Nathanu Simonovi sotva tři minuty, během nichž Petr Stone stál jako solný sloup s popelavou tváří a nesnesitelnou chutí žluči v ústech.
„Chápete, že?" končil právník. „Protesty začnou na Středním východě a půjdou za sluncem a časovými pásmy přes Středomoří a celou Evropu a vyvrcholí v Kanadě a Spojených státech. Jeruzalém, Bejrút, Řím, Bonn, Paříž, Toronto, Washington, New York, Chicago a tak dál. Masové demonstrace v hlavních městech zemí, jejichž vlády a státní instituce jsou prolezlé Delavaneovými lidmi. Dojde ke konfrontacím. Prvotní drobné incidenty přerostou v regulérní pouliční bitvy, rozdmýchávané teroristickými bojůvkami. Bomby nastražené v autech nebo kanálech, granáty hozené do davu, druhá vlna násilí, mnohem horší než první. Po nepokojích přijde totální zmatek, který potřebují, aby mohli dosadit své hlavní figury do klíčových pozic a převzít moc."
„Závěrečný útok," doplnil Stone tiše. „Atentáty, odstranění vybraných představitelů."
„Chaos," souhlasil Simon. „Muži a ženy, v jejichž rukou leží nesmírná odpovědnost, jsou náhle mrtví, mechanismus řízení země je narušen, nikdo najednou neví, kdo vydává rozkazy a koho má poslouchat, a v ulicích se bouří miliony, jednotlivé frakce spolu bojují a řvou, že právě oni jsou u kormidla. Globální chaos."
„Scharhorn," zašeptal někdejší zpravodajský důstojník. „Nemáme jinou možnost. Musíme zaútočit! Můžu si od vás zavolat, pane soudce?" Aniž počkal na Willfleetovu odpověď, přistoupil Stone k telefonu a vytáhl z náprsní tašky lístek, na který si zapsal číslo do Cuxhavenu v západním Německu. Pod pronikavým pohledem Jeho Ctihodnosti otočil přístroj k sobě, zvedl sluchátko a začal vytáčet. Cvakání na transatlantických linkách mu připadalo nekonečné, ale pak se ozval vyzváněcí tón.
„Rebel?" Příval sprostých nadávek a urážek zpochybňujících Stoneův původ a inteligenci, který se řítil z druhého konce zeměkoule, byl slyšet po celé knihovně. „Přestaň, Johnny! Z hotelu jsem vypadl před spoustou hodin a na ty tvoje výlevy nemám čas!" zarazil bývalého i současného kolegu někdejší agent CIA. „Cože...?" Stone poslouchal s vytřeštěnýma očima a zatajil dech. Potom zakryl mluvítko dlaní a otočil se k Simonovi. „Průlom," zašeptal radostně. „Máme fotky. Infračervené. Ze včerejší noci. Ráno je vyvolali. Všechny čisté. Devadesát sedm mužů ze Scharhomu, kteří vystoupili z lodi a zamířili na letiště a nádraží. Domnívá se, že to jsou zabijácká komanda."
„Dopravte ty snímky do Bruselu a pošlete je tou nejrychlejší zatracenou vojenskou stíhačkou, kterou najdete, do Washingtonu!" rozkázal soudce nejvyššího soudu Jeho Ctihodnost Andrew Willfleet.

39 KAPITOLA

„Nesmysl!" zaburácel generál Jacques Louis Bertholdier z brokátového křesla v prostorné obývací místnosti horské chaty. „Nevěřím vám ani slovo!"
„Váš oblíbený výraz, že?" Converse stál u otevřeného okna, na sobě tmavý oblek, bílou košili a proužkovanou kravatu, které mu Valerie koupila v Chamonix. „Nesmysl. Když jsme spolu mluvili v Paříži, použil jste ho nejméně dvakrát. Každou informaci, která se vám nelíbí, prohlásíte jednoduše za

nesmysl, směšný a absurdní nesmysl. A totéž si myslíte o každém, kdo vám tuto informaci podává."
„Nesmysl..." Bertholdier se zarazil. „Myslím si to jenom o lžích a lhářích." Generál začal vstávat. „A nevidím žádný důvod..."
„Zůstaňte sedět v tom křesle!" Joelův rozkaz zazněl jako prásknutí biče. „Jinak se do Paříže vrátíte v rakvi," dodal klidně a bez nepřátelství, jako kdyby konstatoval elementární skutečnost. „Řekl jsem vám, že si s vámi chci pouze promluvit. Náš rozhovor nebude trvat dlouho a pak můžete svobodně odejít. Vy jste ke mně tak ohleduplní nebyli."
„Vy jste byl postradatelný. Omlouvám se za svou upřímnost, ale taková je pravda."
„Proč jste mě v tom případě rovnou nezabili? Proč ta složitá manipulace? K čemu jste si dali tolik práce, abyste ze mě udělali vraha stíhaného po celé Evropě?"
„Na to přišel Žid."
„Žid? Chaim Abrahms?"
„Teď už na tom nezáleží," řekl Bertholdier. „Jednali jsme na základě informací našeho člověka z Mossadu. Je to mimochodem vynikající analytik. Stručně řečeno, chtěli jsme vás zahnat do kouta... Ale to už je teď opravdu jedno. Prohrál jste, pane Converse."
„Myslíte?"
„Ano. A jestli si děláte iluze, že si pomůžete, když mě nadrogujete, jako jsme to udělali my s vámi, tak vám můžu ušetřit práci. Já ty
informace, které byste potřeboval, nemám. Nemá je nikdo. Jenom stroj, který se roztočí a vydává rozkazy."
„Jiným strojům?"
„Samozřejmě ne. Lidem. Mužům, kteří vykonají to, k čemu byli vycvičeni, kteří věří tomu, co dělají. Nemám ponětí, kdo to je."
„Ale víte, co jsou. Zabijáci, že?"
„Každou válku můžeme zredukovat na zabíjení, mladý muži. A tohle je válka. Svět jich ještě neměl dost. My to napravíme. Na vlastní oči se přesvědčíte, že svět nás nejen potřebuje, ale chce."
„Akumulace... Prudká akcelerace."
„Žid se unáhlil. Nedokáže udržet jazyk za zuby."
„Říká o vás, že jste směšný omyl stvořitele. Prý vás chtěli s Van Headmerem zavřít do prosklené místnosti s malými chlapci a holčičkami a dívat se, jak se usouložíte k infarktu."
„Jeho poznámky byly vždycky nechutné... Ale ne, já vám nevěřím."
„Takže se vracíme k mému úvodnímu prohlášení." Joel odstoupil od okna a posadil se do křesla. „Proč tomu pořád nechcete věřit? Protože jste na to nepomyslel?"
„Ne. Protože je to nemyslitelné!"
Converse ukázal na telefon na konferenčním stolku. „Jejich čísla znáte. Zavolejte jim. Zavolejte Leifhelmovi do Bonnu, Abrahmsovi do Tel Avivu. A jestli chcete i Van Headmerovi, i když ten je, pokud vím, momentálně ve Státech. V Kalifornii."
„V Kalifornii?"
„Zeptejte se jich, jestli mě tehdy navštívili v tom malém kamenném domku u Leifhelma. Zeptejte se jich, o čem jsme mluvili."
Bertholdier se napřímil a zadíval se na telefon a Joel zatajil dech. Ale pak se voják zase opřel a mávl rukou. „O co vám jde? Co je to za trik?"
„Jaký trik? Tady máte telefon. Snad si nemyslíte, že jsem ho dokázal přesměrovat, aby zazvonil někde u mých pomocníků, které jsem si najal, aby ztělesnili vaše přátele?"
Francouz se znovu podíval na telefon. „Co jim mám říct?" zeptal se šeptem, spíše sám sebe než Joela.
„Zkuste pravdu. Pořád máte plnou pusu pravdy - tak, jak vyhovuje vašim představám. A tady se jedná jen o drobné opomenutí. Opomněli vám říct, že mně navštívili. Nebo že by to nebyla jen malá drobnost?"
„A jak jsem se dozvěděl, že vás navštívili?"
„Vy jste mě neposlouchal. Řekl jsem vám, abyste zkusil pravdu. Nechal jsem vás unést. Já, nikdo jiný. Udělal jsem to, protože jsem nechápal. Až dojde na lámání chleba, chci přežít. Svět je velký, generále, a vy necháte jeho značnou část nedotčenou. Mohl bych tam dlouho a v klidu žít, kdybych měl jistotu, že se

jednoho dne neobjeví ve dveřích vrah, který mi přišel ustřelit hlavu."
„Nejste takový, za jakého jsem vás považoval... za jakého jsme vás považovali."
„Každý člověk je takový, jak ho utvoří okolnosti. Užil jsem si svoje a chci tu křížovou výpravu odpískat. Zajímá vás proč?"
„Velmi rád si to poslechnu," řekl Bertholdier a v jeho výrazu bojoval zmatek se zvědavostí.
„Protože se na mě všichni vykašlali. A kromě toho jsem vás v Bonnu pozorně poslouchal. Možná máte pravdu. Možná dnešní svět skutečně potřebuje arogantní parchanty, jako jste vy."
„Potřebuje! Jiná možnost není!"
„Takže nás čeká mezinárodní rok generálů, ano?"
„Ne jeden rok. Éra. Nová éra. My dokážeme svět zkonsolidovat. Jsme symboly síly a disciplíny, zákona a pořádku. Klíčem je mezinárodní spolupráce. Dokonalá součinnost v oblasti vojenské, průmyslové i právní. S námi přijde stabilita, monsieur Converse! Žádní další šílenci, žádný dementní stařec Chomejní nebo chvástavý šašek Kaddáfí nebo otrhaní negramotní Palestinci se svými kameny a zápalnými lahvemi. Spojenými silami sevřeme tyto blázny a pronárody do kleští a rozdrtíme je. Odplata bude rychlá a totální. Mám jistou pověst jako vojenský stratég a můžu vás ujistit, že Rusové se budou držet stranou, protože budou tak otřesení, že se neodváží zasáhnout. Konečně pochopí, že už nás nikdy nerozdělí. Už nebudou moci harašit šavlemi a stavět nás proti sobě, vyhrožovat jednomu segmentu a pochlebovat druhému, protože budeme jednotní!"
„Akvitánie," zašeptal Joel.
„Ano," souhlasil Bertholdier. „Vhodné krycí jméno, nemyslíte?"
„Jste stejně přesvědčivý jako v Bonnu," řekl Converse. „A možná by to mohlo i fungovat. Ale ne takto. Ne s lidmi, jako jste vy."
„Co prosím?"
„Vás nemusí nikdo rozdělovat, protože vás už teď dělí hluboká propast."
„Nechápu."
„Zavolejte svým společníkům, generále. Ulehčete si život. Začněte s Leifhelmem. Řekněte mu, že jste právě mluvil s Abrahmsem, který
přiznal, že mě se svým afrikánským přítelem navštívil. Můžete dodat, že jsem jemu a Van Headmerovi prozradil, že nejsou první, protože už u mě byl Leifhelm. Zahrajte si na uraženého a požadujte vysvětlení. Před chvílí jste řekl, že jsem postradatelný. Nuže, čeká vás pořádný šok, generále."
„Vysvětlete to!"
„Ne. Nejdřív si zavolejte. Poslechněte si, jak bude reagovat. A nejen on, i ti dva ostatní. Poznáte, jestli lžu, nebo mluvím pravdu."
Bertholdier se oběma rukama zapřel do křesla a začal se zvedat. Joel ho se zatajeným dechem napjatě sledoval, ale pak Francouz prudce dosedl a vmáčkl se do opěradla. „Tak dobře! Co vám řekli?"
„Myslim, že byste si měl raději zavolat."
„Zbytečné!" odsekl Bertholdier. „Jak říkáte, těžko byste telefon přesměroval někam jinam. Technicky by to možná šlo, ale stačila by. jediná z tisíce otázek a poznal bych, že mluvím s někým, kdo se za mé přátele jen vydává."
„Další důvod, abyste jim zavolal," řekl Joel klidně.
„A nabídl jim výhodu, kterou mně nikdo nedal?"
Converse znovu normálně dýchal. „Jak chcete, generále. Já jenom hledám nejbezpečnější způsob, jak z toho vyváznout."
„Tak co vám řekli?"
„Všichni se mě ptali na totéž. Jako kdyby nevěřili drogám, které jste mi napíchali. Zajímalo je, koho doopravdy zastupuju." Joel se odmlčel. Chystal se nahodit udici, aby polapil svědka, ale byl připraven okamžitě se stáhnout, kdyby se ukázalo, že rybník je prázdný. „Myslím, že jsem se zmínil o Bealeovi na Mykonosu," začal váhavě.
„Ano," potvrdil generál. „Před několika měsíci jsme k němu vyslali svého člověka, ale objasnil jste nám, co se s ním stalo."
„Mysleli jste si, že by mohl být jedním z vás, že?"

„Domnívali jsme se, že motivem, proč zahodil vynikající vojenskou kariéru, bylo znechucení. Ale ukázalo se, že za tímto znechucením stojí slabost, kterou nenávidíme. Ale to je snad vedlejší. Mluvil jste o postradatelnosti. Chci vědět, jak se dotýká mé osoby!"
„Chcete to slyšet přímo a bez příkras?"
„Jistě."
„Leifhelm prohlásil, že se vás během několika měsíců zbaví. Jestli ne dřív. Prý byste jenom rozkazoval a ostatním se z vás dělá špatně. A taky chcete ukousnout moc velké sousto pro Francii."
„Leifhelm? Ten pokrytecký tchoř, který zaprodal svou duši a popřel všechno, co kdysi zastával a hájil? Který zradil své vůdce před
norimberským tribunálem a poskytl soudu všemožné důkazy, jenom aby si vylhal cestu Spojencům do zadku? Je zneuctěním nejčestnějšího povolání na této planetě! Něco vám řeknu, monsieur, nejsem to já, ale on, kdo půjde z kola ven."
„Abrahms zase prohlásil, že jste sexuální zvrhlík," pokračoval Converse, jako kdyby Bertholdierovu odpověd nebral na vědomí. „Prý má v rukou důkazy o řadě znásilnění žen i mužů, které velení francouzské armády ututlalo. A pak položil řečnickou otázku, zda může bisexuální oportunista, který sodomizuje své mladé podřízené, být skutečným vůdcem francouzské části Akvitánie. I podle něho požadujete neúměrný vliv pro svou zemi, ale než ho získáte, budete dávno mimo hru."
„Mimo hru?" Francouzský generál se chvěl zuřivým vztekem a z očí mu šlehaly blesky. „A kdo mě z ní dostane? Barbarský, nevzdělaný smrdutý Žid?"
„Van Headmer nezašel tak daleko, ale i on se nechal slyšet, že se bez vás klidně obejdou."
„Na Van Headmera zapomeňte! Tu fosilií z minulého století jsme přizvali jen proto, že mohl zajistit nerostné suroviny. Jinak nám není k ničemu. Ale zaráží mě, jak si ten Izraelita s nevymáchanou hubou dovoluje proti mně intrikovat! Jsem lepší než všichni ostatní dohromady včetně toho beznohého egomaniaka v San Francisku. Ten bloud se domnívá, že Akvitánie byl jeho nápad. Nesmysl! Já jsem tu myšlenku dovedl k dokonalosti. On jenom dodal jméno, protože nedělá nic jiného, než se hrabe v historii."
„Ale umožnil vám začít a zajistil exportní dodávky," poznamenal Joel.
„Protože měl k dispozici zboží, monsieur! A potřebovali jsme provozní kapitál." Generál se odmlčel, ale jen proto, aby se pohodlněji usadil. „Budu k vám upřímný. V každé skupině elitních vůdců vždycky jeden z nich převýší ostatní silou své osobnosti a své inteligence. Vedle mě ostatní blednou do nicoty. Delavane je hysterický mrzák, Leifhelm nacista a Abrahms bombastický mluvka, nejhorší možný velitel, jakého si člověk dokáže představit. Až z chaosu povstane řád, zraky všech se obrátí ke mně. Já budu skutečným vůdcem Akvitánie!"
Joel vstal z křesla a vrátil se k oknu s výhledem na alpské velikány. „Výslech skončil, generále," oznámil suše.
Jako na signál se otevřely dveře a vešel bývalý seržant francouzských jednotek v Alžírsku, aby odvedl šokovaného Bertholdiera.

*****

Chaim Abrahms vyskočil z brokátového křesla a jeho mohutný hrudník napínal švy safari bundy k prasknutí. „Tohle že řekl o mně? A o sobě?"
„Radil jsem vám, že si máte nejdřív zavolat." Joel seděl šikmo naproti Izraelci, na stolku vedle jeho pravé ruky ležela pistole. „Nemusíte mi věřit. Slyšel jsem, že máte odhad na lidi. Zavolejte Bertholdierovi. Nemusíte mu říkat, kde jste - a vlastně ani nesmíte. Zastřelil bych vás, kdybyste se o to pokusil. Ale povězte mu, že jeden z Leifhelmových strážných, kterého jste podplatil, aby pro vás držel oči otevřené, protože nedůvěřujete Němcům, vám prozradil, že mě on, Bertholdier, dvakrát navštívil, když jste mě drželi zavřeného v Bonnu. A protože jste mě nenašli, dožadujte se vysvětlení. Uslyšíte dost, abyste poznal, jestli je to, co vám říkám, pravda, nebo není."
Abrahms se na Joela pátravě zadíval. „Ale proč mně tu vaši pravdu říkáte? Proč jste mě kvůli tomu unesl?"

„Doufal jsem, že tento bod jsem již objasnil. Docházejí mi peníze, a i když si zrovna nepotrpím na placky a slané ryby, raději budu žít pod vaší ochranou v Izraeli, než se nechat honit po celé Evropě a nakonec zabít. Vy mně můžete tuto ochranu zajistit, ale nejdřív vám musím něco nabídnout, což právě dělám. Bertholdier tvrdí, že právě on bude jediným vůdcem Akvitánie. O vás prohlásil, že jste bombastický mluvka s nevymáchanou hubou, nejhorší možný velitel, jakého si člověk dokáže představit. Leifhelm je podle něho nacista a Van Headmer fosilie z minulého století."
„Jako bych ho slyšel," zašeptal Abrahms, složil ruce za zády a odkráčel k oknu. „A neřekl náhodou náš milovník s ohonem z ocele, že jsem ‚smrdutý Žid'?"
„Jak jste to uhodl?"
„Náš francouzský hrdina toto slovní spojení často používá, ovšem v mé přítomnosti se pokaždé omluví a dodá, že já jsem výjimka. Ale proč by to říkal zrovna vám? Nepopírám, že část jeho prohlášení nepostrádá logiku. Leifhelm samozřejmě půjde od válu! Nacista v čele německé vlády? Absurdní představa. I Delavane chápe, že polní maršál je nepřijatelný. A chudák starý Van Headmer žije v minulosti, to ví každý. Jenže jeho země je bohatá na nerosty a on nám je může zajistit. Ale proč vy?"
„Zeptejte se ho sám. Telefon leží tady na stole."
Izraelec přimhouřil oči. „Udělám to," prohlásil důrazně. „Vy jste na mě příliš vychytralý. Vás že někdo zmanipuloval? Kdepak, pane právníku. Vy manipulujete se svým okolím." Abrahms došel k telefonu, chvíli vzpomínal a pak vytočil číslo.
Converse zůstal strnule sedět, nervy napjaté k prasknutí. V hrdle mu rázem vyschlo, srdce mu dunělo až v hlavě a ruka se pomalu blížila k pistoli. Za okamžik ji možná bude nucen použít, až jeho strategie, jediná, kterou dokázal vymyslet, shoří vinou jediného telefonátu.
„Heslo Izaiáš," houkl Abrahms do sluchátka. „Spojte mi Verdun-sur-Meuse. Bleskem!" Izraelec zhluboka dýchal, ale jinak zůstával nehybný. „Ano, heslo Izaiáš! Nemám čas na hlouposti! Okamžitě mě přepojte!" V rozšířených očích zahořelo poznání a vzápětí nenávist. „Lžete!" zařval a praštil sluchátkem do vidlice.
„Myslíte mě?" zeptal se Joel nevinně, ruku centimetr od pažby pistole.
„Tvrdí, že zmizel! Prý ho nemůžou najít!"
„Takže co?" Converse se zachvěl. Věděl, že prohrál.
„Lže! Ocelový ohon je odporný zbabělec! Schovává se! Vyhýbá se mi! Bojí se mě!"
Joel několikrát polkl a odtáhl ruku od zbraně. „Donuťte ho, ať s vámi promluví." Nechápal, jak je možné, že se mu nechvěje hlas. „Najděte ho. Spojte se s Leifhelmem, s Van Headmerem. Řekněte jim, že s Bertholdierem musíte nutně mluvit."
„To určitě! Abych jim prozradil, že všechno vím? Ale Bertholdier vám přece musel sdělit nějaký důvod, proč vás navštívil!"
„Chtěl jsem počkat, až si s ním promluvíte." Joel přehodil nohu přes nohu a sáhl pro krabičku cigaret. „Možná by vám to řekl sám. Domníval se, že mě poslal Delavane, abych vás všechny vyzkoušel. Abych zjistil, od koho z vás mu hrozí zrada."
„Zrada? Zradit beznohého mrzáka? Jak? A proč? A i kdyby si to ten francouzský kurevník myslel, proč by o nás před vámi takto mluvil?"
„Nezapomeňte, že jsem právník. Vyprovokoval jsem ho. Jakmile pochopil, jaké pocity k Delavaneovi chovám za to, co mně ten parchant provedl, bylo mu jasné, že s ním nemohu mít nic společného. Přestal si dávat pozor, nechal se unést a mluvil. A jak jsem ho poslouchal, došlo mi, že se mně naskytla cesta k záchraně." Joel si zapálil cigaretu. „Tím, že se spojím s vámi."
„Takže nakonec spoléháte na morálku Žida, ano? Na to, že uzná svůj dluh."
„Částečně ano, ale není to všechno, generále. Něco o Leifhelmovi vím, o tom, jak se zachoval v minulosti. Nechal by mě zastřelit a pak by zlikvidoval i vás, myslím vás všechny, aby mohl zaujmout nejvyšší pozici."
„Přesně to by udělal," souhlasil sabra.
„A nedomnívám se, že Van Headmerovo slovo něco platí na sever od Pretorie."
„Správně." Abrahms se napřímil. „Vidím, že netvor stvořený v jihovýchodní Asii chce přežít za každou cenu."

„A divíte se? Muži, kteří mě vyslali proti vám, se na mě vykašlali. Nikdo neměl tolik cti v těle, aby pozvedl hlas na mou obranu, i když věděli, že jsem nevinný. Nepřekvapilo by mě, kdyby se připojili ke štvanici. Za těchto okolností chci opravdu přežít." „A vaše žena?"
„Půjde se mnou." Converse odložil cigaretu do popelníku a uchopil pistoli. „Jak zní vaše odpověď, generále? Můžu vás zastřelit hned, nebo počkat, až to místo mě udělá Bertholdier - nebo Leifhelm, jestli zabije Francouze dřív, než on odstraní vás. Anebo se mužu svěřit vašemu smyslu pro čest. Tak co bude?"
„Odložte zbraň," řekl Chaim Abrahms. „Sabra vám dává své slovo."
„Jak to chcete zařídit? Co uděláte?" Joel položil pistoli zpátky na stůl.
„Co udělám?" vybuchl Izraelec vztekle. „To, co jsem měl vždycky v úmyslu. Myslíte si, že mně zbla záleží na těch pitomostech, na té abstraktní konstrukci, kterou náš mrzák pokřtil Akvitánie? Na jakési umělé infrastruktuře? Já kašlu na jejich tituly, funkce a medaile i na jejich spolupráci. Vím, že v Evropě nebo v Americe nemám co pohledávat. Ale jsem především Žid a v Izraeli bude mé slovo zákonem nového řádu. Osobně tomu francouzskému býkovi napíchám na hruď tolik metálů, kolik bude chtít. Ale nebudu s ním bojovat, protože ho budu ovládat!"
„Jak?"
„Pohrozím mu, že ho zostudím."
Converse poposedl a potlačil překvapení. „Tím, že odhalíte jeho staré skandály?"
„Proboha, to ne! Opravdu jste tak natvrdlý? Kopněte člověka pod pás a okamžitě mu získáte sympatie. Polovina lidí vás obviní z nečisté hry, protože totéž by se mohlo stát jim, a druhá polovina ho bude obdivovat, protože udělal to, k čemu oni sami nenašli odvahu."
„Jak tedy, generále? Jak chcete Bertholdiera zostudit?"
Abrahmsovo mohutné tělo žuchlo do křesla. „Tak, že odhalím roli, kterou v Akvitánii hrál. A ne jenom on, my všichni. Vyjevím, jaký jsme měli podíl v tomto neuvěřitelném dobrodružství, v operaci, která přiměla svobodný svět, aby se obrátil na nás a na naše skvělé vůdcovské schopnosti. Je docela dobře možné, že západní Evropa padne Bertholdierovi k nohám, jako to málem udělala Francie po de Gaulleově odchodu. Jenže jemu nejde o moc jako takovou, ale o slávu, o pocty a zbožňování, které jsou s ní spojeny. Lidi jako Bertholdier se raději vzdají části své moci, jen aby neztratili ani kousíček slávy. Já? Já na slávu zvysoka kašlu. Chci jen moc, abych dostal, co potřebuju, abych natrvalo zajistil nadvládu Izraele na Středním východě."
„Ale když odhalíte Bertholdiera, odhalíte zároveň i sebe. Jak potom chcete zvítězit?"
„Snadno. Bertholdier totiž pomyslí na svou slávu a podřídí se."
„Spíš se domnívám, že vás nechá zlikvidovat."
„To neudělá. V případě mé smrti by se svět seznámil se stovkami stran detailních záznamů o všech našich schůzkách a rozhodnutích."
„Vy jste něco podobného plánoval od samého začátku, že?"
„Jistě."
„Hrajete pěkně tvrdě."
„Jsem sabra. Vždycky hraju na výhodu. Jinak by nás už před desetiletími všechny zmasakrovali."
„A je mezi těmi dokumenty i seznam všech členů Akvitánie?"
„Ne. Nikdy jsem neměl v úmyslu naše hnutí ohrozit. Já té myšlence skutečně věřím. Bez sjednocení vojenskoprůmyslového komplexu na mezinárodní úrovni civilizovaný svět nepřežije."
„Ale takový seznam někde existuje."
„Je uložen v počítači. Ale abyste se k němu dostal, musíte vložit správné heslo."
„Vy byste to dokázal?"
„Bez cizí asistence ne."
„A co Delavane?"
Izraelec přikývl. „Na toho máte jistě svůj názor."
Joel musel znovu potlačit překvapení. Takže heslo, které zpřístupní seznam spolupracovníků Akvitánie, má Delavane. Přinejmenším klíčovou součást kódu, zbytek dodají jeho nejbližší spojenci na druhé straně Atlantiku. Pokrčil rameny. „Vůbec jste se o něm nezmínil. Mluvil jste o Bertholdierovi, o eliminaci

Leifhelma, o bezvýznamnosti Van Headmera. Ale co George Marcus Delavane?"
„Marcus je vyřízený," řekl Abrahms lhostejně. „Chovali jsme ho jako ve vatičce, protože je autorem myšlenky a zajistil vše potřebné ve Spojených státech. Dnes máme po celé Evropě plné sklady zbraní, munice a ostatního materiálu, nemluvě o kontrabandu, který jsme dodali teroristům, aby měli co dělat."
„To znamená zabíjet?"
„Účel světí prostředky - bez ohledu na to, co kážou moralisté. Zeptejte se člověka, kterého pronásleduje banda vrahů, jestli by skočil do jámy plné sraček, aby se zachránil."
„Na to se můžu zeptat sám sebe," opáčil Joel suše. „Tak co bude s Delavanem?"
„Marcus je blázen. Šílenec. Slyšel jste někdy jeho hlas? Mluví jako chlap s koulema ve svěráku. Před několika měsíci mu kvůli cukrovce amputovali obě nohy. Velký vojevůdce dojel na přebytek cukru! Snažil se to utajit. Nikoho k sobě nepouští. Bože, jak by si asi přál, aby to byl minometný granát nebo bajonet! Ale ne! Dostal ho cukr. Dnes je z něho vzteklý maniak, ale i takoví mívají záblesky geniality."
„Co s ním uděláte?"
„Nasadili jsme k němu svého člověka jako adjutanta. Jakmile operace vstoupí do závěrečné fáze, náš plukovník Marcuse zastřelí -v zájmu vítězství jeho vlastní myšlenky."
Joel vstal z křesla a znovu přistoupil k oknu. „Výslech skončil, generále."
„Cože?" vykřikl Abrahms. „Chcete ode mě ochranu! Žádám záruky!"
„Skončili jsme," zopakoval Converse, ale to už se otevřely dveře, vešel kapitán izraelské armády a namířil na generála pistoli.

*****

„My dva spolu nemáme o čem mluvit, Herr Converse," řekl Erich Leifhelm ve dveřích obývacího pokoje, které německý lékař právě zavřel. „Máte svého vězně. Můžete ho dát popravit nebo se katovské práce ujměte sám. Podobný okamžik jsem v té či oné podobě čekal tolik let, že mě to už, mám-li být upřímný, unavuje."
„Naznačujete snad, že si přejete zemřít?" zeptal se Converse u stolku, na němž ležela pistole.
„Nikdo si nepřeje zemřít, tím méně voják v tichu zavřené místnosti. Když už, tak bych dal přednost bubnům a břeskným povelům popravčí četě, ale klidně zvedněte tu pistoli a skončete to. Na vašem místě bych to udělal."
V Leifhelmově výrazu Joel viděl jen opovržení a jinak prázdný pohled. „Myslíte to vážně, že?"
„Mám si dát povel sám? Před několika lety jsem viděl záznam z Castrovy Kuby. Odsouzený si stoupl ke zakrvácené zdi, odmítl pásku přes oči a velel popravčí četě. Nesmírně jsem toho vojáka obdivoval."
Leifhelm náhle zvýšil hlas. „Achtung! Soldaten! Das Gewehr präesetieren! Vorbereiten..."
„Proboha svatého!" zvolal Joel. „Proč si nepromluvit?"
„Protože s vámi nemám o čem mluvit. Za mě hovoří činy, celý můj život! Co je to s vámi, Herr Converse? Nemáte žaludek, abyste mě zastřelil? Malý človíček, kterému ušlápnuté svědomí nedovolí vydat rozkaz k popravě? Jste směšný!"
„Připomínám vám, generále, že jsem musel v posledních týdnech zabít několik lidí, abych přežil. Samotného mě překvapilo, že jsem při tom vůbec nic necítil."
„I ten nejposlednější zbabělec dokáže v panice zabít, když prchá a jde mu o život. Ale v tom není ani za mák vznešenosti, jenom pud sebezáchovy. Kdepak, Herr Converse, vy jste bezvýznamný břídil, od kterého dali ruce pryč i vlastní lidé. U vás se takovým lidem říká ‚sráč'. Náš americký společník to slovo často používá. Jste sráč, Herr Converse, a možná ani to ne."
„Co jste to řekl? Jak jste mě nazval?"
„Slyšel jste dobře. Sráč. Pidimužík, na kterého stačí křiknout, a posere se. Sráč, Herr Converse. Sráč!"
Vrátil se hluboko do minulosti. Zase stál na kapitánském můstku letadlové lodi, nechutný obličej před ním zrůzněný vztekem, a v uších mu znělo Sráči! Sráči, sráči, sráči! Pak následoval výbuch, který ho vystřelil do černých mraků. Snášel se k zemi a cloumal jím vítr, bušil do něj déšť. A na zemi celá věčnost nelidského utrpení a smrti a plačících umírajících dětí. Peklo! Sráči... sráči... sráči!
Joel sáhl pro pistoli položenou na stole, namířil na Leifhelma, pravý ukazovák obemkl spoušť a začal ji

pomalu mačkat.
A pak jím projel šok. Co to děláš? Akvitánie! Potřebuješ všechny tři! Ne jednoho, ne dva, všechny tři! To je základ tvého plánu. Ale touha zabíjet je příliš silná. Musíš zabít, musíš zničit ten smrtelný virus, který na tebe hledí, který touží po smrti. Ach, bože můj! Tak Akvitánie nakonec přece jenom zvítězila? Stal ses jedním z nich? jestli ano, prohrál jsi.
„Ta vaše odvaha je hodně laciná, Leifhelme," zašeptal a sklonil zbraň. „Raději kulku do hlavy než jiné alternativy."
„Žil jsem podle svého morálního kodexu a rád podle něj zemřu."
„Myslíte rychle, že? Čistě. Žádná Osvětim nebo Dachau."
„Máte zbraň."
„Domníval jsem se, že vy máte co nabídnout."
„Svého nástupce jsem dlouho a pečlivě vybíral. Dokončí mé úkoly, mé celoživotní dílo."
Průlom! Joel stiskl neviditelný knoflík a pochopil, jakou taktiku použít.
„Váš nástupce?"
„Ja!"
„Žádného nemáte, polní maršále."
„Cože?"
„Tak jako nemáte žádné úkoly, žádné dílo. Beze mě nemáte vůbec nic. Proto jsem vás sem nechal dopravit. Jenom vás.
„Co to plácáte?"
„Posaďte se, generále. Rád bych vám něco řekl a myslím, že byste u toho měl ve vlastním zájmu sedět. Až mě vyslechnete, nepřekvapilo by mě, kdybyste opravdu dal přednost popravě."

*****

„Lžete!" zařval Erich Leifhelm o čtyři minuty později a křečovitě sevřel opěradla brokátového křesla.
„Jste lhář! Lhář, lhář!" ječel hystericky a oči mu plály šílenou zuřivostí.
„Neočekával jsem, že mi uvěříte," poznamenal Joel klidně. „Zavolejte Bertholdierovi do Paříže, řekněte mu, že jste právě zjistil několik znepokojivých skutečností, a požádejte o vysvětlení, proč mě i s Abrahmsem za vaší nepřítomnosti navštívili."
„A jak jsem se to dozvěděl?"
„Jednoduše. Od svého strážného, kterého podplatili, aby jim otevřel mé vězení."
„Protože si mysleli, že jste Delavaneův špeh?"
„Tak mně to alespoň řekli."
„Nadrogovali jsme vás a nic podobného jste ani nenaznačil."
„Měli svoje podezření. Doktora neznali a Angličanovi nedůvěřovali. A snad vám nemusím zdůrazňovat, že vám už vůbec nevěří. Chtěli si krýt záda."
„Vyloučeno!"
„Myslíte?" Joel se posadil šikmo naproti Leifhelmovi. „Kde jsem asi vzal informace, které jsem měl? Jak jinak než přes Delavanea jsem mohl vědět, koho kontaktovat? Tak nějak uvažovali."
Němec byl zjevně otřesený. „Podezřívat Delavanea z něčeho takového..."
Joel spatřil další trhlinu a okamžitě ji využil. „Dnes už ovšem chápu," přerušil Leifhelma rychle. „Delavane je vyřízený. Oba to přiznali, když jim bylo jasné, že šílený Marcus je poslední člověk na světě, pro kterého bych pracoval. Nejspíš mně chtěli předhodit pár drobtů, než mě pošlou na popravu."
„To byla nutná součást operace!" zvolal kdysi nejmladší polní maršál třetí říše. „Jistě chápete proč. Nic jsme o vás nevěděli a vy sám jste netušil, kdo vás poslal a za jakým účelem. Blábolil jste cosi o bezvýznamných jménech a o tom, že máte spoustu peněz, prostě samé nesmysly. Nevěděli jsme, kdo pronikl do naší sítě, a museli jsme se vás zbavit. Udělali jsme z vás fauliger Abfall."
„Co prosím?"
„Něco shnilého, odporného, čeho se každý bojí dotknout, aby se nenakazil."
„To se vám dokonale podařilo."

„Rád pochvalu přijímám." Leifhelm přikývl. „Byla to hlavně moje zásluha. Moje a mé organizace."
„Nejste tady proto, abych se s vámi bavil o vašich úspěších. Nechal jsem vás unést, abych si vaším prostřednictvím zachránil život, protože lidé, kteří mě proti vám vyslali, to nemohou nebo nechtějí udělat. Vy můžete. Ale musím vám k tomu dát pádný důvod."
„Tím, že bez důkazů obviníte Abrahmse a Bertholdiera, že se proti mně spikli?"
„Opakuju vám jejich vlastní slova. Závěr si udělejte sám. A nezapomeňte, že by je ani ve snu nenapadalo, že z vašeho útulného domečku odejdu jinak než jako prostřílená mrtvola, kterou vaši poskoci pohodí nedaleko místa, kde došlo k hroznému zločinu." Converse nečekaně vstal z křesla a potřásl hlavou. „Ale ne," řekl důrazně. „Poslechněte si je raději sám. Zavolejte těm svým důvěryhodným spojencům do Francie a Izraele, svým spoluvládcům Akvitánie a vyslechněte je. A nemusíte ani nic říkat, jejich hlasy vám hodně napoví. Dokonalý lhář přece pozná, když mu někdo lže, a vy jste v tomto oboru nejlepší."
„Neurážejte mě!"
„Možná vám to připadne divné, ale já to myslel jako poklonu," hájil se Joel. „Proto jste tady. Věřím, že jestli někdo zvítězí, budete to vy, a po tom, co jsem prožil, bych se rád postavil na stranu vítěze."
„Proč to říkáte?"
„Ale no tak, generále, hrajme s otevřenými kartami. Abrahmse nesnáší celá Evropa i Amerika, protože hrubě uráží každého, kdo
nesouhlasí s jeho expanzionistickou politikou a snem o velkém a mocném Izraeli. Ani doma ho nedokázali umlčet. Neumím si představit, že by se pro něj v té vaší mezinárodní federaci našlo místo."
„V žádném případě!" potvrdil důrazně nacista a opakovaně zavrtěl hlavou. „Je to nejodpudivější figura na Středním východě. A navíc, pochopitelně, Žid. Ale jak do té vaší rovnice zapadá Bertholdier?"
Joel odpověděl až po krátkém zamyšlení. „Jeho chování a vystupování. Je nesnesitelně arogantní a nepovažuje se za pouhého velkého vojevůdce a tvůrce dějin, ale přímo za boha. Na jeho Olympu není místo pro obyčejné smrtelníky. A kromě toho je Francouz. Anglie a Spojené státy nikdy nepřipustí, aby se dostal k moci. Jeden de Gaulle za století jim bohatě stačí."
„Uznávám, že ve vašich úvahách je hodně pravdy. Tak odporného egoistu by ve svém čele snesli pouze Francouzi, nikdo jiný. Bertholdier je pochopitelně věrným obrazem své vlasti."
„A Van Headmer se nepočítá - když odmyslíme nerostné bohatství Jižní Afriky."
„Souhlasím," řekl Němec.
„Zato vy," pokračoval Joel spěšně a zase se posadil, „jste jiný případ. V Berlíně a ve Vídni jste spolupracoval s Angličany i Američany. Pomáhal jste jim vybudovat okupační správu a ochotně jste poskytl norimberskému tribunálu všechny potřebné důkazy. Nakonec jste zastupoval svou zemi v NATO. Ve vaší minulosti není nic, proč by vás anglosaské národy neměly přijmout za svého." Joel se znovu odmlčel, a když pokračoval, zazněl mu v hlase náznak úcty. „Sečteno a podtrženo, generále, vítězství je vaše, a proto mně můžete zachránit život. Jenom vám k tomu musím poskytnout důvod."
„Tak nabízejte."
„Nejdřív si zavolejte."
„Nebuďte blbec a nedělejte ho ze mě! Netrval byste na tom, kdybyste si nebyl zatraceně jistý, a to znamená, že mluvíte pravdu. A jestli se proti mně ti Schweinehunde opravdu spikli, nepředložím jim přece na talíři, že o tom vím. Co vám řekli?"
„Odstraní vás. Nechtějí riskovat ostudu, že v čele nového Německa stojí jeden z nejbližších Hitlerových pomocníků. Ani Akvitánie se nedokáže zbavit všech disidentů a nemůže jim poskytovat vhodnou záminku k protestům. Vaše místo zaujme někdo mladší, kdo uvažuje jako oni, ale není zatížen nacistickou minulostí. A nebude to nikdo, koho doporučíte."
Leifhelm strnule seděl opřený v brokátovém křesle a sinalá tvář obklopovala pronikavé modré oči jako alabastrová maska. „Tak k takovému svatému rozhodnutí dospěli?" procedil mrazivě sevřenými rty. „Vulgární Žid a zvrhlý Francouz se opovážili spiknout proti mně?"
„Ne že by na tom záleželo, ale Delavane s nimi souhlasí."
„Delavane? Dementní mrzák, který už před lety ztratil poslední zbytky zdravého rozumu, kterého nikdy moc nepobral? Neví o tom, ale pouze plní naše rozkazy, podávané pochopitelně ve formě doporučení a

návrhů. Nemá víc moci než Hitler v posledních dnech své vlády."
„O tom nic nevím," poznamenal Converse. „Bertholdier a Abrahms o něm řekli jen tolik, že je odepsaný. Mluvili hlavně o vás."
„Skutečně? Tak teď o sobě promluvím já! Kdo podle vás prosadil koncepci Akvitánie v Evropě a Středomoří? Kdo dodával teroristům zbraně a tuny výbušnin, aby je připravil na jejich největší - a také poslední - vystoupení? Já, mein Herr! Proč se všechny naše porady odehrávaly v Bonnu? Proč se všechny příkazy a instrukce vydávají mým prostřednictvím? Protože já mám k dispozici organizaci! Oddané muže, kteří mě na slovo poslouchají. A mám také peníze! Na hromadě trosek jsem vybudoval nejmodernější komunikační centrum. To by nikdo v Evropě nedokázal... Celou dobu jsem to tušil. Věděl jsem to! Bertholdier neumí mluvit o ničem jiném než o moci a vlivu - a ještě o svatozáři, která se mu vznáší nad hlavou. Žid a Jihoafričan? Od těch mě dělí celý kontinent. Až propukne chaos, budu to já, kdo se stane hlasem Akvitánie v Evropě. Mojí lidé rozsekají Bertholdiera a Abrahmse na kusy a spláchnou je do kanálu!"
„To komunikační centrum je Scharhorn, že?" zeptal se Joel zcela lhostejně.
„To vám řekli?"
„Zmínili se. V počítači na Scharhornu je uložen seznam všech příslušníků Akvitánie, nemám pravdu?"
„I to vám řekli?"
Joel mávl rukou. „Vždyť na tom nezáleží. Mně už je to jedno. Moji lidé se na mě vykašlali. Na ten počítač jste přišel taky vy, že?"
„Nutné preventivní opatření." Leifhelmův voskový obličej prosvětlila samolibost. „Počítal jsem i s nejhorší eventualitou, že někteří z nás zemřou. Heslo se skládá ze šestnácti znaků. Delavane drží prvních dvanáct a my ostatní různé čtveřice. Ten senilní mrzák si myslí, že bez jeho primární sekvence se k datům nikdo nedostane, ale
ve skutečnosti stačí vložit předprogramovanou kombinaci dvou čtveřic a zdvojit ji."
„Geniální," uznal Joel. „Vědí o tom i ostatní?"
„Pouze můj věrný francouzský kolega," odvětil Němec. „Král zrádců Bertholdier. Ale tu správnou kombinaci jsem mu přirozeně neprozradil, a když někdo vloží heslo chybně, všechny údaje se automaticky vymažou."
„To je myšlení vítěze," přikývl souhlasně Joel, ale pak svraštil starostlivě obočí. „Ale co by se stalo, kdyby někdo na vaše komunikační centrum zaútočil?"
„Vyletělo by do vzduchu. Po celém areálu jsou rozmístěny výbušniny. Podobně jako v Hitlerově bunkru."
„Aha."
„Ale protože jste mluvil o vítězích a protože každý vítěz je tak trochu i prorok," pokračoval Leifhelm lehce předkloněný a s nadšeným žárem v očích, „seznámím vás trochu blíže s historií Scharhornu. V roce 1945 se měl stát dějištěm nejneuvěřitelnějšího aktu stvoření, stvoření nového života z popela totální porážky. Operace Sonnenkinder. Děti slunce. Biologicky pečlivě vybrané děti rozeslané do celého světa k lidem, kteří na ně čekali, připravení vychovat je a poslat na cestu k moci a bohatství. Jako dospělé by potom Sonnenkinder měly jediný úkol - vybudovat Čtvrtou říši! Operace vinou zbabělých zrádců selhala, ale jistě chápete symboliku volby Scharhornu za nervové centrum Akvitánie, která nastolí nový řád. Nakonec se nám to podařilo!"
„Můžete si to strčit někam." Joel vstal a zamířil ke dveřím. „Výslech skončil, generále."
„Was?"
„Slyšel jste! Vypadněte odsud! Dělá se mi z vás špatně!" Vešel mladý německý lékař. „Svlékněte ho," přikázal Joel, „a prohledejte."

*****

Converse vešel do spoře osvětleného pokoje, kde Valerie a Prudhomme stáli vedle muže, který obsluhoval videokameru usazenou na trojnožce a přistavenou těsně k otvoru ve stěně. O tři metry dál ukazovala obrazovka televizoru prázdnou místnost s brokátovým křeslem uprostřed.
„Všechno v pořádku?" zeptal se.

„Vyšlo to nádherně," odpověděla Valerie. „Kameraman nerozuměl ani slovo, ale pochvaloval si vynikající osvětlení. Může připravit tolik kopií, kolik budeš potřebovat. Každá mu zabere asi pětatřicet minut."
„Originál a deset dalších postačí." Joel se podíval na hodinky a pak na Prudhommea, zatímco Valerie tiše mluvila s kameramanem. „Můžete si vzít první kopii a ještě stihnete letadlo do Washingtonu. Startuje přesně v pět."
„S největší radostí a nadšením, příteli. Předpokládám, že jedna z těch kopií poputuje do Paříže."
„A další hlavám států západních zemí spolu s našimi písemnými svědectvími. Cestou zpátky přiberete kopie materiálů, které Nathan Simon shromáždil v New Yorku."
„Musím podniknout jistá opatření," řekl Prudhomme. „Nebylo by vhodné, kdyby se moje jméno objevilo na seznamu cestujících." Inspektor Sureté se otočil a vyšel z pokoje. Vzápětí ho následoval kameraman, který mířil k dvojici videomagnetofonů v hale.
Valerie přistoupila k Joelovi, vzala mu hlavu do dlaní a lehce ho políbila na ústa. „Připravils mně několik horkých chvilek. Nevěřila jsem, že to zvládneš."
„Já taky ne."
„Ale podařilo se. Úžasný výkon, pane. Jsem na tebe pyšná, drahý. Pojďme se projít. Kdysi jsme se často procházeli a ráda bych se k tomu zvyku vrátila. Život osamělé ženy není zrovna veselý."
Joel ji objal a políbili se, zprvu něžně, pak s rostoucí vášní, která je naplňovala hřejivým teplem. Pak se Joel zaklonil, položil jí ruce na ramena a zahleděl se do vzrušených, tak milovaných očí. „Vezmete si mě, paní Converseová?"
„Proboha, už zase? Ale proč ne? Jak jsi kdysi dávno poznamenal, nebudu si muset měnit monogramy na prádle."
„Tys na něm nikdy žádné monogramy neměla."
„Zjistils to dávno před tím, než jsi tu poznámku vyslovil."
„Nechtěl jsem, abys věděla, že jsem se díval."
„Ano, lásko moje. Provdám se za tebe. Ale nejdřív nás čeká práce. Ještě před procházkou."
„Já vím. Petr Stone přes Tatianu v Charlotte v Severní Karolíně. Provedl mi hrozné věci, ale kupodivu ho mám docela rád."
„Já ne," řekla Valerie nesmiřitelným tónem. „Nejradši bych ho zabila."

40 KAPITOLA

Končil druhý den ze tří, které je dělily od propuknutí nejhorší noční můry v dějinách lidstva. A vzhledem k časovému posunu vlastně pouhých deset hodin. Protijaderné demonstrace měly začít na druhém konci světa s prvními slunečními paprsky a s nimi přijde chaos a smrt.
V temném projekčním sále strategického komplexu v podzemí Bílého domu sedělo osmnáct mužů a patnáct žen. Všichni měli na malém stolku před sebou připravený notes, osvětlený bodovou lampičkou. Na promítacím plátně se v půlminutových intervalech objevoval jeden obličej za druhým a v pravém horním rohu snímku číslo. Instruktáž jim přednesl drsným hlasem a v jazyku, kterému všichni rozuměli, Petr Stone, který si je osobně vybral. Prohlédněte si obličeje, zdržte se komentářů a poznamenejte si číslo každého, koho poznáte. Na konci série rozsvítíme a promluvíme si. V případě potřeby to pak zopakujeme tak dlouho, dokud na něco nepřijdeme. Mějte na paměti, že jde vesměs o zkušené zabijáky, a soustřeďte se.
Nic jiného jim neřekl. O co jde, prozradil jen Dereku Belamymu z MI6, který dorazil asi půl hodiny po zahájení promítání, vyčerpaný po dlouhé namáhavé cestě. Sotva se ukázal ve dveřích, Petr ho odtáhl stranou a stiskl mu ruku. Takovou úlevu a současně pocit štěstí snad v životě nezakusil. Jestli jemu něco uniklo, Belamy to najde. Někteří lidé, včetně Petra, mají šestý smysl, ale Derek snad desátý, i když to vždycky skromně popíral.
„Potřebuju tě, starý kamaráde," řekl Stone, když se objali. „Moc tě potřebuju."
„Proto jsem tady," odvětil Belamy, v očích hřejivý, uklidňující pohled. „Co mně můžeš říct?"
„Teď nemáme čas, ale snad postačí jediné jméno. Delavane."

„Šílený Marcus?"
„Ten a nikdo jiný. Držíme v rukou bombu, která odtikává poslední vteřiny."
„Ten bastard!" zasyčel Angličan. „Nikoho bych neviděl raději na konci oprátky z ostnatého drátu než jeho. Promluvíme si později, Petře. Vidím, že máš společnost. Zdá se, že tu nejlepší."
„Opravdu nejlepší, Dereku. Dnes večer si jinou nemůžeme dovolit."
Kromě dvou vojáků, kteří Stonea kontaktovali, plukovníka Alana Metcalfa, Nathana Simona, soudce nejvyššího soudu Andrewa Willfleeta a ministra zahraničí seděli v sále nejzkušenější a nejspolehlivější pracovníci zpravodajských služeb, které Petr Stone za svůj život ve světě tajných operací poznal. Přiletěli stíhačkami z Francie a západního Německa, Velké Británie a Španělska, Izraele a Holandska. Mezi nimi samozřejmě na prvním místě Derek Belamy, ale kromě něho i Francois Villard, náčelník francouzské supertajné Organisation Étrangére, Josef Behrens, přední odborník Mossadu na terorismus, Pablo Amadariaz, madridský specialista na infiltraci KGB ve Středomoří, a Hans Vonmeer z holandské Státní tajné policie. I všichni ostatní byli vysoce uznávaní odborníci v temných jeskyních špionáže a kontrašpionáže. Znali podle jména, podoby a reputace celé legie nájemných vrahů, zabijáků na rozkaz i atentátníků z přesvědčení. Ale nejdůležitější bylo, že s každým mužem či ženou Stone během své kariéry spolupracoval a věděl, že jim může absolutně důvěřovat. Společně představovali elitu světa stínů.
Obličej! Ten obličej zná! A zatímco tvář zůstávala na plátně, Stoneova tužka se rozběhla po papíru. 27. Dobbins. Cecil nebo Cyril Dobbins. Britská armáda. Přeložen ke zpravodajské službě... Osobní asistent... Dereka Belamyho...
Stone se ohlédl přes uličku na svého přítele a očekával, že uvidí, jak si pilně zapisuje. Angličan však nehybně seděl a mračil se na plátno, na kterém se zatím objevil jiný obličej. Za ním druhý a další, až série skončila a v sále se rozsvítilo.
Jako první promluvil Josef Behrens z Mossadu: „Číslo sedmnáct je dělostřelecký důstojník izraelské armády, nedávno přeložený ke kontrarozvědce do Jeruzaléma. Jmenuje se Arnold."
„Číslo třicet osm," řekl Francois Villard, „je plukovník francouzské armády, který velí strážní jednotce v Invalidovně. Znám obličej, ale na jméno si nevzpomínám."
„Číslo dvacet šest," promluvil muž z Bonnu. „Nadporučík Ernst Muller, vojenské letectvo Spolkové republiky. Vynikající pilot. Často létá s ministry vlády na zahraniční návštěvy."
„Číslo čtyřicet čtyři," ozvala se žena snědé pleti se silným hispánským přízvukem, „je z trochu jiného těsta. Drogový dealer z Ibizy podezřelý z několika vražd. Bývalý parašutista. Jmenuje se Orejo."
„Proboha, já tomu pořád nemohu uvěřit," zasténal mladý námořní podporučík William Landis, počítačový expert z Pentagonu. „Znám číslo padesát jedna. Pracuje v zásobování, v sekci pro Střední východ. Často ho potkávám, ale nevím, jak se jmenuje."
Šest dalších mužů a dvě ženy přispělo dvanácti jmény a funkcemi a pak všichni přítomní mlčky přemýšleli, zda mezi identifikovanými existuje nějaký společný jmenovatel. Mnozí sloužili v ozbrojených silách, ale zdaleka ne všichni, i když většina ostatních za sebou měla vojenskou minulost - vesměs u jednotek, které utrpěly značné ztráty - a pak se dala na cestu zločinu. Petr Stone ovšem věděl, že takové považují generálové Akvitánie za nejhorší spodinu.
Nakonec promluvil Derek Belamy: „Tři nebo čtyři obličeje jsou mně vzdáleně povědomé, ale nedokážu je zařadit." Podíval se na Stonea. „Pustíš to ještě jednou, že?"
„Jistě, Dereku," odpověděl bývalý londýnský rezident Ústřední zpravodajské služby, který dosud mlčel jako zařezaný. Pak vstal a oslovil shromážděné: „Všemi údaji, které jste nám poskytli, okamžitě nakrmíme počítače a uvidíme, jestli se vyskytne nějaká korelace. Ještě jednou vám všem děkuji a znovu se omlouvám, že jsme vám neposkytli vysvětlení, které si zasloužíte nejen za svou pomoc, ale i za potíže, které jsme vám způsobili. Teď si dáme čtvrthodinovou pauzu a pak začneme znovu. Vedle je připravena káva a něco k zakousnutí." Stone se všem dohromady uklonil na znamení díků a zamířil ke dveřím. V uličce mezi židlemi mu zastoupil cestu Derek Belamy.
„Moc, se omlouvám, Petře, že jsem se ti ozval tak pozdě. Moje kancelář mě nemohla sehnat. Byl jsem navštívit starého přítele ve Skotsku."
„Myslel jsem, žes odjel do Severního Irska. To je hrůza, co se tam děje."
„Vždycky jsi byl lepší, než sis sám o sobě myslel. Samozřejmě že jsem byl v Belfastu. Ale slibuju, že už

se polepším. Průšvih je ten, že mám úplně vymetenou hlavu. Už ani nevím, kdy jsem se naposled vyspal, a k tomu ta strašná cesta. Všechny ty obličeje mně splývají do jednolité masy a vypadají úplně stejně. Buď je znám všechny, nebo nikoho."
„Určitě ti pomůže, když je sjedeme ještě jednou," utěšoval ho Stone.
„Asi ano," souhlasil Belamy. „A Petře, nevím sice, co se kolem toho šílence Delavanea děje, ale nic mně nemohlo udělat větší radost, než že tě zase vidím ve velitelském křesle. Povídalo se, že jsi nadobro venku."
„Vrátil jsem se."
„To vidím, stará vojno. Je to tam vzadu váš ministr zahraničí, že?"
„Ano, je."
„Blahopřeju, kamaráde. No nic, jde se na kafe. Černé a horké. Za pár minut se uvidíme."
„Přes uličku, starý příteli."
Stone prošel dveřmi a vydal se dlouhou chodbou doprava. Cítil, jak se mu prudce zrychluje tep, fyziologická reakce ne nepodobná žluči v krku Johnnyho Reba. Musí se co nejrychleji dostat k telefonu. Converseho kurýr Prudhomme dorazí nejpozději za hodinu. Na Dullesově mezinárodním letišti ho vyzvedne ozbrojená eskorta a odveze rovnou do Bílého domu. Ale francouzský policejní inspektor teď Stoneovi největší starosti nedělal. Potřeboval nutně mluvit s Conversem, ještě dřív, než začne opakované promítání.
Když se s ním právník prostřednictvím Tatiany spojil, Stone žasl nad jeho odvahou. Únos trojice generálů! Videozáznam výslechů! Pomatený, šílený nápad, který překonala jen skutečnost, že vyšel -bezpochyby díky možnostem a známostem velmi rozhodného a velmi rozzlobeného inspektora Sureté. Počítač s databází příslušníků Akvitánie se opravdu skrývá na Scharhornu, ale přístup k němu je možný pouze přes heslo. Pokud se vloží nesprávně, data se smažou a ostrov vyletí do povětří. Kristepane!
A k dovršení všeho ještě tohle. Muž, kterého nikdo nedokázal identifikovat, tak dokonale zakonspirovaný, že mnozí pochybovali o jeho existenci, i když dobře věděli, že tu prostě být musí, protože není možné představit si Akvitánii bez Velké Británie. Stone navíc věděl, že tento člověk je spojkou mezi Palo Alto a ostatními generály, protože soustavné sledování Delavaneových telefonních účtů odhalilo opakované hovory na číslo na Hebridách a podobné telekomunikační finty nebyly pro bývalého zpravodajského agenta žádnou novinkou. Spojení se na souostroví nedaleko skotského pobřeží prostě ztratilo, stejně jako se ztrácejí telefonáty KGB směrované přes kanadský ostrov Prince Edwarda a jako nelze vysledovat komunikaci CIA vedenou přes Key West.
Belamy! Záhadný duch, jehož tvář se nikdy neobjevila na veřejnosti - v tisku ani v televizi. Agenti britské zpravodajské služby okamžitě
zničili každý film, každý záběr, i když na něm byl jejich šéf jenom v pozadí. Hlava britských tajných operací s přístupem k nejpečlivěji střeženým tajemstvím, shromažďovaným dlouhá desetiletí, s přístupem k nejmodernějšímu technickému zařízení, jakým MK disponuje. Je to možné? Derek Belamy, klidný, dobrosrdečný šachista, přítel, který ochotně nabídl pomocnou ruku americkému kolegovi, vyslechl ho a sám vyjádřil hluboké pochybnosti o svém povolání. Moudrý a uznalý přítel, který ho varoval, že ho whisky jednou zničí, a byl ochoten zařídit mu azyl a léčení. Je to možné? Slušný, poctivý Derek Belamy. Přítel.
Stone došel ke dveřím s číslem 14, na kterých visela cedulka OBSAZENO, vešel do malé místnosti a okamžitě přistoupil k telefonu. Neposadil se, úzkost, strach a znepokojení mu to nedovolily. Zvedl sluchátko, vytočil ústřednu Bílého domu a vytáhl z kapsy lístek, kam si poznamenal Converseovo číslo kdesi ve Francii. „Spojte mě přes šifrovací zařízení," požádal telefonistku. „Mluvím ze čtrnáctky ve strategickém, ověřte si trasu."
„Trasa potvrzena, pane. Šifrování bude zapojeno. Mám vám zavolat zpátky?"
„Ne, počkám na lince." Stone poslouchal vytáčení a dutý šum kódovacího zařízení, které zkreslí analogový signál do nesrozumitelného pískotu. A pak zaslechl otevírání dveří a otočil se.
„Polož ten telefon, Petře," vyzval ho tiše Derek Belamy. „Nemá to cenu."
„Jsi to ty, že?" řekl Stone pomalu a nemotorně položil sluchátko do vidlice.
„Ano. A nejde mně o nic jiného než tobě, starý kamaráde. Žádný z nás si nedokáže odpustit přípitek na

rozloučenou. Řekl jsem, že jsem navštívil přítele ve Skotsku, a tys prohlásil, že sis myslel, že jsem odjel do Severního Irska. Roky zkušeností nás něco naučily... Oči nelžou. Skotsko - hovory přes Hebridy. Tvoje oči zahalila skleněná clona. A o něco dříve ses přes tu uličku podíval až moc nápadně."
„Dobbins. Pracuje pro tebe."
„Psal jsi, až se ti od tužky kouřilo, a přesto jsi nic neřekl."
„Čekal jsem, že něco řekneš ty."
„Jistě, ale já jsem nemohl, nemyslíš?"
„Proč, Dereku? Pro smilování boží, proč?"
„Protože je to jediné správné řešení a ty to víš."
„Nevím. Jsi rozumný, inteligentní člověk. Oni ne!"
„Budou pochopitelně nahrazeni. Kolikrát jsme oba museli použít parazity, s kterými jsme se štítili promluvit, jenom proto, že jsme je nutně potřebovali ke splnění svého cíle?"
„Jakého cíle? Mezinárodní totalitní aliance? Vojenský stát bez hranic? A my všichni roboti, kteří pochodují podle bubnů v rukou fanatiků?"
„Nech toho, Petře. Ušetři nás oba liberálních frází. Už jsi tuto práci jednou opustil, protože ses upil do naprosté otupělosti kvůli zmaru, bezvýslednost!, plýtvání a podvodům, kterých jsme se museli dopouštět, abychom udrželi to, co jsme posměšně nazývali status quo. Ale co znamená ten status quo? Že se necháme nadále ponižovat podřadnými národy třetího světa? Že zůstaneme rukojmími muslimských fanatiků a hysterických primitivů, kteří pořád žijí ve starověku, ale můžou nám kdykoliv podříznout hrdlo, když zvednou cenu za barel ropy? Že připustíme, aby s námi Sověti mávali na každém kroku? Ne, Petře, opravdu existuje lepší způsob mezinárodního uspořádání. Prostředky jsou možná nechutné, ale účel více než žádoucí. A také poctivý a čestný."
„A to říká kdo? George Marcus Delavane? Erich Leifhelm?"
„Budou nahrazeni!" přerušil ho Belamy zlostně.
„Nemůžou!" okřikl ho Stone. „Jakmile to jednou začne, nedokáže to nikdo zastavit! Sen se stane skutečností. Oni si to vyžádají! Každá odchylka přinese obvinění, každá opozice vyloučení a trest! Řítíš se do pasti a dobře to víš!"
Zazvonil telefon.
„Nezvedej to," varoval Belamy.
„Už nemusím. Ty jsi byl ten Angličan v Leifhelmově domě v Bonnu. Stručný popis by mně to jen potvrdil."
„To je Converse?" Telefon zazvonil podruhé.
„Nechceš si s ním promluvit? Poznal jsem, že je opravdu schopný právník, i když porušil základní pravidlo a přijal sám sebe jako klienta. Už se nemusí skrývat, Dereku, a půjde po vás. Půjdeme po vás všichni, jak jsme tady."
„Ty ne!" křikl Belamy. „Nemůžeš! Nesmíš! Sám jsi řekl, že jakmile to jednou začne, nedokáže to nikdo zastavit!"
Bez sebemenšího náznaku, k čemu se chystá, se Belamy vrhl na Stonea a namířil mu třemi nataženými prsty pravé ruky na hrdlo jako ocelovými projektily. Omračující úder; někdejší agent Ústřední zpravodajské služby zalapal po dechu, místnost se s ním zatočila, před očima mu naskočily tisíce blikajících jisker oslnivého bílého světla a zřítil se k zemi. Slyšel, jak se otevírají a zavírají dveře, a naléhavé vyzvánění telefonu. Ale nic neviděl, bílé jiskry zahalila temnota. Naslepo se plazil po podlaze, vstal a po sluchu hledal telefon, ale zvonění ustalo. Několik minut uplynulo v bolestném potácení od stolu ke zdi a zpět. Pak se dveře prudce otevřely a ozval se vyděšený hlas Alana Metcalfa.
„Stone! Co se stalo?" Námořní důstojník přiskočil k Petrovi a okamžitě poznal stopy po úderu karate. Položil stárnoucího agenta na zem, začal mu masírovat krk a opřel se mu kolenem do hrudi, aby přiměl plíce k vyššímu výkonu. „Zavolali nám z ústředny, že si někdo objednal šifrovaný hovor ze čtrnáctky, ale pak nezvedal telefon. Proboha, kdo vám to udělal?"
Stoneovi se mlhavě vracel zrak, ale stále nedokázal promluvit a zmohl se jen na neartikulovaný sípot. Vykroutil se z Metcalfových silných paží a ukázal na zápisník, který při svém bezhlavém bloudění shodil ze stolu. Plukovník pochopil a podal mu ho spolu s propisovačkou, kterou vytáhl z kapsy. Položil Petra

na bok, vložil mu tužku do ruky a položil mu ji na notes.
Obluzený Stone roztřesenou rukou napsal: BELMY STOP AKVIT.
„Kristepane," vydechl Metcalf, skočil k telefonu a vytočil nulu. „Ústředna? Poplach! Přepojte mě na bezpečnostní... Ochrana? Tady plukovník Alan Metcalf! Strategické, místnost čtrnáct. Poplach! Angličan Derek Belamy! Možná je ještě v budově, ale snaží se zmizet. Najděte ho a zadržte! A pošlete do čtrnáctky doktora. Rychle!"

*****

Lékař z Bílého domu sňal Stoneovi z obličeje kyslíkovou masku a odložil ji na stůl vedle tlakové láhve. Jemně opřel zraněnému hlavu, stlačil mu špachtlí jazyk a posvítil vysloužilému agentovi CIA do krku tužkovou svítilnou.
„Ošklivý úder," konstatoval doktor, „ale za pár hodin se budete cítit o něco líp. Dám vám nějaké prášky proti bolesti."
„Co je v nich?" zajímal se Stone sípavě.
„Mírné anestetikum a trochu kodeinu."
„Děkuji, ale nechci, doktore," odmítl Petr a ohlédl se na Metcalfa. „Váš výraz se mně moc nelíbí."
„Mně taky ne. Belamy utekl. Měl propustku s nejvyšší prioritou a strážným ve východní bráně řekl, že musí okamžitě odjet na britskou ambasádu."
„Doprdele!"
„Snažte se nezvyšovat hlas," napomenul ho lékař.
„Ano, promiňte. Děkuju vám, doktore, ale teď nás, prosím, nechte o samotě." Vstal, zatímco lékař přikývl, sbalil si věci a zamířil ke dveřím. „Myslím to vážně, doktore. Mockrát vám děkuju."
„Jistě. Pro tu kyslíkovou bombu někoho pošlu."
Sotva se za lékařem zavřely dveře, zazvonil telefon. Metcalf zvedl sluchátko. „Ano? Ano, je tady se mnou." Plukovník chvíli poslouchal a pak řekl Stoneovi: „Průlom. Všichni vojáci, které jsme identifikovali, mají společné dvě věci. Každý odjel na dlouhou letní dovolenou - minimum je třicet dní - a všichni o ni požádali před pěti měsíci prakticky ve stejný den."
„A to jim zaručilo, že ji dostali, protože byli první v řadě." Stone stále mluvil se značnými obtížemi. „A záměr uspořádat celosvětové protijaderné demonstrace byl ve Švédsku ohlášen před šesti měsíci."
„Jako hodinky," souhlasil Metcalf. „Už jsme zahájili opatření k jejich neutralizaci. Každý důstojník, který se vrátí z letní dovolené, bude okamžitě zadržen v kasárnách. Odskáčou to samozřejmě i nevinní, ale nedá se nic dělat. Rozešleme ty fotografie a omyly napravíme."
„Přišel čas na Scharhorn." Stone vstal ze židle a promasíroval si hrdlo. „A asi vám nemusím říkat, jak mě to děsí. Jediný chybný znak a vymažeme seznam Akvitánie. A co je ještě horší, jediný chybný krok a celý komplex vyletí do povětří." Bývalý agent Ústřední zpravodajské služby zvedl telefon.
„Voláte Rebelovi?" zeptal se plukovník.
„Ne, nejdřív Converseovi. Pracuje na těch kódech."

*****

Tři generálové Akvitánie seděli ochromení úžasem na židlích a hleděli přímo před sebe, aby se vyhnuli pohledu na své společníky. Světla svítila, ale obrazovka velkého televizoru potemněla. Za každým vojákem stál muž s pistolí a jasným rozkazem: Když vstane, zastřelte ho.
„Víte, co chci," řekl Converse a předstoupil před generály. „A jak jste sami před chvílí viděli, neexistuje žádný důvod, proč byste mi to neměli dát. Čtyři čísla nebo písmena, která si každý z vás pečlivě zapamatoval. Je vám snad jasné, že jestli odmítnete, čeká tady lékař s brašnou plnou kouzel, stejných kouzel, která jste mně napíchali v Bonnu. Tak co si vyberete, pánové?"
Mlčení.
„Čtyři, tři, el, jedna," prolomil výhružné ticho Chaim Abrahms a sklopil zrak k podlaze. „Jsou to hnusní špinavci," dodal šeptem.

„Děkuji, generále." Joel si zapsal kód do malého notýsku. „Věřím, že na letišti v Annecy nebudete mít žádné problémy. Jistě vás poznají."
Generál Chaim Abrahms opustil místnost v doprovodu kapitána
izraelské armády.
„Dva, em, nula, šest." Řekl Erich Leifhelm. „A jestli chcete, můžete mě klidně nadrogovat a ověřit si to. S těmi zrádnými sviněmi nechci mít nic společného."
„Chci kombinaci," naléhal Joel, zatímco psal. „A nezaváhám ani na vteřinu. Abych ji dostal, vystřelím vás do kosmu."
„Inverze," řekl Němec. „V druhé sekvenci přehoďte pořadí
znaků."
„Je váš, doktore." Joel pokynul muži, který stál za Leifhelmovým křeslem. „Tohle nemůžeme riskovat."
Generál Erich Leifhelm, kdysi nejmladší polní maršál Hitlerovy tisícileté říše, vstal a pomalu vyšel z místnosti, následován lékařem
z Bonnu.
„Všichni jste slepí a omezení," prohlásil generál Jacques Louis Bertholdier se vznešeným klidem. „Raději se nechám zastřelit, než tuto nedůstojnou frašku."
„Věřím vám, ale máte smůlu," utrousil Converse. „Chci, abyste se vrátil do Paříže, kde vás bude mít každý na očích. Odveďte ho do jeho pokoje."
„Do pokoje? Myslel jsem, že budu moci svobodně odejít. Nebo to
byla další lež?"
„Kdepak," ujistil ho Joel. „Jde o logistický problém, generále. Poněkud se nám nedostává dopravních prostředků a hlavně řidičů, takže musíte počkat, až doktor skončí, a pak vám všem půjčím auto. Můžete losovat, kdo bude řídit."
„Cože?"
„Odveďte ho," přikázal Joel bývalému seržantovi, který kdysi sloužil ve francouzských jednotkách v Alžírsku.
„Tak vstávejte, generále."
Dveře se otevřely, ale ne pro Bertholdiera. Vešla Valerie a podívala se na Joela. „Volá Stone. Prý to spěchá."

*****

Pět minut po druhé hodině ranní dosedl na přistávací plochu letiště dvanáct kilometrů od Cuxhavenu vojenský proudový letoun a dojel až na severní konec dráhy, kde u černého mercedesu čekal bělovlasý Johnny Reb.
Dvířka kabiny se otevřela a po úzkých schůdcích sešel Joel Converse. Pak podal ruku Valerii a pomohl jí vystoupit. Za ní se objevil někdejší seržant francouzské armády, následován čtvrtým pasažérem, vysokým a štíhlým světlovlasým pětačtyřicátníkem v brýlích s kostěnou obroučkou. Všichni čtyři odstoupili od letadla, zatímco pilot zatáhl automatické schůdky a zavřel dveře. Dvojice motorů hlasitě zavyla, letoun se otočil a roloval k hangáru. Rebel jim vyšel naproti a podal Joelovi ruku.
„Viděl jsem tu a tam váš obrázek, pane, ale teď se s vámi konečně mohu seznámit osobně. Abych byl upřímný, nevěřil jsem, že se někdy setkáme, alespoň ne na tomto světě."
„Byly chvíle, kdy jsem silně pochyboval, že na něm dlouho pobudu. Seznamte se. Moje žena Valerie."
„Je mi velkou ctí, madam," protáhl Jižan, uchopil Valeriinu ruku, zvedl si ji ke rtům a galantně se uklonil.
„To, co jste společně dokázali, naplnilo úžasem nejlepší mozky mé bývalé profese."
„Doufám, že ne moc bývalé," podotkl Converse.
„V dané chvíli ne, synu."
„Toto je seržant LeFevre a doktor Geoffrey Larson. Stone vás o nich informoval."
„Rád vás poznávám, pánové." Johnny si s oběma muži potřásl rukou. „Hluboce před vámi všemi smekám. S těmi třemi generály jste dokázali něco neuvěřitelného. Absolutně neuvěřitelného."
„Takoví lidé mívají nepřátele," vysvětloval skromně LeFevre, „a inspektor Prudhomme věděl, kde nás

hledat. Žijeme na mnoha místech a uchováváme hodně vzpomínek. Doufejme, že po dnešní noci budeme moci zapomenout."
„Doufejme," zopakoval Rebel a otočil se k čtvrtému muži. „Slyšel jsem, doktore Larsone, že víte všechno, co je nutno vědět, o každém počítači, který byl na světě vyroben."
„To je jistě přehnané tvrzení." Angličan se stydlivě zapýřil. „Ale když v něm haraší, dokážu ho přimět k poslušnosti. Mimochodem, vytáhli mě z Ženevy z dovolené."
Zcela nelogická poznámka vytržená z kontextu Johnnyho na okamžik vykolejila. Zmohl se jen na: „To je mi líto," a po očku mrkl na Joela.

*****

Pro Petra Stonea to bylo určitě nejtěžší rozhodnutí jeho dlouholeté profesní kariéry vyplněné obtížným a často bolestným rozhodováním. Chybný tah - s předstihem avizovat nájezd na Scharhorn jeho osazenstvu - by měl za následek výbuch uložených trhavin a po staré ponorkové základně by zůstala jen obrovská hromada pokroucených železobetonových trosek. Proto nemohl použít žádné elitní komando armád západních zemí, žádnou ze speciálních zásahových jednotek, která by dostala rozkaz k mimořádné operaci, protože nemohl vědět, zda v jejích řadách nepůsobí důstojník Akvitánie. Stačil by jediný telefonát a komplex na Scharhornu by vyletěl do povětří. Invazi tedy museli provést námezdní žoldáci, psanci a vyvrhelové lidské společnosti, najatí lidmi, kteří sami stojí mimo zákon. Muži, kteří necítí závazek k nikomu a ničemu - kromě peněz a svých momentálních zaměstnavatelů. Jediným tajemstvím zůstával seznam příslušníků Akvitánie. Prezident Spojených států dal Stoneovi dvanáctihodinovou lhůtu, po jejímž uplynutí svolá krizové zasedání Rady bezpečnosti Organizace spojených národů. Petr Stone pořád nemohl uvěřit, že nejmocnějšímu muži planety odpověděl: „To nemá smysl. Už bude pozdě."

*****

Rebel dokončil instruktáž a posvítil baterkou na podrobnou mapu rozloženou na kapotě mercedesu. „Jak říkám, toto je původní situace. Plány jsme získali z vojenského katastrálního oddělení v Cuxhavenu. Přeletíme v nízké výšce, aby nás nezachytily radary, přistaneme tady na té staré dráze, která sloužila pro zásobování, a dáme se do práce. Upozorňuju, že je tam pořád hodně světel a spousta lidí, ale zase mnohem méně než před dvěma dny. Budeme muset překonat několik zdí, ale máme hákovací kotvice a chlapy, kteří s nimi umějí zacházet."
„Co je to za lidi?" zajímal se Converse.
„Nikdo, koho byste pozval ke své matce na večeři, kamaráde, ale zato ti nejzákeřnější sršni, jaké byste hledal. Je jich pět a nemají žádné společensky přijatelné vlastnosti, který by vyvažovaly jejich nedostatky. Pro náš účel naprosto dokonalí."
„A letadlo?"
„To nejlepší, jaké Petr sehnal, a to znamená opravdu nejlepší. Fairchild Scout. Unese devět lidí."
„Sestupný poměr devět ku jedné při klouzavém letu ve čtyřech tisících stop," řekl Joel. „Poletím."

41 KAPITOLA

Converse mírně posunul řídicí páku s půlkruhovou rukojetí kupředu, vypnul motory a zahájil levou klouzavou zatáčkou sestup na krátkou přistávací dráhu, kterou občas zahlédl mezerami mezi nízko letícími mraky, hnanými větrem od Severního moře, asi osm set metrů pod sebou. Odhadoval, že níže nad zemí se viditelnost zlepší, až zahájí závěrečný okruh před přistáním. Na dráhu dosedne směrem od základny, aby na ně hluk širokých balonových pneumatik při brždění předčasně neupozornil nepřítele. Samotný manévr jako by z oka vypadl přistání na palubu letadlové lodi a Joel s potěšením konstatoval, že má ruce stejně jisté a soustředí se jako kdysi. Strach, kterého se obával, se kupodivu nedostavil; jako by v jeho mysli nebylo místo pro jiné pocity než znepokojení a zlost.

Valerie a LeFevre - přes Francouzovy důrazné námitky - zůstali na opuštěném molu v cuxhavenském přístavu, kde Johnny Reb zřídil sice primitivní, ale funkční komunikační uzel. Valerie dostala za úkol udržovat spojení s výkonnou přenosnou vysílačkou, kterou bude na ostrově obsluhovat Joel nebo Rebel, zatímco francouzský seržant bude hlídat a nikomu nedovolí vstoupit na molo. Žádného z pětice žoldáků, které najal Johnny Reb za jistě nemalou finanční částku, nedokázal Joel odhadnout, protože toho řekli velice málo a do obličejů zahalených černými kuklami s otvory pro oči jim neviděli. Měli na sobě černé vlněné roláky a černé kalhoty, stejně jako Johnny Reb, Joel a britský počítačový expert Geoffrey Larson. Až na Larsona byli všichni vyzbrojeni pistolemi s nasazeným tlumičem, zasunutými v prodloužených pouzdrech na boku. Vlevo měl každý v pochvě na opasku dlouhou dýku commandos a vedle cívku tenkého drátu. Výzbroj doplňovaly dvě nádobky s paralyzujícím plynem, upevněné vpředu na prsou. Skutečnost, že všichni - včetně stárnoucího Johnnyho Reba - nosili své vybavení s klidnou autoritou ostřílených profesionálů, vyvolávala v Joelovi dojem, že sem nepatří, ale soustředěná pozornost, kterou věnovali plánům základny, a stručné návrhy, jak a kudy do areálu bývalé ponorkové základny proniknout, ho utvrzovaly v přesvědčení, že Rebel vybral své vojáky dobře.

Joel opsal mírný oblouk závěrečného přiblížení a klouzavým letem se snášel k zemi. Otevřel klapky, letoun poklesl a vzápětí se mohutné pneumatiky se škubnutím roztočily při prvním kontaktu se zemí. Dosedli na dráhu a řítili se k protějšímu konci.

„Jsme na zemi," řekl Rebel do vysílačky, „a při troše štěstí i zastavíme, nemám pravdu, synu?"

„Zastavíme," řekl Converse rozhodně. Nemýlil se, i když se mu podařilo zabrzdit sotva deset metrů od posledního pruhu betonu. Sundal si pletenou kuklu, otřel zpocené čelo a zhluboka se nadechl.

„Vystupujeme!" Rebel vypnul vysílačku a přitiskl si ji k suchému zipu na hrudi. „Tak, hoši, jdeme na ryby."

Johnny a Joel každý na své straně otevřeli dveře a vystoupili, následovaní Larsenem a pěticí mužů, z nichž tři nesli hákovací kotvy s rameny opatřenými gumou a smotaným lanem na konci. Žoldnéř, který dosud nepromluvil ani slovo, se postavil před Joela a překvapil ho svým americkým přízvukem.

„Jsem pilot, pane," řekl šeptem, „a tohle měla být moje práce. Jsem rád, že nebyla. Jste fakt dobrej, člověče." „Pro koho létáte? A kde?"

„Pro jednu novou kolumbijskou společnost. Vyhlídkové lety nad Floridou."

„Jdeme," zavelel Rebel a vyrazil k louce za okrajem letištní dráhy. Přiblížili se k vysoké zdi, která obepínala starou ponorkovou základnu, a přikrčení ve vysoké trávě pozorovali bezprostřední okolí. Joela zarazila nekonečná betonová masa, hradební zeď, která neskrývala žádnou pevnost ani státní bankovní rezervy, zato tajemství, která měla mnohonásobně větší cenu. Jediné potenciálně slabé místo se nacházelo vlevo na straně přivrácené k letišti - dvoukřídlá ocelová vrata, která sama o sobě vypadala neproniknutelně, zlověstně se rýsující v občasných pohlazeních měsíčního svitu.

„Tohle místo má pohnutou historii," zašeptal Johnny Reb, který se hrbil vedle Joela. „Polovina německého vrchního velitelství nevěděla, kde se nachází, a Spojenci o něm neměli sebemenší tušení. Donitz si tady zřídil svou soukromou základnu a podle některých pramenů ji chtěl využít jako hrozbu, kdyby mu Hitler nepředal žezlo."

„Měla být použita i pro něco jiného," doplnil Joel; Leifhelmovo neuvěřitelné odhalení o plánech na vybudování čtvrté říše, která se
měla zrodit jednu generaci po válce, mu pevně utkvělo v paměti. Operace Sonnenkinder.

Jeden z mužů s trojitou kotvou na laně přistoupil k Rebelovi a něco mu řekl německy. Jižan odpověděl zlostně, ale nakonec přikývl, a když muž se odplížil, obrátil se k Joelovi.

„Ten zatracený nenasytný zkurvysyn," ulevil si tiše. „Nestydatě mě okradl. Nabídl se, že zaútočí jako první na levé křídlo - které si, jak oba víme, pečlivě prohlédl -, když mu zaručím pět tisíc dolarů jako prémii."

„A vy mu samozřejmě zaplatíte."

„Samozřejmě. Jsme poctiví a čestní lidé. Kdyby při akci zahynul, jeho manželka a děti dostanou všechno do posledního centu. Já toho chlapa dobře znám. Jednou pronikl úplně sám do baráku, kde se skrývali teroristé ze skupiny Baadera a Meinhofové. Spustil se na laně osm pater výtahovou šachtou, vykopl dveře a postřílel ty hajzly ze samopalu."

„Tomu nevěřím," zašeptal Converse.
„Věřte," řekl Johnny tiše a upřeně se na Joela zadíval. „Děláme tyto věci, protože je nikdo udělat nechce, ale někdo je udělat musí. Možná jsme mizerní darebáci, synu, ale občas stojíme na straně andělů - za určitou cenu."
Vzduch k nim přinesl tichý zvuk gumou obaleného kovu, který se zakousl do betonu na hřebenu zdi, a lano se napjalo. V příští vteřině už po něm ručkovala vzhůru černě oděná postava, která se odrážela nohama od drsného povrchu, a za okamžik už muž ležel na břiše na temeni zdi. Zvedl levou ruku a dvakrát jí mávl dopředu a dozadu. Signál. Pak ztuhl a jen pravá ruka pomalu vytahovala z pouzdra pistoli.
Po jediném krátkém plesknutí opět následovalo ticho a mužova levačka znovu vyslala domluvený signál. Po trávě se rozběhli další dva muži s kotvicemi, povolili kus lana, rozhoupali je a zaklesli háky za okraj stěny, každý z jedné strany vedle kolegy, který ležel nahoře. Napjali lana a začali šplhat a Joel věděl, že teď je řada na něm; dohodli se, že pokud se na to bude cítit, půjde přes zeď v druhé várce. I kdyby se necítil, za nic na světě by to nepřiznal, a přistoupil ke zbylé dvojici Rebelových rekrutů. Pilot, který mu před chvílí vyslovil své uznání, ukázal beze slova na prostřední lano. Joel je sevřel v rukou a zahájil obtížný výstup.
Starý Johnny Reb a štíhlý, ale netrénovaný Larson měli lana použít jen v případě krajní nouze. Jižan sebekriticky přiznal, že by to asi
nezvládl, a rozhodně nemohli riskovat, že se počítačový odborník zraní.
Joela bolely ruce námahou a s povděkem přijal pomoc od německého spolubojovníka, který ho posledního půl metru vytáhl a pak zašeptal: „Vytáhněte lano nahoru, opatrně ho spusťte na druhou stranu a obraťte hák."
Joel poslechl a poprvé uviděl podivnou pevnost, která se skrývala za zdí. A také mrtvého muže s krvácející dírou uprostřed čela po neuvěřitelně přesném zásahu. V měsíčním světle rozeznával v dálce pruhy mořské hladiny mezi betonovými moly, nad nimiž se tyčily zrezivělé, dávno nepoužívané jeřáby, pozůstatky válečné minulosti. Naproti přístavišti stálo v půlkruhu pět nízkých dlouhých přízemních stavení s malými okny; v prvních dvou se svítilo. Jednotlivé baráky spojovaly betonové chodníky s širokými schody v místě, kde se svah zvedal strměji k centrální budově, v níž se za války bezpochyby scházeli důstojníci, velitelé podmořských příšer, které rozsévaly smrt ve jménu ohavné ideologie.
Přímo za zdí pod trojicí volně svěšených lan začínalo dvojité schodiště, které lemovalo velkou, asi šedesát metrů širokou betonovou plochu, jež připomínala hřiště obehnané metrovou zídkou a končila vyvýšeným podiem nedaleko za baráky. Přehlídkové cvičiště, pomyslel si Converse a v duchu před sebou viděl nastoupené posádky ponorek, kterým důstojníci udílejí poslední rozkazy a posilují jejich bojovou morálku před další plavbou za potopenou tonáží.
Němec poklepal Joelovi na rameno. „Pojďte za mnou," zašeptal, uchopil lano a sjel podél zdi na betonovou plošinu. Na obou stranách slaňovali čtyři muži současně, vždy dva na jednom laně. Converse, který byl přece jen opatrnější než jeho spolubojovníci, počkal, až se jeho lano uvolní.
Dvojice vlevo od něj se rozběhla po betonových stupních k ocelovým vratům, dva muži na protější straně seběhli až k ploše a přikrčili se u zídky se zbraněmi připravenými k palbě. Converse následoval „svého" Němce k bráně, kde už oba muži ve světle miniaturních baterek zkoumali ocelové obložení a složitý zámek.
„Naládovat a odpálit," řekl Američan. „Nemají tu žádné poplašné
zařízení."
„Víte to jistě?" zeptal se Joel. „Podle toho, co jsem slyšel, to tady
mají celé zadrátované."
„Čidla jsou nastražena až tam dole," vysvětlil pilot a ukázal k zídce, která lemovala cvičiště. „To znamená, že tady nebudou zvířata," pochvaloval si. „Keine Hunde. Sehr gut."
Čtvrtý muž zatím s pomocí dýky nastrkal do mechanismu zámku měkkou hmotu, která vypadala jako tmel. Pak vytáhl z kapsy kroužek ne větší než padesáticentová mince, připlácl na zámek další vrstvu plastické hmoty a kroužek do ní vtlačil. „Ustupte," zavelel.
Joelův údiv dále vzrostl, když místo očekávané exploze uslyšel jen slabé zasyčení; zato pocítil intenzivní

závan tepla a spatřil modravý plamen, který vyšlehl ze dveří. Kov v zámku a jeho blízkém okolí se roztavil a ozvalo se cvaknutí. Američan rychle zatáhl za páku, uvolnil masivní trojitou západku, odtlačil pravé křídlo vrat a blikl baterkou. Za okamžik bránou prošel bělovlasý Johnny Reb, následován Larsonem.
„Fotobuňky," řekl pilot Rebelovi. „Podél té zídky." Ukázal dolů. „Vidíte je?"
„Jo," odpověděl Jižan. „To znamená, že zde budou samostříly, které odpraví každého, kdo by si myslel, že tudy protančí. Tak jo, chlapi. Budeme se muset trochu plazit. Na břicha a nevystrkovat zadky." Šest mužů seběhlo k dvojici přikrčené na okraji betonové arény. Johnny zašeptal něco německy a pak se obrátil k Larsonovi. „Vy zůstanete tady a počkáte, až vám válečníci ze staré školy dají signál." S pohledem upřeným na Joela dodal: „Opravdu chcete s námi?"
„Na to snad nemusím odpovídat. Jdeme."
Jeden za druhým - v čele o pět tisíc dolarů bohatší Němec - se plazili po drsném zvětralém betonu na druhou stranu starého cvičiště a rozdírali si kolena, lokty a ruce. Němec mířil k mezeře mezi druhou a třetí budovou počítáno zprava, kudy vedl stoupající betonový chodník, tu a tam přerušený několika schody. Na otevřeném prostranství se vztyčil a pátravě rozhlédl.
Náhle luskl prsty, tiše, ale aby ho ostatní slyšeli. Muži ztuhli pod polem světelných paprsků a Joel natočil hlavu, aby viděl, co se děje. Němec se přikrčil ve stínu a z jednoho kasárenského baráku právě vyšel strážný se samopalem přes rameno. Okamžitě si uvědomil přítomnost vetřelců, ale to už se ve stínu vztyčila postava celá v černém a v měsíčním světle se zaleskla letící dýka. Converse zavřel oči; zachrčení a sykot vzduchu, který unikl proťatým hrtanem, byly dostatečně výmluvné.
Muži se plazili dál a jeden po druhém dosáhli betonové stezky. Joel měl prádlo promočené potem. Zvedl zrak k řadě mol vybíhajících z přístavní hráze a mořské hladině za nimi. Na okamžik zatoužil skočit do vody a vykoupat se, ale krátké zasnění přerušil Johnny Reb, který ho dloubl do lokte a naznačil mu, aby vytasil pistoli. Jižan teď převzal velení; v předklonu doběhl k průčelí baráku číslo dvě a přikrčil se pod otevřeným oknem. Luskl prsty a jeho spolubojovníci strnuli. Vlevo před nimi se na okraji mola nejasně mihotaly řezavé konce cigaret a vítr od moře k nim donesl tichý hovor trojice strážných na hlídce; byli ozbrojeni samopaly.
Jako na povel neviditelného velitele se tři z pěti Rebelových rekrutů - Joel nepoznal, kteří to byli - oddělili od ostatních a v širokém oblouku se plazili k přístavišti ponorek. Asi za půldruhé minuty -téměř nejdelších devadesát vteřin Joelova života - proťalo klid noci několik neslyšných výstřelů z pistolí s tlumiči a i následující zvuky by postřehlo jen velmi trénované ucho. Na ústa se přitiskly nelítostné dlaně a silné paže položily mrtvoly na betonové molo. Popravčí se vrátili a Johnny Reb pohybem ruky přivolal všechny k sobě. Muži procházeli kolem Joela a kladli mu ruku na rameno, takže zůstal poslední, a ve chvilce už stanuli pod jediným osvětleným oknem v budově. Rebel se vztyčil, opatrně nahlédl dovnitř a zavrtěl hlavou. Jednotka postupovala dál.
Dorazili k proluce mezi prvním a druhým kasárenským barákem a jeden za druhým ji přeběhli, přikrčili se a pokračovali kolem budovy. Osamělý Joel se vztyčil a chystal se vyrazit, když vtom náhle ztuhl jako zasažený bleskem.
„Horst? Bist das du?" zeptal se drsně muž, který právě vyšel ze dveří na betonový chodník.
Converse stál jako socha. Ostatní už zmizeli za rohem a hukot vlnobití o skaliska přehlušil ostře tázavý lidský hlas. S vypětím vůle potlačil paniku. Byl sám a v daném okamžiku mohl pohřbít celou operaci, vyhodit Scharhorn do vzduchu a zabít všechny, kdo se na ostrově zdržují, včetně Connala Fitzpatricka - samozřejmě pokud mladý právník ještě žije.
„Ja," slyšel sám sebe odpovědět a odvrátil se do stínu. Pravou rukou sáhl přes pás a nahmatal dýku; nevěřil, že by v takové tmě z pistole něco trefil.
„Warten Sie einen Augenblick! Sie sind nicht Horst!" Joel pokrčil rameny a čekal. Kroky se blížily, těžká ruka ho neurvale popadla za rameno. Bleskurychle se otočil a vší silou sevřel rukojeť dýky, aby vypudil všechny myšlenky na strašlivou věc, kterou musí udělat. Pak popadl muže za vlasy a prudkým pohybem mu ostřím jako břitva přejel po krku.
S žaludkem až v krku odtáhl mrtvolu, jejíž hlavu téměř oddělil od těla, do temnějšího stínu, přeběhl proluku mezi domy a za rohem se připojil k ostatním. Zdálo se, že ho nepostrádali; střídavě nahlíželi do

jednoho ze čtyř osvětlených oken v řadě. U posledního stál Johnny Reb a energickými gesty udílel rozkazy. Jeho muži přikývnutím naznačovali, že porozuměli, a rozbíhali se na přidělená místa, odkud zaútočí. Joel nahlédl do prvního okna a okamžitě pochopil důvod Rebelova spěchu. Uvnitř se deset strážných oblečených v polovojenských uniformách, které nepatřily žádné známé armádě, chystalo k odchodu. Někteří si přehazovali zbraně na ramena, jiní se dívali na hodinky, další zhasínali cigarety, ale nejhrozivěji působil pohled, jak si kontrolují zásobníky samopalů a pistolí. Nenuceně se mezi sebou bavili a za občasného výbuchu smíchu se navzájem popichovali, ale Joel jim pochopitelně nerozuměl. Ustoupil od okna a přikrčil se vedle Johnnyho Reba. „Hlídka vyráží na obchůzku, že?" zeptal se šeptem.
„Ne, synu," odpověděl Jižan. „To je popravčí četa. Právě dostali rozkazy."
„Proboha!"
„Budeme je sledovat, nenápadně a ve skrytu. Možná nakonec svého kamaráda Fitzpatricka přece jenom najdete."
V následujících minutách si Converse připadal jako ve scéně z Kafkova románu. Deset mužů se seřadilo a vyšlo ze dveří obrácených k vedlejšímu baráku a vzápětí zalilo cvičiště ostré světlo reflektorů. Poplašné zařízení bylo bezpochyby vypnuto, protože četa napochodovala na betonovou plochu. Dva strážní se rozběhli k budově číslo čtyři, odemkli těžké dveře, rozsvítili a vběhli dovnitř za hulákání rozkazů.
„Aufwachen! Aufstehen! Raus antreten! Macht Schnell! Eilit euch!"
Za okamžik ze dveří vyklopýtaly první spoutané, vyzáblé a očividně k smrti vyčerpané postavy v rozedraných šatech a mrkaly do oslňujícího světla reflektorů. Muži se sotva drželi na nohou a některé museli ostatní podpírat. Deset, dvacet, pětadvacet, dvaatřicet, čtyřicet... čtyřicet tři. Akvitánie se chystá popravit třiačtyřicet vězňů! Dvojice strážných je pod namířenými zbraněmi odváděla ke zdi na protějším konci cvičiště.
A pak náhle propukl výbuch, jako když hysterický dav zachvátí masové šílenství. Odsouzenci se jako na povel rozběhli všemi směry.
Ti, kdo stáli nejblíže ozbrojeným strážným, se na né vrhli a napjatými řetězy, které jim svazovaly pouta na rukou, jim zaútočili na obličeje strnulé překvapením. Zaburácely první výstřely; tři vězni padli a svíjeli se na zemi. Popravčí četa pozvedla zbraně.
„Jdeme na věc, boys!" zaburácel Rebelův hlas. Útočné komando se vřítilo do nepředstavitelné mely na cvičišti; jejich pistole rozsévaly smrt a připojily se tak k ohlušujícím dávkám automatických zbraní, které nebyly opatřeny tlumičem.
Za dvacet vteřin bylo po všem. Deset katů Akvitánie leželo na betonu, šest mrtvých, tři těžce zranění. Poslední se vztyčil na kolena a klepal se hrůzou. Dva útočníci - mezi nimi pilot, který je měl původně na Scharhorn dopravit - utrpěli lehčí zranění.
„Connale!" křičel Joel nad hlavami vězňů, z nichž většina se k jeho nesmírné úlevě pohybovala.
„Fitzpatricku! Kde, sakra, jste?"
„Tady, poručíku," ozval se slabý hlas vpravo od Joela. Converse se protlačil mezi padlými a poklekl vedle na kost vyhublého a zarostlého vojenského právníka. „Že vám to ale trvalo, než jste se uráčil zvednout zadek," ušklíbl se korvetní kapitán. „Ale co může člověk čekat od nižších důstojníků, že? Mají řadu nedostatků."
„Co to mělo znamenat?" vyhrkl Converse roztřeseným hlasem. „Mohli vás všechny zabít!"
„Já vím. Ale o to jim šlo. Včera nám to oznámili. Domluvili jsme se, že se na jatka nenecháme odvést bez odporu. Co jsme mohli ztratit?"
„Ale proč? A proč všechny?"
„Mluvili jsme o tom, ale zaboha jsme nemohli na nic přijít. Až na jednu věc. Všichni jsme byli vyšší důstojníci na dovolené v trvání od třiceti do pětačtyřiceti dnů. Co tím sledovali?"
„Chtěli zmást ty, kterým by ta souvislost došla a zahájili by pátrání. Před několika dny z ostrova odplula téměř stovka mužů rozdělených do zabijáckých týmů a ti také měli dovolenou. Vy jste tvořili téměř polovinu tohoto počtu, a protože nikoho z vás by nikdo nepodezříval, posloužili jste jako významná statistická odchylka. A to vám zachránilo život."
Connal se náhle ohlédl. Vlevo od něj se z nejvzdálenější budovy vyřítil muž a rozběhl se po betonovém chodníku. „To je strážný!" zařval Fitzpatrick, co mu vyčerpané plíce dovolily. „Zastavte ho! Jestli se

dostane do druhého baráku, vyhodí nás všechny do vzduchu!"
Joel vyskočil a s pistolí v ruce sprintoval tak rychle, jak ho unavené nohy nesly, k označené budově. Muž běžel kolem prostředního
baráku a ke dveřím dvojky mu chybělo asi třicet metrů. Joel vystřelil, aniž zvolnil krok a pochopitelně nic netrefil; kulka se odrazila od ocelového okenního rámu pět metrů za pádící postavou. Chlap proběhl dovnitř a zabouchl za sebou. Joel v plné rychlosti narazil ramenem do těžkých dubových dveří, které povolily a se zaduněním narazily do zdi. Strážný běžel k panelu zasazenému do kovového rámu.
Converse jako v horečce opakovaně mačkal spoušť a konečně zasáhl nepřítele do nohy, ale ten zatím otevřel panel a natáhl ruku po řadě spínačů. Joel na něho skočil, strhl ho k zemi a několikrát mu uhodil hlavou o podlahu.
Odplazil se od mrtvoly a lapal po dechu. Zrak mu sjel z rukou zalitých ještě teplou krví k prázdné pistoli na podlaze.
Do dveří vběhl další člen útočného týmu. „Jste v pořádku?" zeptal se s přízvukem, který Joel nedokázal zařadit.
„Je mi nádherně," odpověděl Converse; cítil se úplně vyždímaný a chtělo se mu zvracet.
Žoldnéř prošel mezi ním a nehybným tělem, přistoupil k panelu, vytáhl z kapsy šroubovák, kterým uvolnil šroubky v rozích krycího panelu. Za okamžik ho odklopil a začal kleštěmi přeštípávat dráty těsně u svorkovnic.
„Hotovo," konstatoval, když skončil. „Býval jsem nejlepší pyrotechnik norské armády. Už si nemusíte dělat starosti, že nás nějaká zapomenutá svině vyhodí do povětří. Pojďte, venku ještě zbývá spousta práce." Nor se zastavil nad Joelem. „Zachránil jste nám život. Zaplatíme."
„To není nutné," opáčil Converse a vstal.
„To je zvyk." Pyrotechnik zamířil ke dveřím.
Osvobození vězni Akvitánie seděli na betonu opření o zídku -kromě pěti, jejichž těla ležela srovnaná opodál přikrytá plachtami, které nejspíš pocházely z jednoho z baráků. Converse se vrátil k Fitzpatrickovi.
„Ztratili jsme je," řekl námořní důstojník hlasem, v němž už nebyla žádná síla, jen smutek.
„Myslete na to, čemu věříte, Connale. Je to banální, ale nic jiného mě nenapadá."
„To stačí." Fitzpatrick pozvedl oči a na rtech mu zahrál nesmělý úsměv. „Díky, že jste mi to připomněl. A teď běžte za nimi. Potřebují vás."
„Larsone!" zařval z plných plic Johnny Reb, který se hrozivě tyčil nad roztřeseným nezraněným strážným. „Pojďte sem!"
Anglický odborník na počítače se odpoutal od ocelové brány a nesměle vstoupil do moře světla na betonové ploše. Kráčel k Rebelovi a bojácně se rozhlížel kolem sebe, v obličeji strnulý výraz nefalšovaného zděšení. „Pro smilování boží," zašeptal bezkrevnými rty.
„Ano, to vystihuje situaci," utrousil Jižan, a když viděl, jak z baráku číslo pět vyběhli dva jeho muži, znovu zesílil hlas. „Co jste našli?" křikl na ně.
„Sedm dalších!" zněla odpověď. „Zamkli jsme je na hajzlu. Nejlepší místo pro takové...!"
„Neobsluhoval někdo z nich počítač?" zavolal Geoffrey Larson.
„Neptali jsme se!"
„Tak se zeptejte!" zaburácel Rebel. „Čas běží!" Otočil se k Joelovi. „Mluvil jsem s vaší paní. Z Izraele a z Říma přišly zlé zprávy. Přímo strašné. Stoneovi lidé nezachytili všechny úderné týmy. Demonstrace začaly sotva před hodinou a už je dvanáct vládních činitelů mrtvých. Rozvášněné davy v Jeruzalémě a Tel Avivu volají po Abrahmsovi a chtějí, aby okamžitě převzal moc. Italská policie nedokázala zvládnout výtržnosti a paniku a přivolala na pomoc armádu. Do ulic Říma vjely tanky a obrněné transportéry."
Joel pocítil v hrudi svíravou bolest a poprvé si všiml, že východní obzor nad zdí se projasňuje. Přišel soudný den. Začalo zabíjení. Všude. „Bože můj," vydechl hlasem strhaným beznadějí.
„Počítač, ty mizero!" zařval Johnny Reb a zavrtal strážnému hlaveň pistole do spánku. „Nemáš na vybranou!"
„Baracke vier!"
„Danke. Budova číslo čtyři. Tak jdeme, pane Larsone! Pohyb!"

Obrovský lesklý sálový počítač zabíral skoro celou pět metrů dlouhou stěnu za skleněnou přepážkou klimatizované místnosti. Larson strávil mučivých devět minut jeho prohlídkou, kdy s Joelovým zápisníkem v ruce zkoumal přepínače, kruhové ovladače a hlavně klávesnice na řídicím pultu. „Vnitřní paměťové disky jsou uzamčeny," oznámil na závěr. „Bez přístupového kódu se k nim nedostanu."
„O čem to tady, sakra mluvíte?" zaburácel Johnny Reb.
„Aby se disky roztočily a daly se přečíst, musím je nejdřív odemknout, a k tomu potřebuju heslo," vysvětloval Brit. „Proto jsem se před chvílí ptal, jestli je tady někde obsluha počítače."
Vysílačka zavěšená na Rebelových prsou zapraskala. Converse po ní natáhl ruku a utrhl ji ze suchého zipu.
„Val?"
„Joeli! Jsi v pořádku, drahý?"
„Ano. Jak to vypadá?"
„Francouzský rozhlas oznámil, že v Elysejském paláci vybuchla bomba. Cestou na demonstrace byli za úsvitu zastřeleni dva poslanci Národního shromáždění. Vláda povolává ozbrojené síly."
„Kristepane! Konec!"
Dva členové útočného týmu přivlekli vzpouzejícího se muže. „Nechtěl se přiznat, že pracuje u počítače," oznámil jeden z žoldnéřů suše. „Ale když jsme je postavili ke zdi, jeho přátelé se už tak tajnůstkářsky nechovali."
Rebel přistoupil k zajatci a uchopil ho pod krkem, ale Joel s dýkou v ruce ho odstrčil.
„Kvůli vám, vy svině, jsem prožil strašné věci." Slova odkapávala jako jed a Joel zvedl zakrvácené ostří muži před oči. „Ale teď je konec!" zasyčel a strčil zajatci špičku dýky do nosní dírky. Vytryskla krev a ozval se výkřik bolesti. Converse vytáhl zbraň a položil špičku na oční víčko. „Kódy k diskům, nebo bodnu!" zaburácel.
„Zwei, eins, null, funf!" pronesly roztřesené rty.
„Dělejte!" přikázal Converse Angličanovi.
„Jsou volné!" zajásal Larson.
„A teď heslo databáze!" Joel odstrčil zajatce stranou.
Všichni fascinovaně hleděli na zelené znaky, které naskakovaly na tmavé obrazovce. Jméno za jménem, hodnost za hodností, funkce za funkcí. Larson stiskl tlačítko pro tisk a z tiskárny začala proudit nekonečná papírová harmonika se stovkami totožností příslušníků Akvitánie.
„Ale teď už nám to k ničemu není!" zanaříkal Joel zničeně. „Nedostaneme je odsud!"
„Nesmíte být tak staromódní, starý brachu," uklidňoval ho Larson a ukázal na podivně vyhlížející telefon zasazený do konzoly. „Tohle je fantastická hračka. Nad námi létají satelity a já přes ně můžu ty údaje poslat každému, kdo má kompatibilní vybavení. Žijeme ve věku informačních technologií, víme? Potopa světa dávno minula."
„Tak to pošlete!" Joel se opřel zády o stěnu a vyčerpaně se svezl k podlaze.

*****

Svět paralyzovaný hrůzou ohromeně sledoval výbuch vražedného násilí, které se rychle šířilo všemi směry. Vyděšení lidé se dovolávali ochrany a hlavně silných vůdců, kteří by zastavili běsnění, jež změnilo velká města v bitevní pole, když polarizované skupiny zmatených občanů po sobě začaly házet kameny a zápalné láhve, aby vzápětí sáhli po zbraních, protože i na ně někdo střílel. Nikdo nevěděl, kdo je jeho nepřítel, a proto se nepřítelem stával každý, kdo zaútočil. A útočníci byli všude a poslouchali rozkazy, vydávané z neviditelných velitelských stanovišť. Městská i státní policie byla bezmocná a brzy bylo jasné, že chaos těchto rozměrů vyžaduje zásah armády. Ve všech postižených zemích bylo vyhlášeno stanné právo a kontrolu převzali generálové. Všude.

*****

V Palo Alto v Kalifornii seděl vysloužilý armádní generál George Marcus Delavane připoutaný v

kolečkovém křesle a na třech televizorech sledoval záznam masové hysterie. Vtom záběr na obrazovce vlevo zmizel - vůz s kameramanem vjel do křížové palby a dostal přímý zásah granátem. Reportérka na prostřední obrazovce usedavě plakala a mezi vzlyky četla zlomeným hlasem tragické zprávy o vraždách a ničení. Kanál, na který byl naladěn pravý televizor, právě vysílal rozhovor s plukovníkem námořní pěchoty, který stál uprostřed zabarikádované ulice ve finanční čtvrti New Yorku s pistolí v ruce a mezi udýchanými odpověďmi štěkal rozkazy na své muže. Levá obrazovka ožila novým záběrem - populární hlasatel chtěl promluvit, ale náhle se na židli odvrátil a zvracel. Kameraman se otočil a namířil objektiv na nic netušícího produkčního, který právě brečel do telefonu, pak praštil sluchátkem, složil hlavu do dlaní a rozplakal se stejně jako reportérka uprostřed.
Delavaneovy rty se zvlnily vítězoslavným úsměvem. Dálkovým ovládáním zhasl oba krajní přístroje a soustředil se na prostřední televizor. Kamera právě snímala muže v uniformě generálplukovníka a s přilbou na hlavě, který přišel na tiskovou konferenci kdesi ve Washingtonu. Voják si sundal helmu, přistoupil k řečnickému pultu a drsným hlasem zvyklým velet promluvil do mikrofonu.
„Uzavřeli jsme všechny silnice vedoucí do Washingtonu a moje slova nechť slouží jako varování všem nepovolaným osobám a civilistům! Každý pokus o překročení zátarasů bude tvrdě potrestán. Moje rozkazy jsou stručné a jasné. Okamžitě střílet! Předseda Sněmovny reprezentantů mě v nepřítomnosti prezidenta a viceprezidenta, kteří z bezpečnostních důvodů opustili město, pověřil rozsáhlými pravomocemi. Situaci teď kontroluje armáda a až do odvolání platí vyhlášené stanné právo."
Delavane v triumfálním gestu vypnul televizor. „Podařilo se, Paule!" zvolal a otočil se uniformovanému pobočníkovi, který stál vedle mapy Akvitánie pověšené na zdi za psacím stolem. Ani ti ukňučení pacifisté si nedovolí něco namítat, a kdyby to snad zkusili..." Generál zvedl ruku s nataženým ukazovákem a zvednutým palcem a napodobil několik výstřelů z pistole.
„Ano, podařilo se," souhlasil pobočník, sklonil se k Delavaneovu stolu a otevřel zásuvku.
„Co to děláte?"
„Promiňte, generále. Také mám své rozkazy." Pobočník vytáhl revolver ráže 0,375 palce.
Avšak než mohl těžkou zbraň zvednout a namířit, v generálově ruce se jako zázrakem objevila automatická pistole s krátkou hlavní, z níž se rychle po sobě čtyřikrát zablesklo.
„Myslíte si, že jsem něco podobného nečekal?" řval generál Delavane. „Zrádci! Zbabělci! Myslíte si, že jsem někomu z vás někdy věřil? Jak jste se na mě dívali! Jak jste si šeptali! Nikdo z vás se nedokázal smířit s faktem, že i bez nohou jsem lepší než vy všichni dohromady! Tak, teď to víte vy! A brzy to zjistí i ostatní, protože budou zastřeleni! Popraveni za velezradu, za spiknutí proti zakladateli Akvitánie!"
Pobočník v uniformě plukovníka se těžce opíral o mapu na stěně. Sípal a po krku mu stékal proud krve. Vytřeštěnýma očima sledoval soptícího generála a pak z jakési utajené studny hluboko v srdci nabral poslední zbytky sil, pozvedl těžký revolver a v pádu vystřelil.
Kulka velké ráže zasáhla generála do hrudníku a odhodila ho přes celou místnost. Když se kolečkové křeslo zarazilo o stěnu a převrátilo, George Marcus Delavane byl už mrtvý.

*****

Nikdo nevěděl, kdy to začalo, ale rachot výstřelů jako zázrakem postupně utichal. Mnohé jednotky vypověděly svým velitelům poslušnost a muži v uniformách pronikali do budov a kanceláří a vznášeli závažná obvinění. Voják proti vojákovi, oči vyšetřovatelů hleděly plné vzteku a znechucení do obličejů vyslýchaných, z nichž sálal vzdor a arogance. Velitelé Akvitánie stáli neústupně na svém. Mají pravdu! Jejich řešení je jediné správné! Copak to podřízení nechápou! V mnoha případech se odmítli vzdát a umírali, když prokousli připravenou kapsli s jedem.
V Palo Alto v Kalifornii našli beznohého generála George Marcuse Delavanea zastřeleného v jeho kanceláři. Ohledání místa činu prozradilo, že před smrtí těžce zranil svého asistenta, armádního plukovníka, kterého nikdo pořádně neznal. V nehluboké zalesněné strži v předhůří jihofrancouzských Alp byla objevena těla dvou legendárních válečníků. Při odjezdu z horské chaty dostali všichni tři generálové se svými šaty i pistoli. Leifhelm a Bertholdier prohráli. Generál Chaim Abrahms zmizel. V kasárnách a na vojenských základnách na Středním východě, po celé západní Evropě, v Kanadě a Spojených státech

mířili podřízení na své velitele nabitými zbraněmi a kladli jim jednu a tutéž otázku: Byl jste členem organizace zvané Akvitánie? Vaše jméno je na seznamu! Odpovězte! V Norfolku vyskočil z okna své kanceláře v šestém patře jistý admirál Scanlon. V San Diegu v Kalifornii dostal jiný admirál jménem Hickman rozkaz zatknout námořního kapitána, který bydlel v La Jolle, na základě obvinění z vraždy vojenského právníka, k níž došlo v kopcích nad elegantním předměstím. Plukovník Alan Metcalf osobně zatelefonoval veliteli Nellisovy letecké základny v Nevadě a stroze mu přikázal, aby okamžitě strčil za mříže majora, který velel mechanikům. Ve Washingtonu vytáhl kapitán Guardino, příslušník armádní kontrarozvědky, ze zasedací síně dlouholetého senátora italského původu a odvedl ho v poutech; prakticky ve stejné chvíli bylo na ministerstvu zahraničí a v Pentagonu zatčeno dalších jedenáct mužů, odpovědných za kontrolu zbrojních vývozů a armádní zásobování.
V Tel Avivu uvěznili vojáci izraelské armády třiadvacet důstojníků, nejbližších spolupracovníků generála Abrahmse, jakož i jednoho z nejlepších analytiků Mossadu. V Paříži drželi v izolaci jedenatřicet společníků generála Bertholdiera, vojáků i civilistů, a zástupce ředitele Sureté a Interpolu. V Bonnu bylo zatčeno sedmapadesát spojenců generála Leifhelma, včetně bývalých velitelů wehrmachtu a vysokých důstojníků bundeswehru. Rovněž v Bonnu zajali příslušníci americké námořní pěchoty pověření ochranou velvyslanectví na příkaz ministra zahraničí vojenského charge d'affaires, majora Normana Washburna.
A tak to šlo dál. Šíření viru šílené horečky, který se jmenoval Akvitánie, zastavily legie těch armád, o nichž generálové předpokládali, že je vynesou k absolutní moci. Při západu slunce již zbraně mlčely a lidé začínali opouštět všemožné úkryty a barikády. Otřesení a zmatení bloudili ulicemi a marně si lámali hlavu nad tím, čeho se stali svědky. A pak do měst vyjely vozy s ampliony, které oznamovaly občanům, že krize byla zažehnána. Ve velkoměstech se rozsvítila světla ale svět se rozhodně nevrátil k normálu. Uprostřed všeobecného volání po míru udeřila strašlivá síla. Proč? Co se stalo?
Zítra se všechno dozvíte! oznamovaly tlampače v nejrůznějších jazycích a nabádaly občany k trpělivosti. Hodina byla stanovena jednotně po celém světě na 15.00 greenwichského času. Hlavy států se celou noc radily, až se nakonec shodly na konečném znění textu. V deset hodin tři minuty newyorského času se z radiopřijímačů a televizorů ozval hlas prezidenta Spojených států.

*****

„Včera zaplavila svobodný svět bezprecedentní vlna násilí, která si vyžádala řadu lidských životů, ochromila vlády a vytvořila atmosféru teroru, která málem připravila země západního světa o jejich svobodu a mohla je dovést do situace, kdy by hledaly řešení tam, kde by je demokracie nikdy hledat neměla. Konkrétně se měly změnit v policejní diktatury a vložit moc do rukou mužů, kteří by podrobili svobodné občany své kolektivní vůli. Šlo o organizované spiknutí bláhových, chorobně uvažujících mužů, kteří toužili po osobní moci a byli dokonce ochotni obětovat své vlastní společníky, aby této moci dosáhli, a oklamat jiné, kteří se nechali svést k přesvědčení, že právě toto je lék na všechny choroby vážně nemocného světa.
Není a nemůže být!
V následujících dnech a týdnech, kdy postupně překonáme následky včerejších tragických událostí, vám předložíme konkrétní fakta. Předložíme vám je, protože včera jsme všichni dostali důrazné varování, které si vybralo krvavou daň a otřáslo naší důvěrou v demokratické instituce. Připomínám však, že naše demokracie přežila, tak jako přežije vždycky.
Za necelou hodinu bude zahájena série porad a jednání, při nichž se sejdou zástupci Bílého domu, obou komor Kongresu, ministerstev zahraničí a obrany a Národní bezpečnostní rady. Počínaje zítřkem budou v úzké součinnosti s ostatními vládami svobodného světa denně vydávána komuniké, dokud občané nepoznají všechna fakta.
Noční můra skončila. Nechť nás vede slunce pravdy, které prozáří temnotu."

*****

Druhého dne ráno se zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby Petr Stone v doprovodu kapitána

Howarda Packarda a podporučíka Williama Landise dostavil do Oválné pracovny k soukromé slavnosti. Detaily ocenění, kterého se jim dostalo, nebyly zveřejněny, protože k tomu nebyl důvod. Všichni tři vyjádřili prezidentovi svůj vděk a úctu, ale beze stopy lítosti odmítli všechny pocty s odůvodněním, že patří pouze a výhradně muži, který se momentálně zdržuje mimo území Spojených států.

*****

O týden později šokoval herec Caleb Dowling producenty televizního seriálu Santa Fe, když jim předal svou výpověď, která vstoupí v platnost před zahájením natáčení nové série. Odmítl se vyjádřit k pohnutkám, které ho k tomuto rozhodnutí vedly, pouze prohlásil, že už mu zbývá málo času, který může prožít po boku své manželky. Budou cestovat. Sami. A kdyby jim došly peníze, ušetřené z honorářů? K čertu, pořád může učit a ona psát na stroji. Spolu. Čao, přátelé.

Epilog

Ženeva. Město zářivých odrazů a proměnlivosti.
Joel a Valerie Converseovi seděli u stolu, kde všechno začalo, u mosazného zábradlí kavárny Chat Botté. Po Quai du Mont Blanc na břehu jezera plynul klidný, neuspěchaný provoz. Oba vnímali pohledy chodců, kteří procházeli kolem kavárny. To je on, promlouvaly oči. Říká se, že se usadil v Ženevě. Alespoň dočasně.
Po vzájemné dohodě obsahovalo druhé společné komuniké pravdivé - ale na Joelovo naléhání stručné - vylíčení jeho role v tragédii, která se jmenovala Akvitánie. Byl jednoznačně zproštěn všech obvinění a vlády uznaly svůj dluh vůči němu, dluh, jehož detaily nebyly z bezpečnostních důvodu zveřejněny. Odmítl poskytovat rozhovory a novinářům nezbylo než se uchýlit k divokým spekulacím o souvislostech mezi jeho válečnými zkušenostmi z jihovýchodní Asie a dramatem generálů. Utěšovala ho skutečnost, že stejně jako před lety zájem médií rychle opadne - v Ženevě, městě pragmatické účelnosti, ještě rychleji.
Pronajali si dům u jezera, dům malíře - s ateliérem - postavený na svahu nad stříbřitou hladinou, osvětlovaný od východu do západu slunce zlatavými paprsky. Dům na pláži v Cape Ann byl uzavřen a po zaplacení nájemného vrácen k dispozici realitní kanceláři v Bostonu. Přátelé a sousedé sbalili šatstvo, barvy, štětce, všechny obrazy a oblíbený stojan a poslali je Valerii letecky do Švýcarska. Valerie každý den dopoledne několik hodin pracovala, šťastná jako nikdy v životě, a denně manželovi dovolovala hodnotit své pokroky. Joel shledal její obrazy „velmi přijatelnými" a nahlas uvažoval, jestli se pro „jezerní krajinky" najde stejně dychtivý trh jako pro „přímořské". Trvalo mu dva dny, než z vlasů vymyl poslední zbytky barvy.
Ani Joel nebyl bez práce - založil evropskou pobočku firmy Talbot, Brooks a Simon, která měla jediného zaměstnance. Příjem samotný však pro něj mnoho neznamenal, protože Converse sám sebe rozhodně nepovažoval za jednoho z těch šlechetných právníků, které vídáme ve filmech a televizi a kteří jen zřídka, pokud vůbec, berou
honoráře. Protože vlády svobodného světa potřebovaly jeho zastoupení v životně důležitém střetnutí se silami zla, naúčtoval větším a bohatším zemím rozumných čtyři sta tisíc dolarů, těm menším pak po čtvrt miliónu. Nezazněla jediná námitka. Celkový výnos přesáhl dva a půl milionu a byl uložen na bankovní konto s vysokým úrokem.
„Na co myslíš?" zeptala se Valerie a vzala ho za ruku.
„Na Chaima Abrahmse a Dereka Belamyho. Ještě je nenašli. Jsou stále na svobodě. Kdoví, jestli je vůbec kdy najdou. Doufám, že ano. Aby už byl všemu opravdu konec."
„Už je po všem, Joeli. Měl bys tomu konečně uvěřit. Ale to nemyslím. Zajímáš mě ty. Jak se cítíš?"
„Přesně nevím. Věděl jsem jen to, že musím přijet sem a zjistit to." Podíval se jí do očí a na dlouhé černé vlasy, které padaly v kaskádách na ramena a lemovaly tvář, kterou tak miloval. „Řekl bych, že cítím prázdnotu - kromě tebe, samozřejmě," dodal rychle.
„A co zlost? Výčitky?"

„Rozhodně ne vůči Averymu nebo Stoneovi a ostatním. To je minulost. Udělali, co museli. Neměli jinou možnost."
„Jsi mnohem šlechetnější a shovívavější než já, drahý."
„Jsem realističtější, to je všechno. Bylo třeba opatřit důkazy - opatřit je zvenčí a někým zvenčí. Jádro bylo příliš tvrdé, příliš neproniknutelné. A nebezpečné."
„Podle mě se zachovali jako zbabělci."
„Já si to nemyslím. Domnívám se, že by je měli prohlásit za blahoslavené a svatořečit. Vytesat jejich sochy do žuly a skládat o nich oslavné básně, které jim navěky zajistí nesmrtelnost."
„Co to plácáš za nesmysly? Jak můžeš něco takového vypustit z úst?"
Joel znovu pohlédl manželce do očí. „Protože jsi tady. Jsem tady já. A ty maluješ jezerní, ne přímořské krajinky. Já nežiju v New Yorku a ty na Cape Ann. A já už si o tebe nemusím dělat starosti a doufat, že ty si je děláš o mě."
„Kdyby v tom byla jiná žena... Nebo třeba jiný chlap! Bylo by to mnohem snazší. A logičtější."
„Bylas jenom ty. Vždycky jenom ty."
„Zkuste mě ještě někdy opustit, pane Converse!"
„Nikdy, paní Converseová."
Drželi se za ruce a po tvářích jim stékaly slzy. Noční můra skončila.